ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Κώστας Βουλαζέρης

Χαλκοπρόσωπος

Οι Εξόριστοι της Σερανβέλ
Βιβλίο Δεύτερο

Φανταστικός Ορίζοντας
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

www.FantastikosOrizontas.gr

© εκδόσεις Φανταστικός Ορίζοντας, 2007

ISBN: 978-960-89578-2-4
ISBN(set): 978-960-89578-0-0

Στοιχειοθεσία, μακέτα εξωφύλλου: Φανταστικός Ορίζοντας
Φιλμ: Διάγραμμα Α.Ε. Χ. Κουτρουδίτσος
Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: Πάνος Γκόνης

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό ή άλλο– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, καθώς και η κυκλοφορία του σε οποιαδήποτε μορφή.

Τα πρόσωπα και τα γεγονότα που παρουσιάζονται σε αυτό το βιβλίο είναι φανταστικά. Κάθε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα ή γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ»
www.fantastikosorizontas.gr
Τηλ.: 6976.45.72.35 **Fax:** 210.27.73.466
Τ.Θ.: 63583, 15237, Φιλοθέη
E-mail: fantastikosorizontas@yahoo.gr

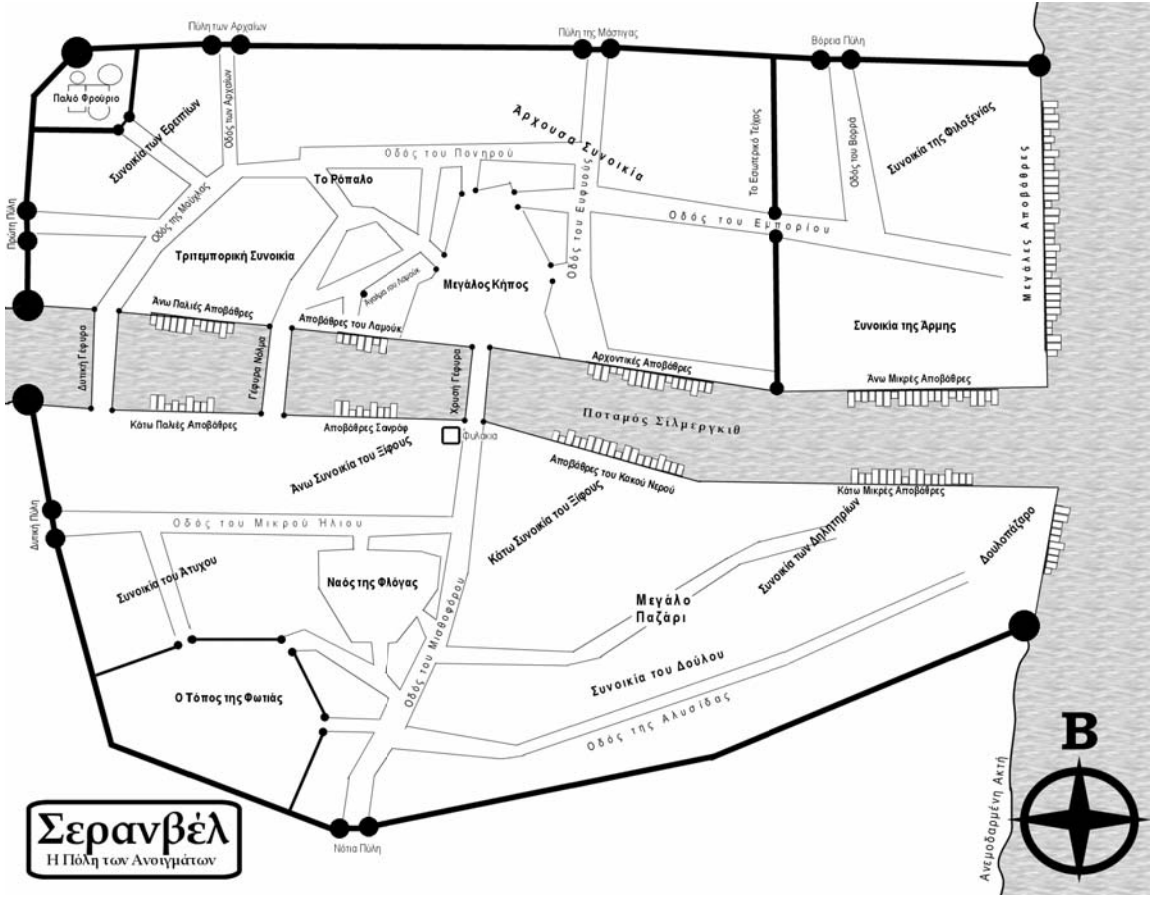
Σερανβέλ
Η Πόλη των Ανοιγμάτων
Πύλη των Αρχαίων
Πύλη της Μάστιγας
Βόρεια Πύλη
Παλιό Φρούριο
Συνοικία των Ερπετών
Οδός των Αρχαίων
Οδός του Πονηρού
Το Ρόπαλο
Αρχουσα Συνοικία
Το Εμπιστευτικό Τείχος
Οδός του Βορρά
Συνοικία της Φιλοξενίας
Μεγάλες Αποβάθρες
Οδός του Εμπορίου
Οδός του Σφυρού
Οδός της Μούχλας
Τριτεμπορική Συνοικία
Μεγάλος Κήπος
Άνω Παλιές Αποβάθρες
Αποβάθρες του Λαμιούκ
Συνοικία της Άρμης
Δυτική Γέφυρα
Γέφυρα Νάιμα
Χρυσή Γέφυρα
Αρχοντικές Αποβάθρες
Άνω Μικρές Αποβάθρες
Κάτω Παλιές Αποβάθρες
Αποβάθρες Σανρόφ
Ποταμός Σιλμεργκιθ
Φυλάκια
Άνω Συνοικία του Ξίφους
Αποβάθρες του Κακού Νερού
Κάτω Μικρές Αποβάθρες
Δυτική Πύλη
Οδός του Μικρού Ήλιου
Κάτω Συνοικία του Ξίφους
Συνοικία των Διλημμάτων
Δουλοπέζαρο
Συνοικία του Άτυχου
Ναός της Φλόγας
Μεγάλο Παζάρι
Οδός του Μισθοφόρου
Συνοικία του Δούλου
Ο Τόπος της Φωτιάς
Οδός της Αλυσίδας
Νότια Πύλη
Ανεμοδαρμένη Ακτή
B

Β
Σνεγκ-Μορθ
Τρεις Πόλεις
Άγκραμ
Βένμιρχ
Ίλερβεντ
Λίμνη των Γιγάντων
Σέλβιργκιμ
Λάρμπος
π. Έρμπορ
Φερντίν-Ος
π. Μόρνιτ
Σάρχαλ
Όκνεργκελ
Βίρντινιρ
Λόορ-θιλ
Λδορ-βακ
Κόλπος Α'ρνταθ
Προς Ίνγκινβραγκ
Πάρντβακ
π. Φίγκιντ
Σερανβέλ
Έβεραν
π. Όρμαλντ
π. Σλμερκθ
Έρεσαγκ
Έρσαγκμορ
π. Σλμερκθ
Βερμπάνιθ
π. Σλμερκθ
Προς Άρτκανθικ

Πρόσωπα του Έργου

ΠΤΕΡΑΡΓΥΡΟΙ, ΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥΣ

Βαρνάλο Πτεράργυρος: ο μικρός γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.
Βόνιορ: Αργκανθικιανός δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.
Ζινράβα Πτεράργυρη: η μικρή κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.
Θήρνα Πτεράργυρη: η μεγάλη κόρη του Νολράκο και της Μάριλιν.
Λανκόρο: Σερανβέλιος δούλος· επιστάτης των χωραφιών της έπαυλης των Πτεράργυρων.
Μάριλιν Πτεράργυρη: σύζυγος του Νολράκο, καταγόμενη από την οικογένεια των Περίδετων.
Νασμάρο: Σερανβέλιος δούλος· φρουρός των Πτεράργυρων.
Νολράκο Πτεράργυρος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Χανμάρο Πτεράργυρος: ο μεγάλος γιος του Νολράκο και της Μάριλιν.
Ωράλιν: Σερανβέλια δούλα· φρουρός των Πτεράργυρων.

ΠΕΡΙΔΕΤΟΙ

Βάλκο: ο μικρός γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.
Ζεθάλιν Περίδετη: αδελφή της Μάριλιν· αλχημίστρια.
Κάρναλεν: σύζυγος της Ζεθάλιν, καταγόμενος από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός· ψαράς.
Μαλίνο: ο μεγάλος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν· αλχημιστής.
Μάριλιν Πτεράργυρη-Περίδετη: σύζυγος του Νολράκο Πτεράργυρου· αδελφή της Ζεθάλιν.
Σάμκρο Περίδετος: αδελφός της Μάριλιν· αλχημιστής.
Τάρνο: ο μεσαίος γιος της Ζεθάλιν και του Κάρναλεν.

ΑΛΛΟΙ, ΣΕΡΑΝΒΕΛΙΟΙ ΚΑΙ ΜΗ

Άνκορβαλ: ένας αρχηγός μισθοφόρων.
Αρτάμο: ένας αλχημιστής της Συντεχνίας των Διαμορφωτών· αδελφός του Φαρλάνο.
Βάρνακ: ένας αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, ο οποίος τώρα κατοικεί στη Σερανβέλ.
Βισκάλο Άρντλεθ: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ· δηλωμένος εχθρός του Νολράκο Πτεράργυρου.
Δάρφο: αρχηγός μιας ομάδας μισθοφόρων, ο οποίος παλιότερα εργαζόταν για τον Νολράκο Πτεράργυρο.
Ζαμέρα[1]: μια μισθοφόρος του Σάρκο.
Ζαμέρα[2]: μια σερβιτόρα στο πανδοχείο «*Το Δέντρο*».
Ήρλεθ: μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων, καταγόμενος από το Φερντίν-Ος.
Θαρνάλιν: η μοναχοκόρη του Βάρνακ.
Θόρλο: ένας μυστηριώδης μισθοφόρος.
Καθάλο: μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων.
Κάντβιρ: ένα μέλος της Αδελφότητας του Βορρά· μισός-Σερανβέλιος μισός-Ερσαγκμόριος.
Καράλυ: μια μισθοφόρος του Σάρκο.
Κελίνο: ένας μισθοφόρος του Σάρκο.
Λανκόρο Θαλασσινός: ένας πράκτορας του Συμβουλίου της Σερανβέλ.
Λαντίρα Πυρίδρομη: μια αριστοκράτισσα από τον εξόριστο Σερανβέλιο Οίκο των Πυρίδρομων, η οποία έχει επιστρέψει με άλλη ταυτότητα στην Πόλη των Ανοιγμάτων.
Λουάνα: μια δούλα.
Μαράνκο: ένας μισθοφόρος του Σάρκο, που έχει προηγούμενα με τους ιερείς της Φλόγας.
Μάριλιν: μια μισθοφόρος του Σάρκο.
Ναβάρο: ένας μισθοφόρος του Σάρκο.
Ναζκάλιν: Υπουργός Πληροφοριών της Σερανβέλ.
Ναθ Βάναριλ: ένας μάγος της Έντναργκ, σύμμαχος της Αδελφότητας του Βορρά.

Νακόρο: ένας μισθοφόρος του Σάρκο.
Ναράμια: μια τυχοδιώκτρια που βασανίζεται από τη σπάνια ασθένεια «αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος».
Πάλρο Υπόκαρδος: ένας από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Ρανάμη Εξαδάκτυλη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Ράντλεμ: ανεξάρτητος μισθοφόρος από το Βορρά· αδελφός του Χάνριγκ.
Ράσμιν Αλυσόλιθη: αδελφή του Υπουργού Χαντόλο· σύζυγος του Σέλκο Επίθυρου· μητέρα της Φιλράνα.
Ρινάλο: Υπουργός Άμυνας της Σερανβέλ.
Ρούβλαρ: ένας μισθοφόρος του Σάρκο.
Σαέλμα: Υποπλοίαρχος του *Θαλασσαετού*.
Σαμάλθα Πυρόφθαλμη: μία από τους μεγάλους εμπόρους της Σερανβέλ.
Σαμάνκο Σιδηρόχειρας: ο ένας από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστοί και ως «οι μεγάλοι».
Σάρκο: ένας αρχηγός μισθοφόρων μέσα στη Σερανβέλ, ο οποίος κάνει δουλειές για τον Χαλκοπρόσωπο.
Σέλκο Επίθυρος: ένας αριστοκράτης· πατέρας της Φιλράνα.
Σιάρνο: ένας έμπορος.
Σιλάρμο ο Γάτος: ένας από τους μισθοφόρους του Σάρκο.
Σλέντραμ: ένας από τους μισθοφόρος του Σάρκο.
Τανάρο: Καπετάνιος του *Θαλασσαετού*.
Τάρμα Πεντάλιθη: Υπουργός Υγείας της Σερανβέλ.
Τάρναελ: ένα μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.
Τίλο ο Γρήγορος: ένας από τους μισθοφόρους του Σάρκο.
Φαρλάνο: ένας αλχημιστής, εξόριστος από τη Σερανβέλ πριν από καιρό· επίσης γνωστός και ως Χαλκοπρόσωπος· μέλος της Αδελφότητας του Βορρά.
Φέλκιν: μια μισθοφόρος του Σάρκο.
Φιλράνα: ερωμένη του Χανμάρο· κόρη της Ράσμιν Αλυσόλιθης και του Σέλκιο Επίθυρου· επί του παρόντος, εξαφανισμένη ή νεκρή.
Χαλκοπρόσωπος: ένας μυστηριώδης αλχημιστής που φορά χάλκινη μάσκα· το αληθινό του όνομα είναι Φαρλάνο.

Χαντόλο Αλυσόλιθος: Υπουργός Καταναγκαστικής Εργασίας της Σερανβέλ.
Χαρνάμιν Τάρνεθ: η μία από τους δύο μεγαλύτερους εμπόρους της Σερανβέλ, επίσης γνωστοί και ως «οι μεγάλοι».

Μέρος Πρώτο
Έρευνές

Κεφάλαιο Πρώτο
—Νολράκο—

Η καλοκαιρινή θάλασσα ήταν γαλήνια, αλλά φυσούσε αρκετός αέρας για να φουσκώνει τα πανιά του *Θαλασσαετού* και να τον σπρώχνει ανατολικά, προς τα Νησιά του Χρυσού Φωτός. Οι λαμνοκόποι δε χρειαζόταν να δουλεύουν πολύ τα κουπιά τους· το σκάφος γλιστρούσε ανάλαφρα επάνω στα μικρά κύματα. Και, καθώς απομακρυνόταν από τη στεριά και πήγαινε προς το ανοιχτό πέλαγος, αυτά τα κύματα ολοένα και μεγάλωναν: ωστόσο, δεν έφτασαν στο σημείο να γίνουν θαλασσοταραχή.

Μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου, ο Νολράκο διάβασε τον κατάλογο με τα εμπορεύματα που του είχε αφήσει ο Πάλρο, καθώς και τις οδηγίες, οι οποίες ήταν αρκετά σημαντικές, αλλά, όπως είχε πει κι ο ίδιος ο Υπόκαρδος, πράγματι δεν ήταν «τίποτα το ιδιαίτερο».

1. Στο Γλαρονήσι, φρόντισε να μην κακομεταχειριστεί κανένας από το πλήρωμα τους γλάρους, γιατί εκεί θεωρούνται ιεροί, και θ'αποκτήσετε την έχθρα των ντόπιων αν δεν τους φερθείτε όπως πρέπει. Αν κάποιος γλάρος έρθει και καθίσει στο κατάστρωμα, ταΐστε τον με ευλάβεια. Αυτό οι νησιώτες του Γλαρονησιού θα το εκτιμήσουν.
2. Στην Ακρόνησο έχε υπόψη σου ότι συχνάζουν λαθρέμποροι, πειρατές, κι άλλοι παράνομοι. Δεν είναι τίποτα για να φοβηθείς· μπορείς να εμπορευτείς κανονικά, αλλά μην πας και στα ερημικά μέρη, ή μην αφήσεις κανέναν να σου πει καμια «εξυπνάδα» και να σε τουμπάρει. Έχε το νου σου.
3. Στο Φεγγαρονήσι, κανένας δεν εμπορεύεται όταν και τα τέσσερα φεγγάρια μοιάζουν δαγκωμένα. Αν τύχει να βρεθείς

εκεί αυτή την περίοδο, περίμενε να περάσει· γιατί, αν προσπαθήσεις να εμπορευτείς τότε μαζί τους, οι ντόπιοι θα το θεωρήσουν προσβολή.

4. Στις δίδυμες νήσους Άφνιλ και Άφνερκ, η ξυλεία πουλάει καλά, επειδή αυτά τα δύο νησιά είναι τελείως ξερά: όλο πέτρες και χώμα. Λένε πως παλιά είχαν καεί, ξανά και ξανά, από κουρσάρους.

5. Στη Νήσο Νάρφιλ (που θεωρείται και η σημαντικότερη ανάμεσα στα Νησιά του Χρυσού Φωτός) υπάρχει μια συντεχνία κλεφτών, ονόματι «Η Αρπάγη». Δεν πρόκειται για τίποτα μεγαλοεγκληματίες, αλλά μην ξεχάσεις και την ύπαρξή τους. Να είσαι προσεκτικός, γιατί μου έχει ξανατύχει να μου σουφρώσουν εμπορεύματα.

Ο Νολράκο δεν είχε εμπειρία από τα νησιά ανατολικά της Σερανβέλ, έτσι όλα τούτα σκέφτηκε ότι, σίγουρα, θα του φαίνονταν εξαιρετικά χρήσιμα. Δεν υπάρχει, εξάλλου, πληροφορία που να μην είναι χρήσιμη για έναν έμπορο: ή για έναν επιτηρητή, στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Το πρωί της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους έφτασαν στο λιμάνι της Νήσου Τένερντημ, η οποία βρισκόταν πιο κοντά στη Σερανβέλ από οποιοδήποτε άλλο από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός, και ήταν διάσπαρτη με ερείπια. Καθώς ζύγωναν τις ακτές της, ο Νολράκο παρατήρησε αρχαίες κολόνες και κομμάτια από τείχη και πύργους, και θυμήθηκε το άλλο όνομα της Τένερντημ: Νήσος των Ερειπίων.

Ο Καπετάν Τανάρο ήρθε και στάθηκε πλάι στον Νολράκο, στην πλώρη του σκάφους. «Όμορφο θέαμα, έτσι, κύριε Πτεράργυρε;» είπε, ακουμπώντας τα χέρια του στην κουπαστή.

«Πρέπει να παραδεχτώ πως ναι, Καπετάνιε. Πόσο παλιά είν'αυτά τα ερείπια, έχεις υπόψη σου;»

«Πολύ παλιά. Ούτ'ο προπάππους του προπάππου μου δεν υπήρχε τότε.» Έχωσε το χέρι του μέσα σε μια τσέπη και έβγαλε την πίπα του. Την έβαλε στο στόμα του και την άναψε, φυσώντας βαρύ καπνό. «Κυκλοφορεί ένας μύθος, να πούμε, που λέει ότι τα νησιά ήτανε κάποτε ενωμένα, κι ενώνονταν και με την ξηρά όπου

βρίσκεται κι η Σερανβέλ. Αλλά, μετά, η κατάρα κάποιων αρχαίων θεών ή μάγων έπεσε πάνω τους, και μεγάλος σεισμός έπιασε και διαλύθηκαν. Η περισσότερη ξηρά βυθίστηκε στις σκοτεινές αβύσσους της θάλασσας, και τα κομματάκια που μείνανε έχουνε ακόμα σημάδια του τότε πολιτισμού. Αλλά η Τένερντημ έχει πιο πολλά σημάδια απ'τα υπόλοιπα νησιά, διάσπαρτα παντού επάνω της. Όπου κι αν πας, θα βρεις καμια κολόνα, πεσμένη ή όρθια, κανένα τμήμα τείχους, κι άλλα τέτοια. Καθώς και μερικά αγάλματα, που δεν καταλαβαίνεις και πολλά απ'αυτά, τώρα πια, τι θέλανε ν'απεικονίσουν. Επίσης, μερικοί λένε ότι ορισμένα σημεία εδώ, στην Τένερντημ, είναι καταραμένα.»

«Εσύ τις πιστεύεις αυτές τις ιστορίες, Καπετάνιε;»

Ο Τανάρο κούνησε το κεφάλι. «Μπα… Αερολογίες, να πούμε.»

Οι κάτοικοι της Τένερντημ αποδείχτηκαν φιλικοί. Όταν ο *Θαλασσαετός* αγκυροβόλησε στο λιμάνι, ένας ταβερνιάρης προθυμοποιήθηκε να κεράσει τον Καπετάνιο και τους άλλους «αφεντάδες του πλοίου», όπως τους αποκάλεσε. «Ελάτε,» είπε. «Έχω κρασί μπόλικο και φρέσκα θαλασσινά, κι οι ήλιοι εκεί έξω που είστε καίνε και βράζουν.» Ήταν ένας κοντός και εύθυμος άντρας· καθόλου φιλάργυρος, απ'ό,τι έδειχνε.

Ο Νολράκο κάθισε σ'ένα τραπέζι, μαζί με τον Καπετάν Τανάρο, την Υποπλοίαρχο Σαέλμα, τον αρχηγό των μισθοφόρων Άνκορβαλ, και την Ωράλιν, η οποία δήλωσε ότι δε θ'άφηνε το πλευρό του κυρίου Πτεράργυρου. Ο ταβερνιάρης τούς κατέκλυσε με φαγητά και ποτά: καπνιστό ψάρι, ψητό και βραστό χταπόδι, ψητό καλαμάρι, τηγανητές μαρίδες με το κοφίνι, και κρασί και μπίρα δύο ειδών.

Ο Νολράκο αισθάνθηκε να σκάει από το φαγοπότι, όμως ήταν πολύ ευχαριστημένος. Τα πάντα ήταν εξαιρετικά.

Το απόγευμα, όταν όλοι τους είχαν ξεκουραστεί, άρχισαν να εμπορεύονται. Δεν είχε και πάρα πολλούς ανθρώπους το νησί, όμως αρκετοί ενδιαφέρονταν για την πραμάτεια τους, και κυρίως ο άρχοντας της περιοχής: ένας γέροντας που δεν μπορούσε να βαδίσει και πολύ σταθερά, αλλά είχε την ικανότητα να κρίνει σωστά το εμπόρευμα, παρατήρησε ο Νολράκο, κάνοντας παζάρια μαζί του.

Ο *Θαλασσαετός* θα έμενε καμια μέρα ακόμα στην Τένερντημ, μήπως ερχόταν και κανένας άλλος, από κάποιο απομακρυσμένο

σημείο του νησιού, για ν'αγοράσει. Όταν δεν είχαν δουλειά, ο Νολράκο έβγαινε από την πόλη και πήγαινε να κοιτάξει τα αρχαία στις γύρω πλαγιές. Ορισμένα απ'αυτά τού θύμιζαν τον Κίονα στην έπαυλή του, και η οικογένειά του ήρθε έντονα στο νου του. Προσπάθησε, όμως, να την απομακρύνει, γιατί ήταν πολύ νωρίς για ν'αρχίσει ν'ανησυχεί. Μόλις είχε φύγει από τη Σερανβέλ, και θα έλειπε πολλές ημέρες ακόμα…

Ας είναι καλά. Μονάχα αυτό μ'ενδιαφέρει: να είναι καλά.

Η Μάριλιν θα φρόντιζε για όλα· δε χρειαζόταν να έχει ετούτο το βάρος στο στήθος του. Η Μάριλιν θα φρόντιζε για όλα.

Τελικά, ό,τι αγορές ήταν να γίνουν έγιναν εκείνο το πρώτο απόγευμα που έφτασε ο *Θαλασσαετός* στην Τένερντημ. Την επόμενη ημέρα, κανένας δεν αγόρασε τίποτα, και ο Νολράκο έδωσε διαταγή να φύγουν με το χάραμα. Έτσι, όταν οι πρώτες αχτίνες του Λούντρινχ ξεχύθηκαν από την Ανατολή, χρυσαφίζοντας τη θάλασσα, το νησί, και τα ερείπια, ο *Θαλασσαετός* σήκωσε την άγκυρα, άνοιξε τα πανιά, και έφυγε από το λιμάνι της Τένερντημ.

«Επόμενή μας στάση είναι το Γλαρονήσι, κύριε Πτεράργυρε, σωστά;» είπε ο Τανάρο στον Νολράκο, δείχνοντας επάνω στο χάρτη που ήταν καρφιτσωμένος στον τοίχο της καμπίνας.

«Ναι, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τα άλλα δύο νησιά έχουν δικά τους λιμάνια, υποθέτω, έτσι;»

«Ποια νησιά; Η Γεφυρόνησος και η Ακρόνησος; Ναι, αμέ.»

Ο Νολράκο ρώτησε γιατί η Γεφυρόνησος και η Ακρόνησος έμοιαζαν ενωμένες με το Γλαρονήσι. Για την ακρίβεια, το Γλαρονήσι ήταν στη δυτική άκρη και η Ακρόνησος στην ανατολική, ενώ η Γεφυρόνησος βρισκόταν ανάμεσά τους: ένα μακρύ νησί που θα μπορούσε να παρομοιαστεί και με γέφυρα. Αλλά, εκτός απ'αυτό, ο Νολράκο παρατηρούσε πως επάνω στο χάρτη υπήρχαν ζωγραφισμένα κάποια σύμβολα που δεν μπορεί παρά να *ήταν* γέφυρες: και η μία γέφυρα συνέδεε τη Γεφυρόνησο με την Ακρόνησο, ενώ η άλλη τη Γεφυρόνησο με το Γλαρονήσι. Όταν ρώτησε τον Τανάρο, εκείνος το επιβεβαίωσε.

«Και η εξουσία πώς είναι μοιρασμένη;» είπε ο Νολράκο. «Το κάθε νησί έχει δικό του άρχοντα, ή και τα τρία έχουν έναν;»

«Δεν είναι ξεκάθαρο, κύριε Πτεράργυρε. Πάντως, περισσότερο το πρώτο ισχύει, υποθέτω, παρά το δεύτερο. Εκτός αν θέλετε να θεωρήσετε ύψιστο άρχοντα των νησιών τον Βασιλικό Γλάρο.» Γέλασε.

«Τον Βασιλικό Γλάρο;»

«Ναι. Γεννιέται ένας κάθε εκατό χρόνια, και φωλιάζει στην ψηλότερη κορυφή του Γλαρονησιού. Μπορεί να τον δείτε, όταν αράξουμε. Λένε πως είναι σημάδι καλής τύχης, να τον βιγλίσεις.»

Και το μόνο σίγουρο είναι ότι λίγη καλή τύχη μού χρειάζεται, ετούτο τον καιρό, σκέφτηκε ο Νολράκο. *Ή ίσως* πολλή *καλή τύχη…*

Το πρωί της δεύτερης ημέρας, αφότου έφυγαν από την Τένερντημ, έφτασαν στον προορισμό τους. Το Γλαρονήσι ήταν τουλάχιστον τρεις φορές μεγαλύτερο από τη Νήσο των Ερειπίων, σύμφωνα μ'ό,τι έδειχνε ο χάρτης, και το σχήμα του θύμιζε πουλί με ανοιχτές τις φτερούγες –γλάρο, κατά πάσα πιθανότητα. Το κεντρικό λιμάνι βρισκόταν ανάμεσα στις φτερούγες, όπου δημιουργείτο ένας κόλπος και όπου θα έπρεπε να είναι το κεφάλι του πουλιού.

Καθώς ζύγωναν, ο Νολράκο μπορούσε να δει σμήνη από γλάρους να πετάνε στις ακτές του νησιού και να έρχονται να φτερουγίσουν πάνω απ'τον *Θαλασσαετό*. Πολλοί απ'αυτούς, μάλιστα, κάθισαν στα ιστία, στην κουπαστή, και στο κατάστρωμα. Ήταν μεγάλοι και καλοθρεμμένοι· και, προτού ο Πτεράργυρος προλάβει να πει στο πλήρωμά του να τους πετάξει τίποτα να φάνε, εκείνο είχε ήδη αρχίσει να ταΐζει τα πτηνά της θάλασσας που κυριαρχούσαν σε τούτο το νησί, ενώ ο Καπετάν Τανάρο φώναζε: «Άμα κανείς σας, ρεμάλια, πειράξει τους γλάρους, θα του σπάσω τα χέρια! Τους προσκυνάμε σα θεούς όσο βρίσκονται στην κουβέρτα!»

Μισοκλείνοντας τα μάτια του, για να τα προστατέψει από το δυνατό φως των ήλιων, ο Νολράκο κοίταξε ψηλά στον ουρανό, μήπως δει τον Βασιλικό Γλάρο. Όμως δεν τον είδε πουθενά, και αναρωτήθηκε: *Αλήθεια, αν τον έβλεπα, πώς θα τον αναγνώριζα;*

«Καπετάνιε,» ρώτησε τον Τανάρο, όταν εκείνος βρέθηκε κοντά του, ενώ δεν είχαν ακόμα μπει στο λιμάνι, «πώς είναι ο Βασιλικός Γλάρος; Τον έχεις δει ποτέ;»

«Δεν τον έχω βιγλίσει, κύριε Πτεράργυρε, αλλά τον έχουνε βιγλίσει άλλοι, και μου έχουνε πει ότι είν' τεράστιος –όσο τρεις

κανονικοί γλάροι– κι έχει ένα λοφίο στο κεφάλι. Τ'άνοιγμα των φτερών του ρίχνει πολύ μεγάλη σκιά.»

Δεν αποκλείεται να είναι και μύθος μονάχα, σκέφτηκε ο Νολράκο, αλλά έμεινε σιωπηλός.

Ο *Θαλασσαετός* αγκυροβόλησε στο λιμάνι, όπου βρίσκονταν κι άλλα δύο πλοία. Το ένα έφερε μια σημαία που ο Πτεράργυρος αναγνώρισε αμέσως. Ήταν χωρισμένη κάθετα, με μια μαύρη γραμμή, και στην αριστερή μεριά αυτού του διαχωριστικού βρισκόταν το σύμβολο της συμμαχίας των Τριών Πόλεων (τρία χρυσά νομίσματα στη σειρά, κάτω από ένα πορφυρό τόξο), ενώ στη δεξιά μεριά ήταν το σύμβολο της Σέλβιργκιμ, της νοτιότερης των Τριών Πόλεων (ένας σπαθοφόρος ιππέας επάνω σε άλογο που καλπάζει).

Η σημαία του άλλου πλοίου δεν ήταν άμεσα αναγνωρίσιμη από τον Νολράκο. Το ύφασμά της ήταν κατάμαυρο κι επάνω της βρίσκονταν κεντημένοι, με πορφυρή κλώστη, δύο μακρυμάνικοι πέλεκεις, διασταυρωμένοι στο σημείο που η λεπίδα ενώνεται με τη λαβή. Στη μεγάλη διχάλα που σχηματιζόταν ανάμεσά τους ήταν ένα πεντάκτινο άστρο (κεντημένο με την ίδια πορφυρή κλωστή). *Πειρατές, κατά πάσα πιθανότητα. Κουρσάροι από το Νότο.*

Μια υπόθεση που ο Νολράκο εύκολα επιβεβαίωσε, ρίχνοντας μια ματιά στο κατάστρωμά τους. Κανένας δεν έμοιαζε με μισθοφόρος, όμως όλοι τους ήταν οπλισμένοι και έδειχναν επικίνδυνοι. Κοιτάζοντας ετούτο το πλοίο και κοιτάζοντας και το πλοίο των Τριών Πόλεων, ήταν σαν να βλέπεις τη μέρα με τη νύχτα.

Ο *Θαλασσαετός* άραξε ανάμεσα από τα δύο άλλα καράβια, πράγμα το οποίο δεν άρεσε και τόσο, ως ιδέα, στον Νολράκο. Δεν είναι ωραίο να αισθάνεσαι πως απ'τη μια μεριά σου βρίσκονται πειρατές κι από την άλλη άνθρωποι των Τριών Πόλεων, που είναι και οι κατεξοχήν εμπορικοί αντίπαλοι των Σερανβέλιων στη θάλασσα.

«Κουρσάροι είναι αυτοί;» ρώτησε ο Νολράκο τον Τανάρο, όταν άρχισαν να βγάζουν τα εμπορεύματα από το σκάφος τους.

«Έτσι φαίνεται, κύριε Πτεράργυρε. Αλλά εδώ δε νομίζω ότι θα μας επιτεθούν. Ωστόσο, φεύγοντας, καλό θα ήταν νάμαστε προσεκτικοί…»

Ο Νολράκο συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας τη μαύρη σημαία με τους κόκκινους πέλεκεις ν'ανεμίζει στο καλοκαιρινό αεράκι.

Η αγορά ήταν δίπλα στο λιμάνι, έτσι δε χρειάστηκε να μεταφέρουν την πραμάτεια τους και πολύ μακριά. Οι μισθοφόροι του Άνκορβαλ τούς περιστοίχιζαν κατά τη μεταφορά, αλλά και αφότου έστησαν σκηνές και πάγκους. Ο Τανάρο και η Σαέλμα δεν πήγαν μαζί με τον Πτεράργυρο· έμειναν πίσω, στον *Θαλασσαετό*. Ειδικά τώρα, που οι κουρσάροι ήταν κοντά, ο Καπετάνιος ήθελε να βρίσκεται στο πλοίο του, παρότι είχε πει πως δεν πίστευε ότι θα τους επιτίθονταν. Η Ωράλιν, ασφαλώς, ήταν συνέχεια πλάι στον Νολράκο· και μαζί με τον Πτεράργυρο είχαν, επίσης, έρθει κι άλλοι άνθρωποι του Υπόκαρδου, εκτός απ'τους μισθοφόρους, για να στήσουν τους πάγκους και τις σκηνές, και για να πουλήσουν τα εμπορεύματα. Δεν μπορούσε να τα κάνει όλα μόνος του· είχε, όμως, τη γενική εποπτεία, και έπρεπε να επιβλέπει ότι η δουλειά κυλούσε ομαλά.

Οι έμποροι του σκάφους των Τριών Πόλεων δεν ήταν και πολύ μακριά. Εξάλλου, η αγορά ήταν, αναμενόμενα, μικρή, παρατηρούσε ο Νολράκο, και σίγουρα θα έπεφταν ο ένας επάνω στον άλλο, είτε το ήθελαν είτε όχι. Δεν αντάλλαξαν, ωστόσο, πολλές κουβέντες, πέραν από μερικούς χαιρετισμούς. Δεν είπαν ούτε τα ονόματά τους.

Ο Πτεράργυρος είδε ότι επιτηρήτρια των Σελβιργκίμιων ήταν μια γυναίκα, εύσωμη και ξανθιά, ντυμένη με καφέ, αμάνικο φόρεμα από δέρμα. Η ζώνη της ήταν φαρδιά και μαύρη, κι από εκεί κρεμόταν ένα θηκαρωμένο κοντό σπαθί. Τα μακριά της μαλλιά τα είχε δεμένα αλογοουρά και δύο αργυρά σκουλαρίκια γυάλιζαν στ'αφτιά της. Ο Νολράκο νόμιζε πως κάπου την είχε ξαναδεί, αλλά δε θυμόταν πού. Ήταν από εκείνες τις φυσιογνωμίες που σου φέρνουν στο μυαλό κάτι ακαθόριστα γνώριμο. *Μάλλον, θα την έχω συναντήσει σε κάποια άλλη αγορά,* σκέφτηκε. Πράγμα το οποίο δε θα ήταν καθόλου περίεργο: όλη του τη ζωή σε αγορές γύριζε ο Νολράκο Πτεράργυρος.

Η ημέρα κυλούσε, και το αγοραστικό κοινό –που ήταν αντικειμενικά μικρό αλλά, συγκριτικά, πολύ μεγαλύτερο απ'ό,τι στην Τένερντεμ– μοιράστηκε ανάμεσα στους ανθρώπους του Πάλρο Υπόκαρδου και στους ανθρώπους των Τριών Πόλεων. Πολλοί, βέβαια, ψώνιζαν και από τους δύο, γιατί υπήρχαν πράγματα

που, ενώ τα είχαν οι μεν, δεν τα είχαν οι δε. Και το μεσημέρι έφτασε. Οι δίδυμοι ήλιοι μεσουράνησαν και η ζέστη εντάθηκε. Άντρες και γυναίκες άνοιγαν φλασκιά και έπιναν, ή έλουζαν το κεφάλι τους με νερό. Ορισμένοι πήγαιναν στην πέτρινη πηγή, που δεν βρισκόταν παρά δέκα βήματα απόσταση από την αγορά. Ο κόσμος ελαττωνόταν αισθητά· σύντομα, δε θα είχε μείνει ούτε ένας πιθανός αγοραστής: και ο Νολράκο ήξερε πότε ήταν η ώρα που ένας έμπορος όφειλε να δώσει τη διαταγή στους ανθρώπους του να μαζέψουν την πραμάτεια και να πάνε να ξεκουραστούν.

Προτού, όμως, προλάβει να πει ή να κάνει τίποτα, συνέβη κάτι το οποίο του κίνησε την περιέργεια: Είδε έναν άντρα να απομακρύνεται από τη σκιά των δέντρων δίπλα από την πέτρινη πηγή και να πλησιάζει την επιτηρήτρια των Σελβιργκίμιων. Ήταν λιγνός και μετρίου αναστήματος, με μαύρα γένια κι ένα πορφυρό μαντίλι τυλιγμένο γύρω απ'το κεφάλι, σαν κράνος. Φορούσε μαύρο πουκάμισο και μαύρο παντελόνι, και στη ζώνη του ήταν περασμένο ένα πλατυλέπιδο ξίφος, οδοντωτό από τη μία κόψη. Από τις άκριες των γυριστών του μποτών προεξείχαν οι λαβές ξιφιδίων.

Κουρσάρος, σκέφτηκε ο Νολράκο, ατενίζοντάς τον.

Ο πειρατής στάθηκε μπροστά από την επιτηρήτρια, η οποία σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος και τον αντίκρισε με σμιγμένα φρύδια. Εκείνος τής μίλησε σιγανά, αλλά έντονα, ενώ υπήρχε ένα υπεροπτικό μειδίαμα στα χείλη του. Ο Πτεράργυρος είχε την εντύπωση ότι την απειλούσε, ή ότι, τουλάχιστον, προσπαθούσε να την τρομάξει– *Όχι, δεν προσπαθεί να την τρομάξει· την απειλεί. Ένας κουρσάρος δεν έχει λόγο να προσπαθεί να σε τρομάξει· θέλει είτε να σε πιάσει απροετοίμαστο και να σε ληστέψει, είτε να σε απειλήσει, ώστε να του δώσεις χρήματα… και, μάλλον, αυτό το τελευταίο είναι που βλέπω, τώρα, να συμβαίνει.*

Φλογοκαμένα καθάρματα!

Η επιτηρήτρια απάντησε κάτι στον πειρατή και εκείνος ένευσε κι έφυγε, επιστρέφοντας στη σκιά των δέντρων, απ'όπου είχε έρθει, και, μετά, μπαίνοντας ανάμεσα σε δύο σπίτια, σ'ένα σοκάκι. Ο Νολράκο τον έχασε απ'τα μάτια του.

Σκέφτηκε να ρωτήσει την επιτηρήτρια τι είχε συμβεί, αλλά αποφάσισε να μην το κάνει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Επιπλέον, δεν

ήθελε να βάλει τους ανθρώπους του Υπόκαρδου σε μπελάδες. Η δουλειά του ήταν να φροντίσει για την ομαλή διεξαγωγή του εμπορίου, και τίποτ᾽άλλο.

Πρόσταξε να μαζέψουν την πραμάτεια, να κλείσουν τις σκηνές, και να βάλουν φρουρούς. «Κι ύστερα,» είπε, «θα πάμε στο πανδοχείο.» Δε χρειαζόταν να συγκεκριμενοποιήσει ποιο πανδοχείο εννοούσε, αφού εδώ κοντά μονάχα ένα φαινόταν. Ήταν ένα μεγάλο διώροφο οικοδόμημα –μάλλον, το μόνο διώροφο οικοδόμημα στην πόλη, αν είχε καταλάβει καλά ο Πτεράργυρος· ή, τουλάχιστον, ένα από τα ελάχιστα τόσο ψηλά–, χτισμένο από καφετιά πέτρα. Στην οροφή του βρισκόταν μια μεγάλη πινακίδα, η οποία έγραφε: *Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΓΛΑΡΟΥ*, και είχε γλάρους ζωγραφισμένους γύρω από τα μαύρα γράμματα.

Η επιτηρήτρια από τις Τρεις Πόλεις και οι δικοί της μάζευαν, επίσης, την πραμάτεια τους και κατευθύνονταν προς το πανδοχείο. Αναμφίβολα, εκεί έμεναν όσο καιρό βρίσκονταν στην πόλη… που, μάλλον, δε θα ήταν και πολύς καιρός. Δυο-τρεις μέρες το πολύ, υπέθετε ο Πτεράργυρος· περισσότερο δεν είχε νόημα να καθίσει κανείς σ᾽ένα νησί.

Αναρωτιέμαι πού να μένουν οι κουρσάροι, καθώς και γιατί ήρθαν στο Γλαρονήσι. Έχουν κάποια συγκεκριμένη δουλειά εδώ, ή βρίσκονται στο λιμάνι μόνο και μόνο για ν᾽αναζητήσουν λεία;

«Σα να συμβαίνει κάτι ύποπτο, ε, κύριε Πτεράργυρε;» είπε μια φωνή απ᾽τα δεξιά του Νολράκο, καθώς βάδιζαν προς τον *Οίκο του Γλάρου*.

«Ναι, έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε εκείνος, στρέφοντας ελαφρώς το κεφάλι του, για να δει τον Άνκορβαλ. «Έχεις ξαναβρεθεί σε παρόμοιες καταστάσεις;»

Ο καστανομάλλης άντρας ένευσε και τα μάτια του στένεψαν, προς στιγμή. «Έχω βρεθεί σε πολλές και διάφορες καταστάσεις, κύριε Πτεράργυρε… όπως είμαι σίγουρος πως το ίδιο θα ισχύει και για εσάς,» πρόσθεσε.

«Από πού είσαι, Άνκορβαλ; Μέχρι στιγμής, δεν είχα ξανακούσει για σένα και τη μισθοφορική σου ομάδα.»

«Από την Έντναργκ είναι η καταγωγή μου, αλλά έχω πολύ καιρό να δω την πατρίδα μου,» είπε ο πολεμιστής, καθώς παραμέριζε την

πόρτα του πανδοχείου, για να μπουν στην τραπεζαρία, που ήταν γεμάτη με κόσμο, βαβούρα, και μυρωδιές. «Η ομάδα μου είναι μικρή, γι᾽αυτό και δεν έχετε ξανακούσει για μας.»

Ένας σερβιτόρος τούς πλησίασε, για να τους ρωτήσει πόσοι ήταν και πού θα κάθονταν. Επίσης, ήθελε να μάθει αν θα έκλειναν δωμάτια, κι αν ναι, για πόσες μέρες. Ο Νολράκο τού έδωσε όλες τις πληροφορίες που χρειαζόταν, και ο νεαρός τούς οδήγησε σε μια άκρη της τραπεζαρίας. Εκεί, ένωσε μερικά τραπέζια, μαζί με τη βοήθεια μιας κοπέλας, που κι αυτή για σερβιτόρα φαινόταν.

Ο Πτεράργυρος, η Ωράλιν, ο Άνκορβαλ, και οι υπόλοιποι – μισθοφόροι και βοηθοί– κάθισαν, περιμένοντας να τους φέρουν φαγητό και ποτό. Η δροσιά εδώ μέσα, σε αντίθεση με τη λάβρα απέξω, τους έκανε να νομίζουν ότι βρίσκονταν σε κάποιο μαγικό, παραδεισένιο βασίλειο.

Ο Νολράκο, ρίχνοντας μια επισταμένη ματιά τριγύρω, είδε πού ήταν οι άνθρωποι από τις Τρεις Πόλεις, και διαπίστωσε, επίσης, ότι ούτε οι κουρσάροι έλειπαν από το μαγαζί. Οι οκτώ τύποι –έξι άντρες και δύο γυναίκες– που κάθονταν γύρω από δύο ενωμένα τραπέζια δεν μπορεί να ήταν παρά πειρατές, αν έκρινε κανείς απ᾽την ενδυμασία τους, την εμφάνισή τους, και τα όπλα που κουβαλούσαν. Ένας απ᾽αυτούς ήταν κι εκείνος που είχε μιλήσει στην επιτηρήτρια, πριν από λίγο.

Ας ελπίσουμε ότι δε θα μας ενοχλήσουν κι εμάς.

Όταν το γεύμα τους ήρθε, ο Νολράκο και οι υπόλοιποι που βρίσκονταν στις υπηρεσίες του Υπόκαρδου έφαγαν με όρεξη, και ήπιαν ακόρεστα, καθότι αισθάνονταν πως η ζέστη είχε ξεράνει όλο τους το σώμα, όσο βρίσκονταν έξω, στην αγορά.

Τελειώνοντας, ο Πτεράργυρος ήταν φουσκωμένος και κουρασμένος. Η θερμότητα είχε εγκαταλείψει το σώμα του και αφήσει στη θέση της μια γλυκιά κόπωση. Έριξε μια ματιά στους ανθρώπους των Τριών Πόλεων και είδε πως αρκετοί είχαν φύγει, ενώ άλλοι σηκώνονταν τώρα από τις θέσεις τους. Η επιτηρήτρια ήταν ανάμεσα σ᾽αυτούς που είχαν ήδη φύγει.

Οι οκτώ κουρσάροι, αντιθέτως, βρίσκονταν ακόμα συγκεντρωμένοι γύρω απ᾽τα δύο ενωμένα τραπέζια. Αλλά αυτοί, μάλλον, είχαν

βγάλει όλη τη μέρα στη σκιά και ήταν ξεκούραστοι· δεν προσπαθούσαν να πουλήσουν την πραμάτεια τους στην αγορά της πόλης.

Ο Νολράκο σηκώθηκε, δηλώνοντας πως θα πήγαινε να αναπαυθεί στο δωμάτιό του. Η Ωράλιν τον ρώτησε αν θα ήθελε κάτι συγκεκριμένο από εκείνη. Ο Πτεράργυρος τής είπε ότι το μόνο που ήθελε ήταν κι αυτή να πάει να ξεκουραστεί, και ύστερα έφυγε. Ανέβηκε τις σκάλες του πανδοχείου και μπήκε στο δωμάτιό του, όπου το κρεβάτι ήταν στρωμένο και ένα έτοιμο μπάνιο τον περίμενε. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό, αφήνοντας τον θαλασσινό αγέρα να μπαίνει και να δροσίζει το μέρος. Η ατμόσφαιρα εδώ πάνω ήταν υπέροχη. Ο Νολράκο γδύθηκε, πλύθηκε (είχε κάμποσες μέρες να πλυθεί, κι ευχαριστήθηκε το λουτρό), και, αφού μαντάλωσε την πόρτα, έπεσε να κοιμηθεί, γυμνός.

Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει, και ονειρεύτηκε ότι…

…βρίσκομαι σε μια παραλία και βαδίζω, αναζητώντας κάτι που ξεφεύγει απ'το νου μου. Η άμμος είναι μαλακή κάτω απ'τα πόδια μου, κι από τον ουρανό ακούω κρωξίματα γλάρων, ενώ από κάπου μακριά έρχεται ένας άλλος ήχος… κι εκεί είναι το μέρος όπου πρέπει να πάω· το ξέρω, μα δε θυμάμαι γιατί.

Επιταχύνω το βάδισμά μου και, σε λίγο, αρχίζω να τρέχω. Μπορώ να δω σκιές πάνω στην άμμο: κατ'αρχήν, τη δική μου σκιά, μα όχι μόνο. Βλέπω και τις σκιές γλάρων: πολλών, πολλών γλάρων, οι οποίοι περιφέρονται γύρω μου, σαν να περιμένουν κάτι.

Οι ήχοι, οι απόμακροι ήχοι, έχουν γίνει τώρα πιο ξεκάθαροι, καθώς ζυγώνω. Κραυγές, ποδοβολητά, και δυνατά ρουθουνίσματα. Κάποιο θηρίο, και άνθρωποι…

Φτάνω σε μερικούς ψηλούς βράχους, στα δεξιά μου, δίπλα απ'την ακτή, και παρατηρώ ότι υπάρχει μια δίοδος ανάμεσά τους, η οποία είναι πολύ στενή· αδυνατώ να τη διασχίσω, το σώμα μου δε χωράει να περάσει· όμως μπορώ να δω από μέσα της. Κοιτάζω, και βλέπω…

Βλέπω τη Θήρνα και τη Μάριλιν και τον Χανμάρο να τρέχουν στους πλακόστρωτους δρόμους της Σερανβέλ, ενώ πίσω τους έρχεται ένα μαινόμενο θηρίο: ένας Γκρίζος Ταύρος, με κατακόκκινα, πυρετώδη μάτια και αργυρά κέρατα που αστράφτουν. Οι οπλές του τραντάζουν το πλακόστρωτο, το θρυμματίζουν.

Μα τη Φλόγα, πρέπει να τους βοηθήσω!

Η Θήρνα γλιστρά και πέφτει· το κομμένο της πόδι την προδίδει. Η Μάριλιν προσπαθεί να τη σηκώσει, μα δυσκολεύεται· και ο Χανμάρο, τραβώντας ένα ξίφος από κάπου (από την πλάτη του; από τη ζώνη του; από κάποιο άνοιγμα στον τοίχο;), στρέφεται, για ν'αντιμετωπίσει την ερχόμενη απειλή.

«ΟΧΙ!» ουρλιάζω. «ΟΧΙ!»

Αλλά, τότε, καταλαβαίνω πού βρίσκομαι. Είμαι ακόμα στην παραλία, και είμαι γυμνός· και τα κρωξίματα των γλάρων δυναμώνουν, οι σκιές τους μεγαλώνουν.

Κατεβαίνουν.

Με εχθρικές διαθέσεις.

Γυρίζω, υψώνοντας τα χέρια μου, προσπαθώντας να προστατευτώ απ'τα ράμφη και τα νύχια τους· μα είναι πολύ αργά. Νιώθω τη σάρκα μου να σχίζεται.

Πρέπει να τους χτυπήσω προτού με σκοτώσουν—

Ο Νολράκο βλεφάρισε.

Κάτι τον είχε ξυπνήσει, γλιτώνοντάς τον απ'τον καταραμένο εφιάλτη. Τι, όμως;

Κραυγές, από έξω, από το δρόμο. Και ποδοβολητά. Όπως στο όνειρό του.

Πετάχτηκε πάνω και κοίταξε απ'το ανοιχτό παράθυρο. Από κάτω, είδε να γίνεται σαματάς κοντά στην πέτρινη πηγή και στα δέντρα. Ένας άντρας –*κουρσάρος!*– είχε αρπάξει μια κοπέλα και την τραβούσε. Δύο σύντροφοί του βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά του, με τα όπλα τους γυμνωμένα. Καμια ντουζίνα ντόπιοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους· ανάμεσά τους βρίσκονταν και κάποιοι οι οποίοι, σίγουρα, ήταν φρουροί της πόλης. Κι εκείνη την ώρα, κατέφτανε ένας ακόμα άντρας, έφιππος και φορώντας φολιδωτή αρματωσιά και κράνος. Πίσω του ανέμιζε ένας λευκός μανδύας, και στο χέρι του βαστούσε ένα ξεθηκαρωμένο ξίφος. *Αυτός πρέπει νάναι ο Αρχιφύλακας εδώ πέρα.*

«*Αφήστε την!*» Η φωνή του καβαλάρη αντήχησε, καθώς το μικρό πλήθος τού έκανε χώρο για να περάσει.

Ο Νολράκο παρατήρησε ότι κι άλλοι άνθρωποι παρακολουθούσαν από τα παράθυρα των σπιτιών τους.

Οι κουρσάροι δεν υπάκουσαν, και μια έντονη λογομαχία ξεκίνησε ανάμεσα σ'αυτούς και τον Αρχιφύλακα. Δυστυχώς, τα λόγια δεν έφταναν καθαρά στ'αφτιά του Πτεράργυρου· δεν έπιασε παρά μερικές λέξεις, απ'τις οποίες δεν μπορούσε να βγάλει νόημα. Πάντως, το αποτέλεσμα ήταν οι πειρατές ν'αφήσουν, τελικά, την κοπέλα και να υποχωρήσουν. Από τον τρόπο που βάδιζαν, όμως, κι από τις όψεις τους, ο Νολράκο έβλεπε πως δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, ευχαριστημένοι, και ίσως, μάλιστα, να σκέφτονταν πώς να εκδικηθούν τον Αρχιφύλακα.

Οι ντόπιοι, μάλλον, τους είχαν επιτρέψει ν'αράξουν εδώ, για να μην έχουν προβλήματα μαζί τους, αλλά δεν ήταν πρόθυμοι ν'αφήσουν και τις γυναίκες τους να βιαστούν απ'αυτά τα σκυλιά της θάλασσας.

Ο Νολράκο έκλεισε το παράθυρο και άρχισε να ντύνεται, γιατί το μεσημέρι είχε περάσει και, σύντομα, θα έπρεπε, πάλι, να βγάλει το εμπόρευμά του –ή, πιο σωστά, το εμπόρευμα του Υπόκαρδου.

Το απόγευμα, η αγορά στο Γλαρονήσι δεν ήταν τόσο ζωηρή όσο το πρωί, αλλά ούτε και νεκρή. Υπήρχαν κάμποσοι αγοραστές, και ο Νολράκο υπέθετε ότι αύριο θα υπήρχαν περισσότεροι: γιατί θα ερχόταν και κόσμος έξω από την πόλη, από άλλες πόλεις που πιθανώς να είχε το νησί, και από χωριά, καθώς θα ακούγονταν φήμες για την άφιξη των εμπόρων. *Για τη δική μας άφιξη, τουλάχιστον…* επειδή ο Πτεράργυρος δεν ήξερε πόσο καιρό βρίσκονταν εδώ οι άνθρωποι από τις Τρεις Πόλεις… ούτε οι πειρατές.

Το βλέμμα του στράφηκε στα δέντρα κοντά στην πέτρινη πηγή, καθώς είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στον ξύλινο στύλο μιας σκηνής, και εκεί, μέσα στις σκιές, ατένισε τον κουρσάρο που είχε έρθει και είχε μιλήσει, το μεσημέρι, στην ξανθιά επιτηρήτρια. Τώρα, ήταν ακίνητος και απλώς κοίταζε, μοιάζοντας να περιμένει κάτι. *Μια απάντηση;*

Όπως και να ήταν, μέχρι το βράδυ, δεν κινήθηκε από τη θέση του· και, αφού οι άνθρωποι του Υπόκαρδου μάζεψαν την πραμάτεια τους

και έκλεισαν τις σκηνές, ο Νολράκο πήγε στην *Οικία του Γλάρου*. Εκεί, ανακάλυψε ότι τον περίμεναν ο Καπετάν Τανάρο και η Υποπλοίαρχος Σαέλμα, μαζί με μερικούς ναύτες. Είχαν έρθει να φάνε, να πιουν, και να παίξουν ζάρια. Βλέποντας τον Πτεράργυρο, τον χαιρέτησαν και τον ρώτησαν πώς πήγαινε η δουλειά.

«Αρκετά καλά,» αποκρίθηκε εκείνος, καθίζοντας στο τραπέζι τους, ενώ η Ωράλιν –που, γενικά, ήταν σκιά του– απομακρυνόταν, ζυγώνοντας το μπαρ, για να πάρει ένα ποτό. «Αλλά, δε μου λες, Καπετάνιε, μ'αυτούς τους κουρσάρους τι γίνεται;»

«Δε μας έχουν ενοχλήσει, μέχρι στιγμής. Ίσως νάναι δω μονάχα γι'ανεφοδιασμό.»

«Δεν το νομίζω, Καπετάνιε…»

Ο Τανάρο συνοφρυώθηκε, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά.

Ο Νολράκο τού μίλησε για τη μεσημεριανή συνάντηση της επιτηρήτριας με τον πειρατή.

«Ναι,» συμφώνησε ο Τανάρο, «θα μπορούσε να συμβαίνει κάτι ύποπτο. Ωστόσο, εμάς δε μας έχουν ενοχλήσει, κύριε Πτεράργυρε, όπως σας είπα.»

Μπορεί, όμως, να μας ενοχλήσουν όταν βγούμε απ'το λιμάνι, σκέφτηκε ο Νολράκο. Αλλά δε συζήτησε περαιτέρω για το θέμα, την υπόλοιπη βραδιά. Έφαγε και ήπιε ελαφριά, παρακολουθώντας τα δρώμενα μέσα στην τραπεζαρία, τα οποία δεν ήταν και τίποτα το ιδιαίτερο. Ένα πράγμα που του έκανε εντύπωση, ωστόσο, ήταν το γεγονός ότι η ξανθιά επιτηρήτρια από τις Τρεις Πόλεις δε φαινόταν πουθενά. Πού βρισκόταν; Στο δωμάτιό της, ή είχε πάει κάπου αλλού;

«Μοιάζετε προβληματισμένος, κύριε Πτεράργυρε,» παρατήρησε ο Άνκορβαλ, ερχόμενος να καθίσει πλάι του. «Τι σας απασχολεί;»

«Οι πειρατές,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Αναρωτιέμαι αν κινδυνεύουμε απ'αυτούς.»

«Πότε σκοπεύετε να φύγουμε από το νησί;»

«Θα μείνουμε δυο-τρεις μέρες, αναλόγως.»

«Επομένως, έχουμε καιρό για ν'ανακαλύψουμε τις διαθέσεις τους… αν εξακολουθήσουν να είναι εδώ ώς τότε.»

Ναι, σκέφτηκε ο Νολράκο. *Λογικό.* Και ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Αργότερα, ανέβηκε στο δωμάτιό του. Έβγαλε τις μπότες του και τα ρούχα του και ξάπλωσε, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'το κεφάλι. Το μυαλό του πήγε πίσω, στη Σερανβέλ και στην οικογένειά του. Ο Νολράκο δεν ήταν ασυνήθιστος στα ταξίδια, και ούτε σε κάθε ταξίδι είχε τέτοια ανησυχία για τους δικούς του, αλλά τώρα η κατάσταση ήταν διαφορετική. Τώρα, φοβόταν για τη ζωή τους. Και δεν ήταν ο παράλογος φόβος ενός υπερπροστατευτικού πατέρα· δε φοβόταν γενικώς και αορίστως. *Ήξερε* τι φοβόταν. Ο φόβος ήταν συγκεκριμένος, και είχε πρόσωπο: το σκιερό, αφανές πρόσωπο των κακοποιών που είχαν προκαλέσει τις πανωλεθρίες.

Τους οποίους η Θήρνα σκοπεύει να κυνηγήσει. Αλλά δεν πρέπει να το κάνει. Δεν ξέρει πόσο επικίνδυνοι είναι.

Η Μάριλιν δε θα την αφήσει. Δεν πρόκειται να την αφήσει· μου το υποσχέθηκε. Θα έχει βάλει τον Βόνιορ να την παρακολουθεί, κι ο Βόνιορ είναι ένας απ'τους δούλους που εμπιστεύομαι περισσότερο. Είναι, πάντα, πολύ καλός σ'ό,τι κάνει, και… και όπως πρέπει. Δεν μπορούσε να το καθορίσει, μα ο Αργκανθικιανός τού έδινε την αίσθηση ότι ήταν ακριβώς εκείνος ο άνθρωπος που μπορεί να υπηρετήσει σωστά τον αφέντη του, χωρίς λάθη και χωρίς ανοησίες. Το όλο του φέρσιμο και οι ενέργειές του ενέπνεαν μια εμπιστοσύνη.

Η πόρτα χτύπησε, αιφνιδιάζοντας τον Νολράκο. Ποιος μπορεί να ήταν, ετούτη την ώρα;

«Ποιος είναι;» ρώτησε, καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι.

«Θα μπορούσατε να μου ανοίξετε, κύριε; Θέλω να μιλήσω μαζί σας.» Η φωνή ήταν γυναικεία, αλλά δεν την αναγνώριζε.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φορώντας το παντελόνι του, και πλησίασε την πόρτα, πιάνοντας το μάνταλο αλλά δίχως να την ανοίξει. «Ποια είστε;»

«Η επιτηρήτρια του εμπορικού πλοίου από τη Σέλβιργκιμ. Πρέπει, σίγουρα, να με έχετε δει στην αγορά.»

Ώστε εσύ είσαι. Ο Νολράκο άνοιξε την πόρτα, για ν'αντικρίσει την ξανθιά, εύσωμη γυναίκα, η οποία ήταν, τώρα, ντυμένη μ'ένα σκούρο-μπλε, υφασμάτινο παντελόνι, ένα κοντομάνικο πουκάμισο, και πέτσινα σανδάλια.

«Καλησπέρα,» τη χαιρέτησε. «Περάστε.»

Η γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο, κι εκείνος έκλεισε πίσω της.

«Καλησπέρα, και με συγχωρείτε που σας ενοχλώ μια τέτοια ώρα.»

«Ομολογουμένως, η επίσκεψή σας με παραξενεύει…»

«Ονομάζομαι Λαράλμυ,» συστήθηκε η γυναίκα, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Πτεράργυρος το έσφιξε. «Νολράκο.»

«Θα ήθελα να σας ρωτήσω αν οι πειρατές έχουν μιλήσει και σ'εσάς.»

«Όχι, δε μου έχουν μιλήσει. Παρατήρησα, όμως, ότι εσείς έχετε κάποια… επαφή μαζί τους.»

«Δε θα το έλεγα ακριβώς 'επαφή',» αποκρίθηκε η Λαράλμυ. «Με εκβιάζουν. Ζητούν να τους δώσω ένα συγκεκριμένο χρηματικό ποσό, προκειμένου ν'αφήσουν το πλοίο μου να φύγει, δίχως να το πειράξουν. Σε διαφορετική περίπτωση, θα μας επιτεθούν, κι αυτό, λένε, δε θάναι ωφέλιμο ούτε για εμάς ούτε για εκείνους. Πράγμα με το οποίο συμφωνώ· ωστόσο, όπως καταλαβαίνετε, θα προτιμούσα να μην τους πληρώσω κιόλας για να μου κάνουν αυτή τη… '*χάρη*'.»

«Ναι,» ένευσε ο Νολράκο, «σας καταλαβαίνω απόλυτα.» *Ακριβώς όπως το είχα υποψιαστεί…*

«Και σκέφτηκα πως, αν κι εσείς είχατε το ίδιο πρόβλημα μαζί τους, ίσως θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε κάπως, για να τους αντιμετωπίσουμε…»

«Δεν έχω πρόβλημα μαζί τους –*ακόμα*,» τόνισε ο Νολράκο. «Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι δε θα έχω και μελλοντικά. Μάλιστα, έχω την εντύπωση πως, αν εσείς τους πληρώσετε, όπως σας ζητάνε, μετά θα έρθουν να εκβιάσουν κι εμάς.»

«Κι εγώ έτσι νομίζω, κύριε Νολράκο.»

Ο Πτεράργυρος κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. «Έχετε, λοιπόν, κάποια συγκεκριμένη πρόταση να μου κάνετε;»

Η Λαράλμυ πήρε θέση αντίκρυ του, στη μοναδική καρέκλα που υπήρχε στο δωμάτιο. «Όχι. Δυστυχώς, δεν έχω κάτι άμεσο κατά νου. Όμως, απ'ό,τι κατάλαβα, θα *έχω* τη βοήθειά σας, σωστά;»

«Λογικά, ναι, γιατί πιστεύω πως το θέμα μάς αφορά και τους δύο. Ωστόσο, όλα εξαρτώνται κι από το σχέδιο το οποίο θα μας προτείνετε. Αν μας προτείνετε, ας πούμε, ανοιχτή επίθεση κατά των πειρατών, να ξέρετε από τώρα ότι δεν πρόκειται να το δεχτούμε. Δε θα βάλω σε τέτοιο κίνδυνο τους ανθρώπους μου.»

«Το καταλαβαίνω,» είπε η Λαράλμυ. «Ούτε κι εγώ θα επιθυμούσα κάτι τέτοια. Και, όπως ήδη σας εξήγησα, δεν έχω τίποτα συγκεκριμένο κατά νου. Πρέπει να σκεφτώ, και να μιλήσω και με τους δικούς μου.»

«Παρομοίως.»

«Σας καληνυχτίζω, λοιπόν.» Σηκώθηκε από την καρέκλα.

Ο Νολράκο σηκώθηκε επίσης. «Καλή σας νύχτα. Θα τα ξαναπούμε, αύριο.»

Η Λαράλμυ βγήκε απ'το δωμάτιο, και ο Πτεράργυρος μαντάλωσε την πόρτα του, προτού ξαπλώσει ξανά.

Το επόμενο μεσημέρι, ο Νολράκο συγκέντρωσε κοντά του τον Καπετάν Τανάρο, την Υποπλοίαρχο Σαέλμα, τον Άνκορβαλ, και την Ωράλιν (που, έτσι κι αλλιώς, δεν έφευγε ποτέ απ'το πλευρό του). Η τραπεζαρία του *Οίκου του Γλάρου* ήταν, πάλι, γεμάτη με κόσμο, και ένα μέρος της καταλάμβαναν οι πειρατές, ενώ ένα άλλο μέρος η Λαράλμυ και οι δικοί της άνθρωποι.

«Θα πρέπει νάναι σημαντικό, κύριε Πτεράργυρε, έτσι;» είπε ο Τανάρο, όταν το φαγητό τους είχε σερβιριστεί.

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, και δάγκωσε ένα καλοψημένο πλοκάμι χταποδιού. «Είναι, και αφορά τους εμπόρους από τις Τρεις Πόλεις… και τους πειρατές.»

Τα πράσινα μάτια του Άνκορβαλ στένεψαν, καχύποπτα, και γυάλισαν.

Η όψη της Σαέλμα έγινε ανήσυχη. Ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της, σαν μ'αυτή την κίνηση να ήθελε να κρύψει την ανησυχία της.

Το πρόσωπο του Τανάρο σκοτείνιασε. «Σκατά… Τόξερα γω ότι θα μας βάζανε σε μπελάδες αυτά τα ρεμάλια.» Έπιασε τρεις τηγανητές μαρίδες από το πήλινο μπολ.

Ο Νολράκο έριξε μια λοξή ματιά στους πειρατές, για να βεβαιωθεί ότι δεν τους παρακολουθούσαν και ότι κανένας δεν κρυφάκουγε. *Εντάξει,* σκέφτηκε, και εξήγησε στους συντρόφους του πώς είχαν τα πράγματα.

«Εμάς, ωστόσο, δε μας έχουν απειλήσει ακόμα,» είπε ο Άνκορβαλ.

«Δεν αποκλείεται να το κάνουνε, όμως,» τόνισε ο Τανάρο, «αφού έχουνε τέτοιες διαθέσεις.»

«Ίσως θα ήταν συνετό να φύγουμε, γρήγορα και απροειδοποίητα,» πρότεινε η Σαέλμα. «Δε θα προλάβουν να μας ακολουθήσουν.»

«Δε θα προλάβουν;» είπε ο Νολράκο. «Θα μας πετύχουν στο επόμενο λιμάνι, αν θέλουν. Εκτός αν εκείνο που προτείνεις είναι να εγκαταλείψουμε τελείως τα νησιά και να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ…»

«Δεν προτείνω αυτό, κύριε Πτεράργυρε. Δε χρειάζεται να επιστρέψουμε στη Σερανβέλ, για να τους ξεφύγουμε. Μπορούμε ν'ακολουθήσουμε μια… ανώμαλη πορεία. Λογικά, από δω που βρισκόμαστε, η επόμενή μας στάση θάπρεπε νάναι η Γεφυρόνησος: και οι πειρατές αυτό θα σκεφτούνε. Οπότε, αν εμείς πλεύσουμε γι'αλλού, θα τους μπερδέψουμε. Για παράδειγμα, μπορούμε να πάμε προς τη Γεφυρόνησο, αλλά να μην αγκυροβολήσουμε εκεί, παρά να περάσουμε κάτω απ'τη δυτική της γέφυρα και να βάλουμε πλώρη για το Καβουρονήσι ή τη Νήσο Νάρφιλ.»

«Το σχέδιό σου μ'ακούγεται καλό, Δευτεροκαπετάνισσα,» είπε ο Τανάρο.

«Λογαριάζετε, όμως, χωρίς τον ξενοδόχο,» τους προειδοποίησε ο Άνκορβαλ. «Ποιος μας λέει ότι οι πειρατές δεν μας παρακολουθούν ήδη; Ποιος μας λέει ότι θα μας αφήσουν να βγούμε απ'το λιμάνι δίχως να μας καταδιώξουν; Αφού απειλούν τους άλλους εμπόρους, είναι λογικό, πιστεύω, να υποθέσουμε ότι, τουλάχιστον, έχουν βάλει στο μάτι κι εμάς.»

Αυτός είναι πιο καλός απ'τον Δάρφο, σκέφτηκε ο Νολράκο. *Το μυαλό του πιο κοφτερό, μου φαίνεται.* «Έχεις ένα δίκιο, Άνκορβαλ. Επιπλέον, δε θα μ'άρεσε ν'αφήσω κάποιους συναδέλφους μας στα νύχια πειρατών. Ακόμα κι αν είναι από τις Τρεις Πόλεις, που μας ανταγωνίζονται στο εμπόριο.»

Ο Τανάρο μειδίασε. «Είστε ιδεαλιστής, κύριε Πτεράργυρε, ε;» Έβαλε στο στόμα του δύο πλοκάμια χταποδιού.

«Δε θα τόλεγα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Νολράκο. «Εσείς θ'αφήνατε ένα άλλο πλοίο στο έλεος πειρατών;»

«Εξαρτάται απ'το αν μπορώ, όντως, να κάνω κάτι για να βοηθήσω.»

«Συμφωνώ· αυτό προτείνω κι εγώ. Γιατί νομίζω ότι η υπόθεση αφορά κι εμάς, όχι μονάχα εκείνους.»

Ο Άνκορβαλ κατένευσε και ήπιε μια γουλιά κρασί. «Ακριβώς,» είπε· και, μετά, ρώτησε: «Χτες το μεσημέρι, είδατε τι συνέβη; Μιλάω για το περιστατικό με την κοπέλα και τους κουρσάρους, κοντά στην πέτρινη πηγή.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «το είδα.»

«Ο Αρχιφύλακας της περιοχής μού φάνηκε νάχει εξοργιστεί μ'αυτά τα ρεμάλια. Ίσως θα μπορούσαμε να του μιλήσουμε. Ίσως θα ήταν πρόθυμος να μας βοηθήσει. Τι λέτε;»

Το φρουραρχείο ήταν ένα μικρό, μονώροφο, πέτρινο οικοδόμημα, δίπλα στο λιμάνι. Στον τοίχο πλάι στην είσοδό του, ακουμπούσε την πλάτη του ένας φρουρός, ο οποίος έμοιαζε να βαριέται τη ζωή του. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο στη θάλασσα, και στο χέρι του βαστούσε ένα μπουκάλι μπίρα.

Αν ήταν στη φρουρά της Σερανβέλ, και τον έπιαναν έτσι εν ώρα υπηρεσίας, θα τον είχαν μαστιγώσει, σκέφτηκε ο Νολράκο, πλησιάζοντας· *και μετά, μπορεί να τον είχαν υποβιβάσει και σε δούλο.*

Δεξιά του Πτεράργυρου βάδιζε η Ωράλιν, και αριστερά του ο Άνκορβαλ κι ο Καπετάν Τανάρο.

Ο φρουρός της εισόδου πήρε το βλέμμα του από τη θάλασσα και το έστρεψε σ'εκείνους.

«Καλησπέρα,» τον χαιρέτησε ο Νολράκο, γιατί ήταν απόγευμα: οι ήλιοι είχαν αρχίσει να γέρνουν προς την Ανατολή και τη Δύση. «Βρίσκεται μέσα ο Αρχιφύλακας; Θα θέλαμε να του μιλήσουμε για ένα άκρως σημαντικό θέμα. Είμαστε από το Σερανβέλιο εμπορικό πλοίο.»

«Α, μάλιστα,» είπε, βαριεστημένα, ο φρουρός. «Μέσα είναι. Μπείτε. Ανεβείτε στον πάνω όροφο.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος, και πέρασε το κατώφλι, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του.

Το δωμάτιο στο οποίο βρέθηκαν έμοιαζε με αχούρι. Το πάτωμα ήταν βρόμικο. Το ξύλινο τραπέζι γεμάτο με μισοτελειωμένα φαγη-

τά, ανάμεσα στα οποία υπήρχε μια πήλινη κανάτα και δυο πήλινα ποτήρια. Μια πέτρινη σκάλα οδηγούσε κάτω, και μια ξύλινη επάνω. Η πρώτη, μάλλον, έβγαζε στα μπουντρούμια, υπέθεσε ο Νολράκο, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν αν κανείς κρατείτο εκεί.

Ανέβηκε τη δεύτερη σκάλα, που τα σκαλοπάτια της έτριζαν κάτω απ'τις μπότες του. Οι άλλοι τον ακολούθησαν, και βρέθηκαν στον όροφο του φρουραρχείου και στην αρχή ενός διαδρόμου. Στο πέρας του, φαινόταν μια ανοιχτή θύρα (η οποία ήταν περισσότερο *άνοιγμα*, ουσιαστικά, αφού δε φαινόταν να υπάρχει κάτι για να την κλείνει) που έβγαζε σ'ένα μπαλκόνι με σιδερένια κάγκελα. Δεξιά κι αριστερά του διαδρόμου, οι πόρτες ήταν ξύλινες και κλειστές: εκτός από μία, που ήταν ανοιχτή, κι από μέσα ακούγονταν ομιλίες και βρισιές. Σαν κάποιοι να έπαιζαν ένα παιχνίδι.

Ο Νολράκο πλησίασε και χτύπησε το ξύλο, για να τραβήξει την προσοχή τους. Ήταν τρεις άντρες και μια γυναίκα. Ο ένας καθόταν πίσω απ'το γραφείο του δωματίου· οι άλλοι ήταν τριγύρω. Το παιχνίδι που έπαιζαν περιλάμβανε κάρτες, και λεφτά. Πίσω τους, υπήρχε ένα ανοιχτό παράθυρο με παλιές, λερωμένες κουρτίνες.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Νολράκο.

Ο άντρας πίσω απ'το γραφείο ορθώθηκε, αφήνοντας τις κάρτες του κάτω, κλειστές, και στρώνοντας την καλοκαιρινή του τουνίκα. «Καλησπέρα. Τι θέλετε;»

«Θα ήθελα να σας μιλήσω προσωπικά, αν γίνεται– Εσείς είστε ο Αρχιφύλακας της πόλης, σωστά;»

Ο άντρας ένευσε, κοφτά, με το κεφάλι. «Ναι, εγώ είμαι.» Είχε καστανόξανθα μαλλιά και ήταν αρκετά ψηλός. Σίγουρα, δεν ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία (αποκλείεται να είχε ξεπεράσει τα σαράντα· ίσως να μην είχε περάσει και τα τριάντα-πέντε), αλλά είχε φουσκωτή κοιλιά, η οποία έκρυβε τη ζώνη του. Κάποτε, όμως, πρέπει να ήταν εύρωστος και εύγραμμος. Ο Νολράκο αναρωτήθηκε αν αυτός ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε δει χτες το μεσημέρι, να έρχεται για να γλιτώσει την κοπέλα απ'τους πειρατές. Θα μπορούσε και να *μην* ήταν…

«Ονομάζομαι Νολράκο, κύριε Αρχιφύλακα, και είμαι επιτηρητής στο εμπορικό πλοίο που ήρθε από τη Σερανβέλ. Μαζί μου είναι…» Στράφηκε, για να τους συστήσει. «Ο Καπετάνιος του πλοίου,

Τανάρο· η Ωράλιν, προσωπική μου σωματοφύλακας· και ο Άνκορβαλ, αρχηγός των μισθοφόρων που φρουρούν τα εμπορεύματά μας. Το σκάφος μας ανήκει στον κύριο Πάλρο Υπόκαρδο.

»Θα επιθυμούσαμε να σας μιλήσουμε, κύριε Αρχιφύλακα, για ένα θέμα ασφάλειας, που αφορά την πόλη σας.»

«Εντάξει, κανένα πρόβλημα,» είπε εκείνος. «Περάστε.» Έκανε νόημα στους άλλους δύο άντρες και στη γυναίκα να φύγουν. Εκείνοι υπάκουσαν, μαζεύοντας λεφτά και κάρτες από το γραφείο.

«Το όνομά μου είναι Κάρντεν,» συστήθηκε ο Αρχιφύλακας, όταν ήταν μόνοι τους μέσα στο δωμάτιο και η πόρτα είχε κλείσει.

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, ανταλλάσσοντας μια χειραψία μαζί του.

«Ποιο είναι το παραμύθι, λοιπόν;» Ο Αρχιφύλακας Κάρντεν κάθισε πίσω απ᾽το γραφείο του.

Ο Νολράκο κι οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν, παίρνοντας θέση στις καρέκλες που βρίσκονταν στο δωμάτιο. Μονάχα η Ωράλιν έμεινε όρθια, γιατί δεν υπήρχε άλλη καρέκλα για εκείνη· ο Άνκορβαλ προθυμοποιήθηκε να της δώσει τη δική του, αλλά η πολεμίστρια αρνήθηκε.

Ο Πτεράργυρος είπε στον Αρχιφύλακα: «Θα γνωρίζετε, βέβαια, για τους κουρσάρους που έχουν αγκυροβολήσει στο λιμάνι σας…»

«Φυσικά και το γνωρίζω. Δεν υπάρχει κάτι που να συμβαίνει στην πόλη μου και να μην το γνωρίζω.»

Για κάποιο λόγο, το αμφιβάλλω αυτό, αλλά τέλος πάντων… «Γνωρίζετε, επίσης, ότι αυτοί οι πειρατές έχουν προκαλέσει κάποια προβλήματα;»

«Ναι. Αλλά δεν έχω αφήσει την κατάσταση να βγει εκτός ελέγχου. Τους το τόνισα απ᾽την πρώτη στιγμή που ήρθαν εδώ. Τους είπα πως, άμα πειράξουνε τους πολίτες μου, θα τους κάψω εγώ ο ίδιος το καράβι!»

«Οι πολίτες σας δεν είναι οι μόνοι πιθανοί στόχοι, κύριε Αρχιφύλακα,» είπε ο Νολράκο.

Ο Κάρντεν συνοφρυώθηκε, σιωπηλός. Σίγουρα, καταλάβαινε τι υπονοούσε ο Πτεράργυρος, αλλά δεν ήθελε να μιλήσει αμέσως ή βιαστικά. *Ή, μήπως, κρύβει κάτι;*

Όχι, ας μην αρχίσουμε από εκεί. Μάλλον, δεν ξέρει ποια ακριβώς είναι η κατάσταση.

«Οι πειρατές απειλούν τους εμπόρους των Τριών Πόλεων που βρίσκονται στο λιμάνι σας. Η επιτηρήτρια μού μίλησε· μου εξήγησε τι συμβαίνει.»

«Τι σας είπε, δηλαδή;»

«Ότι την εκβιάζουν: ότι ζητούν χρήματα από εκείνη, προκειμένου ν'αφήσουν το πλοίο της να φύγει απ'το νησί. Σε διαφορετική περίπτωση, θα της επιτεθούν.

»Όπως καταλαβαίνετε, κύριε Αρχιφύλακα, αυτές οι απειλές έχουν ανησυχήσει κι εμένα, γιατί πιστεύω πως ίσως και η δική μου πραμάτεια να βρίσκεται σε κίνδυνο –για να μην πω η ζωή μου και των ανθρώπων μου.»

Ο Κάρντεν καθάρισε το λαιμό του. «Δεν είχα ιδέα για όλα τούτα, κύριε… εμ, κύριε…»

«Νολράκο.»

«Κύριε Νολράκο. Δεν είχα ιδέα για όλα τούτα· σας διαβεβαιώνω.»

«Και τώρα, που σας έχω ενημερώσει, τι σκοπεύετε να κάνετε;» απαίτησε ο Πτεράργυρος.

Οι μύτες των δαχτύλων του δεξιού χεριού του Αρχιφύλακα ενώθηκαν με τις μύτες των δαχτύλων του αριστερού του χεριού. «Ομολογώ πως βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη θέση. Δε θέλω να έρθω σε σύγκρουση με τους πειρατές…»

«Και με τους εμπόρους; Θα θέλατε να έρθετε σε σύγκρουση με τους εμπόρους;»

«Όχι, ασφαλώς.»

«Γιατί, αν συμβεί ένα τέτοιο περιστατικό στο νησί σας, καταλαβαίνετε ότι θα μαθευτεί πολύ γρήγορα, και το εμπόριο θα πέσει κατακόρυφα.»

«Ναι, ναι, το αντιλαμβάνομαι…» Σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Θα πρέπει να το σκεφτώ, όμως.»

«Κι εμείς πρέπει να το σκεφτούμε,» τον διαβεβαίωσε ο Νολράκο. «Αλλά θέλουμε να ξέρουμε πως, όταν είναι η ώρα για να ενεργήσουμε, θα είσαστε μαζί μας.»

«Φυσικά,» είπε ο Αρχιφύλακας, «φυσικά. Υπήρχε ποτέ περίπτωση να ήμουν με τους πειρατές, κύριε;»

Γιατί όχι;

«Τι νομίζετε, λοιπόν;» ρώτησε ο Νολράκο τους ανθρώπους του, το βράδυ, όταν είχαν όλοι τους καθίσει στην τραπεζαρία του *Οίκου του Γλάρου.* «Πώς πρέπει να κινηθούμε;»

«Η κατάσταση είναι δύσκολη, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Καπετάν Τανάρο, δαγκώνοντας την άκρη της αναμμένης του πίπας. «Και σ'αυτές τις καταστάσεις, που μπλέκονται πειρατές και τέτοιοι λεχρίτες, η συνηθέστερη λύση είναι να προετοιμαστείς καλά και να περιμένεις ν'αποκρούσεις την επίθεση… ή, αν τα καταφέρεις, να τους ξεφύγεις: να τη σκαπουλάρεις κάπως. Αλλά εμείς δε φαίνεται νάχουμε επιλογή σαν κι αυτή.»

«Μα, δε θέλω νάρθω σε σύγκρουση,» αντιγύρισε ο Νολράκο. «Θέλω, ει δυνατόν, να την αποφύγω.»

«Δύσκολο. Πολύ δύσκολο, νομίζω.»

«Γιατί να μην παίξουμε το δικό τους παιχνίδι, κύριε Πτεράργυρε;» πρότεινε ο Άνκορβαλ. Ήταν καθισμένος αναπαυτικά στην καρέκλα του, ακουμπώντας την πλάτη του, όχι στην πλάτη της, αλλά στη γωνία του πέτρινου τοίχου, κι έχοντας το ένα του πόδι επάνω στο υποπόδιο της διπλανής καρέκλας, όπου καθόταν η Σαέλμα. Με τις άκριες των πράσινών του ματιών, κοίταζε τους κουρσάρους, σ'ένα από τα αντικρινά τραπέζια, καθώς εκείνοι έπαιζαν ζάρια, φωνάζοντας και πίνοντας.

«Ποιο παιχνίδι;» είπε η Σαέλμα. «Αυτό με τα ζάρια;»

Ο Άνκορβαλ μειδίασε προς τη μεριά της. «Όχι: αυτό με τις απειλές.»

Τι έχει περάσει, τώρα, απ'το νου του; «Τι εννοείς;» ρώτησε ο Νολράκο.

Ο Άνκορβαλ ανασήκωσε τους ώμους και ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα του. «Θα μπορούσαμε να τους εκβιάσουμε κι εμείς, κύριε Πτεράργυρε. Να πάει κάποιος από εμάς –εσείς, για παράδειγμα, ή εγώ, αν θέλετε– και να βρει τον Καπετάνιο τους: και να του εξηγήσει πως έχουμε όλοι συμμαχήσει εναντίον τους –και οι έμποροι και η φρουρά της πόλης–, κι αν εντός της ημέρας δεν

απομακρυνθούν αρκετά από την πόλη, αρκετά μέσα στη θάλασσα ώστε να μην μπορούμε να τους δούμε ούτε με τηλεσκόπια, θα δεχτούν συγχρονισμένη επίθεση.»

«Μα, δεν θέλουμε να τους επιτεθούμε, Άνκορβαλ.»

«Φυσικά. Όμως ετούτη θα είναι μονάχα μια απειλή· δε σημαίνει πως τα πράγματα θα γίνουν έτσι. Κατά πάσα πιθανότητα, οι πειρατές θα δουν ότι, ένα, δεν μπορούν να μας τρομάξουν και, δύο, υπεραριθμούμε φανερά σε σύγκριση μ'εκείνους· έτσι, θα φύγουν. Γιατί, όσες απώλειες κι αν μας προκαλέσουν στην υποθετική μάχη, σίγουρα θα δεχτούν περισσότερες. Θα κατακερματιστούν. Και οι πειρατές δεν είναι άνθρωποι της αυτοθυσίας, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω.»

Ο Νολράκο ένευσε, τρίβοντας τα γένια του, σκεπτικά. *Μ'αρέσει ο τρόπος που λειτουργεί ο νους σου, μισθοφόρε. Πού ήσουν κρυμμένος τόσο καιρό; Έπρεπε να σε είχα πάρει από παλιά στα καραβάνια μου. Ίσως, μάλιστα, να είχες καταφέρει, κάπως, ν'αποτρέψεις και τις πανωλεθρίες*– Ανόητοι συλλογισμοί. Τους παραμέρισε όλους απ'το μυαλό του· τους παραμέρισε βίαια, θυμωμένα.

«Νομίζω πως, αν μη τι άλλο, αξίζει να δοκιμάσουμε,» είπε. «Τι λέτε κι εσείς, Καπετάνιε;»

Ο Τανάρο έβγαλε την πίπα του απ'το στόμα. «Ας το δοκιμάσουμε. Αν και… καταλαβαίνετε, βέβαια, πως υπάρχει πάντα η πιθανότητα να τους εξοργίσουμε μ'αυτό.»

«Και να μας επιτεθούν αμέσως;»

«Ίσως.»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να φρουρούμε καλύτερα το πλοίο μας και τα εμπορεύματά μας, Καπετάνιε,» παρενέβη ο Άνκορβαλ.

Ο Τανάρο μάσησε την άκρη της πίπας του. «Πολύ τολμηρός μού βγήκες εσύ, κοπέλι μου.»

Ο Άνκορβαλ δεν απάντησε. Ήπιε μονάχα άλλη μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Αργότερα, ο Νολράκο αποσύρθηκε στο δωμάτιό του, και περίμενε μέχρι η φασαρία να σταματήσει στην τραπεζαρία του *Οίκου του Γλάρου*. Εν τω μεταξύ, κοίταζε έξω απ'το παράθυρό του, την αγορά, τη μικρή πλατεία με την πέτρινη πηγή και τα δέντρα, τη θάλασσα, και το λιμάνι όπου ήταν αραγμένα τα τρία μεγάλα πλοία: το δικό

του, αυτό από την Σέλβιργκιμ, και των κουρσάρων. Οι σημαίες τους κυμάτιζαν στον βραδινό, καλοκαιρινό αέρα. Τα γλαροπούλια ήταν σιωπηλά, έχοντας πάει να κοιμηθούν στις φωλιές τους. Τα τέσσερα φεγγάρια στόλιζαν σαν πολύτιμοι λίθοι τον ουρανό, άλλα μισοκρυμμένα πίσω από σύννεφα άλλα όχι.

Οι σκέψεις του Νολράκο είχαν πάει πίσω, στη Σερανβέλ και στην οικογένειά του, όταν, ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι η ησυχία την οποία περίμενε είχε απλωθεί στην τραπεζαρία του πανδοχείου. Πρέπει να ήταν πολύ αργά, τώρα. Μάλλον, μετά τα μεσάνυχτα. Κοίταξε τις θέσεις των φεγγαριών. Ναι, σίγουρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Σηκώθηκε και βγήκε απ'το δωμάτιό του, κατευθυνόμενος στο δωμάτιο της Επιτηρήτριας Λαράλμυ. (Προτού ανεβεί στο κατάλυμά του, είχε ρωτήσει στο μπαρ πού έμενε η επιτηρήτρια –δίνοντας κι ένα γενναιόδωρο φιλοδώρημα μαζί– και του είχαν πει.)

Χτύπησε την πόρτα, δύο φορές, διακριτικά αλλά έντονα.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της γυναίκας από μέσα.

«Ο Νολράκο. Θα ήθελα να μιλήσουμε.»

Η πόρτα άνοιξε, κι εκείνος μπήκε.

Η Λαράλμυ ήταν τυλιγμένη μέσα σε μια πράσινη ρόμπα, και φαινόταν να έχει μόλις σηκωθεί απ'το κρεβάτι, αν έκρινε κανείς απ'τον τρόπο που ήταν ανακατεμένα τα σεντόνια εκεί.

«Σας ακούω,» είπε, κλείνοντας και μανταλώνοντας. «Καθίστε.»

Ο Νολράκο πήρε θέση στη μοναδική καρέκλα του δωματίου, το οποίο ήταν σχεδόν πανομοιότυπο με το δικό του.

Η Λαράλμυ κάθισε, οκλαδόν, επάνω στο κρεβάτι. «Συνέβη κάτι που θα έπρεπε να μάθω;»

«Ναι. Κατ'αρχήν, συζήτησα με τον Αρχιφύλακα της πόλης–»

Τα μάτια της γούρλωσαν.

«Δεν έκανα καλά;»

«Οι κουρσάροι με είχαν προειδοποιήσει να μη μιλήσω σε κανέναν –να μην πω σε κανέναν ότι με απειλούσαν. Και κυρίως, μου τόνισαν, στον Αρχιφύλακα.»

«Τώρα έγινε,» είπε ο Νολράκο. «Κι έτσι κι αλλιώς, τους έχεις παρακούσει: έχεις ήδη μιλήσει σε μένα.»

«Ναι…» αποκρίθηκε η Λαράλμυ, προβληματισμένα. «Και τι είπε ο Αρχιφύλακας;»

«Ότι δε θέλει μπελάδες μέσα στην πόλη του, αλλά προτιμά να υποστηρίξει εμάς από τους πειρατές.»

«Αυτό έλειπε, να μην το προτιμούσε κιόλας…»

Ποτέ δεν ξέρεις. Ίσως να είχε κάνει καμια συμφωνία μαζί τους. Πράγμα το οποίο ακόμα δεν το έχω αποκλείσει… «Ωστόσο, δεν είχε κάποιο σχέδιο δράσης να μας προτείνει. Σκεφτήκαμε, όμως, εμείς ένα. Κάτι το οποίο ίσως να λειτουργήσει και να βγάλει, εύκολα και γρήγορα, τους κουρσάρους απ'τη ράχη μας, για αρκετό χρονικό διάστημα ώστε ν'απομακρυνθούν τα πλοία μας απ'το Γλαρονήσι και να μας χάσουν.»

Η Λαράλμυ τον παρακολουθούσε προσεκτικά· έμοιαζε να κρέμεται από κάθε του λέξη. Οι πειρατές πρέπει να την είχαν τρομάξει πολύ, συμπέρανε ο Νολράκο, γιατί ήξερε ότι δεν είχε ακριβώς το χάρισμα να κάνει τους άλλους να κρέμονται απ'τα λόγια του. Αν μη τι άλλο, έκρινε τον εαυτό του μέτριο ομιλητή.

«Θα τους απειλήσουμε κι εμείς.»

«Θα τους απειλήσουμε;» εξεπλάγη η Λαράλμυ. «Με τι τρόπο;»

Ο Νολράκο τής εξήγησε.

Εκείνη ακούμπησε το σαγόνι της επάνω στα ενωμένα της χέρια, ενώ οι αγκώνες της στηρίζονταν στα γόνατά της. «Η μέθοδος που προτείνετε θα μπορούσε να τους κάνει και πιο επιθετικούς απέναντί μας, αντί να τους διώξει.»

«Ναι, κι εμείς το σκεφτήκαμε αυτό,» παραδέχτηκε ο Νολράκο. «Ωστόσο, νομίζω πως πρέπει να το ριψοκινδυνέψουμε. Εκτός αν έχετε να μας προτείνετε κάποια καλύτερη λύση…»

«Η αλήθεια είναι ότι, όχι, δεν έχω κάποια καλύτερη λύση να προτείνω.»

«Επομένως, θα ενεργήσουμε έτσι. Συμφωνείτε;»

Η Λαράλμυ δίστασε για μια στιγμή, αλλά, έπειτα, κατένευσε. «Ποιος, όμως, θα πάει να μιλήσει με τον Καπετάνιο τους;» ρώτησε.

«Αυτό είναι κάτι που δεν το έχουμε αποφασίσει ακόμα. Κατ'αρχήν, πού είναι ο Καπετάνιος; Μένει μέσα στο πλοίο, ή έχει κλείσει δωμάτιο εδώ, στον *Οίκο του Γλάρου*;»

«Νομίζω ότι, γενικά, μένει στο πλοίο. Στο πανδοχείο έρχεται μόνο για φαγητό και γλέντι.»

«Τον έχεις δει; Πώς είναι;» Ο Νολράκο συνειδητοποίησε ότι της είχε μιλήσει στον ενικό, αλλά δεν έσπευσε να διορθώσει τον εαυτό του. Εξάλλου, η ατμόσφαιρα ανάμεσά τους ήταν, πλέον, οικεία· δεν είχαν νόημα οι τυπικότητες.

«Μαυρομάλλης. Μετρίου αναστήματος. Λιγνός. Με γένια. Συνήθως φορά στο κεφάλι του ένα μαντίλι.»

«Ο άντρας που σου μίλησε χτες το μεσημέρι;»

«Αυτός.»

«Μάλιστα… Και ποιο νομίζεις ότι είναι το καλύτερο μέρος για να τον πιάσουμε και να του μιλήσουμε;»

«Θα έλεγα, μέσα στο πανδοχείο, ή έξω, στην αγορά. Πάντως, όχι στο πλοίο του. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει πάνω σ'ένα πειρατικό σκάφος…»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Νολράκο. «Όσον αφορά, τώρα, το ποιοι θα πάνε να του μιλήσουν… Θα πρότεινα να πηγαίναμε εμείς οι δύο, Λαράλμυ. Είμαστε οι υπεύθυνοι για τα εμπορεύματά μας, εξάλλου, οπότε το θεωρώ λογικό.»

«Μόνοι μας;» Φαινόταν διστακτική.

«Θα μπορούσε να μας συνοδέψει και κάποιος φρουρός.» Στο μυαλό του, αμέσως, ήρθε ο Άνκορβαλ, γιατί αυτός ο άνθρωπος τού είχε εμπνεύσει πολλή εμπιστοσύνη, σχετικά με τις ικανότητές του· αν και, κανονικά, ήξερε ότι εκείνη που θα έπρεπε να του έρχεται αμέσως στο μυαλό ήταν η Ωράλιν, η οποία, αναμφίβολα, θα *επέμενε* να τον συνοδέψει. *Μπορώ να τους πάρω και τους δύο…*

«Ναι,» συμφώνησε η Λαράλμυ. «Έτσι θα ήμασταν πιο ασφαλείς… Και, όπως είπαμε, όχι πάνω στο πλοίο του.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Ναι, όχι πάνω στο πλοίο του.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα.

«Φεύγεις;»

«Ναι. Εκτός αν έχουμε κάτι άλλο να πούμε…»

Η Λαράλμυ σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Πότε θα συναντήσουμε τον Καπετάνιο;»

«Αύριο, μάλλον,» είπε ο Νολράκο. «Θα σε ειδοποιήσω.»

«Εντάξει.»

Ο Πτεράργυρος ξεμαντάλωσε την πόρτα και βγήκε. Στο πέρας του διαδρόμου παρατήρησε μια σκοτεινή φιγούρα, η οποία πήγαινε στη σκάλα, με εσπευσμένο βήμα.

Τι στις Σκιές…;

Μας παρακολουθούσαν; Ήταν κάποιος απέξω και κρυφάκουγε;

Ο Νολράκο βάδισε, επίσης, προς τη σκάλα, με μεγάλες δρασκελιές, αλλά προσπαθώντας –όσο ήταν δυνατόν αυτό– να μη δείξει ότι ακολουθούσε τη σκιερή φιγούρα…

…η οποία άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα τα σκαλοπάτια. Τα πόδια της αντηχούσαν μέσα στην ησυχία, αν και πρέπει να ήταν ξυπόλυτα, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Πτεράργυρος.

Ο άγνωστος έφτασε στον πρώτο όροφο του πανδοχείου, τρέχοντας τώρα, και συνεχίζοντας να κατεβαίνει προς το ισόγειο.

Ο Νολράκο στο κατόπι του, τρέχοντας κι εκείνος.

Η σκιερή μορφή έφτασε στην τραπεζαρία, και τότε ο Πτεράργυρος είδε ότι πρέπει να επρόκειτο για γυναίκα, ντυμένη απλά.

«Στάσου!» της φώναξε, πηδώντας για να την αρπάξει.

«Άσε με!» τσύριξε εκείνη, καθώς το χέρι του έκλεισε γύρω απ'τον αγκώνα της. «Άσε με! Θα ουρλιάξω!»

Ήταν μια απ'τις κοπέλες που δούλευαν στο πανδοχείο, αν δεν έκανε λάθος.

Της έστριψε το χέρι πίσω απ'την πλάτη και την κόλλησε πάνω σ'ένα τραπέζι. «Γιατί μας κατασκόπευες;» ρώτησε. «Ποιος σ' έβαλε;»

«Δε σας κατασκόπευα! Άσε με! Ήμουν επάνω γιατί – γιατί με φωνάξανε!»

«Αλήθεια; Και τότε γιατί άρχισες να τρέχεις μόλις με είδες να βγαίνω;»

«Δεν ξέρω τι λες, ρε ανώμαλε! *Άσε με!*»

«Ποιος σ'έβαλε να μας παρακολουθήσεις; Πες μου!» Της έστριψε πιο δυνατά το χέρι· εκείνη τσύριξε, ξανά. «Πες μου, αλλιώς θα πάμε στον Αρχιφύλακα!»

«Άφησέ την, έμπορα. Ήρεμα.» Η φωνή ήταν αντρική, και είχε έρθει από πίσω του, ενώ ο Νολράκο αισθανόταν ένα μαχαίρι στο λαιμό του κι ένα χέρι στα μαλλιά του.

Ψυχραιμία, είπε στον εαυτό του. *Έχεις ξαναντιμετωπίσει δύσκολες καταστάσεις.*

«Ποιος είσαι;»

«Ρε, άσε την και παράτα τα λόγια!»

«Καλύτερα, *εσύ* να αφήσεις τον κύριο Νολράκο, μπάσταρδε, αλλιώς θα σου σπάσω και τα δύο χέρια.» Μια καινούργια φωνή, αντρική κι αυτή· και ο Πτεράργυρος την αναγνώριζε. *Ο Άνκορβαλ!*

«Σ'έχω ξαναδεί εσένανε,» είπε ο τύπος με το μαχαίρι (το οποίο εξακολουθούσε να βρίσκεται στο λαιμό του Νολράκο). «Είσαι μισθοφόρος αυτού του χρηματοφάγου. Άκου να δεις: μην κάνεις τέτοιες μπαγαποντιές μαζί μου, σπαθόσκυλο, άμα θες τ'αφεντικό σου– *Αααργκχ!*»

Ο Νολράκο αισθάνθηκε το λεπίδι να φεύγει απ'το λαιμό του.

«*Καθίκι!*» γρύλισε ο μαχαιροβγάλτης (που, ο Πτεράργυρος υπέθετε, πρέπει να ήταν κάποιος απ'τους πειρατές –τουλάχιστον, αυτοί έρχονταν αμέσως στο μυαλό του). «Θα σε λιαν– *Αγκχχχ!...*»

Ο Νολράκο στράφηκε, συνεχίζοντας να σφίγγει το χέρι της κοπέλας, και είδε τον μαχαιροβγάλτη διπλωμένο, να κρατά την κοιλιά του. Το μαχαίρι του ήταν πεσμένο στο πάτωμα. Ο Άνκορβαλ στεκόταν εμπρός του, δίχως να φορά την πανοπλία του και δίχως να βαστά κανένα όπλο.

«Είστε καλά, κύριε Νολράκο;» ρώτησε.

«Χάρη σε σένα, ναι…» αποκρίθηκε, έκπληκτος, ο Πτεράργυρος. *Τι στη Φλόγα είν'αυτός ο τύπος; Πού εκπαιδεύτηκε;* Είχε καταφέρει, όχι μόνο να πάρει το μαχαίρι του κακοποιού απ'το λαιμό του Νολράκο, αλλά να τον κατατροπώσει κιόλας.

Ο πειρατής (;) έκανε να πιάσει το πεσμένο του όπλο, όμως ο Άνκορβαλ το κλότσησε πέρα και τον γρονθοκόπησε κατακέφαλα, σωριάζοντάς τον. «Θες κι άλλες;» του είπε.

Φασαρία άρχισε ν'ακούγεται από τη σκάλα.

Μας πήραν είδηση, σκέφτηκε ο Νολράκο, νιώθοντας, συγχρόνως, την κοπέλα να προσπαθεί να του ξεφύγει. «Μην κουνιέσαι,» της είπε. «Δεν έχεις πουθενά να πας. Θα μιλήσουμε πρώτα.»

«Θαλασσοπνιγμένε καριόλη!» μούγκρισε ο κακοποιός, προσπαθώντας να σηκωθεί απ'το πάτωμα. «Το τι έχεις να πάθεις, πουτανιάρικο καθίκι! *Θα σε κρεμάσουμ' απ'το κατάρτι μας, ρεεε!*»

Ναι, συμπέρανε ο Νολράκο, *πειρατής είναι, σίγουρα.*

Ο Άνκορβαλ έπιασε το μαχαίρι από κάτω, τη στιγμή που πολλοί και διάφοροι κατέβαιναν τη σκάλα. Συγχρόνως, μια πλευρική πόρτα άνοιγε κι έμπαιναν στην τραπεζαρία άνθρωποι από το προσωπικό του πανδοχείου.

«Παλιοτόμαρα!» βροντοφώναξε ένας από τους πειρατές, βαστώντας στα χέρια του ένα μεγάλο τσεκούρι. «Τα λογαριάσατ' όλα καλά προτού το κάνετε τούτο; Θα σας ψοφήσουμε, τώρα!»

«Κοπιάστε,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ.

Σκατά… σκέφτηκε ο Νολράκο. *Είν'ανάγκη να τους προκαλείς έτσι;*

«Ποιο είναι το πρόβλημα;» αντήχησε μια άλλη φωνή, και ένας άντρας στάθηκε ανάμεσα στους πειρατές και στον Άνκορβαλ. Ήταν μαυρομάλλης και στα χέρια του κρατούσε ένα βαρύ ρόπαλο με σίδερο στο πέρας. Ο πανδοχέας του *Οίκου του Γλάρου.* «Δε θέλω σκοτωμούς εδώ μέσα! Άμα έχετε κάτι μεταξύ σας, μπορείτε να πάτε να το λύσετε έξω, και θα σας περιλάβει ο Αρχιφύλακας μετά, *γουρούνια*!»

Ξαφνική σιγή έπεσε παντού, και, μέσα στη σιγή, η Ωράλιν ζύγωσε τον Νολράκο, με σπαθί στο χέρι.

«Χτύπησαν έναν άνθρωπό μας!» δήλωσε ο πελεκυφόρος κουρσάρος, δείχνοντας, με το τσεκούρι του, τον πεσμένο σύντροφό του.

«Γιατί ο άνθρωπός σας επιτέθηκε στον κύριο Νολράκο,» εξήγησε ο Άνκορβαλ.

«Δεν του επιτέθηκα!» αντιγύρισε ο χτυπημένος. «Τον απείλησα, με το μαχαίρι μου, που το κρατάς τώρα εσύ– *Αααα!*» Πετάχτηκε πίσω, τρομαγμένος, καθώς ο μισθοφόρος εκτόξευσε το μαχαίρι, καρφώνοντάς το στα σανίδια, μπροστά στα πόδια του πειρατή.

«Δικό σου και πάλι,» είπε ο Άνκορβαλ.

Εκείνος τον αγριοκοίταξε. Ξεκάρφωσε το μαχαίρι από κάτω και το πέρασε στη βράκα του. «Τον απείλησα,» συνέχισε, «γιατί κρατούσε αυτή την ανήμπορή κοπέλα –όπως ακόμα την κρατά!» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει τον Πτεράργυρο.

«Αυτή η 'ανήμπορη κοπέλα' με παρακολουθούσε,» δήλωσε ο Νολράκο. Και προς τον πανδοχέα: «Την αναγνωρίζετε; Είναι από το προσωπικό σας;»

Εκείνος ένευσε, μουγκρίζοντας. «Αμέ, πώς δεν τη γνωρίζω. Τη γνωρίζω και την παραγνωρίζω.» Πλησίασε. «Σας παρακολουθούσε, είπατε;»

«Βγήκα απ'το δωμάτιο κι εκείνη άρχισε να τρέχει προς τη σκάλα· κι όταν την ακολούθησα, συνέχισε να τρέχει.» Απέφυγε να πει ότι ήταν στο δωμάτιο της Λαράλμυ.

«Φοβήθηκα!» είπε η κοπέλα. «Θα μ'αφήσεις, τώρα;»

Ο Νολράκο την άφησε, κι εκείνη ορθώθηκε, τρίβοντας το χέρι της.

«Για ποιο λόγο να θέλει μια από τις κοπέλες μου να σας παρακολουθήσει, κύριε;» ρώτησε ο πανδοχέας.

«Δεν ξέρω, εσείς πείτε μου.»

«Θα τα κουβεντιάσω ένα χεράκι μαζί της,» δήλωσε ο πανδοχέας, αγριοκοιτάζοντάς την. «Γιατί, κανονικά, θάπρεπε να κοιμάται, τέτοια ώρα, όχι να μου τριγυρίζει μες στο πανδοχείο…» Ύστερα, στράφηκε στον κόσμο που είχε κατεβεί από τη σκάλα. «Λοιπόν! Λύθηκε το ζήτημα. Πηγαίνετε όλοι να ξεκουραστείτε κι ό,τι άλλο θέτε το πρωί. Δεν έχω όρεξη να μαζεύω σπασμένα νυχτιάτικα.»

Οι όψεις των κουρσάρων ήταν αγριεμένες, και τα βλέμματά τους δολοφονικά, αλλά κανείς τους δεν αντιμίλησε. Περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους, άρχισαν ν'ανεβαίνουν στα δωμάτιά τους.

Ο Νολράκο είδε τη Λαράλμυ μέσα στο μικρό πλήθος. Η επιτηρήτρια τού έριξε μια ανήσυχη ματιά, μα δεν έμεινε για να μιλήσει μαζί του. Ακολούθησε τους άλλους.

Ο πανδοχέας και το προσωπικό του έφυγαν, επίσης.

Τελευταίοι έμειναν ο Νολράκο, η Ωράλιν, και ο Άνκορβαλ.

«Θα θέλατε να περάσω τη νύχτα στο δωμάτιό σας, κύριε Πτεράργυρε;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε νομίζω ότι θα επιχειρήσουν τίποτα, μετά από τούτο.»

«Είστε βέβαιος ότι η κοπέλα σάς παρακολουθούσε;» ρώτησε ο Άνκορβαλ.

«Ναι.»

«Επομένως, ο πειρατής που σας απείλησε πρέπει να την περίμενε.»

«Τι εννοείς;»

«Ήταν ο μόνος άνθρωπος που κατέβηκε τόσο γρήγορα,» εξήγησε ο Άνκορβαλ. «Σίγουρα, δεν ήταν τυχαίο.»

«Κατέβηκες κι εσύ…» του θύμισε ο Νολράκο.

«Εγώ άκουσα τα βήματά σας στη σκάλα, καθώς και τα δικά του βήματα. Κι επιπλέον, δεν είχα ύπνο.»

«Μπορεί ούτε εκείνος να μην είχε ύπνο.»

«Πραγματικά, το πιστεύετε αυτό;» ρώτησε ο Άνκορβαλ, υπομειδιώντας.

Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

Την επόμενη ημέρα, στην αγορά, ο Νολράκο ανησυχούσε, όχι επειδή έβλεπε τους πειρατές εκεί κοντά, αλλά επειδή δεν έβλεπε κανέναν τους· κι αυτό μπορεί να σήμαινε πολλά. Ίσως, απλά, να είχαν αποφασίσει να αποσυρθούν για λίγο, ύστερα από τον βραδινό καβγά, ώστε να ηρεμήσουν τα πνεύματα. Ή ίσως να σχεδίαζαν κάτι…

Όπως και νάχει, πρέπει να μιλήσουμε στον Καπετάνιο τους· δε γίνεται να το αναβάλλουμε. Κι αφού δε βρίσκεται εδώ, μάλλον θα βρίσκεται στο καράβι.

Ο Νολράκο πλησίασε τη Λαράλμυ, η οποία στεκόταν μπροστά σε μια από τις αντικρινές σκηνές.

«Τι ακριβώς συνέβη χτες βράδυ;» τον ρώτησε εκείνη, μόλις βρέθηκε κοντά της.

«Αυτό που είδες. Εκείνη η κοπέλα μάς παρακολουθούσε.»

«Κρυφάκουγε τα όσα λέγαμε;»

«Μπορεί–»

«Την πληρώνουν οι πειρατές;»

«Ίσως,» είπε ο Νολράκο. «Ή ίσως να είναι φίλη με κάποιον απ’ αυτούς.»

«Μάλιστα…» Η Λαράλμυ σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και κοίταξε το έδαφος, σκεπτική. «Τι θα κάνουμε τώρα, λοιπόν;»

«Δεν είπαμε ότι θα πάμε να μιλήσουμε στον Καπετάνιο τους; Γι’ αυτό είμαι εδώ.»

Η Λαράλμυ ύψωσε το βλέμμα της και το έστρεψε προς το λιμάνι, όπου φαινόταν να κυματίζει η σημαία του σκάφους των κουρσάρων. «Ναι, ας πάμε. Αλλά να μην ανεβούμε επάνω στο κατάστρωμα· να

του ζητήσουμε να έρθει στην προβλήτα. Ή, ας βρίσκεται εκείνος στο κατάστρωμα κι εμείς στην προβλήτα.»

«Φοβάσαι ότι ίσως να μας επιτεθούν.»

«Δε θα το απέκλεια καθόλου. Και καλό θα ήταν, επίσης, να πάρουμε μισθοφόρους μαζί μας.»

Σε λίγο, πήγαν στις αποβάθρες, οι δυο τους, μαζί με τον Άνκορβαλ, την Ωράλιν, και δύο πολεμιστές της Λαράλμυ. Συνολικά, έξι άνθρωποι στάθηκαν μπροστά από το πειρατικό πλοίο, και ο Νολράκο Πτεράργυρος φώναξε:

«Θέλουμε να δούμε τον Καπετάνιο σας!»

Κανένας από το πλήρωμα που βρισκόταν στο κατάστρωμα δεν αποκρίθηκε. Ορισμένοι άρχισαν να μιλάνε, ψιθυριστά, αναμεταξύ τους. Ορισμένοι, απλά, κοίταζαν τους εμπόρους. Ορισμένοι απομακρύνθηκαν όσο πιο πολύ μπορούσαν από τη μεριά της προβλήτας. Δύο, παρατήρησε ο Νολράκο, τράβηξαν όπλα. *Ας ελπίσουμε ότι δε σκοπεύουν να τα χρησιμοποιήσουν κιόλας.* Δεν ήθελε να φτάσουν σε αιματοχυσία.

«Θέλουμε να δούμε τον Καπετάνιο σας!» ξαναφώναξε.

Καμία απάντηση, πάλι, από το πλήρωμα· αλλά ο ίδιος ο Αρχιπειρατής δεν άργησε να παρουσιαστεί. Ήταν, όντως, ο άντρας που ο Νολράκο είχε ατενίσει και πριν από δύο ημέρες. Δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγάλος: αποκλείεται να ξεπερνούσε την ηλικία των τριάντα χρόνων. Άντε να ήταν τριάντα-ενός ή τριάντα-δύο, το μέγιστο. Φορούσε μαύρα ρούχα, όπως και την προηγούμενη φορά, και στο κεφάλι του ήταν τυλιγμένο ένα κόκκινο μαντίλι. Από τη ζώνη του κρεμόταν το πλατυλέπιδο ξίφος του, οδοντωτό από τη μια μεριά.

Τα μάτια του ατένισαν, πρώτα, τη Λαράλμυ και, έπειτα, τον Πτεράργυρο· και μέσα τους ο Νολράκο παρατήρησε ότι οργή καθρεπτιζόταν. Ο κουρσάρος δεν ήταν ανόητος· είχε καταλάβει το λόγο για τον οποίο βρίσκονταν εδώ οι έμποροι. Ή, αν δεν τον είχε καταλάβει *επακριβώς*, τουλάχιστον είχε υποψίες.

«Τα κοπέλια μου μου είπαν πως θέτε να παρλάρετε,» φώναξε, στεκόμενος στην άκρη του καταστρώματός του και βάζοντας το ένα του μποτοφορεμένο πόδι επάνω στην κουπαστή. Τα χέρια του τα ακούμπησε στο γόνατό του.

«Θέλουμε να σε πληροφορήσουμε, Καπετάνιε, ότι θα ήταν προτιμότερο για σένα να αποπλεύσεις,» είπε ο Νολράκο, «και να μη μας ενοχλήσεις ξανά. Σε διαφορετική περίπτωση, θα αναγκαστούμε να στραφούμε εναντίον σου· και έχουμε ολόκληρη την πόλη μαζί μας σ'αυτό. Το πλοίο σου θα πρέπει να φανεί ότι απομακρύνεται και θα πρέπει να χαθεί από τα τηλεσκόπιά μας, στον δυτικό ορίζοντα, για να θεωρήσουμε ότι, όντως, έχεις αποπλεύσει.»

Τα μάτια του Αρχιπειρατή είχαν στενέψει από τότε που ο Πτεράργυρος είπε *θα αναγκαστούμε να στραφούμε εναντίον σου*. «Όσοι έχουν επιχειρήσει να μ'απειλήσουν στο παρελθόν, έμπορα, το έχουν βρει βλαβερό για εκείνους. Δεν τις συμπαθώ καθόλου τις απειλές.»

«Ούτε εμείς, Καπετάνιε,» αντιγύρισε η Λαράλμυ. «Ούτε εμείς. Φύγε από το νησί και κανένας δε θα πάθει κακό. Το ξέρεις ότι είμαστε περισσότεροι από εσάς. Δε σε συμφέρει μια τέτοια σύγκρουση.»

Ο Αρχιπειρατής δεν αποκρίθηκε. Στράφηκε απ'την άλλη και βάδισε προς την καμπίνα του.

«Και τώρα, τι γίνεται;» ρώτησε η Λαράλμυ, καθώς επέστρεφαν στην αγορά.

«Τώρα,» αποκρίθηκε ο Νολράκο, «περιμένουμε. Δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε. Και, συγχρόνως, έχουμε το νου μας μήπως οι κουρσάροι προσπαθήσουν να μας χτυπήσουν απροειδοποίητα.»

«Αυτό ήμουν έτοιμος να πω κι εγώ, κύριε Νολράκο,» συμφώνησε ο Άνκορβαλ. «Πρέπει να είμαστε έτοιμοι για το οτιδήποτε.»

Ο Νολράκο παρατήρησε πως, όποτε ήταν μπροστά άγνωστοι, ο μισθοφόρος τον αποκαλούσε *κύριε Νολράκο*, όχι *κύριε Πτεράργυρε*. Ήταν τυχαίο; Μάλλον όχι. Μάλλον, ο Άνκορβαλ είχε καταλάβει ότι ο Νολράκο πιθανώς να μην ήθελε να δηλώσει ποιος ήταν μπροστά σε τρίτους.

Έξυπνος αυτός ο μισθοφόρος. Πολύ έξυπνος. Πονηρεμένος…

Ήταν απόγευμα, και ο Αρχιφύλακας Κάρντεν, μην έχοντας καμία δουλειά στο φρουραρχείο της πόλης, έφευγε, όταν είδε μια ομάδα έξι αντρών να τον ζυγώνει. Ήταν κουρσάροι όλοι τους, κι ανάμεσά τους βρισκόταν ο Καπετάνιος Ντραλ, ντυμένος στα μαύρα και με το μαντίλι του στο κεφάλι. Κι αν έκρινε ο Κάρντεν από την όψη του, πρέπει να ήταν *πολύ* θυμωμένος.

«Καλησπέρα, Αρχιφύλακα,» χαιρέτησε ο πειρατής, καθώς αυτός κι οι άντρες του περικύκλωναν τον Κάρντεν.

«Τι θέλετε;» είπε εκείνος, προσπαθώντας να πάρει την πιο άγρια, την πιο απειλητική του όψη. Γνώριζε, όμως, πως δεν τα κατάφερνε, πλέον, να επιβάλλεται όπως παλιά. Για κάποιο λόγο, είχε χάσει εκείνο το ιδιαίτερο *κάτι* που είχε πιο νέος. Τώρα, ο γιος του ήταν που φορούσε την πανοπλία και τον λευκό μανδύα, όταν έπρεπε να επιλυθεί μια επείγουσα ή επικίνδυνη κατάσταση.

«Θέλουμε να… *μιλήσουμε*, Αρχιφύλακα,» αποκρίθηκε ο Ντραλ. «Να μιλήσουμε σχετικά μ'αυτά που είχαμε πει και παλιότερα… Μας είχες υποσχεθεί, αν δε λαθεύω, ότι δε θα μας βάλεις χέρι όσο βρισκόμαστε εδώ. Τώρα, όμως, εγώ άλλα άκουσα…» Τράβηξε το πλατυλέπιδο ξίφος του με την οδοντωτή κόψη.

«Άλλα;» πετάχτηκε ο Κάρντεν. «Τι άλλα;» Η φωνή του ακουγόταν τσυριχτή, ακόμα και στα δικά του αφτιά. Ορισμένοι απ'τους κουρσάρους γέλασαν. *Με περιγελάνε!…*

«Οι έμποροι ήρθαν έξω απ'το πλοίο μου και με απείλησαν. Μου είπαν να φύγω, γιατί αλλιώς θα στραφούν εναντίον μου… όχι μόνο αυτοί, αλλά κι εσύ, Αρχιφύλακα.» Η αιχμή του σπαθιού του άγγιξε το σαγόνι του Κάρντεν.

Εκείνος την παραμέρισε, βίαια. «Αρκετά!» φώναξε. Και ήταν έτοιμος να συνεχίσει, αλλά κάποιος τον διέκοψε:

«Θα συμφωνήσω μαζί σου, Αρχιφύλακα. *Αρκετά*. Επίσης, θα πρότεινα στον Καπετάνιο να αποπλεύσει, όπως του έχει ζητηθεί, πριν από το χάραμα.»

Ο Ντραλ και οι άντρες του στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν κάποιον να στέκεται μέσα στις σκιές ενός σοκακιού. «Ποιος σκατά είσαι συ;» απαίτησε ο Αρχιπειρατής. «Τη θες τη ζωή σου, ή τη βαρέθηκες;»

«Αν δε γίνεις αμέσως καπνός, Καπετάνιε, θ'ανακαλύψεις ότι μπορώ να αποδειχτώ πολύ ζωντανός…» απείλησε ο άγνωστος.

«Για δες, ρε, το νταή!» κάγχασε ο Ντραλ. «Κοπέλια μου, βάλτε τον κάτω να του μάθουμε ποιος κάνει κουμάντο εδώ να πέρα!»

Τρεις από τους κουρσάρους βάδισαν προς το μέρος του μυστηριώδους αγνώστου. Οι δύο βαστούσαν κοντόσπαθα, ο τρίτος τσεκούρι.

Ο πελεκυφόρος σωριάστηκε ανάσκελα, μ'ένα ξιφίδιο καρφωμένο στο μέτωπο.

«Ποιος έχει σειρά;» ρώτησε ο άγνωστος.

«*Αααααρ!*» γρύλισε ο ένας απ'τους σπαθοφόρους, ορμώντας του.

«Εντάξει, εσύ.» Ο άγνωστος έπιασε τον καρπό του στον αέρα και του έστριψε το χέρι. Ένα δυνατό *κρακ!* ακούστηκε, καθώς το κόκαλο έσπαγε, συνοδευόμενο από τα ουρλιαχτά του πειρατή.

Το κοντόσπαθο του άλλου πήγαινε ήδη προς το κεφάλι του αγνώστου. Εκείνος έσκυψε και γρονθοκόπησε τον κουρσάρο στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ύστερα, ορθώθηκε, κοπανώντας τον στο σαγόνι και σωριάζοντάς τον.

Βγήκε απ'το σκιερό σοκάκι, αντικρίζοντας τον Καπετάν Ντραλ και τους άλλους δύο άντρες. Φορούσε κάπα και κουκούλα, και το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο. Στα χέρια του παρουσιάστηκαν δύο ξιφίδια· οι λεπίδες τους γυάλισαν στο φως των φεγγαριών.

Ο Αρχιφύλακας Κάρντεν είχε ήδη αρχίσει να οπισθοχωρεί, τρομαγμένος. Ποιος ήταν αυτός ο μυστηριώδης άγνωστος, που τα είχε βάλει, έτσι απερίσκεπτα, με τους κουρσάρους;

«*Θα σε σφάξουμε σα γουρούνι!*» γρύλισε ο Ντραλ, καθώς εκείνος στεκόταν στη θέση του και οι άντρες του πήγαιναν δεξιά κι αριστερά του εχθρού τους, αποσκοπώντας να τον κλείσουν ανάμεσά τους.

«Μην προσπαθείς να με φοβερίσεις εμένα, Καπετάνιε. Εγώ δεν είμαι ο Αρχιφύλακας μιας ξεχασμένης νησιώτικης πόλης. Εγώ θα είμαι το τέλος σου, άμα δε βάλεις μυαλό.»

«Σκοτώστε τον, το μπάσταρδο! Κλείστε του το στόμα!»

Οι κουρσάροι δεν πρόλαβαν να κάνουν και πολλά. Ο δεξής είδε το ένα απ'τα ξιφίδια του κουκουλοφόρου να εκτοξεύεται: και μετά, το είδε καρφωμένο στο στέρνο του. Ο άλλος επιχείρησε να επιτεθεί στον άγνωστο, αλλά το λεπίδι του παραμερίστηκε από το δεύτερο

ξιφίδιο του κουκουλοφόρου, ο οποίος τον χτύπησε, με το γόνατό του, στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ύστερα, τον κοπάνησε στο κεφάλι, με τον αγκώνα του, αναισθητοποιώντας τον.

Αυτός με το σπασμένο χέρι συνέχιζε να ουρλιάζει.

Ο κουκουλοφόρος στράφηκε ν'αντικρίσει τον Ντραλ, ο οποίος δεν του είχε χιμήσει ακόμα.

«Δίνε του, Καπετάνιε. Και, ώς την αυγή, να έχεις φύγει από την πόλη. Το λέω αυτό πολύ σοβαρά.»

Ο Ντραλ έτριξε τα δόντια· κοίταξε τους πειρατές του, που βρίσκονταν στο έδαφος, νεκροί, αναίσθητοι, ή βογκώντας· και στράφηκε, βαδίζοντας γρήγορα προς το πλοίο του.

«Ποιος… ποιος είσαι;» ψέλλισε ο Κάρντεν.

«Όσοι είναι ζωντανοί, μάζεψέ τους, Αρχιφύλακα, και πέταξέ τους στο μπουντρούμι σου,» είπε ο Άνκορβαλ, και έφυγε, μπαίνοντας στο σοκάκι απ'όπου είχε έρθει.

Το πρωί, το κουρσάρικο σκάφος δεν ήταν στο λιμάνι.

«Δεν το πιστεύω,» είπε ο Νολράκο, καθώς εκείνος, η Λαράλμυ, η Ωράλιν, ο Άνκορβαλ, και οι δύο μισθοφόροι που είχαν έρθει μαζί τους και την προηγούμενη φορά στέκονταν στις αποβάθρες της πόλης. «Κάτι δεν πάει καλά· είμαι σίγουρος.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Άνκορβαλ. Ύψωσε ένα τηλεσκόπιο, κλείνοντας το ένα μάτι και κοιτάζοντας με το άλλο. «Όμως ούτε έτσι τους βλέπω. Να βγω απ'την πόλη και ν'ανεβώ σε κάποιο ύψωμα, για να βεβαιωθώ, κύριε Νολράκο;»

Ο Πτεράργυρος ένευσε. «Ναι.»

Ο Άνκορβαλ έφυγε.

Ο Νολράκο είδε τον Καπετάν Τανάρο να κατεβαίνει απ'τον *Θαλασσαετό* και να τους πλησιάζει.

«Καλημέρα, Καπετάνιε. Πρόσεξες πότε έφυγαν οι πειρατές;»

«Αργά το βράδυ, μετά τα μεσάνυχτα. Και νομίζω ότι, μάλλον, η αποχώρησή τους οφείλεται στη φασαρία που έγινε.»

Ο Νολράκο συνοφρυώθηκε. «Ποια φασαρία;»

«Δεν το μάθατε; Το απόγευμα, πήγαν να την πέσουν στον Αρχιφύλακα, καθώς έφευγε απ'το φρουραρχείο, και ένας μυστηριώδης τύπος παρουσιάστηκε και τους πλάκωσε στο ξύλο. Σκότωσε, μάλιστα, και κάποιους από δαύτους. Τους άλλους ο Αρχιφύλακας τούς έχωσε στα μπουντρούμια.»

Να και κάτι ανέλπιστο… σκέφτηκε ο Νολράκο. «Ποιος ήταν αυτός που τους επιτέθηκε;»

Ο Τανάρο ανασήκωσε τους ώμους. «Κανείς δεν ξέρει. Ούτε ο Αρχιφύλακας. Ήταν κουκουλωμένος, λέει. Δεν είδανε το πρόσωπό του, μες στις σκιές του απογεύματος.»

«Φαίνεται πως έχουμε κάποιον αόρατο αρωγό…» μουρμούρισε ο Νολράκο, παραξενεμένος. *Αόρατοι εχθροί, αόρατοι αρωγοί… τι στη Φλόγα συμβαίνει, τέλος πάντων; Τι στη Φλόγα συμβαίνει;*

Ο Άνκορβαλ τούς συνάντησε στην αγορά, έχοντας το τηλεσκόπιό του περασμένο στη ζώνη του. «Κανείς δεν είναι κοντά, κύριε Πτεράργυρε. Ωστόσο, διατηρώ τις επιφυλάξεις μου.»

Ο Νολράκο, τώρα, καθόταν κάτω απ'τη σκιά μιας σκηνής, βαστώντας μια κούπα με χυμό μήλου στο χέρι του. Ήταν μόνοι τους… *και με αποκάλεσε, πάλι, «κύριε Πτεράργυρε».*

«Τι επιφυλάξεις, Άνκορβαλ;»

«Πιθανώς να έχουν κρυφτεί κάπου στις ακτές του νησιού.»

«Ναι, θα μπορούσαν…» παραδέχτηκε ο Νολράκο, σκεπτικός.

«Παρ'όλ'αυτά, νομίζω πως, τώρα, είναι η καλύτερη στιγμή για να φύγουμε. Θα πρότεινα, όμως, να μην πάμε στη Γεφυρόνησο –που, λογικά, αυτός θα έπρεπε νάναι ο επόμενός μας προορισμός–, αλλά βόρεια, στη Ρέτβιλ, στο Καβουρονήσι, ή στη Νάρφιλ.»

«Νομίζω, Άνκορβαλ, πως ο Πάλρο Υπόκαρδος έκανε λάθος που έδωσε την εποπτεία ετούτης της αποστολής σε μένα. Σε σένα έπρεπε να την είχε δώσει,» είπε ο Νολράκο, μειδιώντας και πίνοντας μια γουλιά από το χυμό του.

«Με υπερεκτιμάτε, κύριε Πτεράργυρε,» αποκρίθηκε, μετριοφρόνως, ο Άνκορβαλ.

Το επόμενο πρωί, το Σερανβέλιο πλοίο, καθώς και το πλοίο των Τριών Πόλεων, έφυγαν από το λιμάνι του Γλαρονησιού, πλέοντας βόρεια. Ο Νολράκο θα πήγαινε στη Νάρφιλ (που ήταν και η ιδιαίτερη πατρίδα του Κάρναλεν, συζύγου της Ζεθάλιν), ενώ η Λαράλμυ, σύμφωνα με ό,τι είπε, θα επέστρεφε στη Σέλβιργκιμ.

Το ταξίδι του *Θαλασσαετού* κράτησε περίπου δύο ημέρες, και στο δρόμο το πλοίο δεν συνάντησε καμια μεγαλύτερη δυσκολία από μια μικρή καλοκαιρινή μπόρα, που δεν το καθυστέρησε και πολύ, ούτε του προκάλεσε ζημιές.

Όσο έπλεαν, το μυαλό του Νολράκο στριφογύριζε γύρω από την οικογένειά του, σε συνδυασμό πάντα με τους αόρατους εχθρούς του, τους ανθρώπους που τον είχαν απειλήσει και του είχαν προξενήσει όλες αυτές τις πανωλεθρίες. Στο Γλαρονήσι κάποιος τον είχε βοηθήσει, σκεφτόταν: κάποιος αόρατος φίλος. Θα υπήρχε, άραγε, κάποιος αντίστοιχος αόρατος φίλος να βοηθήσει και την οικογένειά του, σε περίπτωση που είχαν να κάνουν με τους αόρατους εχθρούς;

Αλλά γιατί πιστεύεις ότι αυτός ο «αόρατος φίλος» ήταν δικό σου *φίλος; Μπορεί να ήταν φίλος της Λαράλμυ, ή φίλος του Αρχιφύλακα της πόλης. Γιατί δικός σου, Νολράκο; Έχεις αρχίσει να παρανοείς τελείως;*

«Τι σκέφτεστε, κύριε Πτεράργυρε;»

Στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον Άνκορβαλ, ο οποίος τον είχε πλησιάσει από πίσω. Ο Νολράκο καθόταν στην πλώρη του *Θαλασσαετού* και ατένιζε μερικές μικρές άγονες νησίδες, λουσμένες στο κοκκινωπό φως του απογεύματος.

«Κάτι δικά μου.»

«Θέλετε παρέα;»

«Κάθισε.»

Ο Άνκορβαλ κάθισε πλάι του, σιωπηλός.

Σε λίγο, ο Νολράκο τού είπε, γυρίζοντας το βλέμμα του, για να τον κοιτάξει: «Στο Γλαρονήσι, κάποιος μάς βοήθησε. Το έμαθες;»

«Αν εννοείτε τον άνθρωπο που επιτέθηκε στους πειρατές, ναι, μου το ανέφεραν οι ναύτες.»

«Δεν είναι παράξενο;»

«Μάλλον, κάποιος νησιώτης θα ήταν, κύριε Πτεράργυρε, ο οποίος δεν ήθελε τους κουρσάρους στο νησί του. Ή ίσως να ήταν κάποιος που είχε παλιούς λογαριασμούς μαζί τους. Ποιος ξέρει;»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Νολράκο. «Υποθέτω, ποτέ δε θα μάθουμε…» Έστρεψε, πάλι, το βλέμμα του στις βραχονησίδες και στη θάλασσα.

Η Νήσος Νάρφιλ ήταν το μεγαλύτερο από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός. Αν επρόκειτο για βασίλειο, αυτή, αναμφίβολα, θα ήταν η πρωτεύουσά του. Είχε δύο μεγάλες πόλεις –δύο μεγάλα λιμάνια– όπου άξιζε να σταματήσει μια εμπορική αποστολή: το Δυτικό Λιμάνι και το Ανατολικό Λιμάνι, τα οποία απείχαν αρκετές λεύγες το ένα από το άλλο. Σύμφωνα μ'ό,τι είπε ο Καπετάν Τανάρο στον Νολράκο, για να πας, με τα πόδια, από το Δυτικό Λιμάνι στο Ανατολικό, χρειαζόσουν μία ημέρα περίπου. Όχι, βέβαια, πως ο ίδιος είχε ποτέ επιχειρήσει κάτι τέτοιο.

Ο *Θαλασσαετός* έπλευσε κατά μήκος των ακτών της Νήσου Νάρφιλ –όπου ο Πτεράργυρος είδε κάμποσα ψαροχώρια, καθώς και βάρκες ψαράδων– και, όταν βράδιαζε, έφτασε στο Δυτικό Λιμάνι. Ήταν μια μεγάλη πόλη, για τα δεδομένα των νησιών· ο Νολράκο, όμως, δε νόμιζε ότι ήταν μεγαλύτερη από αυτή στο Γλαρονήσι. Πρέπει να ήταν του ίδιου μεγέθους, πάνω-κάτω· απλά, η Νήσος Νάρφιλ είχε χώρο για *άλλη* μία τέτοια.

Ο Πτεράργυρος δεν θυμόταν από πού, συγκεκριμένα, καταγόταν ο Κάρναλεν. Από το Δυτικό Λιμάνι, ή από το Ανατολικό; Ή από κάποιο μικρό ψαροχώρι του νησιού; Δεν είχε ποτέ ενδιαφερθεί αρκετά για να τον ρωτήσει, και αν εκείνος το είχε αναφέρει… *Αν το έχει αναφέρει, εγώ, πάντως, δεν το θυμάμαι.* Η Μάριλιν, μάλλον, θα ήξερε. *Η Φλόγα να τη φυλάει. Και αυτήν και τη Θήρνα και τον Χανμάρο, και όλους.*

Ο Νολράκο τούς απομάκρυνε απ'το νου του, καθώς έμπαιναν στο λιμάνι. Όλα θα πήγαιναν καλά. Όταν επέστρεφε στη Σερανβέλ, θ'ανακάλυπτε ότι τίποτα κακό δεν είχε συμβεί.

Στο Δυτικό Λιμάνι, ο *Θαλασσαετός* έμεινε τέσσερις ημέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων πουλήθηκαν, αλλά και αγοράστηκαν, αρκετά εμπορεύματα. Ο Νολράκο έκανε μια καλή συμφωνία μ'έναν δύτη που πουλούσε σπάνια όστρακα, για τα οποία στη Σερανβέλ πολλοί θα ακριβοπλήρωναν. Κατά τα άλλα, ο καιρός πέρασε ήσυχα, χωρίς καμία εμφάνιση πειρατών ή τίποτε άλλο απρόοπτο. Ο Νολράκο είχε στο νου του τη συντεχνία κλεφτών που ονομαζόταν Αρπάγη (για την οποία τον είχε προειδοποιήσει ο Πάλρο) και είχε προστάξει τους μισθοφόρους του Άνκορβαλ να βρίσκονται σε συνεχή επιφυλακή· ωστόσο, κανείς δεν επιχείρησε να τους κλέψει. Εκτός από το δικό τους πλοίο, στο λιμάνι βρήκαν κι άλλα τρία, όσες ημέρες έμειναν εκεί: το ένα ήταν από τον μακρινό Βορρά, το δεύτερο από τις Τρεις Πόλεις, και το τρίτο από τη Σερανβέλ: ανήκε στη Ρανάμη Εξαδάκτυλη, που δεν ήταν άγνωστη στον Νολράκο.

Μετά από τις τέσσερις ημέρες παραμονής τους στο Δυτικό Λιμάνι, έπλευσαν στο Ανατολικό Λιμάνι, και έμειναν εκεί άλλες τέσσερις ημέρες, προτού φύγουν από τη Νήσο Νάρφιλ. Ετούτη τη φορά, η Αρπάγη επιχείρησε να τους κλέψει, αλλά οι μισθοφόροι του Άνκορβαλ κατάφεραν ν'απομακρύνουν τους κλέφτες.

Στη συνέχεια, ο *Θαλασσαετός* επισκέφτηκε τις νήσους Νάρμακ και Νάρελκ, που οι κάτοικοί τους –σχετικά απομονωμένοι λόγω της θέσης τους στην ανατολική άκρη των Νησιών του Χρυσού Φωτός, αλλά και λόγω της νοοτροπίας τους– πίστευαν σε περίεργες θεότητες, διασταυρώσεις ανάμεσα σε ανθρώπους και ψάρια, ή σε ανθρώπους και καλαμάρια. Το μυαλό του Νολράκο δυσκολευόταν ν'αποδεχτεί ότι όλα τούτα ήταν αληθινά. Ήταν δυνατόν οι εν λόγω νησιώτες να *πιστεύουν* σ'αυτές τις ανοησίες;

Κι όμως, απ'ό,τι φαινόταν, *ήταν* δυνατόν. Μάλιστα, υπήρχαν κι αγάλματα που απεικόνιζαν τις θεότητές τους, στις οποίες, συχνά-πυκνά, γίνονταν προσφορές –διάφορα θαλασσινά ζώα, καθώς και όστρακα και μαργαριτάρια.

Ο *Θαλασσαετός* δεν έμεινε για πολύ στα νησιά αυτά. Εξάλλου, δεν υπήρχε και καμια ιδιαίτερη ζήτηση. Πούλησαν ό,τι ήταν να πουλήσουν, αγόρασαν ό,τι ήταν ν'αγοράσουν (και οι αγορές ήταν μακράν πιο σημαντικές από τις πωλήσεις· οι άνθρωποι εδώ δε φαινόταν να έχουν καλή αίσθηση του χρήματος), και απέπλευσαν. Προτού

φύγουν από το Νάρελκ, ένας ιερέας της θάλασσας τούς πρόσφερε το ειδώλιο μιας ψαροειδούς θεότητας, για να τους προστατεύει στα ταξίδια τους. Ο Νολράκο τον ευχαρίστησε, σκεπτόμενος ότι, στη Σερανβέλ, το αγαλματίδιο θα έπιανε καλή τιμή, λόγω σπανιότητας.

Τα επόμενα νησιά που επισκέφτηκαν ήταν το Άφνιλ και το Άφνερκ, ξερά και γεμάτα λόφους πέτρας· επίσης, ερείπια έμοιαζαν να βρίσκονται παντού, σχεδόν όπως και στην Τένερντημ. Ο Νολράκο πούλησε ξυλεία εδώ, όπως τον είχε συμβουλέψει ο Πάλρο, και, πράγματι, έκανε καλές πωλήσεις. Επίσης, άκουσε ιστορίες από τους ντόπιους, οι οποίοι έλεγαν πως, κάποτε, τα νησιά τους ήταν γεμάτα δάση, κι ανάμεσά στην πυκνή βλάστηση ορθώνονταν μεγαλόπρεπα ερείπια, που θύμιζαν άλλες, πιο δοξασμένες εποχές· μετά, όμως, ετούτα τα μέρη είχαν καεί, ξανά και ξανά, από καταραμένους κουρσάρους, και τίποτα από το παλιό τους μεγαλείο δεν είχε απομείνει: εκτός από μύθους και τραγούδια.

Φεύγοντας από τα νησιά Άφνιλ και Άφνερκ, ο Νολράκο αισθανόταν ψυχικά γεμάτος από τη φιλοξενία και τον τρόπο των ντόπιων (οι οποίοι, παρότι κι εκείνοι ζούσαν στην άκρη των Νησιών του Χρυσού Φωτός, δεν έμοιαζαν καθόλου με τους μυστηριώδεις κι αλλόκοτους κατοίκους των Νάρμακ και Νάρελκ), και, για λίγο έστω, ξέχασε την ανησυχία του για τους αόρατους εχθρούς του και για την οικογένειά του.

Στο Φεγγαρονήσι, όμως, έμελλε να συμβεί κάτι που θα του τα ξαναθύμιζε όλα.

Έφτασαν βράδυ στο λιμάνι και άραξαν, χωρίς να ξεφορτώσουν τα εμπορεύματά τους· θα το έκαναν το πρωί, με την ησυχία τους και αφού είχαν ξεκουραστεί. Έκλεισαν δωμάτια σ'ένα πανδοχείο κοντά στις αποβάθρες και κάθισαν να φάνε, ενώ άκουγαν τις μελωδίες μερικών πλανόδιων τραγουδιστών, οι οποίες συνοδεύονταν από τον χορό τριών νεαρών, μαυρομάλλικων κοριτσιών. Όταν είχαν τελειώσει το φαγητό τους και έπιναν τις τελευταίες γουλιές κρασί που τους είχαν απομείνει, ένα αγόρι που δούλευε στο πανδοχείο τούς πλησίασε και ρώτησε:

«Ποιος εκπροσωπεί τον κύριο Πάλρο… Πάλρο Υπόκαρδο;»

Εκπροσωπεί; απόρησε ο Νολράκο. Ο μικρός αποκλείεται να ήξερε μια τέτοια λέξη. Κάποιος πρέπει να του την είχε πει. Κάποιος πρέπει

να του είχε πει, συγκεκριμένα, τι να ρωτήσει. *Και κάτι μού θυμίζει τούτο…*

«Εγώ τον εκπροσωπώ.»

«Αυτό είναι για σας, κύριε.» Το αγόρι τού έδωσε ένα τυλιγμένο και σφραγισμένο κομμάτι χαρτί. «Αλλά πρέπει να το ανοίξει μόνο ο κύριος Πάλρο Υπόκαρδος.»

«Ποιος σ'το έδωσε;» ρώτησε ο Νολράκο, κρατώντας τον κύλινδρο με το δεξί του χέρι και νιώθοντας σαν, ξαφνικά, έντομα να είχαν σκαρφαλώσει στη ράχη του.

«Ένας κύριος, απέξω.» Ο μικρός έδειξε την εξώπορτα της τραπεζαρίας.

«Βρίσκεται ακόμα εκεί;»

Το αγόρι κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω.»

Ο Νολράκο σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Οδήγησέ με.»

Ο Άνκορβαλ και η Ωράλιν τούς ακολούθησαν έξω απ'το πανδοχείο, στον ήσυχο, νυχτερινό δρόμο της παράκτιας πόλης.

«Πού είναι, λοιπόν;» ρώτησε ο Νολράκο.

«Εκεί ήταν.» Το αγόρι έδειξε έναν φανοστάτη.

«Αλλά δεν είναι, πια…» είπε ο Νολράκο, περισσότερο στον εαυτό του παρά σε κανέναν άλλο. *Μα τη Φλόγα, όχι ξανά τα ίδια! Όχι ξανά τα ίδια!* «Είδες το πρόσωπό του, μικρέ; Πώς ήταν;»

«Δεν τον είδα καλά, κύριε. Φορούσε κουκούλα.»

«Ήταν ψηλός, τουλάχιστον, ή κοντός;»

«Ψηλός, κύριε.»

Ψηλός... σκέφτηκε ο Νολράκο, κοιτάζοντας το αγόρι, που του έφτανε ως το στήθος. *Εσύ, μάλλον, «ψηλός» θα μου απαντούσες, ακόμα κι αν ήταν μετρίου αναστήματος.*

«Σ'ευχαριστώ, μικρέ,» είπε, χτυπώντας το αγόρι φιλικά στον ώμο.

Επέστρεψε στην τραπεζαρία του πανδοχείου, όπου ήταν καθισμένοι ο Καπετάν Τανάρο και οι υπόλοιποι.

«Τι ήταν αυτό, κύριε Πτεράργυρε; Τρέχει κάτι;» είπε ο Πλοίαρχος του *Θαλασσαετού*.

«Θα πρέπει να ρωτήσετε τον Πάλρο, για να σας απαντήσει σ'ετούτο, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Νολράκο.

Τις ημέρες που έμειναν στο λιμάνι του Φεγγαρονησιού, ο Πτεράργυρος μπήκε στον πειρασμό να σπάσει τη σφραγίδα και να ξετυλίξει

το μήνυμα, να δει αν επρόκειτο για παρόμοια περίπτωση με τη δική του ή για κάτι άλλο, τελείως διαφορετικό. Ωστόσο, συγκράτησε τον εαυτό του. *Όταν επιστρέψουμε στη Σερανβέλ, θα μάθω. Αν είναι κάτι ανησυχητικό, ο Πάλρο, σίγουρα, θα μου το πει· και θα μου κάνει και κάμποσες ερωτήσεις.* Έτσι, άφηνε τον κύλινδρο επάνω στο τραπεζάκι του δωματίου που είχε νοικιάσει στο πανδοχείο, και δεν τον πείραζε.

Ένα βράδυ, όμως, καθώς ανέβηκε για να κοιμηθεί, παρατήρησε ότι ο κύλινδρος ήταν πιο… μεγάλος απ'ό,τι πριν.

Ο Νολράκο βλεφάρισε, αναρωτούμενος αν το κρασί τον είχε πειράξει. Αλλά, πλησιάζοντας, είδε ότι κάποιος είχε *–μα τη Φλόγα!–* σπάσει τη σφραγίδα. *Και, σίγουρα, δεν ήμουν εγώ.* Δεν είχε, σε καμία περίπτωση, μεθύσει τόσο πολύ, ώστε να κάνει κάτι τέτοιο. Ποιος, λοιπόν, είχε γλιστρήσει μέσα στο δωμάτιό του και είχε ανοίξει τον κύλινδρο;

Δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Αναστέναξε, και πήρε το μήνυμα από το τραπεζάκι, ανοίγοντάς το και διαβάζοντάς το.

> Θα μας συναντήσεις –μόνος σου– στο πανδοχείο «Το Δέντρο», δύο ημέρες αφότου λάβεις ετούτο το μήνυμα. Έχουμε να συζητήσουμε μαζί σου σχετικά με κάτι χρήματα που μας οφείλεις. Σε περίπτωση που αρνηθείς να μας συναντήσεις –ή, σε περίπτωση που προσπαθήσεις να μας κάνεις τον έξυπνο–, να ξέρεις ότι μεγάλη καταστροφή θα σε βρει.

Οι υποψίες του Νολράκο επαληθεύτηκαν. *Οι ίδιοι είναι. Οι ίδιοι που απειλούσαν κι εμένα. Η Φλόγα να τους κάψει, τους καταραμένους μπάσταρδους! Ποια ελεεινά βρομόσκυλα είναι;* Αισθάνθηκε μια παρόρμηση να τσακίσει το μήνυμα μέσα στη γροθιά του, αλλά συγκρατήθηκε. *Καλύτερα να το πάω άθικτο στον Πάλρο.*

Αφήνοντας το χαρτί επάνω στο τραπεζάκι, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. *Και ποιος το άνοιξε; Ποιος μπήκε στο δωμάτιό μου και το άνοιξε;* Μήπως ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε επιτεθεί και στους πειρατές στο Γλαρονήσι; *Όχι, Νολράκο, μην είσαι ανόητος. Αποκλείεται.*

Αποκλείεται;

Τίποτα δεν έπρεπε να αποκλείει, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα.

Το επόμενο πρωί, αναρωτήθηκε αν όφειλε να αναφέρει το περιστατικό στον Καπετάν Τανάρο και τους υπόλοιπους. Όμως αποφάσισε να μην το κάνει, γιατί, αν τους έλεγε ότι κάποιος είχε σπάσει τη σφραγίδα του μηνύματος, θα έπρεπε να τους πει και τι έγραφε το μήνυμα: και μ'αυτό το μόνο που θα κατόρθωνε θα ήταν να τους πανικοβάλει. *Πράγμα το οποίο δε χρειάζεται. Θα το συζητήσω με τον Πάλρο –και μόνο με τον Πάλρο–, όταν επιστρέψουμε στη Σερανβέλ.*

Τελειώνοντας με το εμπόριο στο Φεγγαρονήσι, έπλευσαν νότια και αγκυροβόλησαν στο Καβουρονήσι, το οποίο είχε, προφανώς, πάρει το όνομά του από την πληθώρα καβουριών που μπορούσε κανείς να βρει στις ακτές του. *Ευτυχώς που οι ντόπιοι εδώ δεν λατρεύουν τα καβούρια όπως οι ντόπιοι του Γλαρονησιού λατρεύουν τους γλάρους...* Τουναντίον, οι κάτοικοι του Καβουρονησιού, όπως ανακάλυψε ο Νολράκο, κυνηγούσαν τα καβούρια κανονικότατα· δεν τα θεωρούσαν ιερά, σε καμία περίπτωση· τα θεωρούσαν, απλά, νόστιμα. Και, φυσικά, το βράδυ που το πλήρωμα του *Θαλασσαετού* έφτασε στο λιμάνι, όλοι έφαγαν καβουρόσουπα. Ήταν η καλύτερη καβουρόσουπα που ο Πτεράργυρος είχε φάει ποτέ του.

Στο Καβουρονήσι έμειναν δύο ημέρες, και το εμπόριο ήταν μέτριο στην καλύτερη περίπτωση. Έπειτα, ο Νολράκο και ο Καπετάν Τανάρο έπρεπε να χαράξουν πορεία, γιατί υπήρχαν ακόμα νησιά τα οποία δεν είχαν επισκεφτεί και βρίσκονταν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Τελικά, αποφάσισαν να πάνε, πρώτα, στην Ακρόνησο, μετά στη Γεφυρόνησο, και μετά στη Νήσο Ρέτβιλ, απ'όπου θα έβαζαν πλώρη δυτικά, για τη Σερανβέλ.

Καθώς έπλεαν νότια, ο Νολράκο είχε την ανησυχία μήπως οι κουρσάροι βρίσκονταν ακόμα σ'εκείνα τα μέρη και τους επιτίθονταν. Όμως, ευτυχώς, τίποτα δε συνέβη. Έφτασαν στην Ακρόνησο και εμπορεύτηκαν, χωρίς οι λαθρέμποροι που σύχναζαν σ'αυτά τα μέρη –για τους οποίους ο Πάλρο είχε ενημερώσει τον Πτεράργυρο– να τους ενοχλήσουν. Μάλιστα, ο Νολράκο κατάφερε να κάνει και μια συμφέρουσα συναλλαγή μαζί τους, προσπαθώντας πάντα να

κρατά και μια πισινή, γιατί τέτοιους ανθρώπους δεν είναι να τους εμπιστεύεσαι.

Για να φτάσουν στο μεγάλο λιμάνι της Γεφυρονήσου, έκαναν τον κύκλο της Ακρονήσου προς τα δυτικά και πέρασαν κάτω από τη μεγάλη, πέτρινη γέφυρα που ένωνε τα δύο νησιά. Ο *Θαλασσαετός* ίσα που χωρούσε σ'αυτό το στενό μέρος, αλλά τα πανιά του δεν μπλέχτηκαν πουθενά, ούτε τα ξύλα του γδάρθηκαν. Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι εδώ μέσα ο αέρας έκοβε κι έπρεπε να βασιστούν αποκλειστικά στα κουπιά. Αυτό, όμως, δεν αποτελούσε κανένα ιδιαίτερο κώλυμα, και σύντομα έφτασαν στο λιμάνι, όπου και εμπορεύτηκαν, χωρίς κανένα περιστατικό. Εδώ, τα πράγματα ήταν ήρεμα απ'όλες τις απόψεις· δεν υπήρχαν ούτε καν λαθρέμποροι με τους οποίος μπορούσε κανείς να διαπραγματευτεί.

Επόμενος και τελευταίος τους προορισμός ήταν η Νήσος Ρέτβιλ, η οποία βρισκόταν αρκετά μακριά από τη Γεφυρόνησο, αλλά ήταν στο δρόμο για τη Σερανβέλ. Ο *Θαλασσαετός* απέπλευσε απ'το λιμάνι, ταξίδεψε κατά μήκος των ακτών του μακρόστενου νησιού, και πέρασε κάτω από την άλλη πέτρινη γέφυρά του: αυτή που το συνέδεε με το Γλαρονήσι. Οι γέφυρες ήταν παλιά κατασκευάσματα, πράγμα το οποίο φαινόταν από το φτιάξιμό τους: πανάρχαιες και επιβλητικές: και ακόμα έστεκαν, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει από πάνω τους.

Στη Νήσο Ρέτβιλ, το εμπόριο δεν ήταν και πολύ διαφορετικό απ' ό,τι στο Γλαρονήσι. Ο Νολράκο, όμως, αισθανόταν ανήσυχος, γιατί έβλεπε ότι η εμπορική αποστολή τελείωνε και ότι, τώρα, θα έπρεπε να επιστρέψει στη Σερανβέλ… κι επιστρέφοντας στη Σερανβέλ, θα ανακάλυπτε τι είχε συμβεί στην οικογένειά του (*Θα είναι όλοι τους καλά, ή θα έχουν γίνει πράγματα ανεπανόρθωτα;*) και θα συζητούσε με τον Πάλρο Υπόκαρδο σχετικά με το περιεχόμενο του μηνύματος που έλαβε στο Φεγγαρονήσι και σχετικά με το ποιος θα μπορούσε να είχε σπάσει τη σφραγίδα.

Ο Πάλρο είχε δίκιο τελικά, μου φαίνεται. Ετούτη η υπόθεση δεν αφορά μονάχα εμένα. Αφορά όλους μας. Όλους τους εμπόρους της Σερανβέλ, και ίσως όχι μόνο…

Δύο ημέρες έμειναν στη Ρέτβιλ και, μετά, απέπλευσαν, κατευθυνόμενοι δυτικά, βάζοντας πλώρη για την πατρίδα.

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Έχει περάσει ενάμισης μήνας, από τότε που έφυγα. Από τότε που έχω να δω τη Μάριλιν, τη Θήρνα, τον Χανμάρο, τον Βαρνάλο, και τη Ζινράβα, σκέφτηκε ο Νολράκο, στεκόμενος στην πλώρη του *Θαλασσαετού* και στηριζόμενος, και με τα δύο χέρια, από την κουπαστή, ενώ το βλέμμα του ήταν χαμένο στο ανοιχτό πέλαγος.

Κεφάλαιο Δεύτερο
—Λανκόρο—

Όταν η οικογένεια των Επίθυρων πληροφορήθηκε, μέσα στην άγρια νύχτα, ότι η κόρη τους είχε εξαφανιστεί, και ότι, μάλιστα, είχε χτυπηθεί από βέλος κακοποιών προτού εξαφανιστεί, τρελάθηκαν από την ανησυχία τους. Ήθελαν να μάθουν τι της είχε συμβεί, και δεν πίστευαν πως η φρουρά της Σερανβέλ θα κατόρθωνε να εντοπίσει τα ίχνη της. Έπρεπε να επιστρατεύσουν μεγαλύτερες δυνάμεις· και, ασφαλώς, ο νους της Ράσμιν Αλυσόλιθης, μητέρας της Φιλράνα, πήγε αμέσως στον αδελφό της, Χαντόλο, ο οποίος ήταν Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας, και από τον οποίο όλη η οικογένεια ζητούσε χάρες (όπως, άλλωστε, γινόταν με κάθε υπουργό στη Σερανβέλ –μάλιστα, λεγόταν πως, όσο περισσότερες χάρες έκανες, τόσο περισσότερες πιθανότητες είχες να *γίνεις* υπουργός ή να *παραμείνεις* τέτοιος). Ο σύζυγος της Ράσμιν και πατέρας της Φιλράνα, Σέλκο Επίθυρος, δεν τον πολυσυμπαθούσε τον Χαντόλο: δεν του άρεσε ο τρόπος του. Ο άνθρωπος νόμιζε όχι μόνο πως ήταν ένας υπουργός της Σερανβέλ, αλλά κι ο Άρχοντας του Κόσμου ο ίδιος! Τέτοια υπεροψία –*υπεροψία*, όχι υπερηφάνεια, επέμενε ο Σέλκο· η υπερηφάνεια είναι καλή, η υπεροψία είναι κακή– είχε επάνω του. Ωστόσο, ο Επίθυρος όφειλε να παραδεχτεί ότι, σε τούτη την περίπτωση, η σύζυγός του είχε δίκιο: Έπρεπε να μιλήσουν στον Χαντόλο. Η ζωή της κόρης τους κρεμόταν από αυτό!

Έτσι, πήγαν και τον συνάντησαν, την ίδια νύχτα που έμαθαν για την επίθεση κατά της Φιλράνα και την εξαφάνισή της. Τον ξύπνησαν, πράγμα το οποίο δεν ήταν και τόσο ευγενικό, αλλά… *αν δεν μπορείς να ξυπνήσεις τον γυναικάδελφό σου, που είναι* υπουργός, *για να του ζητήσεις μια σημαντικότατη χάρη σαν κι ετούτη, τότε τι*

γυναικάδελφός σου είναι; Και τι υπουργός, ε; σκεφτόταν ο Σέλκο, καθώς εκείνος κι η Ράσμιν χτυπούσαν την πόρτα του αδελφού της.

Ο Χαντόλο τούς διαβεβαίωσε πως θα έκανε ό,τι μπορούσε για να βρεθούν τα ίχνη της Φιλράνα. Η Ράσμιν τον ρώτησε αν θα έβαζε την Αστυνομία να ερευνήσει. Εκείνος γέλασε (μ'αυτό τον *υπεροπτικό* τρόπο, που εκνεύριζε τον Σέλκο) και αποκρίθηκε ότι κάτι τέτοιο δεν ήξερε αν θα ήταν δυνατόν. Κατ'αρχήν, αυτός ήταν Υπουργός Καταναγκαστικής Υπηρεσίας (και το είπε σαν να έλεγε *ο Σημαντικότερος Υπουργός της Σερανβέλ*), όχι Υπουργός Πληροφοριών. Αλλά, ακόμα και τέτοιος να ήταν, είπε, η Αστυνομία λειτουργούσε παράξενα και μόνο για συγκεκριμένες υποθέσεις που αφορούσαν την πόλη ολόκληρη. Ωστόσο! τόνισε (με τρόπο που έμοιαζε να λέει «Βλέπετε, λοιπόν, πόσα κάνω εγώ για εσάς; Να με θυμάστε!»), δε θα άφηνε να περάσει έτσι η εξαφάνιση της ανιψιάς του, ούτε η επίθεση κατά αυτής. Θα έβαζε τον καταλληλότερο άνθρωπο για να ερευνήσει –και να *διαλευκάνει*– το ζήτημα.

Έτσι, επικοινώνησε με τον Λανκόρο.

Ο Λανκόρο καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια και ήταν, παλιότερα, διοικητής στη φρουρά της Σερανβέλ. Είχε αποκτήσει αυτή τη θέση από χάρη του Υπουργού Χαντόλο: μια χάρη που εκείνος χρωστούσε στην οικογένεια του Λανκόρο, η οποία τον είχε υποστηρίξει για να γίνει υπουργός. Ο Λανκόρο, όμως, δεν έμεινε για πολύ καιρό διοικητής της φρουράς. Κατάφερε να εξαρθρώσει μια σπείρα λαθρεμπόρων, την οποία οι Αρχές αναζητούσαν από καιρό, έτσι έστρεψε τα βλέμματα του Συμβουλίου επάνω του. Θυμόταν που τον κάλεσαν στο Παλιό Φρούριο και, λέγοντάς του πως ένας άνθρωπος με τις δικές του ικανότητες δεν έπρεπε να χαραμίζεται, του πρότειναν να δουλέψει αποκλειστικά για εκείνους. Τυπικά, θα εξακολουθούσε να είναι διοικητής της φρουράς, αλλά δεν θα είχε καμία συγκεκριμένη περιοχή υπό την επίβλεψή του· θα πήγαινε εκεί όπου το Συμβούλιο τον έστελνε και θα ερευνούσε τις υποθέσεις που του ζητούσαν. Εκείνος ρώτησε αν αυτό που του πρότειναν ήταν, ουσιαστικά, να μπει στην περιώνυμη (αλλά αόρατη) Αστυνομία της Σερανβέλ. Αρκετά από τα μέλη του Συμβουλίου γέλασαν. Όχι, του αποκρίθηκαν, η Αστυνομία της Σερανβέλ δε θα είχε καμία σχέση μ'αυτόν… *εκτός αν η ίδια αποφασίσει να έχει*

σχέση μαζί σας, κύριε Λανκόρο, πρόσθεσε η Υπουργός Πληροφοριών Ναζκάλιν, η γυναίκα που, σύμφωνα μ'ό,τι ήξερε ο Λανκόρο, διηύθυνε την Αστυνομία… αν και, βέβαια, σύμφωνα με άλλα που ήξερε ο Λανκόρο, ούτε οι Υπουργοί Πληροφοριών (που ήταν αιρετοί και εκλέγονταν από τους αριστοκράτες της Σερανβέλ) δεν γνώριζαν τα πάντα για την Αστυνομία (τα μέλη της οποίας *δεν* ήταν αιρετά, και κανείς δεν ήξερε την ταυτότητά τους).

Θα δεχόταν, λοιπόν, να δουλέψει για το Συμβούλιο; τον ξαναρώτησαν. Η αμοιβή του θα ήταν, σίγουρα, καλή, και θα είχε στη διάθεσή του όλους τους πόρους της Σερανβέλ, προκειμένου να λύνει τις υποθέσεις που του ανέθεταν. (Η Αστυνομία, ασφαλώς, δεν περιλαμβανόταν σ'αυτούς τους πόρους. Κανείς δεν το είπε, αλλά ούτε και κανείς *χρειαζόταν* να το πει.)

Ο Λανκόρο δέχτηκε.

Αυτό είχε συμβεί πριν από πέντε χρόνια, και από τότε ώς τώρα είχε αναλάβει αρκετές υποθέσεις για το Συμβούλιο. Υποθέσεις τις οποίες η φρουρά δεν ήταν ικανή να ερευνήσει, και η Αστυνομία, μάλλον, τις θεωρούσε πολύ ασήμαντες για ν'ασχοληθεί μαζί τους (αν, τελικά, *υπήρχε* η Αστυνομία: πράγμα για το οποίο, ορισμένες φορές, δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, βέβαιος). Κατά τη διάρκεια αυτών των πέντε χρόνων, ο Λανκόρο διαπίστωσε ότι στη Σερανβέλ τριγύριζαν κι άλλοι άνθρωποι σαν εκείνον, οι οποίοι ήταν πράκτορες του Συμβουλίου κι αναλάμβαναν παρόμοιες υποθέσεις.

Η εξαφάνιση της Φιλράνα Επίθυρης δεν ήταν κάτι το πρωτόγνωρο γι'αυτόν, ούτε τον εξέπληξε που ο Υπουργός Χαντόλο τον ειδοποίησε μες στην άγρια νύχτα. Εξάλλου, η κοπέλα ήταν ανιψιά του, κόρη της αδελφής του, Ράσμιν. Ο Λανκόρο τον διαβεβαίωσε πως θα μάθαινε τι είχε συμβεί στη Φιλράνα, αρκεί ο Εξοχότατος να του έδινε κάποια στοιχεία απ'τα οποία θα μπορούσε να πιαστεί για ν'αρχίσει. Ο Χαντόλο τού μετέφερε όσα τού είχαν πει η Ράσμιν και ο Σέλκο, κι ο Λανκόρο ξεκίνησε, βρίσκοντας, αρχικά, τους τρεις φρουρούς που είχαν περιμαζέψει τον Χανμάρο Πτεράργυρο μετά από τον ξυλοδαρμό του: έναν νεαρό που ονομαζόταν Σαμάνκο και δεν ήταν πάνω από έναν χρόνο στη φρουρά· μια γυναίκα που ονομαζόταν Νιλέτα, η οποία ήταν μεγαλύτερη του Σαμάνκο και είχε σαφώς περισσότερα χρόνια στη φρουρά από εκείνον· και έναν

βετεράνο της φρουράς, ο οποίος ονομαζόταν Ναζάρο και ήξερε τα μέσα και τα έξω της πόλης, ωστόσο ποτέ δεν είχε γίνει διοικητής (πράγμα το οποίο παραξένεψε λιγάκι τον Λανκόρο).

Ο πράκτορας του Συμβουλίου μίλησε και στους τρεις φρουρούς και συγκέντρωσε όσα στοιχεία μπορούσε… τα οποία, αναπόφευκτα, τον οδήγησαν στην οικία των Περίδετων, όπου συζήτησε με τον Χανμάρο Πτεράργυρο. Του έκανε διάφορες ερωτήσεις, μα δεν κατάφερε να μάθει πολλά· όχι όσα θα ήθελε, τουλάχιστον. Ο μικρός, σίγουρα, έκρυβε κάτι. Για ποιο λόγο, ο Λανκόρο δεν μπορούσε ακόμα να υποθέσει.

Τέλος πάντων, σκεφτόταν, καθώς έφευγε από την οικία των Περίδετων. *Τουλάχιστον, τώρα ξέρω πώς μοιάζουν οι άνθρωποι που επιτέθηκαν στον Πτεράργυρο και στη Φιλράνα… εκτός αν ο μικρός μού είπε ψέματα. Αλλά ας μην ξεκινήσω προκατειλημμένα. Ας θεωρήσω, για την ώρα, ότι είπε αλήθεια.*

Του είχαν επιτεθεί τα εξής τρία άτομα:

(α) μια κοκκινομάλλα γυναίκα με βαλλίστρα, η οποία είχε ρίξει και στη Φιλράνα, σύμφωνα με την εκτίμηση του Χανμάρο (*πρέπει να έριξε στη Φιλράνα,* είχε πει, όχι *έριξε στη Φιλράνα*)·

(β) ένας μελαχρινός άντρας, ντυμένος με μαύρο δέρμα, ο οποίος είχε στο πρόσωπό του γρατσουνιές (*κι αναρωτιέμαι ποιος να του τις έκανε αυτές τις γρατσουνιές…*)· και

(γ) ένας ξανθός άντρας με μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο.

Εντάξει… όλοι τους είχαν κάτι το χαρακτηριστικό, παρατήρησε ο Λανκόρο: η γυναίκα ήταν κοκκινομάλλα (*και δεν είναι πολλές οι κοκκινομάλλες γυναίκες*), ο ένας άντρας είχε γρατσουνιές στο πρόσωπό του (*κι επίσης, δεν είναι πολλοί οι άντρες –ή οι γυναίκες– με γρατσουνιές στο πρόσωπό τους*), και ο άλλος άντρας κρατούσε μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο (*όχι και το πιο συνηθισμένο όπλο εντός της Σερανβέλ*). Αν κανείς συναντούσε αυτούς τους τρεις μαζί, δε θα υπήρχε καμία αμφιβολία για το ποιοι ήταν. Αλλά και έναν προς έναν ο Λανκόρο μπορούσε ν'αρχίσει να τους αναζητά. Αν ήταν γνωστά παλιόμουτρα, όλο και κάποιος θα τους ήξερε.

Πήγε στο Μεγάλο Παζάρι και έψαξε για τον Ναζάρο, που φαινόταν να γνωρίζει πολλά για την πόλη. Δεν τον βρήκε, όμως, γιατί ο φρουρός είχε βάρδια το απόγευμα. *Λογικό, εξάλλου, αφού εργαζόταν*

το βράδυ την προηγούμενη ημέρα. Το ίδιο, μάλλον, θα ίσχυε και για τον Σαμάνκο και τη Νιλέτα.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να μάθουμε, εν τω μεταξύ, μερικά πράγματα για τους Πτεράργυρους. Ο Λανκόρο είχε κάποια πολύ βασικά στοιχεία γι'αυτούς: ήξερε ότι ήταν χονδρέμποροι και ότι τελευταία είχαν πάθει τρεις πανωλεθρίες… και δεν ήταν οι μόνοι έμποροι που είχαν υποστεί καταστροφές τον τελευταίο καιρό… Χμμμ… Αλλά, μάλλον, αυτό δεν είχε καμία σχέση με την υπόθεση της Φιλράνα. *Μάλλον, είναι μία από εκείνες τις μεγάλες υποθέσεις με τις οποίες ασχολείται η Αστυνομία (δεδομένου πάντα ότι* υπάρχει*).*

Ο Λανκόρο τριγύρισε στο Μεγάλο Παζάρι, συλλέγοντας ό,τι πληροφορίες μπορούσε για τους Πτεράργυρους. Και, ώς το μεσημέρι, έμαθε ποια ήταν τα μέλη της οικογένειάς τους και πού ακριβώς βρισκόταν η έπαυλή τους, από την οποία είχε ξεκινήσει η πυρκαγιά που, πρόσφατα, έκαψε τόσα στρέμματα των περιχώρων της Σερανβέλ. Επίσης, έμαθε ότι ο Νολράκο Πτεράργυρος και ο Βισκάλο Άρντλεθ ήταν παλιοί αντίπαλοι στο εμπόριο, κι ο ένας δε χώνευε τον άλλο.

Θα μπορούσε ο Βισκάλο να ευθυνόταν για την επίθεση κατά της Φιλράνα και του Χανμάρο; *Μάλλον όχι. Γιατί ίσως να είχε λόγο να βάλει ανθρώπους να ξυλοκοπήσουν τον γιο του Νολράκο, μα τι λόγο είχε να θέλει την κόρη των Επίθυρων νεκρή;* Βέβαια, δεν ήταν σίγουρο πως ήταν, όντως, νεκρή, όμως, όταν χτυπάς κάποιον με βέλος βαλλίστρας, μάλλον δε σ'ενδιαφέρει και τόσο για το αν θα επιβιώσει ή όχι.

Εκτός αν ο μικρός μού είπε ψέματα και η Φιλράνα δεν *χτυπήθηκε από βέλος. Αλλά, αν το πάρουμε έτσι, τι λόγο μπορεί να είχαν οι Πτεράργυροι για ν'απαγάγουν την Επίθυρη;* Ίσως να ήθελαν να εκβιάσουν τους γονείς της, προκειμένου να βγάλουν χρήματα και να αποκαταστήσουν τις ζημιές που είχαν τελευταία υποστεί–

Όχι, δεν ήταν σωστό να κάνει τέτοιες αυθαίρετες υποθέσεις, και το ήξερε. Η δουλειά του ήταν να βρίσκει *στοιχεία* που οδηγούσαν κάπου, όχι να σκέφτεται ιστορίες. Πράκτορας ήταν, όχι παραμυθάς, για όνομα της Φλόγας!

Ενώ οι δύο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, καβαλίκεψε το άλογό του και βγήκε από τη Σερανβέλ· και, καθώς ερχόταν το

απόγευμα, έφτασε στην κατεστραμμένη έπαυλη των Πτεράργυρων και στα κτήματα δυτικά της. Εκεί αφίππευσε και, παίρνοντας τ'άλογό του από τα γκέμια, έψαξε για τον Επιστάτη Λανκόρο, ο οποίος ήταν συνονόματός του και, σύμφωνα με τις πληροφορίες του, δούλος, που του απέμεναν άλλα δυο χρόνια καταναγκαστικής υπηρεσίας.

Τον βρήκε εύκολα. Ο ξανθός, μουσάτος άντρας με τα μακριά μαλλιά στεκόταν πίσω από έναν φράχτη, με το δεξί του χέρι ακουμπισμένο επάνω του. Μπροστά του ήταν ένας άλλος άντρας: αναμφίβολα, κάποιος από τους υπόλοιπους δούλους του Πτεράργυρου οι οποίοι εργάζονταν στα (λίγα, ομολογουμένως) κτήματά του. Οι δύο άντρες μιλούσαν, όταν ο Λανκόρο τούς ζύγωσε. Βλέποντάς τον, όμως, στράφηκαν και τον ρώτησαν τι ήθελε.

«Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους του Συμβουλίου της Σερανβέλ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν επιθυμείτε, μπορώ να σας δείξω και το έγγραφο που το αποδεικνύει αυτό. Θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»

Ο Επιστάτης (ο πράκτορας δεν μπορούσε παρά να τον σκέφτεται αποκλειστικά ως *ο Επιστάτης*· στο νου του, *Λανκόρο* ήταν μόνο ο εαυτός του) τον ατένισε καχύποπτα, σουφρώνοντας τα φρύδια. Έγνεψε με το κεφάλι και είπε: «Ναι, θα ήθελα να δω αυτό το έγγραφό σας.»

Ας ελπίσουμε ότι ξέρεις να διαβάζεις κιόλας, σκέφτηκε ο Λανκόρο, αλλά έβγαλε, διαδικαστικά, το τυλιγμένο κομμάτι χαρτί και του το έδωσε. Ο Επιστάτης το ξετύλιξε και το διάβασε (ή *έκανε* πως το διάβαζε). Ύστερα, το επέστρεψε στον πράκτορα –ο οποίος το έκρυψε, πάλι, μέσα στην ενδυμασία του– και είπε: «Εντάξει, λοιπόν. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Ονομάζεστε Λανκόρο και είστε Επιστάτης στα κτήματα του κυρίου Νολράκο Πτεράργυρου, σωστά;»

Ο Επιστάτης ένευσε. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με εμένα ή με τον κύριό μου;»

«Όχι. Γνωρίζετε την κυρία Φιλράνα Επίθυρη;»

«Ασφαλώς. Ήταν αρχηγός της φρουράς της έπαυλης.»

«*Ήταν*, είπατε; Δεν είναι πλέον;» Ο Λανκόρο παρατήρησε προσεκτικά την έκφραση του συνομιλητή του.

Ο Επιστάτης ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι. Αφού δεν υπάρχει, πια, έπαυλη, δεν υπάρχει και λόγος γι'αρχηγό της φρουράς της. Ωστόσο, ο κύριος Πτεράργυρος εξακολουθεί να έχει τη Φιλράνα στις υπηρεσίες του, αν δεν κάνω λάθος.»

«Υπήρξε ποτέ κάποιο πρόβλημα ανάμεσα στη Φιλράνα και στον Νολράκο Πτεράργυρο, ή ανάμεσα στη Φιλράνα και σε οποιοδήποτε άλλο μέλος της οικογένειας;»

Ο Επιστάτης κούνησε το κεφάλι, παραξενεμένος. «Όχι, δε νομίζω.»

«Προσπαθήστε να θυμηθείτε, παρακαλώ. Είναι σημαντικό.»

«Δεν καταλαβαίνω, κύριε. Περί τίνος πρόκειται, θέλετε να μου πείτε; Έγινε κάτι με τη Φιλράνα;»

Δεν ξέρει… Ναι, δεν πρέπει να ξέρει τίποτα αυτός. Τα νέα δεν έχουν φτάσει ακόμα στ'αφτιά του. «Η Φιλράνα Επίθυρη δέχτηκε ένα βέλος χτες βράδυ, κι ύστερα, εξαφανίστηκε. Δεν ξέρουμε αν είναι νεκρή ή ζωντανή.»

«Μα τη Φλόγα! Πώς συνέβη τούτο;»

«Με τον Χανμάρο Πτεράργυρο, ποια ήταν η σχέση της;»

Ο Επιστάτης φάνηκε πειραγμένος που ο πράκτορας δεν απάντησε στην ερώτησή του, μα δεν το είπε. «Είχαν καλές σχέσεις. Και νομίζω πως της άρεσε κιόλας ο νεαρός. Ωραίο παλικάρι, έτσι κι αλλιώς, αν και πολύ ντροπαλός με τις γυναίκες.» Μειδίασε.

Μάλιστα… σκέφτηκε ο Λανκόρο. *Αυτό είναι καινούργιο.* «Τσακώθηκαν ποτέ οι δυο τους;»

Ο Επιστάτης κούνησε το κεφάλι. «Μπα, δε νομίζω.»

Μου τη δίνει όταν οι άνθρωποι λένε συνέχεια «νομίζω» ή «δε νομίζω»· κι αυτό ήταν κάτι που συνέβαινε συχνά όταν τους έκανες ερωτήσεις. Κοινωνικό ένστικτο, υπέθετε ο Λανκόρο. Φοβόνταν μην κάνουν λάθος. Και το *νομίζω* δεν είναι ούτε ναι ούτε όχι, αν και κλίνει ελαφρώς προς το ναι, όπως και το *δε νομίζω* κλίνει ελαφρώς προς το όχι.

«Δηλαδή, δεν είχατε δει ποτέ τον Χανμάρο να χτυπά τη Φιλράνα, ή τη Φιλράνα να χτυπά τον Χανμάρο…»

«Ασφαλώς και όχι! Μα, για ποιο λόγο με ρωτάτε αυτά τα πράγματα; Πιστεύετε ότι ο μικρός θα ήταν ποτέ δυνατόν να επιτεθεί στη Φιλράνα; Αυτός δε θα μπορούσε να χτυπήσει ούτε μύγα, κύριε,

είμαι σίγουρος!» είπε ο Επιστάτης, πολύ σοβαρά. *Και μοιάζει να το πιστεύει κιόλας. Ενδιαφέρον.*

«Ο Χανμάρο ήταν μαζί της, όταν συνέβη το δυστυχές περιστατικό,» εξήγησε ο Λανκόρο. «Έκαναν βόλτα στο Μεγάλο Παζάρι, οι δυο τους, και κάποιοι κακοποιοί τούς επιτέθηκαν. Πρώτα χτύπησαν τη Φιλράνα, με βέλος βαλλίστρας, κι ύστερα χίμησαν στον Πτεράργυρο, ξυλοκοπώντας τον–»

«Είναι καλά, τώρα;»

«Καλά είναι. Του μίλησα πριν από κάποιες ώρες. Οι κακοποιοί, προφανώς, δεν ήθελαν να τον σκοτώσουν. Η Φιλράνα, όμως, εξαφανίστηκε. Όταν η φρουρά βρήκε τον Χανμάρο και τον συνέφερε (γιατί ήταν αναίσθητος από τα χτυπήματα), εκείνη δεν ήταν πουθενά.»

«Και θεωρείτε, κύριε, ότι ο *Χανμάρο* μπορεί να ευθύνεται για την εξαφάνισή της;» έκανε ο Επιστάτης, μην κρύβοντας την έκπληξή του.

Ο Λανκόρο χαμογέλασε καθησυχαστικά. «Δεν θεωρώ τίποτα· οι ερωτήσεις μου είναι διαδικαστικές. Αυτό δε σημαίνει πως είναι και ασήμαντες, όμως. Όπως λέγαμε, λοιπόν, είστε απολύτως σίγουρος ότι η Φιλράνα δεν είχε συγκρουστεί με κανένα από τα μέλη της οικογένειας των Πτεράργυρων;»

«Ναι,» ένευσε ο Επιστάτης.

«Ποιος, κατά την εκτίμησή σας, μπορεί να ευθύνεται για την επίθεση εναντίον της και εναντίον του Χανμάρο;»

Ο Επιστάτης κούνησε το κεφάλι, γι᾽ακόμα μια φορά. «Δεν ξέρ– Ίσως, *ίσως*, να ευθύνονται οι ίδιοι άνθρωποι που προκάλεσαν στον κύριο Νολράκο τόσες καταστροφές.»

«Ποιοι είναι αυτοί; Έχετε κάποια υποψία;»

«Απ᾽όσο ξέρω, ο θηρευτής ήταν που άναψε τη φωτιά εδώ, στην έπαυλη–»

«Ποιος θηρευτής;»

Ο Επιστάτης τού εξήγησε πως ο κύριος Νολράκο Πτεράργυρος είχε φέρει μαζί του έναν θηρευτή, ονόματι Χάκνομπ, κι έναν Γκρίζο Ταύρο.

«Και μετά, αυτοί –ο θηρευτής κι ο Γκρίζος Ταύρος– τι έγιναν;»

«Κανείς δεν ξέρει.»

Παράξενο. Δεν κρύβεται εύκολα ένας Γκρίζος Ταύρος. «Θα μπορούσε ο Βισκάλο Άρντλεθ να ευθύνεται για τις καταστροφές και, πιθανώς, για την επίθεση κατά της Φιλράνα και του Χανμάρο;»

«Τι να σας πω; Σίγουρα, έχει περάσει απ'το νου μου. Ο κύριος Νολράκο, όμως, έλεγε πως δεν έχουμε κανένα στοιχείο που να μας δείχνει ότι, όντως, ο κύριος Άρντλεθ φταίει για τις πανωλεθρίες που τον βρήκαν.»

«Μάλιστα,» είπε ο Λανκόρο. «Υπάρχει κάτι άλλο που θα θέλατε να μου πείτε; Κάτι που πιστεύετε ότι θα μπορούσε να μου φανεί χρήσιμο;»

Ο Επιστάτης σκέφτηκε για λίγο· έπειτα, αποκρίθηκε: «Όχι. Αυτή τη στιγμή, όχι. Αν, όμως, θυμηθώ κάτι αργότερα, πού θα μπορούσα να σας βρω;»

«Θα βρω εγώ εσάς, αν σας χρειαστώ, κύριε. Σας ευχαριστώ για τη συνεργασία σας.»

«Στη διάθεσή σας,» είπε ο Επιστάτης, καλοπροαίρετα.

Ο Λανκόρο καβάλησε το άλογό του και έφυγε, κατευθυνόμενος προς τη Σερανβέλ. Η επίσκεψή του στα κτήματα των Πτεράργυρων όφειλε να ομολογήσει πως, αν μη τι άλλο, τον είχε μπερδέψει περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη μπερδεμένος. Ή υπήρχε κάποιο στοιχείο εκεί, το οποίο δεν μπορούσε ακόμα να δει, ή όλα όσα τού είχε πει ο Επιστάτης ήταν τελείως άσχετα με την υπόθεση.

Εκτός, ίσως, από το γεγονός ότι ο Χανμάρο Πτεράργυρος άρεσε στη Φιλράνα. Πολλά και διάφορα έχουν γίνει, κατά καιρούς, για τον έρωτα…

Αλλά τώρα ήταν ώρα να μιλήσει με τον Ναζάρο. Έφτασε στη Σερανβέλ, καθώς βράδιαζε, και πήγε στο Μεγάλο Παζάρι, όπου δε δυσκολεύτηκε να βρει τον φρουρό. Ο γκριζομάλλης άντρας στεκόταν ανάμεσα σε δύο καταστήματα, παρατηρώντας τον κόσμο και επιτηρώντας, σε περίπτωση που υπήρχε ανάγκη να επέμβει.

Ο Λανκόρο, έχοντας αφιππεύσει και πάρει το άλογό του από τα γκέμια, τον πλησίασε και τον χαιρέτησε.

Ο Ναζάρο αντιχαιρέτησε. «Κύριε Λανκόρο. Καλησπέρα.»

«Καλησπέρα, Ναζάρο. Θα μπορούσα να σε απασχολήσω για λίγο;»

«Ασφαλώς. Θέλετε να με ρωτήσετε τίποτα ακόμα για την υπόθεση;»

«Ναι,» είπε ο Λανκόρο. «Ίσως να μπορούσες να μου δώσεις περισσότερες πληροφορίες επάνω σε κάτι που έμαθα από τον Χανμάρο Πτεράργυρο.» *Αν ο μικρός μού είπε αλήθεια, βέβαια.* «Μου περιέγραψε τους τρεις κακοποιούς που του επιτέθηκαν. Ήταν μια κοκκινομάλλα γυναίκα με βαλλίστρα· ένας μελαχρινός άντρας με γρατσουνιές στο πρόσωπο και ντυμένος με μαύρο δέρμα· και ένας ξανθός άντρας που κρατούσε μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο. Γνωρίζεις κανέναν τους;»

«Χμμμ…» Ο Ναζάρο έτριψε τα μούσια του, μορφάζοντας. «Αυτός ο ξανθός με το μακρύ μαστίγιο μού θυμίζει κάποιον. Έναν τύπο που τον αποκαλούνε ‘ο Γάτος’. Το πραγματικό του όνομα είναι Σιλάρμο, αν δε λαθεύω.»

Ο Λανκόρο συνοφρυώθηκε. «Ο Γάτος;»

«Ναι. Λένε ότι σκαρφαλώνει στις οροφές.»

«Και τι είναι; Κλεφτής; Φονιάς;»

«Δουλεύει για έναν άλλο τύπο που τον λένε Σάρκο,» εξήγησε ο Ναζάρο, «και ο Σάρκο έχει μπόλικους τέτοιους στις υπηρεσίες του.»

«Μπόλικους τι; Φονιάδες;»

«Μισθοφόροι υποτίθεται πως είναι, αλλά είναι γνωστό πως μπλέκονται σε διάφορες παράνομες δουλειές. Ως τώρα, όμως, δεν έχουμε καταφέρει να τους πιάσουμε. Αυτοί οι άλλοι δύο που είπες, η κοκκινομάλλα γυναίκα κι ο μελαχρινός άντρας, μάλλον θάναι επίσης άνθρωποι του Σάρκο, για να ήταν μαζί με το Σιλάρμο το Γάτο.»

«Και πού βρίσκεται το χτίριο αυτής της… συντεχνίας;»

«Στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους,» αποκρίθηκε ο Ναζάρο, και του έδωσε ακριβείς οδηγίες για το πώς να φτάσει εκεί. «Μη μπείτε, όμως, να τους ρωτήσετε τίποτα, κύριε Λανκόρο· δεν πρόκειται να σεβαστούν την ιδιότητά σας σαν απεσταλμένος του Συμβουλίου, και δεν πρόκειται να σας πουν αλήθεια.»

«Ναι, το αντιλαμβάνομαι,» είπε ο Λανκόρο. «Δε θέλω να ξέρω πού βρίσκονται για να πάω και να τους μιλήσω, αλλά για να τους παρακολουθήσω: να δω αν, όντως, αυτοί οι τρεις κακοποιοί δουλεύουν για τον Σάρκο.»

Κεφάλαιο Τρίτο
—Θαρνάλιν—

Η Θαρνάλιν ανησυχούσε για τον Χανμάρο. Φοβόταν τι μπορεί να του έκανε ο Χαλκοπρόσωπος. Δεν ήξερε γιατί ακριβώς υπήρχε αυτός ο φόβος εντός της, αλλά ίσως ήταν επειδή είχε συμπαθήσει τον νεαρό. Δεν μπορούσε να πει ότι αισθανόταν το ίδιο και για τον Σάμκρο Περίδετο. Ο αλχημιστής την είχε *προδώσει*! Άλλα είχαν συμφωνήσει και άλλα πήγε κι έκανε! Τουλάχιστον, μπορούσε να της είχε μιλήσει προτού πάει στον πατέρα της και του τα πει όλα! Ό,τι κι αν πάθαινε του άξιζε.

Η Θαρνάλιν, όμως, αντιλαμβανόταν πως ο θυμός της ήταν μονάχα επιφανειακός. Δεν επιθυμούσε πραγματικά ο Σάμκρο Περίδετος να πάθει κακό από τον Χαλκοπρόσωπο. Δεν ήταν εκείνη τέτοιος άνθρωπος, που θα μπορούσε να επιθυμεί, αληθινά, το κακό κάποιου. Ήταν, σίγουρα, εξοργισμένη μαζί του γι'αυτό που είχε κάνει, αλλά δεν αισθανόταν την ανάγκη για εκδίκηση έντονη μέσα της. Ίσως, κατά βάθος, να μη θεωρούσε την πράξη του Σάμκρο άξια εκδίκησης. *Αναμφίβολα, έκανε κι εκείνος ό,τι πίστευε πως ήταν καλύτερο. Ωστόσο, έπρεπε να με είχε ρωτήσει πρώτα, η Φλόγα να τον κάψει!*

Και ο Χανμάρο δεν έφταιγε σε τίποτα· αν έμπλεκε, θα ήταν εξαιτίας του αλχημιστή. Η Θαρνάλιν ήθελε να μάθει αν ήταν καλά, ή αν του είχε συμβεί κάτι. Η περιέργεια –το ενδιαφέρον– την έτρωγε, και αναρωτιόταν αν θα ήταν συνετό να περάσει από την οικία των Περίδετων. Κι αν πέρναγε από εκεί, να το έλεγε πρώτα στον πατέρα της, ή όχι; Θα την άφηνε να πάει, ή θα της απαγόρευε να πλησιάσει τον Σάμκρο και τον βοηθό του;

Έχουν ήδη ειπωθεί πολλά ψέματα. Έχουν ήδη αποκρυφτεί πολλά πράγματα. Δεν πρέπει να συνεχίσω να λέω ψέματα ή να κρύβω πράγματα, γιατί θα κάνω την κατάσταση χειρότερη απ'ό,τι είναι.

Επομένως, αν ήταν να πάει στους Περίδετους, θα το έλεγε οπωσδήποτε στον πατέρα της, σκεφτόταν η Θαρνάλιν, καθώς καθόταν στην ξύλινη σκάλα που αγκάλιαζε το σπίτι του Βάρνακ. Ήταν απόγευμα, αλλά η ζέστη ακόμα κρατούσε δυνατή. Η κοπέλα φορούσε ένα ελαφρύ, αμάνικο, λευκό φόρεμα που έφτανε ώς τα γόνατα, και στα πόδια της τυλίγονταν μαλακά, μαύρα, δερμάτινα σανδάλια. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο, απ'τον οποίο μια μακριά τούφα ξέφευγε, πέφτοντας στη δεξιά μεριά του προσώπου της και μισοκρύβοντας το δεξί της μάτι.

Το βλέμμα της πήγαινε τριγύρω, πού και πού, στα σοκάκια και στα σπίτια που περιέβαλλαν την οικία του πατέρα της. Έψαχνε να δει πού κρύβονταν οι άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου, γιατί ήταν σίγουρη πως, τώρα, τους παρακολουθούσαν, ύστερα από όσα είχαν συμβεί. Ωστόσο, δεν κατάφερνε να εντοπίσει κανέναν. Στα δρομάκια η κίνηση –η ελάχιστη κίνηση της Συνοικίας των Δηλητηρίων– δε φαινόταν νάναι διαφορετική από ό,τι οποιαδήποτε άλλη φορά. Τα γειτονικά σπίτια τα γνώριζε όλα· ήξερε ποια ήταν κατοικίες και ποια δουλειές, καθώς και σε ποιους ανήκαν· και δεν έβλεπε κανέναν να κοιτάζει περίεργα ή επίμονα την οικία του πατέρα της από εκεί. Όμως δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται ποιος από τους γείτονές τους ίσως να είχε πληρωθεί για να τους παρακολουθήσει. *Ο καθένας. Ο καθένας ίσως να έχει πληρωθεί.* Εξάλλου, ο Βάρνακ ήταν από τις Τρεις Πόλεις, και οι Σερανβέλιοι δεν τους πολυσυμπαθούσαν τους ανθρώπους των Τριών Πόλεων· και, για τον πατέρα της ειδικά, η Θαρνάλιν είχε ακούσει ένα σωρό ελεεινά κουτσομπολιά και ανόητες φήμες –που όλα έκαναν το αίμα να της ανεβαίνει στο κεφάλι και το θυμό της να φουντώνει, αλλά ο Βάρνακ την είχε συμβουλέψει να αγνοεί τα όσα λέγονταν και να μη δίνει σημασία. *Όσο περισσότερο βλέπουν ότι αντιδράς στα λεγόμενά τους,* της είχε πει, *τόσο θα συνεχίζουν να μιλάνε. Έτσι είναι οι άνθρωποι.*

Η Θαρνάλιν αναστέναξε. Αυτή τη στιγμή, δεν την απασχολούσαν οι άνθρωποι εν γένει, αλλά ένας άνθρωπος συγκεκριμένα: ο Χανμάρο. *Κι αν είναι να πάω στο σπίτι των Περίδετων, για να δω τι έχει*

συμβεί, πρέπει να μιλήσω στον πατέρα. Απόψε, μάλλον. Ναι, καλύτερα απόψε, παρά–

Οι σκέψεις της διακόπηκαν, καθώς άκουσε βήματα πάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου και είδε κάποιον να πλησιάζει, μέσα στις σκιές του καλοκαιρινού απογεύματος. Ήταν ένας έμπορος από το Μεγάλο Παζάρι, τον οποίο η Θαρνάλιν είχε ξαναδεί και παλιότερα, πολλές φορές. Ονομαζόταν Λαργκόθο (κι αυτό η Θαρνάλιν νόμιζε πως ήταν και το όνομα του αρχαίου Τυράννου της Σερανβέλ· αμφέβαλλε, όμως, αν υπήρχε καμία συγγένεια, έστω και μακρινή, ανάμεσα στους δύο) και ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με σγουρά, καστανά μαλλιά, ο οποίος ντυνόταν με ρούχα που σ'έκαναν ν'αναρωτιέσαι αν είχαν ποτέ τους πλυθεί. Η δε οσμή του, συνήθως, ήταν *δυσάρεστη*, στην καλύτερη περίπτωση, ή *αποπνιχτική*, στη χειρότερη. Στο κατάστημά του, στο Μεγάλο Παζάρι, πουλούσε διάφορες παλιές αχρηστίες: από έπιπλα μέχρι δοχεία, μέχρι πίνακες, μέχρι ακόμα και χάρτες θησαυρών, είχε ακούσει η Θαρνάλιν· και υπέθετε πως αυτούς τους «χάρτες θησαυρών», μάλλον, δεν ήταν κανείς να τους παίρνει και πολύ στα σοβαρά.

Τι θέλει από τον πατέρα μου, τώρα; Την άλλη φορά, θυμόταν, ήθελε κάποιο παρασκεύασμα το οποίο θα έδιωχνε ένα συγκεκριμένο είδος εντόμων από ένα παλιό έπιπλο.

«Καλησπέρα, όμορφή μου κοπέλα!» τη χαιρέτησε ο Λαργκόθο, χαμογελώντας πλατιά και υψώνοντας το βλέμμα του, για να την κοιτάξει επάνω στη σκάλα, καθώς εκείνος στεκόταν μπροστά στην πράσινη (*και σημαδεμένη, δυστυχώς*) πόρτα της οικίας του Βάρνακ. «Είναι ο πατέρας σου μέσα; Μπορώ να τον απασχολήσω για λίγο;»

«Μια στιγμή να τον ρωτήσω,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν, κατεβαίνοντας τη σκάλα και μπαίνοντας στο σπίτι. Πήγε στο εργαστήριο του Βάρνακ και του είπε ότι ο Λαργκόθο ο έμπορος ήταν εδώ. Μπορούσε να περάσει; Ναι, της απάντησε εκείνος, μπορούσε. Έτσι, η Θαρνάλιν επέστρεψε στο κατώφλι του σπιτιού και είπε στον επισκέπτη ότι ο πατέρας της τον περίμενε.

Ο Λαργκόθο την ευχαρίστησε, εξακολουθώντας να της χαμογελά (ορισμένες φορές, μάλιστα, η Θαρνάλιν είχε την εντύπωση πως την κοίταζε ερωτικά, πράγμα το οποίο της έφερνε ένα ρίγος, όποτε περνούσε απ'το νου της), και μπήκε στο σπίτι, ενώ εκείνη παρα-

μέριζε από την πόρτα, όχι μόνο για να του κάνει χώρο, αλλά για ν'αποφύγει –όσο ήταν τούτο δυνατόν– την οσμή του.

Ύστερα, βγήκε πάλι και κάθισε στη σκάλα. *Τελικά,* σκέφτηκε, *ίσως να μην είναι τώρα η κατάλληλη ώρα για να μιλήσω στον πατέρα σχετικά με τον Χανμάρο. Θα του μιλήσω αύριο. Εξάλλου, σε λίγο, βραδιάζει και θάναι κουρασμένος…*

Αισθάνθηκε, κατά κάποιο τρόπο, ανακουφισμένη από την απόφασή της, αλλά, συγχρόνως, αισθάνθηκε και άσχημα, σαν να είχε αναβάλλει κάτι που δεν έπρεπε, και χωρίς καλό λόγο…

Το επόμενο πρωί, η Θαρνάλιν πήγε στην Τριτεμπορική Συνοικία, για να της φτιάξουν τα λουριά και τα σιδερένια πιαστράκια σ'ένα ζευγάρι παλιές χειμερινές μπότες, οι οποίες είχαν χαλάσει αυτό το χειμώνα. Ο μάστορας τής είπε ότι θα τις είχε έτοιμες το απόγευμα. Η Θαρνάλιν έφυγε από την Τριτεμπορική Συνοικία, περνώντας τη Γέφυρα Νόλμα, και πήγε στο Μεγάλο Παζάρι, όπου, εκτός από μερικά φαγώσιμα, πήρε και κάτι συστατικά που ήθελε ο πατέρας της για τις αλχημείες του. Κατόπιν, κατευθύνθηκε στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες, για ν'αγοράσει ψάρια από έναν ψαρά τον οποίο ήξερε και ο οποίος δεν έδινε την ψαριά του σε εμπόρους αλλά την πουλούσε από τη βάρκα του· επιπλέον, γνώριζε ότι κάθε τέτοια μέρα η κόρη του Βάρνακ ερχόταν σ'αυτόν, κι έτσι θα της είχε κρατήσει αρκετά ψάρια για εκείνη και τον γονιό της.

Καθώς, όμως, για να φτάσει στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες, η Θαρνάλιν περνούσε από τη Συνοικία των Δηλητηρίων, είδε την οικία των Περίδετων, και ήρθαν πάλι στο νου της όλες οι χτεσινές της σκέψεις και ανησυχίες. *Όταν επιστρέψω, θα ρωτήσω τον πατέρα,* υποσχέθηκε στον εαυτό της, και πήγε ν'αγοράσει ψάρια.

Γυρίζοντας στο σπίτι της, βρήκε τον Βάρνακ στο εργαστήριό του. Μόνο του. *Ετούτη είναι μια καλή στιγμή, λοιπόν…* σκέφτηκε, στεκόμενη στο κατώφλι.

Ο Βάρνακ στράφηκε στο μέρος της να την κοιτάξει. «Τι είναι, Θαρνάλιν; Υπήρξε κάποιο πρόβλημα;» Ανησυχία καθρεπτίστηκε στο βλέμμα του. Σίγουρα, φοβόταν τι μπορεί να έκαναν ο Χαλκο-

πρόσωπος κι οι σύμμαχοί του. Εξάλλου, τον είχαν απειλήσει πως δε θα έκαναν μονάχα κακό σ'αυτόν, αλλά και στην κόρη του, αν τους πήγαινε κόντρα.

«Όχι, κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν. «Εδώ τα έχω.» Και του έδωσε ένα σακούλι με τα συστατικά που της είχε παραγγείλει.

«Είναι και κάτι άλλο που θέλεις να μου πεις;» τη ρώτησε ο Βάρνακ, υψώνοντας ένα του φρύδι. Τότε, εκείνη συνειδητοποίησε πως, για μερικές στιγμές, τον κοιτούσε σα χαζή, δίχως να μιλά. Ακόμα αισθανόταν αβέβαιη, σχετικά με το αν έπρεπε να του μιλήσει.

Όχι, είπε στον εαυτό της, *δε χρειάζεται να αισθάνεσαι καθόλου αβέβαιη. Και* πρέπει *να του μιλήσεις. Τέρμα αυτές οι ανοησίες!*

Έγλειψε τα χείλη της. «Σκεφτόμουν, πατέρα… Αφού ο Χαλκοπρόσωπος έχει εξοργιστεί με τον Σάμκρο, ίσως να του έχει κάνει κακό. Ή ίσως και όχι· όχι ακόμα. Ή ίσως να μην του κάνει γενικά, δεν ξέρω. Αλλά θα ήθελα να μάθω τι γίνεται, τώρα. Και αν ο Χανμάρο είναι καλά. Γιατί αυτός δε φταίει σε τίποτα, ό,τι κι αν έκανε ο Περίδετος, έτσι;»

Ο Βάρνακ είχε συνοφρυωθεί, καθώς η κόρη του μιλούσε. «Ναι. Αλλά πού προσπαθείς να καταλήξεις;»

«Σκεφτόμουν να πάω στην οικία των Περίδετων, να δω αν ο Χανμάρο είναι καλά.»

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι του, αναστέναξε, και έκανε μερικά βήματα μες στο εργαστήριο, σκεπτικός. «Όχι,» είπε, τελικά, «δε θα ήταν συνετό, Θαρνάλιν. Ο Χαλκοπρόσωπος μάς παρακολουθεί όλους, τώρα. Αν σε δει να πηγαίνεις στους Περίδετους, ίσως να υποθέσει ότι προσπαθούμε να συνωμοτήσουμε εναντίον του.»

Ναι, είχε δίκιο. Φυσικά και είχε δίκιο. Ωστόσο, εκείνη εξακολουθούσε να θέλει να μάθει τι γινόταν με τον Χανμάρο και τον Σάμκρο Περίδετο. Με τον Χανμάρο, κυρίως. «Δεν υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος;» ρώτησε.

«Τι άλλος τρόπος; Να πληροφορηθείς τι συμβαίνει;»

Η Θαρνάλιν ένευσε.

«Δεν ξέρω… Ίσως θα μπορούσες να ρωτήσεις, στο Μεγάλο Παζάρι, αν είναι όλα καλά με τους Περίδετους. Αλλά ακόμα κι αυτό δε θα σ'το πρότεινα.»

Η Θαρνάλιν ένευσε, πάλι. «Ναι, πατέρα, καταλαβαίνω.»

Ύστερα, πήγε στην κουζίνα του σπιτιού, για να μαγειρέψει τα ψάρια που είχε αγοράσει. Αλλά ο Χανμάρο δεν έφυγε από το μυαλό της. Είχε αρχίσει να σκέφτεται έμμεσους τρόπους για να μάθει νέα του βοηθού του Σάμκρο.

Κεφάλαιο Τέταρτο
—Χανμάρο—

Τα χτυπήματα που είχε δεχτεί ο Χανμάρο ακόμα τον πονούσαν, παρά τις πέντε ημέρες που είχαν περάσει ύστερα από τον ξυλοδαρμό του. Ωστόσο, δεν ζαλιζόταν πλέον, κι αυτό, έλεγε ο θείος Σάμκρο, ήταν πολύ καλό σημάδι. Η θεία Ζεθάλιν, επίσης, του είχε δώσει ένα δυναμωτικό ρόφημα για να πίνει, ισχυριζόμενη ότι θα του έκανε καλό, ότι έτσι θα ανάρρωνε ταχύτερα. Ο Χανμάρο δεν ήξερε αν το ρόφημα αυτό, όντως, είχε κάποια θετική επίδραση στον οργανισμό του –δεν αισθανόταν και πολύ διαφορετικά–, αλλά, σίγουρα, το ήλπιζε.

Ο Λανκόρο ήρθε να του ξαναμιλήσει το μεσημέρι της έκτης ημέρας μετά από τον ξυλοδαρμό του. Αυτή τη φορά, δεν χτύπησε καθόλου τις πόρτες του ισογείου, παρά πήγε απευθείας στον πρώτο όροφο της οικίας των Περίδετων, γνωρίζοντας πως στις άλλες πόρτες, μάλλον, κανείς δε θα τον άκουγε για να του ανοίξει. Επάνω, όμως, του άνοιξε η γιαγιά που του είχε μιλήσει και όταν είχε ξανάρθει. Εκτός από εκείνη, στο σαλόνι βρίσκονταν και δύο αγόρια: το ένα είχε κοντά, καστανά μαλλιά και πρέπει, σίγουρα, να ήταν δέκα χρονών και άνω· το άλλο είχε μαύρα, σγουρά μαλλιά και αποκλείεται να ήταν πάνω από δέκα χρονών.

«Κύριε Λανκόρο,» είπε η γιαγιά Θήρνα, βλέποντας πάλι τον πράκτορα του Συμβουλίου στο κατώφλι της.

«Χαίρετε, κυρία Πτεράργυρη,» αποκρίθηκε, ευγενικά, εκείνος, κλίνοντας το κεφάλι. «Θα μπορούσα να μιλήσω στον Χανμάρο;»

Η γιαγιά συνοφρυώθηκε. «Συνέβη κάτι καινούργιο;»

«Τίποτα το ανησυχητικό· θα ήθελα, όμως, να του κάνω μερικές ερωτήσεις. Βρίσκεται εδώ;»

«Ναι, εδώ είναι,» αποκρίθηκε η γιαγιά. Και προς το μαυρομάλλικο αγόρι: «Βαρνάλο, πήγαινε στου θείου Σάμκρο, να πεις στον Χανμάρο ν'ανεβεί αμέσως.»

«Εντάξει, γιαγιά!» φώναξε το αγόρι, σαν να φοβόταν ότι οι άλλοι μπορεί να μην το ακούσουν, και έφυγε, περνώντας δίπλα απ'τον Λανκόρο και κατεβαίνοντας, βιαστικά, την εξωτερική σκάλα της οικίας.

«Περάστε,» προσκάλεσε η Θήρνα τον πράκτορα. «Καθίστε, να σας κεράσουμε κάτιτις.»

«Ευχαριστώ πολύ.» Ο Λανκόρο κάθισε στο τραπέζι. «Δε θα ήθελα, όμως, τίποτα περισσότερο από ένα ποτήρι νερό.»

Η γιαγιά τού γέμισε ένα από την κρυστάλλινη καράφα.

Εν τω μεταξύ, ο Βαρνάλο έφτασε στο τέλος της σκάλας, άνοιξε την καταπακτή, και κατέβηκε στο σκοτεινό υπόγειο του θείου Σάμκρο, το οποίο έκανε τις τρίχες του να ορθώνονται. Αναρωτιόταν, κάπου-κάπου, πώς ο αδελφός του μπορούσε να μένει εδώ κάτω.

«*Χανμάρο!*» φώναξε. «*Χανμάρο! ΧΑΝΜΑΡΟ!*»

Ένα τρομαγμένο νιαούρισμα αντήχησε από μια σκιερή γωνία, και κάτι πετάχτηκε από εκεί, για να πάει να κρυφτεί μέσα σε πυκνότερες σκιές. *Μάλλον, η γάτα του θείου,* σκέφτηκε ο Βαρνάλο. Εκτός αν ο αλχημιστής είχε καλέσει κάποια Σκιά–

Μια σκιά κινήθηκε. Μια ψηλή και μεγάλη σκιά, κόβοντας προς στιγμή το αίμα του μικρού Πτεράργυρου, προτού καταλάβει ότι δεν ήταν άλλος από τον θείο του.

«Μας τρόμαξες, νεαρέ,» του είπε ο Σάμκρο. «Ακόμα κι η γάτα μου φοβήθηκε, έτσι όπως τσύριξες.»

«…Συγνώμη,» μουρμούρισε ο Βαρνάλο, και πιο δυνατά (αλλά προσπαθώντας να μη φωνάζει): «Ένας κύριος είναι επάνω και ζητά τον Χανμάρο.»

Μια άλλη σκιά παρουσιάστηκε πίσω από τον θείο Σάμκρο, και, πλησιάζοντας στο φως της μοναδικής λάμπας που ήταν αυτή τη στιγμή αναμμένη στο αλχημικό εργαστήριο, έλιωσε, έφυγε σαν μανδύας, και ο Χανμάρο αποκαλύφτηκε. «Ποιος κύριος, Βαρνάλο; Δεν είπε τ'όνομά του;»

«Το είπε η γιαγιά…» Ο μικρός δάγκωσε το χείλος του. «Εεεμ… Κύριος Λανκόρο. Ναι. Κύριος Λανκόρο.»

Ο Σάμκρο και ο Χανμάρο αλληλοκοιτάχτηκαν. «Επέστρεψε, λοιπόν,» είπε ο αλχημιστής. «Αναρωτιέμαι για ποιο λόγο…»

«Υποθέτω, δε θα είναι παρά κάτι διαδικαστικό, θείε,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, αν και εντός του σκεφτόταν ότι τα πράγματα μπορεί να μην ήταν έτσι. Μπορεί ο πράκτορας του Συμβουλίου να είχε επιστρέψει επειδή κατάλαβε πως του είχαν κρύψει την αλήθεια και επειδή ανακάλυψε καινούργια στοιχεία που το αποδείκνυαν αυτό. «Πάμε επάνω, Βαρνάλο.»

«Να θυμάσαι τι έχουμε πει,» τόνισε ο Σάμκρο πίσω από τον Χανμάρο, καθώς εκείνος απομακρυνόταν, ζυγώνοντας τον μικρό του αδελφό.

«Μη φοβάσαι, θείε, δεν ξεχνάω τίποτα,» είπε ο νεαρός Πτεράργυρος, δίχως να στραφεί για να τον κοιτάξει.

Τα δύο αδέλφια σκαρφάλωσαν τη σιδερένια σκάλα του υπογείου, έκλεισαν την καταπακτή, και ανέβηκαν την εξωτερική, πέτρινη σκάλα του σπιτιού, με το δυνατό, μεσημεριανό φως των ήλιων να χτυπά τα κεφάλια τους.

Στον πρώτο όροφο, ο Λανκόρο τούς περίμενε, μαζί με τη γιαγιά και τον Βάλκο. Μόλις τους είδε να μπαίνουν, σηκώθηκε από την καρέκλα του και έκλινε το κεφάλι προς το μέρος του Χανμάρο. «Κύριε Πτεράργυρε…»

«Κύριε Λανκόρο.»

«Όπως σας είπα, υπήρχε πιθανότητα να σας ξαναενοχλήσω.»

«Κι όπως φαίνεται, αποφασίσατε να κάνετε την πιθανότητα αυτή πραγματικότητα.»

Ο Λανκόρο μειδίασε. «Ναι, πράγματι. Και θα επιθυμούσα να μιλήσουμε μόνοι, οι δυο μας.» Έριξε μια ματιά στη γιαγιά Θήρνα και στα δύο αγόρια.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε εκείνη, και σηκώθηκε, λέγοντας στον Βαρνάλο και στον Βάλκο να την ακολουθήσουν.

Ανέβηκαν την εσωτερική σκάλα της οικίας, πηγαίνοντας στον δεύτερο όροφο.

«Παρακαλώ καθίστε, κύριε Πτεράργυρε,» είπε ο Λανκόρο, δείχνοντας μια απ’τις καρέκλες του τραπεζιού.

Ο Χανμάρο υπάκουσε, παρατηρώντας το πρόσωπο του πράκτορα, προσπαθώντας να καταλάβει αν ερχόταν εδώ θετικά ή αρνητικά

προδιατεθειμένος… και αποτυχαίνοντας. Η όψη του άντρα δεν αποκάλυπτε τίποτα. *Τίποτα σε μένα, τουλάχιστον.*

«Εντόπισα τους τρεις κακοποιούς για τους οποίους μου μιλήσατε,» τον πληροφόρησε ο Λανκόρο, καθίζοντας αντίκρυ του.

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε να παραλύει, σωματικά και διανοητικά. Δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να στεναχωρηθεί μ'ετούτο που άκουγε. *Να στεναχωρηθείς; Είσαι ανόητος;* είπε στον εαυτό του. *Δε θέλεις να πιαστούν αυτά τα καθάρματα που σκότωσαν τη Φιλράνα; Είσαι τελείως ανόητος;* Από την άλλη, όμως, φοβόταν. Φοβόταν τι μπορεί να έκανε ο Χαλκοπρόσωπος, πώς μπορεί να αντιδρούσε. Φοβόταν ότι το καθίκι με τη χάλκινη μάσκα πιθανώς να χτυπούσε την οικογένειά του, για να εκδικηθεί. Η δεξιά γροθιά του Χανμάρο σφίχτηκε, ακούσια.

Ο Λανκόρο ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Συμβαίνει κάτι, κύριε Πτεράργυρε;»

«Όχι… όχι. Πού τους εντοπίσατε; Τους έχετε συλλάβει;»

«Όχι, δεν τους έχουμε συλλάβει ακόμα. Όμως γνωρίζουμε για ποιον εργάζονται.»

Έμαθε για τον Χαλκοπρόσωπο; «Για ποιον;»

Ο Λανκόρο παρατηρούσε προσεκτικά τον Χανμάρο και όλες του τις αντιδράσεις. Ο μικρός είχε αλλάξει χρώμα, από τότε που του ανέφερε ότι βρέθηκαν οι κακοποιοί. *Τι μου κρύβεις; Εσύ τους έβαλες να σκοτώσουν τη Φιλράνα Επίθυρη; Εσύ;*

«Εργάζονται για έναν άντρα που ονομάζεται Σάρκο, ο οποίος έχει κι άλλους μισθοφόρους στη δούλεψή του. Τον γνωρίζεις;»

Σάρκο… σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Πού το έχω ξανακούσει αυτό το όνομα; Σάρκο…* Σίγουρα, κάπου το είχε ξανακούσει, μα τώρα δε θυμόταν πού. «Όχι,» κούνησε το κεφάλι, «δεν τον γνωρίζω. Πιστεύετε ότι αυτός έστειλε τους τρεις κακοποιούς για να μας χτυπήσουν;»

«Είμαι βέβαιος, κύριε Πτεράργυρε.» *Γιατί δίστασες να μου απαντήσεις, μικρέ; Τον ξέρεις, τελικά; Τον ξέρεις και δε μου το λες;* «Αλλά ο Σάρκο δε νομίζω να είχε τίποτα εναντίον σας. Προφανώς, κάποιος άλλος τον έβαλε. Έτσι ενεργούν οι άνθρωποι του είδους του. Πληρώνονται και κάνουν βρομοδουλειές.»

«Κι επιτρέπεται αυτό να συμβαίνει μέσα στη Σερανβέλ;»

Ο Λανκόρο χαμογέλασε. «Φυσικά και όχι. Οι άνθρωποι αυτοί, όμως, καταφέρνουν και καλύπτουν καλά τα ίχνη τους, κι έτσι δεν μπορούμε να τους πιάσουμε εύκολα. Επιπλέον, πολλοί έχουν και την υποστήριξη πλουσίων εντός της πόλης.»

«Καταλαβαίνω. Αλλά και η Φιλράνα ανήκει σε μια πολύ πλούσια οικογένεια, αν δεν κάνω λάθος. Σε μια *αριστοκρατική* οικογένεια.»

«Γνωρίζω τους Επίθυρους, κύριε Πτεράργυρε,» τον διαβεβαίωσε ο Λανκόρο, μ'άλλο ένα χαμόγελο. «Εξάλλου, ο Υπουργός Χαντόλο, ο οποίος είναι συγγενής τους, μου ανέθεσε τούτη την αποστολή. Και έχω κάνει ό,τι περνά απ'το χέρι μου για να μάθω τι συνέβη στη Φιλράνα. Όμως, μέχρι στιγμής, έχω ανακαλύψει ότι τα στοιχεία μου είναι ελλιπή. Έχω την εντύπωση πως χρειάζομαι κάτι ακόμα, προκειμένου να συνεχίσω. Κάποια πληροφορία που, για παράδειγμα, ίσως να έχετε παραλείψει να μου αναφέρετε, κύριε Πτεράργυρε.» Τα μάτια του στένεψαν. *Έλα τώρα, μικρέ, μίλησέ μου. Αν δεν έχεις εσύ σκοτώσει ή απαγάγει τη Φιλράνα, μίλησέ μου, η Φλόγα να σε κάψει! Πες μου αυτό που μου κρύβεις. Είσαι η καλύτερη πηγή πληροφοριών που έχω, νομίζω.*

Ο Χανμάρο έσμιξε τα χείλη του. Σκέφτηκε: *Πανάθεμά σε, θείε! έχω την εντύπωση πως αυτός ο άνθρωπος ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει. Κρύβοντάς του πράγματα, δεν κερδίζουμε τίποτα.* Από την άλλη, όμως, ο Χαλκοπρόσωπος και τα καθάρματα που βρίσκονταν στη δούλεψή του περίμεναν έξω απ'την οικία των Περίδετων… *Δεν μπορώ να το ριψοκινδυνέψω. Όχι ακόμα, τουλ–*

Η εξώπορτα του πρώτου ορόφου άνοιξε, κάνοντάς τους και τους δύο να γυρίσουν και να δουν στο κατώφλι τη Μάριλιν, η οποία είχε μόλις επιστρέψει απ'τη δουλειά της. Πίσω της, στεκόταν η Ζινράβα, που είχε επίσης αρχίσει να εργάζεται σ'ένα απ'τα ραφεία της Τριτεμπορικής Συνοικίας.

«Χανμάρο…» είπε η Μάριλιν. «Ποιος είναι ο κύριος;»

Ο Λανκόρο σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Είστε η κυρία Μάριλιν Πτεράργυρη, αν δεν κάνω λάθος…»

Η Μάριλιν ένευσε, κοφτά. «Ναι. Κι εσείς;»

(Η Ζινράβα απομακρύνθηκε, ανεβαίνοντας την εξωτερική σκάλα και πηγαίνοντας προς τον δεύτερο όροφο του σπιτιού.)

«Ονομάζομαι Λανκόρο, και βρίσκομαι εδώ μετά από εντολή του Συμβουλίου. Σκοπός μου είναι να ερευνήσω την υπόθεση της εξαφάνισης της Φιλράνα Επίθυρης.»

«Μάλιστα,» είπε η Μάριλιν. «Έχω ακούσει για εσάς.»

«Το περίμενα ότι θα είχατε ακούσει.»

«Για ποιο λόγο αποφασίσατε να μας ξαναεπισκεφτείτε;»

«Επιθυμούσα να κάνω στον γιο σας μερικές ερωτήσεις ακόμα.»

«Ανακαλύψατε τι συνέβη στη Φιλράνα;»

«Δυστυχώς, όχι. Ακολουθούμε, όμως, κάποια στοιχεία και πιστεύω πως, τελικά, θα φτάσουμε στη λύση αυτού του μυστηρίου. Τώρα, αν έχετε την καλοσύνη, θα μπορούσατε να με αφήσετε να ολοκληρώσω τη συζήτησή μου με τον γιο σας;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Μάριλιν. «Θα ήθελα, όμως, να σας μιλήσω κι εγώ, αφού έχετε τελειώσει.»

«Όπως αγαπάτε,» είπε ο Λανκόρο. «Θα σας περιμένω εδώ.»

«Θα επιστρέψω μόλις με ειδοποιήσει ο Χανμάρο.» Η Μάριλιν έφυγε από τον πρώτο όροφο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Ο γιος της άκουσε τα βήματά της να κατεβαίνουν την εξωτερική σκάλα· μάλλον, πήγαινε στο δωμάτιό της, στο ισόγειο, για ν'αλλάξει από τα ρούχα της δουλειάς.

Ο Λανκόρο στράφηκε, πάλι, στον Χανμάρο και κάθισε. «Λοιπόν; Υπάρχει κάτι ακόμα που θα θέλατε να μου πείτε; Κάτι που, πιθανώς, ξεχάσατε την προηγούμενη φορά, ή που θεωρήσατε ασήμαντο αλλά μπορεί νάναι, τελικά, σημαντικό; Να είστε βέβαιος πως αποκλείεται να κατηγορηθείτε ότι μου αποκρύψατε πληροφορίες. Εξάλλου, άνθρωποι είμαστε και μπορεί πάντα κάτι να ξεχάσουμε, σωστά;»

Σωστά, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Αλλά τι να κάνω, τώρα, στην κατάσταση που βρισκόμαστε;* Αναστέναξε, κοιτάζοντας το τραπέζι. *Ο Χαλκοπρόσωπος πρέπει να πληρώσει, το κάθαρμα! Πρέπει να ΠΛΗΡΩΣΕΙ! Όμως όχι εις βάρος της οικογένειάς μου ή των Περίδετων.* Ακόμα κι αυτόν τον πανηλίθιο τον Τάρνο, ο οποίος είχε επιχειρήσει να βιάσει την αδελφή του, δε θα τον άφηνε στο έλεος του μασκοφόρου αλχημιστή.

«Επί του παρόντος, δε θυμάμαι κάτι παραπάνω, κύριε. Ωστόσο… αν τύχει να θυμηθώ, πού θα μπορούσα να σας βρω;»

Τώρα νομίζω ότι αρχίζω να καταλαβαίνω τι συμβαίνει, μικρέ, συλλογίστηκε ο Λανκόρο. *Κάτι φοβάσαι. Σε εκβιάζουν, ίσως, ή σε απειλούν.* «Θα πάτε στα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας. Θα ζητήσετε τον Διοικητή Λάρτο, και θα του πείτε πως θέλετε να δείτε τον κύριο Λανκόρο που εργάζεται για το Συμβούλιο.»

Ο Χανμάρο ένευσε. «Εντάξει.»

«Τώρα, αν δεν επιθυμείτε να συζητήσουμε κάτι άλλο, μπορείτε να ειδοποιήσετε τη μητέρα σας.» Ο Λανκόρο σήκωσε το ποτήρι του και ήπιε μια γουλιά νερό.

Ο Χανμάρο, δίχως να μιλήσει, βγήκε στην εξωτερική σκάλα και πήγε στο ισόγειο και στο δωμάτιο της Μάριλιν. Χτύπησε την πόρτα και της είπε ότι ο κύριος Λανκόρο την περίμενε επάνω.

«Έρχομαι,» αποκρίθηκε εκείνη και, ύστερα από μερικές στιγμές, η πόρτα της άνοιξε και βγήκε. «Είναι όλα εντάξει;» ρώτησε τον Χανμάρο.

«Ναι, μητέρα. Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Γιατί ήρθε, πάλι, αυτός;»

«Βρήκε τους κακοποιούς που μας επιτέθηκαν.»

«Αλήθεια;»

«Δεν τους έχει πιάσει, όμως.»

Η Μάριλιν συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Φαίνεται πως δουλεύουν για έναν άνθρωπο που ονομάζεται Σάρκο» *–και πού τόχω ξανακούσει αυτό το όνομα, μα τη Φλόγα; Πού τόχω ξανακούσει;–*, «ο οποίος έχει κι άλλους μισθοφόρους στη δούλεψή του και αναλαμβάνει τέτοιου είδους πράγματα.»

«Να επιτίθεται σε κόσμο μες στη νύχτα;»

«Προφανώς–»

«Και οι Αρχές τι κάνουν γι'αυτό;»

«Δεν έχουν καταφέρει ακόμα να τον στριμώξουν.»

Η Μάριλιν αναποδογύρισε τα μάτια. «Ναι, καλά… Τους ξέρω εγώ όλους αυτούς. Κάποιος το προστατεύει το κάθαρμα: κάποιος με χρήματα ή επιρροή, ή και τα δύο. Σου είπε ο Λανκόρο ποιος είχε προσλάβει τον Σάρκο για να σας επιτεθεί; Το έχει ανακαλύψει;»

«Όχι ακόμα, μητέρα. Εσύ γιατί θέλεις να του μιλήσεις;»

Η Μάριλιν δίστασε για λίγο ν'αποκριθεί, καθώς σκέφτηκε: *Γιατί σκοπεύω να του εξηγήσω τι συνέβη στον Νολράκο. Ίσως νάναι ο*

μόνος που μπορεί να προστατέψει την οικογένειά μας. Και, μα τη Φλόγα, τώρα χρειαζόμαστε κάποια προστασία. Εκτός, βέβαια, αν αυτοί οι κακοποιοί ήθελαν μόνο τη Φιλράνα… αλλά, και πάλι, το ρισκάρεις; Δεν το ρισκάρεις.

«Για να τον δω…» Μόρφασε. «Να δω τι άνθρωπος είναι. Εσύ μείνε εδώ, εντάξει;» Και, προτού προλάβει ο Χανμάρο ν'αποκριθεί, βάδισε προς το πέρας του στενού, σκοτεινού διαδρόμου, άνοιξε την πόρτα εκεί, και βγήκε στην εξωτερική σκάλα.

Τι έχεις στο μυαλό σου, μητέρα; σκέφτηκε ο γιος της, βλέποντάς τη να φεύγει. *Τι έχεις στο μυαλό σου;*

Η Μάριλιν είχε βγάλει το νοτισμένο από τον ιδρώτα φόρεμα που φορούσε στη δουλειά της και είχε φορέσει ένα άλλο, γαλανό, φαρδύ, και μακρύ, με πτυχές στη φούστα· μανίκια δεν είχε και το ντεκολτέ του ήταν τετράγωνο και μεγάλο. Στο λαιμό της είχε περάσει μια χρυσή, λεπτή αλυσίδα, από την οποία κρεμόταν μια απεικόνιση των Τριών Θεών της Φλόγας: μια μεγάλη, ψηλή φλόγα στη μέση και δύο μικρότερες φλόγες δεξιά κι αριστερά.

Η Μάριλιν άνοιξε την πόρτα του πρώτου ορόφου και στο σαλόνι βρήκε τον Λανκόρο, μόνο του. Εκείνος σηκώθηκε, αλλά η Πτεράργυρη τού έκανε νόημα να καθίσει και κάθισε κι η ίδια.

«Ελπίζω,» είπε ο πράκτορας του Συμβουλίου, «η εμφάνισή μου να μη σας έχει ανησυχήσει, κυρία Πτεράργυρη.»

«Καθόλου δε με έχει ανησυχήσει,» τον διαβεβαίωσε η Μάριλιν. «Ίσα-ίσα, χαίρομαι που οι Αρχές αποφάσισαν να ερευνήσουν την υπόθεση. Ο ξυλοδαρμός του γιου μου και η εξαφάνιση της Φιλράνα είναι που με έχουν ανησυχήσει πραγματικά.»

«Καταλαβαίνω,» ένευσε ο Λανκόρο. Έπλεξε τα δάχτυλα του επάνω στο τραπέζι. «Για τι πράγμα επιθυμείτε να μου μιλήσετε;»

«Ο γιος μου μου είπε ότι εντοπίσατε τους κακοποιούς που του επιτέθηκαν…»

«Πράγματι, τους εντόπισα.»

«Μου είπε, επίσης, για τον Σάρκο…»

«Ναι.»

«Γνωρίζετε ποιος τον πλήρωσε για να βάλει ανθρώπους του να χτυπήσουν τη Φιλράνα και τον Χανμάρο;» ρώτησε η Μάριλιν, αν και είχε ήδη ρωτήσει το γιο της γι'αυτό.

«Όχι. Εσείς μπορείτε, ίσως, να υποθέσετε ποιος τον προσέλαβε;»

Η Μάριλιν έσμιξε τα χείλη, για μια στιγμή. Ύστερα, έγνεψε καταφατικά, μ'ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού.

Ο Λανκόρο συνοφρυώθηκε. *Ενδιαφέρον,* σκέφτηκε. *Για να δούμε…* «Σας ακούω. Και να είστε βέβαιη πως ό,τι και να συζητήσετε μαζί μου είναι εμπιστευτικό. Δε θα διαρρεύσει.»

Ναι, σίγουρα, συλλογίστηκε η Μάριλιν. *Δε θα διαρρεύσει πουθενά… παρά μονάχα σ'όλο το Συμβούλιο της Σερανβέλ, έτσι κι ένα απ'τα μέλη του σου ζητήσει να του αποκαλύψεις τι συζητήσαμε.* Ωστόσο, αισθανόταν πως όφειλε να του μιλήσει. Εξάλλου, τελευταία, είχε ακούσει κι άλλοι έμποροι να παθαίνουν μεγάλες καταστροφές· κι ίσως οι πανωλεθρίες που είχε υποστεί ο σύζυγός της να μην αφορούσαν αποκλειστικά και μόνο εκείνον…

Έπιασε την κρυστάλλινη καράφα και γέμισε ένα ποτήρι νερό για τον εαυτό της. Ήπιε μια γουλιά, και είπε: «Όπως υποθέτω θα γνωρίζετε, σύζυγός μου είναι ο Νολράκο Πτεράργυρος, και τον τελευταίο καιρό μάς έχουν συμβεί κάποια… πολύ δυσάρεστα πράγματα.»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Ναι, το έχω υπόψη μου, κυρία Πτεράργυρη.» Και σκέφτηκε, απορημένος: *Υπάρχει, τελικά, σύνδεση ανάμεσα στις πανωλεθρίες και στην εξαφάνιση της Φιλράνα;*

Η Μάριλιν αναστέναξε. «Κατ'αρχήν, πρέπει να καταλάβετε πως αυτό που θα σας εκμυστηρευτώ είναι κάτι απολύτως εμπιστευτικό, κύριε. Η οικογένειά μου πιθανώς να κινδυνέψει, αν μαθευτεί.»

«Σας ορκίζομαι στη Φλόγα πως ό,τι μου πείτε δε θα διαρρεύσει.»

Ελπίζω να παίρνεις σοβαρά τους όρκους σου, σκέφτηκε η Μάριλιν. Σηκώθηκε από το τραπέζι και πλησίασε την εσωτερική σκάλα της οικίας, κοιτάζοντας επάνω, για να δει μήπως κανείς κρυφάκουγε. Κανένας, όμως, δεν ήταν εκεί. *Εντάξει.* Επέστρεψε στο τραπέζι και, φέρνοντας την καρέκλα της κοντά στην καρέκλα του Λανκόρο, του μίλησε για τα μηνύματα που είχε λάβει ο σύζυγός της, καθώς και για τις καταστροφές που είχε υποστεί.

«Και δεν έχετε καμία ιδέα για το ποιοι μπορεί να είναι οι άνθρωποι που τον εκβίαζαν;» ρώτησε ο πράκτορας του Συμβουλίου.

«Όχι,» είπε η Μάριλιν. «Ο Νολράκο προσπάθησε να τους εντοπίσει και σας εξήγησα τι απέγιναν εκείνοι που έστειλε στη Συνοικία του Άτυχου…»

«Ναι…» Ο Λανκόρο φαινόταν προβληματισμένος· τα χείλη του ήταν σουφρωμένα και το βλέμμα του κατεβασμένο. «Πιστεύετε ότι αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι είναι που επιτέθηκαν στον Χανμάρο και στη Φιλράνα;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως, όμως… Δεν ξέρω… Βέβαια, μπορεί και να ήθελαν αποκλειστικά τη Φιλράνα, οπότε μιλάμε για κάτι άλλο, τελείως διαφορετικό.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Λανκόρο. «Κι αυτό νομίζω ότι ισχύει: πρόκειται για κάτι τελείως διαφορετικό. Αν ήταν οι ίδιοι άνθρωποι, κυρία Πτεράργυρη, θα ζητούσαν, πάλι, κάτι από εσάς, σωστά;»

«Υποθέτω…»

«Σας ζήτησαν κάτι;»

Η Μάριλιν κούνησε το κεφάλι. «Μέχρι στιγμής, όχι.»

«Και ύστερα από τόσες ημέρες, κανονικά θα έπρεπε να σας είχαν ζητήσει.»

«Επομένως, η υπόθεση αφορούσε μόνο τη Φιλράνα;»

«Έτσι νομίζω,» είπε ο Λανκόρο. «Εσείς έχετε υπόψη σας κάποιον που να μισούσε την κοπέλα; Κάποιον που να ήθελε το κακό της; Ή κάποιον που μπορεί να ήθελε να την απαγάγει για να κερδίσει κάτι απ’ αυτό; –αν και το γεγονός ότι της έριξαν βέλος μού μοιάζει καλό σημάδι πως επιθυμούσαν να τη σκοτώσουν.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, «δεν έχω υπόψη μου κάποιον τέτοιο άνθρωπο.»

Ο Λανκόρο έμεινε σιωπηλός για λίγο, σαν πάλι να σκεφτόταν. Ύστερα, ρώτησε: «Ο Χανμάρο και η Φιλράνα είχαν ποτέ τσακωθεί; Εννοώ, έντονα.»

«Απ’ ό,τι θυμάμαι, όχι. Και μη μου πείτε, κύριε, ότι υποψιάζεστε τον Χανμάρο για την επίθεση κατά της Φιλράνα! Ο γιος μου κι εκείνη ήταν εραστές. Είναι συντετριμμένος τώρα, ύστερα από το χαμό της.»

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Λανκόρο. *Επομένως, η Επίθυρη δεν* γλυκοκοίταζε *μόνο τον μικρό, όπως είπε ο Επιστάτης· κατάφερε να τον ρίξει και στο κρεβάτι της.* «Το αντιλαμβάνομαι, κυρία Πτεράργυρη. Η ερώτησή μου ήταν διαδικαστική. Και τώρα, πρέπει να σας ρωτήσω κάτι άλλο, το οποίο δεν έχει, απ'ό,τι φαίνεται, σχέση με την εξαφάνιση της Φιλράνα, αλλά μου έχει κινήσει, προσωπικά, την περιέργεια. Πιστεύετε ότι κι οι υπόλοιποι έμποροι που υπέστησαν καταστροφές αυτό τον καιρό είχαν δεχτεί απειλητικά μηνύματα παρόμοια μ'εκείνα που είχε δεχτεί ο σύζυγός σας;»

Η Μάριλιν ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως. Δεν έχω ιδέα, πραγματικά. Όμως δε θα μου έμοιαζε και παράξενο να ισχύει.»

«Ο Γκρίζος Ταύρος τι απέγινε, ύστερα από την πυρκαγιά;»

«Ούτε αυτό το γνωρίζω.»

Ο Λανκόρο ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. «Τι θα θέλατε να κάνω με την πληροφορία που μου δώσατε; Θα μπορούσα, για παράδειγμα, να ερευνήσω αν κι άλλοι έμποροι έχουν λάβει απειλητικά μηνύματα.»

«Πώς;»

«Αφήστε το *πώς* σε μένα. Και να είστε βέβαιη ότι δεν πρόκειται να μαθευτεί το όνομά σας.»

Η Μάριλιν ύψωσε το ένα της φρύδι. «Δε θα το μάθει ούτε το Συμβούλιο;»

«Όχι αν δεν το επιθυμείτε και αν κανένα μέλος του δεν με ρωτήσει. Είμαι άνθρωπος που κρατάω το λόγο μου, κυρία Πτεράργυρη· μην ανησυχείτε γι'αυτό. Ωστόσο, οφείλω να σας πω ότι, αν ανακαλύψω πως όντως υπάρχει κάποια γενικότερη συνωμοσία κατά των εμπόρων της Σερανβέλ, θα πρέπει να ενεργήσω.»

«Μα, φυσικά,» συμφώνησε η Μάριλιν. «Δε θα ήθελα να *μην* ενεργήσετε, σε μια τέτοια περίπτωση.»

«Επίσης, ίσως η Αστυνομία να βρίσκεται ήδη μπλεγμένη σ'ετούτη την υπόθεση.»

«Τι εννοείτε;»

«Αν η οικονομία της πόλης δέχεται επίθεση, τότε σίγουρα η Αστυνομία θα έχει λάβει δράση, προκειμένου να σταματήσει τους εχθρούς.»

Η δράση της, πάντως, δεν κατάφερε να σώσει τη δική μας περιουσία, σκέφτηκε η Μάριλιν.

«Όπως και νάχει,» συνέχισε ο Λανκόρο, «εγώ θα προσπαθήσω να ερευνήσω το ζήτημα, αν και, όπως καταλαβαίνετε, προέχει η υπόθεση της εξαφάνισης της Φιλράνα. Είναι η αποστολή που μου έχει αναθέσει το Συμβούλιο.»

«Καταλαβαίνω.»

«Εκτός αν θέλετε να επικοινωνήσω με άλλα άτομα και να τους πω όσα μου είπατε.»

Η Μάριλιν αισθάνθηκε διχασμένη. Δεν ήταν βέβαιη για τίποτα. Και φοβόταν για την οικογένειά της. «Ας το αφήσουμε αυτό, για την ώρα. Ερευνήστε το εσείς και πείτε μου.»

«Όπως επιθυμείτε.» Ο Λανκόρο σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Πρέπει να πηγαίνω, τώρα.» Έτεινε το χέρι του.

Η Μάριλιν σηκώθηκε επίσης και αντάλλαξαν μια χειραψία. «Χάρηκα που συζητήσαμε.»

«Κι εγώ.»

Η Μάριλιν πήγε σ'ένα απ'τα παράθυρα του πρώτου ορόφου και είδε τον πράκτορα του Συμβουλίου να φεύγει απ'την οικία των Περίδετων και ν'απομακρύνεται επάνω στον πλακόστρωτο δρόμο.

Κεφάλαιο Πέμπτο
—Λανκόρο—

Φεύγοντας από την οικία των Περίδετων και βαδίζοντας μέσα στους σχετικά ήσυχους μεσημεριανούς δρόμους του Μεγάλου Παζαριού, ο Λανκόρο αντιλήφτηκε ότι τον παρακολουθούσαν.

Ένας ήταν, όχι περισσότεροι. Το καταλάβαινε από τα βήματα που αντηχούσαν πού και πού στο πλακόστρωτο, όταν ο κατάσκοπος αποδεικνυόταν λιγότερο προσεκτικός. Επίσης, μια-δυο φορές, ο Λανκόρο κατάφερε να δει τη μορφή του, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, ή μέσα από κάποιο κάθετο σοκάκι (γιατί ο κατάσκοπος δεν τον ακολουθούσε μόνο από πίσω, αλλά και παράλληλα). Επρόκειτο για γυναίκα, αν δεν έκανε λάθος. Μια ψηλή, λεπτή γυναίκα, με μαύρα, μακριά μαλλιά.

Από την οικία των Περίδετων πρέπει να ξεκίνησε η παρακολούθηση. Είμαι, όμως, βέβαιος πως η κατάσκοπος δεν είναι δική τους. Χμμμ… Μάλλον, με είχαν ξαναδεί να πηγαίνω στο σπίτι τους, την προηγούμενη φορά… Να είναι άνθρωποι του Σάρκο, ίσως;

Ο Λανκόρο βγήκε απ'το Μεγάλο Παζάρι, μπαίνοντας στην Οδό του Μισθοφόρου. Η γυναίκα εξακολουθούσε να βρίσκεται πίσω του. *Θέλει να μάθει πού μένω και ποιος είμαι. Κι εγώ, όμως, θα ήθελα πολύ να μάθω ποια είναι αυτή…* Ο Λανκόρο κατευθύνθηκε βόρεια και έστριψε μέσα στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, για να φτάσει, τελικά, στις Αποβάθρες του Κακού Νερού, όπου άδειαζαν οι περισσότεροι από τους υπονόμους της πόλης και, εξαιτίας αυτού, όλη η περιοχή θεωρείτο «υποβιβασμένη» (πράγμα το οποίο, βέβαια, ορισμένοι έξυπνοι έμποροι εκμεταλλεύονταν, για ν'αγοράζουν φθηνότερα αποθήκες εδώ). Για τον Λανκόρο, τα σοκάκια σ'ετούτο το μέρος δεν ήταν άγνωστα· τα ήξερα καλά, από παλιότερες δου-

λειές που είχε κάνει. Έστριψε σ'ένα στενορύμι κι ακούμπησε την πλάτη του σ'ένα βαθούλωμα του πέτρινου τοίχου, τραβώντας ένα στιλέτο μέσα απ'τα ρούχα του.

Η γυναίκα έστριψε, επίσης–

–κι ο Λανκόρο την άρπαξε απ'τα μαλλιά, τραβώντας την κοντά του και βάζοντάς της το λεπίδι του στο λαιμό. Με το αριστερό χέρι, αμέσως, της έκλεισε το στόμα, προτού προλάβει να ουρλιάξει.

Εκείνη τον δάγκωσε, δυνατά.

Ο Λανκόρο μούγκρισε, αλλά δεν την άφησε. Πίεσε περισσότερο το στιλέτο του επάνω στο λαιμό της, κάνοντας τη σάρκα της να ματώσει. «Σταματά ν'αντιστέκεσαι, γιατί θα σε σκοτώσω και θα πετάξω το κουφάρι σου στο Άνοιγμα!» της σφύριξε στ'αφτί· γιατί, πράγματι, σε μισό μέτρο απόσταση υπήρχε ένα από τα Ανοίγματα της Σερανβέλ, όπου κατοικούσαν τα δηλητηριώδη Λό'ορ.

Η γυναίκα έπαψε ν'αντιστέκεται.

Ο Λανκόρο τής ελευθέρωσε το στόμα. Η παλάμη του αιμορραγούσε, αλλά, για την ώρα, δεν έδωσε σημασία. «Ποια είσαι;»

«Τι σε νοιάζει; Άσε με να φύγω!»

«Όχι προτού μάθω ποια είσαι και γιατί με παρακολουθούσες.»

«Δεν καταλαβαίνω τι λες!» έτριξε τα δόντια της η γυναίκα. «Είσαι τρελός!»

«Δεν το νομίζω, ούτε το ένα ούτε το άλλο. Με κατασκόπευες, από την οικία των Περίδετων ώς εδώ. Για ποιον δουλεύεις; Για έναν άντρα που ονομάζεται Σάρκο;»

«Σου είπα: δεν καταλαβαίνω για τι πράγμα μιλάς.» Τώρα, η φωνή της ήταν πιο ήρεμη. Ο πανικός της είχε περάσει, και, αναμφίβολα, θα είχε αρχίσει να σκέφτεται τρόπους για να ξεφύγει.

«Αν αποφασίσω ότι μου είσαι άχρηστη, μπορώ πολύ εύκολα να σε σκοτώσω,» της είπε ο Λανκόρο.

«Δεν ξέρω τίποτα γι'αυτά που λες,» επέμεινε εκείνη. «Είχα μια δουλειά εδώ και ερχόμουν–»

«Καλύτερα ν'αφήσεις εκεί που είναι το όπλο που πας να τραβήξεις.»

Το χέρι της γυναίκας γλιστρούσε προς τα κουμπιά στην κοιλιά του γκρίζου της φορέματος, και τώρα σταμάτησε να κινείται, καθώς ο Λανκόρο το έπιασε από τον καρπό.

«Δεν έχω όπλ– Μη με πασπατεύεις κάτω απ'τα ρούχα μου, ανώμαλε!»

Τα δάχτυλα του πράκτορα είχαν μπει μέσα στο φόρεμά της, και βρήκαν τη λαβή ενός στιλέτου να προεξέχει από την περισκελίδα της. Ο Λανκόρο το τράβηξε έξω.

«Ώστε δεν έχεις όπλο επάνω σου, ε;»

Η γυναίκα δε μίλησε.

«Για ποιον δουλεύεις; Για τον Σάρκο;» τη ρώτησε, πιέζοντας πάλι το στιλέτο του στον ήδη πληγιασμένο λαιμό της.

«Γιατί θες να μάθεις;»

«Γιατί έχω αυτή τη στιγμή ένα όπλο πάνω στο λαρύγγι σου. Δουλεύεις για τον Σάρκο, ή όχι;»

«Άμα με σκοτώσεις, θα μπλέξεις –σε προειδοποιώ!»

«Δεν μπορείς να φανταστείς *εσύ* πόσο έχεις μπλέξει, είτε σε σκοτώσω είτε όχι. Πες μου: δουλεύεις για τον Σάρκο;»

Η γυναίκα αναστέναξε. «Ναι.»

«Ωραία. Τότε, θα ξέρεις και πώς λέγεται ένας άλλος τύπος που δουλεύει γι'αυτόν: ένας ξανθός άντρας που κρατά μαστίγιο και σκαρφαλώνει σε οροφές. Ποιο είναι τ'όνομά του;»

Η γυναίκα γέλασε, ξερά. «Προσπαθείς να με δοκιμάσεις; Να δεις αν σου είπα αλήθεια;»

«Απάντησέ μου.»

«Ο άνθρωπος για τον οποίο μιλάς λέγεται Σιλάρμο ο Γάτος.»

«Τον ξέρεις, λοιπόν. Πρέπει να έρθεις μαζί μου.»

«Πού;»

«Εγώ κάνω τις ερωτήσεις.» Ο Λανκόρο έριξε το στιλέτο της στο πλακόστρωτο και, με το ελεύθερο τώρα χέρι του, έλυσε τη ζώνη της.

«Τι πας να–;»

«Σου είπα, θα έρθεις μαζί μου. Αλλά όχι λυτή, φυσικά.» Παίρνοντας το στιλέτο του απ'το λαιμό της, της έπιασε τους καρπούς και τους έφερε πίσω απ'την πλάτη της, επιχειρώντας να τους δέσει με τη ζώνη της.

Δεν τα κατάφερε, όμως. Κάνοντας απότομα πίσω, και στριμώχνοντάς τον στον τοίχο, η γυναίκα άρπαξε τον ανδρισμό του, με το δεξί της χέρι, και τον έσφιξε. Ο Λανκόρο βόγκησε απ'τον ξαφνικό πόνο.

Η γυναίκα τον έσφιξε δυνατότερα, κλείνοντας τη γροθιά της. Εκείνος αισθάνθηκε την αναπνοή του να σταματά και το σώμα του να παραλύει. Προτού προλάβει να συνέλθει από το σοκ, η γυναίκα τον άφησε, τρέχοντας έξω απ'το σοκάκι και συνεχίζοντας να τρέχει.

Ο Λανκόρο δεν μπόρεσε ούτε καν να *σκεφτεί* να την ακολουθήσει.

Ο Λανκόρο ανήκε στην αριστοκρατική οικογένεια των Θαλασσινών (μια από τις παλιές οικογένειες της Σερανβέλ, που λεγόταν ότι είχε έρθει από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός), δεν έμενε όμως στη μεγάλη οικία που έμεναν οι περισσότεροι από τους συγγενείς του. Κατοικούσε σ'ένα από τα σπίτια της Συνοικίας των Ερειπίων. Το οικοδόμημα είχε έναν όροφο και ήταν λαξεμένο, από πάνω ώς κάτω, με μορφές που θύμιζαν φαντάσματα: διαστρεβλωμένα πρόσωπα με αταίριαστα μάτια και υπερβολικά μικρά ή μεγάλα στόματα. Το εσωτερικό του ήταν διακοσμημένο με παλιά έπιπλα και παλιές μεγάλες λάμπες· *πολλές* παλιές μεγάλες λάμπες, γιατί του άρεσαν του Λανκόρο και τις συνέλεγε.

Τώρα, επιστρέφοντας στην οικία του καταπονημένος, είπε στον υπηρέτη εκεί να του ετοιμάσει το μπάνιο, και, βγάζοντας τα ρούχα του, βούλιαξε στο κρύο νερό, ανακουφίζοντας τον πόνο που ακόμα αισθανόταν να σφυροκοπά την κοιλιά του. Φώναξε στον υπηρέτη – ο οποίος ονομαζόταν Πάλρο και ήταν σαραντάρης– να του φέρει ένα ποτήρι κρασί, και, όταν το είχε στο δεξί του χέρι, άρχισε να πίνει, αργά, ενώ σκεφτόταν την κατάσταση όπως είχε εξελιχτεί μέχρι στιγμής.

Απ'ό,τι φαινόταν, αυτός ο Σάρκο δεν είχε μόνο πληρωθεί για να επιτεθεί στη Φιλράνα και τον Χανμάρο, αλλά παρακολουθούσε και την οικία των Περίδετων… *και, μάλλον, γι'αυτό ο μικρός φοβόταν να μου μιλήσει ανοιχτά. Τον είχαν απειλήσει, το δίχως άλλο.* Επομένως, όποιος κι αν είχε προσλάβει τον Σάρκο δεν τον είχε προσλάβει αποκλειστικά για να σκοτώσει τη Φιλράνα· πρέπει να υπήρχε στη μέση και κάποια υπόθεση με τους Πτεράργυρους. *Ίσως η κυρία Μάριλιν να είχε δίκιο, που ανησυχούσε πως οι άνθρωποι που*

επιτέθηκαν στο γιο της ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που προκάλεσαν και τις πανωλεθρίες στο σύζυγό της.

Βέβαια, υπήρχε και η πιθανότητα ο εργοδότης του Σάρκο να είχε κάτι εναντίον των Περίδετων, όχι των Πτεράργυρων–

Αλλά, όχι, ο Λανκόρο δεν είχε κανένα στοιχείο που να οδηγεί εκεί. Η Φιλράνα δούλευε για τους Πτεράργυρους. Και ο Χανμάρο *ήταν* Πτεράργυρος.

Εκτός αν αυτή η σκύλα μού είπε ψέματα και δεν εργάζεται για τον Σάρκο…

Ο Λανκόρο, έχοντας παρακολουθήσει τους ανθρώπους που βρίσκονταν στη δούλεψη του Σάρκο, προσπάθησε να θυμηθεί αν είχε δει τη συγκεκριμένη γυναίκα. Βέβαια, τότε, είχε το νου του σε τρία και μόνο άτομα –τον Σιλάρμο τον Γάτο, την κοκκινομάλλα, και τον μελαχρινό τύπο με τις γρατσουνιές στο πρόσωπο–, όμως είχε επίσης καλή μνήμη. Αν κάποια στιγμή την είχε δει, θα τη θυμόταν…

Λεπτή.

Ψηλή.

Μαύρα, μακριά μαλλιά.

…

Ναι! Φυσικά και την είχε δει. Ήταν απόγευμα, και ήταν ντυμένη τελείως διαφορετικά. Φορούσε καφετιά, δερμάτινη πανοπλία και στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένα δύο κοντόσπαθα. Κρατούσε μια περικεφαλαία παραμάσκαλα, και τα μαλλιά της ήταν πρόχειρα δεμένα πίσω απ’το κεφάλι της· πολλές από τις τούφες τους έπεφταν στους ώμους της και στο μέτωπό της. Και ήταν ιδρωμένη· το πρόσωπό της γυάλιζε από τον ιδρώτα. Σαν να είχε μπλεχτεί σε κάποια φασαρία. Η όψη της, επίσης, ήταν οργισμένη, τώρα που ο Λανκόρο το σκεφτόταν.

Δουλεύει, όντως, για τον Σάρκο· δεν μου είπε ψέματα.

Επομένως, ο Σάρκο πρέπει να ενδιαφερόταν για τους Πτεράργυρους γενικότερα, για να παρακολουθεί την οικία των Περίδετων. *Κοίτα να δεις που από αλλού ξεκινήσαμε κι αλλού θα καταλήξουμε…* Τελικά, ετούτη η υπόθεση ίσως να μην αφορούσε αποκλειστικά τη Φιλράνα. Ή, μάλλον, *σίγουρα* δεν αφορούσε αποκλειστικά τη Φιλράνα. *Όμως, όπως και νάχει, εγώ πρέπει να προσπαθήσω να βρω την Επίθυρη· αυτήν ή το πτώμα της.*

Ή, θα μπορούσε να πει στον Υπουργό Χαντόλο πως είχε μάθει ότι οι άνθρωποι του Σάρκο την είχαν σκοτώσει, κι από κει και πέρα ας άφηνε αυτόν να αποφασίσει τι έπρεπε να γίνει.

Ναι, ίσως ετούτη να ήταν η σωστότερη λύση, για την ώρα. Ο Λανκόρο, όμως, δεν αισθανόταν κι απολύτως βέβαιος. Νόμιζε ότι χρειαζόταν ακόμα να το σκεφτεί λίγο. Να το σκεφτεί ήρεμα, προτού ενεργήσει.

Το βράδυ, κάλεσε στο σπίτι του τη Βερνάλιν, μια από τις πλούσιες πόρνες της Άρχουσας Συνοικίας. Ήπιαν οι δυο τους γλυκό κρασί και, ύστερα, εκείνη χόρεψε εμπρός του τον σαγηνευτικό της χορό, για τον οποίο ήταν γνωστή. Στο τέλος του χορού, ο Λανκόρο την άρπαξε από τη μέση και την ξάπλωσε ανάσκελα στον καναπέ, περνώντας τα μακριά, καλλίγραμμα πόδια της πάνω στους ώμους του· κι εκεί την καβάλησε, αργά και απολαυστικά. Μετά απ'αυτό, όμως, ήθελε κι άλλο, σαν να επιθυμούσε να επιβεβαιώσει τον πρόσφατα πληγωμένο του ανδρισμό. Ετούτο παραξένεψε τη Βερνάλιν, που δεν τον ήξερε για λαίμαργο, αλλά δεν έφερε καμία αντίρρηση, καθώς της άρεσε η παρέα του, έτσι κι αλλιώς. Ο Λανκόρο την οδήγησε στην κρεβατοκάμαρά του, όπου την ξανακαβάλησε, μπρούμυτα αυτή τη φορά, και πιο γρήγορα. Τελειώνοντας, φίλησε τον αυχένα της και την άφησε να κοιμηθεί πάνω στα μεγάλα, μαλακά μαξιλάρια, γιατί έβλεπε πως ήταν κουρασμένη και ζαλισμένη από το κρασί. Ο ίδιος κάθισε στο μπαλκόνι, καπνίζοντας την πίπα του και πίνοντας ακόμα ένα ποτήρι από τον ίδιο οίνο.

Σκέφτηκε, πάλι, την υπόθεση που είχε αναλάβει (ή που είχε μπλεχτεί· δεν ήξερε ποιο απ'τα δύο ήταν σωστότερο) και αποφάσισε τι ήταν, τελικά, συνετότερο να κάνει αύριο. Θα ξαναπήγαινε στην οικία των Περίδετων, για να πει στον Χανμάρο Πτεράργυρο –σε περίπτωση που εκείνος δεν το γνώριζε ήδη– πως το σπίτι τους βρισκόταν υπό παρακολούθηση, και για να τον ρωτήσει τι συνέβαινε, επιτέλους, μ'αυτόν τον Σάρκο και τον εργοδότη του.

Κεφάλαιο Έκτο
—Χανμάρο—

Θείε, μπορούμε να μιλήσουμε;» ρώτησε ο Χανμάρο τον Σάμκρο, μετά από το μεσημεριανό φαγητό (το οποίο ο νεαρός Πτεράργυρος είχε πάρει στην τραπεζαρία του πρώτου ορόφου, μαζί με την υπόλοιπη οικογένεια, ενώ ο αλχημιστής στο υπόγειό του, μόνος, ως συνήθως).

«Σχετικά με τι;» Ο Σάμκρο, που καθόταν αναπαυτικά πίσω απ'το γραφείο του, καπνίζοντας, κοίταξε τον ανιψιό του με περιέργεια, γιατί εκείνος τού είχε ήδη πει τι συνέβη με τον πράκτορα του Συμβουλίου Λανκόρο· τι άλλο μπορεί να είχε να του πει;

«Σχετικά με τον Χαλκοπρόσωπο, τη Φιλράνα, και όλ'αυτά.»

«Το φαντάστηκα.» Αν έκρινε ο Χανμάρο από την όψη του θείου του, δεν του άρεσε καθόλου ετούτο.

«Δεν μπορούμε να το κρύβουμε για πάντα, και πιστεύω πως ο κύριος Λανκόρο ίσως να έχει τη δυνατότητα να μας βοηθήσει, χωρίς να μπλέξουμε,» είπε ο νεαρός Πτεράργυρος, που ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα, αντίκρυ του Σάμκρο και σε αρκετή απόσταση από το γραφείο του. Ο αλχημιστής τού έμοιαζε μισοτυλιγμένος στις σκιές, εκεί όπου βρισκόταν. Η γάτα του ήταν εξαφανισμένη κάπου μέσα στο υπόγειο.

«Γιατί το πιστεύεις αυτό; Σου είπε κάτι που παρέλειψες να μου αναφέρεις, ανιψιέ;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Χανμάρο. «Έχει καταλάβει ότι δεν του έχω αποκαλύψει όλα όσα ξέρω, και με προέτρεψε να προσπαθήσω να… θυμηθώ καλύτερα.»

«Θα μας ξαναεπισκεφτεί, λοιπόν;»

«Δεν ξέρω. Μου είπε, αν ‘θυμηθώ’ κάτι, να πάω στα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας και να ζητήσω τον Διοικητή Λάρτο που βρίσκεται εκεί.»

Ο Σάμκρο άναψε, πάλι, την πίπα του. «Ο Λανκόρο είναι πράκτορας του Συμβουλίου και θέλει οπωσδήποτε να μάθει τι συνέβη σε τούτη την υπόθεση. Φυσικό είναι να προσπαθήσει να πάρει πληροφορίες από εσένα με κάθε τρόπο.»

«Δηλαδή, δεν τον εμπιστεύεσαι…»

«Ασφαλώς και δεν τον εμπιστεύομαι!»

«Μα, θείε, δεν του έχεις ούτε καν μιλήσει.»

«Δε χρειάζεται να του μιλήσω. Εκείνο που ξέρω είναι πως ο Χαλκοπρόσωπος μάς παρακολουθεί, ετούτες τις ημέρες, κι αν–» Σταμάτησε να μιλά, σαν να θυμήθηκε κάτι ή σαν να συνειδητοποίησε ξαφνικά κάτι που, ώς τώρα, του είχε διαφύγει.

«Τι είναι, θείε;»

«Ο Χαλκοπρόσωπος μάς παρακολουθεί,» είπε ο Σάμκρο, «άρα θα είδε και τον Λανκόρο να έρχεται στο σπίτι μας· και, μάλιστα, *δύο* φορές.»

«Και που τον είδε, τι έγινε; Τίποτα.»

«Τίποτα δεν έχει γίνει *ακόμα.* Αν, όμως, ψυλλιαστούν ότι τους προδώσαμε στον πράκτορα, τότε….»

«Τότε, τι θα κάνουν; Θα έρθουν και θα επιτεθούν στο σπίτι μας; Δε θα έχουν το χρόνο, θείε! Θα τους κυνηγά όλη η φρουρά της πόλης κι όλοι οι πράκτορες του Συμβουλίου–»

«Αυτά έλεγε κι η Φιλράνα, και είδες τι της συνέβη!» τον προειδοποίησε ο Σάμκρο, θυμωμένα.

«Έκαναν, όμως, λάθος που τη σκότωσαν. Το πρώτο τους μεγάλο λάθος, ίσως. Γιατί ανήκε στην οικογένεια των Επίθυρων, οι οποίοι έχουν επιρροή στην πόλη: επιρροή που προέρχεται απευθείας από το Συμβούλιο και τον Υπουργό Χαντόλο. Ήρθε η ώρα να πληρώσουν για όσα έχουν κάνει, θείε!»

«Ίσως…» είπε ο Σάμκρο, μοιάζοντας προβληματισμένος.

«Γιατί, λοιπόν, να μη βοηθήσουμε τον Λανκόρο;» απαίτησε ο Χανμάρο.

«Θέλεις να βάλεις την οικογένειά σου σε κίνδυνο;» Η όψη του Σάμκρο σκλήρυνε, ατενίζοντας τον ανιψιό του.

Σκατά, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Τα πράγματα έχουν μπερδευτεί τόσο, μα τόσο, πολύ…* Από τη μια, ήθελε να εκδικηθεί για τον θάνατο –τη *δολοφονία*– της Φιλράνα· αλλά, από την άλλη, δεν ήθελε να σκοτωθούν κι άλλοι άνθρωποι –ειδικά από τους δικούς του. *Οι μόνοι που πρέπει να σκοτωθούν είναι ο Χαλκοπρόσωπος και τα καθάρματα που τον βοηθάνε!*

Κι εκτός απ'όλα αυτά, ο Χανμάρο είχε κάπου μέσα του την ελπίδα ότι η Φιλράνα ήταν ακόμα ζωντανή: ότι το βέλος δεν την είχε σκοτώσει και ότι οι κακοποιοί την κρατούσαν αιχμάλωτη, σκοπεύοντας να τη χρησιμοποιήσουν με κάποιο τρόπο.

Πώς θα μπορούσα, άραγε, να το μάθω αυτό;

Και τότε, η απάντηση ήρθε στο μυαλό του: Μπορούσε να επισκεφτεί τον Χαλκοπρόσωπο τον ίδιο και να τον ρωτήσει τι ήθελε για να ελευθερώσει τη Φιλράνα–

«Τι σκέφτεσαι, Χανμάρο;»

Ο Χανμάρο βλεφάρισε. «Τίποτα, θείε. Είμαι, απλά, μπερδεμένος.»

«Τότε, θα σου πρότεινα να ηρεμήσεις. Αν αυτός ο Λανκόρο καταφέρει να εντοπίσει από μόνος του τον Χαλκοπρόσωπο και τους ανθρώπους που τον υπηρετούν, έχει καλώς. Εμείς δε χρειάζεται να μπλεχτούμε σ'ετούτη την παλιοϊστορία.»

«Οι άνθρωποι που βοηθάνε τον Χαλκοπρόσωπο ανήκουν σε κάποιον ονόματι Σάρκο. Τον γνωρίζεις;»

Ο Σάμκρο ρούφηξε καπνό απ'την πίπα του και τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Όχι, δε νομίζω. Εσύ που άκουσες γι'αυτόν;»

«Ο Λανκόρο μού τον ανέφερε–»

«Δε μου το είπες πριν.»

«Σου είπα πως με ρώτησε για τους κακοποιούς.»

«Χανμάρο, δεν πιστεύω να έχεις αρχίσει να μου κρύβεις πράγματα.» Ο Σάμκρο τον ατένισε με στενεμένα μάτια. «Όταν ξεκίνησες να δουλεύεις για μένα, σου ξεκαθάρισα ότι χρειάζομαι κάποιον που να μπορώ να τον εμπιστευτώ. Μπορώ, λοιπόν, να σε εμπιστευτώ, ή όχι;»

«Μπορείς, θείε.»

«Τότε, γιατί δε μου τα είπες όλα;»

«Ήμουν κουρασμένος. Δεν υπάρχει άλλος λόγος,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Κι εξάλλου, σ'τα είπα τώρα. Αν ήθελα να σ'τα κρύψω, δε θα σ'τα έλεγα καθόλου.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Σάμκρο. «Ποιος είναι αυτός ο Σάρκο;»

«Δεν ξέρω. Νομίζω, όμως, ότι κάπου έχω ξανακούσει το όνομά του. Αλλά δε θυμάμαι πού.»

«Το όνομα πιθανώς να το έχεις ξανακούσει. Αυτό δε σημαίνει πως πρόκειται και για το ίδιο άτομο.»

«Ναι, μπορεί…» μόρφασε ο Χανμάρο. Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Πηγαίνω επάνω, να ξεκουραστώ.»

Ο Σάμκρο ένευσε, σιωπηλά, και άναψε, πάλι, την πίπα του.

Ο Χανμάρο δεν κοιμήθηκε, όταν ανέβηκε στο δωμάτιό του. Δεν *μπορούσε* να κοιμηθεί. Προετοιμάστηκε, όμως, ψυχολογικά για εκείνο που σκόπευε να κάνει το απόγευμα: για την επίσκεψή του στην οικία του Χαλκοπρόσωπου.

Θα πρέπει, κατ'αρχήν, να είμαι ψύχραιμός, είπε στον εαυτό του. *Δε θα πρέπει να του δείξω πως τον φοβάμαι. Θα πρέπει να μπορώ να* διαπραγματευτώ *μαζί του, σε περίπτωση που η Φιλράνα είναι ζωντανή.*

Σκέφτηκε τι θα έλεγε στον μασκοφόρο αλχημιστή, και τι θα του απαντούσε σε όσα πιθανώς να του έλεγε εκείνος. Έφτιαξε στο μυαλό του αρκετές φράσεις και αρκετές πιθανές αντιδράσεις του Χαλκοπρόσωπου. Σίγουρα, δε θα του τύχαιναν όλα αυτά, αλλά, τουλάχιστον, ήλπιζε ότι θα του τύχαιναν ορισμένα, τα οποία ίσως να αποδεικνύονταν κρίσιμα στην εξέλιξη της συζήτησής του με τον αλχημιστή.

Εκτός από τούτα, όμως, αποφάσισε πως καλό θα ήταν αν είχε και κανένα όπλο επάνω του, για παν ενδεχόμενο. Φυσικά, δε σκόπευε να επιτεθεί στον Χαλκοπρόσωπο –κάτι τέτοιο, μάλλον, δε θα είχε θετική κατάληξη για τον ίδιο–, αλλά, σε περίπτωση που *εκείνος* τού επιτιθόταν, ήθελε να μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του. *Δε θα τους αφήσω να με αιχμαλωτίσουν ή να με σκοτώσουν έτσι απλά!* Αν και, βέβαια, δεν πίστευε ότι τα πράγματα θα έφταναν ώς εκεί.

Πλησίασε ένα μικρό μπαούλο όπου η Φιλράνα έβαζε τα ρούχα της και τα προσωπικά της αντικείμενα, όσο βρισκόταν εδώ. Γονάτισε μπροστά του και το άνοιξε, νιώθοντας ένα βάρος να πλακώνει το στήθος του. *Αν είναι νεκρή, δε θα την ξαναδώ ποτέ… ποτέ…* Ευχόταν, όμως, να μην ήταν. *Μακάρι η Φλόγα να την κρατά στη ζωή. Μακάρι η Φλόγα να την κρατά στη ζωή.* Σήκωσε ένα από τα ρούχα της και το έφερε στο πρόσωπό του, μυρίζοντας την οσμή της η οποία βρισκόταν ακόμα επάνω στο ύφασμα. Ύστερα, το άφησε και παραμέρισε μερικά ενδύματα, για να αποκαλύψει τα δύο ξιφίδια που είχε η Φιλράνα εδώ. Ξεθηκάρωσε το ένα από αυτά και κοίταξε τη λεπίδα του, η οποία γυάλιζε στο φως που περνούσε ανάμεσα από τα παραθυρόφυλλα. Φαινόταν κοφτερή. Ο Χανμάρο θηκάρωσε, πάλι, το όπλο και πήρε και τα δύο ξιφίδια από το μπαούλο, κλείνοντάς το.

Το απόγευμα, βγήκε απ'την οικία των Περίδετων και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του Χαλκοπρόσωπου. Καθώς διέσχιζε τους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, πέρασε και μπροστά από το Άνοιγμα όπου η Φιλράνα τού είχε πει ότι έπεσε η Ναράμια, η γυναίκα με το ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών, η οποία είχε χτυπήσει την αδελφή του, Θήρνα, έξω απ'τον καταυλισμό του καραβανιού του πατέρα τους. Η Ναράμια έφευγε απ'το σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, όταν της είχαν επιτεθεί–

Σάρκο!

Ναι, βέβαια. Σάρκο. Έτσι είπε η Φιλράνα πως η Ναράμια αποκάλεσε έναν από τους φονιάδες που της επιτέθηκαν. Από εκεί το θυμάμαι το όνομα, λοιπόν. Και δεν μπορεί νάναι σύμπτωση. Σίγουρα, πρόκειται για τον ίδιο *Σάρκο. Τον Σάρκο που δουλεύει για τον Χαλκοπρόσωπο.*

Ορισμένα κομμάτια άρχισαν να δένουν μέσα στο νου του Χανμάρο, καθώς είχε σταματήσει μπροστά στο Άνοιγμα, κοιτάζοντάς το σαν χαμένος.

Ο Χαλκοπρόσωπος και οι σύμμαχοί του ήθελαν να σαμποτάρουν τους εμπόρους της Σερανβέλ.

Η Ναράμια κατασκόπευε το καραβάνι του πατέρα του Χανμάρο, κι αναμφίβολα δεν το κατασκόπευε για να το προστατέψει.

Ο Σάρκο κι οι φονιάδες του εργάζονταν για τον Χαλκοπρόσωπο.

Επομένως…

Η Ναράμια, μάλλον, δούλευε επίσης για τον μασκοφόρο αλχημιστή, και… τσακώθηκε, ή ήρθε σε κάποια ρήξη, μαζί του, κι εκείνος έστειλε τον Σάρκο να την καθαρίσει. *Ή, ίσως να το έκανε επειδή φοβόταν πως η Ναράμια θα ερχόταν σε μας και θα μας αποκάλυπτε τα σχέδιά του.* Ο Χαλκοπρόσωπος, προφανώς, δε δίσταζε να βγάζει από τη μέση όποιον του αντιστεκόταν.

Ο Χανμάρο φοβήθηκε πως, πηγαίνοντας στην οικία του αλχημιστή, μπορεί να ήταν σαν να βάδιζε προς τις παγερές αγκάλες των Σκιών, και για λίγο έχασε το θάρρος του.

Μετά, όμως, έφερε στο νου του τη Φιλράνα, η οποία ίσως να ήταν ζωντανή και αιχμάλωτη… και θυμήθηκε τα λόγια της, όχι πολλή ώρα προτού τους επιτεθούν οι φονιάδες του Σάρκο: *Οι γενναίοι άνθρωποι φοβούνται, αλλά καταφέρνουν και δαμάζουν το φόβο τους.*

Παίρνοντας το βλέμμα του από το Άνοιγμα όπου είχε πέσει η Ναράμια, συνέχισε να βαδίζει προς την οικία του Χαλκοπρόσωπου και, σύντομα, έφτασε μπροστά στην πόρτα που ήταν περιστοιχισμένη από αναρριχώμενα φυτά και στο κέντρο της βρισκόταν το λάξευμα με τον κύκλο και το δόντι.

Ο Χανμάρο πήρε μια βαθιά ανάσα *–δαμάζω το φόβο μου· δεν τον αφήνω να με κυριέψει–* και χτύπησε, δυνατά, με τη γροθιά του. Καμια απόκριση δεν ήρθε από μέσα. Ο νεαρός Πτεράργυρος περίμενε, και η σιγή συνεχίστηκε.

Ξαναχτύπησε, δυνατότερα από πριν, αλλά, πάλι, κανείς δεν απάντησε. *Δεν είναι μέσα, ή δεν θέλει να μου ανοίξει;*

«Χαλκοπρόσωπε!» φώναξε. «Ήρθα να μιλήσουμε! Άνοιξέ μου!» Χτύπησε, με τη γροθιά του, δύο φορές. *Ντουπ! ΝΤΟΥΠ!* «Χαλκοπρόσωπε! Άνοιξέ μου! Είμαι ο Χανμάρο Πτεράργυρος, και θέλω να σου μιλήσω!»

Η πόρτα άνοιξε, κι ο Χανμάρο είδε το πρόσωπό του ν'αντανακλάται επάνω σε μια λεία, χάλκινη επιφάνεια.

«Το λέει η καρδιά σου, μικρέ,» παρατήρησε ο αλχημιστής.

Ο Χανμάρο κοίταξε τα μάτια του μέσα από τα ανοίγματα της μάσκας. Γαλανά μάτια, που έμοιαζαν να τον κοροϊδεύουν, να διασκεδάζουν μαζί του. «Θέλω να μιλήσουμε.»

«Θα έπρεπε να με είχες ειδοποιήσει νωρίτερα. Κανονικά, δεν δέχομαι απρόσκλητες επισκέψεις.»

«Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να κάνεις μια εξαίρεση για τον γιο του ανθρώπου που κατέστρεψες;» Ο Χανμάρο αισθάνθηκε περήφανος για τον εαυτό του, που δεν τα είχε χάσει μπροστά στον παράξενο αλχημιστή. Αισθάνθηκε περήφανος, που μπορούσε να του αποκριθεί έτσι όπως του αποκρίθηκε. Κι απ'αυτό πήρε περισσότερο θάρρος.

Ο Χαλκοπρόσωπος γέλασε, και είπε: «Πέρασε, Πτεράργυρε· κι ας ελπίσουμε ότι εσύ θ'αποδειχτείς συνετότερος απ'τον γονιό σου…» Παραμέρισε απ'το κατώφλι, αφήνοντας ν'αποκαλυφτεί ένα μικρό δωμάτιο με δύο πόρτες –μία δεξιά και μία αριστερά– και μια πέτρινη σκάλα. Ο χώρος φωτιζόταν από δύο λυχνίες με γαλάζιες φλόγες.

Ο Χανμάρο μπήκε, και ο Χαλκοπρόσωπος έκλεισε πίσω του. «Ας κατεβούμε,» είπε, δείχνοντας τη σκάλα, μ'ένα γαντοφορεμένο χέρι, που το μαύρο του γάντι άφηνε να φαίνονται οι άκρες των δαχτύλων. «Οι επισκέπτες προηγούνται.»

Ο Χανμάρο κατέβηκε την πέτρινη σκάλα, νιώθοντας έντομα να τρέχουν, προς στιγμή, επάνω στην πλάτη του. Δεν του άρεσε να έχει τον αλχημιστή πίσω του.

Φτάνοντας κάτω, βρέθηκε σ'ένα δωμάτιο που μύριζε γνώριμα. Μύριζε αλχημικό εργαστήριο, ακριβώς όπως και το υπόγειο του Σάμκρο Περίδετου. Μια λάμπα κρεμόταν από ένα δοκάρι, εκπέμποντας ένα αδύναμο πρασινωπό φως. Από κάτω της ήταν ένα τραπέζι από λευκό ξύλο, που τα πόδια του έμοιαζαν με φίδια τα οποία έχουν σχηματίσει Z με τις ουρές τους. Ο υπόλοιπος χώρος ήταν τυλιγμένος σε πυκνές σκιές και σκοτάδι. *Κι εγώ που νόμιζα ότι το εργαστήρι του θείου ήταν σκοτεινό…*

Ο Χαλκοπρόσωπος πέρασε πλάι από τον Χανμάρο και κάθισε πίσω απ'το τραπέζι. «Τι θέλεις, λοιπόν, από εμένα, Πτεράργυρε;»

Να πεθάνεις, αργά και βασανιστικά, Φλογοκαμένο κάθαρμα! αισθανόταν ο Χανμάρο πως θα έπρεπε κανονικά να απαντήσει, αλλά είπε: «Να μιλήσουμε για τη Φιλράνα.»

«Ποια είναι η Φιλράνα;» Η χάλκινη μάσκα του αλχημιστή γυάλιζε με εφιαλτικό τρόπο στο πρασινωπό φως της λάμπας.

Δεν ξέρει ούτε τ'όνομά της! «Η κοπέλα που ήταν μαζί μου. Η κοπέλα που οι φονιάδες σου τόξεψαν.»

«Α, αυτή…»

«Θέλω να μάθω αν είναι ζωντανή.»

Η στάση του Χαλκοπρόσωπου δεν άλλαξε· ούτε, φυσικά, φαινόταν η έκφραση του προσώπου του. «Γιατί; Έχεις κάτι να προσφέρεις ως αντάλλαγμα για τη ζωή της;»

«Είναι ζωντανή ή δεν είναι;»

Ο αλχημιστής γέλασε. «Αν είναι, τη θέλεις πίσω;»

«Θα συνεχίσουμε να μιλάμε υποθετικά, Χαλκοπρόσωπε;» απαίτησε ο Χανμάρο. «Απάντησέ μου ευθέως.»

«Αν συνεχίσεις να κρατάς το στόμα σου κλειστό, η φίλη σου δε θα πάθει τίποτα περισσότερο απ'ό,τι έχει ήδη πάθει.»

Απ'ό,τι έχει ήδη πάθει; Αυτό δε λέει και πολλά, μπάσταρδε. Αν είναι νεκρή, προφανώς δεν μπορείς να την ξανασκοτώσεις! Οι γροθιές του Χανμάρο σφίχτηκαν. «Θέλω να τη δω, προτού υποσχεθώ οτιδήποτε.»

«Φοβάμαι πως αυτό είναι αδύνατο, Πτεράργυρε. Ωστόσο, υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που θα επιθυμούσα από εσένα…»

Δε μ'αρέσει ετούτο το παιχνίδι· δε μ'αρέσει καθόλου. Ο Χανμάρο αναρωτήθηκε αν θ'άξιζε να τραβήξει τα ξιφίδιά που είχε κρυμμένα μέσα στα ρούχα του και να χιμήσει στον Χαλκοπρόσωπο. Άραγε, ο αλχημιστής ήταν πιο εκπαιδευμένος από εκείνον στα όπλα, ή όχι; *Οι περισσότεροι αλχημιστές δεν είναι και ξιφομάχοι…* Ωστόσο, αποφάσισε πως δεν ήταν ακόμα η στιγμή για κάτι τέτοιο. *Ας μάθουμε, πρώτα, τι θέλει από εμένα…*

«Σ'ακούω.»

«Ποιος ήταν ο άντρας που επισκέφτηκε την οικία των Περίδετων αυτό το μεσημέρι; Τον έχω ξαναδεί να σας επισκέπτεται, πρόσφατα.»

Μιλάει για τον Λανκόρο. «Ένας πελάτης της θείας Ζεθάλιν.»

«Της Ζεθάλιν Περίδετης; Δε νομίζω να μου λες αλήθεια, Πτεράργυρε.»

«Γιατί;»

«Έχω τους λόγους μου,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Ποιος ήταν, λοιπόν;»

«Θα μπορούσα να δω τη Φιλράνα;»

«Σου είπα ήδη πως αυτό είναι αδύνατο–»

Ο Χανμάρο τράβηξε τα δύο ξιφίδια μέσα απ'τα ρούχα του· οι λεπίδες τους στραφτάλισαν στο πρασινωπό φως της λάμπας.

Ο Χαλκοπρόσωπος ορθώθηκε αμέσως, βγάζοντας ένα δυνατό σύριγμα πίσω απ'τη μάσκα του και πιάνοντας κι εκείνος ένα ξιφίδιο που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι. Ο Πτεράργυρος δεν το είχε δει πριν, καθώς ήταν ξαπλωμένο πίσω από ένα μεγάλο, ξύλινο κουτί.

Αυτό, όμως, που βγήκε *κάτω* απ'το τραπέζι ήταν που τρόμαξε τον Χανμάρο πραγματικά. Δύο κιτρινιάρικα μάτια γυάλισαν κι ένα ερπετίσιο κεφάλι ξεπρόβαλε. Το στόμα του Λό'ορ άνοιξε, αποκαλύπτοντας διχαλωτή γλώσσα και κοφτερά δόντια, γεμάτα δηλητήριο.

Ο νεαρός Πτεράργυρος οπισθοχώρησε, νιώθοντας την ανάσα του κομμένη.

«Όχι,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, «δε φαίνεται, τελικά, να είσαι συνετότερος από τον πατέρα σου. Είναι οικογενειακό σας χαρακτηριστικό η βλακεία;»

Ο Χανμάρο λύγισε τα γόνατα και προετοίμασε τα ξιφίδια στα χέρια του. Αν προλάβαινε να καρφώσει το Λό'ορ στα μάτια, προτού τον δαγκώσει….

Ο Χαλκοπρόσωπος έκανε τον γύρο του λευκοξύλινου τραπεζιού κι ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του δηλητηριώδους, καβουκοφόρου πλάσματος, χαϊδεύοντάς το και μοιάζοντας να το ηρεμεί.

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Μπορεί και ελέγχει τα Λό'ορ. Πώς το κάνει αυτό; Ο θείος μού έχει πει ότι δεν γίνεται.*

«Δεν υπάρχει λόγος να πεθάνεις, Πτεράργυρε,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Δεν έχω τίποτα εναντίον σου–»

«Και τι είχες εναντίον της Φιλράνα, Φλογοκαμένε;» γρύλισε ο Χανμάρο, και, σχεδόν αμέσως, μετάνιωσε για τα λόγια του. Ήταν ανάγκη να μιλήσει;

«Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Αλλά έκανε το λάθος να θέλει να πάει στη φρουρά. Κι αυτό δεν μπορούσα να το επιτρέψω. Θα… *περιέπλεκε* τα πράγματα, βλέπεις.

»Εσύ, όμως, παρότι, όπως φαίνεται, σε πιάνουν κρίσεις ανοησίας, υποθέτω θα αποδειχτείς εξυπνότερος, και δε θα αποκαλύψεις τίποτα από όσα ξέρεις. Αλλιώς, δε θα πληρώσεις μονάχα εσύ, αλλά κι όλη

σου η οικογένεια, Πτεράργυροι και Περίδετοι.» Το Λό'ορ που άγγιζε ο Χαλκοπρόσωπος σύριξε, απειλητικά, σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τα λόγια του αφέντη του.

«Τουλάχιστον, πες μου ένα πράγμα: η Φιλράνα είναι ζωντανή ή νεκρή; Πες μου αλήθεια, Χαλκοπρόσωπε! Είναι ζωντανή ή νεκρή;»

«Οι πληροφορίες ανταλλάσσονται,» αποκρίθηκε ο αλχημιστής. «Πες μου ποιος ήταν ο άντρας που σας επισκέφτηκε δύο φορές και θα σου πω –αληθινά– τι απέγινε η Φιλράνα.»

Ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Κι εξάλλου, τι σημασία θα είχε αν ο Χαλκοπρόσωπος μάθαινε ποιος ήταν ο Λανκόρο; Τι θ'άλλαζε; Κατά πάσα πιθανότητα, τίποτα.

«Λανκόρο ονομάζεται, και είναι πράκτορας του Συμβουλίου. Μονάχα αυτό γνωρίζω.» Πράγμα το οποίο ήταν, βέβαια, μόνο η μισή αλήθεια. Δεν είχε πει στον αλχημιστή ότι ο Λανκόρο είχε σταλεί από τον Υπουργό Χαντόλο, συγκεκριμένα, ώστε να ερευνήσει και να μάθει τι είχε απογίνει η Φιλράνα Επίθυρη.

«Και γιατί σας επισκέφτηκε;»

«Αυτή είναι άλλη ερώτηση, Χαλκοπρόσωπε. Σου είπα ποιος είναι, δε σου είπα;»

«Αντιλαμβάνεσαι ότι, τώρα, ακροβατείς ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο;» Ο Χαλκοπρόσωπος κοίταξε, στιγμιαία, το Λό'ορ πλάι του.

«Ναι. Αλλά πολλοί άνθρωποι γνωρίζουν πού βρίσκομαι, και, πίστεψέ με, δε θα ήθελες να… *χαθώ* όσο είμαι στο σπίτι σου.» Αυτό, φυσικά, ήταν ψέμα –κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν–, όμως ο Χανμάρο νόμιζε ότι το είχε πει αρκετά πειστικά. Μια δύσκολη κατάσταση σαν κι ετούτη σε κάνει πολύ καλό ψεύτη, διαπίστωσε. «Τώρα, νομίζω ότι μου χρωστάς μια απάντηση. Είσαι άνθρωπος του λόγου σου ή όχι, Χαλκοπρόσωπε;»

«Η φίλη σου είναι νεκρή,» του είπε ο μασκοφόρος αλχημιστής. Τα λόγια του ήταν στεγνά, χωρίς να φανερώνουν κανένα συναίσθημα· ο Χανμάρο, όμως, τα αισθάνθηκε σαν μια λεπίδα που τον λόγχισε κατευθείαν στην καρδιά. «Και φύγε απ'το σπίτι μου, προτού αλλάξω γνώμη. Εξαφανίσου!»

Ο νεαρός Πτεράργυρος, παρότι συντετριμμένος, δεν έφερε αντίρρηση. Ανέβηκε τη σκάλα και βγήκε απ'την οικία του Χαλκοπρόσωπου.

Τα ξιφίδιά του τα θηκάρωσε μόνο όταν είχε περάσει από το Άνοιγμα όπου έπεσε η Ναράμια και είχε απομακρυνθεί πολύ.

Οι ήλιοι βασίλευαν ανατολικά και δυτικά της Σερανβέλ.

Κεφάλαιο Έβδομο
—Φαρλάνο—

Ο Φαρλάνο –ο άνθρωπος που στη Σερανβέλ ήταν, τώρα, γνωστός ως Χαλκοπρόσωπος– βγήκε απ'την οικία του λίγη ώρα αφότου έφυγε ο Χανμάρο και ενώ είχε βραδιάσει στην πόλη. Τη χάλκινή του μάσκα εξακολουθούσε να τη φορά, αλλά είχε ρίξει και μια μαύρη κάπα στους ώμους του. Η κουκούλα του ήταν σηκωμένη, κρύβοντας τη μεταλλική του όψη στη σκιά της. Τα βήματά του αντηχούσαν στους ήσυχους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, καθώς τη διέσχιζε προς τα βόρεια.

Από ένα απ'τα Ανοίγματα άκουσε ένα δυνατό σύριγμα. Κάποιο Λό'ορ τον είχε αντιληφτεί· ή, μάλλον, είχε αντιληφτεί τη δύναμη που κρυβόταν στο εσωτερικό του πέτρινου δαχτυλιδιού του. Ο Φαρλάνο ζύγωσε το Άνοιγμα και κοίταξε κάτω, το Λό'ορ που είχε ξεπροβάλλει από μια σχισμάδα και τον ατένιζε, με κιτρινωπά, γυαλιστερά μάτια. *Παρότι εκφυλισμένα, τα Λό'ορ της πόλης δε διαφέρουν από τα Λό'ορ των βάλτων σ'ετούτο,* σκέφτηκε ο αλχημιστής. *Μονάχα μία διαφορά υπάρχει: ότι εδώ τα πλάσματα δεν είναι μόνα τους…*

Ο Φαρλάνο περίμενε, γνωρίζοντας τι επρόκειτο να συμβεί.

Το Λό'ορ που τον ατένιζε κατέβασε το βλέμμα του και το έστρεψε στο σκοτάδι, σαν από εκεί να είχε ακούσει κάποια φωνή, κάτι να το καλεί. Σύρθηκε ξανά μέσα στη σχισμάδα απ'την οποία είχε έρθει, και χάθηκε απ'τα μάτια του Φαρλάνο.

Ναι, δεν είναι μόνα τους. Το είχε ξαναπαρατηρήσει ετούτο. Το δαχτυλίδι του δεν είχε την ιδιότητα να προσελκύει τα Λό'ορ της Πόλης των Ανοιγμάτων. Ή, μάλλον, την είχε, αλλά εκεί κάτω υπήρχε και κάτι άλλο, που το εμπόδιζε.

Ο Φαρλάνο είχε ακούσει μύθους για τον Γέροντα των Ανοιγμάτων, και αναρωτιόταν αν αυτός ήταν που πρόσταζε τα Λό'ορ ή κάποιος άλλος, κάποια άλλη δύναμη. *Κι αν, όντως, υπάρχει ο Γέροντας των Ανοιγμάτων, τι να είναι, άραγε; Να είναι ένας απλός άνθρωπος; Δεν το νομίζω.*

Ετούτη, όμως, δεν ήταν η καταλληλότερη ώρα για τέτοιους συλλογισμούς. Ο Χαλκοπρόσωπος είχε μια δουλειά να κάνει, και, παίρνοντας το βλέμμα του από το Άνοιγμα, συνέχισε να βαδίζει. Έφτασε στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες και έστριψε αριστερά, για να βγει στις Αποβάθρες του Κακού Νερού, όπου η οσμή ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστη. Φυσικά, δε βρομούσαν αποπνιχτικά σε κάθε τους σημείο, όμως παντού σ'αυτό το μέρος σού δινόταν η αίσθηση ότι μέσα στον αέρα υπήρχε κάτι το βρόμικο, όπως παντού στη Συνοικία των Δηλητηρίων σού δινόταν η αίσθηση ότι μέσα στον αέρα υπήρχε κάτι από τις οξείες οσμές της αλχημείας.

Ο Φαρλάνο ακολούθησε έναν καθοδικό δρόμο που οδηγούσε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, και κατέληξε μπροστά στην πόρτα του άντρου του Σάρκο, η οποία ήταν ψηλή, διπλή, και καμωμένη από μαύρο ξύλο. Σε κάθε της φύλλο υπήρχε ένας μπρούντζινος χαλκάς, που τον κρατούσε στο ράμφος της μια μπρούντζινη γερακοκεφαλή. Στην κάτω δεξιά μεριά του δεξιού φύλλου της πόρτας υπήρχε λαξεμένο το σύμβολο που έδειχνε ότι εδώ βρισκόταν κάποιος δευτερεύων σύμμαχος της Αδελφότητας του Βορρά: ένα δόντι μέσα σ' έναν κύκλο, με την αιχμή του να δείχνει προς τα πάνω. Η Κάτω Γνάθος, όπως έλεγαν ορισμένα από τα μέλη της Αδελφότητας.

Ο Φαρλάνο έπιασε τον δεξιό χαλκά και χτύπησε. Το ένα φύλλο της πόρτας άνοιξε, κι ένας άντρας παρουσιάστηκε. Τα μάτια του γούρλωσαν, προς στιγμή, καθώς αντίκρισε τη χάλκινη όψη του επισκέπτη.

«Θα ήθελα να δω τον Σάρκο. Είναι επείγον,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος.

Ο άντρας ένευσε και τον άφησε να περάσει σ'ένα πέτρινο δωμάτιο όπου υπήρχαν τέσσερα ξύλινα τραπέζια. Σ'ένα απ'αυτά τρεις άνθρωποι έτρωγαν· σ'ένα άλλο, δύο έπαιζαν ένα παιχνίδι με χαρτιά. Όλοι τους στράφηκαν στον επισκέπτη, παρατηρώντας την όψη του

κάτω από την κουκούλα. Γνώριζαν ποιος ήταν. Τον είχαν ξαναδεί να έρχεται εδώ, και είχαν ακούσει και διάφορες φήμες γι'αυτόν.

Ο άντρας που είχε ανοίξει στον Φαρλάνο τού ζήτησε να περιμένει και ανέβηκε μια μικρή, πέτρινη σκάλα, στη δεξιά γωνία του δωματίου. Ο Χαλκοπρόσωπος έμεινε όρθιος, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του, ακίνητος. Οι μισθοφόροι του Σάρκο επέστρεψαν στις δουλειές τους, προσπαθώντας ν'αγνοήσουν την παρουσία του. Ένας απ'αυτούς που έτρωγαν σηκώθηκε και έφυγε, ανεβαίνοντας κι εκείνος τη σκάλα στη γωνία.

Σε λίγο, ο άντρας που είχε υποδεχτεί τον Φαρλάνο επέστρεψε και είπε στον αλχημιστή ότι ο κύριος Σάρκο τον περίμενε επάνω. Εκείνος ένευσε, δίχως να μιλήσει, και ανέβηκε τα σκαλοπάτια, φτάνοντας σε μια μισάνοιχτη, ξύλινη πόρτα και σπρώχνοντάς την, για να μπει.

Το δωμάτιο ήταν πέτρινο, αλλά πολύ πιο μικρό από το προηγούμενο. Ένα γραφείο υπήρχε στη μια του μεριά κι ένα τραπέζι με τυλιγμένα χαρτιά και χάρτες στην αντικρινή. Πάνω από το τραπέζι, στον τοίχο, ήταν κρεμασμένοι κι άλλοι χάρτες. Δίπλα απ'το γραφείο ήταν μια κλειστή, ξύλινη πόρτα. Ένα τζάκι, σβηστό επί του παρόντος, βρισκόταν στη γωνία. Απέναντι από τον Φαρλάνο, ανάμεσα στο γραφείο και στο τραπέζι, ήταν ένα παράθυρο με μεγάλες κουρτίνες, που τώρα ήταν τραβηγμένες, σχηματίζοντας ένα Λ. Μπροστά τους, και κοιτάζοντας έξω, στεκόταν ένας καστανομάλλης άντρας, με τα χέρια πιασμένα στην πλάτη.

«Χαλκοπρόσωπε,» είπε, «σε τι οφείλω ετούτη την απρόσμενη επίσκεψη;»

Ο Φαρλάνο έκλεισε την πόρτα. «Έμαθα ποιος είναι ο άντρας που στρίμωξε τη μισθοφόρο σου.»

Ο Σάρκο στράφηκε, και το μοναδικό του μάτι γυάλισε στο φως του πολύφωτου που κρεμόταν από το ταβάνι.

«Το όνομά του,» συνέχισε ο Φαρλάνο, «είναι Λανκόρο, και εργάζεται ως πράκτορας του Συμβουλίου.»

«Πράκτορας του Συμβουλίου;» μούγκρισε ο Σάρκο. «Πώς μπλέχτηκε το Συμβούλιο σ'όλα τούτα;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω.»

«Οι καταραμένοι Περίδετοι πρέπει να το έμπλεξαν!»

«Το αμφιβάλλω.»

«Γιατί; Ο άνθρωπος αυτός ήξερε το *όνομά μου*!» είπε ο Σάρκο. «Υποπτευόταν ότι *εγώ* ήμουν που παρακολουθούσα το σπίτι.»

«Οι Περίδετοι δεν ξέρουν τίποτα για σένα, Σάρκο. Δεν έχουν καμία ιδέα ότι εργάζεσαι για μένα.» *Ούτε αυτοί ούτε ο Χανμάρο Πτεράργυρος... Ο Χανμάρο Πτεράργυρος...* Ο Φαρλάνο δεν γνώριζε ότι ο νεαρός βοηθός του Σάμκρο ήταν γιος του Νολράκο Πτεράργυρου, μέχρι που εκείνος ήρθε και τον επισκέφτηκε απόψε, δηλώνοντας το όνομά του. Οι Πτεράργυροι και οι Περίδετοι πρέπει να είχαν κάποια σχέση, αλλά ο Χαλκοπρόσωπος δεν ήξερε τι σχέση ήταν αυτή ακριβώς.

«Τότε, από πού πήρε την πληροφορία του ο πράκτορας του Συμβουλίου;» απαίτησε ο Σάρκο.

«Μονάχα μία απάντηση μπορώ να σου δώσω: Έψαξε και βρήκε. Οι άνθρωποί σου που επιτέθηκαν στον βοηθό του Περίδετου και σ'εκείνη την κοπέλα είχαν τα πρόσωπά τους κρυμμένα;»

Ο Σάρκο κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω.»

«Ορίστε, λοιπόν, πώς έμαθαν για σένα, ανόητε. Ο νεαρός έδωσε τις περιγραφές τους στον Λανκόρο, κι εκείνος ερεύνησε και έμαθε για ποιον δουλεύουν.»

«Ανάθεμα!…» γρύλισε ο Σάρκο, τρίζοντας τα δόντια και σφίγγοντας τη γροθιά του. «Πώς, όμως, μπλέχτηκε εξαρχής αυτός ο πράκτορας στο παιχνίδι; Οι πράκτορες του Συμβουλίου δεν κάνουν ειδική έρευνα για τον καθένα.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Φαρλάνο, «αυτό κι εμένα μ'έχει προβληματίσει…»

«Χαλκοπρόσωπε,» είπε ο Σάρκο, ζυγώνοντάς τον, «δε θέλω να βρω, ξαφνικά, τη φρουρά μπροστά στην πόρτα του άντρου μου.»

«Ούτε κι εγώ μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Γι'αυτό, αν τύχει κι έρθουν σ'εσένα, δεν με ξέρεις. Δεν με έχεις δει ποτέ.»

«Ναι, ε; Και ποιος με είχε προσλάβει για να επιτεθώ στον νεαρό και στην κοπέλα; Ποιος με είχε προσλάβει να παρακολουθήσω το σπίτι των Περίδετων;»

Σωστά, σκέφτηκε ο Χαλκοπρόσωπος. *Ποιος;... Ποιος;... Σίγουρα, όχι εγώ. Αλλά ποιος;* Τότε, του ήρθε μια ιδέα, και γέλασε πίσω απ'τη χάλκινή του μάσκα. «Ο Βάρνακ.»

Ο Σάρκο συνοφρυώθηκε. «Ο άλλος αλχημιστής που μ'έχεις βάλει να παρακολουθώ;»

Ο Φαρλάνο ένευσε, και, με το κούνημα του κεφαλιού του, το φως των κεριών του πολύφωτου έκανε διάφορες αντανακλάσεις επάνω στη μεταλλική επιφάνεια του προσωπείου του.

«Δε μ'αρέσει αυτό, Χαλκοπρόσωπε. Ίσως να μπλέξουμε ακόμα χειρότερα. Και δε θέλω νάχω μπλεξίματα με το Συμβούλιο, με καταλαβαίνεις;»

«Σάρκο, πίστεψέ με, δε θέλεις ούτε να έχεις μπλεξίματα με τους ανθρώπους για τους οποίους δουλεύω. Ο Βάρνακ είναι από τις Τρεις Πόλεις, κι όπως γνωρίζεις, οι Σερανβέλιοι δεν τους συμπαθούν όσους κατάγονται από τις Τρεις Πόλεις. Κανείς δε θα αμφισβητήσει τις κατηγορίες εναντίον του. Κι επιπλέον, ο συγκεκριμένος αλχημιστής έχει και βεβαρημένο παρελθόν. Όταν ήταν στη Βένμιρχ, τον έδιωξαν. Έτσι λέει, τουλάχιστον. Πολλοί, όμως, υποπτεύονται ότι μπορεί νάναι ακόμα και κατάσκοπος των Τριών Πόλεων.»

«Είναι;»

«Ποιος ξέρει;» αποκρίθηκε, αινιγματικά, ο Φαρλάνο (αν και, φυσικά, γνώριζε τα πάντα για τον Βάρνακ). «Εσύ, πάντως, σίγουρα *δεν* ξέρεις. Δεν σου εξήγησε ούτε γιατί ήθελε να παρακολουθείς το σπίτι των Περίδετων ούτε γιατί ήθελε να επιτεθείς στον νεαρό βοηθό του Σάμκρο με την πρώτη ευκαιρία.»

«Και η κοπέλα; Η κοπέλα που σκοτώσαμε και πετάξαμε στα Ανοίγματα;»

«Κι αυτήν, επίσης,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Ο Βάρνακ ήθελε να επιτεθείτε και σ'αυτήν. Ήθελε να τη σκοτώσετε, συγκεκριμένα, και να εξαφανίσετε το πτώμα της.»

«Και γιατί να μην ήθελε να σκοτώσουμε και τον βοηθό του Σάμκρο;»

«Δεν ξέρεις. Εσύ εντολές ακολουθείς. Αυτή δεν είναι η αλήθεια, εξάλλου;»

«Αυτή είναι, όντως, η αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Σάρκο. «Ο φόνος, όμως, είναι παράνομος μέσα στη Σερανβέλ, Χαλκοπρόσωπε, όπως γνωρίζεις πολύ καλά. Θα πρέπει να πληρώσω, και να πληρώσω ακριβά. Πιθανότατα θα διαλύσουν και τη συντεχνία μου.»

«Σωστά,» είπε ο Φαρλάνο, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. Στάθηκε μπροστά από τους χάρτες που ήταν κρεμασμένοι στον τοίχο –χάρτες της πόλης– και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Αυτή είναι, πράγματι, μια λεπτομέρεια που οφείλουμε να φροντίσουμε…»

«Υπάρχει λύση,» είπε η Σάρκο πίσω του. «Αλλά δε μ'αρέσει.»

«Πολλές λύσεις δε μας αρέσουν, όμως εξακολουθούν να είναι λύσεις. Να την ακούσω;»

«Ο Βάρνακ προσέλαβε τον Σιλάρμο, τη Ζαμέρα, τον Νακόρο, και τη Μάριλιν χωρίς εγώ να έχω λάβει γνώση.»

Ο Χαλκοπρόσωπος στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Θα ισχυριστείς, δηλαδή, ότι εργάστηκαν μόνοι τους για τον αλχημιστή;»

«Ακριβώς.»

Το καθίκι! Το Φλογοκαμένο καθίκι των Σκιών! Πώς τολμά ακόμα και να σκέφτεται *να μας πουλήσει έτσι;*

Ο Σιλάρμο ο Γάτος έτρωγε, όταν ο Χαλκοπρόσωπος ήρθε στο άντρο τους και ζήτησε να μιλήσει στον Σάρκο. Η περιέργειά του, αμέσως, κεντρίστηκε για το τι μπορεί ο αλχημιστής να είχε να πει στο αφεντικό ετούτη τη φορά. Αυτές οι κρυφές συνομιλίες που έκαναν οι δυο τους τον ανησυχούσαν πολύ. Έτσι, παρατώντας το φαγητό του μισοτελειωμένο, ανέβηκε ώς ένα σημείο τη σκάλα που οδηγούσε στο γραφείο του Σάρκο· κι εκεί ο Σιλάρμο, βρίσκοντας ένα παράθυρο, το άνοιξε και βγήκε σ'ένα από τα δώματα του οικοδομήματος. Ο αγέρας που ερχόταν από τη θάλασσα ήταν ψυχρός εδώ πάνω, παρότι καλοκαίρι. Ο Σιλάρμο περίμενε ν'ακούσει τον Χαλκοπρόσωπο ν'ανεβαίνει και να κλείνει την πόρτα του γραφείου του Σάρκο, και τότε επέστρεψε στη σκάλα και πήγε να κρυφακούσει.

Τώρα, είχε το αφτί του κολλημένο επάνω στην επιφάνεια της πόρτας και δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που έλεγε το αφεντικό του.

Θα μας δώσει βορά στη φρουρά, ο τρισκατάρατος! Βορά στη φρουρά!

Ο Σιλάρμο έφυγε, βγαίνοντας, πάλι, από το παράθυρο.

«Ωστόσο,» συνέχισε ο Σάρκο, «είναι η χειρότερη λύση που μπορώ να σκεφτώ.»

«Είναι, όμως, και η *μοναδική*. Εκτός αν θέλεις να μπλέξουμε κι οι δύο.»

«Να κάψει και να καρβουνιάσει η Φλόγα!» γρύλισε ο μισθοφόρος, κοπανώντας τη γροθιά του επάνω στο γραφείο του και κάνοντας μερικά χαρτιά να αναπηδήσουν. «Πώς ανακατεύτηκε το καταραμένο Συμβούλιο, δεν μπορώ να καταλάβω! Τι μου κρύβεις, Χαλκοπρόσωπε; Τι;»

Ο Φαρλάνο, που ακόμα κοίταζε τους κρεμασμένους χάρτες, στράφηκε. «Σχετικά με τη συγκεκριμένη περίπτωση, τίποτα απολύτως. Δεν έχω ιδέα πώς αναμίχθηκε το Συμβούλιο… αλλά θα προσπαθήσω να μάθω. Δεν είσαι ο μόνος που ψάχνει το *γιατί*, Σάρκο.»

Ο μισθοφόρος κάθισε πίσω απ᾽το γραφείο του. «Αν βρεις κάποια πληροφορία, να με ενημερώσεις. Σ᾽έχω υπηρετήσει καλά μέχρι στιγμής, έτσι δεν είναι;»

Ο Φαρλάνο ένευσε. «Ναι, πράγματι· κι αυτό το εκτιμώ. Ελπίζω η συνεργασία μας να συνεχίσει να είναι καλή.»

«Θα συνεχίσει,» υποσχέθηκε ο Σάρκο. «Φτάνει να μην πέσουμε στα νύχια του Συμβουλίου, γιατί, τότε, τίποτα δε μας γλιτώνει. Η Αστυνομία, μάλιστα, ίσως να βρίσκεται ήδη στα ίχνη μας.» Υπήρχε πανικός στη φωνή του, καθώς το έλεγε αυτό το τελευταίο.

«Δεν το νομίζω, Σάρκο.»

«Γιατί;»

«Γιατί θα ήμασταν τώρα νεκροί, ή δούλοι, ή κάτι ακόμα χειρότερο θα μας είχε συμβεί.»

«Κι αυτός ο Λανκόρο; Δεν μπορεί αυτός νάναι Αστυνόμος;»

«Μην είσαι ανόητος. Η Αστυνομία δε δρα τόσο φανερά. Το ξέρουμε, και εσύ και εγώ.»

«Ναι, μιλάς σωστά,» είπε ο Σάρκο, νεύοντας.

Ο Φαρλάνο ζύγωσε την πόρτα και έπιασε το πόμολο. «Σε χαιρετώ, λοιπόν. Μέχρι που να ξαναμιλήσουμε.»

Φεύγοντας από το άντρο του Σάρκο, ο Φαρλάνο δεν επέστρεψε στην οικία του. Μέσα στο βράδυ, βγήκε από τους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους και μπήκε στην Οδό του Μικρού Ήλιου, η οποία ήταν κάθε άλλο παρά ήσυχη ετούτη την ώρα. Αρκετός κόσμος πήγαινε κι ερχόταν, ακόμα· δεν είχε απλωθεί στη Σερανβέλ η βαθιά νύχτα, που άφηνε τους δρόμους άδειους.

Καθώς ο Φαρλάνο διέσχιζε την Οδό του Μικρού Ήλιου, ο Ναός της Φλόγας, επιβλητικός και ψηλός, ορθωνόταν στ'αριστερά του. Ο αλχημιστής τον προσπέρασε και πλησίασε τη Δυτική Πύλη, όπου και έστριψε δεξιά, σ'έναν κάθετο δρόμο, φτάνοντας στη Δυτική Γέφυρα, την τελευταία γέφυρα της Σερανβέλ από εκείνη τη μεριά. Στην αντικρινή όχθη του ποταμού Σίλμεργκιθ, ακολούθησε την Οδό της Μούχλας ώς ένα σημείο και εκεί έστριψε, μπαίνοντας στη Συνοικία των Ερειπίων, για να καταλήξει στο σπίτι της Λαντίρα.

Ανέβηκε τα τρία πέτρινα σκαλάκια μέχρι την πόρτα και χτύπησε, όπως είχαν συμφωνήσει οι δυο τους να χτυπά όποτε ερχόταν. Η Λαντίρα τού άνοιξε και τον άφησε να μπει σ'ένα σαλόνι τυλιγμένο στις σκιές, το οποίο φωτιζόταν από μια αδύναμη λάμπα επάνω σ'ένα τραπέζι. Τα πατζούρια των παραθύρων ήταν κλειστά.

«Καλησπέρα,» του είπε η Λαντίρα, κλείνοντας πίσω του. «Βρίσκεσαι εδώ επειδή με πεθύμησες, ή υπάρχει άλλος λόγος;»

Ο Φαρλάνο έβγαλε την κουκούλα του και τη χάλκινή του μάσκα, αποκαλύπτοντας ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια. «Υπάρχει λόγος.»

Η Λαντίρα μειδίασε. «Θα προσπαθήσω να μην το εκλάβω αυτό ως προσβολή.» Φίλησε, πεταχτά, τα χείλη του και βάδισε προς την ξύλινη σκάλα του σπιτιού, ανεβαίνοντας. «Έλα επάνω.» Φορούσε μια μακριά, μεταξωτή, πράσινη νυχτικιά, παρατήρησε ο Φαρλάνο καθώς την ακολουθούσε, και τα πόδια της ήταν ξυπόλυτα. Τα μαύρα της μαλλιά (που, στην πραγματικότητα, ήταν ξανθά, χωρίς τη βαφή που έκρυβε το αληθινό τους χρώμα) ήταν μαζεμένα σ'έναν κότσο πίσω απ'το κεφάλι της.

«Κοιμόσουν από τόσο νωρίς;» τη ρώτησε ο Φαρλάνο.

«Όχι.»

«Τι έκανες;»

«Με ελέγχεις;» τον πείραξε η Λαντίρα, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει· ο περιπαιχτικός τόνος ήταν, όμως, έκδηλος στη φωνή της.

«Ενδιαφέρομαι…»

Η Λαντίρα γέλασε· μετά είπε, σοβαρά: «Διάβαζα.»

Τον οδήγησε στο γραφείο του σπιτιού και εκείνος κάθισε σε μια από τις αναπαυτικές πολυθρόνες, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο κι αφήνοντας τη μάσκα του στο τραπεζάκι δίπλα. Η Λαντίρα τού γέμισε ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί –το νερό και το κρασί ήταν στις ακριβείς αναλογίες που εκείνη ήξερε πως ήθελε ο αλχημιστής– και του το έδωσε.

«Τι είναι, λοιπόν; Κάτι σημαντικό;»

Ο Φαρλάνο ήπιε μια γουλιά. «Αρκετά σημαντικό, θα έλεγα.»

Η Λαντίρα κάθισε στον καναπέ, διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της και περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Φαρλάνο τής μίλησε για την κατάσταση όπως είχε εξελιχτεί. Της είπε για την επίσκεψη του Χανμάρο στην οικία του, για τις πληροφορίες που του έδωσε ο νεαρός Πτεράργυρος, και για τη συζήτηση που έκανε με τον Σάρκο. «Και τώρα, θέλω να μου λύσεις μερικές απορίες, αν μπορείς. Κατ’αρχήν, υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα στους Πτεράργυρους και τους Περίδετους;»

Η Λαντίρα ένευσε, υπομειδιώντας. «Υπάρχει, πώς δεν υπάρχει; Και απορώ που δεν το ήξερες. Σύζυγος του Νολράκο Πτεράργυρου είναι η Μάριλιν Περίδετη.»

«*Περίδετη* είναι η γυναίκα του Νολράκο; Αδελφή της Ζεθάλιν;»

«Ποια είναι η Ζεθάλιν;»

«Μια αλχημίστρια,» εξήγησε ο Φαρλάνο. «Όπως αλχημιστής είναι κι ο αδελφός της, ο Σάμκρο. Βασικά, νόμιζα ότι ολόκληρη η οικογένεια ήταν αλχημιστές…»

«Η Μάριλιν, μάλλον, δεν είναι.»

Ο Φαρλάνο σούφρωσε τα χείλη του. «Και έχει παντρευτεί τον Πτεράργυρο… Κοίτα να δεις… Βλέπω, δε σου ξεφεύγουν και πολλά, ε, Λαντίρα;»

Εκείνη γέλασε. «Τους γάμους και τις κηδείες πρέπει κανείς οπωσδήποτε να τους παρακολουθεί, αγάπη μου.»

«Χα! Μάλλον, έχεις δίκιο.» Ο Φαρλάνο ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. «Ελπίζω να ξέρεις και ποιος είναι αυτός ο Λανκόρο, ο πράκτορας του Συμβουλίου.»

Η Λαντίρα μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ετούτο οφείλω να ομολογήσω πως *δεν* το ξέρω. Πρώτη φορά τον ακούω τον κύριο. Επώνυμο δεν έχει;»

«Θα έχει, υποθέτω, αλλά δεν το γνωρίζω.»

«Και ούτε πού μένει γνωρίζεις, ε;»

Ο Φαρλάνο κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Ήπιε κρασί.

«Τότε, θα πρέπει να ψάξω γι'αυτόν. Για να είμαι ειλικρινής, όμως, δεν μπορώ να καταλάβω πώς το Συμβουλίου μπλέχτηκε σ'ετούτη την υπόθεση.»

«Αυτή ήταν η επόμενη ερώτηση που σκόπευα να σου κάνω.»

«Τώρα, λοιπόν, ξέρεις πως δε γνωρίζω την απάντηση.»

«Θα μπορούσες να τη μάθεις;» ρώτησε ο Φαρλάνο.

Η Λαντίρα έλυσε τα μαύρα της μαλλιά, αφήνοντάς τα να χυθούν στους ώμους της. «Αυτό ίσως ν'αποδειχτεί δύσκολο.» Έσμιξε τα χείλη, σκεπτικά. «Τι να ήταν εκείνο που τράβηξε την προσοχή του Συμβουλίου;…» Σταμάτησε να μιλά, κοιτάζοντας το τσιμπιδάκι στα χέρια της κι ανοιγοκλείνοντάς το.

«Οι Πτεράργυροι,» είπε ο Φαρλάνο. «Έχουν, μήπως, κάποιον συγγενή στο Συμβούλιο;»

«Όχι. Κι αν είχαν, θα το ήξερα. Όμως… δε μου λες, αυτή η κοπέλα που σκότωσαν οι άνθρωποι του Σάρκο ποια ήταν;»

«Ο Χανμάρο είπε πως την έλεγαν Φιλράνα.»

«Επώνυμο δεν ξέρεις, πάλι, να υποθέσω;»

Ο Φαρλάνο κατένευσε.

«Χμμ…» έκανε η Λαντίρα, συνεχίζοντας να παίζει με το τσιμπιδάκι της. «Τι του ήταν η Φιλράνα; Φίλη του; Ερωμένη του;»

«Ή το ένα ή το άλλο. Ερωμένη του, πιστεύω, όμως.»

«Θα πρέπει να μάθουμε γι'αυτήν. Ίσως εκείνη να ήταν που τράβηξε την προσοχή του Συμβουλίου.»

«Νομίζεις;»

Η Λαντίρα έκλεισε το τσιμπιδάκι της και το άφησε κλειστό. «Δεν μπορώ να φανταστώ πώς αλλιώς μπλέχτηκε το Συμβούλιο μαζί μας.»

Κεφάλαιο Όγδοο
—Σιλάρμο—

Ο Σιλάρμο κατάφερε να συγκεντρώσει τον Νακόρο, τη Ζαμέρα, και τη Μάριλιν κατά τα μεσάνυχτα, σ'ένα σκιερό στέκι της Συνοικίας του Δούλου.

«Τι είδους ελεεινό μέρος είν'αυτό;» έκανε η Μάριλιν, σουφρώνοντας τη μύτη της. Ήταν η τελευταία που ήρθε στην ταβέρνα, μετά από τη βάρδια της. Φορούσε τη δερμάτινή της αρματωσιά και είχε τα κοντόσπαθά της θηκαρωμένα στη μέση.

«Ένα μέρος που θεωρώ ασφαλές,» αποκρίθηκε ο Σιλάρμο, έχοντας τους αγκώνες του ακουμπισμένους επάνω στο παλιό, χιλιοχαραγμένο τραπέζι, όπου εκείνος κι οι άλλοι δύο κάθονταν.

Η Μάριλιν έριξε μια ματιά τριγύρω, στον μισοσκότεινο χώρο. Η ταβέρνα ήταν χαμηλοτάβανη και οι πελάτες της έμοιαζαν όλοι μπεκρήδες και αποτυχημένοι. «Έχεις μια παράξενη αίσθηση τού τι είναι ασφαλές, Σιλάρμο,» είπε, αλλά κάθισε κι εκείνη, παίρνοντας θέση αριστερά του Νακόρο, ο οποίος ρώτησε τον άντρα που έφερε το παρατσούκλι *ο Γάτος*:

«Λοιπόν, γιατί μας μάζεψες εδώ;»

«Ο Σάρκο σχεδιάζει να μας πουλήσει,» τους πληροφόρησε ο Σιλάρμο. «Τα λέγανε με τον Χαλκοπρόσωπο, και τους άκουσα.»

«Τους *κρυφάκουσες*, θες να πεις,» τον διόρθωσε η Μάριλιν.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Το ίδιο είναι.»

Η Μάριλιν αναποδογύρισε τα μάτια. «Για σένα, μάλλον…» μουρμούρισε μεσ'απ'τα δόντια της.

«Δεν καταλαβαίνω, Σιλάρμο,» είπε η Ζαμέρα, συνοφρυωμένη. «Για ποιο λόγο να μας πουλήσει; Έχει κανένα πρόβλημα μαζί μας;»

«Εμείς οι τρεις,» ο Σιλάρμο έδειξε τον εαυτό του, τον Νακόρο, και τη Ζαμέρα, με μια ημικυκλική κίνηση του χεριού, «σκοτώσαμε την

κοπελιά και χτυπήσαμε το νεαρό στο Μεγάλο Παζάρι, και τ'αφεντικό πιστεύει ότι εμείς είμαστε που στρέψαμε τις υποψίες του πράκτορα του Συμβουλίου σ'εκείνον–»

«*Τι;*» έκανε ο Νακόρο. «Αυτό είναι παράλογο! Πώς να βρούμε εμείς τον πράκτορα και να–;»

«Δεν είπα ότι *εμείς* τον βρήκαμε· *εκείνος* μάς βρήκε.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Ζαμέρα, που η δική της βαλλίστρα ήταν που είχε σκοτώσει την κοπέλα με το ξίφος. «Πώς να μας βρήκε; Μας ξέρει;»

«Ο νεαρός πρέπει να τούδωσε τις περιγραφές μας, κι εκείνος έψαξε και μας εντόπισε, κι έμαθε ότι δουλεύουμε για τον Σάρκο. Οπότε, τώρα, ο Σάρκο θα κατηγορηθεί για φόνο, μάλλον· ή έτσι φοβάται, τουλάχιστον. Κι αν κατηγορηθεί για φόνο, αν το Συμβούλιο τον *κυνηγήσει* γι'αυτό, τότε τίποτα δεν τον γλιτώνει. Θα τον πιάσουν και θα του κλείσουν και τη συντεχνία. Οπότε, προτιμά να ξεφορτωθεί εμάς.»

«Θα μας σκοτώσει;» είπε ο Νακόρο.

Ο Σιλάρμο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα ισχυριστεί ότι ενεργήσαμε χωρίς εκείνος να το ξέρει, ακολουθώντας τις διαταγές του Βάρνακ, του αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις.»

«Τ'*άκουσες* όλ'αυτά, ρε φαντασμένε, ή τα βγάζεις απ'το κεφάλι σου;» τον ρώτησε η Μάριλιν.

«Τ'άκουσα, βέβαια!»

«Μέχρι στιγμής, όμως, μιλάς μονάχα για σας τους τρεις. Εμένα γιατί μ'έφερες εδώ;»

«Γιατί ο Σάρκο δεν είπε μόνο για μας· είπε και για σένα. Κι εσένα θέλει να σε ξεφορτωθεί, μάλλον γιατί είδε τη φάτσα σου ο πράκτορας.»

Η όψη της Μάριλιν σκοτείνιασε. «Και ποιος μ'έβαλε να παρακολουθώ το σπίτι των Περίδετων; Ο Βάρνακ, πάλι;»

«Ναι.»

«Αν έχουν έτσι τα πράγματα, τι πρέπει να κάνουμε;» ρώτησε η Ζαμέρα.

«Εγώ λέω να φύγουμε όσο έχουμε ακόμα χρόνο,» πρότεινε ο Νακόρο.

Τα μάτια της Μάριλιν στένεψαν. «Και να πάμε πού;»

«Στο Φερντίν-Ος. Στις Τρεις Πόλεις. Κάπου αλλού, πάντως. Στη Σερανβέλ δε μας βλέπω να τη βγάζουμε καθαρή.»

«Θα μπορούσαμε και να κάνουμε τον Σάρκο να πληρώσει για τα σχέδιά του,» τόνισε ο Σιλάρμο, με όψη που ήταν τρομακτική στο μισοσκόταδο της ταβέρνας.

«Αυτό θα μας μπλέξει περισσότερο, ρε βλάκα,» του είπε η Μάριλιν. «Είναι που είναι άσχημα τα πράματα· μην τα κάνουμε χειρότερα.»

«Ας φύγουμε, λοιπόν,» επέμεινε ο Νακόρο. «Είναι προτιμότερο απ'το να κρυβόμαστε μέσα στη Σερανβέλ, όπου θα μας ψάχνουν για να μας βρούνε.»

«Θα μπορούσαμε να πάμε στη φρουρά και ν'αποκαλύψουμε τα πάντα για τον Σάρκο,» είπε ο Σιλάρμο.

Η Μάριλιν γέλασε, κοφτά «Εσύ τόχεις χάσει τελείως το νου σου, ρε! Η φρουρά μάς κυνηγά όλους εδώ και καιρό. Άμα βρει την ευκαιρία, θα μας χώσει ομαδικά στη στενή.»

«Ε, ας φύγουμε, τότε!» μούγκρισε ο Σιλάρμο, κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Αφού δε μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο, ας φύγουμε.»

«Συμφωνούμε όλοι μ'αυτό;» Ο Νακόρο κοίταξε τη Μάριλιν και τη Ζαμέρα.

Η πρώτη ένευσε, σιωπηλά. Η δεύτερη είπε: «'Ντάξει, ας φύγουμε. Αλλά για πού;»

«Νομίζω,» είπε η Μάριλιν, «ότι οι Τρεις Πόλεις θα ήταν καλύτερη επιλογή απ'το Φερντίν-Ος. Τι λέτε κι εσείς;»

«Για να πάμε στις Τρεις Πόλεις, χρειαζόμαστε πλοίο,» είπε ο Νακόρο, «και το χρειαζόμαστε τώρα. Οπότε, ας κοιτάξουμε στις αποβάθρες, να δούμε τι γίνεται, και μετά αποφασίζουμε.»

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση. Σηκώθηκαν από το τραπέζι και έφυγαν από το σκιερό στέκι και τη Συνοικία του Δούλου.

Κεφάλαιο Ένατο
—Χανμάρο—

Το επόμενο πρωί, ο κύριος Λανκόρο επισκέφτηκε, πάλι, την οικία των Περίδετων, κι ετούτη τη φορά η Ζεθάλιν ήταν που του άνοιξε, νομίζοντας πως επρόκειτο για έναν πελάτη που περίμενε. Τον ρώτησε ποιος ήταν και εκείνος, αφού της συστήθηκε (προθυμοποιούμενος να της δείξει και το έγγραφο που αποδείκνυε ότι εργαζόταν για το Συμβούλιο, αν η κυρία το επιθυμούσε, πράγμα το οποίο η αλχημίστρια αρνήθηκε), της ζήτησε να δει τον Χανμάρο.

«Σας έχω ακουστά,» είπε η Ζεθάλιν, «αν και μέχρι στιγμής δε σας είχα δει. Ο Χανμάρο πρέπει να είναι κάτω, με τον αδελφό μου, Σάμκρο. Θα τον ειδοποιήσω. Καθίστε.»

Ο Λανκόρο υπάκουσε, περιμένοντας.

Όταν η αλχημίστρια επέστρεψε, του είπε: «Δυστυχώς, λείπει αυτή τη στιγμή.»

Ο πράκτορας ύψωσε ένα του φρύδι. «Λείπει;»

«Τον έχει στείλει ο αδελφός μου σε κάποια δουλειά. Υποθέτω, δε θ'αργήσει να γυρίσει. Θέλετε να τον περιμένετε;»

«Ναι, θα τον περιμένω.»

«Να σας κεράσω κάτι;»

«Ένα ποτήρι νερό μόνο, αν έχετε την καλοσύνη.»

Η Ζεθάλιν γέμισε ένα ποτήρι με νερό και του το έδωσε.

Εκείνος ήπιε μια γουλιά. «Είστε η αδελφή της κυρίας Μάριλιν, σωστά;»

«Μάλιστα.»

«Θα σας πείραζε να σας κάνω μερικές ερωτήσεις;»

Η Ζεθάλιν είχε αφήσει μια δουλειά στη μέση, στο αλχημικό της εργαστήρι, αλλά αποκρίθηκε: «Καθόλου,» και κάθισε αντίκρυ του στο τραπέζι.

«Γνωρίζατε τη Φιλράνα Επίθυρη;»

«Όχι ιδιαίτερα. Εργαζόταν ως αρχηγός της φρουράς της έπαυλης των Πτεράργυρων, μέχρι που η έπαυλη κάηκε. Μονάχα αυτό ξέρω. Καθώς και ότι είχε ερωτική σχέση με τον Χανμάρο.»

«Είχε κανέναν εχθρό; Κάποιον που μπορεί να την ήθελε νεκρή;»

Η Ζεθάλιν μόρφασε. «Όχι, απ'όσο ξέρω. Τουλάχιστον, η ίδια δεν είχε ποτέ αναφέρει κάτι. Ούτε η Μάριλιν ή ο Χανμάρο.»

«Η επίθεση εναντίον της και εναντίον του Χανμάρο δε σας έχει ανησυχήσει;»

Η Ζεθάλιν συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε;»

«Θα το θέσω αλλιώς, κυρία Περίδετη,» είπε ο Λανκόρο. «Τι πιστεύετε ότι συνέβη το βράδυ που σκοτώθηκε η Φιλράνα και ξυλοκοπήθηκε ο Χανμάρο; Επρόκειτο για τυχαίο γεγονός ή για κάτι άλλο;»

«Δε γνωρίζω. Αρχικά, θεώρησα ότι ήταν ληστές· τώρα, όμως, μ'όλη ετούτη την έρευνα που διεξάγετε, καθώς και μ'αυτά που μου λέτε….» Κούνησε το κεφάλι. «Πολλά περνάνε απ'το μυαλό μου.»

«Υπάρχει κάτι που θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μου;»

«Δε νομίζω, γιατί δεν έχω σκεφτεί τίποτα συγκεκριμένο. Να, ας πούμε, αναρωτιέμαι αν πρόκειται για κάποιο παλιό λογαριασμό της Φιλράνα… ή αν όλα τούτα έχουν σχέση με τις καταστροφές που υπέστη η οικογένεια των Πτεράργυρων. Αλλά δεν έχω κάτι… κάποιο στοιχείο.» Ανασήκωσε τους ώμους.

Το γνωρίζετε ότι το σπίτι σας βρίσκεται υπό παρακολούθηση; σκέφτηκε ο Λανκόρο, μα δεν το ρώτησε. Καλύτερα να μιλούσε γι'αυτό στον Χανμάρο, πρώτα. Εκείνος σίγουρα ήξερε κάτι παραπάνω, και του το έκρυβε. Η Ζεθάλιν δε φαινόταν να ξέρει και πολλά.

«Το όνομα Σάρκο τι σας λέει;» τη ρώτησε.

«Σάρκο;» Η Περίδετη σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος κι ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, έχοντας μια σκεπτική όψη στο πρόσωπό της. «Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι μ'αυτό το όνομα. Μιλάτε για κάποιον συγκεκριμένο; Έχει επώνυμο;»

«Αν έχει επώνυμο, δεν το γνωρίζω. Πάντως, είναι ο αρχηγός μιας μικρής συντεχνίας μισθοφόρων.»

Η Ζεθάλιν μόρφασε, φανερώνοντας άγνοια. «Δεν τον ξέρω. Δεν έχω, γενικά, πάρε-δώσε με μισθοφόρους. Πιστεύετε ότι έχει κάποια σχέση με την υπόθεση που ερευνάτε;»

«Ναι,» είπε ο Λανκόρο, πίνοντας μια γουλιά νερό, αλλά δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο.

Η Ζεθάλιν ήταν έτοιμη να τον ρωτήσει τι εννοούσε, όταν η πόρτα χτύπησε· έτσι, «Με συγχωρείτε,» είπε, και σηκώθηκε, πηγαίνοντας ν'ανοίξει, για να δει ότι ο πελάτης της είχε έρθει. Τον χαιρέτησε δια χειραψίας, και ύστερα είπε στον Λανκόρο: «Θα πρέπει να σας αφήσω για λίγο. Όταν ο Χανμάρο επιστρέψει, θα ανεβεί να σας δει. Έχω πει στον αδελφό μου να τον ειδοποιήσει.»

Ο Λανκόρο ένευσε, χαμογελώντας. «Κανένα πρόβλημα, κυρία Περίδετη.»

Η Ζεθάλιν ανέβηκε την εσωτερική σκάλα του σπιτιού, κι ο πελάτης της την ακολούθησε.

Ο Λανκόρο έμεινε, πάλι, μόνος. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε ώς ένα παράθυρο, ακουμπώντας τα χέρια του, ελαφριά, στο περβάζι και κοιτάζοντας κάτω, στο δρόμο. Δεν μπορούσε να δει κανέναν από τους μισθοφόρους του Σάρκο να παρακολουθεί το σπίτι.

Σε λίγο, όμως, είδε τον Χανμάρο να έρχεται. Ο νεαρός άνοιξε την πόρτα της εξωτερικής σκάλας και μπήκε· στην αρχή των πέτρινων σκαλοπατιών, σήκωσε μια καταπακτή και κατέβηκε, κλείνοντάς την από πάνω του.

Μετά, ο Λανκόρο άκουσε τη Ζεθάλιν να ξεπροβοδίζει τον πελάτη της ώς την εξώπορτα του δεύτερου ορόφου της οικίας, και τον είδε να κατεβαίνει τη σκάλα και να φεύγει. Όταν είχε στρίψει σ'έναν απ'τους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, ο Χανμάρο ξαναβγήκε απ'την καταπακτή, την έκλεισε, κι άρχισε ν'ανεβαίνει προς τον πρώτο όροφο, με μια προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό του.

Ο Λανκόρο έφυγε από το παράθυρο και στάθηκε πλάι στο τραπέζι.

Ο Πτεράργυρος άνοιξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι. «Καλημέρα,» χαιρέτησε. «Δεν περίμενα να μας θυμηθείτε τόσο σύντομα, κύριε Λανκόρο.»

«Ούτε κι εγώ το περίμενα. Έμαθα, όμως, κάτι το οποίο, πιστεύω, πρέπει να μάθετε κι εσείς… αν δεν το γνωρίζετε ήδη. Καθίστε, παρακαλώ.» Και κάθισε κι ο ίδιος.

Ο Χανμάρο υπάκουσε, αναστενάζοντας εσωτερικά και σκεπτόμενος: *Άντε να δούμε τι είναι πάλι…* Η όλη κατάσταση ήταν παρωδία. Αν δεν μπορούσε να συμφωνήσει με τον θείο Σάμκρο ότι έπρεπε να μιλήσουν στον πράκτορα του Συμβουλίου, δε γινόταν τίποτα. Κι επιπλέον, τώρα που είχε βεβαιωθεί πως η Φιλράνα ήταν νεκρή, δεν αισθανόταν πια πως είχε τόσο τη διάθεση να συνεργαστεί με τον Λανκόρο… *εκτός αν είναι να του πω όλη την αλήθεια και να κάνουμε αυτό το κάθαρμα, τον Χαλκοπρόσωπο, να μαρτυρήσει την ώρα που γεννήθηκε!* Τα υπόλοιπα δεν είχαν σημασία. Δεν υπήρχε ελπίδα για τη Φιλράνα. Την είχαν δολοφονήσει. Εν ψυχρώ. Επειδή τους πήγε κόντρα. *Δεν έπρεπε κι αυτή να είχε βιαστεί, η ανόητη!*

«Το γνωρίζετε, κύριε Πτεράργυρε, ότι το σπίτι ετούτο παρακολουθείται;» Τα λόγια του Λανκόρο τον συνέφεραν από τους συλλογισμούς που κατέκλυζαν το νου του.

«Πώς σας ήρθε αυτό;»

«Το γνωρίζετε ή όχι;»

«Κι αν το γνωρίζω, τι έγινε;»

Ο Λανκόρο αναστέναξε. «Κύριε Πτεράργυρε, δεν μπορούμε να μιλήσουμε αν αρνείστε να απαντήσετε ευθέως στις ερωτήσεις μου.»

«Εσείς πού το μάθατε ότι παρακολουθείται;»

«Έχω τις πηγές μου.»

«Από ποιους παρακολουθείται;»

Ο Λανκόρο γέλασε, καλοπροαίρετα. «Εγώ υποτίθεται πως κάνω τις ερωτήσεις. Πείτε μου, λοιπόν: το γνωρίζατε;»

Τι να του πω, τώρα; ότι το ήξερα, αλλά δεν ήξερα από ποιους και γιατί; «Είχα μια υποψία…»

«Και ποιοι υποπτευόσασταν ότι μπορεί να παρακολουθούσαν το σπίτι;»

Η αναπόφευκτη ερώτηση, φυσικά, παρατήρησε ο Χανμάρο, και είπε: «Δεν υποπτευόμουν κάποιον.»

«Τότε, πώς είχατε την υποψία ότι το σπίτι βρίσκεται υπό παρακολούθηση;» ρώτησε ο Λανκόρο, αρχίζοντας να χάνει την ψυχραιμία του με τον μικρό. Έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, δε θα μπορούσε να

βγάλει τίποτα από τούτη την υπόθεση, εκτός αν επισκεπτόταν τον Σάρκο (μαζί με μπόλικους ανθρώπους της φρουράς, ασφαλώς).

«Είχα δει σκιές απέξω. Δεν είχα προσέξει τα χαρακτηριστικά τους. Ήταν προφανές ότι δεν ήθελαν να φανεί η όψη τους.»

Τυπική και γενική απάντηση, σκέφτηκε ο Λανκόρο. *Και, μάλλον, ψεύτικη.* «Μάλιστα,» είπε. «Θα ήθελα να σας ενημερώσω, λοιπόν, πως αυτοί που παρακολουθούν το σπίτι είναι άνθρωποι του Σάρκο, όπως ήταν και οι άνθρωποι που σας επιτέθηκαν.»

Ο Χανμάρο έμεινε σιωπηλός.

«Νομίζω πως αυτό θα έπρεπε να το μάθει και η μητέρα σας, καθώς και η κυρία Ζεθάλιν Περίδετη· τι λέτε κι εσείς;»

«Δεν ξέρω. Πιστεύετε ότι έχει σχέση με την έρευνά σας για τη Φιλράνα;» *Η οποία έρευνα,* σκέφτηκε ο Χανμάρο, *είναι ανούσια, έτσι κι αλλιώς. Η Φιλράνα είναι… είναι νεκρή.* Αναρωτήθηκε μήπως έπρεπε, τελικά, να του το πει, αυτό μόνο, αν μη τι άλλο. Αποφάσισε, όμως, να μην το κάνει, γιατί μια τέτοια αποκάλυψη θα οδηγούσε σ'ένα σωρό καινούργιες ερωτήσεις· κι ο Χανμάρο δεν ήθελε, πια, ν'ακούει άλλες ερωτήσεις: είχε φτάσει στο σημείο να τις απεχθάνεται.

Ο Λανκόρο αναστέναξε. «Κοιτάξτε, κύριε Πτεράργυρε, καταλαβαίνω ότι δεν επιθυμείτε να μιλήσετε για κάποια πράγματα, και το σέβομαι, διότι, υποθέτω, θα έχετε καλό λόγο. Ωστόσο, θα σας προέτρεπα να συλλογιστείτε αν αυτό που κάνετε είναι, εν τέλει, καλύτερο για εσάς και για την οικογένειά σας.»

«Θα το σκεφτώ, κύριε Λανκόρο,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Κι αν αποφασίσω πως έχω… θυμηθεί κάτι, θα επικοινωνήσω μαζί σας, όπως είπαμε.»

Ο Λανκόρο ένευσε και ορθώθηκε. «Ελπίζω, ώς τότε, να μην είναι πολύ αργά.» *Γιατί εγώ,* συλλογίστηκε, *δεν μπορώ άλλο να περιμένω. Εφόσον τα στοιχεία μου με οδηγούν στον Σάρκο, εκεί πρέπει, τώρα, να κατευθυνθώ… αφότου, φυσικά, μιλήσω στον Υπουργό Χαντόλο.* «Καλή σας ημέρα.»

«Καλημέρα και σ'εσάς,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, καθώς σηκωνόταν κι εκείνος.

Ο Λανκόρο στράφηκε και έφυγε από την οικία Περίδετων.

Ο Χανμάρο αναστέναξε και έκανε να καθίσει, πάλι. Όμως δεν κάθισε, γιατί άκουσε ένα τρίξιμο από τα δεξιά του. Κάποιος κατέβαινε τη σκάλα. Γύρισε και είδε τη Ζεθάλιν να έρχεται από τον δεύτερο όροφο.

«Θεία…»

«Είναι αλήθεια αυτό που άκουσα, Χανμάρο; Παρακολουθούν το σπίτι;»

Κρυφάκουγες, θεία; Ο νεαρός Πτεράργυρος έσμιξε τα χείλη. *Προφανώς και κρυφάκουγες. Δε νομίζω να το πήρε τυχαία τ'αφτί σου.*

«Είναι αλήθεια;» επέμεινε η Ζεθάλιν, ζυγώνοντάς τον. «Και γιατί; Γιατί μας παρακολουθούν; Ποιοι είναι;»

«Θεία,» είπε ο Χανμάρο, «καλύτερα να μιλήσεις με τον θείο Σάμκρο γι'αυτό.»

«Ο Σάμκρο ξέρει;»

«Ναι.»

«Κι εσύ όχι;»

«Δεν έχει σημασία τι ξέρω εγώ.»

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε η Ζεθάλιν, μέσα στο υπόγειο της οικίας Περίδετων. «Πόσο καιρό το γνώριζες αυτό, Σάμκρο; Πόσο καιρό το γνώριζες και δε μας είχες πει τίποτα; Είσαι με τα καλά σου;»

«Μην ωρύεσαι, Ζεθάλιν–»

«Δεν 'ωρύομαι'!»

Ο Σάμκρο βάδιζε ανάμεσα στις σκιές του εργαστηρίου του, ενώ ο Χανμάρο στεκόταν σε μια γωνία, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο και τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Πραγματικά, δεν ήθελε να εμπλακεί σ'ετούτη τη διαμάχη μεταξύ των δύο Περίδετων.

«Το έκανα για να προστατέψω την οικογένεια,» είπε ο αλχημιστής, νηφάλια. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι, Ζεθάλιν–»

«Κι αφού είναι επικίνδυνοι, πιστεύεις ότι δε θάπρεπε να ξέρω ότι μας παρακολουθούν;» τον διέκοψε εκείνη, χτυπώντας νευρικά το

δεξί της πόδι στο πάτωμα. «Πού πήγες και μπλέχτηκες ετούτη τη φορά, Σάμκρο;»

«Γιατί, έχω… *μπλεχτεί* πολλές φορές;»

«Δεν έχει σημασία αυτό! Ξέρεις τι έχει σημασία. Ότι δεν–»

«–σε πληροφόρησα πως παρακολουθείται το σπίτι.»

«*Γιατί,* Σάμκρο; Γιατί;»

«Για να μας προστατέψω όλους· σ'το είπα ήδη.»

«Θέλεις να μου εξηγήσεις *ακριβώς* τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζεθάλιν, αλλά ο Χανμάρο είχε την αίσθηση ότι, στην πραγματικότητα, δεν ήταν καθόλου ερώτηση. Ήταν προσταγή: *Θα μου εξηγήσεις* ακριβώς *τι συμβαίνει –τώρα!*

Ο Σάμκρο, βλέποντας, προφανώς, ότι δεν υπήρχε περίπτωση να ξεμπερδέψει με διαφορετικό τρόπο, είπε στην αδελφή του: «Εντάξει. Κάθισε.» Κι ο ίδιος πήρε θέση πίσω απ'το γραφείο του.

Η Ζεθάλιν κάθισε αντίκρυ του.

«Κατ'αρχήν, πρέπει να σου πω πως όλη ετούτη η ιστορία είναι κάπως… εμπιστευτική. Δηλαδή, ο Κάρναλεν και τα παιδιά θα ήταν προτιμότερο να μη μάθουν τίποτα. Για το δικό τους καλό, Ζεθάλιν.»

«Και η Μάριλιν;»

«Και η Μάριλιν.»

«Να υποθέσω ότι το ίδιο ισχύει και για τους υπόλοιπους Πτεράργυρους;»

«Ναι· εκτός από τον Χανμάρο.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό,» είπε η Ζεθάλιν. Και ρώτησε: «Η Φιλράνα γνώριζε τι συμβαίνει;»

«Γνώριζε.»

«Γι'αυτό σκοτώθηκε;»

«Περίπου. Όχι ακριβώς. Θα καταλάβεις.»

«Το ελπίζω.» Η Ζεθάλιν σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα.

Ο αδελφός της της εξήγησε την υπόθεση με τον Χαλκοπρόσωπο, τον Βάρνακ, και τα χαράγματα στις πόρτες. Ο Χανμάρο διέκοπτε, πού και πού, το θείο του, για να διευκρινίζει ορισμένα σημεία.

«Δηλαδή,» είπε η Ζεθάλιν, «όλα τούτα έχουν σχέση με τις καταστροφές που έπαθε ο Πτεράργυρος και οι άλλοι έμποροι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Όπως σου είπα, υπάρχει κάποια οργάνωση, κάποια αδελφότητα, κρυμμένη μέσα στη Σερανβέλ, με σκοπό να καταστρέψει την οικονομία της. Και ο Χαλκοπρόσωπος είναι μέλος αυτής της οργάνωσης. Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί κρατούσα κρυφή ετούτη την υπόθεση; Όταν γνωρίζεις τι συμβαίνει, βρίσκεσαι σε κίνδυνο: και εσύ και η υπόλοιπη οικογένεια.»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ζεθάλιν, «το καταλαβαίνω. Ωστόσο, η Μάριλιν νομίζω πως θα έπρεπε να ξέρει.»

«Για ποιο λόγο; Τι θα αλλάξει; Απλώς θα ανησυχήσει περισσότερο, γνωρίζοντας πως οι άνθρωποι που έκαναν κακό στην οικογένειά της παρακολουθούν το σπίτι μας.»

«Ίσως νάχεις δίκιο, αλλά και πάλι….» Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ξέρω. Αυτή τη στιγμή, είμαι πολύ μπερδεμένη. Θέλω να σκεφτώ.»

«Σκέψου. Αλλά μην κάνεις κάτι, αν δεν το συζητήσουμε πρώτα,» την προειδοποίησε ο Σάμκρο.

Τα ίδια, πάλι, συλλογίστηκε ο Χανμάρο, αν και δεν μπορούσε να πει πως διαφωνούσε ακριβώς με το θείο του. Στην αρχή, το μυστικό το γνώριζαν εκείνος και ο Σάμκρο (και η Φιλράνα, βέβαια, αλλά αυτή δεν υπήρχε, πλέον –η σκέψη πονούσε τον Χανμάρο, κι ήθελε να την αποφεύγει). Τώρα, το γνώριζε κι η θεία Ζεθάλιν. Ήταν τρεις, κι αν ο καθένας άρχιζε να κάνει του κεφαλιού του, τότε… τότε, σίγουρα, κάτι άσχημο θα συνέβαινε.

Η Ζεθάλιν άργησε λίγο να απαντήσει, σαν να δίσταζε, αλλά, τελικά, είπε: «Εντάξει. Με τον κύριο Λανκόρο, όμως, τι πιστεύεις ότι πρέπει να γίνει; Όπως γνωρίζεις, σκαλίζει την υπόθεση, και είμαι βέβαιη πως κάπου θα φτάσει.»

«Όπου κι αν φτάσει,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο, «άστον να φτάσει μόνος του. Δε χρειάζεται εμείς να τον οδηγήσουμε πουθενά.»

Εκτός, θείε, αν μπορούμε να το κάνουμε χωρίς να ενοχοποιηθούμε, σκέφτηκε ο Χανμάρο. Όμως γνώριζε ποια θα ήταν η απάντηση του αλχημιστή σ'αυτό: *Κι η Φιλράνα τα ίδια έλεγε, ανιψιέ. Μην επαναλάβεις το λάθος της.* Που να κάψει η Φλόγα, όμως! η Φιλράνα δεν είχε άδικο. Κάποιος έπρεπε να σταματήσει το Χαλκοπρόσωπο και τους συνεργούς του. Αλλά πώς; Αν ήταν να βρεθεί τρόπος,

όφειλε να είναι ένας τρόπος αποτελεσματικός και γρήγορος, που δε θ'άφηνε περιθώρια στον μασκοφόρο αλχημιστή ν'αντεπιτεθεί.

«Καλώς,» είπε η Ζεθάλιν, καθώς ορθωνόταν. «Συμφωνώ μαζί σου, αδελφέ. Για την ώρα, τουλάχιστον, συμφωνώ. Δε θέλω να βάλω την οικογένειά μας σε κίνδυνο. Θα σκεφτώ, όμως, περισσότερο και θα σου ξαναμιλήσω.»

Ο Σάμκρο ένευσε. «Όποτε θέλεις, Ζεθάλιν.»

Η Ζεθάλιν έφυγε από το υπόγειο, ανεβαίνοντας την εσωτερική σκάλα του σπιτιού.

«Τι συλλογίζεσαι εκεί πέρα, ανιψιέ;» ρώτησε ο Σάμκρο, στρέφοντας το βλέμμα του στον Χανμάρο, που εξακολουθούσε να βρίσκεται στη γωνία του δωματίου, τυλιγμένος στις σκιές.

«Τίποτα σημαντικό, θείε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τίποτα σημαντικό.»

Κεφάλαιο Δέκατο
—Σάρκο—

Ο Λανκόρο ενημέρωσε τον Υπουργό Χαντόλο για την κατάσταση. Του είπε πως οι άνθρωποι που είχαν τοξέψει την ανιψιά του βρίσκονταν στη δούλεψη του Σάρκο, ο οποίος είχε συντεχνία μισθοφόρων. Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος είχε πληρώσει τον Σάρκο για να του κάνει αυτή τη δουλειά. Ποιος μπορεί να ήταν αυτός, ο Λανκόρο δήλωσε πως δεν γνώριζε. Επίσης, δεν είπε τίποτα για την παρακολούθηση της οικίας των Περίδετων, ούτε ανέφερε πως πίστευε ότι ο Χανμάρο Πτεράργυρος τού έκρυβε κάτι.

Ο Υπουργός Χαντόλο, μαθαίνοντας ετούτα τα νέα, πήγε στους Επίθυρους και μίλησε στην αδελφή του, Ράσμιν, και στον γαμπρό του, Σέλκο. Κατά το μεσημέρι, επισκέφτηκε τον Λανκόρο στην οικία του, στη Συνοικία των Ερειπίων. Εκείνος εξεπλάγη που ο Υπουργός είχε έρθει να τον βρει· το φυσιολογικό, και το σύνηθες, θα ήταν να στείλει κάποιον να τον καλέσει στη *δική του* οικία, ή κάπου αλλού.

«Με συγχωρείτε για την ακαταστασία, Εξοχότατε, αλλά δε σας περίμενα.» Στην πραγματικότητα, το σπίτι ήταν κάθε άλλο παρά ακατάστατο –ο υπηρέτης του Λανκόρο, ο Πάλρο, φρόντιζε για τα πάντα, καθημερινά–, όμως δεν ήταν και προετοιμασμένο κατάλληλα για την επίσκεψη ενός μέλους του Υπουργικού Συμβουλίου.

Ο Χαντόλο έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ήρθα να μιλήσουμε, όχι να γλεντήσουμε.»

«Καθίστε, τότε, παρακαλώ.»

Ο Υπουργός πήρε θέση σε μια πολυθρόνα, ανάμεσα σε δύο μεγάλες, παλιές λάμπες, και σταύρωσε τα πόδια του στο γόνατο. Τα χέρια του τα έπλεξε επάνω στη φουσκωτή του κοιλιά.

«Τι θα πιείτε;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Τίποτα. Δε θα καθίσω πολύ, άλλωστε. Ήρθα για να σου πω πώς θα συνεχίσεις την έρευνα για την ανιψιά μου.»

«Βρίσκομαι στις υπηρεσίες σας, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, καθίζοντας αντίκρυ του.

«Θα πας σήμερα κιόλας να μιλήσεις μ'αυτόν τον Σάρκο,» είπε ο Χαντόλο. «Κατ'αρχήν, θα του ζητήσεις να σου επιστρέψει την ανιψιά μου, σε περίπτωση που την κρατά αιχμάλωτη. Εάν, βέβαια, είναι νεκρή…» ο Υπουργός αναστέναξε, «τότε είναι νεκρή, και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Πάντως, όπως και νάχει, θα του ξεκαθαρίσεις ότι θα δικαστεί για τις πράξεις του· κι επίσης, θα του ζητήσεις να σου πει ποιος τον προσέλαβε. Αν σ'το αποκαλύψει αυτό, διαβεβαίωσέ τον ότι η ποινή του θα είναι ελαφρύτερη.»

Ακριβώς όπως το περίμενα, σκέφτηκε ο Λανκόρο. «Μάλιστα, Εξοχότατε. Θα χρειαστώ, όμως, την υποστήριξη της φρουράς, προκειμένου να επισκεφτώ το οίκημα της συντεχνίας του Σάρκο και να τον συλλάβω.»

«Η υποστήριξη της φρουράς είναι δεδομένη, κύριε Λανκόρο,» είπε ο Χαντόλο, καθώς σηκωνόταν. «Μην ξεχνάς ότι είσαι ακόμα διοικητής· και, λόγω της ιδιότητάς σου ως πράκτορας του Συμβουλίου, θεωρείσαι ανώτερος των υπόλοιπων διοικητών. Πάρε μαζί σου όσους ανθρώπους πιστεύεις ότι χρειάζεσαι και πήγαινε να συλλάβεις τον Σάρκο. Η αδελφή μου θέλει το κεφάλι του καρφωμένο σ'ένα παλούκι.»

Ο Λανκόρο ορθώθηκε. «Η αδελφή σας έχει άγρια ένστικτα, Εξοχότατε.»

Ο Χαντόλο τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

Ο Λανκόρο χαμογέλασε. «Αστειεύομαι, ασφαλώς.»

«Θα μιλήσουμε αργότερα,» είπε ο Υπουργός, επιστρέφοντάς του το χαμόγελο και χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο, «όταν θα έχεις αυτό το καθίκι στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.»

Το απόγευμα, ο Λανκόρο συγκέντρωσε μια ντουζίνα άντρες και γυναίκες της φρουράς –ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο

Σαμάνκο, ο Ναζάρο, και η Νιλέτα, που είχαν βρει τον Χανμάρο Πτεράργυρο ύστερα από την επίθεση εναντίον του– και πήγε στη συντεχνία του Σάρκο, στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους. Ήταν ντυμένος με μια επίσημη στολή της φρουράς, η οποία τον αναγνώριζε ως διοικητή και αποτελείτο από αλυσιδωτό θώρακα, ατσάλινα περικάρπια και περιβραχιόνια, και παντελόνι από σκληρό, βρασμένο πετσί. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα ξίφος κι ένα ξιφίδιο. Στο κεφάλι του δε φορούσε κράνος.

Υψώνοντας τη γαντοφορεμένη του γροθιά, χτύπησε, δυνατά και επανειλημμένα, το ένα φύλλο της μεγάλης, διπλής πόρτας, η οποία είχε επάνω της δύο μπρούντζινες γερακοκεφαλές που η καθεμία κρατούσε στο ράμφος της έναν χαλκά.

«Φρουρά της Σερανβέλ! Ανοίξτε!»

Το ένα φύλλο της πόρτας μισάνοιξε, και ο άντρας που αποκαλύφτηκε ρώτησε, συνοφρυωμένος: «Συμβαίνει κάτι;»

«Ερχόμαστε να μιλήσουμε στον Σάρκο, τον αρχηγό της συντεχνίας σας.»

«Θα τον ρωτήσω αν μπορεί να σας δεχτεί.»

«Θα μας δεχτεί, μπορεί δε μπορεί,» δήλωσε ο Λανκόρο, και έσπρωξε και τα δύο φύλλα της πόρτας, ανοίγοντάς τη διάπλατα και παραμερίζοντας τον άντρα.

Μέσα, ήταν ένα αρκετά μεγάλο πέτρινο δωμάτιο, με τέσσερα τραπέζια, όπου μερικοί μισθοφόροι ήταν καθισμένοι. Μόλις είδαν τους φρουρούς να μπαίνουν, πετάχτηκαν όρθιοι, και ορισμένοι απ' αυτούς τράβηξαν όπλα.

«Τι κάνετε εσείς εκεί;» τους φώναξε ο Λανκόρο, αγριοκοιτάζοντάς τους. «Σκοπεύετε να επιτεθείτε στη φρουρά της πόλης;»

Οι μισθοφόροι επέστρεψαν, αργά, τα όπλα τους στα θηκάρια, κι ένας απ'αυτούς είπε: «Δεν το καταλάβαμε ότι είσαστε η φρουρά…»

«Τότε, έχετε πρόβλημα ακοής, και όρασης,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, ξερά. Και ρώτησε: «Ποιος από σας είναι ο Σάρκο;»

«Θα τον φωνάξω,» είπε ο άντρας που είχε ανοίξει την πόρτα, κι ανέβηκε μια πέτρινη σκάλα, στην αντικρινή δεξιά γωνία του δωματίου.

«Γιατί είστε εδώ;» ρώτησε ο μισθοφόρος που είχε ισχυριστεί πως δεν κατάλαβαν ότι επρόκειτο για τη φρουρά. «Συμβαίνει κάτι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, «για να είμαστε εδώ, κάτι συμβαίνει.»

Ο άντρας μούγκρισε μια βρισιά κάτω απ'την ανάσα του και έφυγε από το δωμάτιο, μπαίνοντας σε μια πόρτα.

Εκείνος που είχε ανεβεί τη σκάλα κατέβηκε και είπε: «Ο κύριος Σάρκο θα σας δεχτεί επάνω, στο γραφείο του.»

Για μια στιγμή, ο Λανκόρο σκέφτηκε να απαντήσει, *Να του πεις να έρθει εκείνος εδώ*, αλλά αποφάσισε να μην το κάνει. Όχι πως αισθανόταν ότι έπρεπε να είναι ευγενικός μ'ετούτους τους φονιάδες, όμως δεν υπήρχε και λόγος να είναι υπερβολικά αγενής ή απότομος από τώρα. Γνέφοντας καταφατικά, βάδισε προς τη σκάλα.

«Θέλετε να έρθουμε μαζί σας, κύριε διοικητά;» τον ρώτησε η Νιλέτα.

«Όχι,» είπε εκείνος, «δε θα χρειαστεί.» Και προς τον μισθοφόρο του Σάρκο: «Πού ακριβώς είναι το γραφείο του;»

«Τελευταία πόρτα, πάνω-πάνω.»

Ο Λανκόρο ανέβηκε και βρήκε την εν λόγω πόρτα ανοιχτή. Στο εσωτερικό ήταν ένα δωμάτιο με παράθυρο, γραφείο, κι ένα τραπέζι γεμάτο χαρτιά και χάρτες. Στον τοίχο πάνω απ'το τραπέζι ήταν κρεμασμένοι κι άλλοι χάρτες. Ένας άντρας βρισκόταν καθισμένος πίσω απ'το γραφείο. Ήταν καστανός, με κοντά μαλλιά, και είχε μια μαύρη καλύπτρα στο δεξί μάτι. Φορούσε λευκό πουκάμισο με ψηλό γιακά, και τα μανίκια του ήταν σηκωμένα ώς το βραχίονα, αποκαλύπτοντας μυώδη χέρια. Βλέποντας τον Λανκόρο να μπαίνει, ορθώθηκε.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε, θυμωμένος. Έντονες γραμμές είχαν αυλακώσει το πρόσωπό του, και το σαγόνι του ήταν σφιγμένο. «Υπάρχει κάποιο *πρόβλημα* και μπαίνει η φρουρά έτσι μέσα στη συντεχνία μου;»

«Ναι,» είπε ο Λανκόρο, βαδίζοντας, για να σταθεί μπροστά από το γραφείο του μισθοφόρου και να τον αντικρίσει κατάματα, «όταν άνθρωποι δολοφονούνται μες στη νύχτα, *υπάρχει* πρόβλημα, κύριε Σάρκο. Τελικά, τι συντεχνία είναι ετούτη που έχετε εδώ; Μισθοφόρων, ή φονιάδων;»

Το μοναδικό μάτι του Σάρκο στένεψε. «Για τι ακριβώς κατηγορούμαι;»

«Για την επίθεση κατά της Φιλράνα Επίθυρης. Οι… *μισθοφόροι* σας την τόξεψαν μες στη νύχτα, ενώ έκανε βόλτα με τον Χανμάρο Πτεράργυρο, τον οποίο και ξυλοκόπησαν. Έπειτα, η κυρία Επίθυρη χάθηκε. Δε βρέθηκε ούτε η ίδια ούτε το πτώμα της.»

«Πρέπει να κάνετε κάποιο λάθος. Αυτό που μόλις μου περιγράψατε ποτέ δε συνέβη. Είστε βέβαιος ότι οι ανθρωποί που επιτέθηκαν σ'αυτή την κυρία Επίθυρη ήταν δικοί μου;»

«Απολύτως βέβαιος–»

«Πώς;» απαίτησε ο Σάρκο. «Από πού το πληροφορηθήκατε;»

«Αυτή είναι *δική μου* δουλειά. Η φρουρά δεν αποκαλύπτει τις πηγές της στον καθένα, όπως, αναμφίβολα, θα γνωρίζετε.»

Ο Σάρκο σταύρωσε τα μυώδη του χέρια εμπρός του. «Ωραία, λοιπόν. Επειδή εγώ δεν είχα καμία ιδέα για ετούτη την επίθεση–»

(*Ναι, βέβαια,* σκέφτηκε ο Λανκόρο, *καμία ιδέα απολύτως*...)

«–θα μπορούσατε να μου πείτε *ποιοι* από τους ανθρώπους μου επιτέθηκαν στην Επίθυρη και στον…; Πώς τον είπατε τον άλλο;»

Δεν ξέρεις, ή προσποιείσαι πως δεν ξέρεις; «Χανμάρο Πτεράργυρο. Και τα ονόματα των ανθρώπων σας δεν τα γνωρίζω όλα· γνωρίζω, όμως, ένα, και τους υπόλοιπους τους ξέρω από την εμφάνισή τους. Ο ένας που γνωρίζω ονομάζεται Σιλάρμο ο Γάτος. Οι άλλοι δύο ήταν ένα μελαχρινός άντρας με γρατσουνιές στο πρόσωπο και μια κοκκινομάλλα γυναίκα. Η γυναίκα, μάλιστα, κρατούσε και τη βαλλίστρα που χτύπησε τη Φιλράνα Επίθυρη.»

Ο Σάρκο κοπάνησε τη γροθιά του στο γραφείο. «Ώστε έτσι!» είπε. «Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω…» Το βλέμμα του ήταν κατεβασμένο, σα να σκεφτόταν.

Τι στις Σκιές λέει; «Τι αρχίζετε να καταλαβαίνετε;»

Το βλέμμα του Σάρκο υψώθηκε. «Οι δύο άλλοι που μου περιγράψατε ονομάζονται Νακόρο και Ζαμέρα, και έχουν εξαφανιστεί, μαζί με τον Σιλάρμο και τη Μάριλιν.»

Ο Λανκόρο ύψωσε ένα του φρύδι. «Έχουν εξαφανιστεί;» *Μα, τι στις Σκιές λέει ετούτος;*

«Ναι. Σήμερα, κανείς δεν τους βρίσκει πουθενά.»

Δεν μπορεί! σκέφτηκε ο Λανκόρο. *Πρόκειται για κάποια μπλόφα.* «Θέλετε να πείτε ότι έχουν *κρυφτεί*;»

«Δεν ξέρω τι έχουν γίνει. Τους ψάχνω κι εγώ.»

Κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ. Πρέπει να το είχε υποψιαστεί ότι θα ερχόμουν και να τους έδιωξε, ή να τους έκρυψε. Που να κάψει η Φλόγα! «Η Μάριλιν, που αναφέρατε, ποια είναι;»

«Μια μισθοφόρος μου.»

«Είναι, μήπως, ψηλή, λεπτή, και μελαχρινή, με μακριά μαλλιά;»

Ο Σάρκο ένευσε. «Τη γνωρίζετε;»

Η γυναίκα που με παρακολουθούσε. «Ναι, την έχω συναντήσει.»

«Πού;»

«Σας έχει πληρώσει κάποιος για να παρακολουθείτε την οικία των Περίδετων, κύριε Σάρκο;» ρώτησε ο Λανκόρο.

Ο μισθοφόρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν ξέρω καν ποιοι είναι αυτοί οι Περίδετοι.»

Είσαι καλός ψεύτης, πάντως. Ή, τα είχες σχεδιάσει όλα τούτα προτού έρθω. «Μάλιστα…» είπε ο Λανκόρο. «Αντιλαμβάνεστε, βέβαια, ότι οφείλω να σας θέσω υπό κράτηση–»

«*Πώς;*» μούγκρισε ο Σάρκο.

«Οι μισθοφόροι της συντεχνίας σας τόξεψαν, μες στη νύχτα, μια γυναίκα αριστοκρατικής καταγωγής και ξυλοκόπησαν τον γιο ενός ανθρώπου που μέχρι στιγμής ήταν ένας από τους μεγαλύτερους εμπόρους της πόλης. Πιστεύετε ότι δεν φέρετε καμία ευθύνη για τούτο το περιστατικό;»

«Μα, σας είπα ήδη: *δεν γνώριζα τίποτα!* Οι μισθοφόροι μου ενήργησαν από μόνοι τους.»

«Αυτό θα το αποφασίσουν οι δικαστές, κύριε Σάρκο. Παρακαλώ, ακολουθήστε με.»

«Μια στιγμή,» είπε ο Σάρκο, καθίζοντας πίσω απ'το γραφείο του. «Μια στιγμή… Γνωρίζω κάτι που ίσως να σας ενδιαφέρει, κύριε….»

«Λανκόρο.»

«Καθίστε.» Ο μισθοφόρος έδειξε μια καρέκλα.

Ο Λανκόρο κάθισε. *Για να δούμε, τώρα, τι έχει ετοιμάσει…*

«Αφότου οι τέσσερις συγκεκριμένοι άνθρωποί μου εξαφανίστηκαν–»

«Από πότε έχουν εξαφανιστεί, αν επιτρέπεται;»

«Από χτες βράδυ. Και, όπως έλεγα, αφότου εξαφανίστηκαν, μια φήμη ήρθε στ'αφτιά μου.»

«Τι φήμη;»

«Ότι εργάζονταν για κάποιον αλχημιστή. Ανεξάρτητα. Η συντεχνία μου δεν είχε καμία απολύτως σχέση μ’αυτό.»

Τι ανοησίες είναι τούτες; «Ποιον αλχημιστή;»

«Το όνομά του μου διαφεύγει… πάντως, δεν είναι Σερανβέλιο όνομα· είμαι βέβαιος. Θέλετε να φωνάξω τον άνθρωπο που μου έδωσε την πληροφορία;»

«Ασφαλώς. Αλλά, αν είναι να πάτε μακριά–»

«Όχι, όχι, κάτω είναι.» Ο Σάρκο σηκώθηκε, πλησίασε την ανοιχτή πόρτα (ο Λανκόρο δεν την είχε κλείσει, μπαίνοντας), και φώναξε: «*Κελίνο!*» Η φωνή του αντήχησε. «Ανέβα πάνω, Κελίνο! Μ’ακούς;»

Βήματα ήρθαν από την πέτρινη σκάλα, και ο άντρας που είχε ανοίξει στον Λανκόρο παρουσιάστηκε. Ήταν μελαχρινός, λιγνός, και νευρώδης, με μεγάλη μύτη και βαθιά μάτια.

«Από δω είναι ο κύριος Λανκόρο,» του είπε ο Σάρκο, «και με ρωτά το όνομα εκείνου του αλχημιστή για τον οποίο εργάζονταν ο Σιλάρμο κι οι άλλοι. Το θυμάσαι;»

Ο Κελίνο ένευσε. «Ναι. Βάρνακ.»

«Βάρνακ;» παραξενεύτηκε ο Λανκόρο. Δεν το είχε ξανακούσει αυτό το όνομα, και δεν του έλεγε κάτι.

Ο Κελίνο ένευσε, πάλι. Εκείνος κι ο Σάρκο εξακολουθούσαν να στέκονται μπροστά από την πόρτα, ενώ ο πράκτορας του Συμβουλίου εξακολουθούσε να είναι καθισμένος.

«Πώς έτυχε και σ’το είπαν;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Κατά σύμπτωση. Επάνω στην κουβέντα. Η Ζαμέρα ήταν που μου το ανέφερε. Και με ρώτησε αν θα ήθελα να εργαστώ κι εγώ για τον Βάρνακ. Δεν ήθελα, όμως.»

Ο Λανκόρο ορθώθηκε, ζυγώνοντας τον Κελίνο. «Τι είδους υπηρεσίες προσφέρανε σ’αυτόν τον αλχημιστή;» Δεν ήταν συνηθισμένο μισθοφόροι να εργάζονται για αλχημιστές.

«Νομίζω ότι παρακολουθούσαν κάποιους…»

«Ποιους;»

«Κάποιους Περίδετους, νομίζω.»

«Περίδετους; Είσαι σίγουρος;»

«Ναι, αυτό νομίζω ήταν το όνομα.»

Νομίζω, νομίζω, νομίζω, νομίζω! μούγκρισε, εσωτερικά, ο Λανκόρο. *Καμια άλλη λέξη δεν ξέρει;* «Υπάρχει κάτι άλλο που γνωρίζεις γι'αυτή την υπόθεση;»

«Την παρακολούθηση των Περίδετων;»

«Την παρακολούθηση των Περίδετων, τον Βάρνακ, και όλ'αυτά.»

Ο Κελίνο έγνεψε αρνητικά. «Μπα, τίποτ'άλλο.»

Σαν πολύ απότομο δεν ήταν τούτο; σκέφτηκε ο Λανκόρο. Δεν αισθανόταν καθόλου βέβαιος ότι ο μισθοφόρος τού έλεγε την αλήθεια· ωστόσο, δεν είχε και πραγματικό λόγο –κάποιο χειροπιαστό στοιχείο– για να αμφισβητήσει τα λεγόμενά του.

«Βλέπετε, λοιπόν, κύριε Λανκόρο;» είπε ο Σάρκο. «Η συντεχνία μου δεν είχε καμία σχέση μ'ετούτη τη δυσάρεστη ιστορία. Αν θέλετε να συλλάβετε κάποιον, αυτός πρέπει νάναι ο Βάρνακ, όχι εγώ.»

Φλογοκαμένο κάθαρμα, σκέφτηκε ο Λανκόρο. *Νομίζεις ότι το χάφτω το παραμύθι που μου πουλάς; Το ήξερες ότι θα ερχόμουν – μάλλον, η Μάριλιν σού το είπε– και ήσουν έτοιμος για μένα.* Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν ότι, σύμφωνα με τα νέα στοιχεία που είχε, δεν μπορούσε να πάει τον Σάρκο κατευθείαν στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.

«Θα επισκεφτώ την οικία του κυρίου Βάρνακ,» δήλωσε, «και θα δω τι έχει να πει κι αυτός για το θέμα. Εν τω μεταξύ, κύριε Σάρκο, μη διανοηθείτε να… *εξαφανιστείτε* κι εσείς. Θα θεωρηθεί ύποπτο από μέρους σας.»

Ο Σάρκο γέλασε. «Μην ανησυχείτε, δεν πρόκειται να πάω πουθενά. Έχω μια ολόκληρη συντεχνία εδώ, και είναι χαρά μου όποτε μπορώ να συνεργαστώ με τη φρουρά.»

«Καλό αυτό,» είπε ο Λανκόρο, «γιατί δεν αποκλείεται, πολύ σύντομα, να επιστρέψω.»

Κεφάλαιο Ενδέκατο
—Θαρνάλιν—

Έπαιζαν ένα παιχνίδι των Τριών Πόλεων, όταν η εξώπορτα του σπιτιού χτύπησε και μια φωνή ακούστηκε: «Φρουρά της Σερανβέλ! Ανοίξτε!»

Ο Βάρνακ πήρε το βλέμμα του από τον πίνακα του παιχνιδιού και σηκώθηκε από τον καναπέ, πλησιάζοντας την πόρτα.

Η Θαρνάλιν σκέφτηκε: *Μα τη Φλόγα! Τι θέλει η φρουρά εδώ, τέτοια ώρα;* Βράδιαζε στους δρόμους της πόλης, και το φως των ήλιων ολοένα και λιγόστευε. Η καλοκαιρινή ζέστη, βέβαια, εξακολουθούσε να είναι δυνατή: η Θαρνάλιν αισθανόταν τα ρούχα της να κολλάνε επάνω της· και δε φορούσε και τίποτα το σπουδαίο: μονάχα ένα κοντό, αμάνικο φόρεμα και μια περισκελίδα.

Ο Βάρνακ έπιασε το πόμολο της πόρτα και ρώτησε, με σταθερή φωνή: «Τι θέλετε;»

«Η φρουρά της πόλης είμαστε,» επανέλαβε ο άντρας απέξω. «Ανοίξτε.»

Ο Βάρνακ κοίταξε για μια στιγμή το πάτωμα, σα να σκεφτόταν μήπως θα ήταν προτιμότερο να πει στην κόρη του να το βάλουν στα πόδια, βγαίνοντας από κάποιο παράθυρο του σπιτιού. Ύστερα, όμως, άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε τον άντρα εμπρός του, ο οποίος ήταν μελαχρινός και ντυμένος με αρματωσιά. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα ξίφος κι ένα ξιφίδιο. Η εμφάνισή του, παρότι καθόλου τρομακτική, έκανε την καρδιά της Θαρνάλιν να παγώσει μες στο κατακαλόκαιρο. Δεν της άρεσε καθόλου που η φρουρά είχε έρθει στο σπίτι του πατέρα της. Χίλιες-δύο σκέψεις πέρασαν απ'το νου της. Χίλιες δύο *δυσάρεστες* σκέψεις, οι περισσότερες από τις οποίες είχαν να κάνουν μ'αυτό το κάθαρμα, τον Χαλκοπρόσωπο. Αλλά όχι μόνο. Μπορεί κι ο Σάμκρο Περίδετος να έφταιγε για

τούτο. Εξάλλου, εκείνος δεν ήταν που είχε απειλήσει ότι θα πήγαινε στη φρουρά;

Γαμώτο! Δεν έπρεπε ποτέ να του είχα μιλήσει! Ποτέ! Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε τα νύχια του δεξιού της χεριού να τσιμπάνε την παλάμη της, ενώ το άλλο της χέρι έσφιγγε το αριστερό της γόνατο που ξεπρόβαλλε από το κοντό, λευκό φόρεμά της.

«Χαίρετε,» είπε ο άντρας με την πανοπλία. «Είμαι ο Διοικητής Λανκόρο, της φρουράς της Σερανβέλ, και έρχομαι εδώ για να κάνω μερικές ερωτήσεις στον κύριο Βάρνακ, τον αλχημιστή.»

«Εγώ είμαι ο Βάρνακ,» δήλωσε ο πατέρας της Θαρνάλιν.

«Θα μπορούσα να περάσω, κύριε;»

Ο Βάρνακ παραμέρισε από το κατώφλι. «Περάστε…»

Ο Λανκόρο μπήκε, κάνοντας νόημα στους υπόλοιπους φρουρούς που βρίσκονταν πίσω του να μείνουν έξω.

«Καθίστε,» του είπε ο Βάρνακ, δείχνοντας μια πολυθρόνα.

Ο Λανκόρο κάθισε. «Ευχαριστώ.»

«Από εδώ,» είπε ο Βάρνακ, καθίζοντας κι εκείνος στον καναπέ, «είναι η Θαρνάλιν, η κόρη μου.»

Ο Λανκόρο έκλινε το κεφάλι του προς το μέρος της. «Γοητευμένος.»

Η Θαρνάλιν κοκκίνισε. Είπε, όμως, με σταθερή, τυπική φωνή: «Χαίρω πολύ, κύριε.»

«Ποιος ο λόγος που βρίσκεστε εδώ;» ρώτησε ο Βάρνακ τον διοικητή της φρουράς.

«Βρίσκομαι εδώ γιατί, όπως σας είπα, πρέπει να σας κάνω μερικές ερωτήσεις.»

«Σχετικά με τι;»

«Με την οικογένεια των Περίδετων, και όχι μόνο.»

Ο Βάρνακ συνοφρυώθηκε. «Τι συνέβη με τους Περίδετους;»

«Έχετε δοσοληψίες μαζί τους, κύριε Βάρνακ;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Κάπου-κάπου, ναι.» Μόρφασε. «Σπάνια, δηλαδή. Χρωστούσα, ας πούμε, στον Σάμκρο Περίδετο κάτι το οποίο, πρόσφατα, του επέστρεψα.»

Η Θαρνάλιν παρατήρησε γραμμές να παρουσιάζονται στο μέτωπο του Λανκόρο. «Τι του χρωστούσατε;»

«Μια αλχημική ένωση.»

«Και του τη δώσατε, κανονικά;»

Ο Βάρνακ ανασήκωσε τους ώμους. «Κανονικότατα. Τι εννοείτε;»

«Δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα, έτσι;»

«Όχι, κανένα.»

«Κύριε Βάρνακ,» είπε ο Διοικητής Λανκόρο, «γνωρίζετε τέσσερις μισθοφόρους που φέρουν τα ονόματα Σιλάρμο ο Γάτος, Νακόρο, Ζαμέρα, και Μάριλιν.»

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Δεν είχατε ποτέ σας συναναστροφές μαζί τους;»

«Όχι. Γιατί με ρωτάτε; Σας είπε κάποιος ότι τους γνωρίζω;»

«Για να είμαι ειλικρινής, κύριε Βάρνακ, ναι, ακριβώς αυτή την πληροφορία έχω. Ότι τους γνωρίζετε, και όχι μόνο…»

«Τι άλλο;»

«Ότι τους είχατε βάλει να παρακολουθούν την οικία των Περίδετων.»

Τα μάτια του Βάρνακ γούρλωσαν. «Μα, τι λέτε τώρα; Πώς είναι δυνατόν; Ποιος σας είπε κάτι τέτοιο; Τι ήταν; Τρελός;»

«Επίσης, κύριε Βάρνακ, αυτοί οι άνθρωποι –ή, μάλλον, οι τρεις από αυτούς, για την ακρίβεια– τόξεψαν, μέσα στη νύχτα, τη Φιλράνα Επίθυρη και ξυλοκόπησαν τον Χανμάρο Πτεράργυρο.»

Τον Χανμάρο Πτεράργυρο; σκέφτηκε η Θαρνάλιν, έκπληκτη. *Είναι ο ίδιος Χανμάρο που βοηθά τον Σάμκρο Περίδετο;*

«Και νομίζετε ότι εγώ ευθύνομαι για το περιστατικό που περιγράψατε;» απόρησε ο Βάρνακ, μοιάζοντας έτοιμος να εκραγεί. «*Ποιος σας είπε τέτοια ψέματα;*» σχεδόν ούρλιαξε, καθώς πεταγόταν όρθιος. «Ο Σάμκρο Περίδετος; Αυτός; *Αυτός;*»

Ο Λανκόρο ορθώθηκε επίσης. «Ηρεμήστε, κύριε Βάρνακ, σας παρακαλώ.»

«Ήρθες στο σπίτι μου να μ'αποκαλέσεις *δολοφόνο* και τολμάς να μου λες να *ηρεμήσω*;»

Ο Λανκόρο τού έσφιξε τον ώμο, με το ένα χέρι. «Δεν γνωρίζουμε αν η πηγή πληροφοριών μας είναι αξιόπιστη, κύριε. Σας παρακαλώ, ηρεμήστε, και μην πανικοβάλλεστε!»

Η Θαρνάλιν αισθανόταν παγωμένη στη θέση της, στον καναπέ. Νόμιζε πως δεν μπορούσε ούτε καν να μιλήσει.

Ο Βάρνακ πήρε μια βαθιά ανάσα, καλμάροντας τη φωνή του. «Ποιος σας είπε ότι εγώ πλήρωσα αυτούς τους ανθρώπους να κάνουν τέτοιο κακό;»

«Δυστυχώς, δεν δύναμαι να σας αποκαλύψω την πηγή μας. Ωστόσο, όπως σας είπα, δεν είναι αξιόπιστη. Κι αφού αρνείστε ότι οι συγκεκριμένοι δολοφόνοι εργάζονταν για εσάς–»

«Φυσικά και το αρνούμαι!»

«–εμείς δεν έχουμε παρά να συνεχίσουμε τις έρευνές μας. Γνωρίζετε, μήπως, κάτι που θα μπορούσε να μας βοηθήσει;»

Ο Βάρνακ, βλέποντας ότι ο Διοικητής Λανκόρο ήταν λογικός, κάθισε, πάλι, στον καναπέ, δίπλα στην αγαλματωμένη κόρη του. Ξεροκατάπιε, και είπε: «Όχι, δε νομίζω… Δεν είχα… δεν είχα ακούσει κάτι…»

Κι όμως, πατέρα, κάτι είχες ακούσει, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Μη μου πεις πως δεν υποπτεύεσαι ποιος παρακολουθούσε την οικία των Περίδετων.* Γιατί, φυσικά, μπορούσε να είναι μονάχα ένας άνθρωπος: ο Χαλκοπρόσωπος. Ωστόσο, αν μιλούσαν στη φρουρά γι' αυτόν, μεγάλο κακό θα τους έβρισκε…

Ο Λανκόρο κάθισε στην πολυθρόνα. «Θα σας βοηθούσε αν σας έλεγα πως οι μισθοφόροι εργάζονταν για τον Σάρκο και πως, τώρα, σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου, έχουν εξαφανιστεί;»

Ο Βάρνακ κούνησε το κεφάλι. «Δεν τον ξέρω αυτόν τον Σάρκο, κύριε Διοικητά.»

«Μάλιστα,» είπε ο Λανκόρο. «Δηλαδή, δεν έχετε να μου δώσετε κανένα στοιχείο για το ποιος μπορεί να είχε προσλάβει τους μισθοφόρους, ώστε να παρακολουθούν την οικία Περίδετων και να επιτεθούν στη Φιλράνα Επίθυρη –η οποία, κατά πάσα πιθανότητα, είναι νεκρή– και στον Χανμάρο Πτεράργυρο;»

«Όχι. Σας είπα, δεν ξέρω κάτι. Μάλλον, αλλού πρέπει ν'αναζητήσετε τον εργοδότη των μισθοφόρων. Γιατί δε ρωτάτε τον Σάρκο; Τώρα δε μου αναφέρατε ότι γι'αυτόν εργάζονται; Αυτός θα τους έστειλε να–»

«Τον έχω ήδη ρωτήσει, κύριε Βάρνακ, και υποστήριξε πως δεν έκαναν ό,τι έκαναν με δική του διαταγή. Μάλιστα, μου είπε πως έχουν εξαφανιστεί από χτες βράδυ. Και… και υπάρχει, ξέρετε, ένας

άνθρωπος στον οποίο οι μισθοφόροι είπαν ότι δούλευαν για εσάς, και του πρότειναν κιόλας να δουλέψει κι εκείνος.»

«Δεν είναι δυνατόν!» Τα φρύδια του Βάρνακ έσμιξαν κι η όψη του αγρίεψε. «Δεν είναι δυνατόν, κύριε Διοικητά! Πώς μπορούσαν να του είπαν κάτι που… που δεν ισχύει ούτε κατά διάνοια; Τι να τους κάνω εγώ τους μισθοφόρους; Και τι έχω εναντίον των Περίδετων, μα τους Νεκρούς;»

Μα τους Νεκρούς. Η Θαρνάλιν τον είχε ξανακούσει τον πατέρα της να το λέει ετούτο. Σπάνια, όμως, και μόνο όταν ήταν πολύ ταραγμένος. Επρόκειτο για μια έκφραση που, όπως της είχε εξηγήσει ο ίδιος, χρησιμοποιείτο στις Τρεις Πόλεις και καλύτερα να μην την χρησιμοποιούσε κανείς στη Σερανβέλ. Εδώ, πίστευαν στη Φλόγα· εκεί, στους Νεκρούς –εκείνους που είχαν περάσει από τον κόσμο και είχαν ταξιδέψει αλλού.

Τώρα, μάλλον, του είχε ξεφύγει, συμπέρανε η Θαρνάλιν.

Ο Λανκόρο μόρφασε, παραξενεμένος, ακούγοντας την ασυνήθιστη έκφραση, αλλά δεν τη σχολίασε. Είπε: «Δε γνωρίζω αν είναι αλήθεια τα όσα άκουσα, κύριε Βάρνακ· σας το τόνισα ήδη αυτό. Ωστόσο, είναι, προς το παρόν, τα μοναδικά στοιχεία που έχω. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει τούτο;»

«Τι;» ρώτησε ο αλχημιστής, με βαριά, κουρασμένη, και ξερή φωνή.

«Ότι, τυπικά, είστε ο νούμερο ένα ύποπτος–»

«Μα–»

«Για να σας καταδικάσει κανείς, όμως, δε φτάνει αυτό. Θα πρέπει να γίνει δίκη, και θα πρέπει να εξακριβωθούν πολλά πράγματα–»

«Να εξακριβωθούν, τότε! Εγώ δεν είχα, ούτε έχω, ούτε νομίζω πως θα έχω ποτέ, τίποτα εναντίον των Περίδετων, κύριε Διοικητά!»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Θα ερευνηθούν τα πάντα· μην ανησυχείτε. Αφού, όμως, είστε ο βασικός ύποπτος, θα πρέπει να αφήσουμε κάποιους φρουρούς έξω από το σπίτι σας.»

«Αφήστε τους,» είπε ο Βάρνακ, «δεν έχω πρόβλημα.»

Αν μη τι άλλο, σκέφτηκε η Θαρνάλιν, *θα είμαστε πιο ασφαλείς μ' αυτούς κοντά μας. Πιο ασφαλείς από τα καθάρματα του Χαλκοπρόσωπου.*

«Καλώς.» Ο Λανκόρο ορθώθηκε. «Σας καληνυχτίζω, για την ώρα. Θα τα ξαναπούμε.» Βάδισε ώς την εξώπορτα, την άνοιξε, και βγήκε, κλείνοντας πίσω του.

Ο Βάρνακ ακούμπησε το μέτωπό του στις παλάμες του και, ύστερα, πέρασε τα δάχτυλά του μέσα απ'τα ολόλευκά του μαλλιά, αναστενάζοντας.

«Πατέρα…» είπε η Θαρνάλιν, αγγίζοντας τον ώμο του. «Ποιος…;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, αγανακτισμένος. «Δεν ξέρω. Ο Περίδετος, ίσως.»

«Ή ο Χαλκοπρόσωπος.»

«Όχι,» είπε ο Βάρνακ, με χαμηλωμένη τη φωνή, σα να φοβόταν μην τον ακούσουν, «δε μπορεί να ήταν ο Χαλκοπρόσωπος. Ο Χαλκοπρόσωπος υποσχέθηκε να μη μας πειράξει, αν δε μιλήσουμε στη φρουρά. Ο Περίδετος, όμως! Ο Περίδετος…»

«Μα, οι άνθρωποι που παρακολουθούσαν το σπίτι του ήταν, σίγουρα, άνθρωποι του Χαλκοπρόσωπου, πατέρα!» επέμεινε η Θαρνάλιν. «Αν ήθελε να αναφέρει κάποιον στις Αρχές της πόλης, θα ανέφερε αυτόν. Γιατί ν'αναφέρει εσένα;»

«Είχε απειλήσει, όμως, ότι θα πήγαινε στη φρουρά!»

«Το ξέρω. Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό. Αλλά, αν πήγαινε στη φρουρά, θα έλεγε για τον Χαλκοπρόσωπο, όχι για εμάς. Γιατί να πει για εμάς;»

Ο Βάρνακ ακούμπησε το γενειοφόρο του σαγόνι στο δεξί του χέρι. «Ναι, αυτό είναι όντως περίεργο. Γιατί να πει ότι οι μισθοφόροι ήταν δικοί μας, αφού γνώριζε ότι ήταν του Χαλκοπρόσωπου;»

«Επιπλέον, ο Διοικητής είπε ότι εργάζονται για κάποιον Σάρκο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάρνακ. «Σάρκο, μάλλον, είναι το όνομα του ανθρώπου που έχει αυτή τη συντεχνία. Ο Χαλκοπρόσωπος μ'εκείνον θα συνεννοήθηκε για να έχει τους μισθοφόρους στη δούλεψή του.»

«Ο Σάρκο, όμως, είπε στον Διοικητή πως οι μισθοφόροι παρακολουθούσαν την οικία των Περίδετων δίχως να το γνωρίζει.»

«Ψέματα, μάλλον.»

«Ο Διοικητής τον έχει πιστέψει.»

«Ίσως,» είπε ο Βάρνακ. «Η ίσως όχι. Αλλά δεν έχει σημασία αυτό. Πρέπει να μπορεί να το αποδείξει.»

«Πιστεύεις ότι ο Σάρκο ήταν που κατηγόρησε εμάς;»

«Δεν το νομίζω, γιατί ισχυρίστηκε πως δεν ήξερε για ποιον εργάζονταν οι μισθοφόροι του. Όχι, λοιπόν, κάποιος άλλος ήταν. Κάποιος άλλος *μισθοφόρος*, κατά πάσα πιθανότητα, αφού υποτίθεται πως οι φονιάδες, όχι μόνο του είπαν ότι δούλευαν για εμένα, μα του πρότειναν και να δουλέψει κι ο ίδιος. Οι καταραμένοι!» Ο Βάρνακ έτριξε τα δόντια και σηκώθηκε απ'τον καναπέ, πηγαίνοντας στο εργαστήριό του.

Η Θαρνάλιν τον ακολούθησε· τα γυμνά της πόδια έκαναν *ταπ ταπ ταπ* επάνω στο πάτωμα. «Ο Χανμάρο Πτεράργυρος είναι ο Χανμάρο ο βοηθός του Περίδετου;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω. Ίσως,» είπε ο Βάρνακ, στεκόμενος μπροστά απ'το γραφείο του και στρεφόμενος για ν'αντικρίσει τη θυγατέρα του.

«Οι Πτεράργυροι είναι γνωστοί και μεγάλοι έμποροι, πατέρα–»

«Υπέστησαν, όμως, πολλές καταστροφές τελευταία. Ναι, το γνωρίζω.»

«Πώς είναι δυνατόν ο Χανμάρο να είναι Πτεράργυρος;» είπε η Θαρνάλιν, παραξενεμένη.

«Υποθέτω πως ζήτησε δουλειά από τον Περίδετο. Ίσως η οικογένειά του να τον γνωρίζει. Τι σημασία έχει;»

«Καμία. Απλά… απλά, αναρωτιέμαι, πατέρα.» Δίστασε για μια στιγμή, και ο Βάρνακ κάθισε πίσω απ'το γραφείο. Ύστερα, συνέχισε: «Πατέρα, ίσως θα ήταν καλό να του μιλήσω.»

Ο αλχημιστής συνοφρυώθηκε. «Να μιλήσεις σε ποιον;»

«Στον Χανμάρο. Να μάθω τι έγινε–»

«Όχι,» το απαγόρευσε ο Βάρνακ.

«Μα, πατέρα, μπορεί να–»

«*Όχι*.»

«Μπορεί να μας βοηθήσει να ξεμπλέξουμε!» φώναξε η Θαρνάλιν, νιώθοντας το σώμα της να φλογίζεται από θυμό, από πάνω ώς κάτω· ξαφνικός ιδρώτας είχε γεμίσει το μέτωπό της και τις μασκάλες της. «Μπορεί να μας δώσει κάποιο στοιχειό για να παρουσιάσουμε στη φρουρά! Αποκλείεται να ήταν αυτός, ή ο Σάμκρο, που κατηγορείσαι εμάς! Ο Χαλκοπρόσωπος ήταν–»

«Ο Χαλκοπρόσωπος είπε πως δε θα μας πειράξει–»

«Κι εσύ τον πίστεψες; Πατέρα, ένας άνθρωπος που φορά μάσκα, ένας άνθρωπος που αρνείται έστω και να δείξει το πρόσωπό του, νομίζεις πως είναι ένας άνθρωπος που λέει αλήθειες;»

Ετούτα τα λόγια φάνηκαν να βάζουν τον Βάρνακ σε σκέψη. Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και κατέβασε το βλέμμα του στην επιφάνεια του γραφείου· δεν έμοιαζε, όμως, να κοιτάζει εκεί: έμοιαζε να κοιτάζει κάπου πολύ, πολύ μακριά. Τελικά, είπε: «Γιατί; Γιατί να ενοχοποιήσει εμάς;»

«Γιατί είναι *εύκολο,* πατέρα. Εμάς κανένας δε μας συμπαθεί. Κανένας δε θα μας υπερασπιστεί.»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ, για ποιο λόγο. Έτσι, ξύπνησε ένα πρωί κι αποφάσισε πως θα ήταν ωραία να μας ενοχοποιήσει;»

«Δεν μπορώ να ξέρω τους λόγους του, πατέρα. Όμως ο Περίδετος δε νομίζω πως θα μας έκανε κάτι τέτοιο. Αν μιλούσε στη φρουρά, θα έλεγε για τον Χαλκοπρόσωπο.»

Τα μάτια του Βάρνακ στένεψαν. «Εκτός… εκτός αν ήθελε να μας πιέσει να πούμε εμείς γι’αυτόν.»

«Τι;»

«Σκέψου, Θαρνάλιν. Ο Σάμκρο δε θα ήθελε να βάλει σε κίνδυνο την οικογένειά του, μιλώντας ο ίδιος για τον Χαλκοπρόσωπο στη φρουρά· επομένως, κατηγόρησε εμάς, ώστε εμείς να μιλήσουμε για τον Χαλκοπρόσωπο.»

Η Θαρνάλιν μούδιασε. Μα τη Φλόγα, δεν ήταν παράλογο αυτό που έλεγε ο πατέρας της. Θα μπορούσε να ισχύει. Αισθάνθηκε την κάψα που είχε φλογίσει το σώμα της να την εγκαταλείπει, και μια παγωνιά να την τυλίγει. Έγλειψε τα χείλη της, για να τα υγράνει· το στόμα της είχε, ξαφνικά, ξεραθεί. «Όπως και νάχει, πιστεύω ότι θα ήταν καλό να συζητήσω με τον Χανμάρο. Ίσως να καταλάβω κάποια πράγματα· τι λες κι εσύ;»

Ο Βάρνακ την ατένισε διστακτικά. Αλλά, τελικά, κατένευσε και είπε: «Εντάξει, πήγαινε αύριο και βρες τον. Να είσαι, όμως, προσεκτική.»

«Θα είμαι, πατέρα. Πάντοτε είμαι.»

«Άστα αυτά,» την αγριοκοίταξε ο Βάρνακ, «γιατί ακόμα θυμάμαι τι έκανες την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας!»

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, αμήχανα. Είχε, όντως, κάνει πολλές ανοησίες εκείνη την ημέρα. *Μαθαίνουμε, όμως, από τα λάθη μας, σωστά;*

Κεφάλαιο Δωδέκατο
—Χανμάρο—

Τοκ τοκ! Τοκ!

Το χέρι της χτυπούσε την πόρτα, και η πόρτα άνοιξε. Τα πόδια της κινήθηκαν από μόνα τους, σαν κάποια άλλη, άγνωστη δύναμη να τα πρόσταζε, και την έβαλαν στο σκοτεινό εσωτερικό του σπιτιού. Εκεί, δύο άντρες την περίμεναν: ο ένας βρισκόταν στο βάθος, κουκουλωμένος και μισοκρυμμένος στις σκιές· ο δεύτερος ήταν πιο μπροστά, στο κέντρο του δωματίου. Γύρω του υπήρχε φως όπως είναι το φως δειλινού, και παντού αλλού απλωνόταν σκοτάδι. Ήταν ο Χανμάρο. Ο Χανμάρο Πτεράργυρος, και είχε τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του, ενώ ένα στραβό, βαθύ χαμόγελο χάραζε στο πρόσωπό του. *Καλωσόρισες,* έμοιαζε να της λέει.

Εκείνη παραπάτησε, πλησιάζοντάς τον, μα δεν έπεσε. Προσπάθησε να του εξηγήσει γιατί βρισκόταν εδώ, αλλά αυτός συνέχιζε να χαμογελά, σαν να επρόκειτο για κάποιο αστείο. Δεν καταλάβαινε ότι *δεν* αστειευόταν; Δεν καταλάβαινε πόσο *σοβαρή* ήταν η κατάσταση;

Η σκιερή φιγούρα πίσω από τον Χανμάρο κινήθηκε, και ήρθε να σταθεί πλάι του. Η κουκούλα της δεν μπορούσε, τώρα, να κρύψει το πρόσωπό της, που δεν ήταν καθόλου πρόσωπο, παρά μια μάσκα. Μια χάλκινη μάσκα.

Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται και την καρδιά της να βροντά κάτω απ'το στήθος της. Οπισθοχώρησε, ενώ τα γόνατά της έτρεμαν.

Και τότε, το χαμογελαστό πρόσωπό του Χανμάρο αλλοιώθηκε· έγινε γωνιώδες και ερπετοειδές. Τα μάτια του κιτρίνισαν και τα

δόντια του μάκρυναν κι άρχισαν να στάζουν δηλητήριο. Η γλώσσα που ξεπρόβαλε ανάμεσά τους ήταν διχαλωτή. Ένα Λό'ορ!

Ο μασκοφόρος έβγαλε τη χάλκινή του μάσκα, και η όψη του Σάμκρο Περίδετου παρουσιάστηκε. Ατενίζοντας τη Θαρνάλιν με τέτοια *έχθρα*, τέτοιο *μίσος*——

Πετάχτηκε πάνω, ξυπνώντας και ξεφεύγοντας από τα νύχια του εφιάλτη.

Ήταν πρωί, παρατήρησε, από το φως που έμπαινε απ'τις κουρτίνες του παραθύρου.

Ξεφύσησε και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της, καταϊδρωμένη. «Τι στις Σκιές ήταν αυτό το όνειρο;» μουρμούρισε. Πίστευε, πραγματικά, ότι ο Χανμάρο… ο Χανμάρο ήταν εχθρός της; Κι ότι ο Περίδετος ήταν ο Χαλκοπρόσωπος, ή σύμμαχος του Χαλκοπρόσωπου; Φυσικά και όχι. *Είμαι, απλώς, ταραγμένη, επειδή σήμερα σκοπεύω να πάω να τους μιλήσω.*

Πήγε στο λουτρό του σπιτιού και, ετοιμάζοντας ένα μπάνιο για τον εαυτό της, πλύθηκε. Ήταν νωρίς ακόμα κι ο πατέρας της δεν πρέπει να είχε ξυπνήσει. Από τους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων δεν έρχονταν και πολλοί θόρυβοι. Η Θαρνάλιν έκανε το μπάνιο της, ήρεμα και νωχελικά.

Είχε δει και παλιότερα, στους εφιάλτες της, τα πρόσωπα ανθρώπων να μετατρέπονται σε πρόσωπα Λό'ορ. Ή, μάλλον, σε ένα *συγκεκριμένο* πρόσωπο Λό'ορ. Κάποτε, όταν ήταν μικρή, όταν εκείνη κι ο πατέρας της είχαν πρωτοέρθει στη Σερανβέλ, είχε σκοντάψει, καθώς έτρεχε, και είχε πέσει στο χείλος ενός Ανοίγματος, κι από κει μέσα είχε αντικρίσει το κεφάλι ενός Λό'ορ. Το πλάσμα τής είχε δείξει τα δόντια του, και η διχαλωτή του γλώσσα είχε ξεπροβάλλει ανάμεσά τους. Τα μάτια του της έμοιαζαν με δύο κίτρινες φλόγες που ήθελαν να την καταβροχθίσουν. Ήταν η πρώτη φορά που είχε δει Λό'ορ στη ζωή της, και η Θαρνάλιν ποτέ δεν το ξέχασε. Ούτε, φυσικά, ήθελε να ξαναδεί· τα φοβόταν, τα έτρεμε, όσο τίποτα στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Ήταν παράλογο, όμως, να παρομοιάζει τον Χανμάρο με Λό'ορ. Δεν είχε κανέναν λόγο να τον φοβάται, σωστά; Εκείνος τής είχε δείξει μονάχα καλή θέληση, όχι μυτερά δόντια και διχαλωτή γλώσσα.

Η Θαρνάλιν βγήκε απ'το λουτρό, σκουπίστηκε, και ντύθηκε. Ο Βάρνακ είχε, τώρα, ξυπνήσει· μπορούσε ν'ακούσει τα βήματά του στο επάνω πάτωμα. Του έφτιαξε πρωινό, το έβαλε σ'έναν ξύλινο δίσκο, και του το ανέβασε.

«Θα πάω τώρα, πατέρα,» του είπε, ακουμπώντας το πρωινό εμπρός του.

Ο Βάρνακ έβγαλε το τσιμπούκι του από το στόμα, φυσώντας καπνό. Έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Όπως νομίζεις.» Η φωνή του δεν ήταν απότομη, ούτε αδιάφορη. Ήταν… ήταν *ηττημένη*, παρατήρησε η Θαρνάλιν. Ο πατέρας της αισθανόταν ηττημένος, απογοητευμένος, απεγνωσμένος· κι εκείνη στεναχωριόταν να τον βλέπει έτσι. Θα έκανε ό,τι περνούσε απ'το χέρι της, για να τον βοηθήσει.

Το βλέμμα του Βάρνακ στράφηκε στον πίνακα στον τοίχο, όσο η κόρη του στεκόταν μπροστά του, αμίλητη. Ο πίνακας έδειχνε μια γυναίκα, που ο αλχημιστής είχε εξηγήσει στη Θαρνάλιν ότι ήταν η μητέρα της· δεν είχε, όμως, πει τίποτε άλλο γι'αυτήν. Η Θαρνάλιν πάντα αναρωτιόταν *γιατί*. Γιατί ο πατέρας της δεν έλεγε τίποτα για τη μητέρα της; Τι είχε συμβεί; Όπως και νάχε, τώρα, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για ν'ανοίξει αυτή την κουβέντα μαζί του.

Κατέβηκε την εξωτερική σκάλα του σπιτιού και συνάντησε τους δύο φρουρούς που στέκονταν μπροστά από την εξώπορτα. «Θα ήθελα να πάω κάπου,» τους είπε. «Επιτρέπεται;»

«Επιτρέπεται,» αποκρίθηκε ο ένας από τους φρουρούς, «αλλά μόνο με τη συνοδεία μας.» Ήταν ένας ξανθός άντρας, κοντύτερος από εκείνη. Είχε γένια αραιά και άσχημα· η Θαρνάλιν αναρωτήθηκε γιατί δεν τα ξύριζε, να ξεμπερδεύει: έτσι κι αλλιώς, δεν του προσέθεταν τίποτα.

«Εντάξει,» του είπε, «με συνοδεία.»

«Πού πηγαίνετε;»

«Στην οικία Περίδετων. Δεν είναι μακριά από εδώ.»

Ο φρουρός έκανε μια ευγενική χειρονομία, που έμοιαζε να της λέει *Προχωρήστε, λοιπόν.*

Η Θαρνάλιν υπάκουσε, και εκείνος την ακολούθησε, βαδίζοντας πλάι της κι έχοντας το χέρι του ακουμπισμένο στη λαβή του θηκαρωμένου ξίφους στη ζώνη του.

«Δε θα έρθεις μαζί μου και μέσα στο σπίτι, έτσι;» ρώτησε η Θαρνάλιν τον συνοδό της, στα μέσα του δρόμου.

«Όχι, αν δεν το επιθυμείτε.»

«*Δεν* το επιθυμώ.»

Ο φρουρός μειδίασε αχνά. «Εντάξει.»

Όταν έφτασαν στην οικία των Περίδετων, η Θαρνάλιν ζύγωσε την εξώπορτα του ισογείου και χτύπησε, διακριτικά, φωνάζοντας: «Χανμάρο;»

Κανείς δεν απάντησε.

Η Θαρνάλιν ξαναχτύπησε, δυνατότερα αυτή τη φορά. «Χανμάρο;»

Καμία απάντηση.

«Χανμάρο;» Κι ένα ακόμα πιο δυνατό χτύπημα.

«Θαρνάλιν. Καλημέρα.» Η φωνή ήρθε από τ'αριστερά της, και, γυρίζοντας ξαφνιασμένη, η κοπέλα είδε τον Χανμάρο να την κοιτάζει από ένα παράθυρο του ισογείου, ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι. Ήταν γυμνός από τη μέση κι επάνω, κι έμοιαζε να είχε μόλις ξυπνήσει. Στη μια μεριά του προσώπου του υπήρχε η σκιά μιας μελανιάς. *Είναι αλήθεια, λοιπόν, ότι τον ξυλοκόπησαν. Και, ναι, αυτός πρέπει να είναι ο Χανμάρο Πτεράργυρος που ανέφερε ο Διοικητής Λανκόρο.*

Η Θαρνάλιν χαμογέλασε, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή της ν'ακουστεί ευχάριστη. «Καλημέρα.» Ύστερα, η φωνή της δεν μπόρεσε να κρύψει την ανησυχία και την ταραχή της: «Θα μπορούσα να σου μιλήσω για λίγο; Ιδιαιτέρως; Οι δυο μας;»

«Εμ… ναι, φυσικά. Ναι.» Ο Χανμάρο απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο και φόρεσε, γρήγορα, ένα πουκάμισο, κουμπώνοντας τα κουμπιά.

«Από πού μπαίνω;» ρώτησε η Θαρνάλιν. «Θα μου ανοίξεις από εκεί;» Έδειξε, με τον αντίχειρά της, την πόρτα που χτυπούσε πριν από λίγο.

«Όχι. Θα σου ανοίξω από την άλλη.» Ο Χανμάρο βγήκε απ'το δωμάτιό του και άνοιξε την πόρτα της εξωτερικής σκάλας. «Έλα,» είπε στη Θαρνάλιν, ενώ έριχνε, συγχρόνως, ένα βλέμμα απορίας στον φρουρό πλάι της.

Η κοπέλα μπήκε, και ο Πτεράργυρος την οδήγησε στο δωμάτιό του, στο ισόγειο. «Θα με συγχωρέσεις για την ακαταστασία…» της είπε.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Κάθισε, αν θέλεις.» Υπήρχε μια καρέκλα στο δωμάτιο· μία και μοναδική.

«Όχι, εντάξει είμαι.» Η Θαρνάλιν έπλεξε τα δάχτυλα μπροστά από την κοιλιά της.

Ο Χανμάρο μπορούσε να δει ότι η κοπέλα ήταν πολύ ταραγμένη. «Λοιπόν; Για τι πράγμα ήρθες να μου μιλήσεις;» *Έχει σχέση μ'αυτό το κάθαρμα, τον Χαλκοπρόσωπο;* αναρωτήθηκε.

Η Θαρνάλιν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Χτες βράδυ, μας επισκέφτηκε ένας άνθρωπος της φρουράς. Κάποιος Διοικητής Λανκόρο.»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. *Λανκόρο; Ο ίδιος Λανκόρο; Ο πράκτορας του Συμβουλίου;*

Η Θαρνάλιν παρατήρησε την έκφραση στο πρόσωπό του. «Τον ξέρεις;» *Εσύ τον έστειλες σ'εμάς; Εσύ κι ο Περίδετος;*

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο. «Ίσως νάναι ο ίδιος που έχει μιλήσει και σ'εμένα. Όμως… όμως δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να επισκέφτηκε κι εσάς.»

Δεν μπορείς, ή μου λες ψέματα; «Μας επισκέφτηκε γιατί έχει πληροφορίες ότι ο πατέρας μου προσέλαβε τους μισθοφόρους που παρακολουθούν το σπίτι εδώ και που επιτέθηκαν σ'εσένα και σε κάποια Φιλράνα Επίθυρη.»

Το σαγόνι του Χανμάρο λύθηκε. «Ε;… Μα….» Έκλεισε, πάλι, το στόμα του.

Δε φαίνεται να το κάνει ψέματα, παρατήρησε η Θαρνάλιν. *Φαίνεται πραγματικά έκπληκτος.* «Εμείς δεν έχουμε κάνει τίποτα τέτοιο, Χανμάρο–»

«Είμαι σίγουρος γι'αυτό,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. Την πλησίασε, μιλώντας σιγανά: «Θαρνάλιν, ο Χαλκοπρόσωπος είναι που–»

«Ναι,» ένευσε η κοπέλα, «το ξέρω. Ποιος, όμως, κατηγόρησε εμάς; Ήταν… ήταν, μήπως, ο αλχημιστής που υπηρετείς;»

Ο Χανμάρο κούνησε το κεφάλι του, αμέσως και δυνατά. «Όχι, όχι. Ο θείος Σάμκρο ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο!»

«*Θείος;* Θείος σου είναι;»

«Ναι.»

Έτσι εξηγείται, λοιπόν. Γι'αυτό είσαι βοηθός του. Οι Πτεράργυροι έχουν κάποια συγγένεια με τους Περίδετους. «Και, σίγουρα, δεν ήταν αυτός που μας κατηγόρησε;»

«Σίγουρα, Θαρνάλιν! Για ποιο λόγο να κατηγορήσει εσάς;»

«Για να μας αναγκάσει να κατηγορήσουμε εμείς, με τη σειρά μας, τον Χαλκοπρόσωπο,» είπε εκείνη.

Κι ο ίδιος να μη θεωρηθεί πως αποκάλυψε τίποτα, ώστε οι Περίδετοι να παραμείνουν ασφαλείς, ό,τι κι αν γίνει, σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Μα τη Φλόγα, βγάζει νόημα! Αλλά όχι… όχι, ο θείος δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο· δεν μπορεί!*

«Θαρνάλιν.» Δάγκωσε το κάτω του χείλος. «Ο Διοικητής Λανκόρο. Τι σας είπε ακριβώς;»

«Μας είπε ότι επισκέφτηκε τον Σάρκο, τον άνθρωπο που έχει αυτούς τους μισθοφόρους, κι ο Σάρκο τού εξήγησε πως δεν ήταν εκείνος που τους είχε βάλει να παρακολουθούν το σπίτι σας και να σας επιτεθούν–»

«Δεν ήταν εκείνος; Αποκλείεται.»

«Έτσι ισχυρίστηκε, πάντως. Κι επίσης, είπε ότι οι τέσσερις συγκεκριμένοι μισθοφόροι έχουν εξαφανιστεί, και δεν ξέρει πού έχουν πάει.»

Πολύ βολική στιγμή βρήκαν για να εξαφανιστούν, παρατήρησε ο Χανμάρο, βέβαιος ότι κάποιο βρόμικο παιχνίδι παιζόταν εδώ: κάποιο παιχνίδι που, αναμφίβολα, είχε να κάνει με τον Χαλκοπρόσωπο. *Αυτό το Φλογοκαμένο κάθαρμα ξέρει καλά να κρύβεται και να αποπροσανατολίζει.*

«Ποιος κατηγόρησε τον Βάρνακ;» ρώτησε τη Θαρνάλιν.

«Ο Λανκόρο δε μας ανέφερε το όνομά του, όμως είπε πως πρόκειται για κάποιον ο οποίος είχε μιλήσει με τους τέσσερις μισθοφόρους, κι αυτοί τού είχαν πει ότι εργάζονταν για τον πατέρα μου και, μάλιστα, του πρότειναν να εργαστεί κι εκείνος. Το οποίο, βέβαια, είναι τελείως παράλογο. Ο πατέρας μου δεν έχει καμία σχέση μ'όλα τούτα, Χανμάρο.»

«Ναι,» ένευσε εκείνος, «είμαι σίγουρος. Προφανώς, κάποιος προσπαθεί να τον ενοχοποιήσει, για να γλιτώσει ο ίδιος. Και ξέρεις ποιος πιστεύω ότι είναι;»

Η όψη της Θαρνάλιν σκοτείνιασε. «Ο Χαλκοπρόσωπος.»

«Ναι. Αυτός κρύβεται πίσω από τούτο. Προσπαθεί να καλύψει τα ίχνη του, και να ρίξει εσάς στην παγίδα που έχει πέσει ο ίδιος.»

Η Θαρνάλιν έγλειψε τα χείλη της. «Ο πατέρας μου, βέβαια, λέει πως ο Χαλκοπρόσωπος, λογικά, δε θα μας πείραζε–»

«Τι;»

«Υποσχέθηκε να μη μας κάνει κακό, αν δε μιλήσουμε σε κανέναν. Και, μέχρι στιγμής, σε κανέναν δεν έχουμε μιλήσει.»

«Τον πιστεύεις;» ρώτησε ο Χανμάρο.

Η Θαρνάλιν μόρφασε αρνητικά. «Φυσικά και όχι.»

«Ωραία, γιατί ούτε κι εγώ τον πιστεύω. Και δε θα τον αφήσω, τον τρισκατάρατο, να γλιτώσει έτσι, και πάλι!» Το πρόσωπό του είχε αγριέψει. «Το τελευταίο του λάθος ήταν που σκότωσε τη Φιλράνα. Τώρα, θα πληρώσει!»

Η Θαρνάλιν έσφιξε το δεξί μανίκι του πουκαμίσου του. «Θα μιλήσεις στη φρουρά;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Δε θέλω να κάνω κάτι που μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τους δικούς μου.»

«Το καταλαβαίνω αυτό, Χανμάρο.»

«Θέλω, όμως, να σας βοηθήσω, εσένα και τον πατέρα σου.»

Η Θαρνάλιν αισθάνθηκε αμήχανα για λίγο· ύστερα, ρώτησε, περισσότερο για να σπάσει τη σιγή ανάμεσά τους παρά για οποιονδήποτε άλλο λόγο: «Γιατί;»

«Γιατί δε φταίτε σε τίποτα. Και γιατί του το χρωστάω του Χαλκοπρόσωπου. Έχει κάνει πολλά αυτός ο άνθρωπος σ'εμένα και στην οικογένειά μου, Θαρνάλιν. Έχει καταστρέψει οικονομικά τον πατέρα μου, έχει σκοτώσει τη Φιλράνα.» (Κι από τον τρόπο που έλεγε το όνομα αυτής της κοπέλας, η Θαρνάλιν καταλάβαινε ότι πρέπει να σήμαινε πολλά για εκείνον.) «Του το χρωστάω.» Αναστέναξε. «Έπρεπε η Θήρνα να ήταν εδώ… Ω, αν η Θήρνα ήταν εδώ!…»

«Ποια είναι η Θήρνα;» ρώτησε, διστακτικά, η Θαρνάλιν.

«Η μεγάλη μου αδελφή.»

«Και είναι… είναι νεκρή;»

Ο Χανμάρο χαμογέλασε. «Όχι. Δε βρίσκεται, όμως, στη Σερανβέλ… κι αναρωτιέμαι πότε θα επιστρέψει. Τέλος πάντων. Δεν είναι επί του παρόντος.»

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Χανμάρο;»

Εκείνος έσμιξε τα χείλη του, σκεπτικός. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του. Ύψωσε το βλέμμα του και ρώτησε τη Θαρνάλιν: «Οι τέσσερις μισθοφόροι που ανέφερες, πώς ονομάζονται;»

Η Θαρνάλιν συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί τα ονόματα που είχε πει ο Λανκόρο. «Ο ένας λέγεται Σιλάρμο ο Γάτος… και μια άλλη, νομίζω, λέγεται Ζαμέρα. Τους υπόλοιπους δεν τους θυμάμαι.»

Ο Χανμάρο δεν τους ήξερε. Πράγμα το οποίο, βέβαια, δεν τον παραξένευε. Ωστόσο, αν μπορούσε να τους βρει… ίσως, *ίσως* να κατάφερνε να τους κάνει να πουν την αλήθεια. *Ή εγώ ή ο Λανκόρο.* Που σήμαινε ότι έπρεπε να μιλήσει στον πράκτορα του Συμβουλίου. Έπρεπε να του μιλήσει, όχι μόνο για τούτο, αλλά και για να τον διαβεβαιώσει πως ο πατέρας της Θαρνάλιν δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τους φονιάδες–

Ξαφνικά, μια απορία ήρθε στο μυαλό του. «Γιατί είχες μαζί σου έναν φρουρό;»

«Ο Διοικητής Λανκόρο έχει βάλει δύο φύλακες έξω απ'το σπίτι μας, επειδή ο πατέρας μου θεωρείται βασικός ύποπτος. Όταν ήθελα να φύγω και να έρθω εδώ, ο ένας επέμεινε να με συνοδέψει.»

«Και θα σε συνοδέψει όπου κι αν πας μέσα στην πόλη, υποθέτω.»

«Κι εγώ το ίδιο υποθέτω. Σκοπεύεις να πάμε κάπου;»

«Να μιλήσουμε στον Λανκόρο, ίσως…»

«Θα του πεις για τον Χαλκοπρόσωπο;» ρώτησε η Θαρνάλιν.

Ο Χανμάρο αναστέναξε. «Πρέπει να του πω *κάτι*, για να σας ξεμπλέξω. Θα του πω, τουλάχιστον, πως είμαι απολύτως βέβαιος ότι δεν ήταν ο πατέρας σου που έστειλε τους μισθοφόρους, και πως όποιος κι αν του έδωσε τη συγκεκριμένη πληροφορία είναι ψεύτης και η υπόθεση οφείλει να ερευνηθεί περισσότερο.»

«Κι αν σε ρωτήσει *πώς* είσαι βέβαιος ότι δεν ήταν ο πατέρας μου;»

«Γνωρίζει ήδη ότι του κρύβω κάτι,» είπε ο Χανμάρο, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι, «και δεν είμαι υποχρεωμένος να του αποκαλύψω τίποτα περισσότερο απ’ό,τι θέλω. Έλα, ας πάμε.»

«Τώρα;»

«Ναι, τώρα. Δεν περιμένεις το κερί να σβήσει για ν’ανάψεις φωτιά.»

«Ξέρεις πού μένει;»

«Όχι. Αλλά ξέρω πού μπορώ να πάω για να τον βρω.»

«Πού πηγαίνουμε, τώρα;» ρώτησε ο φρουρός.

«Στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, καθώς οι τρεις τους διέσχιζαν το Μεγάλο Παζάρι.

Ο φρουρός κοίταξε ερωτηματικά τη Θαρνάλιν, και εκείνη είπε: «Τον άκουσες, δεν τον άκουσες;»

Ο κοντός άντρας δεν απάντησε· η έκφρασή του, όμως, μαρτυρούσε πως δεν του άρεσε ο τρόπος που του είχε μιλήσει η κόρη του Βάρνακ.

Τι να κάνουμε; σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Ούτε εμένα μ’αρέσει να με… συνοδεύουν όπου πηγαίνω.*

Διέσχισαν το Μεγάλο Παζάρι, που ετούτη την ώρα ήταν κοσμοπλημμυρισμένο, μπήκαν στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, και από εκεί έφτασαν στα φυλάκια νότια της Χρυσής Γέφυρας. Ο Χανμάρο πλησίασε τον πρώτο φρουρό που είδε και ζήτησε να μιλήσει στον Διοικητή Λάρτο.

«Για ποιο λόγο, κύριε; Σας περιμένει;»

«Όχι, δεν με περιμένει. Αλλά έχω να του πω κάτι σημαντικό και επείγον. Μπορείτε να με οδηγήσετε σ’αυτόν;»

Ο φρουρός των φυλακίων έριξε μια ματιά στο φρουρό που συνόδευε τη Θαρνάλιν. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, δείχνοντας την άγνοιά του για το ζήτημα.

«Εντάξει,» είπε ο φρουρός των φυλακίων στον Χανμάρο· και, στρεφόμενος σε μια γυναίκα, η οποία στεκόταν σ’ένα παράθυρο και τους κοίταζε, της φώναξε να ειδοποιήσει τον Διοικητή Λάρτο, γιατί ένας κύριος ήθελε να του μιλήσει για κάτι επείγον.

Η Θαρνάλιν ψιθύρισε στον Χανμάρο: «Τι σχέση έχει αυτός ο Διοικητής Λάρτο με τον Λανκόρο;»

«Θα δεις,» της αποκρίθηκε εκείνος, στον ίδιο τόνο.

Ο συνοδός της τους κοίταζε με τις άκριες των ματιών, φανερά εκνευρισμένος που έμοιαζαν να θέλουν να του κρύψουν πράγματα. *Τι στις Σκιές νομίζει;* σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Ότι σχεδιάζουμε πώς να προσλάβουμε κι άλλους μισθοφόρους για να δολοφονήσουμε κόσμο;*

Η γυναίκα στο παράθυρο δεν άργησε να φωνάξει πως ο Διοικητής μπορούσε, τώρα, να τους δεχτεί. Ο φρουρός παραμέρισε, σιωπηλά, και τους άφησε να περάσουν.

«Προς τα πού πηγαίνουμε;» τον ρώτησε ο Χανμάρο.

Εκείνος τού έδειξε μια ανοιχτή πόρτα, και είπε: «Θ'ανεβείτε τη σκάλα και θα χτυπήσετε τη δεύτερη πόρτα δεξιά.»

Ακολουθώντας τις οδηγίες του, έφτασαν σ'ένα λιτά διακοσμημένο δωμάτιο με γραφείο αντίκρυ τους, πίσω απ'το οποίο ήταν καθισμένος ένας ξανθός άντρας με φαρδύ μέτωπο και φωτεινό βλέμμα. Είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στην πολυθρόνα του και ακράγγιζε το σαγόνι του με το δεξί του χέρι. Το πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο έλουζε τη μορφή του. Τους κοίταξε και τους τρεις, έναν-έναν, και είπε: «Ζητήσατε να μου μιλήσετε;»

«Είστε ο Διοικητής Λάρτο;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Και με ποιους έχω την τιμή να μιλάω;»

«Ονομάζομαι Χανμάρο Πτεράργυρος, κι από εδώ είναι η κυρία Θαρνάλιν… εμ…» Την κοίταξε. «Ποιο είναι το επώνυμό σου;»

«Δεν έχω επώνυμο. Ή, τουλάχιστον, αν έχω, ο πατέρας δε μου το έχει αναφέρει. Με γνωρίζουν ως 'Θαρνάλιν η κόρη του Βάρνακ', ή 'Θαρνάλιν του Βάρνακ', στη Συνοικία των Δηλητηρίων.» Το τελευταίο το είπε κοιτάζοντας τον Διοικητή.

Ο Λάρτο ένευσε και, ύστερα, έστρεψε τη ματιά του στον φρουρό. «Εγώ, κύριε Διοικητά,» εξήγησε εκείνος, «έχω διαταγές από τον Διοικητή Λανκόρο να βρίσκομαι κοντά στον κύριο Βάρνακ και στη θυγατέρα του, γι'αυτό κιόλας τη συνοδεύω.»

«Μάλιστα,» είπε ο Λάρτο. Και προς τον Χανμάρο: «Πτεράργυρος, είπατε;»

«Ναι.»

Ο Λάρτο χαμογέλασε και τα μάτια του γυάλισαν, σαν να ήξερε κάτι.

«Μας γνωρίζετε, κύριε Διοικητά;»

«Η Ζινράβα Πτεράργυρη ήταν, πρόσφατα, κρατούμενη εδώ, και η κυρία Μάριλιν Πτεράργυρη, η μητέρα της, ήρθε να την αποφυλακίσει, μαζί με την κυρία Ζεθάλιν Περίδετη.»

«Η Μάριλιν είναι και δική μου μητέρα,» τον πληροφόρησε ο Χανμάρο.

«Το υποψιάστηκα, μόλις άκουσα το όνομά σας. Για ποιο λόγο, λοιπόν, βρίσκεστε εδώ;»

«Θα ήθελα να επικοινωνήσω με τον κύριο Λανκόρο που εργάζεται για το Συμβούλιο. Πρόκειται για κάτι πολύ σημαντικό, κύριε Διοικητά· και ο ίδιος μού είπε να έρθω σ'εσάς, αν ήθελα να τον βρω.»

Ο Λάρτο συνοφρυώθηκε. «Εσείς ήσασταν με τη Φιλράνα Επίθυρη, όταν της επιτέθηκαν, σωστά;»

«Σωστά. Και γι'αυτό το θέμα θα ήθελα να μιλήσω στον κύριο Λανκόρο.»

«Θα τον ειδοποιήσω,» είπε ο Λάρτο. Πήγε στην πόρτα του δωματίου και μίλησε, ψιθυριστά, σε μια φρουρό. Η γυναίκα ένευσε και έφυγε. Ο Διοικητής επέστρεψε και κάθισε πίσω απ'το γραφείο. «Σε λίγο θα έχουμε απάντηση, υποθέτω. Εκτός αν ο κύριος Λανκόρο έχει δουλειές. Εν τω μεταξύ, μπορείτε να περιμένετε έξω.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, και αποχώρησαν, κατεβαίνοντας τη σκάλα και βγαίνοντας από το οίκημα. Η μέρα ήταν ζεστή και οι ήλιοι τούς χτυπούσαν στο κεφάλι.

Η Θαρνάλιν ξεφύσησε. «Ελπίζω να μη μας αγνοήσει.»

«Δε νομίζω,» είπε ο Χανμάρο. «Έχω την αίσθηση πως, μόλις μάθει ότι θέλω να του μιλήσω, θα έρθει αμέσως.»

Και δεν είχε άδικο· ο Λανκόρο, πράγματι, δεν άργησε να έρθει, και δεν έκρυψε την έκπληξή του, βλέποντας τη Θαρνάλιν μαζί με τον Πτεράργυρο. «Κι εσείς εδώ;» είπε. «Δε με πληροφόρησαν για τούτο.»

«Θα ήθελα να σας μιλήσω για τον κύριο Βάρνακ,» του εξήγησε ο Χανμάρο.

«Τον γνωρίζετε, δηλαδή;»

«Ναι.»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Εντάξει. Ας συζητήσουμε ιδιαιτέρως, τότε. Ακολουθήστε με.» Και προς τον συνοδό της Θαρνάλιν: «Θα μας περιμένεις εδώ.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε Διοικητά.»

Ο Λανκόρο τούς οδήγησε σ'ένα άλλο από τα οικοδομήματα των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας: ένα μέρος που έμοιαζε εγκαταλειμμένο και, ίσως, τόσο παλιό όσο και τα σπίτια της Συνοικίας των Ερειπίων. Ο πράκτορας του Συμβουλίου άνοιξε μια πόρτα και μπήκαν σ'ένα δωμάτιο που φωτιζόταν μόνο από όσο φως κατάφερνε να περνά από τις χαραμάδες των πατζουριών. Ο Λανκόρο άναψε μια λάμπα στο κέντρο ενός ξύλινου, στρογγυλού τραπεζιού, το οποίο ήταν περιτριγυρισμένο από έξι καρέκλες. Το δωμάτιο δεν ήταν πολύ μεγάλο, αλλά πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν μεγαλύτερο από το γραφείο του Διοικητή Λάρτο. Ωστόσο, *φαινόταν* μικρό, γιατί γύρω-γύρω υπήρχαν ράφια και κρεμάστρες, όπου βρίσκονταν διάφορα αντικείμενα, από όπλα μέχρι βιβλία και διακοσμητικά. Στον αέρα πλανιόταν η οσμή που ο Χανμάρο είχε συνηθίσει να μυρίζει στις αποθήκες· και, πράγματι, έκρινε πως το μέρος έμοιαζε με αποθήκη καταστήματος που αγοράζει και πουλά διάφορα είδη.

Ο Λανκόρο τράβηξε μία από τις καρέκλες και κάθισε. Δεν πρότεινε στον Πτεράργυρο και τη Θαρνάλιν να καθίσουν, όμως έδειξε να το υπονοεί με τον τρόπο του, ο οποίος ήταν άνετος και καθόλου τυπικός, σαν οι τρεις τους να ήταν φίλοι που είχαν συγκεντρωθεί για να τα πουν και να πιουν κανένα ποτό.

«Έμαθα,» είπε ο Χανμάρο, παίρνοντας θέση αντίκρυ του πράκτορα, μαζί με τη Θαρνάλιν, «πως ο Βάρνακ, ο αλχημιστής από τις Τρεις Πόλεις, κατηγορήθηκε ότι προσέλαβε τους μισθοφόρους που επιτέθηκαν σ'εμένα και τη Φιλράνα.»

«Πολύ σωστά,» ένευσε ο Λανκόρο· «όντως, κατηγορήθηκε.»

«Από ποιον; Θα μπορούσα να μάθω;»

«Όπως, αναμφίβολα, θα σας είπε και η κυρία Θαρνάλιν, αυτή την πληροφορία δεν δύναμαι να σας την αποκαλύψω–»

«Ο Βάρνακ δεν μπορεί να είχε καμία απολύτως σχέση μ'αυτούς τους φονιάδες, κύριε Λανκόρο!» τόνισε ο Χανμάρο, θυμωμένος από την απάθεια που φαινόταν να δείχνει ο πράκτορας του Συμβουλίου.

«Σοβαρά, κύριε Πτεράργυρε;» Ο Λανκόρο ακούμπησε τους αγκώνες του στο τραπέζι και τεντώθηκε προς τον νεαρό, στενεύοντας τα μάτια. «Και πώς το γνωρίζετε εσείς;»

«Το ξέρω. Γιατί ποτέ δεν… Δεν υπήρχε *λόγος* για κάτι τέτοιο!»

«Ελάτε τώρα, δεν ξέρετε μόνο αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ο Χανμάρο αναστέναξε. «Κύριε Λανκόρο, και εσείς και εγώ γνωρίζουμε πως υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν είμαι διατεθειμένος να σας αποκαλύψω–»

«Ναι, αυτό, πράγματι, το γνωρίζουμε. Το θέμα είναι *γιατί*. Ποιον φοβάστε;»

«Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι ο Βάρνακ *δεν* προσέλαβε αυτούς τους μισθοφόρους. Κάποιος προσπαθεί να τον ενοχοποιήσει για να γλιτώσει ο ίδιος το τομάρι του! Δεν το βλέπετε;»

Ο Λανκόρο γέλασε, και άφησε τον πληθυντικό. «Εσύ λες να μην το βλέπω; Είμαι αρκετό καιρό σ'ετούτη τη δουλειά και ξέρω πέντε πράγματα παραπάνω από σένα, μικρέ. Ωστόσο, όταν δεν έχω στοιχεία, τα χέρια μου είναι δεμένα–»

«Κι επομένως, θα κατηγορηθεί ένας αθώος άνθρωπος;»

«Βοηθήστε με, για να τον βοηθήσω.»

Τα λόγια του θείου Σάμκρο αντήχησαν μέσα στο νου του Χανμάρο: *«Ο Λανκόρο είναι πράκτορας του Συμβουλίου και θέλει οπωσδήποτε να μάθει τι συνέβη σε τούτη την υπόθεση. Φυσικό είναι να προσπαθήσει να πάρει πληροφορίες από εσένα με κάθε τρόπο.» Και τώρα, προσπαθεί να πάρει αυτές τις πληροφορίες χρησιμοποιώντας τον Βάρνακ. Είναι σαν να με εκβιάζει, όπως κι ο Χαλκοπρόσωπος! Αλλά με διαφορετική μέθοδο.*

«Το ότι σας λέω, δηλαδή, πως ο Βάρνακ αποκλείεται να πλήρωσε αυτούς τους μισθοφόρους, δε σας κάνει να θέλετε να ερευνήσετε περισσότερο την υπόθεση, προτού βγάλετε τα συμπεράσματά σας;» απαίτησε ο Χανμάρο.

«Ο καθένας μπορεί να έρθει και να μου πει το οτιδήποτε,» αντιγύρισε ο Λανκόρο. «Θα πρέπει να τον πιστέψω; Ίσως αύριο να έρθει κάποιος και να μου πει ότι *εσύ* σκότωσες τη Φιλράνα· θα πρέπει να τον πιστέψω;»

«Φυσικά και όχι!» Η ιδέα και μόνο ότι μπορεί να είχε *εκείνος* σκοτώσει τη Φιλράνα φάνταζε τελείως τρελή στο μυαλό του.

«Γιατί, λοιπόν, να πιστέψω εσένα; Πες μου, τουλάχιστον, γιατί θεωρείς πως δεν ήταν ο Βάρνακ που πλήρωσε τους μισθοφόρους. Υπήρχε περίπτωση να είναι κάποιος άλλος;»

«Ναι, υπάρχει μια τέτοια –πολύ πιθανή– περίπτωση.»

«Πώς έχεις αυτή την υποψία;»

«Την έχω.»

Ο Λανκόρο ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, λοξοκοιτάζοντάς τον. «Δε γίνεται δουλειά έτσι. Τι ακριβώς φοβάσαι; Μην κάνουν κακό σ'εσένα ή στην οικογένειά σου αυτοί που παρακολουθούν την οικία των Περίδετων;»

«Ας πούμε πως ναι.»

«Σε διαβεβαιώνω, λοιπόν, πως ό,τι συζητήσουμε θα μείνει μεταξύ μας, και δεν πρόκειται να κυνηγηθεί κανένας.»

«Δηλαδή, αν εδώ και τώρα σάς φανερώσω τον δολοφόνο της Φιλράνα Επίθυρης, δε θα κάνετε τίποτα; Δε θα πάτε να τον συλλάβετε;»

Ο Λανκόρο κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Θα τον κατασκοπεύσω και θα προσπαθήσω να μάθω περισσότερα γι'αυτόν. Το όνομά σας δε θα αναφερθεί πουθενά. Όπως έχετε καταλάβει, δεν αποκαλύπτουμε τις πηγές μας. Εκτός αν χρειαστεί να κληθείτε ως μάρτυρας στο δικαστήριο. Αλλά, και πάλι, μπορείτε να αρνηθείτε. Αν δεν θέλετε, δε θα αναφέρω ούτε στους δικαστές το όνομά σας.» Ο Χανμάρο παρατήρησε ότι ο πράκτορας είχε πάρει, ξανά, το επίσημό του ύφος και του μιλούσε στον πληθυντικό. «Εμένα, κύριε Πτεράργυρε, μ'ενδιαφέρει, βασικά, να ανακαλύψω τι συμβαίνει και οι επιτήδειοι να τιμωρηθούν, ή, τέλος πάντων, να τους… συμβεί κάτι ώστε να μη μπορούν να κάνουν κι άλλο κακό. Το καταλαβαίνετε αυτό; Δε με ενδιαφέρει η μέθοδος· με ενδιαφέρουν τα αποτελέσματα και η ουσία του πράγματος. Η μέθοδος και το γράμμα του νόμου είναι για τους δικαστές. Ωστόσο, ακόμα κι εγώ δεν μπορώ να κινηθώ χωρίς να έχω στοιχεία στα χέρια μου.»

Ο Χανμάρο αισθάνθηκε τα λόγια του Λανκόρο να του εμπνέουν εμπιστοσύνη. Ίσως, τελικά, αυτός ο άνθρωπος να ήθελε, όντως, να τους βοηθήσει· και ίσως, όντως, να ήταν εχέμυθος. *Δε νομίζω πως θα ριψοκινδυνέψω πολλά μιλώντας του.*

«Εντάξει,» του είπε. «Αλλά κανείς δεν πρέπει να μάθει όσα θα σας πω. Και, πόσω μάλλον, κάποιος από την οικογένειά μου. Δε θέλω να πιστέψουν ότι τους πρόδωσα.»

«Σύμφωνοι,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο. «Αν και δε νομίζω πως αυτό που θα κάνετε ονομάζεται *προδοσία*, κύριε Πτεράργυρε. Μάλλον το αντίθετο, θα έλεγα.»

Ναι, ίσως να έχεις δίκιο. Ίσως να έχεις δίκιο, σκέφτηκε ο Χανμάρο, και του μίλησε αναλυτικά για τα γεγονότα, εξηγώντας του τι συνέβαινε με τον Χαλκοπρόσωπο, τις σημαδεμένες πόρτες, και τις επιθέσεις κατά των Σερανβέλιων εμπόρων. Το ότι ο Βάρνακ παρασκεύασε υγρό πυρ κατάφερε να αποφύγει να το φανερώσει· ωστόσο, δεν ήξερε αν ο πράκτορας του Συμβουλίου παρατήρησε κάποιο κενό λογικής στην ιστορία του, ή όχι.

Όπως και να είχε, όμως, φαινόταν ικανοποιημένος –και σοκαρισμένος– μ'αυτά που του αποκάλυψε ο Χανμάρο. «Μα τη Φλόγα!» είπε, «τα πράγματα είναι όπως είχα, στην αρχή, υποψιαστεί. Υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στην επίθεση εναντίον σας και στις πανωλεθρίες που έχουν υποστεί οι έμποροι.»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο, που αισθανόταν το στόμα του ξερό, ύστερα από τόση ώρα που μιλούσε. Κι αλήθεια πόση ώρα να είχε περάσει; Είχε χάσει το χρόνο, μέσα σε τούτο το δωμάτιο με τα κλειστά πατζούρια. Ο θείος Σάμκρο μπορεί να τον έψαχνε. *Και τι θα του πω; Πού θα του πω ότι ήμουν;*

«Δεν κάνατε καλά, κύριε Πτεράργυρε, που μας τα κρατήσατε κρυφά όλα τούτα–» άρχισε ο Λανκόρο, διακόπτοντας τις σκέψεις του.

«Η Φιλράνα *σκοτώθηκε* επειδή προσπάθησε να σας μεταφέρει αυτές τις πληροφορίες!»

«Ναι, αλλά και πάλι… Τέλος πάντων. Το θέμα που αναφέρατε αφορά ολόκληρη την πόλη.»

«Το όνομά μου, όμως, δεν πρέπει να ακουστεί. Μου το υποσχεθήκατε!»

«Μη φοβάστε, δεν αθετώ το λόγο μου.»

«Τι σκοπεύετε να κάνετε, κύριε Λανκόρο;» Η φωνή της Θαρνάλιν αιφνιδίασε και τους δύο άντρες, καθώς η κοπέλα ήταν σιωπηλή μέχρι τώρα.

«Γι'αρχή, θα πρέπει οπωσδήποτε να παρακολουθήσω το σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, καθώς και το άλλο σπίτι που έχει το ίδιο χάραγμα στην πόρτα –το σπίτι στη Συνοικία των Ερειπίων. Αν είναι να τους πιάσουμε αυτούς τους κακοποιούς, πρέπει να τους πιάσουμε ενώ προσπαθούν να προκαλέσουν προβλήματα.»

«Και η Αστυνομία;» ρώτησε ο Χανμάρο. «Δεν θα ενδιαφερθεί η Αστυνομία για το ζήτημα;»

Ο Λανκόρο μειδίασε. «Κύριε Πτεράργυρε, εγώ δεν έχω καμία σχέση με την Αστυνομία. Ωστόσο, θα αναφέρω το θέμα στην Υπουργό Πληροφοριών. Εάν δεν το γνωρίζει ήδη.»

«Τι εννοείτε; Μπορεί να ξέρει για τον Χαλκοπρόσωπο και να μην έχει κάνει ακόμα τίποτα;»

«Δε θα το απέκλεια. Δεν έχω ιδέα πώς λειτουργεί η Αστυνομία· και, τολμώ να πω, ελάχιστοι άνθρωποι έχουν.»

«Στον Υπουργό Χαντόλο τι θα πείτε;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά.»

«Το όνομά μου–»

«Μην ανησυχείτε, κύριε Πτεράργυρε· το όνομά σας δεν πρόκειται να αναφερθεί. Εξάλλου, δε φτάνει η δική σας κατάθεση για να καταδικαστεί κάποιος. Μπορεί να θέλετε να *συκοφαντήσετε* τον Χαλκοπρόσωπο, σωστά;»

«Το πιστεύετε αυτό;»

Ο Λανκόρο γέλασε κοφτά. «Ας πούμε πως όχι. Όμως, όπως σας έχω ήδη τονίσει, δουλεύω με *στοιχεία*· και χρειάζομαι ακόμα κάμποσα από δαύτα, προτού παραπέμψω κάποιον στο δικαστήριο.»

«Καταλαβαίνω. Θα μπορούσα, κάπως, να σας βοηθήσω;»

Το χαμόγελο του Λανκόρο βάθυνε. «Με εκπλήσσετε, κύριε Πτεράργυρε. Πριν από λίγο–»

«Πριν από λίγο, είχα πράγματα να κρύψω. Τώρα, δεν έχω να κρύψω τίποτα. Και θέλω, πάση θυσία, να πληρώσει ο Χαλκοπρόσωπος για όσα μάς έχει κάνει. Δεν ξέρω ποια είναι τα σχέδιά του, ή αν περιλαμβάνουν ολόκληρη την πόλη ή ολόκληρο τον κόσμο, όμως η οικογένειά μου έχει υποφέρει από αυτόν περισσότερο από οποιοσδήποτε άλλος!»

«Κατανοώ την αγανάκτησή σας, και δεν απορρίπτω την προσφορά σας για βοήθεια. Πιστεύω, μάλιστα, πως θα τη χρειαστώ,» δήλωσε ο

Λανκόρο, σουφρώνοντας το μέτωπο κι ατενίζοντας ερευνητικά τον νεαρό Πτεράργυρο.

«Το ίδιο ισχύει κι από τη μεριά μου, κύριε,» είπε η Θαρνάλιν. «Προσφέρομαι κι εγώ να σας βοηθήσω, όσο μπορώ.» Ακούγοντας τον Χανμάρο να προσφέρει τη βοήθειά του στον πράκτορα του Συμβουλίου, αισθάνθηκε πως έπρεπε κι αυτή να κάνει το ίδιο. Εξάλλου, ο Χανμάρο είχε προθυμοποιηθεί να έρθει εδώ για να γλιτώσει τον πατέρα της από τις ψευδείς κατηγορίες· δεν μπορούσε η Θαρνάλιν να φερθεί σαν δειλή και να μην κάνει τίποτα. Ήταν καιρός να *γίνουν* πράγματα· το ένιωθε, και δεν ήθελε να μείνει έξω.

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, και τα μάτια του γυάλισαν, σαν να μην περίμενε ετούτη την προσφορά από την κόρη του Βάρνακ. «Γιατί, αν αυτός ο Χαλκοπρόσωπος είναι τόσο καλά δικτυωμένος όσο πιστεύω πως είναι, σίγουρα θα χρειαστώ ό,τι βοήθεια μπορώ να έχω· και καμια φορά, ξέρετε, οι απλοί πολίτες αποτελούν καλύτερους αρωγούς από τη φρουρά.»

«Γιατί, κύριε Λανκόρο;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Διότι έχουν, συνήθως, προσωπικούς λόγους που εμπλέκονται σε μια υπόθεση· δεν φοράνε στολή, ούτε έχουν κανένα άλλο αναγνωριστικό επάνω τους· και οι κακοποιοί τούς υποψιάζονται πολύ λιγότερο.»

Ο Λανκόρο θεωρούσε ότι το δωμάτιο όπου μιλούσε, τώρα, με τον Πτεράργυρο και τη Θαρνάλιν ήταν ασφαλές, ότι κανείς δεν μπορούσε να κρυφακούσει. Εξάλλου, χρησιμοποιείτο πολλές φορές από τη φρουρά για ακριβώς αυτόν το λόγο: για ιδιαίτερες συνομιλίες.

Έκανε, όμως, λάθος.

Υπήρχε ένα συγκεκριμένο άτομο που ήξερε πώς να κρυφακούει, και να κρυφοκοιτάζει, μέσα στο δωμάτιο· και το έκανε πολύ συχνά, για να βλέπει αν εκεί λεγόταν τίποτα που θα μπορούσε να το ενδιαφέρει.

Ο Διοικητής Λάρτο παρακολούθησε όλη τη συζήτηση, και πήρε το μάτι του από το μικρό, στρογγυλό άνοιγμα –το οποίο ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα ράφια και στα διάφορα αντικείμενα– όταν ο

Λανκόρο, ο Χανμάρο, και η Θαρνάλιν έσβησαν τη λάμπα και βγήκαν από το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους κι αφήνοντας τον χώρο στο μισοσκόταδο.

Κεφάλαιο Δέκατο-Τρίτο
—Φαρλάνο—

Ο Χανμάρο αποφάσισε ότι καλύτερα θα ήταν να έλεγε ένα απλό, μικρό ψέμα στο θείο του, παρά κάτι πιο πολύπλοκο. *Κι ετούτη είναι η δεύτερη φορά που του κρύβω πράγματα.* Η πρώτη ήταν όταν είχε πάει στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, για να τον ρωτήσει για τη Φιλράνα. Ωστόσο, δεν είχε άλλη επιλογή. *Έτσι φαίνεται, τουλάχιστον· ο θείος αποκλείεται να συμφωνήσει με το γεγονός ότι μίλησα στον Λανκόρο: δεν τον εμπιστεύεται.*

Όταν επέστρεψε στην οικία Περίδετων και ο Σάμκρο τον ρώτησε πού ήταν, απάντησε πως είχε πάει μια πρωινή βόλτα, για να καθαρίσει το κεφάλι του. Ο αλχημιστής το δέχτηκε, δίχως να το αμφισβητήσει. Μάλλον, δεν το θεωρούσε και τόσο παράλογο να θέλει ο ανιψιός του να πάρει λίγο καθαρό αέρα, ύστερα από όσα είχε περάσει. Ο θείος Σάμκρο, παρότι ήταν, γενικά, απομονωμένος από τον κόσμο και μονόχνοτος, ορισμένες φορές έδειχνε να καταλαβαίνει ανέλπιστα καλά τους ανθρώπους και τις διαθέσεις τους. *Ας ευχηθούμε μόνο να μην τους καταλαβαίνει τόσο καλά ώστε να αντιλαμβάνεται και τα ψέματα που του λένε…*

Η Θαρνάλιν βρέθηκε σε παρόμοια θέση με τον Χανμάρο, καθώς έπρεπε κι εκείνη να κρύψει τη συζήτηση με τον Λανκόρο από τον πατέρα της, γιατί, κατά πρώτον, ο νεαρός Πτεράργυρος δεν ήθελε να μαθευτεί ότι αυτός ήταν που αποκάλυψε τον Χαλκοπρόσωπο στον πράκτορα του Συμβουλίου, και, κατά δεύτερον, ο Βάρνακ θα διαφωνούσε, έτσι κι αλλιώς, με την αποκάλυψη του μασκοφόρου αλχημιστή στις Αρχές· θα έλεγε πως, μ'αυτό τον τρόπο, τώρα θα είχαν όλοι τους μπλεξίματα. *Επιπλέον, καλύτερα να ξέρω μόνο εγώ τι έγινε· έτσι, αν συμβεί κάτι, δε θα μπορεί να κατηγορηθεί ο πατέρας. Θα πάρω όλη την ευθύνη επάνω μου. Εκείνος έχει κάνει τόσα για*

μένα· καιρός να κάνω κι εγώ πράγματα γι'αυτόν. Το μόνο που τη λυπούσε ήταν ότι είχε αναγκαστεί, πάλι, να του πει ψέματα, ενώ, πριν από λίγες μέρες, είχε ορκιστεί να μην το ξανακάνει ποτέ αυτό. Να μην αφήσει κανένα ψέμα να μπει ανάμεσά τους.

Όπως και να ήταν, όμως, είχε πάρει, τώρα, την απόφασή της και θ'ακολουθούσε ώς το τέλος τον δρόμο που είχε επιλέξει. Είπε στον Βάρνακ ότι συζήτησε με τον Χανμάρο κι ότι εκείνος τη διαβεβαίωσε πως ούτε αυτός ούτε ο θείος του («γιατί, ναι, πατέρα, όπως μου εξήγησε, ο Σάμκρο είναι θείος του») τους είχαν κατηγορήσει πως προσέλαβαν τους μισθοφόρους.

«Μπορεί να σου είπαν ψέματα, Θαρνάλιν.» Η όψη του ήταν σκεπτική.

«Δεν το νομίζω, πατέρα,» επέμεινε εκείνη. «Δεν το νομίζω.»

Και την υπόλοιπη ημέρα δεν το ξανασυζήτησαν.

Οι φρουροί του Λανκόρο συνέχιζαν να βρίσκονται έξω από το σπίτι τους, μα ο πράκτορας του Συμβουλίου δεν ήρθε να τους επισκεφτεί, ούτε για να τους κάνει ερωτήσεις ούτε για να τους ενημερώσει πώς πήγαινε η υπόθεση.

Στην οικία Περίδετων, η ημέρα πέρασε με παρόμοια ήσυχο τρόπο.

Ο Λανκόρο, όμως, βρισκόταν σε δουλειά. Ενημέρωσε τον Υπουργό Καταναγκαστικής Εργασίας Χαντόλο και την Υπουργό Πληροφοριών Ναζκάλιν για τον Χαλκοπρόσωπο και την οργάνωσή του, χωρίς να αποκαλύψει το όνομα του Χανμάρο Πτεράργυρου, λέγοντας μόνο ότι όσα είχε μάθει τα είχε μάθει από τις πηγές του. Ο Χαντόλο τον ενθάρρυνε να συνεχίσει την έρευνα. («Μα τη Φλόγα, Λανκόρο! Ίσως αυτό που κρύβεται πίσω απ'όλα τούτα να είναι πολύ μεγαλύτερο απ'ό,τι πίστευα. Και ίσως η Φιλράνα να είχε ψυλλιαστεί κάτι· ίσως γι'αυτό να την καθάρισαν. Να το ψάξεις. Να το ψάξεις εις βάθος.») Η Ναζκάλιν τον ευχαρίστησε για την πληροφορία που της έδωσε, μα δεν είπε τίποτε άλλο· ούτε αν ήξερε ήδη για την υπόθεση, ούτε αν ο Λανκόρο έπρεπε να συνεχίσει τις έρευνές του ή να αφήσει το ζήτημα στην Αστυνομία. *Για όνομα της Φλόγας!* υπάρχει *αυτή η καταραμένη Αστυνομία, τέλος πάντων, ή είναι μονάχα άλλο ένα σκιάχτρο για να τρομάζει τα κοράκια;* συλλογίστηκε ο πράκτορας του Συμβουλίου. Και την υπόλοιπη ημέρα βάλθηκε να οργανώνει την παρακολούθηση του σπιτιού του

Χαλκοπρόσωπου και του παλιού σπιτιού στη Συνοικία των Ερειπίων. Επιπλέον, ήθελε να μάθει πού πήγαν οι τέσσερις εξαφανισμένοι μισθοφόροι του Σάρκο, και πού αλλού ίσως να υπήρχε αυτό το σύμβολο του δοντιού μέσα στον κύκλο, καθώς επίσης και ποιος ήταν, στην πραγματικότητα, ο Χαλκοπρόσωπος. Τι έκρυβε αυτή η χάλκινη μάσκα;

Όπως δείχνει το πράγμα, έχω πολλή δουλειά μπροστά μου…

Και δεν έχασε χρόνο. Ο Λανκόρο δεν ήταν από τους ανθρώπους που έχαναν χρόνο. Ήταν από τους πιο πολυάσχολους και δουλευταράδες ανθρώπους της Σερανβέλ, η οποία μπορεί να υπήρχαν εποχές που έμοιαζε ήσυχη, μα στο εσωτερικό της πάντοτε έβραζε.

Το μεσημέρι της επόμενης ημέρας, ο Λανκόρο εξακολουθούσε να είναι πνιγμένος στη δουλειά, ο Χανμάρο μετέφερε μια παραγγελία για τον θείο του, η Θαρνάλιν μαγείρευε, και ένας σκονισμένος καβαλάρης έμπαινε στην Πόλη των Ανοιγμάτων από τη Δυτική Πύλη. Φορούσε κάπα και κουκούλα, και το άλογό του ήταν λαχανιασμένο και ιδρωμένο. Εκείνος κατέβηκε από τη σέλα του και, παίρνοντάς το από τα γκέμια, βάλθηκε να διασχίζει την Οδό του Μικρού Ήλιου, περνώντας κάτω απ’τη σκιά του ψηλού Ναού της Φλόγας. Η κουκούλα του μισόκρυβε την όψη του, μα, αν κάποιος τον κοίταζε από κοντά και προσεκτικά, θα έβλεπε ότι τα γκρίζα του μάτια ήταν ταραγμένα και το στόμα του σφιγμένο ανάμεσα από τα ξανθά του μούσια. Ο άντρας αυτός ήταν οργισμένος· αλλά όχι μονάχα: ήταν και τρομαγμένος. Η οργή και ο φόβος πάλευαν εντός του· πάλευαν και αναμιγνύονταν· γίνονταν ένα αμάλγαμα: ένα συναίσθημα πολύ, πολύ επικίνδυνο.

Ο άντρας έφτασε στο τέλος της Οδού του Μικρού Ήλιου και μπήκε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους. Δε σταμάτησε πουθενά· τη διέσχισε και βάδισε μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων, μέχρι που βρέθηκε μπροστά σε μια πόρτα περιτριγυρισμένη από αναρριχώμενα φυτά και λαξεμένη στο κέντρο μ’ένα σύμβολο: ένα δόντι μέσα σε κύκλο. Ο άντρας έδεσε το άλογό του σ’έναν χαλκά εκεί κοντά και, έπειτα, χτύπησε. Στην αρχή, κανείς δεν του απάντησε, αλλά εκείνος συνέχισε να χτυπά, επιμένοντας. Τελικά, από το εσωτερικό, ακούστηκε μια φωνή: «Ποιος είναι;»

«Εγώ, ο Αρτάμο!» σφύριξε ο άντρας, και η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν άλλο άντρα, με χάλκινη μάσκα.

«Μα τη Φλόγα, αδελφέ! Τι συνέβη;»

Ο Αρτάμο πέρασε το κατώφλι, και ο Φαρλάνο έκλεισε πίσω του και αμπάρωσε την πόρτα. Ύστερα, έβγαλε τη χάλκινή του μάσκα και ατένισε τον αδελφό του με στενεμένα μάτια. «Τι συνέβη;»

Εκείνος κατέβασε την κουκούλα του. Η όψη του ήταν κάτωχρη. «Απέτυχα–»

«Όχι!» έκανε ο Φαρλάνο, δυσπιστώντας. «Δε μπορεί!…»

«Κι όμως. Απέτυχα, και τώρα… τώρα, θα υποστώ τις συνέπειες–»

«Εξήγησέ μου,» είπε ο Φαρλάνο. «Έλα από δω και εξήγησέ μου.» Άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, πηγαίνοντας στο επάνω πάτωμα της οικίας του.

Ο Αρτάμο τον ακολούθησε κι έφτασαν σ'ένα καθιστικό.

«Κάθισε,» του είπε ο Φαρλάνο.

Εκείνος υπάκουσε, βουλιάζοντας μέσα σε μια πολυθρόνα, χωρίς ούτε καν να βγάλει τη σκονισμένη του κάπα.

Είναι απογοητευμένος, παρατήρησε ο Φαρλάνο. *Τελείως απογοητευμένος.* Γέμισε δύο ποτήρια νερό και του έδωσε το ένα. *Καλύτερα νερό παρά κρασί, μια τέτοια ώρα.* «Τι έγινε, λοιπόν;» τον ρώτησε. «Πώς είναι δυνατόν να απέτυχες; Είχες μαζί σου–»

«–έξι Λο'ανθάκ και μια ντουζίνα τοξότες. Όλοι τους, τώρα, είναι νεκροί. Είμαι ο μόνος που επέζησα, Φαρλάνο.» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά νερό.

«Σας αντιλήφτηκαν; Σας επιτέθηκαν προτού τους επιτεθείτε; Μας πρόδωσε κάποιος;» Ο Φαρλάνο κάθισε αντίκρυ του αδελφού του.

Ο Αρτάμο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι. Η ενέδρα στήθηκε κανονικά, λίγο πριν από τα σύνορα του Πάρντβακ. Τους λούσαμε με βέλη, και οι Λο'ανθάκ τούς επιτέθηκαν. Σκοτώθηκαν, όμως, πολλοί απ'αυτούς κατά την επίθεση. Τέσσερις. Και κάμποσοι του καραβανιού γλίτωσαν, κι άρχισαν να φεύγουν. Τους κυνηγήσαμε, αλλά… Α, ναι, δε σου είπα. Καθώς γινόταν η επίθεση, δύο άγνωστοι μάς ζύγωσαν: μια γυναίκα, κουτσή από το ένα πόδι, κι ένας άντρας που πρέπει να ήταν Ερσαγκμόριος. Πλησίασαν εμένα και τον Τινάρο, που βρισκόμασταν μόνοι πλάι στις άμαξες.

Επιχείρησαν να μας αιχμαλωτίσουν. Ο Τινάρο σκοτώθηκε, εγώ τούς ξέφυγα–»

«Ποιοι ήταν;» Ο Φαρλάνο είχε ανησυχήσει, γιατί μονάχα μία υποψία μπορούσε να περνά απ'το νου του… και ο αδελφός του την επιβεβαίωσε, αποκρινόμενος:

«Αστυνόμοι, ίσως. Αστυνόμοι της Σερανβέλ.»

«Είσαι βέβαιος;»

«Φυσικά και *δεν* είμαι βέβαιος. Όμως ποιος άλλος θα μας παρακολουθούσε, Φαρλάνο; Ποιος άλλος θα παρακολουθούσε έναν Γυρολόγο;»

«Μετά τι έγινε; Είπες ότι τους κυνηγήσατε;»

«Τους κυνηγήσαμε,» αποκρίθηκε ο Αρτάμο, πίνοντας κι άλλο νερό και τελειώνοντας το ποτήρι του. «Σκοτώσαμε κάμποσους από δαύτους. Αλλά, τελικά, όπως βλέπεις, νίκησαν. Μονάχα εγώ έφυγα ζωντανός. Κι ευτυχώς, αυτοί δεν έχουν άλογα· πρέπει να έφτασα πρώτος στη Σερανβέλ, αλλά–»

«Μισό λεπτό, Αρτάμο. Οι Αστυνόμοι τι έγιναν;»

«Αναμίχθηκαν με τους επιζώντες του καραβανιού. Προσπάθησαν να τους βοηθήσουν να γλιτώσουν.»

«Παράξενη συμπεριφορά για Αστυνόμους…» μουρμούρισε ο Φαρλάνο, κοιτάζοντας το πάτωμα.

«Θα μου πεις, τώρα, ότι ξέρεις πώς συμπεριφέρεται η Αστυνομία της Σερανβέλ;» μούγκρισε ο Αρτάμο.

«Όχι. Όμως είναι της πάσης γνωστό ότι ενεργεί κρυφά, από τις σκιές. Δεν αποκαλύπτεται.»

«Και ποιος είπε ότι αποκαλύφτηκε; Είμαι βέβαιος πως οι επιζώντες δεν έχουν ιδέα ποιος τους βοήθησε. Ο ένας, όμως, από τους Αστυνόμους είναι νεκρός,» τόνισε ο Αρτάμο, και τα γκρίζα του μάτια γυάλισαν με μια τρομακτική λάμψη. «Νεκρός. Το φρόντισα προσωπικά. Τον ποδοπάτησα κάτω απ'τις οπλές του αλόγου μου.»

«Τον άντρα που έμοιαζε με Ερσαγκμόριος;»

Ο Αρτάμο ένευσε.

«Η κουτσή γυναίκα, δηλαδή, είναι ζωντανή;»

«Απ'όσο ξέρω, ναι.»

«Τι σκοπεύεις, τώρα, να κάνεις;» ρώτησε ο Φαρλάνο, που, σε αντίθεση με τον αδελφό του, δεν είχε ακόμα πιει γουλιά απ'το δικό του νερό.

Το σαγόνι του Αρτάμο σφίχτηκε και τα μάτια του στένεψαν· τα φρύδια του έσμιξαν. «Δε νομίζω ότι μπορώ να μείνω άλλο στη Σερανβέλ.» Η φωνή που έβγαινε απ'τα χείλη του έμοιαζε με δύο πέτρες που τρίβονται η μία πάνω στην άλλη. «Η Συντεχνία των Διαμορφωτών θα ζητήσει εξηγήσεις. Έξι Λο'ανθάκ δε χάνονται έτσι. Κι όταν η Αστυνομία έρθει στην πόλη, τότε είμαι, αναμφίβολα, καταδικασμένος. Πρέπει να φύγω, Φαρλάνο, να ταξιδέψω στις Τρεις Πόλεις. Θα με βοηθήσεις;»

«Ασφαλώς, αδελφέ. Ασφαλώς και θα σε βοηθήσω. Σ'το χρωστάω, εξάλλου. Αν δεν ήσουν εσύ, θα ήμουν δούλος. Γνωρίζω τι κάνει η περίφημη Πόλη των Ανοιγμάτων στους… *ανεπιθύμητους*.» Το στόμα του στράβωσε αρθρώνοντας την τελευταία λέξη. Μετά, όμως, ο Φαρλάνο πρόσθεσε: «Βέβαια, δεν ξέρεις, ίσως ακόμα να υπάρχει ελπίδα…»

«Τι εννοείς;» Ο Αρτάμο ακούμπησε τους αγκώνες του στους βραχίονες της πολυθρόνας και έκανε μπροστά.

«Η Αστυνόμος –ή, τέλος πάντων, η γυναίκα που *πιστεύεις* ότι είναι Αστυνόμος– και οι υπόλοιποι δεν έχουν ακόμα φτάσει στη Σερανβέλ…»

«Δε νομίζω ν'αργήσουν, όμως.»

«Εκτός,» τόνισε ο Φαρλάνο, «αν φροντίσουμε *εμείς* να αργήσουν. Μόνιμα.»

«Έχεις τρόπο να τους βγάλεις απ'τη μέση;»

«Μπορώ να βρω.»

«Ακόμα κι έτσι, όμως,» είπε ο Αρτάμο, «πώς θα εξηγήσω στη Συντεχνία των Διαμορφωτών την απώλεια έξι Λο'ανθάκ;»

«Θα σκεφτείς, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Φαρλάνο, «και είμαι βέβαιος ότι θα βρεις κι εσύ έναν τρόπο. Δεν σου έλειπε ποτέ η ευρηματικότητα· απλά, τώρα, είσαι ταραγμένος.»

«Ναι, έχεις δίκιο, Φαρλάνο· είμαι, όντως, ταραγμένος.» Ο Αρτάμο σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και βάδισε μες στο δωμάτιο, ζυγώνοντας ένα παράθυρο και παραμερίζοντας την κουρτίνα, για να

κοιτάξει από κάτω. «Πολύ ταραγμένος. Δε θυμάμαι ποτέ άλλοτε να ήμουν τόσο ταραγμένος. Δε νομίζω ότι μπορώ να σκεφτώ καθαρά.»

«Θα σκέφτομαι εγώ, προς το παρόν,» είπε ο Φαρλάνο, και ήπιε την πρώτη γουλιά απ'το νερό του. «Εσύ ξεκουράσου. Εξάλλου, στη Συντεχνία των Διαμορφωτών είχες δηλώσει ότι θα πήγαινες τους Λο'ανθάκ στο Πάρντβακ. Ώσπου να ταξιδέψεις εκεί και να επιστρέψεις, θα περάσει κάμποσος καιρός, έτσι δεν είναι;» Μειδίασε, λοξοκοιτάζοντας τον αδελφό του.

Ο Αρτάμο γέλασε, νευρικά, ατενίζοντας το άδειο ποτήρι στο χέρι του. «Ναι, θα περάσει, πράγματι, κάμποσος καιρός…»

«Κι εν τω μεταξύ, θα φροντίσουμε αυτοί οι επιζώντες του καραβανιού να μην επιστρέψουν ποτέ στη Σερανβέλ, είτε έχουν ανάμεσά τους Αστυνόμους είτε όχι.»

Ένα αγόρι που αποκλείεται να ήταν πάνω από δεκαπέντε χρονών χτύπησε, μες στο απόγευμα, την ψηλή, διπλή πόρτα με τις μπρούντζινες γερακοκεφαλές. Ένας άντρας άνοιξε και το αγόρι τού έδωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, λέγοντάς του να το μεταφέρει αμέσως στον κύριο Σάρκο. Μετά, έφυγε τρέχοντας.

Ο Σάρκο έλαβε το μήνυμα, και διάβασε πως ο Χ. ήθελε να του μιλήσει επειγόντως. Δε χρειαζόταν διευκρίνιση για να καταλάβει ότι το *Χ.* σήμαινε *Χαλκοπρόσωπος*· και ήταν λογικό που ο αλχημιστής είχε επιλέξει να μην έρθει εδώ ο ίδιος, ύστερα από τα μπλεξίματα με τη φρουρά. Ο Σάρκο έκαψε το μήνυμα και, φορώντας μια καλοκαιρινή κάπα με κουκούλα, βγήκε από το οίκημα της συντεχνίας του και πήγε στην οικία του Χαλκοπρόσωπου, χτυπώντας την πόρτα τόσες φορές όσες είχαν συμφωνήσει.

Ο Χαλκοπρόσωπος άνοιξε και τον άφησε να μπει, οδηγώντας τον στο επάνω πάτωμα, όπου βρισκόταν κι άλλος ένας άντρας, ξανθός, με μακριά μαλλιά, μούσια, και γκρίζα μάτια, τον οποίο ο αλχημιστής δεν μπήκε στον κόπο να συστήσει.

«Γιατί με κάλεσες;» ρώτησε ο Σάρκο, στεκόμενος στο κέντρο του δωματίου.

Ο άγνωστος άντρας στεκόταν μπροστά από το παράθυρο, και ο Χαλκοπρόσωπος βημάτιζε, αργά, επάνω στα ξύλινα σανίδια. «Θα ήθελα, κατ'αρχήν, να μάθω τι συνέβη με τις Αρχές της πόλης,» είπε.

«Τα πάντα έγιναν όπως είχαμε συμφωνήσει. Ή σχεδόν τα πάντα. Το μικρό πρόβλημα που παρουσιάστηκε μπόρεσα να το διορθώσω, προς όφελός μας, μάλιστα.»

Ο Χαλκοπρόσωπος σταμάτησε να βαδίζει και κάθισε σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο. Το απογευματινό φως που γλιστρούσε ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου αντανακλάτο, ρόδινο, στο μεταλλικό προσωπείο του. «Τι μικρό πρόβλημα παρουσιάστηκε;»

«Ο Σιλάρμο, ο Νακόρο, η Ζαμέρα, και η Μάριλιν εξαφανίστηκαν.»

«*Εξαφανίστηκαν;*»

«Ναι, και δεν ξέρω γιατί. Αν και υποθέτω πως πρέπει να ψυλλιάστηκαν κάτι. Πρέπει να φοβήθηκαν.»

«Βρίσκονται εκτός πόλης;»

«Από μια σύντομη έρευνα που έκανα, νομίζω πως έφυγαν με πλοίο. Ωστόσο, δεν μπορώ να είμαι βέβαιος ακόμα.»

«Για να εγκατέλειψαν τη Σερανβέλ, πρέπει να τρόμαξαν πολύ, Σάρκο,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, ενώνοντας τις μύτες των δαχτύλων του. «Μπορεί ακόμα και να έμαθαν ακριβώς τι συζητήσαμε οι δυο μας. Είσαι σίγουρος ότι κανείς δε μας κρυφάκουγε όσο μιλούσαμε;»

Ο Σάρκο μόρφασε. «Σίγουρος, όχι. Όμως…» Στράβωσε τα χείλη του. «Μονάχα ένα άτομο ίσως να κρυφάκουγε, γιατί τα κάνει κάτι τέτοια. Ο Σιλάρμο ο Γάτος.»

«Ένας απ'αυτούς που, τώρα, λείπουν, σωστά;»

«Ναι.»

«Αν τους βρεις, να τους σκοτώσεις.»

«Πρόταση είναι αυτή ή διαταγή;»

«Θεώρησέ την πρόταση,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, «γιατί δεν είμαι πρόθυμος να πληρώσω για το θάνατό τους. Ωστόσο, πιστεύω πως μας συμφέρει και τους δύο.»

Ο Σάρκο ένευσε. «Ίσως.» Κάθισε στην πολυθρόνα που πριν καθόταν ο Αρτάμο. «Επίσης, έμαθα και κάτι που θα σ'ενδιαφέρει. Ο

νεαρός τον οποίο ξυλοκοπήσαμε ονομάζεται Χανμάρο Πτεράργυρος: ανήκει στην οικογένεια των Πτεράργυρων, τους γνωστούς εμπόρους.»

«Το ξέρω.»

«Η κοπέλα που σκοτώσαμε ονομάζεται Φιλράνα Επίθυρη. Το ξέρεις κι αυτό, Χαλκοπρόσωπε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνος, «αυτό δεν το ήξερα.» Και σκέφτηκε: *Επίθυρη, ε; Η Λαντίρα, σίγουρα, θα γνωρίζει περισσότερα για τον συγκεκριμένο οίκο.*

Όμως, όπως φάνηκε, γνώριζε κι ο Σάρκο. «Οι Επίθυροι είναι αριστοκράτες. Εξαιτίας τους πρέπει να μπλέχτηκε το Συμβούλιο στην όλη υπόθεση. Δεν έπρεπε να την είχαμε σκοτώσει αυτή την κοπέλα, Χαλκοπρόσωπε. Ήταν λάθος. Τραβήξαμε επάνω μας περισσότερη προσοχή απ'ό,τι θα θέλαμε.»

«Έχεις δίκιο. Μάλλον, έπρεπε να την είχατε, απλά, ξυλοκοπήσει κι εκείνη.»

«Δηλαδή, ρίχνεις τώρα το φταίξιμο σ'εμάς; Πού να ξέρουμε από ποιο τζάκι ήταν;»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Φαρλάνο, «ό,τι έγινε έγινε, και δεν ξεγίνεται. Στις Αρχές μίλησες για την εξαφάνιση των μισθοφόρων σου;»

«Ναι,» ένευσε ο Σάρκο, «μίλησα. Κατ'αρχήν, ήρθε και με επισκέφτηκε αυτός ο Λανκόρο, για τον οποίο με είχες ενημερώσει· και, φυσικά, γνώριζε ποιοι ήταν οι άνθρωποί μου που επιτέθηκαν στην Επίθυρη. Δεν ήξερε τα ονόματα όλων τους –μονάχα το όνομα του Σιλάρμο–, αλλά τους ήξερε φατσικώς, όπως επίσης και τη Μάριλιν, που τον είχε παρακολουθήσει. Του είπα ότι δεν είχα ιδέα για τα όσα είχαν κάνει αυτοί οι τέσσερις· όμως, του είπα, νόμιζα πως είχα ακούσει ότι εργάζονταν για κάποιον άλλο, ανεξάρτητα, μα δε θυμόμουν τ'όνομά του. Φώναξα, τότε, έναν από τους μισθοφόρους μου ο οποίος είχε ακούσει τους τέσσερις να συζητάνε, κι αυτός –με τον οποίο είχα συμφωνήσει, φυσικά, ακριβώς τι θα έλεγε στον πράκτορα του Συμβουλίου– είπε στον Λανκόρο ότι οι συγκεκριμένοι δούλευαν για τον Βάρνακ, και είχαν προτείνει και σ'εκείνον να δουλέψει για τον αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις, αλλά, βέβαια, είχε αρνηθεί.»

«Χμμ…» έκανε, σκεπτικά, ο Φαρλάνο, πίσω από τη χάλκινή του μάσκα. «Ο Λανκόρο, τώρα, θα αναζητήσει, αναμφίβολα, τους τέσσερις μισθοφόρους σου. Είσαι βέβαιος ότι βρίσκονται εκτός πόλης; Είσαι βέβαιος ότι δεν κρύβονται εδώ, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να μας προδώσουν και τους δύο;»

Ετούτο έκανε το μοναδικό μάτι του Σάρκο να κοιτάξει το πάτωμα με αμφιβολία. «Όχι,» παραδέχτηκε, χαμηλόφωνα, «δεν είμαι βέβαιος… Ωστόσο,» πρόσθεσε, με δυνατότερη φωνή και υψώνοντας πάλι το βλέμμα, «δε θα τους αφήσω έτσι. Αν είναι στη Σερανβέλ, θα τους βρω πριν από τον Λανκόρο, και ή θα γίνει μια σωστή συνεννόηση μαζί τους ή θα τους καθαρίσω.»

Ο Φαρλάνο ένευσε. «Ναι, αυτό είναι το συνετότερο.»

«Τώρα. Υπάρχει κάτι άλλο για το οποίο με θέλεις, ή μπορώ να πηγαίνω;»

«Υπάρχει και κάτι άλλο,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Χρειάζομαι τις υπηρεσίες σου για μια ακόμα δουλειά. Μια δουλειά έξω από τη Σερανβέλ.»

«Για δουλειές έξω από τη Σερανβέλ, πληρώνομαι περισσότερο.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό. Θα πληρωθείς.»

«Για τι δουλειά μιλάμε, λοιπόν;»

«Μια ομάδα έρχεται από την Έβεραν. Αν δεν κάνω λάθος στις εκτιμήσεις μου, αποτελείται από εννέα ανθρώπους, πολλοί από τους οποίους είναι τραυματίες. Ανάμεσά τους υπάρχει μια γυναίκα, που δεν είναι τραυματισμένη, αλλά είναι κουτσή από τη δεξιά μεριά και έχει ψεύτικο πόδι. Τα μαλλιά της είναι ξανθά. Η ομάδα ταξίδευε πεζή, την τελευταία φορά που την είδαμε· το πολύ να έχουν δύο άλογα μαζί τους, εκτός αν αγόρασαν κι άλλα από την Έβεραν.

»Θέλω να τους σκοτώσεις, Σάρκο. Όλους.»

«Αν είναι τραυματισμένοι, όπως λες, δε θάναι και πολύ δύσκολη η δουλειά…»

«Μην τους υποτιμάς,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Έχουν κατορθώσει κάποια μάλλον… αξιοσημείωτα πράγματα.»

«Τα οποία είναι;»

«Δεν υπάρχει λόγος να ξέρεις. Θα το αναλάβεις;»

«Ναι,» είπε ο Σάρκο. «Ωστόσο, όπως σου τόνισα, πληρώνομαι περισσότερο για εργασίες εκτός πόλης.»

«Κανένα πρόβλημα. Μπορώ, μάλιστα, να εφοδιάσω τους μισθοφόρους σου και με κάποια αλχημικά παρασκευάσματα που πιθανώς να τους φανούν χρήσιμα στην αποστολή τους.»

«Δείχνεις να φοβάσαι πολύ αυτούς που έρχονται, Χαλκοπρόσωπε.»

«Δε φοβάμαι κανέναν,» αποκρίθηκε ο Φαρλάνο. «Οι συγκεκριμένοι, όμως, πρέπει οπωσδήποτε να χαθούν στο δρόμο –και θέλω να βεβαιωθώ γι'αυτό.»

Ο Φαρλάνο επισκέφτηκε τη Λαντίρα όταν νύχτωσε. Χτύπησε τη σημαδεμένη της πόρτα όπως είχαν συμφωνήσει κι εκείνη τού άνοιξε, αφήνοντάς τον να μπει στην οικία της. Ετούτη τη φορά, δε φορούσε το νυχτικό της, αλλά ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μπλε φόρεμα με μαύρες ρίγες. Τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα κι αστραφτερά, κι απ'το λαιμό της κρεμόταν ένα χρυσό περιδέραιο.

«Πού ήσουν;» ρώτησε ο Φαρλάνο, καθώς εκείνη γέμιζε ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί και του το έδινε.

«Στον Μεγάλο Κήπο. Προσπαθούσα να μάθω γι'αυτή τη Φιλράνα, όμως, μα τη Φλόγα, είναι δύσκολο, στην κατάσταση που βρίσκομαι τώρα. Χρησιμοποιώντας άλλο όνομα και έχοντας διαφορετική εμφάνιση, δεν μπορώ να έχω και επαφή με κανέναν από τους συνδέσμους της οικογένειάς μου μέσα στην πόλη.»

Ο Φαρλάνο ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό, διαπιστώνοντας πως η Λαντίρα το είχε φτιάξει, γι'άλλη μια φορά, *ακριβώς* όπως το έπινε. «Θα προτιμούσες να ήσουν στη Σερανβέλ με την πραγματική σου εμφάνιση και το πραγματικό σου όνομα;»

«Κάνουμε αστειάκια;» Η Λαντίρα έβγαλε τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της και κάθισε, οκλαδόν, στον καναπέ, τρίβοντας τις πατούσες της.

«Έχω να σου πω πολλά,» την πληροφόρησε ο Φαρλάνο. «Κατ' αρχήν, έμαθα ποια είναι η Φιλράνα.»

Η Λαντίρα συνοφρυώθηκε. Και το συνοφρύωμά της δεν φανέρωνε μόνο απορία· έλεγε, επίσης: *Πώς στις Σκιές είναι δυνατόν* εσύ *να έμαθες κάτι που δεν μπορούσα να μάθω εγώ;*

Ο Φαρλάνο μειδίασε και ήπιε μια γουλιά κρασί. «Ανήκει στον οίκο των Επίθυρων. Τους έχεις ακουστά;»

«Φυσικά και τους έχω!» απάντησε, απότομα, η Λαντίρα, σχεδόν σαν να ήθελε να τον μαλώσει. «Είναι μια σχετικά παλιά αριστοκρατική οικογένεια της Σερανβέλ. Ο Σέλκο Επίθυρος, μάλιστα, είναι παντρεμένος με τη Ράσμιν Αλυσόλιθη, που είναι αδελφή του Υπουργού Χαντόλο–» Σταμάτησε να μιλά και τα μάτια της γυάλισαν, καθώς ξαφνικά συνειδητοποίησε κάτι.

Ο Φαρλάνο είχε συνειδητοποιήσει το ίδιο πράγμα. «Να, λοιπόν, πώς μπλέχτηκε το Συμβούλιο σε τούτη την ιστορία.»

«Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει!» είπε η Λαντίρα. «Δεν έπρεπε να την είχες σκοτώσει αυτήν, Φαρλάνο.»

«Δεν ήξερα ποια ήταν.»

Η Λαντίρα τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. «Γι'αυτό πρέπει να μαθαίνεις ποιος είναι ο καθένας, προτού αποφασίσεις να τον βγάλεις απ'τη μέση.»

«Εντάξει,» είπε ο Φαρλάνο, ανασηκώνοντας τα χέρια, «τι θες τώρα; να με δείρεις;»

«Με βάζεις σε πειρασμό.»

«Εξάλλου, οι ηλίθιοι μισθοφόροι του Σάρκο ήταν που την καθάρισαν. Μπορούσαν, απλά, να την είχαν ξυλοκοπήσει, όπως και τον Χανμάρο Πτεράργυρο. Αυτό θα την τρόμαζε αρκετά, ώστε να μην ξαναπροσπαθήσει την ίδια ανοησία.»

«Ίσως,» είπε η Λαντίρα. «Το θέμα είναι, τι γίνεται τώρα. Αλήθεια, πώς έμαθες το όνομά της;»

«Ο Σάρκο μού το ανέφερε,» εξήγησε ο Φαρλάνο, και της μίλησε για όσα τού είχε μιλήσει κι ο μισθοφόρος. Επίσης, την πληροφόρησε για την επιστροφή του Αρτάμο και για τα γεγονότα κοντά στα σύνορα του Πάρντβακ.

«Αν η Αστυνομία έχει μπλεχτεί σε τούτη την υπόθεση, την έχουμε άσχημα, Φαρλάνο,» είπε η Λαντίρα.

«Δεν είναι βέβαιο ότι έχει μπλεχτεί. Κι επιπλέον, φρόντισα οι επιζώντες του καραβανιού να μη φτάσουν ποτέ στη Σερανβέλ.»

Τα μάτια της στένεψαν, ερωτηματικά.

«Έστειλα τους μισθοφόρους του Σάρκο εναντίον τους.»

«Αυτούς τους ατζαμήδες;»

«Λαντίρα,» της θύμισε ο Φαρλάνο, «είναι καλοί στη δουλειά τους. Το ξέρεις αυτό.»

«Το ξέρω, αλλά δες πώς τα σκάτωσαν με τη Φιλράνα Επίθυρη!» Η Λαντίρα σηκώθηκε απ'τον καναπέ, μην κρύβοντας τον εκνευρισμό της, και βάδισε μες στο δωμάτιο, πηγαίνοντας στην κάβα για να γεμίσει ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό της.

«Ετούτη τη φορά, ελπίζω ότι δε θα μας απογοητεύσουν.» Ο Φαρλάνο ήπιε την τελευταία γουλιά από το δικό του νερωμένο κρασί.

Η Λαντίρα αναστέναξε. «Μα τη Φλόγα!… Αν η Αστυνομία έχει μπλεχτεί…» Τη φοβόταν την Αστυνομία της Σερανβέλ όσο τίποτε άλλο· η Αστυνομία ήταν που είχε, ουσιαστικά, καταστρέψει και εξορίσει την οικογένειά της.

Ο Φαρλάνο σηκώθηκε από τη θέση του και, αφήνοντας το ποτήρι του παραδίπλα, άγγιξε, και με τα δύο χέρια, τους ώμους της. «Δεν υπάρχει λόγος για ανησυχία,» της είπε «Είτε έχει μπλεχτεί η Αστυνομία είτε όχι, έχουμε κι εμείς πολύ ισχυρούς συμμάχους στο πλευρό μας.»

Η Λαντίρα ένευσε και τον αγκάλιασε, ακουμπώντας το πρόσωπό της στον ώμο του. «Θα μείνεις μαζί μου απόψε;»

«Δε σκόπευα να πάω πουθενά.»

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Διάμεσο

Η Αστυνομία της Σερανβέλ συγκροτήθηκε κατά την περίοδο του Τυράννου Λαργκόθο, και τότε, σύμφωνα με παλιά έγγραφα, ονομαζόταν απλώς «κατασκοπευτικό δίκτυο». Όταν ο Τύραννος έπεσε, το κατασκοπευτικό του δίκτυο δεν εξαφανίστηκε· άλλαξε μορφή. Μετατράπηκε σε μια μυστική οργάνωση ανθρώπων οι οποίοι ορκίστηκαν να διατηρούν το νόμο και την τάξη μέσα στη Σερανβέλ και να προφυλάσσουν την πόλη –αυτήν και το νέο της πολίτευμα– από κάθε κίνδυνο, εσωτερικό ή εξωτερικό.

Η Αστυνομία πάντοτε δρα κρυφά και ποτέ δεν αποκαλύπτεται. Τα μέλη της μπορεί να είναι αριστοκράτες, στρατιωτικοί, έμποροι, μισθοφόροι, ακόμα και χωρικοί. Και είναι όλα ορκισμένα σε μυστικότητα. Κανένας Αστυνόμος δεν φανερώνει την πραγματική του ταυτότητα. Ζουν κανονικές ζωές ανάμεσα στους υπόλοιπους πολίτες της Σερανβέλ, μέχρι που η οργάνωσή τους να τους χρειαστεί. Τότε, οφείλουν να ενεργήσουν για το καλό της πόλης· και μετά, επιστρέφουν ξανά στις κανονικές τους ζωές.

Η Αστυνομία βρίσκεται, τυπικά, υπό τον έλεγχο του Υπουργού Πληροφοριών, όμως στην πραγματικότητα κανένας Υπουργός Πληροφοριών δεν είχε ποτέ τον απόλυτο έλεγχο της Αστυνομίας. Η Αστυνομία είναι, ουσιαστικά, ένας αυθύπαρκτος οργανισμός εντός της Σερανβέλ. Ακόμα κι αν κάποιος ήθελε να βρει όλα της τα μέλη και να τα καταγράψει, μάλλον δε θα μπορούσε. Ο Υπουργός Πληροφοριών έρχεται, συνήθως, σε επαφή με τον Πρωτονόμο, τον αρχηγό, όπως φημολογείται, της Αστυνομίας. Ορισμένοι Υπουργοί έχει ακουστεί πως έρχονται σε επαφή και με άλλα μέλη του εν λόγω οργανισμού, μα ελάχιστοι διαβεβαιώνουν κάτι τέτοιο.

Ο Πρωτονόμος (και οι μετά απ'αυτόν αρχηγοί, που εικάζεται πως ονομάζονται Δευτερονόμοι και Τριτονόμοι) εκλέγεται με άγνωστη διαδικασία. Μπορεί να πρόκειται για κληρονομικό αξίωμα, όπως

συμβαίνει στα βασίλεια· μπορεί να γίνονται εκλογές ανάμεσα σε κάποια από τα μέλη της Αστυνομίας· μπορεί να γίνονται εκλογές ανάμεσα σε έναν συγκεκριμένο κύκλο αριστοκρατών. Κανείς δεν γνωρίζει.

Το βέβαιο, πάντως, είναι ότι, λόγω της σκιώδους φύσης της Αστυνομίας, πολλοί έχουν, κατά καιρούς, αμφισβητήσει την ύπαρξή της. Υποστηρίζουν ότι πιθανώς κάποτε να υπήρχε αλλά, ύστερα, διαλύθηκε για διάφορους άγνωστους λόγους. Ή ίσως ποτέ να μην υπήρχε, παρά μονάχα στην εποχή του Τυράννου. Ίσως ανέκαθεν να μην ήταν τίποτε παραπάνω από άλλη μία φοβέρα για τους εγκληματίες, τους κακοποιούς, και όλους τους εχθρούς του σημερινού καθεστώτος της πόλης.

—Η Μεγάλη Ιστορία της Σερανβέλ
(εκλαϊκευμένη έκδοση)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Η ζωή μου άρχισε όταν οι γονείς μου σκοτώθηκαν από μια μεγάλη επιδρομή Ερσαγκμόριων καβαλάρηδων στα περίχωρα της Σερανβέλ. Όλα τα προηγούμενα δεν είναι παρά ένα όνειρο στο μυαλό μου. Ένα όνειρο που, πολλές φορές, αναρωτιέμαι ποιο μέρος του είναι πραγματικό και ποιο φτιαγμένο από το μυαλό μου.

Η ημέρα εκείνη, όμως, η ημέρα της επιδρομής, είναι πολύ καλά χαραγμένη εντός μου. Χαραγμένη όπως από μια δυνατή μαχαιριά, βαθιά μες στην ψυχή μου. Θυμάμαι τις πολεμικές κραυγές των βαρβάρων (*Α-λα-λα-λαλαλα! Α-λα-λα-λαλαλαλαλαλα!*), τον καλπασμό και τα χρεμετίσματα των αλόγων, τα ουρλιαχτά των χωρικών, τον ήχο των όπλων καθώς χτυπούν σάρκα και κόκαλα, το αίμα που πετάγεται για να βάψει τα χόρτα και να ποτίσει τη γη, τα κουφάρια που σωριάζονται το ένα πάνω στ'άλλο– Και μετά, η φρουρά της Σερανβέλ ήταν εκεί, άλλοι έφιπποι, άλλοι πεζοί, άλλοι με τόξα, άλλοι με αγχέμαχα όπλα, ξίφη και δόρατα κι ασπίδες. Η σύγκρουση φούντωσε, και δεν ήξερα πού να τρέξω, πού να πάω για να σωθώ. Δεν ήξερα αν θα σκοτωνόμουν απ'τους αγρίους ή από τους δικούς μας ανθρώπους. Ο πατέρας μου με είχε πετάξει μες στη μάντρα και μου είχε πει να κρυφτώ· «είσαι μικρή, Ναράμια, δε θα σε δουν!» μου είχε φωνάξει, καθώς ο ίδιος έφευγε… κι ύστερα, είδα ένα βέλος να καρφώνεται στη ράχη του και να τον σωριάζει. Ούρλιαξα, μα δεν πρόλαβα να πάω κοντά του· τ'άλογα των βαρβάρων ζύγωναν, κι έτρεξα. Πίσω μου, ο γάιδαρός μας έσπασε το σκοινί που τον κρατούσε δεμένο κι έτρεξε κι αυτός, χλιμιντρίζοντας ξέφρενα.

Ούτε που ξέρω πώς γλίτωσα. Οι αναμνήσεις έχουν μπλεχτεί τόσο πολύ με τα φαντάσματα του μυαλού μου, που έχουν γίνει ένα αμάλγαμα ανάξιο εμπιστοσύνης. Εκείνο, όμως, για το οποίο είμαι σίγουρη είναι πως, όταν ο χαλασμός τελείωσε, βρέθηκα ανάμεσα σ'ένα τσούρμο σκονισμένων και τραυματισμένων ανθρώπων, το

οποίο η φρουρά οδηγούσε προς τη Δυτική Πύλη της πόλης. Οι περισσότεροι απ'αυτό το τσούρμο θα κατέληγαν στη Συνοικία του Άτυχου, εκτός από όσους είχαν χρήματα, ή συγγενείς μέσα στη Σερανβέλ οι οποίοι μπορούσαν να τους πάρουν στα σπίτια τους. Εγώ δεν είχα ούτε το ένα ούτε το άλλο, κι αισθανόμουν τελείως χαμένη.

Ήμουν μικρή, τότε, γύρω στα δέκα, αν θυμάμαι καλά, και τα πρώτα χρόνια που ακολούθησαν ήταν πολύ δύσκολα για μένα. Έπρεπε να μάθω να επιβιώνω στους δρόμους της Σερανβέλ, πράγμα το οποίο είναι κάθε άλλο παρά απλό όταν είσαι ένα μικροκαμωμένο, ανίδεο κοριτσάκι, που δεν ξέρει ακόμα τίποτα για την κακία του κόσμου, αλλά πρόκειται να διδαχτεί τα πάντα γι'αυτήν.

Δάσκαλός μου έγινε η ζωή, και οδηγός μου η Φλόγα, γιατί η μητέρα μου ανέκαθεν μου έλεγε πως, όταν πιστεύεις στη Φλόγα, η Φλόγα σε βοηθά, έστω κι αν δεν αντιλαμβάνεσαι τη βοήθειά της. Έμαθα πολλά χρήσιμα μαθήματα στις οδούς και στα στενορύμια της Σερανβέλ: πώς να κλέβω, πώς να κρύβομαι, πώς να τρέχω, πώς να χρησιμοποιώ τα Ανοίγματα προς όφελός μου, πώς να χτυπάω όταν υπήρχε ανάγκη να υπερασπιστώ τον εαυτό μου (κι αυτή η ανάγκη παρουσιαζόταν συχνά). Έμαθα ακόμα και πώς να μάχομαι με το ξιφίδιο και το στιλέτο, από έναν γέρο-κλέφτη, ο οποίος με είχε συμπαθήσει και είχε δεκάδες ιστορίες να μου διηγηθεί ανά πάσα στιγμή· ιστορίες που, κάποιες φορές, οφείλω να ομολογήσω, μου έσωσαν τη ζωή με τα διδάγματά τους. Το όνομά του ήταν Τάραλεν, και δεν ξέρω αν εξακολουθεί να ζει· έχω κάμποσα χρόνια να τον δω. Ίσως θα έπρεπε να τον επισκεφτώ καμια μέρα.

Η Αστυνομία με βρήκε όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών (αν δεν κάνω λάθος, γιατί δεν πολυασχολιόμουν με την ηλικία μου· τα χρόνια έμοιαζαν να διαδέχονται το ένα το άλλο σαν ασταμάτητος χείμαρρος). Αρχικά, βέβαια, δεν είχα ιδέα ότι επρόκειτο για τη θρυλική Αστυνομία της Σερανβέλ· αργότερα ήταν που το υποψιάστηκα: και ποτέ κανένας δε μου το είπε ξεκάθαρα. Τότε, ήξερα μόνο ότι ένας γενειοφόρος άντρας με πλησίασε και μου μίλησε. Δεν μπορούσα ν'αποφασίσω αν ήταν γέρος ή αν, απλά, τα γένια του τον έκαναν να φαίνεται γέρος. Τώρα πλέον, πιστεύω πως πρέπει να ήταν μέσης ηλικίας και τα γένια του ψεύτικα. Όπως και νάχει, μου έκανε

πολύ δυνατή εντύπωση τότε, μελαχρινός καθώς ήταν και με μακριά μύτη. Φορούσε μεγάλο πλατύγυρο καπέλο, τριμμένο καφετί πανωφόρι, φαρδύ παντελόνι, και μπότες που θα νόμιζες ότι ήταν χιλίων χρονών. Ήμουν καθισμένη σε μια ταβέρνα και κοίταζα τριγύρω, όταν σηκώθηκε από τη θέση του και με ζύγωσε.

«Πώς σε λένε, κοριτσάκι;» με ρώτησε, κοιτάζοντας με αφ'υψηλού, καθώς ήταν ακόμα όρθιος.

«Ναράμια· και δεν είμαι 'κοριτσάκι'!» αντιγύρισα· και τώρα, όποτε θυμάμαι την αντίδρασή μου, γελάω. Τι ανόητη και ευερέθιστη που ήμουν, κάποτε!

Ο γενειοφόρος άντρας γέλασε (και με το δίκιο του, ασφαλώς) και κάθισε κοντά μου, κερνώντας με μια μπίρα (πράγμα καθόλου ασήμαντο για εμένα, τότε). «Έχω ακούσει για σένα,» μου είπε, και μου ζήτησε να κάνω μια δουλειά γι'αυτόν: να μπουκάρω σε μια αποθήκη και να σουφρώσω ένα σακούλι από εκεί –ένα σακούλι και τίποτα παραπάνω! μου τόνισε. Αν το έκανα, θα ανταμειβόμουν.

Δέχτηκα, κι έτσι, δίχως να το ξέρω, άρχισα να δουλεύω για την Αστυνομία της Σερανβέλ. Τον γενειοφόρο άντρα δεν τον ξαναείδα παρά μονάχα δυο-τρεις φορές ακόμα. Συνήθως, ό,τι αντικείμενο έφερνα ή ό,τι μήνυμα είχα να παραδώσω έπρεπε να το αφήνω σε κάποιο προκαθορισμένο μέρος –σε κάποιο σκοτεινό σοκάκι της Συνοικίας του Άτυχου, σε κάποιο τρομακτικό εγκαταλειμμένο οίκημα της Συνοικίας των Ερειπίων, κάτω από κάποια γέφυρα (τις περισσότερες φορές, τη Γέφυρα Νόλμα ή τη Δυτική Γέφυρα), μέσα σε κάποιο βόθρο των Αποβάθρων του Κακού Νερού, σε κάποιον έμπορα στο Μεγάλο Παζάρι, μέσα σε κάποιο θάμνο του Μεγάλου Κήπου– και τις διαταγές μου δεν τις έπαιρνα πάντοτε από άνθρωπο· κάποιες φορές ήταν γραμμένες με κάρβουνο στον τοίχο, άλλες χαραγμένες με μαχαίρι πάνω σ'ένα κομμάτι ξύλο. Κι όταν μου τις *έδινε* άνθρωπος, ήταν ή κάποιος σύνδεσμος της Αστυνομίας (που, μάλλον, κι ο ίδιος, όπως κι εγώ, δεν ήξερε ότι εργαζόταν γι'αυτήν) ή κάποιος μυστηριώδης τύπος μέσα στη νύχτα, με κουκούλα να κρύβει την όψη του, ή μεταμφιεσμένος, όπως ο άντρας με τα γένια που μου πρωτομίλησε.

Δεν πλούτισα στην υπηρεσία της Αστυνομίας, όμως έμαθα πολλά, πολλά κόλπα. Κόλπα που βοηθούν μια άστεγη κοπέλα να επιβιώσει

στους δρόμους της Σερανβέλ, και όχι μόνο εκεί. Ή, μάλλον, το *άστεγη κοπέλα* δε με περιέγραφε, πλέον, καλά· μια *κατάσκοπο*, θα έπρεπε να πω, γιατί τέτοια ήμουν εκείνη την περίοδο της ζωής μου. Ήμουν κατάσκοπος –και κλέφτρα και φόνισσα, επίσης– για τους αρχικατασκόπους της Πόλης των Ανοιγμάτων. Τους ανθρώπους που, πιστεύω, ελέγχουν τα πάντα εντός της Σερανβέλ· τους ανθρώπους που κρατούν τη Σερανβέλ μέσα στη χούφτα του χεριού τους, και δεν είναι παρά ζήτημα χρόνου πότε θα αντιμετωπίσουν την οποιαδήποτε απειλή εναντίον της.

Ωστόσο, τότε, δεν ήξερα τίποτα. Δεν είχα καν *υποψιαστεί* τίποτα. Γνώριζα, βέβαια, ότι υπήρχε η Αστυνομία –ή, τουλάχιστον, ότι υπήρχαν αρκετοί αστικοί μύθοι γι'αυτήν–, μα δεν είχε περάσει από το νου μου ότι *εγώ* μπορεί να εργαζόμουν για τη συγκεκριμένη σκιώδη οργάνωση. Εξάλλου, ποια ήμουν εγώ; *Τι* ήμουν; Τίποτα περισσότερα από μια αλήτισσα. Κάποιες φορές, είχα αναρωτηθεί ποιοι μπορεί να ήταν οι άνθρωποι που υπηρετούσα, μα πάντοτε κατέληγα στο εξής: *Αφού σε πληρώνουν εντάξει και σ'αφήνουν ήσυχη, τι το ψάχνεις; Μια χαρά είναι, ό,τι σκατά κι αν είναι.*

Έτσι, πέρασαν μερικά χρόνια, και πρέπει να ήμουν γύρω στα δεκαεννιά όταν οι Πυρίδρομοι άρχισαν να εποφθαλμιούν την εξουσία και να προσπαθούν να διαλύσουν το Υπουργικό Συμβούλιο. Οι φήμες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους της πόλης είχαν οργιάσει. Οι *βρόμες* που έβγαιναν για τα μέλη του Συμβουλίου ήταν το κάτι άλλο. Δεν ήξερες, πια, τι μπορεί να ήταν αλήθεια και τι ψέμα. Όχι πως γενικά ξέρεις τι είναι αλήθεια και τι ψέμα, μα, τότε, το πράγμα είχε παραγίνει. Παντού μέσα στην Πόλη των Ανοιγμάτων, από την Άρχουσα Συνοικία ώς τη Συνοικία των Δηλητηρίων ώς την Τριτεμπορική Συνοικία ώς τη Συνοικία του Άτυχου, διεξαγόταν αυτή η διαμάχη ανάμεσα στον Οίκο των Πυρίδρομων και στο Συμβούλιο. Μονάχα οι ιερείς της Φλόγας παρέμεναν ουδέτεροι, απ'ό,τι είχα ακούσει· αλλά, έτσι κι αλλιώς, μ'αυτούς ποιος γνωρίζει ποτέ τι γίνεται, μυστηριώδεις και κρυψίνοες καθώς είναι;

Αναπόφευκτα, μπλέχτηκα κι εγώ στον πόλεμο, και δεν άργησα να συνειδητοποιήσω πως οι εργοδότες μου ήταν με το μέρος του Συμβουλίου, πράγμα το οποίο ξεκαθάρισε ορισμένα πράγματα στο μυαλό μου. Έπαψα να αναρωτιέμαι μήπως, τόσα χρόνια, δούλευα

για κάποια εχθρική προς τις Αρχές της πόλης οργάνωση, κι άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως δούλευα για τους πράκτορες κανενός αριστοκρατικού οίκου, ή για τη φρουρά, ή… μα ήταν δυνατόν;… ήταν δυνατόν να δούλευα για την *Αστυνομία*; Σίγουρα, όχι. Αποκλείεται.

Με έβαλαν να σαμποτάρω έναν έμπορο που προμήθευε τους Πυρίδρομους, έχοντας κάνει κάποια συμφωνία μαζί τους για χαμηλότερες τιμές. Με έβαλαν να σκοτώσω έναν φρουρό ο οποίος λειτουργούσε ως κατάσκοπός τους. Με έβαλαν να παρακολουθήσω ένα σπίτι, αναφέροντας κάθε αυγή ποιος είχε μπει ή βγει από εκεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Και, κάποτε, με έβαλαν να δολοφονήσω κι έναν από τους Πυρίδρομους, όταν θα έκανε τη βόλτα του μέσα στον Μεγάλο Κήπο.

Το περιστατικό αυτό ήταν, το λιγότερο που μπορώ να πω, ατυχές. Κατάφερα να φέρω σε πέρας την αποστολή μου, αλλά παραλίγο να με πιάσουν, κι αν με έπιαναν, θα με σκότωναν. Οι εργοδότες μου αποκλείεται να με έσωζαν· το ήξερα. Και ούτε διέθετα καμία πληροφορία που θα μπορούσα να ανταλλάξω με τους Πυρίδρομους, ώστε να τη σκαπουλάρω. Οι άνθρωποι για τους οποίους δούλευα ήταν πολύ προσεκτικοί· δε γνώριζα απολύτως τίποτα γι'αυτούς, ακόμα κι ύστερα από τόσα χρόνια.

Είχα στήσει καρτέρι στον Μεγάλο Κήπο, σκαρφαλωμένη πάνω σ'ένα ψηλό δέντρο με πυκνά φυλλώματα και βαστώντας μια μικρή βαλλίστρα χειρός στο δεξί χέρι, το βέλος της οποίας ήταν ποτισμένο με δηλητήριο. Περίμενα έναν μεσήλικα, γκριζομάλλη άντρα με μουστάκι (όπως μου τον είχαν περιγράψει) να περάσει από κάτω μου. Το όνομά του δεν το ήξερα· αργότερα έμαθα πως ονομαζόταν Σαμάνκο Πυρίδρομος, και ήταν ένα από τα παλαιότερα μέλη της οικογένειας, καθώς κι ένας από τους πιο ένθερμους αντιπάλους του Συμβουλίου.

Δεν πέρασε, όμως, από εκεί που μου είχαν πει ότι θα περνούσε. Πέρασε από το διπλανό μονοπάτι, μισοκρύβοντας έτσι τον εαυτό του ανάμεσα στα χαμόδεντρα· και, δεδομένου ότι ήταν νύχτα, αποτελούσε για μένα *πολύ* δύσκολο στόχο.

Επιπλέον, δεν ήταν μόνος του, παρότι μου είχαν πει πως θα ήταν (άλλο ένα λάθος των εργοδοτών μου). Μαζί του βάδιζε μια κοπέλα

με ξανθά μαλλιά και γαλανό φόρεμα, που γυάλιζε, καθώς επάνω του πρέπει να είχε υφασμένους επίσης γαλανόχρωμους λίθους. Ο Σαμάνκο την κρατούσε αγκαζέ, ενώ έκαναν τον περίπατό τους ανάμεσα στα δέντρα.

Οι εργοδότες μου είχαν κάνει λάθος στις πληροφορίες που μου είχαν δώσει, αλλά αμφέβαλλα αν αυτό θα τους ικανοποιούσε ως δικαιολογία που δεν έφερα σε πέρας την αποστολή μου. Επιπλέον, μέχρι στιγμής, είχα επιτύχει παντού· θα τα κατάφερνα και τώρα, λοιπόν, παρά τις… δυσμενείς συνθήκες που είχαν παρουσιαστεί.

Κατεβαίνοντας γρήγορα από το ψηλό δέντρο όπου ήμουν σκαρφαλωμένη, έκανα να ζυγώσω το στόχο μου και να πηδήσω πάνω σ'ένα άλλο δέντρο. Η κοπέλα, όμως, με πρόσεξε και στράφηκε στο μέρος μου. Τα γαλανά της μάτια γυάλισαν, μες στη νύχτα, και στένεψαν. Είχε καταλάβει τι γινόταν· κι εγώ έπρεπε να δράσω αμέσως!

Υψώνοντας τη βαλλίστρα μου, έριξα στον Σαμάνκο Πυρίδρομο, πετυχαίνοντάς τον στο στέρνο.

«*ΦΡΟΥΡΟΙ!*» κραύγασε η κοπέλα και, τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της, μου χίμησε. «*ΦΟΝΟΣ!*»

Ήταν ταχύτερη απ'ό,τι περίμενα. Βλέποντάς την έτσι, ντυμένη αρχοντικά με το μακρύ της φόρεμα, την είχα υποτιμήσει· είχα πιστέψει ότι δε θα είχε άνεση στις κινήσεις της και ότι δε θα ήταν καθόλου εκπαιδευμένη στα όπλα. Έσφαλα. Ήταν *σίγουρα* εκπαιδευμένη στα όπλα, και το φόρεμά της δεν καθυστερούσε πολύ τις κινήσεις της.

Η λεπίδα της ήρθε ημικυκλικά προς το λαιμό μου. Κατάφερα να την αποφύγω παρά τρίχα, κι έκανα να κλοτσήσω την κοπέλα στην κοιλιά· το γόνατό της, όμως, σταμάτησε το πόδι μου. Και μου επιτέθηκε, ξανά. Εγώ απέκρουσα το ξιφίδιό της, με τη βαλλίστρα μου, και έμπλεξα τη λάμα του ανάμεσα στη χορδή και στο ξύλο. Συγχρόνως, τράβηξα ένα δικό μου ξιφίδιο από τη μπότα μου. Πρόλαβα δεν πρόλαβα να τελειώσω την κίνησή μου και η γυναίκα με κλότσησε στο γόνατο, με το μυτερό της παπούτσι. Ο πόνος με λόγχισε, έντονος, και σωριάστηκα, γρυλίζοντας. Τη λαβή του αγχέμαχου όπλου μου, όμως, δεν την άφησα· συνέχισα να την

κρατάω γερά, γιατί, αν ήταν να τη βγάλω καθαρή από δω, δε θα το κατόρθωνα άοπλη.

Τα βήματα των φρουρών ακούστηκαν, καθώς πλησίαζαν, όπως επίσης και οι φωνές τους.

Να κάψει η Φλόγα, έπρεπε να φύγω –τώρα!–, αλλιώς δε θα έφευγα ποτέ.

Η κοπέλα –που αργότερα έμαθα ότι ονομαζόταν Λαντίρα Πυρίδρομη και ήταν ανιψιά του Σαμάνκο– έκανε να με πατήσει στην κοιλιά, αλλά πρόλαβα να μπήξω το ξιφίδιό μου στην κνήμη της, οπότε εκείνη ούρλιαξε και έπεσε στα γόνατα, τρίζοντας τα δόντια. Τα μάτια της σπινθηροβολούσαν, με μια μανία που όμοιά της έχω δει ελάχιστες φορές στη ζωή μου. Αυτά τα γαλανά μάτια με κοίταζαν και ορκίζονταν εκδίκηση, ακόμα και στον Κόσμο των Σκιών, αν όχι σε τούτο τον κόσμο.

Δυστυχώς, εγώ δεν είχα χρόνο για την εκδίκηση της κυρίας· η φρουρά ερχόταν και έπρεπε να στρίβω. Κουτρουβάλησα επάνω στο χορτάρι του Μεγάλου Κήπου και ανάμεσα στα χαμόδεντρα και, ύστερα, ορθώθηκα, μορφάζοντας από τον πόνο στο γόνατό μου.

«*Μείνε δω, Φλογοκαμένη σκύλα! Μείνε δω!*» γρύλισε η Λαντίρα Πυρίδρομη πίσω μου και, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν, προσπάθησε να με κυνηγήσει.

Κι οι δύο κουτσαίναμε, οπότε το κυνήγι θα ήταν κάθε άλλο παρά άνισο. Έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, όχι φοβούμενη να αντιμετωπίσω την αριστοκράτισσα (μάλιστα, είμαι βέβαιη πως θα τη νικούσα, αν είχα το χρόνο), αλλά ανησυχώντας ότι θα με περικύκλωναν οι φρουροί.

Η Λαντίρα, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να με προφτάσει –είχα αρκετό προβάδισμα, εξάλλου, και το φόρεμά της, τώρα, αποτελούσε μειονέκτημα γι'αυτήν–, εκτόξευσε το ξιφίδιό της, για να με πετύχει στην πλάτη. Ευτυχώς, ο κορμός ενός δέντρου με γλίτωσε· άκουσα τη λεπίδα να καρφώνεται επάνω του, μ'ένα ηχηρό *ντουπ*.

Συνέχισα να τρέχω, πηδώντας πάνω από θάμνους και περνώντας ανάμεσα από δέντρα και φυλλωσιές, μέχρι που, λαχανιασμένη και καταϊδρωμένη, έφτασα στο νότιο τοίχωμα του Κήπου. Από απόσταση, άκουγα τις φωνές των φρουρών και τα λυσσασμένα ουρλιαχτά της Λαντίρα, η οποία καταριόταν και μου ορκιζόταν ότι θα μ'

έβρισκε και θα μ'έγδερνε ζωντανή. Πιάστηκα από μερικά κλαδιά και σκαρφάλωσα στην κορυφή του τοιχώματος· κι από εκεί, βούτηξα στον ποταμό Σίλμεργκιθ, αφήνοντάς τον να με βγάλει στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες.

Μπορεί να είχα φτάσει στα πρόθυρα του θανάτου, αλλά αυτό δεν ήταν πρωτόγνωρη εμπειρία για εμένα. Κι επιπλέον, είχα φέρει σε πέρας την αποστολή μου. Ήμουν ευχαριστημένη, αν και καταπονημένη.

Ο πόλεμος του Συμβουλίου με τους Πυρίδρομους δεν άργησε να τελειώσει. Μέσα στο χρόνο, οι Πυρίδρομοι –όσοι είχαν απομείνει από αυτούς· γιατί, εκτός από τον Σαμάνκο, η Αστυνομία είχε δολοφονήσει κι άλλους– εξορίστηκαν από τη Σερανβέλ, και οι φήμες που κυκλοφορούσαν, τώρα, στους δρόμους και στα καπηλειά ήταν σχετικά με το πού μπορεί να είχαν πάει, τι μπορεί να σχεδίαζαν εκεί στην εξορία, και πώς είχε βοηθήσει η Αστυνομία στο να ηττηθούν. Το Συμβούλιο αποκλείεται να είχε καταφέρει να τους νικήσει από μόνο του, έλεγε ο περισσότερος κόσμος· κι όλοι ψιθύριζαν για σκοτεινές δυνάμεις και για υποχθόνια δίκτυα. Η Αστυνομία της Σερανβέλ πάντοτε χτυπά δίχως ν'αποκαλύπτεται. Εξάλλου, ποιος είχε δολοφονήσει τόσους Πυρίδρομους, αν όχι αυτή;

Από τότε, άρχισα να έχω κάποιες σοβαρές υποψίες για το ποιοι μπορεί να ήταν οι εργοδότες μου. Ή, μάλλον, δεν είχα, πλέον, υποψίες· είχα *ενδείξεις*. Γιατί, αν δε δούλευα για την Αστυνομία, για ποιους μπορεί να δούλευα; Η περιέργεια δε με άφηνε να ησυχάσω. Ήθελα να μάθω, όχι για κανέναν ιδιαίτερο λόγο, αλλά απλά για να ξέρω. Κι επιπλέον, είχα κάνει τόσα πράγματα γι'αυτούς όλα τούτα τα χρόνια· αν ήταν όντως η Αστυνομία, δε θα μπορούσαν να με ανταμείψουν κάπως καλύτερα; Δε θα μπορούσαν, ίσως, και να με… προβιβάσουν; Να με κάνουν επίσημο μέλος τους; Γιατί, τώρα, σίγουρα δεν ήμουν τίποτα περισσότερο από λακές: αυτός που του πετάς μερικά αργύρια και, κατά τα άλλα, τον έχεις του-κλώστου-και-του-μπάτσου.

Ωστόσο, δεν ήξερα τι να κάνω για να μάθω. Οι εργοδότες μου –αν κατάφερνα να συναντήσω ποτέ κάποιον από αυτούς– αποκλείεται να μου έλεγαν τίποτα, και κανένας άλλος δε γνώριζε το παραμικρό.

Ήταν περίεργο· εργαζόμουν τόσα χρόνια γι'αυτούς και δεν είχα την παραμικρή ιδέα πώς να τους προσεγγίσω. Και τούτο αποτελούσε, στο μυαλό μου, επιπλέον απόδειξη ότι, όντως, βρισκόμουν στη δούλεψη της Αστυνομίας.

Δυστυχώς ή ευτυχώς, όμως, δεν εμέλλετο να *παραμείνω* στη δούλεψή της. Και η περιέργειά μου φταίει γι'αυτό.

Τα επόμενα τρία χρόνια δε μου ανέθεσαν και πολλές δουλειές οι μυστηριώδεις εργοδότες μου, έτσι αναγκάστηκα να εργάζομαι και για άλλους ανθρώπους οι οποίοι ήταν, αναμφίβολα, άσχετοι με την Αστυνομία και τις –πώς να τις πούμε;– *βαριές* ίντριγκες της Σερανβέλ. Όποτε, όμως, η Αστυνομία μού ανέθετε κάτι, πάντοτε σκεφτόμουν πώς θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ό,τι ήξερα γι'αυτήν προκειμένου να μάθω περισσότερα. Κι ένα βράδυ, αποφάσισα να ενεργήσω.

Με είχαν βάλει να κλέψω μια περγαμηνή από την καμπίνα του καπετάνιου ενός αγκυροβολημένου πλοίου, πράγμα που δε δυσκολεύτηκα να καταφέρω, παρότι ήταν χειμώνας και το νερό στις αποβάθρες παγερό. Όταν ο καπετάνιος και το περισσότερο πλήρωμά του είχαν πάει να τα πιούνε σε μια ταβέρνα των Μεγάλων Αποβάθρων, εγώ βούτηξα στο λιμάνι, σκαρφάλωσα στο πλάι του σκάφους, μπήκα στην καμπίνα, άρπαξα την περγαμηνή που μου είχαν πει (την αναγνώρισα από τη σφραγίδα της), την έβαλα σ'έναν δερμάτινο σάκο (περασμένο με αλχημικό λάδι, ώστε νάναι τελείως αδιάβροχος), και– Σταμάτησα προτού φύγω. Γιατί να μην εκμεταλλευόμουν την ευκαιρία; Είχα δει κάμποσα χρυσά νομίσματα μέσα στο μπαούλο απ'όπου έκλεψα την περγαμηνή· τι θα έβλαπτε να πάρω μερικά; Έτσι κι αλλιώς, ο καπετάνιος θα καταλάβαινε ότι κάποιος είχε μπει εδώ και του είχε βουτήξει πράγματα. Έβαλα στο σάκο μου τρεις μεγάλες χούφτες νομίσματα και, κλείνοντάς τον, έφυγα από το πλοίο και βούτηξα πάλι στο παγερό νερό.

Τώρα, υποτίθεται πως έπρεπε ν'αφήσω την περγαμηνή σ'ένα συγκεκριμένο στενορύμι, τα μεσάνυχτα, κάτω από τη δεύτερη καμάρα, στα δυτικά. Δεν είχα κανένα πρόβλημα μ'αυτό· όμως, αφότου είχα αφήσει την περγαμηνή, δε θα έφευγα: θα περίμενα, να δω ποιος θα ερχόταν να την πάρει, και θα τον ακολουθούσα.

Σκουπίστηκα, λοιπόν, και ντύθηκα στο δωμάτιο ενός πανδοχείου, και ήμουν έτοιμη να αναχωρήσω και να βάλω σε εφαρμογή το σχέδιό μου. Για δεύτερη φορά, όμως, εκείνη την ημέρα, σταμάτησα, καθώς μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το νου μου. Είχα διαταγή να *μην* ανοίξω την περγαμηνή, φυσικά, αλλά, έτσι όπως την κρατούσα στο χέρι μου, έμπαινα σε πειρασμό. Και σκέφτηκα πως, αν την άνοιγα, ίσως να μάθαινα κάτι παραπάνω για την οργάνωση για την οποία δούλευα.

Βέβαια, προκειμένου να ανοίξω την περγαμηνή, θα έπρεπε να σπάσω τη σφραγίδα. *Κι αν σπάσω τη σφραγίδα, θα το καταλάβουν*, συλλογίστηκα. Ύστερα, όμως, είπα στον εαυτό μου: *Μπορείς πάντα να υποστηρίξεις ότι έτσι τη βρήκες: με σπασμένη σφραγίδα. Ποιος θα το μάθει, άλλωστε; Θα πάνε και θα ρωτήσουν τον καπετάνιο;*

Οπότε, καθίζοντας στο κρεβάτι, άνοιξα την περγαμηνή και τη διάβασα. Το περιεχόμενό της με εξέπληξε, γιατί δεν είχε *τίποτα απολύτως το ύποπτο ή μυστηριώδες*. Περιέγραφε έναν χορό! και μιλούσε για μια γυναίκα: εξηγούσε πόσο πολύ είχε εντυπωσιάσει έναν άρχοντα του οποίου το όνομα δεν είχα ποτέ ξανά ακούσει. Αργότερα, βέβαια, συνειδητοποίησα ότι το μήνυμα ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, κωδικοποιημένο· όμως, τότε, απλά με παραξένεψε.

Απογοητευμένη, ξανατύλιξα την περγαμηνή και πήγα, τα μεσάνυχτα, στο σοκάκι που μου είχαν πει. Άφησα τον κύλινδρο κάτω από τη δυτική μεριά της δεύτερης καμάρας και κρύφτηκα σ'ένα άλλο σοκάκι, κάθετο σ'εκείνο που βρισκόμουν πριν.

Δε χρειάστηκε να περιμένω πολύ. Δίχως ν'ακούσω τίποτα, κάποιος με πλησίασε και με χτύπησε στο κεφάλι, από πίσω. Ξαφνιασμένη, προσπάθησα να γυρίσω και να τον αντικρίσω, μα η όρασή μου είχε ήδη αρχίσει να θολώνει και έβλεπα σαν να ήμουν κάτω απ'το νερό. Εμπρός μου αντίκρισα μονάχα μια σκιερή φιγούρα με δύο γυαλιστερά μάτια που θα μπορούσαν –θα *μπορούσαν*– να είναι τα μάτια του άντρα με τη γενειάδα και το πλατύγυρο καπέλο ο οποίος με είχε βρει ως κοριτσάκι.

Μετά, λιποθύμησα.

Όταν ξύπνησα, ήμουν γυμνή και αλυσοδεμένη χειροπόδαρα σ'ένα ψυχρό πέτρινο πάτωμα. Επάνω μου, και μόνο επάνω μου, έπεφτε φως από μια τρύπα που βρισκόταν κάπου ψηλά.

«Πού είμαι;» φώναξα, πανικόβλητα. «Πού είμαι;»

Βήματα ακούστηκαν από κάπου: ένα σταθερό *τοκ τοκ τοκ* τακουνιών. «Στις Σκιές,» είπε μια γυναικεία φωνή, «θα έπρεπε κανονικά να είσαι. Αλλά υπήρχαν κάποιες… διαφωνίες.»

«Ποιοι είστε;» τραύλισα. «Είστε… είστε οι εργοδότες μου;»

«Όχι πια.» Η φωνή ετούτη ήταν αντρική, και έμοιαζε… *νόμιζα* ότι έμοιαζε με του γενειοφόρου άντρα με το πλατύγυρο καπέλο. Αλλά είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε· πώς θα μπορούσα ποτέ να είμαι βέβαιη; «Μας απογοήτευσες, Ναράμια. Κρίμα… και ήσουν τόσο κοντά.»

«Τόσο κοντά για ποιο πράγμα;» Προσπάθησα να σηκωθώ, μα η αλυσίδες μου με κράτησαν κάτω, σαν σιδερένιες γροθιές που έσφιγγαν αδίστακτα τους καρπούς και τους αστραγάλους μου.

«Δεν έχει σημασία, πλέον, έτσι δεν είναι;» Η γυναικεία φωνή. «Παράκουσες δύο φορές τις διαταγές μας και–»

«Δ-δεν–!»

«Νομίζεις ότι δεν ξέρουμε πως άνοιξες την περγαμηνή; Νομίζεις ότι δεν ξέρουμε πως άρπαξες λεφτά από την καμπίνα;»

Ξεροκατάπια. Πώς ήταν δυνατόν να τα ξέρουν αυτά; Ω Φλόγα, πώς ήταν ποτέ *δυνατόν*;

Η γυναίκα γέλασε, παρατηρώντας, υποθέτω, την έκπληξη και το φόβο στην όψη μου. «Παράκουσες τις διαταγές μας δύο φορές,» είπε, «και προσπάθησες και να μας κατασκοπεύσεις!»

«Όχι…»

«Το αρνείσαι;» φώναξε μια άλλη φωνή, αντρική αλλά διαφορετική από την προηγούμενη. «Τολμάς και το αρνείσαι;»

«Δεν ήθελα το κακό σας!» είπα, αμέσως. «Ήμουν περίεργη.»

«Η περιέργεια είναι κακό πράγμα, τις λάθος στιγμές.» Η φωνή της γυναίκας ήταν χλευαστική. «Ορισμένες φορές, μάλιστα, είναι *θανάσιμη*.»

«Δεν υπάρχει λόγος να τη σκοτώσουμε. Δε γνωρίζει τίποτα, εξάλλου.» Η φωνή του πρώτου άντρα: αυτού που μπορεί να ήταν ο γενειοφόρος τύπος με το πλατύγυρο καπέλο.

Η φωνή του δεύτερου άντρα: «Καταναγκαστική υπηρεσία, τότε;» Σκέφτονταν να με κάνουν δούλα! Ω Φλόγα, σκέφτονταν να με κάνουν δούλα!

«Τίποτα απ'τα δύο.»

«Θα καταστρέψεις τη φήμη μας εσύ…» είπε η γυναίκα· ένα ελαφρύ γέλιο ακουγόταν μέσα απ'τα λόγια της.

«Δε θα πω τίποτα σε κανέναν!» φώναξα. «Εξάλλου, δεν έχω και τίποτα να πω! Και ποιος θα με πιστέψει; Σας παρακαλώ! Δε σκέφτηκα ποτέ να σας προδώσω!»

«Νομίζεις πως δεν το ξέρουμε ούτε αυτό;» Η φωνή της γυναίκας. «Κακομοίρα μου, αν είχες κάνει έστω και την παραμικρή κίνηση να μας *προδώσεις*–»

«Ας τ'αφήσουμε τούτο,» τη διέκοψε ο πρώτος άντρας· «δεν έχει νόημα.»

Η γυναίκα ακούστηκε πειραγμένη: «Πολύ καλά. Πάμε, τότε, αλλού να συζητήσουμε.»

Τα βήματά τους ακούστηκαν να φεύγουν, και μια πόρτα να κλείνει. Μου ήρθε να φωνάξω: *Μη μ'αφήνετε εδώ! ΜΗ Μ' ΑΦΗΝΕΤΕ ΕΔΩ!* Αλλά συγκρατήθηκα. Γιατί, έτσι κι αλλιώς, θα έκαναν ό,τι νόμιζαν.

Το φως από πάνω μου έσβησε, εγκαταλείποντάς με στο απόλυτο σκοτάδι, στις σιδερένιες αλυσίδες, στο ψυχρό πάτωμα, και στους εφιάλτες του μυαλού μου.

Ο χρόνος έχασε το νόημά του, καθώς περίμενα και περίμενα και περίμενα. Θα μπορούσα να ήμουν χρόνια εκεί μέσα, δεμένη στο σκοτάδι: *αιώνες*. Από ένα σημείο και μετά, το σώμα και ο νους μου είχαν μουδιάσει τόσο πολύ, που έπαψα ακόμα και να φοβάμαι. Δεν είχε, πλέον, μονάχα ο χρόνος χάσει το νόημά του· τα *πάντα* είχαν χάσει το νόημά τους. Η ζωή μου φάνταζε άδεια, κενή, ανούσια…

Ίσως να είχα πεθάνει και να ήμουν στον Κόσμο των Σκιών.

Και δεν είχα ούτε μία φορά, όσο ζούσα, μπει στο Ναό της Φλόγας. Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά μου. Η ψυχή μου θα έμενε χαμένη αιώνια στο σκοτάδι.

Ναι, σίγουρα, αυτό ήταν. Ήμουν νεκρή. Δεν εξηγιόταν αλλιώς. Αυτό το μούδιασμα· είχα σώμα ή δεν είχα; Κι αυτό το *έρεβος*… κι αυτός ο πόνος, βαθιά μέσα μου. Κι αυτές οι εφιαλτικές σκέψεις που περνούσαν απ'το νου μου. Και οι βάρβαροι που ξανάρχονταν για να με στοιχειώσουν, με τον καλπασμό των αλόγων τους και με τους άγριους αλαλαγμούς τους, ενώ τόσα χρόνια τούς είχα ξεχάσει, τους

είχα αφήσει πίσω μου. Και το πρόσωπο της μητέρας μου και του πατέρα μου ήταν εκεί· και μετά, γέμιζαν με αίμα. Κι εμφανιζόταν η όψη της Λαντίρα Πυρίδρομης, η οποία γελούσε κι έλεγε: *Θα υποφέρεις, σκύλα! Θα υποφέρεις, αιώνια! Α-χα-χα-χα-χα!* Και τα μάτια της με ατένιζαν μ'αυτή τη μανία και το μίσος–

Φως με έλουσε, ερχόμενο από ψηλά, και ούρλιαξα, σαν να με είχε χτυπήσει το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, τους πόνους του οποίου θα γνώριζα αργότερα στη ζωή μου.

Μια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει, και βήματα να πλησιάζουν.

«Τι συμβαίνει;» φώναξα, νιώθοντας το στόμα μου ξερό. «*Τι συμβαίνει;* Πού είμαι; Είμαι στις Σκιές; Είμαι στις Σκιές; Απαντήστε μου! *Απαντήστε μου!*»

Τα βήματα ήρθαν πιο κοντά. Μια σκιά –μια Σκιά– έπεσε πάνω μου, κι αισθάνθηκα κάτι να τρυπά τον βραχίονά μου.

«*Όχι!*» ούρλιαξα, προσπαθώντας να σπάσω τα σιδερένια δεσμά που με κρατούσαν. «*ΟΧΙ! ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩ! ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩ!*»

Η Σκιά απομακρύνθηκε. Τα βήματά της αντηχούσαν, τώρα, από απόσταση στ'αφτιά μου. Βυθίζονταν στα βάθη της αβύσσου απ' όπου είχε έρθει.

«Φλόγα, βοήθησέ με…» μουρμούρισα, «βοήθησέ με βοήθησέ με βοήθησέ με…»

Το φως από πάνω μου άρχισε να *περιστρέφεται*, κι αισθάνθηκα το σώμα μου να τρέμει από φόβο. Τι ήταν αυτό; *Τι ήταν αυτό;* Μα τη Φλόγα, τι συνέβαινε;

Η περιστροφή συνεχίστηκε, ώσπου το φως έγινε μια δίνη, γρήγορη και δυνατή, η οποία με τύλιξε. Με σήκωσε στον αέρα. Τα πάντα ήταν ελαφριά, τόσο ελαφριά, εδώ… Αισθανόμουν καλά… Ήθελα να γελάσω, αλλά βαριόμουν. Βαριόμουν να γελάσω… Χα-χα-χα-χα! Βαριόμουν να γελάσω! Χα-χα-χα-χα-χα!…

Η φωτεινή δίνη διαλύθηκε, αφήνοντάς με όρθια, μέσα σ'έναν πανέμορφο, απέραντο κήπο, γεμάτο ανθισμένα λουλούδια και πεταλούδες και όμορφα μικρά ζωάκια που χοροπηδούσαν από κλαδί σε κλαδί κι από θάμνο σε θάμνο.

Τι υπέροχο μέρος ήταν ετούτο! Θα μπορούσα να μείνω για πάντα εδώ!

Δυστυχώς, όμως, δεν έμεινα, γιατί, ασφαλώς, δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση, την οποία μου είχε προκαλέσει η ουσία που η Αστυνομία είχε περάσει στο αίμα μου, όταν μου έσκισαν τον βραχίονα με κάποιο κοπτικό εργαλείο.

Ο κήπος διαλύθηκε, τελικά, από γύρω μου κι εγώ ξύπνησα, για να βρω τον εαυτό μου ξαπλωμένο στη Συνοικία του Άτυχου, κοντά στο σπίτι του γέρο-Τάραλεν.

Έτσι τελείωσε η συνεργασία μου με την Αστυνομία της Σερανβέλ· κι οφείλω να παραδεχτώ ότι είμαι ευχαριστημένη, γιατί θα μπορούσε να είχε τελειώσει και πολύ, πολύ χειρότερα…

Μέρος Δεύτερο
Ανακαλύψεις

Κεφάλαιο Δέκατο-Τέταρτο
—Διαίρεση—

Το ταξίδι ήταν μακρύ και δύσκολο, εξαιτίας των δύσβατων, άγριων περιοχών που απλώνονταν από την Έβεραν ώς τη Σερανβέλ, και εξαιτίας της έλλειψης της ομάδας σε μεταφορικά μέσα. Μισή μέρα ύστερα από την αναχώρησή τους από την Έβεραν, το ένα από τα δύο τους άλογα είχε σπάσει το πόδι του, και είχαν αναγκαστεί να το εγκαταλείψουν, καθώς περισσότερο κώλυμα αποτελούσε, πλέον, παρά βοήθεια. Οπότε, τώρα, είχαν μόνο ένα άλογο μαζί τους, ενώ, αναμφίβολα, έτσι τραυματισμένοι και καταπονημένοι όπως ήταν, είχαν ανάγκη από *πολλά* άλογα. Από ένα άλογο ο καθένας· ναι, αυτό θα ήταν το ιδανικό. Ωστόσο, έπρεπε να βλέπουν και τη θετική πλευρά του πράγματος: Είχαν ρούχα, υποδήματα, αρκετά τρόφιμα για να τους φτάσουν σε όλο τους το ταξίδι, και όπλα, σε περίπτωση που χρειαζόταν να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους.

Η κατάσταση θα μπορούσε να είναι και χειρότερη, σκεφτόταν η Θήρνα Πτεράργυρη, καβαλά στο μοναδικό άλογο της ομάδας και ντυμένη, όπως συνήθιζε, στα μαύρα. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ήταν λυτά και ανέμιζαν στον δροσερό αέρα που έσπαγε την ανυπόφορη μεσημεριανή ζέστη του καλοκαιριού.

Έχω περάσει κι από χειρότερες καταστάσεις, θύμιζε στον εαυτό της η Ναράμια, η οποία βάδιζε πρώτη απ'όλους, με το δεξί της χέρι ακουμπισμένο στη λαβή του σπαθιού στη ζώνη της. Το τρισκατάρατο αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος κατάτρωγε τη δεξιά της μεριά εδώ και ώρες τώρα, και δεν έλεγε να πάψει. Ήταν μία από εκείνες τις φορές που την έφτανε στα όρια της τρέλας, κάνοντάς τη να τρίζει τα δόντια της κάθε λίγο και να μιλά απότομα σ'όποιον τής απευθυνόταν, έστω κι αν ήθελε απλά να την καλημερίσει.

Ετούτη η κατάσταση, έκρινε ο Δάρφο, *είναι η χειρότερη που έχω ποτέ βρεθεί.* Βάδιζε μερικά βήματα πίσω από τη Ναράμια, μπορώντας πλέον να κινείται χωρίς δεκανίκι· το τραύμα του θεραπευόταν καλά, κι ο μισθοφόρος κρατούσε μονάχα ένα ραβδί και στηριζόταν σ'αυτό κάπου-κάπου. *Η χειρότερη που έχω ποτέ βρεθεί!* Όχι μόνο είχε χάσει ολόκληρη τη μισθοφορική του ομάδα, μα κι ο ίδιος είχε κινδυνέψει να σκοτωθεί από Λο'ανθάκ. *Λο'ανθάκ!* Άντρες του Θανάτου. Αλχημικά μεταλλαγμένους δολοφόνους της Σερανβέλ, οι οποίοι κανονικά δε θα έπρεπε να επιτίθενται στο καραβάνι ενός Σερανβέλιου έμπορου. Ο κόσμος είχε τρελαθεί, μα τη Φλόγα!

Ο Βόνιορ, ο Αργκανθικιανός δούλος των Πτεράργυρων, βάδιζε δεξιά της Θήρνα, στωικός και παρατηρητικός. Το βλέμμα του ατένιζε τον ορίζοντα, καθώς η ομάδα διέσχιζε μια δενδρώδη πεδιάδα. Ήταν συνοφρυωμένος και το μέτωπό του ζαρωμένο· η Θήρνα καταλάβαινε ότι κάτι τον απασχολούσε, και ήταν βέβαιη πως θα της μιλούσε, αργά ή γρήγορα, για τις σκέψεις του. Μάλλον, όταν σταματούσαν για μεσημέρι. *Πράγμα που δεν πρέπει ν'αργήσουμε να κάνουμε· η ζέστη μάς έχει θερίσει!* Και τι δε θα έδινε, τώρα, για ένα μπάνιο!

Ο Θόρλο –ο μισθοφόρος που ο Δάρφο ακόμα θεωρούσε μυστηριώδη και αινιγματικό– προχωρούσε στο τέλος της ομάδας, με τη ματιά του κατεβασμένη και μουρμουρίζοντας, κάπου-κάπου, κάτω απ'την ανάσα του. Κατά πάσα πιθανότητα, καταριόταν τη ζέστη, υπέθετε ο Δάρφο, ρίχνοντάς του ματιές πάνω απ'τον ώμο του. *Το βέβαιο, πάντως, είναι ότι δεν αποκαλύπτει τα μυστικά του παραμιλώντας. Δεν αποκαλύπτει το λόγο για τον οποίο παρακολουθούσε τη μισθοφορική μου ομάδα, μέσα στο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ…*

Ο Ράντλεμ, ένας από τους ανεξάρτητους μισθοφόρους που βρίσκονταν στο καραβάνι, ο οποίος είχε τραυματιστεί στα πλευρά κατά τη νυχτερινή επίθεση των Λο'ανθάκ και των τοξοτών του Γυρολόγου, βάδιζε στ'αριστερά της Θήρνα. Το τραύμα του πήγαινε καλύτερα, και τώρα κρατούσε κι εκείνος ένα ραβδί για να τον βοηθά στο βάδισμα, όπως ο Δάρφο.

Ο Καθάλο, ένας μισθοφόρος της συντεχνίας των Πορφυρών Χιτώνων, έμοιαζε επίσης καλά. Η πληγή στο κεφάλι του δεν πρέπει, πλέον, να τον ενοχλούσε πολύ, καθώς βάδιζε στα δεξιά του Δάρφο.

Ο Ήρλεθ, όμως, ένας άλλος μισθοφόρος των Πορφυρών Χιτώνων, δεν μπορούσε να βαδίζει· το τραύμα στο γόνατό του τον μάστιζε με πόνο, όποτε πατούσε το πόδι του. Έτσι, καθόταν πίσω από τη Θήρνα, πάνω στο μοναδικό άλογο της ομάδας.

Ο Σιάρνο, ο μόνος έμπορος από το καραβάνι του Βισκάλο που είχε επιβιώσει, ήταν αλώβητος, εκτός από μερικές γρατσουνιές και μελανιές, και περπατούσε πίσω από τον Δάρφο και τον Καθάλο, οι οποίοι βάδιζαν μπροστά από τη Θήρνα Πτεράργυρη.

«Νομίζω ότι ετούτο είναι ένα καλό μέρος για να σταματήσουμε!» είπε η Ναράμια, στρεφόμενη στους υπόλοιπους, καθώς έφτασαν σ'ένα σημείο όπου τα δέντρα αραίωναν και μια βραχώδης πλαγιά ξεκινούσε. Τα λόγια της ακούστηκαν πιο απότομα απ'ό,τι ήθελε ν'ακουστούν· ο πόνος του εσωδερμικού άλγους την έκανε θυμωμένη με το σύμπαν.

Η Θήρνα ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει. Κι εγώ σκόπευα να το προτείνω· με πρόλαβες.»

Άντε στις Σκιές, Πτεράργυρη! σκέφτηκε η Ναράμια. *Άντε στις Σκιές!* Ακόμα θυμόταν που, στην Έβεραν, η Θήρνα είχε μιλήσει για το άλγος σαν να μην ήταν και τίποτα το σπουδαίο, σαν να μην ήταν δικαιολογημένη η Ναράμια που ήταν διατεθειμένη να κάνει το παν για να το αποτινάξει από το σώμα της (αν επρόκειτο καθαρά για σωματική ασθένεια κι όχι για κάτι περισσότερο, κάτι *χειρότερο*). *«Με περνάς για ηλίθια;»* είχε πει η Πτεράργυρη. *«Μου δείχνεις κάτι γραμμές που έχεις ζωγραφίσει επάνω σου και–»* Εδώ ήταν που η Ναράμια την είχε διακόψει. *Αλλά αμφιβάλλω αν κατάλαβε και πολλά απ'αυτά που της εξήγησα. Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει ακριβώς, ούτως ή άλλως, εκτός κι αν ο ίδιος υποφέρει από το άλγος* –και οι μισοί που υπέφεραν από το άλγος είχαν αυτοκτονήσει· οι άλλοι μισοί είχαν τρελαθεί· και μια μικρή μερίδα αγωνιζόταν (άσκοπα, πιθανώς) εναντίον του. Ή, βέβαια, ίσως αυτή η μικρή μερίδα αγωνιζομένων να μπορούσε να συγκαταλεχθεί ανάμεσα στους τρελούς…

Η ομάδα στάθμευσε στην αρχή της βραχώδους πλαγιάς (η οποία δεν ήταν τόσο απότομη, ώστε να χρειάζεται να τη σκαρφαλώσει

κανείς· ήταν αρκετά βατή), κάτω από μερικούς μεγάλους προεξέχοντες βράχους που πρόσφεραν απλόχερα τη σκιά τους σε όποιον ταξιδιώτη τύχαινε να περάσει από εδώ. Η δροσιά τους ήταν βάλσαμο κατά των διάπυρων ακτινών των δύο ήλιων.

Η Θήρνα Πτεράργυρη έβγαλε τη μοναδική της μπότα από το αριστερό της πόδι, κι ύστερα έλυσε το ξύλινο δεξί της πόδι. Είχε, πλέον, αρχίσει να συνηθίζει στην ιδέα ότι ήταν κουτσή από τη μια μεριά· δεν την απασχολούσε –δεν την *πονούσε*– τόσο όσο πριν από ένα μήνα. Είχε στο νου της άλλα πράγματα που την απασχολούσαν –και την πονούσαν– περισσότερο. Και πρώτο ανάμεσα σ'αυτά ήταν ο θάνατος του Άνρημ, ενός Ερσαγκμόριου δούλου των Πτεράργυρων, τον οποίο εκείνη δεν έβλεπε καθόλου ως δούλο, παρά ως φίλο και εραστή της. Η απώλειά του είχε κατακερματίσει την ψυχή της, τόσο όσο και οι οικονομικές πανωλεθρίες που είχε υποστεί η οικογένειά της.

Ο Βόνιορ την πλησίασε, ενώ εκείνη είχε αρχίσει να τρώει.

«Έχεις κάτι στο μυαλό σου σήμερα, από το πρωί,» του είπε η Θήρνα.

Ο Αργκανθικιανός μειδίασε και κάθισε πλάι της. Η όψη του σοβάρεψε. «Κυρία Πτεράργυρη, όσο ζυγώνουμε τη Σερανβέλ, ανησυχώ.»

«Για ποιο λόγο;» Η Θήρνα δάγκωσε ακόμα μια φορά το μήλο που έτρωγε.

«Ο Γυρολόγος ξέφυγε, ιππεύοντας. Σίγουρα, θα φτάσει εκεί πριν από εμάς. Ίσως, μάλιστα, να έχει ήδη φτάσει. Και ίσως αυτό νάναι κακό για εμάς, γιατί δε θα θέλει να τον αποκαλύψουμε στις Αρχές.»

Τα γαλανά μάτια της Θήρνα στένεψαν. «Καταλαβαίνω πού το πηγαίνεις, Βόνιορ. Έχοντας φτάσει πρώτος στη Σερανβέλ, θα προσπαθήσει να βεβαιωθεί ότι εμείς δε θα φτάσουμε ποτέ εκεί.»

«Ναι, κυρία Πτεράργυρη,» ένευσε ο Αργκανθικιανός.

Η Θήρνα δάγκωσε το μήλο της και το μάσησε, σκεπτική. Μετά, είπε: «Έχεις κάτι να προτείνεις;»

«Εκτός απ'το να είμαστε πολύ, πολύ προσεκτικοί;»

«Ναι, εκτός απ'αυτό.»

«Τίποτα. Γιατί δεν ξέρω τι είδους επίθεση πιθανώς να εξαπολύσει εναντίον μας. Κι άλλους Λο'ανθάκ, ίσως;»

Η Θήρνα κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω. Ήδη χάθηκαν πολλοί στις προηγούμενες συγκρούσεις· και είναι πολύτιμοι για τη Σερανβέλ: ένα εμπόρευμα που η πόλη δεν κατασπαταλά.» Και νόμιζε πως άκουσε τη φωνή του Άνρημ να της λέει, καλοπροαίρετα: *Εσείς οι Σερανβέλιοι όλα εμπορεύματα τα βλέπετε!*

«Πώς πιστεύετε, λοιπόν, ότι θα προσπαθήσει να μας εμποδίσει;»

«Κατ'αρχήν,» είπε η Θήρνα, «καλό θα ήταν να ενημερώσουμε και τους υπόλοιπους για τούτη την… πιθανή απειλή, σε περίπτωση που δεν έχουν κι αυτοί κάνει την ίδια σκέψη μ'εσένα.»

Ο Βόνιορ ένευσε, και φώναξε σε όλους να συγκεντρωθούν κοντά στην κυρία Πτεράργυρη. Εκείνοι υπάκουσαν· ορισμένοι απ'αυτούς –όπως η Ναράμια– μάλλον απρόθυμα.

«Ο Γυρολόγος,» τους είπε η Θήρνα, «θα έχει επιστρέψει στη Σερανβέλ, υποθέτω· και, επίσης υποθέτω, θα θέλει να βεβαιωθεί ότι εμείς δε θα φτάσουμε ποτέ στην Πόλη των Ανοιγμάτων.»

«Δε χρειάζεται να υποθέτεις,» είπε ο Θόρλο, με το γνωστό, εκνευριστικό του ύφος· «είναι σίγουρο. Άμα τον αποκαλύψουμε, ο τύπος είναι καμένο χαρτί. Καμένο από την ίδια τη Φλόγα.»

«Ναι,» συμφώνησε η Πτεράργυρη. «Επομένως, θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για επίθεση απ'αυτόν. Το θέμα είναι, τι *είδους* επίθεση. Δεν πιστεύω να ξαναστείλει Λο'ανθάκ εναντίον μας· έχουν ήδη σκοτωθεί υπερβολικά πολλοί τέτοιοι.»

Η Ναράμια ένευσε. «Ναι, σίγουρα όχι Λο'ανθάκ.»

«Τι να πω κι εγώ;» έκανε ο Θόρλο, ανασηκώνοντας τα χέρια και χαμογελώντας. «Φαίνεται νάστε ειδικές στο ζήτημα.»

Η Ναράμια αναποδογύρισε τα μάτια. *Κάποιος πρέπει να σε μπατσίσει πολύ άγρια, κάποια στιγμή, εσένα.*

Η Θήρνα έστρεψε το βλέμμα της στον Δάρφο, κοιτάζοντάς τον ερωτηματικά.

«Εγώ, κυρία Πτεράργυρη,» είπε εκείνος, «δεν ξέρω από Λο'ανθάκ, αλλά ξέρω ότι αυτός ο τύπος θα μπορούσε, άνετα, να προσλάβει μερικούς μισθοφόρους και να τους στείλει να μας εξολοθρεύσουν.»

«Κι εμένα αυτό μού φαίνεται πιο πιθανό.»

Η Ναράμια συμφώνησε, μ'ένα νεύμα κι ένα μούγκρισμα.

«Εντάξει, λοιπόν, τώρα που το βγάλαμε το πόρισμα, τι κάνουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Θόρλο.

«*Εσύ* τι θα έκανες, αν ήσουν μόνος και ήξερες ότι έρχονται να σε καθαρίσουν;» του είπε η Ναράμια.

«Θ'άλλαζα δρόμο, το πιθανότερο.»

«Υπάρχει και μια άλλη μέθοδος,» είπε ο Βόνιορ, «αλλά εξαρτάται απ'το πόσα γνωρίζουν για εμάς.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε η Ναράμια.

«Αν γνωρίζουν την εμφάνισή μας, θα μπορούσαμε να μεταμφιεστούμε, να τους κάνουμε να μας χάσουν.»

«Φυσικά και θα γνωρίζουν την εμφάνισή μας, δούλε,» είπε ο Θόρλο. «Πώς θάρθουν να μας βρουν από τη Σερανβέλ; Σκοτώνοντας όποιον συναντήσουν στο δρόμο τους, από την Πόλη των Ανοιγμάτων μέχρι την Έβεραν;»

«Ίσως να γνωρίζουν μόνο τον αριθμό μας,» τόνισε ο Βόνιορ. «Γιατί, εδώ που τα λέμε, δεν ξέρω πόσο καλά μπορεί να μας είχε κοιτάξει ο Γυρολόγος, προτού φύγει.»

Ο Θόρλο μισόκλεισε το δεξί μάτι. «Σ'αυτό δεν πρέπει νάχεις άδικο,» παραδέχτηκε. «Ήταν πολύ απασχολημένος με το να προσπαθεί να μας σκοτώσει και, μετά, με το να προσπαθεί να γλιτώσει το τομάρι του.»

«Επομένως,» είπε η Ναράμια, «αν χωριστούμε, ίσως να μπορέσουμε να ξεγλιστρήσουμε από την παγίδα που μας έχει ετοιμάσει.»

«Θα ήταν, όμως, συνετό να χωριστούμε;» Ο Δάρφο έμοιαζε να έχει τις αμφιβολίες του.

Ο Θόρλο τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών. «Γιατί όχι;»

«Γιατί, αν μας επιτεθούν ενώ είμαστε χωρισμένοι, θα είμαστε ευκολότερη λεία γι'αυτούς.»

«Ο σκοπός είναι να μη μας επιτεθούν *καθόλου*,» τόνισε ο Θόρλο.

Ο Δάρφο δεν αποκρίθηκε· η όψη του, όμως, εξακολουθούσε να είναι σκεπτική. Δεν πίστευε στις διαιρεμένες δυνάμεις, αλλά στις ενωμένες. *Όσο πιο ενωμένοι είμαστε, τόσο δυσκολότερο είναι να μας σπάσουν.* Με τους μισθοφόρους του πάντοτε αυτό εφάρμοζε. Βέβαια, όλοι του οι μισθοφόροι, τώρα, ήταν νεκροί· όμως δε νόμιζε ότι έφταιγε η γενικότερή του στρατηγική για τούτο.

Η Θήρνα συμφώνησε με τον Θόρλο. «Ναι, αυτό είναι το ζητούμενο: να αποφύγουμε τελείως την επίθεσή τους. Αρκετοί

έχουν πεθάνει.» Και μ'ετούτο κανένας δεν μπορούσε να διαφωνήσει.

«Ωραία, λοιπόν,» είπε η Ναράμια, καθώς ένιωθε το εσωδερμικό άλγος να καταλαγιάζει, παύοντας να λογχίζει και να ξύνει τη δεξιά της μεριά, «ας χωριστούμε. Δε βλέπω να υπάρχει άλλη λύση.»

Ο Δάρφο κούνησε το κεφάλι. «Κυρία Πτεράργυρη, πραγματικά δε θα το πρότεινα. Τι θα γίνει αν *έχουν* τις περιγραφές μας, ή τις περιγραφές μερικών από εμάς;»

«Κι έστω ότι τις έχουν,» είπε ο Θόρλο· «ποια θάναι η διαφορά αν είμαστε ενωμένοι; Νομίζεις ότι θα τους νικήσουμε, ξανά; Δεν είναι κάθε μέρα η Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, αδελφέ μου!»

«Μάλιστα,» αναστέναξε ο Δάρφο. «Οι περισσότεροι, λοιπόν, θέλετε να χωριστούμε…» Τους κοίταξε όλους, γύρω-γύρω.

Η Θήρνα, η Ναράμια, και ο Θόρλο δεν υπήρχε λόγος να εκφράσουν την άποψή τους, μιας και το είχαν κάνει ήδη.

Ο Ράντλεμ έγνεψε αρνητικά. «Όχι, εγώ δε θάλεγα πως αυτό είναι σωστό.»

Ο Καθάλο είπε: «Εγώ συμφωνώ με την κυρία Πτεράργυρη. Από αρκετά έχουμε περάσει, κι αρκετοί έχουν πεθάνει. Καλύτερα να προσπαθήσουμε να *αποφύγουμε* άλλη μια σύγκρουση.»

Ο Ήρλεθ ανασήκωσε τους ώμους. «Προσωπικά, σε μια μάχη δε θα μπορώ να σας βοηθήσω και πολύ, χτυπημένος στο γόνατο όπως είμαι. Άρα, συμφωνώ να χωριστούμε.»

Ο Σιάρνο γέλασε κοφτά, όταν το βλέμμα του Δάρφο στράφηκε σ'εκείνον. «Τι να σας πω εγώ; Έμπορος είμαι. Ακολουθώ πάντα ό,τι μου προτείνουν οι μισθοφόροι μου, σε τέτοια ζητήματα.»

Ο Βόνιορ είπε: «Καλύτερα να χωριστούμε, Δάρφο. Ο αποπροσανατολισμός είναι το καλύτερο όπλο που έχουμε, τώρα, στη διάθεσή μας, νομίζω.»

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Φαίνεται πως με έχετε περικυκλωμένο.»

Ύστερα, έπρεπε ν'αποφασίσουν σε πόσες ομάδες θα χωρίζονταν. Ο Δάρφο είπε πως θα ήταν αυτοκτονία να χωριστούν σε περισσότερες

από δύο ομάδες, και οι άλλοι συμφώνησαν μ'ετούτο. *Ευτυχώς, υπάρχει ακόμα κάποια λογική στον κόσμο,* συλλογίστηκε ο Δάρφο.

Τα επόμενα εύλογα ερωτήματα που τέθηκαν, από τον Σιάρνο τον έμπορο, ήταν πόσο μακριά θα βρίσκονταν ομάδες αναμεταξύ τους, πώς θα επικοινωνούσαν σε περίπτωση ανάγκης, και τι δρόμο θα ακολουθούσε η καθεμία.

«Η Ναράμια γνωρίζει τα μονοπάτια σ'ετούτα τα μέρη καλύτερα από όλους μας, νομίζω,» είπε η Θήρνα. «Εκείνη θα μας προτείνει ποιους δρόμους ν'ακολουθήσουμε.» Έστρεψε το βλέμμα της στην τυχοδιώκτρια.

«Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Θα φτιάξω και δυο πρόχειρους χάρτες επάνω σε ξύλο.»

«Ωραία, αυτό θα βοηθήσει.»

«Καλύτερα,» πρότεινε ο Θόρλο, «να μην πάμε κι από τα πιο πολυσύχναστα μέρη, αφού θέλουμε να αποφύγουμε κάποιους.»

«Δηλαδή, μας λες να μην πάμε από εκεί όπου περνάνε τα καραβάνια, σωστά;» ρώτησε η Θήρνα.

«Ουσιαστικά, ναι. Κατά τ'άλλα, εγώ δεν ξέρω καθόλου καλά τούτες τις περιοχές, όπως η δεσποσύνη από δω.» Έδειξε τη Ναράμια, με μια κοφτή κίνηση του σαγονιού.

«Και πώς θα επικοινωνούμε, σε περίπτωση που υπάρξει ανάγκη;» θέλησε να μάθει ο Σιάρνο.

«Όταν ζούσε, ο Άνρημ μού είχε διδάξει ένα κόλπο των Ερσαγκμόριων,» είπε η Θήρνα, και αναμνήσεις του φίλου της πλημμύρισαν το νου της, φέρνοντας δάκρυα στις άκριες των ματιών της και μια βραχνάδα στη φωνή της. Δεν επέτρεψε, όμως, στον εαυτό της να κλάψει. Καθάρισε το λαιμό της και συνέχισε: «Ένα κόλπο με τη φωτιά και τον καπνό, και πώς μπορείς έτσι να στείλεις μηνύματα.»

«Ναι,» ένευσε η Ναράμια, «έχω ακούσει ότι γίνεται. Έχω δει και Ερσαγκμόριους να το κάνουν. Αλλά δε βοηθάει μόνο ένας να γνωρίζει αυτό το κόλπο· πρέπει να το γνωρίζουν τουλάχιστον δύο, για να επικοινωνούμε.»

«Το γνωρίζουν δύο,» δήλωσε ο Δάρφο.

Η Ναράμια βλεφάρισε. «Το ξέρεις κι εσύ;»

«Ναι. Όταν συνταξιδεύαμε με τον Άνρημ, μέσα στα καραβάνια του κυρίου Πτεράργυρου, μου το έμαθε. Η κυρία Πτεράργυρη θα το θυμάται.»

«Το θυμάμαι, Δάρφο,» τον διαβεβαίωσε η Θήρνα, «γι'αυτό κιόλας το ανέφερα. Αν εσύ, λοιπόν, είσαι στη μία ομάδα κι εγώ στην άλλη, θα μπορούμε να έχουμε επικοινωνία, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι νομίζω. Ελπίζω μόνο να θυμάμαι σωστά τα όσα μού είχε πει ο Άνρημ.»

«Θα τα συζητήσουμε προτού ξεκινήσουμε, για να είμαστε σίγουροι ότι ο κώδικας που θα χρησιμοποιούμε θα είναι ίδιος.»

Ο Δάρφο κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

«Και οι ομάδες πόσο θα απέχουν η μία από την άλλη;» ρώτησε ο Θόρλο.

«Πέντε, δέκα χιλιόμετρα το μέγιστο,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «ώστε να μπορεί άνετα να φαίνεται ο καπνός.»

«Καλώς,» είπε η Ναράμια. «Θα φτιάξω, τώρα, τους δύο χάρτες που σας υποσχέθηκα.» Και απομακρύνθηκε, προς αναζήτηση ξύλων που θεωρούσε κατάλληλα.

Ο Δάρφο σκέφτηκε, κοιτάζοντας την πλάτη της: *Εμένα εξακολουθεί να μη μ'αρέσει ετούτη η ιστορία.* Ήλπιζε, όμως, να έκανε λάθος.

Στη μία ομάδα θα ήταν η Θήρνα, ο Βόνιορ (που δε θ'άφηνε το πλευρό της ακόμα κι αν του το ζητούσαν, ακόμα κι αν τον απειλούσαν), ο Σιάρνο, και η Ναράμια. Στη δεύτερη ομάδα θα ήταν ο Δάρφο, ο Θόρλο, ο Ράντλεμ, ο Καθάλο, και ο Ήρλεθ (ο οποίος θα καβαλούσε το μοναδικό άλογο που είχαν, καθώς το χτυπημένο του γόνατο θα καθυστερούσε πολύ τους υπόλοιπους στην πεζοπορία· κι επιπλέον, δεν ήταν, έτσι κι αλλιώς, καλό γι'αυτόν να περπατά τόσο μεγάλες αποστάσεις στην κατάστασή του).

Το απόγευμα ξεκίνησαν να ταξιδεύουν, όπως είχαν σχεδιάσει, ακολουθώντας την πορεία που είχαν οι χάρτες της Ναράμια χαραγμένη επάνω τους. Η ομάδα της Θήρνα προχώρησε βόρεια, και η ομάδα του Δάρφο νότια· και, σύντομα, οι μεν έχασαν τους δε από το πεδίο όρασής τους.

«Συνεννοηθήκατε εντάξει σχετικά με τα συνθήματα;» ρώτησε η Ναράμια την Πτεράργυρη, καθώς πορεύονταν μέσα σε μια λοφώδη περιοχή και, συγκεκριμένα, σ'ένα μονοπάτι γεμάτο πέτρες το οποίο σχηματιζόταν ανάμεσα σε δύο από τους λόφους. Γύρω τους υπήρχαν μικρές πλαγιές, όπου φύτρωναν ελάχιστα δέντρα, που έμοιαζαν να προεξέχουν σαν κέρατα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «κανένα πρόβλημα. Όπως αποδείχτηκε, θυμόμασταν τα ίδια πράγματα, κι εγώ κάτι παραπάνω.»

«Ωραία,» είπε η Ναράμια, «γιατί δε θα ήθελα εμείς να πούμε 'Καληνύχτα' κι εκείνοι να νομίζουν ότι τους είπαμε 'Να πάτε στις Σκιές'.» Μειδίασε, και η Θήρνα γέλασε, κοφτά.

«Όχι,» τη διαβεβαίωσε, «δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.» Η όψη της ήταν σφιγμένη και βάδιζε ξεφυσώντας, καθώς το ψεύτικό της πόδι δεν την εξυπηρετούσε καθόλου επάνω σ'ετούτο το ανώμαλο έδαφος. Ωστόσο, είχε αρνηθεί τη βοήθεια του Βόνιορ, όταν εκείνος τής την είχε προσφέρει. *Δε χρειάζομαι βοήθεια για να μετακινήσω τον εαυτό μου, μα τη Φλόγα! Θα το συνηθίσω. Και, μάλλον, ήταν κακό που τόσο καιρό πήγαινα έφιππη. Έπρεπε να πηγαίνω πεζή, για να μάθω.*

Το βράδυ, όταν καταυλίστηκαν, η Θήρνα κάθισε σ'ένα χορταριασμένο σημείο του εδάφους –τα ξερά, καλοκαιρινά χόρτα έτριξαν, σπάζοντας κάτω απ'το βάρος της–, κατάκοπη και λαχανιασμένη. Έλυσε το ψεύτικό της πόδι και το άφησε παραδίπλα. *Θα το συνηθίσω,* υποσχέθηκε στον εαυτό της. *Θα συνηθίσω να βαδίζω μ'αυτό, όσο μακρύ κι αν είναι το ταξίδι.* Ύστερα, έλυσε τη μπότα της, την άφησε κι αυτήν παραδίπλα, και ξάπλωσε ανάσκελα. Έμεινε για κάμποση ώρα έτσι, αναπαύοντας τον εαυτό της και κοιτάζοντας τον ουρανό.

Ο Άνρημ τής έλειπε. Αν ήταν τώρα ζωντανός, θα ήταν καθισμένος πλάι της, άγρυπνος φρουρός, με τα χέρια του ακουμπισμένα στη λαβή του σπαθιού του, που θα ήταν καρφωμένο στο έδαφος. *Πολύ εύκολα κουράζεστε εσείς οι Σερανβέλιοι,* θα της έλεγε, πειραχτικά, χαμογελώντας λοξά· κι εκείνη θα έβρισκε, ίσως, κάτι έξυπνο να του απαντήσει: κάτι που, αυτή τη στιγμή, δεν μπορούσε να σκεφτεί.

Αναστέναξε, βαριά, και έστρεψε το μυαλό της αλλού.

Η ετοιμοθάνατη όψη της Σαρντάλα παρουσιάστηκε μπροστά στα πνευματικά της μάτια, και η Θήρνα έψαξε μέσα στο φόρεμά της, για να βρει το περιδέραιο που η επιτηρήτρια του καραβανιού του Βισκάλο –η οποία, αναμφίβολα, ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή επιτηρήτρια– της είχε δώσει.

Ευτυχώς, δεν το είχε χάσει. Το τράβηξε από την τσέπη της και το κράτησε από πάνω της, από την ασημένια του αλυσίδα. Ένα χάλκινο κέρμα φάνηκε να κρέμεται ανάμεσα στα λαμπερά αστέρια του καλοκαιρινού, ασυννέφιαστου ουρανού. Ένα κέρμα που όμοιό του η Θήρνα δεν είχε ξαναδεί, κι αναρωτιόταν από πού μπορεί να προερχόταν. Σίγουρα, δεν ήταν Σερανβέλιο… εκτός αν ήταν πολύ, πολύ παλιό. *Κάποιος συλλέκτης παλιών νομισμάτων, ή κάποιος ιστορικός, θα μπορούσε ίσως να μου πει.* Και είχε μερικούς τέτοιους στο μυαλό της. Ωστόσο, αυτό –αν, τελικά, το έκανε– θα έπρεπε να περιμένει ώσπου να φτάσουν στην Πόλη των Ανοιγμάτων.

Πήρε το κέρμα ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού και το άνοιξε, αποκαλύπτοντας την πλατινένια πλάκα στο εσωτερικό του, επάνω στην οποία ήταν γραμμένο το εξής:

Κ.Π.
2.8

Δύο αρχικά, υπέθετε η Θήρνα. Ένα όνομα που ξεκινούσε από *Κ*, και ένα επώνυμο που ξεκινούσε από *Π*.

Και ένας αριθμός. Ή, μάλλον, δύο αριθμοί, που χωρίζονταν από μια τελεία.

Τι μπορεί να σημαίνει τούτο; Πρέπει να ήταν κάποιο αναγνωριστικό της Σαρντάλα. Αλλά αναγνωριστικό για τι πράγμα; Κάποια οργάνωση, αναμφίβολα. Τι οργάνωση, όμως; *Πού ήσουν μπλεγμένη, Σαρντάλα; Πού ήσουν μπλεγμένη, μα τη Φλόγα; Και είναι για το καλό της Σερανβέλ, που θέλεις να πάω στο πανδοχείο «*Το Αλλοτινό Στέκι»*, ή όχι;* Η επιτηρήτρια, βέβαια, είχε υποστηρίξει πως *ήταν* για το καλό της Πόλης των Ανοιγμάτων, μα η Θήρνα είχε τις αμφιβολίες της.

Έκλεισε, πάλι, το νόμισμα και το έκρυψε στο φόρεμά της. *Η επιθυμία μιας ετοιμοθάνατης γυναίκας είναι ιερή· όμως... όμως, αν οι συνέπειες μπορεί να είναι καταστροφικές....*

Η Θήρνα το άφησε. Ήταν κι αυτό ένα θέμα που θα έπρεπε να την απασχολήσει *αφότου* έφτανε στη Σερανβέλ.

Βήματα ακούστηκαν να την πλησιάζουν. «Θήρνα;»

Η Πτεράργυρη ανασηκώθηκε, για να δει τη Ναράμια να στέκεται από πάνω της. «Τι;»

«Είχαμε πει στο Δάρφο ότι θα του στείλουμε σήμα, μόλις σταματήσουμε· και, νομίζω, τώρα εκείνος μάς στέλνει.»

«Φυσικά!» είπε η Θήρνα που το είχε ξεχαστεί. Έπιασε από δίπλα το ξύλινό της πόδι κι άρχισε να το δένει. «Έχετε μαζέψει ξύλα για τη φωτιά;»

«Ναι.» Η Ναράμια τής έδωσε το χέρι της, για να σηκωθεί.

Η Πτεράργυρη την αγνόησε και ορθώθηκε από μόνη της. *Δε χρειάζομαι βοήθεια για να σταθώ στα πόδια μου, οι Σκιές να σε πάρουν, φόνισσα!* (Ποτέ δε θα συγχωρούσε τη Ναράμια για όσα είχε κάνει στην οικογένειά της. Ποτέ. Πάντα, για εκείνη, η τυχοδιώκτρια θα ήταν φόνισσα και κακούργος.) «Από πού είδες τον καπνό;»

«Ανέβηκα στο λόφο.» Η Ναράμια έδειξε νότια.

«Ωραία.» Η Θήρνα άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί. «Φέρε τα ξύλα. Γρήγορα!»

«Μάλιστα, κυρία Πτεράργυρη…» μουρμούρισε, ειρωνικά, η Ναράμια κάτω απ'την ανάσα της, χωρίς η Θήρνα να την ακούσει. Πήρε στον ώμο της ένα δεμάτι ξύλα κι ακολούθησε την κουτσή γυναίκα, που προσπαθούσε, αργά αλλά σταθερά, ν'ανεβεί την πλαγιά του λόφου. *Δεν τα πηγαίνει άσχημα,* σκέφτηκε η Ναράμια. *Αλλά, αν μ'άφηνε λίγο να τη βοηθήσω, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα.* Ήταν προφανές, όμως, ότι η Πτεράργυρη θα αρνιόταν τη βοήθειά της, όπως είχε αρνηθεί και το χέρι που εκείνη τής πρόσφερε για να σηκωθεί από κάτω.

Η Θήρνα ανέβηκε στην κορυφή του λόφου και κοίταξε νότια. Πράγματι, όπως της είχε πει η Ναράμια, μπορούσε να δει καπνό. Το σήμα έλεγε, ξανά και ξανά: *Είμαστε εδώ.* Και ρωτούσε: *Είστε εκεί;*

Η Ναράμια άφησε τα ξύλα της στο έδαφος, γονάτισε, τα έστησε σε σχήμα πυραμίδας, και τα άναψε.

Η Θήρνα έβγαλε την κάπα της και έκανε σήμα στον Δάρφο, κάμποσες φορές: *Είμαστε εδώ. Είμαστε εδώ.*

Ο καπνός στα νότια έπαψε να δίνει σήμα και, έπειτα, έσβησε.

Η Ναράμια έσβησε και τη δική τους φωτιά, ρίχνοντας χώμα επάνω της. «Εντάξει,» είπε· «τώρα, γνωρίζουν ότι είμαστε καλά.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, κι άρχισε να κατεβαίνει το λόφο, αφήνοντας την τυχοδιώκτρια μόνη της, να μαζέψει τα ξύλα, που δεν είχαν φαγωθεί από τη σύντομη φωτιά και μπορούσαν να ξαναχρησιμοποιηθούν.

Καθώς κατηφόριζε την πλαγιά, η Πτεράργυρη αισθάνθηκε το ψεύτικό της πόδι να πατά σε κάτι ασταθές. Η πέτρα από κάτω του κύλησε, και η Θήρνα έχασε την ισορροπία της. Βγάζοντας μια κραυγή, η οποία φανέρωνε περισσότερο οργή παρά φόβο, κουτρουβάλησε, καταλήγοντας στο πέρας της πλαγιάς σκονισμένη και γρατσουνισμένη.

«*Να κάψ' η Φλόγα!...*» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια της και προσπαθώντας ν'ανασηκωθεί. Η δεξιά της παλάμη αιμορραγούσε.

Ο Βόνιορ βρέθηκε, αμέσως, πλάι της, βοηθώντας τη να ορθωθεί. Ευτυχώς, το ψεύτικό της πόδι δεν είχε φύγει, ούτε φαινόταν η Θήρνα να είχε σπάσει κανένα κόκαλο. «Είστε καλά, κυρία Πτεράργυρη;»

«Ναι, καλά είμαι. Γλίστρησα.» Έριξε στην πλαγιά ένα οργισμένο βλέμμα, σαν να σκεφτόταν πως έπρεπε να την εκδικηθεί γι'αυτή την προσβολή. Ύστερα, αναστέναξε και βάδισε προς το σημείο όπου ήταν ξαπλωμένη πριν.

Ο Βόνιορ την ακολούθησε και, όταν εκείνη κάθισε, γονάτισε πλάι της και έπλυνε τη μεγάλη γρατσουνιά στη δεξιά της παλάμη. Έπειτα, την τύλιξε μ'έναν επίδεσμο και ρώτησε: «Θέλετε τίποτ' άλλο, κυρία Πτεράργυρη;»

«Όχι, Βόνιορ, σ'ευχαριστώ.»

Ο Αργκανθικιανός δούλος έκλινε το κεφάλι κι απομακρύνθηκε.

Η Θήρνα ξάπλωσε, ανάσκελα, κοιτάζοντας τον ουρανό· και, προτού το καταλάβει, η κούραση τη νίκησε, τα βλέφαρά της βάρυναν, και κοιμήθηκε.

Το πρωί, όταν η ομάδα σηκώθηκε με την αυγή, ο Βόνιορ τη ζύγωσε και της πρότεινε ένα ραβδί.

«Τι είν'αυτό;» τον ρώτησε η Θήρνα, κοιτάζοντας το μακρύ, ξύλινο αντικείμενο σαν να ήταν εχθρός.

«Για να σας εξυπηρετήσει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, κυρία,» εξήγησε ο Βόνιορ. «Το έφτιαξα τη νύχτα, καθώς φυλούσα σκοπιά.»

Αντί να έχεις τα μάτια σου δεκατέσσερα, μήπως πλησιάσει κανείς, έφτιαχνες αυτό το πράγμα; μούγκρισε, εσωτερικά, η Θήρνα. Αλλά, μετά, αναστέναξε και είπε: «Εντάξει, έχεις δίκιο. Το χρειάζομαι ορισμένες φορές.» Πήρε το ραβδί στο δεξί της χέρι και ξεκίνησε να βαδίζει πρώτη απ'όλους. *Εξάλλου,* συλλογίστηκε, *εδώ πέρα το έδαφος είναι απαράδεκτα βραχώδες. Ελπίζω αυτή η σκύλα η Ναράμια να μη μας έφερε επίτηδες από τούτα τα μέρη, γιατί θα τη σκοτώσω τώρα, προτού με οδηγήσει στον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα!*

Κεφάλαιο Δέκατο-Πέμπτο
—Περικύκλωση—

Ο Σάρκο έστειλε έξι ανθρώπους του. Εκείνοι που ο Χαλκοπρόσωπος τού είχε ζητήσει να ξεπαστρέψει ήταν εννιά, βέβαια, σύμφωνα με τα λόγια του μασκοφόρου αλχημιστή, μα ήταν και τραυματισμένοι και είχαν το πολύ δύο άλογα, ενώ οι μισθοφόροι του Σάρκο ήταν αλώβητοι και ξεκούραστοι και όλοι τους έφιπποι. Επιπλέον, είχαν μαζί τους και τα αλχημικά μαραφέτια του Χαλκοπρόσωπου, τα οποία ο Σάρκο πίστευε ότι, σίγουρα, τους πρόσφεραν μεγάλο πλεονέκτημα εναντίον των στόχων τους.

Ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα τούς είχε δώσει τριών ειδών παρασκευάσματα που άλλοι θα τον χρυσοπλήρωναν για ν'αποκτήσουν:

(α) Δηλητήριο Λό'ορ, αρκετό για να ποτίσουν τις λεπίδες δώδεκα βελών. Το ισχυρότερο και πιο θανατηφόρο δηλητήριο που ήταν γνωστό στη Σερανβέλ.

(β) Έξι δόσεις ενός μίγματος το οποίο ο Χαλκοπρόσωπος είχε, απλά, αποκαλέσει «δυναμωτικό» και είχε εξηγήσει ότι φτιάχνεται από απόσταγμα ιόποδου και λιθοσκώληκα, και σε κάνει να αγνοείς τον πόνο για ένα χρονικό διάστημα, όσο δυνατός κι αν είναι. Πολλοί μισθοφόροι του Σάρκο, καθώς κι ο ίδιος, γνώριζαν για την ύπαρξή του· ελάχιστοι το είχαν ξαναχρησιμοποιήσει.

(γ) Τρεις δόσεις ενός φίλτρου που ισχυροποιούσε τη νυχτερινή όραση, και ο Χαλκοπρόσωπος είχε εξηγήσει στον Σάρκο πως φτιαχνόταν από μάτια γάτας, γι'αυτό κιόλας το αποκαλούσε «αιλουρομμάτιον».

Οι έξι μισθοφόροι που είχαν αναλάβει την αποστολή ήταν όλοι τους διαλεγμένοι από τον Σάρκο ώστε να είναι, όχι μονάχα ικανοί

τοξότες, αλλά και ικανοί στην υπαίθρια αναζήτηση. Αρουραίοι της πόλης δε θα ήταν κατάλληλοι για τούτη τη δουλειά.

Η Φέλκιν ήταν κυνηγός προτού καταταχθεί στη μισθοφορική συντεχνία του Σάρκο, έτσι ήταν τέλεια για τη συγκεκριμένη αποστολή. Ήταν καλή και στην ιχνηλασία και στην τοξοβολία.

Ο Ναβάρο ήξερε να διαβάζει τα άστρα όπως κανένας άλλος στην εξαμελή ομάδα, καθώς παλιότερα δούλευε στα καράβια. Κάποτε, είχε κάνει και πειρατής, μάλιστα. Μ'αυτόν για οδηγό, δεν μπορούσαν να χάσουν τον προσανατολισμό τους. Με το τόξο δεν τα πήγαινε καλά, αλλά ήταν καλός με το σπαθί και το ξιφίδιο, όπως κάθε πεπειραμένος μαχαιροβγάλτης.

Ο Σλέντραμ ήταν Ερσαγκμόριος δούλος, τον οποίο είχε αγοράσει ο Σάρκο από το Δουλοπάζαρο. Ικανός ιππέας και τοξότης. Οι άνθρωποι που ο Χαλκοπρόσωπος ήθελε νεκροί δε θα ξέφευγαν εύκολα απ'αυτόν.

Ο Ρούβλαρ ήταν, παλιότερα, λήσταρχος στις περιοχές γύρω από την Έβεραν. Κάποτε, είχε αποφασίσει ν'απομακρυνθεί από τα συνηθισμένα του λημέρια και να ζυγώσει τα περίχωρα της Πόλης των Ανοιγμάτων. Οι Σερανβέλιοι, γρήγορα, διέλυσαν τη συμμορία του και ο ίδιος κατέληξε δούλος, ύστερα από ένα γερό χέρι ξύλο που του έριξαν οι φρουροί της Σερανβέλ, το οποίο του κόστισε μια σπασμένη μύτη και μπόλικα σπασμένα δόντια από τη δεξιά μεριά του στόματός του. Ο Σάρκο τον είχε αγοράσει από τη Συνοικία του Δούλου, και έκρινε πως ήταν άριστος για τούτη την αποστολή. Γνώριζε τα εδάφη, ίσως, όσο κανένας από τους υπόλοιπους.

Η Καράλυ ήταν επαγγελματίας δολοφόνος που είχε αναγκαστεί να φύγει από τις Τρεις Πόλεις, καθώς, ύστερα από μια αποτυχημένη αποστολή, ο Άρχοντας της Βένμιρχ και η Αρχόντισσα της Άγκραμ την κυνηγούσαν, ο μεν για να της κόψει τα χέρια και η δε για να της βγάλει τα μάτια. Η επιλογή ήταν, ομολογουμένως, δύσκολη για την Καράλυ, έτσι αποφάσισε να κινήσει για την όχι και τόσο μακρινή, αλλά ούτε και κοντινή, Πόλη των Ανοιγμάτων, για την οποία, μέχρι τότε, μονάχα φήμες είχε ακούσει. Οι μικρές βαλλίστρες χειρός και τα ξιφίδια ήταν τα αγαπημένα της όπλα, γι'αυτό ο Σάρκο την είχε επιλέξει.

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ο Μαράνκο ήταν ένας τύπος που είχε προηγούμενα με τους ιερείς της Φλόγας, όπως είχε πρόσφατα ανακαλύψει ο Σάρκο. Το πρόσωπό του ήταν καμένο και η όψη του αλλοιωμένη και τρομακτική· στο κεφάλι του φύτρωναν ελάχιστα μαλλιά, αλλά είχε πλούσια και μακριά μούσια. Ο Μαράνκο ήταν, ίσως, ο πιο άσχετος από τους έξι που είχαν σταλεί σε τούτη την αποστολή· ο Σάρκο τον είχε στείλει όχι τόσο γιατί πίστευε πως η βοήθειά του θα αποδεικνυόταν ανυπολόγιστη (αν και, σίγουρα, δε θα ήταν και τελείως άχρηστος), αλλά γιατί, ουσιαστικά, επιθυμούσε κάπως να τον ξεφορτωθεί. Από τότε που είχε μάθει ότι αυτός ο παράξενος άνθρωπος είχε προηγούμενα με τους ιερείς της Φλόγας, τον έστελνε στα χειρότερα μέρη που μπορούσε να σκεφτεί, ελπίζοντας πως θα σκοτωνόταν σύντομα· γιατί ο Σάρκο δεν ήθελε να έχει καμια δυσάρεστη ιστορία με τους κυρίους και τις κυρίες του Ναού.

Έτσι, τώρα, αυτοί οι έξι, έχοντας φύγει από τη Σερανβέλ, την Πόλη των Ανοιγμάτων, και κατευθυνόμενοι δυτικά, μέσα στις ερημιές και στους αφιλόξενους τόπους, αναζητούσαν μια ομάδα εννέα ταξιδιωτών οι οποίοι είχαν το πολύ δύο άλογα μαζί τους και ανάμεσά τους βρισκόταν μια κουτσή γυναίκα με ξανθά μαλλιά.

Είχαν περάσει δύο νύχτες από τότε που η ομάδα της Θήρνα χωρίστηκε, και τρεις νύχτες από τότε που έφυγε από την Έβεραν. Το σύστημα με τα συνθήματα μέσω του καπνού πήγαινε καλά· δεν υπήρχε πρόβλημα στην επικοινωνία ανάμεσα στην Πτεράργυρη και τον Δάρφο· και καμία από τις δύο ομάδες δεν είχε συναντήσει, μέχρι στιγμής, κάποιον κίνδυνο. Όταν ο καπνός ρωτούσε *Είστε καλά;*, οι άλλοι πάντα απαντούσαν *Καλά*.

Η Ναράμια, παρακολουθώντας τη Θήρνα να χρησιμοποιεί τον μανδύα της για να στέλνει μηνύματα, πίστευε πως είχε μάθει τα βασικά. Δεν της φαινόταν και τόσο δύσκολο· νόμιζε ότι κι εκείνη θα μπορούσε να τα καταφέρει. Έτσι, καθώς είχαν σταματήσει για μεσημέρι, είπε στην Πτεράργυρη: «Θα επικοινωνήσω εγώ αυτή τη φορά.»

Η Θήρνα την κοίταξε παραξενεμένη. «Νόμιζα ότι δεν ήξερες πώς.»

«Δεν ήξερα, αλλά μαζί σου έμαθα.»

«Δεν ήταν σκόπιμο από μέρους μου,» είπε η Θήρνα, στεγνά.

«Το φαντάζομαι. Όπως και νάχει, όμως, θα ήθελα να δοκιμάσω, αν δεν έχεις πρόβλημα.»

Η Θήρνα ανασήκωσε τους ώμους. «Κανένα πρόβλημα.»

Βρίσκονταν σ'ένα πεδινό μέρος, αλλά υπήρχε ένα ύψωμα εκεί κοντά, επάνω στο οποίο φύτρωνε ένα ξερό, μοναχικό δέντρο, όλο μπερδεμένα κλαδιά. Ο κορμός του ήταν λιγνός, όμως έμοιαζε σκληρός σαν ατσάλι. Η Θήρνα και η Ναράμια ανέβηκαν στο ύψωμα και η δεύτερη γονάτισε, για ν'ανάψει φωτιά. Όταν την άναψε, έβγαλε την κάπα της και προσπάθησε να δώσει, με τον καπνό, το πρώτο μήνυμα που έδινε και η Πτεράργυρη: *Είστε εκεί;*

Ύστερα, κι οι δυο τους περίμεναν.

«Επανάλαβε,» είπε η Θήρνα, μετά από λίγο.

Η Ναράμια υπάκουσε. *Είστε εκεί; Είστε εκεί;*

Η απάντηση ήρθε: *Εδώ είμαστε.*

Είστε καλά;

Καλά. Είστε καλά;

Καλά.

Η επικοινωνία σταμάτησε.

Ο Σλέντραμ ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας πέρα από το δάσος. «Εκεί!» είπε, μιλώντας σπαστά την Κοινή Γλώσσα, με την Ερσαγκμόρια προφορά του. Είχε σηκωθεί όρθιος, ενώ οι υπόλοιποι ήταν καθισμένοι και έτρωγαν.

«Τι είναι εκεί;» τον ρώτησε η Φέλκιν, που ήταν η μόνη στην ομάδα η οποία τον συμπαθούσε· οι υπόλοιποι κοίταζαν τον Ερσαγκμόριο ή υποτιμητικά ή με αντιπάθεια λόγω της καταγωγής του.

«Φωτιές. Συνθήματα με καπνό. Εμείς το κάνουμε.»

Τα ψυχρά μάτια του Ρούβλαρ στένεψαν. «Θες να πεις ότι βλέπεις Ερσαγκμόριους; Ανθρώπους του είδους σου;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Σλέντραμ, δίχως να στραφεί για να κοιτάξει τον παλιό λήσταρχο. Τα πλούσια, μαύρα του μαλλιά ανέμιζαν αχτένιστα πίσω του, πιασμένα σε δύο μακριές κοτσίδες. «Δύο. Ένας εκεί.» Έδειξε. «Βορράς. Ένας εκεί.» Έδειξε, πάλι. «Νότος.»

Η Φέλκιν είχε ορθωθεί και είχε πάει να σταθεί πλάι του. Έγνεψε καταφατικά, λέγοντας: «Ναι, τον βλέπω κι εγώ τον καπνό.»

«Μπορεί να υπάρχει κίνδυνος, τελικά, ή όχι;» Η φωνή του Ρούβλαρ ακουγόταν εκνευρισμένη και ανυπόμονη, σαν να μην άντεχε αυτή την… ελλιπή επικοινωνία που πρόσφερε το περιορισμένο λεξιλόγιο του Ερσαγκμόριου.

«Πρέπει δούμε,» είπε ο Σλέντραμ. «Από κοντά. Ε;» Κοίταξε τη Φέλκιν ερωτηματικά.

Εκείνη κατένευσε, πάλι. «Ναι, κι εγώ νομίζω ότι πρέπει να το ερευνήσουμε. Ό,τι κι αν είναι, βρίσκεται στο δρόμο μας.»

«Θα πας εσύ;» τη ρώτησε ο Ρούβλαρ, βάζοντας στο στόμα του ένα κομμάτι ψημένο κρέας και μασώντας το.

«Ναι.»

«Εγώ,» είπε ο Σλέντραμ.

«Θα έρθεις κι εσύ;» τον ρώτησε η Φέλκιν.

Ο Σλέντραμ μούγκρισε καταφατικά.

«Ωραία.» Η Φέλκιν πέρασε τη φαρέτρα της στον ώμο και πήρε το τόξο της από κάτω. «Πάμε.»

«Μην αργήσετε,» είπε ο Ναβάρο. «Ως τ'απόγεμα νάστε δω.»

«Εδώ θα είμαστε.» Η Φέλκιν έλυσε το άλογό της και το καβάλησε.

Ο Σλέντραμ τη μιμήθηκε, και κάλπασαν προς τα δυτικά.

Η Καράλυ, που ακόνιζε ένα από τα ξιφίδιά της, δοκιμάζοντας κάπου-κάπου την κόψη του επάνω στο δάχτυλό της, είπε: «Ταιριάζουν αυτοί οι δύο. Τα ίδια χάλια έχουν.»

Ο Ρούβλαρ ρουθούνισε, ή γέλασε κοφτά· ήταν δύσκολο για τους άλλους να διακρίνουν τι από τα δύο ήταν.

«Η αλήθεια, όμως, είναι,» είπε ο Μαράνκο, «πως, αν αυτοί που κυνηγάμε έχουν σκαρφιστεί κάποιο κόλπο για να μας αποφύγουν, οι μόνοι ικανοί να τους ξετρυπώσουν και να μας τους φανερώσουν είναι η Φέλκιν κι ο Σλέντραμ.»

«Υποτιμάς τις ικανότητές μας, Αφηρημένε,» του είπε ο Ρούβλαρ, χρησιμοποιώντας το παρατσούκλι του Μαράνκο (το οποίο είχε κερδίσει εξαιτίας του γεγονότος ότι, όντως, μερικές στιγμές ήταν – αφύσικα, ίσως– αφηρημένος).

«Ή εσείς τις υπερεκτιμάτε.»

Η Φέλκιν κι ο Σλέντραμ επέστρεψαν από την κατόπτευση όταν ήταν απόγευμα.

«Αργήσατε,» παρατήρησε ο Ρούβλαρ. «Τι είδατε;»

Η Φέλκιν αφίππευσε. «Δύο ομάδες: μία βόρεια, μία νότια. Η νότια ομάδα αποτελείται από πέντε ανθρώπους που μοιάζουν με ταξιδιώτες, ή μισθοφόρους που μόλις επέστρεψαν από μια καταστροφική περιπέτεια. Ο ένας απ'αυτούς δεν μπορεί να περπατήσει και πηγαίνει έφιππος· οι άλλοι πηγαίνουν πεζοί, κι ο ένας τους πρέπει νάναι τραυματισμένος στα πλευρά. Η βόρεια ομάδα αποτελείται από τέσσερις ανθρώπους, δύο γυναίκες και δύο άντρες, όλοι τους πεζοί. Η μία απ'τις γυναίκες είναι ξανθιά και κουτσαίνει απ'το δεξί πόδι.»

«*Αυτή* είναι;» είπε ο Ρούβλαρ. «Αυτή που ψάχνουμε;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Φέλκιν. «Η ομάδα της, όμως, δεν αποτελείται από εννιά άτομα, αλλά από τέσσερα,» του υπενθύμισε.

«Τέσσερα και πέντε μάς κάνουν εννιά!» τόνισε ο Μαράνκο, χαμογελώντας μέσα απ'τα πυκνά του μούσια, πράγμα που έκανε την καμένη του όψη ακόμα πιο αποκρουστική. «Χε-χε-χε… τι σας έλεγε; Τόχουνε καταλάβει ότι κάποιοι τούς ψάχνουν. Προσπαθούνε να μας μπερδέψουν.»

«Ναι,» συμφώνησε η Καράλυ, αποφεύγοντας να κοιτάζει το πρόσωπο του Μαράνκο, «είναι πιθανό. Πολλές φορές ένας στόχος μπορεί να το κάνει αυτό, για ν'αποφύγει τους διώκτες του. Αλλάζει κάτι στην εμφάνισή του, ώστε να σε μπερδέψει.»

«Για να το λες εσύ, κάτι θα ξέρεις…» σχολίασε ο Ναβάρο. Και ρώτησε, με δυνατότερη φωνή: «Τι κάνουμε, λοιπόν; Χωριζόμαστε κι εμείς και τους ορμάμε;»

«Φυσικά και όχι, χοντροκέφαλε!» είπε ο Ρούβλαρ (κερδίζοντας ένα άγριο βλέμμα από τον Ναβάρο, το οποίο αγνόησε). «Δε θέμε

ν'αποδυναμωθούμε. Θα την πέσουμε πρώτα στην ομάδα της ξανθιάς, θα τους σκοτώσουμε όλους εκεί, και μετά θα πάμε και στους νότιους και θα τους ξεκάνουμε και δαύτους. Δυο γρήγορα χτυπήματα και τους διαλύσαμε. Νομίζανε ότι θάταν καλύτερα για κείνους να χωριστούνε, αλλά αυτό θάναι το τέλος τους!» Μειδίασε λυκίσια, φανερώνοντας σπασμένα δόντια στη δεξιά μεριά του στόματός του.

Η Φέλκιν ένευσε. «Θα τους κυνηγήσουμε, όμως, όταν νυχτώσει, για να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τα φίλτρα του αλχημιστή προς όφελός μας.»

«Σωστή,» μούγκρισε ο Ρούβλαρ. Κοίταξε τους υπόλοιπους. «Οι άλλοι τι λέτε;»

Κανείς δε μίλησε.

Ο Ρούβλαρ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. «Μ'αρέσει όταν σε μια ομάδα είναι όλοι έτσι δα αγαπημένοι και συμφωνούνε για τα πάντα!» Και γέλασε.

Ευτυχώς για εκείνους, το μέρος όπου είχαν σταθμεύσει για το βράδυ ήταν πεδινό, έτσι ο Βόνιορ, που φυλούσε την πρώτη σκοπιά, εύκολα εντόπισε τους έξι ιππείς που τους ζύγωναν.

«Κυρία Πτεράργυρη!» φώναξε, καθώς ορθωνόταν, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του. «Κάποιοι έρχονται.»

Η Θήρνα ανασηκώθηκε μέσα στην κουβέρτα της και κοίταξε προς τα εκεί όπου κοίταζε κι ο Αργκανθικιανός. Πράγματι, μπορούσε να διακρίνει άλογα.

Ο Σιάρνο είχε, επίσης, ανασηκωθεί. «Ληστές;» είπε, με φωνή που δεν μπορούσε να κρύψει τον φόβο του.

«Η κάτι χειρότερο.» Η Ναράμια είχε ήδη φορέσει τις μπότες της και ορθωθεί. Ξεθηκάρωσε το σπαθί της από τη ζώνη της, αφήνοντας τη λεπίδα του να γυαλίσει στο φεγγαρόφωτο. «Καλύτερα να καλυφτούμε.»

«Πού;» έθεσε το ερώτημα η Θήρνα. Είχε δέσει το ξύλινό της πόδι και, τώρα, έβαζε κι εκείνη τη μπότα της. «Το μέρος είναι ανοιχτό, Ναράμια. Δεν έχουμε πουθενά να πάμε.»

«Σωστά. Ελάτε. Ακολουθήστε με!» Η Ναράμια άρπαξε κάμποσα από τα πράγματά τους από κάτω και άρχισε να τρέχει προς τα βόρεια.

Οι υπόλοιποι την πήραν στο κατόπι, πιάνοντας κι αυτοί όσα πράγματα είχαν απομείνει. Ο Σιάρνο δεν είχε προλάβει να βάλει τις μπότες του και έτρεχε ξυπόλυτος. Ο Βόνιορ βοηθούσε τη Θήρνα, για να πηγαίνει πιο γρήγορα, κι εκείνη, ετούτη τη φορά, δεν έφερε αντίρρηση. Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, μπορούσε να δει τ'άλογα να ζυγώνουν με μεγάλη ταχύτητα.

«Πού μας πας, Ναράμια;» ρώτησε.

«Βλέπεις τους κρημνούς εκεί;» Η τυχοδιώκτρια έδειξε.

«Όχι.» Η νύχτα ήταν σκοτεινή και, πράγματι, δε φαινόταν καθαρά τι υπήρχε στο μέρος όπου έδειχνε η Ναράμια.

«Εκεί είναι, όμως· το ξέρω· έχω ξανάρθει. Από πίσω τους βρίσκονται χαράδρες, και ερείπια. Κατάλληλο σημείο για να κρυφτούμε και να αμυνθούμε, αν χρειαστεί.»

«Τι ερείπια;»

«Ονομάζονται Ερείπια Κρά'ανριγκ. Θα δεις.»

Όταν έφτασαν στους κρημνούς και σκαρφάλωσαν επάνω σε μερικούς βράχους, οι καβαλάρηδες βρίσκονταν από κάτω, και τρία βέλη εκτοξεύτηκαν, σφυρίζοντας μες στη νύχτα. Το ένα πέρασε δίπλα απ'το πρόσωπο της Θήρνα, κόβοντάς της την αναπνοή· το άλλο αστόχησε παρά τρίχα τον ώμο της Ναράμια· και το τελευταίο πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του Σιάρνο, που έσκυψε πίσω από ένα ογκόλιθο, βγάζοντας μια πνιχτή φωνή.

«Μα τη Φλόγα!» έκανε. «Τι θέλουν από μας; Δεν έχουμε τίποτα να τους δώσουμε! Ίσως αν τους το φωνάξουμε αυτό–»

«Δε μου φαίνεται να θέλουν λεφτά,» τον διέκοψε η Ναράμια. «Μάλλον, μόλις συναντήσαμε τους ανθρώπους του Γυρολόγου.»

«Μα,» είπε η Θήρνα, «πώς μας αναγνώρισαν; Δεν καταλαβαίνω. Γι'αυτό είχαμε χωριστεί!»

«Ίσως, τελικά, ο Δάρφο να είχε δίκιο. Ίσως, τελικά, να μην κάναμε καλά που χωριστήκαμε.» Η Ναράμια βάδισε, σκυφτή, ανάμεσα στα βράχια, κάνοντάς τους νόημα να την ακολουθήσουν.

Εκείνοι υπάκουσαν, πηγαίνοντας επίσης σκυφτοί, αν και τώρα δεν ερχόταν κανένα βέλος εναντίον τους.

Δεν είναι ερασιτέχνες οι κυνηγοί μας, σκέφτηκε η Ναράμια. *Δε χαλάνε άδικα τα βέλη τους. Περιμένουν να μπορούν να μας δουν καλά, για να μας ρίξουν. Και τώρα, θα έχουν, κατά πάσα πιθανότητα, κατεβεί απ'τα άλογά τους και θα σκαρφαλώνουν τα βράχια, στο κατόπι μας.*

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Δάρφο και τους άλλους!» σφύριξε η Θήρνα. «Χρειαζόμαστε βοήθεια. Οι εχθροί μας είναι πολλοί!»

«Θα τους ειδοποιήσουμε,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Αλλά πρέπει, πρώτα, να βρούμε ένα μέρος να καλυφτούμε: ένα μέρος που να μπορεί να μας προσφέρει κάποια προσωρινή ασφάλεια.»

Καθώς τελείωνε τα λόγια της, η τυχοδιώκτρια σταμάτησε να βαδίζει, και το στόμα της Θήρνα μισάνοιξε απ'αυτό που είδε. Εμπρός τους ανοιγόταν μια χαράδρα, γεμάτη προεξέχοντες βράχους και αρχαίες λαξευτές γέφυρες. Τα σημεία που ένωναν έμοιαζαν κάποτε να ήταν μικρά οικήματα, τώρα ερειπωμένα. Ή, τουλάχιστον, μονάχα αυτό μπορούσε να διακρίνει η Θήρνα στο ασθενικό φεγγαρόφωτο. Τα δύο από τα τέσσερα φεγγάρια ήταν απόψε κρυμμένα πίσω από μαύρα σύννεφα· το τρίτο ήταν μισοκρυμμένο, και το τέταρτο μονάχα πρόσφερε γενναιόδωρα την ακτινοβολία του.

«Τι μέρος είναι τούτο;» είπε η Πτεράργυρη. «Πώς το ήξερες ότι υπάρχει;»

«Το είχα εξερευνήσει κάποτε. Δυστυχώς, δε βρήκα αυτό που έψαχνα.» Η Ναράμια βάδισε με προσοχή επάνω στα βράχια, ζυγώνοντας μια από τις λαξευτές πέτρινες γέφυρες. «Προσέχετε πού πατάτ–»

«Ναράμια!» Ο Βόνιορ έδειξε ψηλά.

Η Ναράμια, καταλαβαίνοντας, στράφηκε αμέσως, κι επάνω σ'έναν βράχο είδε μια σκοτεινή φιγούρα να στέκεται, βαστώντας δύο μικρές βαλλίστρες χειρός και σημαδεύοντάς την. Η φιγούρα ήταν γυναικεία, και, καθώς το φεγγαρόφωτο έλουζε το κεφάλι της, τα ξανθά της μαλλιά, που ήταν δεμένα κότσο, γυάλιζαν. Το πρόσωπό της ήταν μικρό και στρογγυλό. Τα μάτια της στραφτάλιζαν μ'έναν περίεργο τρόπο για ανθρώπινα μάτια· στραφτάλιζαν όπως τα μάτια της γάτας.

Η Ναράμια πετάχτηκε στο πλάι, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το ένα βέλος σφύριξε, περνώντας δίπλα απ'τ'αφτί της. Το άλλο

καρφώθηκε στον αριστερό της ώμο. Τα πόδια της έχασαν την ισορροπία τους και η τυχοδιώκτρια γλίστρησε, πέφτοντας στη χαράδρα.

Αμέσως, άπλωσε το δεξί της χέρι και αρπάχτηκε από μια χαραματιά πάνω στην αρχαία πέτρινη γέφυρα.

Ο Βόνιορ, την ίδια στιγμή, τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα του και το εκτόξευσε καταπάνω στη γυναίκα που είχε χτυπήσει τη Ναράμια. Η λεπίδα στροβιλίστηκε και καρφώθηκε στο μηρό της άγνωστης, η οποία παραπάτησε.

«Περάστε τη γέφυρα!» φώναξε η Ναράμια στους συντρόφους της, καθώς ακόμα κρεμόταν. «Περάστε τη γέφυρα, γρήγορα! Θα σας προλάβω!»

Ο Σιάρνο έτρεξε, με τα μάτια του γουρλωμένα, και ο Βόνιορ βοήθησε τη Θήρνα να τον ακολουθήσει. Από κάτω τους κρεμόταν η Ναράμια, και, καθώς περνούσαν, ο Αργκανθικιανός την κοίταξε μ'ένα αναποφάσιστο βλέμμα. «Πηγαίνετε!» τους φώναξε, πάλι, εκείνη. «Θα σας προλάβω! Στο τέλος της γέφυρας υπάρχει κάλυψη.»

Σηκώνοντας και το αριστερό της χέρι, πιάστηκε και μ'αυτό από τη χαραμάδα της γέφυρας, κι έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου στεκόταν η δολοφόνος, πάνω στον βράχο. Δεν την είδε, όμως· είχε κρυφτεί, αφότου δέχτηκε το ξιφίδιο το Βόνιορ. *Πρέπει να βιάστηκε να μας ζυγώσει. Πρέπει να ήρθε πριν από τους υπόλοιπους της ομάδας της. Ριψοκίνδυνο για εκείνη. Αλλά παραλίγο να με σκοτώσει, η σκύλα.*

Τρίζοντας τα δόντια και προσπαθώντας ν'αγνοήσει τον φλογερό πόνο στον ώμο της, η Ναράμια τραβήχτηκε πάνω, γαντζώθηκε από ένα κομμάτι πέτρας που κάποτε πρέπει να αποτελούσε μέρος ενός αγάλματος, και έφτασε στην επίπεδη επιφάνεια της γέφυρας, αγκομαχώντας.

Και τότε, ένας… παράξενου είδους πόνος τη διαπέρασε. Ένας πόνος που, θα μπορούσε να πει κανείς, έμοιαζε με το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, μα ήταν, συγχρόνως, τελείως διαφορετικός. Ξεκίνησε από τον αριστερό της ώμο, από το σημείο όπου την είχε πετύχει το βέλος της μικρής βαλλίστρας, και εξαπλώθηκε, γρήγορα, προς όλο της το σώμα, σαν να έτρεχε μες στο αίμα της. Μια

στιγμιαία αιωνιότητα πέρασε, κατά την οποία η Ναράμια αισθανόταν παραλυμένη· κι ύστερα, ο πόνος έφτασε στο κεφάλι της, στον εγκέφαλό της, και τον γέμισε φωτιά.

Η Ναράμια παραπάτησε, και θα έπεφτε απ'τη γέφυρα αν δεν ξαναπιανόταν από το σπασμένο άγαλμα όπου είχε πιαστεί και πριν.

Ξαφνικά, τα αφτιά της γέμισαν με συρίγματα Λό'ορ. Και με εικόνες. Εικόνες από Λό'ορ: Λό'ορ μέσα στον λαβύρινθο κάτω από τη Σερανβέλ. Τα μάτια τους έκαιγαν σαν κίτρινες φλόγες.

Τι μου συμβαίνει;

Οι εικόνες και τα συρίγματα χάθηκαν, λες και φύσηξε ένας άνεμος που τα πήρε απ'το νου της. Συγχρόνως, χάθηκε κι ο πόνος από το σώμα της, σαν ο ίδιος άνεμος να τον είχε πάρει κι αυτόν.

Η Ναράμια έπιασε το βέλος, με το δεξί της χέρι, και το τράβηξε έξω απ'τον ώμο της, τυλιγμένο στο αίμα.

Τι σκατά ήταν αυτό; απόρησε. *Τι σκατά ήταν αυτό;*

Και μετά, τρομοκρατημένη και σοκαρισμένη, συνειδητοποίησε: *Δηλητήριο Λό'ορ! Το βέλος ήταν ποτισμένο με δηλητήριο Λό'ορ!* Αλλά εκείνη δεν την είχε βλάψει. Κάτι εντός της είχε αντισταθεί, είχε κλοτσήσει και το είχε πετάξει έξω. *Από τότε που βρέθηκα στα Ανοίγματα, δεν είμαι η ίδια γυναίκα που ήμουν πριν–*

Και πόση ώρα στέκομαι, τώρα, στη γέφυρα;

Κοίταξε πίσω της και είδε σκοτεινές φιγούρες να έρχονται. Μία απ'αυτές, που έμοιαζε γυναίκα (αλλά, σίγουρα, δεν ήταν η προηγούμενη, που είχε επιτεθεί στη Ναράμια με τις μικρές βαλλίστρες), τέντωσε ένα τόξο, σημαδεύοντάς την.

Η Ναράμια έτρεξε, προτιμώντας να αποτελεί κινούμενο στόχο παρά ακίνητο. Το βέλος αστόχησε, και η τυχοδιώκτρια συνέχισε να τρέχει, φτάνοντας στο πέρας της γέφυρας και σ'ένα απ'τα μικρά, ερειπωμένα οικοδομήματα. Περνώντας την κατεστραμμένη θύρα του, είδε τον Βόνιορ, τη Θήρνα, και τον Σιάρνο συγκεντρωμένους στο βάθος, ανάμεσα στις σκιές. Το σπαθί του Αργκανθικιανού γυάλιζε στο δεξί του χέρι, καθώς και το ξιφίδιο στο χέρι της Πτεράργυρης. Ο Σιάρνο ήταν άοπλος.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Βόνιορ τη Ναράμια.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά έρχονται, και έχουν τόξα. Εμείς δεν έχουμε–»

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε το Δάρφο!» είπε η Θήρνα. «Θα έρθει να μας βοηθήσει.»

«Αν κι αυτός δεν δέχεται επίθεση.»

«Πρέπει να τον ειδοποιήσουμε!» επέμεινε η Θήρνα.

«Δε διαφωνώ,» είπε η Ναράμια, και κοίταξε μέσα από ένα απ'τα ανοίγματα που είχε δημιουργήσει ο χρόνος στο οίκημα. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν στο αντικρινό πέρας της αρχαίας γέφυρας ήταν έξι, και πλησίαζαν με προσοχή. Δύο απ'αυτούς –η γυναίκα που είχε ρίξει πριν στην τυχοδιώκτρια και ένας σωματώδης άντρας– κρατούσαν τόξα. Ένας άλλος κρατούσε βαλλίστρα, και η γυναίκα που είχε χτυπήσει τη Ναράμια στον ώμο κρατούσε, πάλι, δύο μικρές βαλλίστρες χειρός. Πίσω απ'αυτούς έρχονταν άλλοι δύο, με σπαθιά ξεθηκαρωμένα.

«Είναι πολλοί για εμάς,» παρατήρησε η Ναράμια. «Δεν μπορούμε να τα βάλουμε μόνοι μας μαζί τους.»

«Υπάρχει κάποιο ψηλό σημείο εδώ, για ν'ανάψουμε φωτιά;» ρώτησε η Θήρνα.

«Υπάρχει. Αλλά θα πρέπει να φύγουμε από την κάλυψή μας, που να κάψ' η Φλόγα,» αποκρίθηκε η Ναράμια.

«Μπορούμε εμείς οι δύο να μείνουμε εδώ, για να κρατάμε το μέρος, ενώ η κυρία Πτεράργυρη κι ο κύριος Σιάρνο θα πάνε ν'ανάψουν τη φωτιά,» πρότεινε ο Βόνιορ.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ναράμια, βλέποντας τους φονιάδες να ζυγώνουν. «Εντάξει. Ας το κάνουμε έτσι.» Τράβηξε το ξίφος της.

«Προς τα πού θα πάμε εμείς;» ρώτησε η Θήρνα.

«Από κει.» Η Ναράμια έδειξε ένα άνοιγμα. «Αριστερά σας θα δείτε μια γέφυρα. Θα βαδίσετε προσεκτικά –γιατί το μέρος είναι απότομο και πρέπει νάχετε το νου σας– και θα τη φτάσετε. Θα τη διασχίσετε, καθώς ανεβαίνει, και θα βρεθείτε στην άλλη μεριά της χαράδρας. Εκεί το μέρος είναι αρκετά ψηλό και– Μη φεύγετε, όμως, ακόμα!» τους προειδοποίησε, βλέποντάς τους να ξεκινούν. «Δεν πρέπει να σας δουν οι διώκτες μας. Περιμένετε να φτάσουν εδώ και, τότε, φεύγετε.»

Η Θήρνα κι ο Σιάρνο υπάκουσαν, αμίλητοι.

Η Ναράμια είδε τους φονιάδες να σταματάνε κάμποσα μέτρα απόσταση από το οίκημα όπου εκείνη κι οι σύντροφοί της ήταν καλυμμένοι.

«Βγείτε έξω και δε θα πεθάνετε!» φώναξε αυτός που κρατούσε τη βαλλίστρα.

«Μπλοφάρει,» είπε η Ναράμια στους δικούς της. «Μην κινηθεί κανένας.» *Και η μορφή του νομίζω πως κάτι μού θυμίζει,* σκέφτηκε. Όπως επίσης της θύμιζε κάτι και η μορφή αυτού του σωματώδη τύπου με το τόξο, και της γυναίκας με το άλλο τόξο.

«Βγείτε έξω, λέω, και δε θα πάθετε τίποτα!» Η φωνή του άντρα αντήχησε, ξανά, δίχως να λάβει απάντηση.

Μα, ναι, φυσικά! σκέφτηκε η Ναράμια. *Τους έχω ξαναδεί όλους. Είναι άνθρωποι του Σάρκο.* Του Σάρκο… Πώς ήταν δυνατόν αυτός να ήταν μπερδεμένος κι εδώ; Αναμφίβολα, δούλευε για τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα, αλλά…. *Εκτός αν ο Γυρολόγος και ο αλχημιστής σχετίζονται. Πράγμα διόλου απίθανο. Κι οι δύο είναι αναμιγμένοι με τις καταστροφές των καραβανιών–*

«Βγείτε έξω! Μ'ακούτε;»

«Σκάσε, Ρούβλαρ!» αντιγύρισε η Ναράμια. «Κι άμα μας θες, έλα να μας ξεκάνεις!»

«Τι στις Σκιές;» σφύριξε, έκπληκτη, η Καράλυ, που στεκόταν πλάι στον πρώην λήσταρχο. «Πώς σε ξέρει;»

«Δεν έχω ιδέα,» μούγκρισε εκείνος.

«Πού σκατά μάς έστειλε ο Σάρκο;» είπε η Φέλκιν. «Μάλλον, μας έκρυψε κάτι.»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Ρούβλαρ. «Αλλά, αφού θέλουνε να πάμε να τους ξεκάνουμε, ας μην τους απογοητεύσουμε!»

«Ζυγώνουν πιο αποφασιστικά,» παρατήρησε ο Βόνιορ, κοιτάζοντας από ένα άλλο άνοιγμα του ερειπίου.

«Όπως το περίμενα,» είπε η Ναράμια.

«Τους ξέρεις;» ρώτησε η Θήρνα, πίσω της. «Από πού;»

«Είναι άνθρωποι του Σάρκο.»

«Του Σάρκο; Αυτού που σ'έριξε στα Ανοίγματα;»

«Ναι. Κι εσύ ετοιμάσου να φύγεις, μαζί με τον Σιάρνο, μόλις μας ορμήσουν.»

Η Θήρνα κοίταξε τη Ναράμια και τον Βόνιορ με ανησυχία να καθρεπτίζεται στα μάτια της. «Θα τα καταφέρετε οι δυο σας;»

«Αν δεν τα καταφέρουμε,» αποκρίθηκε η τυχοδιώκτρια, δίχως να στραφεί, «τότε όλοι μας πάμε χαμένοι.»

Ο Αργκανθικιανός προτίμησε να μείνει σιωπηλός.

Η Ναράμια είδε τον Ρούβλαρ να αφοπλίζει τη βαλλίστρα του και να την κρεμά στον ώμο. Έβγαλε ένα φιαλίδιο μέσα απ'τα ρούχα του, το ξετάπωσε, και ήπιε το περιεχόμενό του, προτού πετάξει το άδειο δοχείο από τη γέφυρα, για να σπάσει πάνω στις πέτρες. *Τι στις Σκιές ήταν αυτό;* αναρωτήθηκε η Ναράμια. *Κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα;* Κατόπιν, ο Ρούβλαρ τράβηξε το σπαθί του.

Ο σωματώδης άντρας *–που πρέπει νάναι Ερσαγκμόριος, αν δε λαθεύω, αλλά δε θυμάμαι τ'όνομά του–* πέρασε το βέλος του στη φαρέτρα και το τόξο του στον ώμο, και ήπιε κι εκείνος το περιεχόμενο ενός φιαλιδίου, προτού τραβήξει έναν μονό πολεμικό πέλεκυ από τη ζώνη του.

Ο ένας από τους δύο σπαθοφόρους άντρες στο τέλος της ομάδας κατανάλωσε, επίσης, ένα φιαλίδιο. *Τι σκατά είναι αυτά τα πράγματα;* Της Ναράμια δεν της άρεσε καθόλου τούτο.

«Τι κάνουν;» ρώτησε η Θήρνα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της τυχοδιώκτριας.

«Δεν ξέρω ακριβώς. Όμως, έτσι κι αλλιώς, θα πρέπει να προσέχουμε, γιατί ορισμένες τουλάχιστον απ'τις λεπίδες τους είναι ποτισμένες με δηλητήριο Λό'ορ.»

Η Θήρνα δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει πώς το γνώριζε τούτο η Ναράμια· δεν είχε σημασία, εξάλλου, μια ώρα σαν κι αυτή.

Οι δύο σπαθοφόροι που βρίσκονταν στο τέλος της ομάδας ήρθαν μπροστά. Η γέφυρα χώραγε μόνο δύο στο πλάτος, έτσι πρώτοι προχώρησαν ο Ερσαγκμόριος και ένας άντρας που η Ναράμια δεν αναγνώριζε, μα μπορούσε να διακρίνει ότι είχε πλούσια μούσια και ότι η όψη του ήταν καμένη και κακάσχημη. Πίσω τους έρχονταν ο

Ρούβλαρ κι ο άλλος άντρας, που ούτε κι αυτόν η Ναράμια τον θυμόταν. Τέλος, ακολουθούσαν οι δύο γυναίκες, η μία με το τόξο της έτοιμο και η δεύτερη βαστώντας τις μικρές της βαλλίστρες και κουτσαίνοντας ελαφρώς από το αριστερό πόδι όπου την είχε πετύχει το ξιφίδιο του Βόνιορ.

Ο Ερσαγκμόριος έκανε πρώτος να περάσει την είσοδο του ερειπωμένου οικήματος, και ο Βόνιορ τον σπάθισε, ξεπροβάλλοντας από τις σκιές. Εκείνος απέκρουσε με το τσεκούρι του, και το στόμα του άνοιξε, αποκαλύπτοντας σφιγμένα δόντια. Ο Ερσαγκμόριος έμοιαζε τερατώδης μπροστά στον λεπτό Αργκανθικιανό.

Η Ναράμια έκανε νόημα στη Θήρνα και τον Σιάρνο να φύγουν, κι αυτοί έτρεξαν.

Ο Ερσαγκμόριος έσπρωξε, δυνατά, τον Βόνιορ, καθώς τα όπλα τους ήταν διασταυρωμένα, και ο Αργκανθικιανός σωριάστηκε, και κουτρουβάλησε μέσα στις πέτρες–

–οπότε η Ναράμια πετάχτηκε και κάρφωσε τον βάρβαρο στα πλευρά, με το ξίφος της.

Εκείνος στράφηκε αμέσως, επιχειρώντας να περάσει το κατώφλι της κατεστραμμένης θύρας και, συγχρόνως, να πάρει το κεφάλι της τυχοδιώκτριας, με το τσεκούρι του. Η Ναράμια ίσα που πρόλαβε ν'αποφύγει την ημικυκλικά ερχόμενη λεπίδα. *Για όνομα της Φλόγας!* σκέφτηκε. *Δεν ένιωσε πόνο, ο καταραμένος;*

Ο άλλος, ο τύπος με το καμένο πρόσωπο, προσπαθούσε να περάσει πίσω απ'τον Ερσαγκμόριο και να μπει κι εκείνος στο ερείπιο.

Η Ναράμια τράβηξε το ξιφίδιό της, κι αποκρούοντας τον πέλεκυ του βαρβάρου με το σπαθί της, τον κάρφωσε, με τη μικρότερη λεπίδα, στην κοιλιά, τινάζοντας αίματα τριγύρω. Ο Βόνιορ είχε, την ίδια στιγμή, πεταχτεί όρθιος και σπάθισε κι εκείνος τον Ερσαγκμόριο, βρίσκοντάς τον στον δεξή ώμο. Ο εχθρός, όμως, δεν έριξε το όπλο του, ούτε σωριάστηκε, παρά τη δύναμη των δύο χτυπημάτων.

Το φίλτρο που ήπιαν! συνειδητοποίησε, ξαφνικά, η Ναράμια. *Αυτό πρέπει να φταίει.* Ήξερε ότι υπήρχε ένα φίλτρο, αρκετά διαδεδομένο ανάμεσα στους μισθοφόρους, το οποίο σ'έκανε να μη νιώθεις πόνο. Μετά από την επίδραση του, βέβαια, ο πόνος από τις πληγές σου σε τύλιγε σαν κύμα εκδίκησης από τις ίδιες τις Σκιές· ή, τουλάχιστον,

έτσι είχε ακούσει η Ναράμια: εκείνη ποτέ δεν χρησιμοποιούσε τέτοια παρασκευάσματα που θόλωναν τις αισθήσεις.

Ο Ερσαγκμόριος βρυχήθηκε και, πιάνοντας τον πέλεκύ του με τα δύο χέρια, τον έστρεψε καταπάνω στον Βόνιορ. Αυτός πήδησε παραδίπλα, και το τσεκούρι χτύπησε τις πέτρες.

Η Ναράμια έσκυψε και σπάθισε τον βάρβαρο στο αριστερό γόνατο, σπάζοντας το κόκαλο, μ'ένα ανατριχιαστικό *κρακ*, και σωριάζοντάς τον.

Ο άντρας με το καμένο πρόσωπο μπήκε, και η τυχοδιώκτρια στράφηκε να τον αντιμετωπίσει. Αυτόν δεν τον είχε δει να πίνει κανένα φίλτρο. Παράξενο…

Και μετά, συνέβη κάτι ακόμα πιο παράξενο: Ο άντρας δεν της επιτέθηκε, παρά, στεκόμενος στο κατώφλι, τη ρώτησε, με κάποιο δέος στη φωνή του: «*Ποια είσαι;*» Τα μάτια του την ατένιζαν επίμονα.

Η Θήρνα αισθανόταν παγιδευμένη όσο ποτέ στη ζωή της, και δεν της άρεσε καθόλου που έπρεπε ν'αφήσει πίσω τον Βόνιορ και τη Ναράμια. Ναι, ακόμα και τη Ναράμια, πράγμα το οποίο την παραξένευε. Ωστόσο, δεν το θεωρούσε… σωστό; δίκαιο; λογικό;… η τυχοδιώκτρια να σκοτωθεί απ'αυτούς τους Φλογοκαμένου φονιάδες.

Βγαίνοντας από το ερειπωμένο οίκημα, βρέθηκε επάνω σε μια στενή λωρίδα βραχώδους εδάφους, μπροστά από το οποίο υπήρχε η σκοτεινή άβυσσος της χαράδρας. Κάμποσα βήματα στ'αριστερά, φαινόταν η πέτρινη γέφυρα που είχε πει η Ναράμια, φωτιζόμενη από τα φεγγάρια –τα δύο φεγγάρια που δεν ήταν κρυμμένα πλήρως από τα νυχτερινά σύννεφα.

«Ω Θεοί της Φλόγας…» ψέλλισε ο Σιάρνο, ξεροκαταπίνοντας, καθώς κοίταζε το επικίνδυνο μονοπάτι που οδηγούσε στη γέφυρα. Ακουμπώντας το ένα του χέρι στο ερείπιο, προχώρησε με το προσοχή, και η Θήρνα τον ακολούθησε, έχοντας θηκαρώσει το ξιφίδιό της και στηριζόμενη στο ραβδί που της είχε φτιάξει ο Βόνιορ.

Γρήγορα! Πιο γρήγορα! σκέφτηκε, παρατηρώντας τα σιγανά βήματα του εμπόρου. Αλλά δεν είπε τίποτα, γιατί ήξερε ότι, αν ήταν στη θέση του, αποκλείεται κι εκείνη να προχωρούσε γρηγορότερα. Ένα στραβοπάτημα σ'ετούτο το μέρος και μπορούσε κανείς να καταλήξει στον πυθμένα της σκοτεινής χαράδρας, με το κεφάλι ή τη ράχη του, ή και τα δύο, τσακισμένα πάνω στα βράχια.

«Εσύ ποιος είσαι;» αντιγύρισε η Ναράμια, βαστώντας στο ένα της χέρι το σπαθί της και στο άλλο το ξιφίδιο. «Μ'έχεις ξαναδεί;»

Ο Ερσαγκμόριος, που βρισκόταν στο έδαφος, μούγκρισε άγρια, παλεύοντας να σηκωθεί, και φώναξε στον σύντροφό του: «Ηλίθιε! Σκότωσε! *Σκοτ–!*» Ο Βόνιορ πετάχτηκε πάνω του και τον κάρφωσε, με το ξίφος του, στη ράχη, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα και κάνοντάς τον να πάψει να μιλά και να κινείται, για πάντα.

«Φύγε απ'τη μέση, ρε βλάκα Μαράνκο!» γκάριξε ο Ρούβλαρ από πίσω.

Ο Μαράνκο οπισθοχώρησε, εξακολουθώντας να έχει τα μάτια του καρφωμένα, με ένταση, στη Ναράμια. *Γιατί με κοιτά έτσι; Με ξέρει κι από παλιά;*

Καθώς ο άντρας με το καμένο πρόσωπο απομακρυνόταν, ένα βέλος πέρασε πάνω απ'τον ώμο του, στοχεύοντας την τυχοδιώκτρια. Εκείνη το απέφυγε, σκύβοντας, και πετάχτηκε στο πλάι, κολλώντας τον ώμο της δίπλα απ'την είσοδο του ερειπωμένου οικοδομήματος.

«Κάνε πως μπαίνεις, Ρούβλαρ,» φώναξε, «και θα χάσεις ό,τι έχει απομείνει απ'την άθλια ζωή σου!»

«Τι σ'έπιασε, ηλίθιε;» γρύλισε ο Ρούβλαρ στον Μαράνκο, αρπάζοντάς τον απ'τον ώμο. «Τι είδες;»

«Είναι…» ψέλλισε εκείνος, μοιάζοντας να κοιτάζει το κενό. «Είναι *διαφορετική*.»

Ο Ρούβλαρ μούγκρισε, αγανακτισμένος. Ο άνθρωπος ήταν *τρελός*! Δεν μπορούσες να συνεννοηθείς μαζί του! «Κάνε στη μπάντα,» είπε, σπρώχνοντάς τον. «Πήγαινε πίσω. Μας καθυστερείς.»

Ο Μαράνκο δεν έφερε αντίρρηση, αφήνοντας το πεδίο προς τη θύρα ανοιχτό για τον Ρούβλαρ και τον Ναβάρο.

«Τι λες;» ρώτησε ο δεύτερος. «Να ορμήσουμε ή όχι; Ο Σλέντραμ δεν ξαναβγήκε από κει μέσα…»

«Έχουνε ταμπουρωθεί καλά,» είπε η Φέλκιν, «αλλιώς θα τους καθαρίζαμε εύκολα, τοξεύοντάς τους.»

«Μπορείτε να βάλετε δηλητήριο και στα σπαθιά σας,» πρότεινε η Καράλυ. «Μια φορά άμα τους πετύχετε, είναι τελειωμένοι.»

«Το περίεργο, όμως, είναι πως αυτή που πέτυχες εσύ δεν έπαθε τίποτα,» παρατήρησε η Φέλκιν.

«Μπορεί το δηλητήριο ν'άργησε να δράσει–»

«Δεν άργησε να δράσει!» Ήταν η φωνή του Μαράνκο που διέκοψε τη δολοφόνο. «Είναι *διαφορετική*! Σας το είπα.»

Ο Ρούβλαρ έτριξε τα δόντια του. «Τι εννοείς '*διαφορετική*';»

«Δεν ξέρω, αλλά είναι *διαφορετική*.»

«Ε, δεν μπορεί, όμως, να είναι όλοι τους '*διαφορετικοί*'! Το δηλητήριο θα ξεκάνει τους άλλους, αν δεν ξεκάνει αυτήν.»

«Τι λες, λοιπόν; Να βρέξουμε τα όπλα μας με το δηλητήριο και να ορμήσουμε μέσα;» Ο Ναβάρο ακουγόταν διστακτικός, σα νάχε φοβηθεί από το γεγονός ότι ο Σλέντραμ δεν είχε επιστρέψει.

«Βλέπεις εσύ καμια καλύτερη λύση;»

«Βλέπω εγώ,» δήλωσε η Φέλκιν, και τα μάτια των υπόλοιπων στράφηκαν επάνω της.

Ο Σιάρνο και η Θήρνα έφτασαν στην αρχαία πέτρινη γέφυρα, νιώθοντας τα γόνατά τους να τρέμουν και την αναπνοή τους γρήγορη.

Εντάξει, σκέφτηκε η Πτεράργυρη, *τα καταφέραμε ώς εδώ. Τώρα, δε θα είναι τόσο δύσκολο*. Και προχώρησε πάνω στη γέφυρα, με τον έμπορο δίπλα της.

«Προσέχετε, κυρία Πτεράργυρη,» της είπε εκείνος. «Υπάρχουν τρύπες.»

Είχε δίκιο, κι έτσι όπως η νύχτα ήταν σκοτεινή απόψε, δε φαίνονταν καλά. Έπρεπε να συνεχίσουν νάναι επιφυλακτικοί. Θα ήταν ανοησία ν'αποτύχουν τώρα.

«Περιμένουν,» παρατήρησε ο Βόνιορ, βλέποντας τους φονιάδες να μιλούν αναμεταξύ τους αλλά να μην κινούνται.

«Ωραία,» είπε η Ναράμια· «μας συμφέρει αυτό. Όσο καθυστερούν, η Θήρνα πλησιάζει το ύψωμα, για να επικοινωνήσει με τον Δάρφο και να έρθουν να μας βοηθήσουν.»

Ύστερα από λίγο, είδαν τις δύο γυναίκες να απομακρύνονται από τον Ρούβλαρ, τον τύπο με το καμένο πρόσωπο, και τον άλλο άντρα, πηγαίνοντας προς την αντικρινή μεριά της γέφυρας· επιστρέφοντας, δηλαδή, εκεί απ'όπου είχαν έρθει.

Δε νομίζω να τσακώθηκαν και ν'αποφάσισαν να χωρίσουν, σκέφτηκε η Ναράμια. *Μάλλον, κάτι έχουν σχεδιάσει.*

Το εσωδερμικό άλγος άρχισε να λογχίζει όλη τη δεξιά της μεριά. Ως συνήθως, την έπιανε πάντα τις χειρότερες ώρες!

Η Θήρνα στηρίχτηκε στο ραβδί της, φτάνοντας στο τέλος της πέτρινης γέφυρας και στην άλλη μεριά της μεγάλης χαράδρας.

«Είμαστε στο κατάλληλο σημείο, τώρα, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο Σιάρνο, ξέπνοα.

Η Θήρνα στράφηκε, για να κοιτάξει πίσω της, το οικοδόμημα όπου βρίσκονταν η Ναράμια και ο Βόνιορ. Στη γέφυρα μπροστά από το ερείπιο στέκονταν τρεις σκιερές φιγούρες, που τα ξίφη τους γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο. Δεν κινούνταν· έμοιαζαν να περιμένουν. *Και σαν πολύ λίγοι δεν είναι;* Η Θήρνα έψαξε τριγύρω, με το βλέμμα της, και είδε δύο ακόμα φιγούρες, οι οποίες βρίσκονταν στην αντικρινή μεριά της χαράδρας και κατευθύνονταν προς μια άλλη γέφυρα… μια γέφυρα που οδηγούσε σ'ένα απ'τα ερειπωμένα

οικοδομήματα… από το οποίο ξεκινούσε μια δεύτερη γέφυρα που οδηγούσε στο ερείπιο όπου ήταν η Ναράμια κι ο Βόνιορ. *Ω όχι!* σκέφτηκε η Θήρνα. *Προσπαθούν να τους κυκλώσουν!*

«Κυρία Πτεράργυρη;»

«Ναι, εδώ είναι το σημείο. Μπορείς ν'ανάψεις τη φωτιά;» Της φαινόταν περίεργο που εκείνος την έλεγε κυρία, ενώ εκείνη τού μιλούσε στον ενικό και δεν τον αποκαλούσε κύριο. Εξάλλου, ο Σιάρνο ήταν πολύ μεγαλύτερός της. Κι όμως, παρότι περίεργο, δεν έμοιαζε, κατά βάθος, να πειράζει κανέναν από τους δυο τους. Μάλιστα, έμοιαζε να το θεωρούν κι οι δυο φυσιολογικό.

Ο έμπορος έβγαλε τα ξύλα από το σάκο του και βάλθηκε να τ'ανάψει, δίχως άλλη κουβέντα.

«Δάρφο!»

Ο Δάρφο ανασηκώθηκε, ακούγοντας τη φωνή του Θόρλο, ο οποίος εκείνη την ώρα φυλούσε σκοπιά, ενώ οι υπόλοιποι κοιμόνταν, τυλιγμένοι στις κουβέρτες τους. «Τι είναι;»

«Δες εκεί.» Ο Θόρλο ορθώθηκε, δείχνοντας βόρεια.

Ο Δάρφο σηκώθηκε από κάτω, με τη βοήθεια του σπαθιού του, μουγκρίζοντας. Το τραύμα στον γοφό του, παρότι είχε επουλωθεί, εξακολουθούσε να τον πονά, ειδικά ύστερα από τον ύπνο ή άλλες περιόδους ακινησίας. Κοίταξε προς τα εκεί όπου έδειχνε ο Θόρλο και είδε μια φωτιά μέσα στη νύχτα… και καπνό. Καπνό που… μιλούσε. Η Θήρνα τούς έστελνε κάποιο μήνυμα!

Ο Δάρφο στένεψε τα μάτια του, παρατηρώντας το, πράγμα δύσκολο με φόντο τον αποψινό σκοτεινό ουρανό. Ωστόσο, κατάφερε τελικά να καταλάβει τι έλεγε. Δεν ήταν, άλλωστε, και τόσο περίπλοκο. Το μήνυμα ήταν σύντομο, αλλά σαφές.

Βοήθεια. Βοήθεια. Βοήθεια.

«Μας έρχονται από την άλλη, οι τρισκατάρατοι,» παρατήρησε ο Βόνιορ, κοιτάζοντας μέσα από τον σπασμένο τοίχο, στην ανατολική μεριά του ερειπίου.

«Ναι,» είπε η Ναράμια. «Θέλουν να μας έχουν περικυκλωμένους προτού επιτεθούν. Σωστή τακτική. Κι αν ο Δάρφο δεν παρουσιαστεί εγκαίρως, την έχουμε άσχημα.»

«Ναράμια, έχεις σκεφτεί ότι ο Δάρφο κι οι υπόλοιποι βρίσκονται πέντε με δέκα χιλιόμετρα μακριά από δω; Είναι δύσκολο να προλάβουν νάρθουν–»

«Έχουν το άλογο. Επομένως, δύο απ'αυτούς *μπορούν* να έρθουν γρήγορα. Καλύψου, τώρα, γιατί η μεριά όπου βρίσκεσαι δεν είναι, πλέον, ασφαλής.»

Ο Αργκανθικιανός –που ήταν καλυμμένος στη μια πλευρά της θύρας– κατένευσε και κρύφτηκε πίσω από κάτι μεγάλες πέτρες, που πρέπει να είχαν πέσει απ'τον τοίχο.

«Αν ζυγώσουν οι τοξότριες, θα τις αναλάβεις εσύ. Εγώ θ'αναλάβω τους άλλους, όταν ορμήσουν,» είπε η Ναράμια.

«Είναι άσκοπο,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Πρέπει να βρούμε τρόπο να τους καθυστερήσουμε.»

«Έχεις καμια ιδέα;»

«Άμα γκρεμίζαμε τούτο το άνοιγμα,» εξήγησε ο Βόνιορ, κοιτάζοντας τη θύρα του οικήματος, «θα τους φράζαμε τη μία δίοδο προς εμάς, κι έτσι θα σταματούσαμε να είμαστε περικυκλωμένοι. Δε νομίζω, τότε, να μας επιτίθονταν.»

«Και πώς θα τη γκρεμίσουμε;»

«Με το τσεκούρι.» Τώρα, ο Βόνιορ κοίταξε το μεγάλο, πεταμένο όπλο του Ερσαγκμόριου. «Έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις;»

«Ομολογώ πως όχι.»

Ο Βόνιορ προσπάθησε να πάρει τον πέλεκυ από τη γροθιά του Ερσαγκμόριου, αλλά ο βάρβαρος, ακόμα και νεκρός, συνέχιζε να κρατά γερά τη λαβή του όπλου. Ο Αργκανθικιανός γρύλισε, απεγνωσμένα, και, σπαθίζοντας το χέρι του πτώματος, του έκοψε τα δάχτυλα και το τσεκούρι ελευθερώθηκε.

«Υπάρχει κι ένα τόξο εδώ,» είπε στη Ναράμια, θηκαρώνοντας το ξίφος του και παίρνοντας από κάτω τον πολεμικό πέλεκυ. «Δεν ξέρω αν είσαι καλή τοξότρια, αλλά ίσως ν'άξιζε να προσπαθήσεις.»

«Προτιμώ τις βαλλίστρες,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά έχεις δίκιο· δε βλάπτει να έχουμε κι εμείς ένα εκηβόλο όπλο.»

Ο Βόνιορ σήκωσε το τσεκούρι, με τα δύο χέρια, και κοπάνησε το πλαίσιο της θύρας, ξανά και ξανά, με ορμή, σπάζοντας πέτρες και γεμίζοντας το μέρος με αρχαία σκόνη.

Η Ναράμια άκουσε φωνές από τη μεριά του Ρούβλαρ και των άλλων δύο αντρών. *Κατάλαβαν τι πάμε να κάνουμε.* Τους άκουσε να τρέχουν πάνω στη γέφυρα. *Α, όχι, δε θα μας φτάσετε τόσο εύκολα!* Η Ναράμια θηκάρωσε το ξίφος και το ξιφίδιό της, άρπαξε το τόξο του Ερσαγκμόριου από κάτω, πέρασε ένα βέλος στη χορδή, και έβαλε μέσα απ'τον καπνό, ενώ ο Βόνιορ εξακολουθούσε να κοπανά με τον πέλεκυ.

Μια κραυγή ακούστηκε, η οποία έμοιαζε νάναι περισσότερο κραυγή έκπληξης, παρά κραυγή πόνου. Έχοντας πιει εκείνο το καταραμένο φίλτρο, οι μισθοφόροι δεν πονούσαν.

«*Θα σας λιανίσουμε!*» γκάριξε ο Ρούβλαρ. «*Είστε ΝΕΚΡΟΙ!*»

Η Ναράμια εξαπέλυσε άλλο ένα βέλος μέσα απ'τον καπνό. Αυτό, όμως, δε συνοδεύτηκε από καμία κραυγή.

Ακούγοντας βήματα απ'την άλλη μεριά, στράφηκε, για να δει τις δύο γυναίκες να ζυγώνουν. Η μία σταμάτησε και τέντωσε τη χορδή του τόξου της, βάλλοντας. Η Ναράμια πετάχτηκε σε μια γωνία του ερειπίου και το βέλος αστόχησε. Η ίδια, όμως, δεν είχε δικό της βέλος για ν'ανταποδώσει, γιατί το κουφάρι του Ερσαγκμόριου δε βρισκόταν, πλέον, κοντά της. Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της.

Ο Βόνιορ έπαψε να κοπανά τη θύρα και, πετώντας κάτω το τσεκούρι, πήρε πάλι το σπαθί του.

«Τη φαρέτρα!» του φώναξε η Ναράμια.

Ο Αργκανθικιανός την έκοψε απ'τον ώμο του Ερσαγκμόριου (ήταν αδύνατον να γυρίσει το τεράστιο πτώμα για να τη λύσει) και της την πέταξε.

«Φχαριστώ!»

Ένα βέλος πέρασε ανάμεσά τους, χωρίς να κινδυνέψει κανένας απ'τους δύο.

Η Ναράμια έριξε μια ματιά στη θύρα, προσπαθώντας να δει μέσα απ'τη σκόνη. Είχαν μαζευτεί αρκετά μπάζα ώστε να μη μπορεί κανένας να περάσει εύκολα. *Ωραία. Αυτό θα τους καθυστερήσει. Για*

πολύ, ελπίζω. Το δυστυχές ήταν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν το ίδιο και για την άλλη δίοδο. Ο τοίχος απ'όπου σκόπευαν να έρθουν οι δύο τοξότριες ήταν ήδη πεσμένος· δεν μπορούσες να τον ξαναρίξεις. *Αλλά κι αυτές δε νομίζω να μας ζυγώσουν χωρίς υποστήριξη.*

Το εσωδερμικό άλγος είχε αρχίσει να καταλαγιάζει, ξαφνικά, όπως είχε αρχίσει να την κατατρώει πριν από λίγο.

Η Θήρνα σταμάτησε να στέλνει το μήνυμα, ευχόμενη ο Δάρφο –ή όποιος κι αν φυλούσε σκοπιά εκείνη την ώρα– να το είχε δει. Φοβόταν να συνεχίσει κι άλλο, μήπως οι εχθροί τους την πρόσεχαν. «Εντάξει,» είπε στον Σιάρνο. «Σβήσε τη φωτιά.»

Εκείνος υπάκουσε, ρίχνοντας χώμα στις φλόγες.

Η Θήρνα παρατήρησε, τότε, ότι κάτι γινόταν στο ερείπιο όπου ήταν ταμπουρωμένοι η Ναράμια κι ο Βόνιορ. Είδε σκόνη να σηκώνεται από την είσοδό του, και τους φονιάδες να φωνάζουν και να τρέχουν. Συγχρόνως, από την άλλη μεριά, μια σκιερή φιγούρα ύψωσε τόξο και έβαλε προς το ερειπωμένο οικοδόμημα.

Ο σαματάς δεν άργησε να σταματήσει, και, όταν σταμάτησε, οι τρεις φονιάδες εξακολουθούσαν να βρίσκονται έξω απ'την κρυψώνα της Ναράμια και του Βόνιορ, ενώ οι δύο που ήταν από την άλλη μεριά δε φαίνονταν πρόθυμοι να ζυγώσουν περισσότερο. *Καλό αυτό,* σκέφτηκε η Θήρνα. *Η Ναράμια κι ο Βόνιορ πρέπει να γκρέμισαν την είσοδο. Καλό αυτό. Μας φέρνει σε μια κατάσταση προσωρινής ισοπαλίας... τουλάχιστον, μέχρι να έρθει ο Δάρφο. Και μακάρι να έρθει γρήγορα.*

Βέβαια, η αλήθεια ήταν πως ο Δάρφο κι οι υπόλοιποι βρίσκονταν πέντε με δέκα χιλιόμετρα απόσταση· δηλαδή, δεν ήταν δίπλα. Δεν μπορούσαν να έρθουν αμέσως. Θα χρειάζονταν ώρα. Εκτός αν ένας ή δύο απ'αυτούς καβαλούσαν το μοναδικό άλογο κι έρχονταν πριν από τους άλλους.

Αλλά και πάλι, μέχρι τότε, οι εχθροί μας μπορούν να κάνουν το οτιδήποτε.

«Γονάτισε,» είπε στον Σιάρνο. «Καλύτερα να είμαστε κάτω.» Κι ακολούθησε πρώτη τη συμβουλή της, λυγίζοντας το γόνατο του καλού της ποδιού.

Πώς θα μπορούσα εγώ να βοηθήσω σ'αυτή την κατάσταση; αναρωτήθηκε, κοιτάζοντας το περικυκλωμένο ερείπιο από κάτω της.

Οι τρεις άντρες που βρίσκονταν μπροστά στην κεντρική –και, τώρα πλέον, γκρεμισμένη– είσοδο του ερειπίου έφυγαν και πήγαν να συναντήσουν τις δύο γυναίκες που ήταν στη γέφυρα ανατολικά. Η Ναράμια και ο Βόνιορ τούς παρακολουθούσαν όλους μέσα από την κρυψώνα τους, και τους είδαν να συζητάνε αναμεταξύ τους, για λίγο, και, ύστερα, να κατευθύνονται νότια, φεύγοντας από τη χαράδρα με τα ερείπια.

«Δε νομίζω να τα παράτησαν τόσο εύκολα,» είπε ο Βόνιορ.

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε η Ναράμια. «Μάλλον, προσπαθούν να μας κάνουν να *πιστέψουμε* ότι αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τον αγώνα, ώστε να βγούμε από εδώ. Εμείς, λοιπόν, θα περιμένουμε και, όταν έρθει ο Δάρφο, θα τους περικυκλώσουμε.»

Ο Βόνιορ έμεινε σιωπηλός, μην έχοντας κάτι καλύτερο να προτείνει. Το βλέμμα του το έστρεψε προς τα εκεί όπου είχε πάει η κυρία Πτεράργυρη, για να δει πού βρισκόταν· και, ύστερα από λίγο, είδε εκείνη και τον Σιάρνο να κατεβαίνουν από την αντικρινή μεριά της χαράδρας, διασχίζοντας την πέτρινη γέφυρα που είχαν χρησιμοποιήσει για να ανεβούν.

«Τι συμβαίνει;» είπε ο Ρούβλαρ, στενεύοντας τα μάτια του και προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στη νύχτα. «Ποιοι είναι, πάλι, αυτοί;»

«Η ξανθιά γυναίκα με το κουτσό πόδι,» παρατήρησε η Καράλυ, που, έχοντας πιει ένα από τα φίλτρα που τους είχε δώσει ο αλχημιστής, ένα από αυτά που ονομάζονταν *αιλουρομμάτια*, μπο-

ρούσε να δει καλύτερα από τον σύντροφό της. «Και ο άλλος άντρας.»

«Πρέπει να έφυγαν όταν αντιμετωπίζαμε τους υπόλοιπους,» είπε η Φέλκιν, «και τώρα επιστρέφουν, νομίζοντας ότι έχουμε εγκαταλείψει τη μάχη.»

«Αν είναι έτσι, τότε σύντομα θα βγουν όλοι μαζί από την κρυψώνα τους,» συμπέρανε ο Ναβάρο, «και θα πέσουν στα χέρια μας.»

«Γιατί, όμως, αυτοί οι δύο είχαν φύγει εξαρχής και είχαν πάει στην άλλη μεριά της χαράδρας;» έθεσε το ερώτημα ο Ρούβλαρ. «Ε;»

Οι μισθοφόροι αλληλοκοιτάχτηκαν, σιωπηλά.

«Προφανώς,» είπε τελικά ο Ναβάρο, «δε σκόπευαν να απομακρυνθούν. Περίμεναν–»

Η Φέλκιν τον διέκοψε: «Ή είχαν ανεβεί εκεί πάνω για κάποιο λόγο.»

«Όπως;»

«Ν'ανάψουν φωτιά και να επικοινωνήσουν με τους συντρόφους τους, στα νότια.»

«Αν μπορεί να ισχύει τούτο,» είπε ο Ρούβλαρ, «τότε πρέπει νάμαστε προσεκτικοί, γιατί ίσως να μας την πέσουν από πίσω.»

«Ναι,» συμφώνησε η Φέλκιν, «αυτό ακριβώς ήθελα να προτείνω κι εγώ.»

Ο Θόρλο και ο Δάρφο, καβαλώντας κι οι δύο το μοναδικό άλογο της ομάδας, κάλπαζαν βόρεια. Είχαν αποφασίσει ότι, αφού η Θήρνα κι οι άλλοι διέτρεχαν κίνδυνο, δεν υπήρχε χρόνος για να έρθουν όλοι με τα πόδια και να βοηθήσουν. Μέχρι να φτάσουν, ό,τι γινόταν θα είχε τελειώσει. Αν, όμως, δύο απ'αυτούς ίππευαν, τότε ίσως να υπήρχε ελπίδα να προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια στους συντρόφους τους ενάντια σ'αυτό που τους απειλούσε.

Ο Θόρλο, που κρατούσε τα χαλινάρια, τα τράβηξε, σταματώντας το άλογο απότομα, καθώς οι δύο καβαλάρηδες βρέθηκαν σ'ένα σημείο που δεν μπορεί παρά να ήταν ο καταυλισμός της ομάδας της Θήρνα. Η φωτιά εδώ ήταν ακόμα αναμμένη. Κανένας, όμως, δεν ήταν τριγύρω. Το μέρος ήταν έρημο.

Ο Θόρλο αφίππευσε και ο Δάρφο τον ακολούθησε –ο γοφός του του έριξε μια έντονη σουβλιά–, παίρνοντας το ζώο τους από τα γκέμια και τραβώντας το πίσω του. Και οι δύο άντρες ξεθηκάρωσαν τα σπαθιά τους.

Ο Θόρλο κοίταξε στο έδαφος για ίχνη, και δε δυσκολεύτηκε να βρει. «Για δες εδώ,» είπε, δείχνοντας.

Ο Δάρφο κοίταξε, μα δεν μπορούσε να καταλάβει και πολλά. «Οπλές αλόγων;»

«Ναι.»

«Η Θήρνα κι οι άλλοι δεν είχαν άλογα.»

«Ακριβώς.»

Ο Θόρλο βάδισε λίγο παρακάτω και κοντοκάθισε. «Δεν υπάρχουν *μόνο* ίχνη από οπλές. Υπάρχουν και ίχνη από ανθρώπινα πόδια, καθώς και… Να, αυτά εδώ πρέπει νάναι τα βήματα της Θήρνα. Φαίνεται ότι τούτο το πόδι είναι ψεύτικο.»

«Είσαι καλός ιχνηλάτης,» παρατήρησε ο Δάρφο, κοιτάζοντάς τον συνοφρυωμένος. «Πού έμαθες να ιχνηλατείς;»

Ο Θόρλο ορθώθηκε. «Δεν ξέρω τίποτα το σπουδαίο, αδελφέ. Τα βασικά.» Κι άλλαξε θέμα: «Τα άλογα ήρθαν από εκεί.» Έδειξε ανατολικά. «Η ομάδα της Θήρνα πήγε προς τα εκεί.» Έδειξε βόρεια. «Και τα άλογα την ακολούθησαν.»

«Θες να πεις ότι κάποιοι τούς κυνήγησαν;»

«Μάντης είσαι;» Ο Θόρλο καβάλησε, πάλι, το άλογό τους. «Έλα, ίσως και να προλάβουμε το κακό.»

Ο Δάρφο ανέβηκε πίσω του. «Καλύτερα να πλησιάσουμε με προσοχή. Όποιοι κι αν είν'αυτοί που κυνήγησαν τη Θήρνα, θα ήταν προτιμότερο αν μπορούσαμε να τους αιφνιδιάσουμε.»

«Σωστή σκέψη.» Ο Θόρλο χτύπησε το άλογό τους στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών του, κι εκείνο ξεκίνησε.

«Πόσοι είναι οι καβαλάρηδες;»

«Δεν είμαι *τόσο* καλός ιχνηλάτης, αδελφέ. Πάντως, είναι περισσότεροι από δύο· γι'αυτό είμαι βέβαιος.»

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Βόνιορ, καθώς η Θήρνα κι ο Σιάρνο έμπαιναν στο ερειπωμένο οικοδόμημα, «ήταν επικίνδυνο αυτό που κάνατε. Μπορεί να σας χτυπούσαν.»

«Τους είδαμε να φεύγουν…» αποκρίθηκε η Θήρνα, και ύψωσε το φρύδι της ερωτηματικά, κοιτάζοντας μια τον Βόνιορ μια τη Ναράμια.

«Αυτό θέλουν να πιστέψουμε,» είπε η τυχοδιώκτρια. «Αλλά δε νομίζω ότι τα έχουν παρατήσει τόσο εύκολα. Προσπαθούν να μας ξεγελάσουν, ώστε να βγούμε από εδώ και να μας χιμήσουν.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Σιάρνο.

«Τον ειδοποιήσατε τον Δάρφο, έτσι δεν είναι;»

Η Θήρνα ένευσε. «Μακάρι μόνο να είδε το μήνυμά μας.»

«Ωραία,» είπε η Ναράμια. «Όταν έρθει να μας βοηθήσει, τότε θα βγούμε και θα κυκλώσουμε τους εχθρούς μας. Και, μάλλον, θα τους αιφνιδιάσουμε έτσι.»

«Πώς θα καταλάβουμε ότι ο Δάρφο έχει έρθει;» ρώτησε η Θήρνα. «Δε φαίνεται τίποτα πίσω από τα βράχια της αντικρινής μεριάς της χαράδρας.»

«Αυτό είναι, όντως, ένα πρόβλημα.» Η Ναράμια ζύγωσε ένα άνοιγμα στους τοίχους του ερειπίου και κοίταξε έξω, μέσα στη νύχτα. Δε μπορούσε να εντοπίσει πουθενά τους μισθοφόρους του Σάρκο· το σκοτάδι ήταν πυκνό και τους κάλυπτε. «Μάλλον, θα πρέπει να έχουμε τ'αφτιά μας τεντωμένα.»

«Τ'αφτιά μας τεντωμένα;»

«Ναι.» Η Ναράμια κοίταξε τη Θήρνα πάνω απ'τον ώμο της. «Όταν έρθουν, υποθέτω πως θα κάνουν κάποια φασαρία.»

«Τα άλογα,» είπε ο Θόρλο, παρατηρώντας τα έξι ζώα που ήταν σταματημένα μπροστά από τους κρημνούς και δεμένα σε κάτι χαμόδεντρα. «Δε βλέπω, όμως, κανέναν καβαλάρη.» Αφίππευσε.

Ο Δάρφο τον μιμήθηκε. «Και τι σημαίνει αυτό;» Τράβηξε το ξίφος του.

«Σημαίνει πως οι καβαλάρηδες είναι κάπου αλλού, αδελφέ.» Ο Θόρλο ξεσπάθωσε επίσης, και βάδισε πρώτος και λιγάκι σκυφτός, ζυγώνοντας τα έξι άλογα και τους κρημνούς.

«Την ιδιοφυία σου την κληρονόμησες από τη μαμά ή το μπαμπά;» είπε ο Δάρφο, ακολουθώντας τον, ενώ, συγχρόνως, αντιλαμβανόταν πως, τώρα, μιλούσε σαν εκείνον. *Η ασθένεια, υποθέτω, είναι κολλητική. Αλλά καλύτερα να μη μου γίνει συνήθεια.*

«Πήρα λίγη κι από τους δύο.» Ο Θόρλο, βρισκόμενος πλάι στα βράχια, κοντοκάθισε, κοιτάζοντας κάτω.

«Ίχνη;»

«Σίγουρα υπάρχουν, αλλά, όπως σου είπα, *δεν* είμαι τόσο καλός ιχνηλάτης, κι εδώ το έδαφος δε με βοηθά καθόλου. Ωστόσο,» σηκώθηκε όρθιος, «πιστεύω πως, μάλλον, ανέβηκαν τα βράχια. Δε μπορεί να πήγαν αλλού.»

Ο Δάρφο ένευσε. *Πρέπει νάχεις δίκιο.* Και αφουγκράστηκε. «Κανένας θόρυβος δεν ακούγεται…»

«Τι περίμενες ν'ακούσεις; Ιαχές μάχης;»

Ο Δάρφο δε μίλησε, αλλά ήταν προφανές πως η απάντηση ήταν *ναι*.

«Ας ελπίσουμε,» είπε ο Θόρλο, «πως αυτό δε σημαίνει ότι οι δικοί μας είναι μακαρίτες.» Και προχώρησε, σκαρφαλώνοντας πάνω στα βράχια.

Ο Δάρφο τον ακολούθησε, τρίζοντας τα δόντια, καθώς ο γοφός του τον λόγχιζε, πάλι, με οξύ πόνο. *Μα τη Φλόγα, μη μου πεις ότι τούτη η κατάρα θα με κυνηγά σ'όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Δε γέρασα τόσο ακόμα!* Και, για μια στιγμή, σκέφτηκε ότι κάπως έτσι, και χειρότερα, πρέπει να αισθανόταν η Ναράμια, η οποία είχε, όντως, επάνω της μια κατάρα που θα την κυνηγούσε σ'όλη την υπόλοιπη ζωή της, αν δεν κατάφερνε κάπως –και ο τρόπος ήταν, δυστυχώς, άγνωστος– να την αποτινάξει.

Ένα βέλος πέρασε ανάμεσα από τους δύο άντρες.

«Σκύψε!» γρύλισε ο Θόρλο, αν και δε χρειαζόταν· ο Δάρφο είχε ήδη καλυφτεί πίσω από έναν ψηλό, κάθετο βράχο, που έμοιαζε με μικρή κολόνα. Από την άκρη της κρυψώνας του, μπορούσε να κρυφοκοιτάξει, και πιο πάνω από εκείνον και τον σύντροφό του είδε μια σκιερή μορφή να στέκεται, τεντώνοντας τη χορδή ενός τόξου.

Ακόμα ένα βέλος εκτοξεύτηκε, μην πετυχαίνοντας κανέναν από τους δύο.

Ο Δάρφο στράφηκε στον Θόρλο, ο οποίος ήταν χωμένος μέσα σε μια ρωγμή ανάμεσα στα βράχια. «Ένας είναι.»

«Δύο.» Έδειξε.

Ο Δάρφο κοίταξε προς την κατεύθυνση που ήταν τεντωμένο το δάχτυλο του συντρόφου του, και είδε άλλη μια φιγούρα. Αυτή κρατούσε βαλλίστρα–

–και έριξε.

Ο Θόρλο χώθηκε ακόμα πιο βαθιά μέσα στη ρωγμή, και το βέλος πέρασε πάνω απ'το κεφάλι του. «Σκιές και αίμα!» καταράστηκε. «Πώς θα τους πλησιάσουμε έτσι;»

Ο Δάρφο έψαξε, με το βλέμμα του, μες στο σκοτάδι, προσπαθώντας να εντοπίσει κάποιο δρόμο ανάμεσα στα βράχια: κάποιο δρόμο που θα τους οδηγούσε επάνω, προσφέροντάς τους, συγχρόνως, κάλυψη από τα βέλη των εχθρών τους.

Τελικά, άλλο πράγμα εντόπισε…

Ένας απ'τους βράχους *κινήθηκε.*

Γιατί, φυσικά, *δεν* ήταν βράχος. Ήταν ένας απ'τους εχθρούς τους, ο οποίος ζύγωνε απ'την αντίθετη μεριά, ενώ οι δύο σύντροφοί του τους έριχναν βέλη από την άλλη.

Καλός ο αντιπερισπασμός σας, μα δε θα πιάσει, σκέφτηκε ο Δάρφο, και το αριστερό του χέρι κινήθηκε προς τη ζώνη του, όπου βρισκόταν ένα απ'τα ξιφίδια που είχε πάρει απ'τους νεκρούς τοξότες του Γυρολόγου. Την ερχόμενη φιγούρα την κοίταζε με την άκρια του ματιού του, μη θέλοντας να δείξει στον εχθρό ότι τον είχε καταλάβει.

Ο Θόρλο δεν πρέπει να είχε αντιληφτεί τίποτα, και ο Δάρφο δεν τον προειδοποίησε.

Τα βέλη συνέχιζαν να έρχονται από τους άλλους δύο.

«Πώς το βλέπεις το πράγμα, αρχηγέ;» είπε ο Θόρλο. «Έχεις καμια πρόταση να κάνεις;»

«Υπομονή,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Υπομονή. Δε θα τους τελειώσουν τα βέλη;»

«Υπέροχο σχέδιο, στρατηγέ μου!»

Το μάτι του Δάρφο γυάλισε, παρατηρώντας την ερχόμενη φιγούρα να πλησιάζει τον Θόρλο απ'τα νώτα· στο ένα της χέρι βαστούσε μια μικρή δολοφονική βαλλίστρα. «Ευχαριστώ, στρατιώτη.» Ο Δάρφο τράβηξε και εκτόξευσε το ξιφίδιό του με την ίδια κίνηση. Η λεπίδα στροβιλίστηκε στον αέρα και μια ξαφνιασμένη γυναικεία κραυγή ακούστηκε.

Ο Θόρλο στράφηκε, ίσα για να προλάβει να δει τη σκιερή φιγούρα να κατρακυλά πάνω στα βράχια. «Μα τη Φλόγα!» Ύστερα, κοίταξε τον Δάρφο. «Αρχηγέ, μόλις κέρδισες τον ατελείωτο σεβασμό μου.»

«Αναρωτιέμαι, όμως, αν θα προφτάσεις να μου τον δείξεις, προτού συναντηθούμε στις Σκιές,» αποκρίθηκε ο Δάρφο, βλέποντας τους δύο τοξότες να ζυγώνουν από αντίκρυ, μαζί μ'άλλους δύο, οι οποίοι βαστούσαν γυμνολέπιδα ξίφη που γυάλιζαν στο λιγοστό φεγγαρόφωτο.

«Δεν είμαστε νεκροί ακόμα,» είπε ο Θόρλο, πιάνοντας το σπαθί του με τα δύο χέρια. «Κι αν είναι να πεθάνουμε, θα τους κάνουμε να φτύσουν αίμα προτού μας σωριάσουν!» Ο ένας από τους σπαθοφόρους –ένας άντρας που, καθώς πλησίαζε, αποκαλύφτηκε ότι είχε καμένο πρόσωπο και πλούσια μούσια– του επιτέθηκε, στεκόμενος πάνω απ'τη ρωγμή όπου εκείνος ήταν καλυμμένος. Ο Θόρλο ύψωσε τη λεπίδα του, αποκρούοντας το χτύπημα. Ύστερα, παίρνοντας το ένα του χέρι απ'τη λαβή του ξίφους του, άρπαξε τον αστράγαλο του εχθρού και τον τράβηξε, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του και να κουτρουβαλήσει πάνω στα βράχια, με μια κραυγή.

Ο Δάρφο απέκρουσε την επίθεση του άλλου σπαθοφόρου, ο οποίος είχε κάνει το γύρο του κάθετου βράχου για να του ορμήσει. Ανταπέδωσε τη σπαθιά, κι ο αντίπαλός του επίσης απέκρουσε.

Ο άντρας με τη βαλλίστρα παρουσιάστηκε, τότε, πίσω από τον σπαθοφόρο και σημάδεψε τον Δάρφο πάνω απ'τον ώμο του συντρόφου του. Ο Δάρφο έσπρωξε τον αντίμαχό του, καθώς οι λεπίδες τους ήταν διασταυρωμένες, στέλνοντάς τον πάνω στον βαλλιστροφόρο. Ο τελευταίος μούγκρισε, οργισμένα, ενώ το βέλος του εκτοξεύτηκε προς τους σκοτεινούς αιθέρες, αστοχώντας.

Ο Δάρφο δεν έχασε χρόνο. Καθώς ο άντρας εμπρός του δεν είχε ακόμα ανακτήσει την ισορροπία του, τον κάρφωσε στα πλευρά, διαπερνώντας τον με το σπαθί του.

Εκείνος, όμως, δεν έδειξε σημάδια πόνου, λες και ήταν Λο'ανθάκ, ο καταραμένος! Κατέβασε το ξίφος του πάνω στον ώμο του Δάρφο, τραυματίζοντάς τον και κάνοντάς τον *αυτός* να παραπατήσει.

Ο Δάρφο άπλωσε το δεξί του χέρι –που κρατούσε, συγχρόνως, και το σπαθί του– και πιάστηκε απ'τον κάθετο βράχο πλάι του, γλιτώνοντας την πτώση.

Ύστερα, κάποιος πήδησε *πάνω* στο βράχο, και η σκιά του κάλυψε τον μισθοφόρο.

Ο Θόρλο σκαρφάλωνε έξω απ'τη ρωγμή όπου είχε προσωρινά βρει κάλυψη, όταν είδε να στέκεται όχι πολύ μακριά από εκείνον μια γυναικεία μορφή. Στα χέρια της βαστούσε ένα τεντωμένο τόξο και τον σημάδευε. Τα μάτια της γυάλιζαν, με μια αφύσικη γυαλάδα, για άνθρωπο· μια γυαλάδα που ο Θόρλο είχε δει μονάχα στα μάτια γατών.

Καταλάβαινε ότι αποκλείεται ν'απέφευγε ετούτο το βέλος, κι η γυναίκα αποκλείεται να αστοχούσε.

–Κάτι στραφτάλισε μέσα στη νύχτα, στροβιλιζόμενο. Αστόχησε την τοξότρια και χάθηκε, αλλά ήταν αρκετό για ν'αποσπάσει την προσοχή της από το στόχο της και να την κάνει να στραφεί πίσω, βάλλοντας προς τα εκεί.

Ο Θόρλο τής επιτέθηκε, γρυλίζοντας. Το σπαθί του κινήθηκε ημικυκλικά, σχίζοντάς την κοιλιά της και σωριάζοντάς την αιμόφυρτη στις πέτρες.

«Ελπίζω να χαίρεσαι που με βλέπεις, Θόρλο,» είπε ο Βόνιορ, ξεπροβάλλοντας πίσω από έναν βράχο, με το σπαθί του ανά χείρας.

Ο Θόρλο αναστέναξε. *Όχι ο δούλος, πάλι…* Ωστόσο, χαμογέλασε πλατιά. «Η ελπίδα είναι για τους απελπισμένους, Αργκανθικιανέ. Κι όπως βλέπω τα πράγματα, δεν είμαστε πλέον τέτοιοι.»

Η Ναράμια σπάθισε τον μισθοφόρο του Σάρκο στο κεφάλι, τσακίζοντας το κρανίο του και στέλνοντάς τον να κατρακυλήσει στην πλαγιά και να καταλήξει σε μια σχισμάδα του εδάφους.

Στεκόταν πάνω σ'έναν κάθετο βράχο που έμοιαζε με μικρή κολόνα, κι από κάτω της ήταν ο Δάρφο και ο Ρούβλαρ, ο οποίος, τώρα, πέταξε τη βαλλίστρα του και τράβηξε το σπαθί του.

«*Ναράμια!*» γρύλισε, αναγνωρίζοντάς την. «Έπρεπε να ήσουνα *νεκρή*!»

«Τότε, οι Σκιές κι εγώ έχουμε κάνει κάποια συμφωνία,» αποκρίθηκε η τυχοδιώκτρια, πηδώντας ανάμεσα στους δύο άντρες. «Γιατί σας έστειλε ο Σάρκο εναντίον μας;»

«Δεν ξέρω. Εκείνο, όμως, που ξέρω είναι ότι, τώρα, θα τελειώσω μια δουλειά που έμεινε στη μέση πριν από κάποιο καιρό!» είπε ο Ρούβλαρ, και της επιτέθηκε.

Η Ναράμια απέκρουσε το σπαθί του, και ο Δάρφο ήρθε δίπλα της, σπαθίζοντας τον μισθοφόρο του Σάρκο από τα πλάγια και τρυπώντας τον στον ώμο. Εκείνος, όπως κι ο σύντροφός του, δε φάνηκε να δείχνει πόνο. Συνέχισε να μάχεται, εξαγριωμένα, αν και ήταν φανερό πως δεν υπήρχε πιθανότητα να τους κατατροπώσει και τους δύο. Ο Δάρφο τον ξανατραυμάτισε, στο στήθος, και η Ναράμια στην κοιλιά. Το αίμα του κυλούσε, αλλά ο μισθοφόρος δεν έμοιαζε να το αντιλαμβάνεται. Τελικά, σκόνταψε και κατρακύλησε πάνω στην πετρώδη πλαγιά. Δεν ξανασηκώθηκε από εκεί όπου έπεσε.

«Πού ήσασταν;» ρώτησε ο Δάρφο τη Ναράμια. «Τι συνέβη;»

«Αυτοί ήταν άνθρωποι του Σάρκο, και πρέπει να τους έστειλε ο Γυρολόγος. Ήταν η ενέδρα που περιμέναμε.»

«Κι όπως αποδείχτηκε, ήταν χειρότερα που είχαμε χωριστεί,» τόνισε ο Δάρφο.

Η Ναράμια μόρφασε. «Προφανώς, είχες δίκιο. Κάπως μας αναγνώρισαν.»

Ένα μουγκρητό ακούστηκε από δίπλα, και στράφηκαν, για να δουν κάποιον να σηκώνεται, να σκαρφαλώνει σ'έναν βράχο, και να τους ατενίζει. Στο κεφάλι του αίμα γυάλιζε. Η όψη του ήταν καμένη, και τα μάτια του, που φάνταζαν τρομακτικά μέσα στη σκοτεινή νύχτα, καρφώθηκαν πάνω στη μορφή της Ναράμια.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε, με βραχνή φωνή, όπως την είχε ρωτήσει και πριν. «Ποια είσαι;»

Κεφάλαιο Δέκατο-Έκτο
—Συζήτηση—

Με ξέρεις;» είπε η Ναράμια, ατενίζοντας συνοφρυωμένη τον άντρα με το καμένο πρόσωπο, καθώς εκείνος στεκόταν πάνω στο βράχο.

«Όχι, αλλά… αλλά είσαι κάτι που δεν έχω ποτέ ξανά δει…»

Ο Θόρλο πλησίασε, βαστώντας το ξίφος του στο πλευρό του. Η λεπίδα του έμοιαζε, κατά το ήμισυ, μαύρη μέσα στη νύχτα, βαμμένη καθώς ήταν από το αίμα της τοξότριας που είχε ξεκοιλιάσει. «Αν νομίζεις, ομορφάντρα, πως με τα κομπλιμέντα σε μια κυρία θα γλιτώσεις από μας, είσαι πολύ γελασμένος. Εγώ λέω να σε σκοτώσουμε στα γρήγορα, προτού προλάβεις να φύγεις και να ειδοποιήσεις τα φιλαράκια σου, πίσω στη Σερανβέλ.»

«Όχι,» είπε η Ναράμια, υψώνοντας το χέρι της προς τη μεριά του Θόρλο. «Περίμενε.» Μπορούσε να διακρίνει ότι τα λόγια του άντρα με το καμένο πρόσωπο δεν ήταν μπλόφα, για να σώσει τη ζωή του· ήταν αληθινά. Εξάλλου, είχε πει τα ίδια και όταν εκείνος κι οι υπόλοιποι μισθοφόροι του Σάρκο είχαν τη Ναράμια και τον Βόνιορ στριμωγμένους μέσα στο μικρό οίκημα των ερειπίων Κρά'ανριγκ.

«Τι;» έκανε ο Θόρλο. «Μη μου πεις ότι πιστεύεις αυτές τις–;»

Η Ναράμια τον αγνόησε, μιλώντας στον άντρα με το καμένο πρόσωπο. «Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

Εκείνος κατέβηκε απ'τον βράχο. «Μαράνκο.»

«Και τι είναι εκείνο που βλέπεις σε μένα;»

Ο Μαράνκο δίστασε να μιλήσει· τελικά, είπε: «Κάτι το… *διαφορετικό*. Υπάρχει μια δύναμη μέσα σου… πολύ έντονη. Αλλά όχι… νομίζω πως όχι σαν αυτή των ιερέων της Φλόγας. Είναι… κάπως… διαφορετική κι αυτή. Πιο… ψυχρή.»

«Ψυχρή,» είπε ο Θόρλο. «Δεν ξέρω αν στο Βορρά αυτό θεωρείται κομπλιμέντο, αλλά–»

«*Κλείστο!*» γρύλισε η Ναράμια, αγριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Θόρλο χαμογέλασε και έκανε πως κρατούσε το στόμα του με το αριστερό του χέρι.

Τώρα, όλοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον Μαράνκο, και η Θήρνα Πτεράργυρη ρώτησε: «Σημαίνουν κάτι για σένα όλα τούτα, Ναράμια;»

Η τυχοδιώκτρια ένευσε. «Νομίζω πως ναι.» Και προς τον Μαράνκο: «Γιατί σας έστειλε ο Σάρκο να μας σκοτώσετε;»

«Δε μας εξήγησε το λόγο. Είπε μονάχα ότι σας ήθελε νεκρούς.»

«Γνωρίζει ποιοι είμαστε;» τον ρώτησε η Θήρνα.

Ο Μαράνκο έστρεψε την καμένη του όψη στο μέρος της, κι ένα ακούσιο ρίγος διαπέρασε την Πτεράργυρη. «Δε νομίζω. Δε μας είπε τα ονόματά σας. Είπε μόνο ότι έπρεπε να ψάξουμε για μια ομάδα εννέα ανθρώπων, που θα έχουν το πολύ δύο άλογα μαζί τους. Και μέσα σ'αυτή την ομάδα, είπε, θα ήταν…» την κοίταξε πατόκορφα, «μια ξανθιά, κουτσή γυναίκα. Έτσι σας βρήκαμε. Εσένα είδαμε.»

Εμένα… συλλογίστηκε η Θήρνα. *Εγώ μάς πρόδωσα. Μια ξανθιά, κουτσή γυναίκα.* Δεν είχε ποτέ άλλοτε σκεφτεί ότι μπορεί να έδινε στόχο εξαιτίας της εμφάνισής της.

«Ποιος είχε προσλάβει τον Σάρκο;» ρώτησε η Ναράμια. «Ποιος τον πλήρωσε για να σας βάλει να μας επιτεθείτε;»

Το βλέμμα του Μαράνκο στράφηκε, πάλι, σ'εκείνη, και η Ναράμια είδε πως το δέος δεν είχε ακόμα φύγει απ'τα μάτια του, τα οποία την κοιτούσαν σχεδόν λατρευτικά και δεν της άρεσε καθόλου το συναίσθημα που της προκαλούσαν –ένα συναίσθημα που δεν ήταν εύκολο να κατονομάσει.

«Δεν είμαι σίγουρος, δεν τον είδα,» είπε ο άντρας με το καμένο πρόσωπο, «μα πρέπει νάταν ο αλχημιστής. Αυτός που μερικοί αποκαλούν Χαλκοπρόσωπο, γιατί μας έδωσε κάποια αλχημικά παρασκευάσματα να πάρουμε στην αποστολή μας–»

«Χαλκοπρόσωπος, είπες;» τον διέκοψε η Θήρνα. «Γιατί Χαλκο-πρόσωπος; Φοράει, μήπως–»

«–μια χάλκινη μάσκα, ναι,» ένευσε ο Μαράνκο. «Φοράει μια χάλκινη μάσκα, και ποτέ δε δείχνει το πρόσωπό του.»

«Δεν ήταν κάποιος Γυρολόγος, δηλαδή;» είπε ο Θόρλο.

Ο Μαράνκο τον κοίταξε παραξενεμένα.

«Ο άντρας που προσέλαβε τον αρχηγό σας· δεν ήταν κάποιος Γυρολόγος, έτσι;»

«Γυρολόγος; Όχι. Γιατί να ήταν Γυρολόγος;»

Δεν ξέρει τίποτα, παρατήρησε η Ναράμια. *Τίποτα απολύτως.* «Τα αλχημικά παρασκευάσματα που είπες τι ήταν;»

«Τριών ειδών,» εξήγησε ο Μαράνκο. «Υποτίθεται πως θα μας βοηθούσαν να σας σκοτώσουμε. Τα έχουμε καταναλώσει σχεδόν όλα.»

«Ανάμεσά τους ήταν και δηλητήριο Λό'ορ;»

«Ναι.»

«Μάλιστα,» είπε ο Θόρλο, ακουμπώντας την αιχμή του σπαθιού του στο έδαφος και στηριζόμενος στο μανίκι, με τα δύο χέρια. «Ωραία ήταν ετούτη η κουβεντούλα, αλλά το θέμα είναι, τώρα, τι θα κάνουμε μ'εσένα, αδελφέ. Άμα σ'αφήσουμε να φύγεις, θα τρέξεις πίσω στ'αφεντικό σου και θα του πεις ότι δεν καταφέρατε να μας σκοτώσετε· και, τότε, εκείνος θα στείλει άλλους για να μας ξεπαστρέψουν. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι το ασφαλέστερο για μας είναι να σε καθαρίσουμε, γρήγορα-γρήγορα, και να συνεχίσουμε το ταξίδι μας.»

«Το αντιλαμβάνομαι,» αποκρίθηκε, ανέκφραστα, ο Μαράνκο. «Κάντε ό,τι νομίζετε.»

Ο Δάρφο κοίταξε ερωτηματικά τη Θήρνα. Ύστερα από τόσα χρόνια που υπηρετούσε τους Πτεράργυρους, το θεωρούσε σχεδόν φυσικό να παίρνει διαταγές από αυτούς, ακόμα και υπό παράξενες συνθήκες σαν κι ετούτες.

Η Θήρνα, όμως, δε μίλησε. Έμεινε σιωπηλή, αβέβαιη αν ήταν σωστό να σκοτώσουν έναν άνθρωπο έτσι, εν ψυχρώ. Από την άλλη, βέβαια, αν αυτός ο άνθρωπος μπορούσε να αποτελέσει κίνδυνο για εκείνους….

Η Ναράμια τούς έβγαλε όλους από το αδιέξοδο. «Δε θα τον σκοτώσουμε,» είπε. «Μπορεί να μας φανεί χρήσιμος. Ωστόσο,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Μαράνκο, «δε θα κουβαλάς κανένα όπλο επάνω σου, και τα χέρια σου θα είναι δεμένα.»

Εκείνος έκλινε το κεφάλι καταφατικά. Προφανώς, δεν είχε καμία αντίρρηση μ'αυτό. Και τα μάτια του εξακολουθούσαν ν'ατενίζουν τη Ναράμια με δέος και τρόπο λατρευτικό. *Μα τη Φλόγα, μακάρι να σταματούσε να με κοιτάζει έτσι!* σκέφτηκε εκείνη. Ωστόσο, κάπου μέσα της αναρωτιόταν μήπως ο Μαράνκο ήταν το κλειδί για να καταλάβει τι της συνέβαινε, ή, ίσως, τι της *είχε* συμβεί όταν έπεσε στα Ανοίγματα. Γιατί, αναμφίβολα, ο άντρας με το καμένο πρόσωπο είχε κάποιες μυστηριώδεις ικανότητες, παρόμοιες με των ιερέων της Φλόγας, αλλιώς δε θα μπορούσε να αισθανθεί τίποτα εντός της. Κι επιπλέον, τι ήταν εκείνο το άλλο που είχε πει, πριν από λίγο; *Υπάρχει μια δύναμη μέσα σου… πολύ έντονη. Αλλά όχι… νομίζω πως όχι σαν αυτή των ιερέων της Φλόγας.* Η Ναράμια έπρεπε να μάθει περισσότερα για τον Μαράνκο· δε θα τον άφηνε να πεθάνει. Ίσως, μάλιστα, ο συγκεκριμένος άντρας… *ίσως και μακάρι*… να μπορούσε, κάπως, να τη βοηθήσει να βρει το σωστό δρόμο για τη θεραπεία του αραχνοφανούς εσωδερμικού άλγους.

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα, αν και λίγο διστακτικά. «Ας γίνει όπως θέλει η Ναράμια.»

Κανένας δεν έφερε αντίρρηση· ούτε καν ο Θόρλο, ο οποίος, τώρα, κοίταζε τον Μαράνκο σιωπηλά και συλλογισμένα, σαν να αναρωτιόταν διάφορα πράγματα για τον αλλόκοτο άντρα με το καμένο πρόσωπο.

«Οι μισθοφόροι,» είπε ο Δάρφο στη Θήρνα, «είχαν άλογα, και τάχουν αφήσει μπροστά απ'τους κρημνούς. Μπορούμε να τα πάρουμε, για να επισπεύσουμε το ταξίδι μας προς τη Σερανβέλ.»

«Φυσικά και θα τα πάρουμε,» αποκρίθηκε η Πτεράργυρη. «Αυτός ο Σάρκο, αναμφίβολα, μας χρωστά μια κάποια σοβαρή αποζημίωση, ύστερα απ'όσα μάς έβαλε να περάσουμε.» Και στο νου της άκουσε, γι'ακόμα μια φορά, τη φωνή του Άνρημ: *Χα-χα-χα! Εσείς οι Σερανβέλιοι! Τι τρελοί και παλαβοί άνθρωποι που είστε! Τι «αποζημίωση» μπορεί να σου δώσει κάποιος που προσπάθησε να σου αφαιρέσει τη ζωή; Η ζωή ξεπληρώνεται μόνο με τη ζωή.*

...Η ζωή ξεπληρώνεται μόνο με τη ζωή... Ετούτη η φράση αντήχησε μες στο μυαλό της Θήρνα σαν να την είχε ακούσει πραγματικά, σαν, όντως, ο νεκρός εραστής της να είχε έρθει και να της την είχε ψιθυρίσει στ'αφτί. Και σκέφτηκε: *Ναι, η ζωή ξεπληρώ-*

νεται μόνο με τη ζωή. Και, σίγουρα, ο Άνρημ έτσι θα ήθελε να ξεπληρωθεί ο χαμός της δικής του ζωής. Με τη ζωή του Γυρολόγου.

Θα τον βρω, λοιπόν, ορκίστηκε στον εαυτό της και στον νεκρό της φίλο, *και θα τον σκοτώσω.*

Και, ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι οι όρκοι εκδίκησης που είχε πάρει είχαν αρχίσει να πληθαίνουν. Τους αισθανόταν σαν βάρος μέσα της, και δεν ήξερε τι θα έκανε μ'αυτό το βάρος. Ή οι όρκοι της θα εκπληρώνονταν και θα έφευγε, ή *δεν* θα εκπληρώνονταν και θα την τραβούσε κάτω, στη σκοτεινότερη άβυσσο της ψυχής της.

Πήραν τα έξι άλογα που οι μισθοφόροι του Σάρκο είχαν αφήσει κάτω απ'τους κρημνούς, καθώς και το άλογο του Δάρφο και του Θόρλο, τα καβάλησαν, και κατευθύνθηκαν νότια. Το τραύμα στον ώμο του Δάρφο δεν το είχε ακόμα περιποιηθεί κανένας, αλλά σκόπευαν να το περιποιηθούν μόλις σταματούσαν. Προς το παρόν, η πρώτη τους προτεραιότητα ήταν να βρουν τους άλλους τρεις συντρόφους τους: τον Ράντλεμ, τον Καθάλο, και τον Ήρλεθ.

Τελικά, τους συνάντησαν καθοδόν, γιατί είχαν κι εκείνοι αρχίσει να πηγαίνουν βόρεια.

«Το γλέντι τελείωσε, παλικάρια,» τους είπε ο Θόρλο, τραβώντας τα χαλινάρια του αλόγου του εμπρός τους. «Χάσατε όλη την καλή μουσική.»

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ήρλεθ, καθώς στηριζόταν στο δεκανίκι του, λαχανιασμένος από το γρήγορο περπάτημα. «Τι ήταν ο κίνδυνος;»

Ο Δάρφο αφίππευσε. «Οι άνθρωποι του Γυρολόγου.»

«Μας εντόπισαν, τελικά…» είπε ο Ράντλεμ.

«Ναι.»

Ο Καθάλο έστρεψε το βλέμμα του στον Μαράνκο. «Ποιος είν'αυτός;»

«Ένας από τους εχθρούς μας–»

«–αλλά, τώρα πλέον, ακίνδυνος,» παρενέβη η Ναράμια. «Εκτός αν θέλει να χάσει τη ζωή του.»

«Γιατί είναι ακόμα ζωντανός;» ρώτησε ο Ράντλεμ, ατενίζοντας τον Μαράνκο με άγρια όψη.

«Γιατί τον χρειαζόμαστε,» απάντησε η Ναράμια, δίχως να δώσει καμια άλλη εξήγηση. Κατέβηκε απ'το άλογό της και είπε: «Εδώ, νομίζω, το μέρος είναι μια χαρά για να σταθμεύσουμε.» Βρίσκονταν στην πεδιάδα όπου ήταν κατασκηνωμένοι κι όταν είχαν δει τους μισθοφόρους του Σάρκο να έρχονται καταπάνω τους. «Ποιος θα φυλάξει την πρώτη σκοπιά; Δε μένουν, πια, και πολλές ώρες ώς την αυγή.»

Καθώς το πρώτο φως του Λούντρινχ χυνόταν πάνω στους κρημνούς σαν χρυσή μπογιά, τα βλέφαρα της Καράλυ τρεμόπαιξαν, και ανασηκώθηκε, μουγκρίζοντας. Η όρασή της ήταν, αρχικά, θολή, και έτριψε τα μάτια της για να συνέλθει. Ο αντίχειρας του δεξιού της χεριού αισθάνθηκε κάτι υγρό και κολλώδες. Η δολοφόνος ψηλάφισε το κεφάλι της. Είχε χτυπήσει στα βράχια, αλλά, ευτυχώς, η αιμορραγία είχε σταματήσει· το αίμα είχε πήξει επάνω στην πληγή.

Το βλέμμα της πήγε στο αριστερό της πόδι, γιατί θυμόταν πως το ξιφίδιο που της είχε πετάξει ο άντρας –το ξιφίδιο που είχε δεχτεί προτού χάσει την ισορροπία της και κουτρουβαλήσει– την είχε πετύχει εκεί… εκεί όπου την είχε πετύχει και το ξιφίδιο του άλλου άντρα, εκείνου ο οποίος βρισκόταν στην ομάδα της ξανθιάς, κουτσής γυναίκας.

Από τον μηρό της προεξείχε η λαβή του όπλου, καθώς κι ένα μέρος της αιματοβαμμένης λεπίδας. Αναστενάζοντας, άπλωσε το δεξί της χέρι και τράβηξε το ξιφίδιο έξω, αφήνοντας το αίμα να τρέξει επάνω στο παντελόνι της. Η πληγή ετούτη ήταν μερικούς πόντους πιο κάτω απ'την άλλη πληγή, η οποία είχε προκληθεί με τον ίδιο τρόπο.

Τι καταραμένη νύχτα κι αυτή!

Η Καράλυ έψαξε να δει αν ο μικρός, δερμάτινος σάκος βρισκόταν ακόμα κρεμασμένος από τον ώμο της, και διαπίστωσε ότι ήταν εκεί. Ωραία. Είχε, τουλάχιστον, μαζί της ό,τι θα χρειαζόταν για να περιποιηθεί το τραύμα.

Για να δέσει την προηγούμενη πληγή είχε σκίσει το παντελόνι της μόνο στο σημείο του χτυπήματος και την είχε τυλίξει μ'ένα καθαρό

πανί· τώρα, θα έκανε περισσότερα και για τις δύο πληγές. Έσκισε, με τα χέρια, όλο το αριστερό μπατζάκι του υφασμάτινου παντελονιού της και το πέταξε παραδίπλα, μουλιασμένο στο αίμα καθώς ήταν. Από τον σάκο της έβγαλε ένα μικρό φλασκί με νερό και καθάρισε τα τραύματα· ύστερα, τους έριξε δυνατό οινόπνευμα από ένα άλλο φλασκί, και έτριξε τα δόντια, μουγκρίζοντας, καθώς αισθάνθηκε σαν φωτιά να τύλιξε όλο της το πόδι. Όταν μπόρεσε ξανά να αναπνεύσει, έδεσε τις πληγές με επιδέσμους.

Εντάξει· τώρα, που είχε περιποιηθεί τον εαυτό της, μπορούσε να δει τι είχε γίνει και με τους άλλους. Υπήρχε, βέβαια, και το τραύμα στο κεφάλι της, μα αυτό δεν της φαινόταν τόσο σημαντικό· θα το φρόντιζε αργότερα.

Πιάστηκε από έναν βράχο και ορθώθηκε. Κοίταξε τριγύρω και–

Ζαλίστηκε. Τελικά, ίσως το τραύμα στο κεφάλι της να μην ήταν τόσο επιπόλαιο όσο νόμιζε. Έκλεισε τα μάτια της για λίγο, για να συνέλθει, και τ'άνοιξε, πάλι, κοιτάζοντας επάνω στους κρημνούς…

…και παρατηρώντας κάποιον να βρίσκεται πεσμένος ανάσκελα. Κάποιον που έμοιαζε με τον Ρούβλαρ.

Σκαρφάλωσε, προσεκτικά, ώς εκεί και γονάτισε πλάι του, πιάνοντας τον σφυγμό στο λαιμό του. Ο άντρας ήταν νεκρός.

«Σκατά,» μουρμούρισε η Καράλυ, και έψαξε για τους υπόλοιπους.

Τον Ναβάρο τον βρήκε λίγο παραπέρα, με το κρανίο του τσακισμένο από κάποια σπαθιά. Τα μυαλά του ήταν απλωμένα τριγύρω. Η Καράλυ δεν μπήκε στον κόπο να ελέγξει αν ήταν ζωντανός. Συνέχισε να ψάχνει για τους άλλους, αν και, πια, δεν έμεναν πολλοί: μονάχα ο Μαράνκο και η Φέλκιν· και η δολοφόνος είχε τη δυσοίωνη αίσθηση πως δε θα τους έβρισκε: ή, τουλάχιστον, δε θα τους έβρισκε ζωντανούς.

Η Φέλκιν ήταν, όντως, νεκρή· κάποιος τής είχε σκίσει την κοιλιά, με το σπαθί του, και τα έντερά της ήταν απλωμένα στο έδαφος. Η αποφορά κοντά της ήταν αποπνιχτική. Η Καράλυ απομακρύνθηκε, αναζητώντας τον Μαράνκο, και μη βρίσκοντάς τον πουθενά.

Πρέπει να την είχε γλιτώσει ο τρελός, και πρέπει να είχε φύγει, μάλλον για να επιστρέψει στη Σερανβέλ. *Και καλύτερα να κάνω κι εγώ το ίδιο.*

Άρχισε να κατεβαίνει τους κρημνούς, αργά και με προσοχή, καθώς ολόκληρο το αριστερό της πόδι τη λόγχιζε με έντονο πόνο.

Πώς αποτύχαμε έτσι; Τι συνέβη; Η Καράλυ δεν μπορούσε εύκολα να το εξηγήσει. Τους την είχαν φέρει πολύ άσχημα. Και δεν την ένοιαζε τόσο για τους συντρόφους της· απλοί συνεργάτες ήταν: τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο· είχε γνωρίσει πολλούς σαν κι αυτούς. Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν το γεγονός ότι, μετά από ετούτη την αποτυχία, ίσως να έχανε την πληρωμή που της είχε υποσχεθεί ο Σάρκο· ίσως ο Σάρκο ν'αποφάσιζε ακόμα και να τη διώξει από τη συντεχνία του. Να πάρει! και την είχε βολέψει καλά εκεί. Όλα ανάποδα έπρεπε να της πηγαίνουν;

Φτάνοντας κάτω απ'τους κρημνούς, διαπίστωσε ότι το άλογό της έλειπε, όπως επίσης και τ'άλογα των υπολοίπων. Αναστέναξε, βαριά και κουρασμένα. Η οδοιπορία προς την Πόλη των Ανοιγμάτων θα ήταν μακριά και δύσκολη. Δεν είχε καθόλου χρήματα επάνω της, και οι πληγές στο αριστερό της πόδι θα την ανάγκαζαν να πηγαίνει σαν γριά.

Ωστόσο, έπρεπε να ξεκινήσει.

Δεν εμέλλετο, όμως, να φτάσει ποτέ στη Σερανβέλ. Καμια μέρα δρόμο πριν από τα περίχωρα της πόλης, λύκοι τής επιτέθηκαν και την κατασπάραξαν μέσα στη νύχτα.

Τώρα που η Θήρνα και οι υπόλοιποι είχαν βρει άλογα, το ταξίδι τους προς τη Σερανβέλ δε θα ήταν, πλέον, ούτε κουραστικό ούτε μακρύ· και, σε αντίθεση με την Καράλυ, θα έφταναν σώοι και αβλαβής στην Πρώτη Πύλη της Πόλης των Ανοιγμάτων μετά από δυόμισι ημέρες.

Το βράδυ της πρώτης ημέρας του ταξιδιού τους, η Ναράμια ζύγωσε τον Μαράνκο, ο οποίο έτρωγε μόνος του, απόμερα. Του είχαν λύσει τα χέρια προσωρινά, γιατί, ασφαλώς, κανένας δεν ήθελε να τον ταΐζει.

«Νομίζω,» του είπε η Ναράμια, υπομειδιώντας, «πως ήρθε η ώρα εγώ να σου κάνω την ερώτηση *ποιος είσαι*.»

«Το ξέρεις τ'όνομά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, συνεχίζοντας το φαγητό του. Κομμάτια ψωμιού είχαν πιαστεί πάνω στα πλούσια, ξανθά του μούσια.

Η Ναράμια κοντοκάθισε εμπρός του κι ακούμπησε τους πήχεις της στα γόνατά της. Το εσωδερμικό άλγος λόγχιζε και φαγούριζε όλη τη δεξιά της μεριά, μα εκείνη έσπρωχνε την ενόχλησε σ'ένα απόμακρο, σκοτεινό σημείο του μυαλού της· εξάλλου, τώρα είχε κάτι άλλο που την απασχολούσε.

«Ναι, το όνομά σου το ξέρω,» είπε στον άντρα με το καμένο πρόσωπο, «αλλά δεν ξέρω τίποτ'άλλο για σένα. Πώς είναι δυνατόν να… *αισθάνεσαι* κάτι εντός μου; Τι είσαι, ιερέας της Φλόγας;»

Τα μάτια του Μαράνκο στένεψαν ελαφρώς στην αναφορά του ονόματος των ιερέων, και η όψη του σκοτείνιασε. «Όχι, δεν είμαι ιερέας…»

«Τότε, πώς;»

«Εσύ είσαι ιέρεια;» τη ρώτησε, απότομα, προτού εκείνη προλάβει να συνεχίσει.

«Όχι–»

«Τότε, πώς είσαι αυτό που είσαι;»

«Δε σε καταλαβαίνω.»

«Υπάρχει μια δύναμη μέσα σου,» της είπε ο Μαράνκο. «Μια δύναμη που μοιάζει με των ιερέων, μα είναι διαφορετική. Σαν νάναι τ'αντίθετό της.»

«Πώς ξέρεις με τι μοιάζει η δύναμη των ιερέων, Μαράνκο;»

«Ξέρω… γιατί, για λίγο καιρό, ήμουν ανάμεσά τους.»

Η Ναράμια δε μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει. Μα εκείνος έμεινε σιωπηλός, κοιτάζοντας τα ξερά, καλοκαιρινά χόρτα. «Σ' έδιωξαν από το Ναό;» τον ρώτησε, τελικά.

«Όχι,» είπε ο Μαράνκο, βραχνά· «έφυγα.»

«Έφυγες;»

Ο Μαράνκο ένευσε· και εξήγησε: «Ο πατέρας μου, κάποτε, είχε ζητήσει τη βοήθεια του Ναού, Ναράμια, και οι ιερείς τού είπαν ότι θα τον βοηθούσαν, αν ήταν διατεθειμένος να πληρώσει. Η πληρωμή θα ήταν ένα από τα παιδιά του, το οποίο θα έπαιρναν ως ιερόδουλο, αν δεν είχε τη Φλόγα εντός του, ή ως ιερέα, αν την είχε. Ο πατέρας

μου συμφώνησε· και, μια μέρα, ήρθαν στο σπίτι μας και με πήραν, λέγοντας πως ήμουν 'Χαρισματικός'. Εγώ, βέβαια, δεν ήξερα τίποτα για όλ'αυτά, μέχρι τότε. Έτσι… μου ήρθε κάπως *ξαφνικό*, θα μπορούσες να πεις.»

Ο Μαράνκο πήρε μια ανάσα, σαν να του ήταν δύσκολο να μιλά για τούτα τα πράγματα. Σαν να μην είχε μιλήσει ποτέ σε κανέναν για τούτα τα πράγματα αλλά στη Ναράμια να είχε αποφασίσει να μιλήσει επειδή τη θεωρούσε κάτι το ξεχωριστό, κάτι το *διαφορετικό*.

«Οι ιερείς με πήραν στο Ναό κι άρχισαν να με διδάσκουν. Ο Ναός… είναι ένα μαγευτικό και εφιαλτικό μέρος, συγχρόνως, Ναράμια…» Διέκοψε τον εαυτό του, μοιάζοντας να μη θέλει να την κουράσει μ'αυτά. Έγλειψε τα χείλη του, και είπε: «Ένας διάκονος – γιατί, στην αρχή, διάκονος είσαι, όχι ιερέας– πρέπει να μάθει να *ελέγχει* τη Φλόγα. Δεν είναι έτσι εύκολο, ξέρεις. Είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο. Και το ότι είσαι Χαρισματικός δε σημαίνει πολλά. Σημαίνει μονάχα ότι έχεις τη *δυνατότητα* να τα καταφέρεις, όχι ότι θα τα καταφέρεις κιόλας.

»Υπάρχουν τρεις Θεοί της Φλόγας, όπως σίγουρα θάχεις ακούσει. Τα ονόματά τους είναι Νάοργκομ, Ρουάζναλ, Ρέηζ. Και υπάρχουν τρία στάδια απ'τα οποία πρέπει να περάσει ο διάκονος. Τρία στάδια που το καθένα σχετίζεται και μ'έναν απ'τους Θεούς.» Η Ναράμια, παρά τις περιπέτειες που είχε περάσει, παρά τους κινδύνους που είχε αντιμετωπίσει σ'όλη της τη ζωή, αισθανόταν τις τρίχες της να έχουν σηκωθεί, καθώς τ'άκουγε τούτα. Ανέκαθεν είχε μέσα της, βαθιά ριζωμένο, έναν έντονο υπερφυσικό φόβο για τους ιερείς της Φλόγας και το Ναό τους. «Τρία πνευματικά στάδια, που έπρεπε να παλέψω και να υπερνικήσω…» είπε ο Μαράνκο, με αδύναμη φωνή· το βλέμμα του εξακολουθούσε να είναι εστιασμένο στο ξερό χορτάρι, αλλά ο σημαδεμένος άντρας έμοιαζε να κοιτάζει κάπου αλλού, σαν να έβλεπε κάποιο όραμα ή σαν να ονειρευόταν ξυπνητός. «Το πρώτο στάδιο, το στάδιο του Νάοργκομ, το πέρασα. Είναι κείνο το στάδιο που πρέπει να βρεις τη Φλόγα εντός σου, τη Φλόγα Που Αρχίζει Να Καίει. Το πρώτο βήμα. Και μετά… είναι ο Ρουάζναλ…» Τώρα, η φωνή του έτρεμε. «Η Δυνατή Φλόγα. Δεν μπόρεσα… δεν κατάφερα να τον αντιμετωπίσω. Απέτυχα.» Έκλεισε τα μάτια. «Δεν

έκανα εγώ για ιερέας, έτσι κι αλλιώς. Έπρεπε εξαρχής να με είχαν αφήσει ήσυχο!» φώναξε, σαν ξαφνικά νάχε θυμώσει. «Ποτέ δε θα πήγαινα στον καταραμένο Ναό τους! Αλλά, τώρα που ήμουν εκεί, δε θα μ'αφήνανε να φύγω· ήμουν σίγουρος. Θα με κρατούσαν με το ζόρι, γιατί ο πατέρας μου τους *χρωστούσε*. Εγώ, όμως, δεν μπορούσα να μείνω, και τόσκασα. Έφυγα απ'το Ναό, Ναράμια.» Το βλέμμα του υψώθηκε, ατενίζοντας την καταπρόσωπο. «Και δεν ήθελα ποτέ ξανά να με βρουν. Ποτέ ξανά. Βεβαιώθηκα γι'αυτό…» Τα χέρια του άγγιξαν απαλά το καμένο του πρόσωπο, ξεκινώντας απ'το μέτωπο και κατεβαίνοντας ώς το γενειοφόρο του σαγόνι. «Βεβαιώθηκα.»

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε η Ναράμια, σοκαρισμένη. *Ο ίδιος το έκανε αυτό στον εαυτό! Ο ίδιος έκαψε την όψη του! Ο άνθρωπος είναι τρελός…* πράγμα το οποίο επιβεβαίωνε, τώρα, η γυαλάδα των ματιών του.

Μια παρόρμηση την έπιασε, να σηκωθεί και να φύγει, ν'απομακρυνθεί από τον Μαράνκο· μα συγκράτησε τον εαυτό της και έμεινε. *Παρά την τρέλα του, ίσως να μπορεί να με βοηθήσει. Αν και δεν είναι ιερέας της Φλόγας, είναι… είναι ένας* εν δυνάμει *ιερέας της Φλόγας.*

«Λυπάμαι…» του είπε, με σπασμένη φωνή.

Ο Μαράνκο φάνηκε να προσβάλλεται· η όψη του αγρίεψε. «Δεν υπάρχει τίποτα για να λυπάσαι! Εγώ το επέλεξα!»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Δεν το εννοούσα έτσι· με συγχωρείς. Πες μου, όμως: τι είν'αυτό που είδες μέσα μου; Μπορείς να… να μου το *εξηγήσεις* πιο καλά;»

Ο Μαράνκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μπορώ να σου πω μόνο ό,τι σου είπα. Υπάρχει μέσα σου κάποια δύναμη· κάποια δύναμη παρόμοια με των ιερέων αλλά και, συγχρόνως, τόσο *διαφορετική*…»

Η Ναράμια δίστασε λίγο, κι ύστερα τον ρώτησε: «Πιστεύεις στον Γέροντα των Ανοιγμάτων;»

Ο Μαράνκο μειδίασε, αποκαλύπτοντας κιτρινισμένα δόντια. «Μάλλον, είμαι πολύ μεγάλος για να τον πιστεύω, ε;»

«Τον συνάντησα,» είπε, σοβαρά, η Ναράμια.

«Αα-χα-χα-χα-χα-χα!» ξέσπασε σε γέλιο ο Μαράνκο, και τη χτύπησε στον ώμο. Προφανώς, νόμιζε ότι του έκανε πλάκα.

Η Ναράμια δε γέλασε, όμως· ούτε καν χαμογέλασε. «Σοβαρολογώ. Με έριξαν στα Ανοίγματα, και έζησα. Εξαιτίας του Γέροντα.»

Ο Μαράνκο συνοφρυώθηκε.

«Και νομίζω πως εκείνος μού έδωσε τη δύναμη που μπορείς να νιώσεις μέσα μου. Αισθάνομαι τα Λό'ορ, Μαράνκο, και έχω ανοσία στο δηλητήριό τους, όπως πρόσφατα ανακάλυψα.»

Ο σημαδεμένος άντρας δε μίλησε. Έπιασε, πάλι, να τρώει το φαγητό του, σιωπηλός και συλλογισμένος.

Η Ναράμια τον περίμενε να της πει κάτι· και, όταν είδε ότι αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί, ορθώθηκε, νιώθοντας τα πόδια της πιασμένα από την προηγούμενή της στάση. Στράφηκε, για να φύγει–

«Αισθάνομαι και κάτι άλλο εντός σου, Ναράμια,» είπε ο Μαράνκο.

Η γυναίκα τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της.

«Μια άλλη δύναμη, η οποία δεν είναι με το μέρος σου, αλλά εναντίον σου.»

«Τι θες να πεις; Ποια άλλη δύναμη;» Στράφηκε, για να τον αντικρίσει ευθέως.

«Μοιάζει με αράχνες που κατατρώγουν τη ζωή.»

Η Ναράμια ένιωσε το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος να θεριεύει στη δεξιά της μεριά, σαν να είχε αντιληφτεί ότι κάποιος μιλούσε γι'αυτό και σαν να ήθελε να δείξει πόσο ισχυρό ήταν.

«Θα ξανασυζητήσουμε,» είπε η τυχοδιώκτρια στον Μαράνκο, και απομακρύνθηκε.

Τελικά, η υποψία που είχε ήταν αληθινή: το εσωδερμικό άλγος δεν ήταν μονάχα σωματική ασθένεια, αλλά και πνευματική, υπερφυσική. Αλλιώς, πώς θα την αισθανόταν αυτός ο άντρας;

Ίσως, σκέφτηκε η Ναράμια, *να έχω αρχίσει να βρίσκω τη θεραπεία. Ίσως να είμαι σε καλό δρόμο.*

Ωστόσο, μέχρι να φτάσουν στη Σερανβέλ, δεν ξαναμίλησε με τον Μαράνκο, χαμένη στους προσωπικούς της συλλογισμούς και διστάζοντας να συζητήσει με τον παράξενο, σημαδεμένο άντρα.

Κεφάλαιο Δέκατο-Έβδομο
—Επιστροφή—

«Σταματήστε!» είπε ο Θόρλο, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου του. «Είναι ώρα ν'αποφασίσουμε κάτι.»

Βρίσκονταν καμια διακοσαριά μέτρα απόσταση από την Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ, και όλοι τους ήταν ανυπόμονοι να μπουν στην πόλη, ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Ο μόνος που έμοιαζε να διστάζει ήταν ο Θόρλο.

«Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με δαύτον,» εξήγησε, κοιτάζοντας τον Μαράνκο στο απογευματινό φως των ήλιων, που ο ένας γλιστρούσε προς την Ανατολή κι ο άλλος προς τη Δύση. «Δεν μπορούμε να τον πάρουμε στην πόλη με τα χέρια δεμένα, αλλά ούτε και μπορούμε να τον λύσουμε και να τον αφήσουμε να πάει στ'αφεντικό του και να του πει όσα έγιναν. Δεν πιστεύω να μας συμφέρει.»

Ο Δάρφο ατένισε τον Θόρλο με καχυποψία. *Παράξενο είναι το γεγονός ότι ενδιαφέρεσαι τόσο. Ένας απλός μισθοφόρος δε θα ενδιαφερόταν καθόλου.* «Έχεις δίκιο. Ούτε κι εγώ πιστεύω να μας συμφέρει.»

«Συμφωνούμε, λοιπόν.»

«Και τι προτείνετε;» Τα μάτια της Ναράμια στένεψαν. Δεν ήθελε να σκοτώσουν τον Μαράνκο. Δεν είχε ακόμα συζητήσει μαζί του όλα όσα επιθυμούσε να συζητήσει. Ίσως αυτός ο άνθρωπος να είχε κάποιες πολύ σημαντικές απαντήσεις για εκείνη, ή ίσως να μπορούσε να *βρει* κάποιες απαντήσεις, μέσω των δυνάμεών του.

Ο Δάρφο μίλησε προτού προλάβει ο Θόρλο να πει τίποτα: «Η μισθοφορική μου ομάδα αποδεκατίστηκε σε τούτη την αποστολή. Μονάχα εγώ γλίτωσα. Ωστόσο, δε σκοπεύω να παραιτηθώ από το επάγγελμα. Έχω μια κάποια φήμη στη Σερανβέλ, και, καλώς

εχόντων των πραγμάτων, θα οργανώσω μια καινούργια ομάδα. Μαράνκο,» είπε, στρεφόμενος στον σημαδεμένο άντρα, «θα μπορούσες να είσαι το πρώτο μέλος αυτής της ομάδας. Δεδομένου πάντα ότι θα φύγεις από τις υπηρεσίες του Σάρκο.»

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα μ'αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε χρωστάω τίποτα στον Σάρκο, ενώ σ'εσάς χρωστάω τη ζωή μου. Η πρότασή σου με τιμά, Δάρφο.»

«Ωραία, τότε!» είπε ο Δάρφο, μειδιώντας. «Νομίζω πως έτσι λύνεται αυτό το ζήτημα, τι λέτε κι εσείς;» ρώτησε τους άλλους.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «λύνεται μια χαρά.» Θεωρούσε όλη ετούτη την κουβέντα ανούσια. Τώρα, που βρισκόταν και πάλι στη Σερανβέλ, είχε τόσα πράγματα να κάνει· δεν είχε χρόνο να κάθεται ν'ασχολείται με την τύχη ενός μισθοφόρου. Έπρεπε να μιλήσει στην οικογένειά της (ο πατέρας της, άραγε, θα είχε επιστρέψει ακόμα από τα Νησιά του Χρυσού Φωτός;), να βρει αυτόν τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα (τον Χαλκοπρόσωπο, όπως τον είχε αποκαλέσει ο Μαράνκο), να επισκεφτεί το πανδοχείο «*Το Αλλοτινό Στέκι*» (για να τηρήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στη Σαρντάλα), και να προσπαθήσει να ανακαλύψει τι συνέβαινε με τις επιθέσεις που δέχονταν οι Σερανβέλιοι έμποροι–

«Έχει καλώς.» Τα λόγια του Θόρλο διέκοψαν τις σκέψεις που είχαν πλημμυρίσει το νου της. «Ελπίζω μόνο, Δάρφο, το σκυλί που αποφάσισες να πάρεις σπίτι να μη σου δαγκώσει το χέρι.» Και, στρέφοντας το άλογό του, τρόχασε προς την Πόλη των Ανοιγμάτων· οι οπλές του ζώου αντηχούσαν επάνω στον πλακόστρωτο δρόμο.

Η Ναράμια έλυσε τα χέρια του Μαράνκο, και η ομάδα ακολούθησε τον Θόρλο.

Στην Πρώτη Πύλη, οι φρουροί τούς σταμάτησαν, για να τους ελέγξουν. «Μισθοφόροι είστε;» τους ρώτησε ένας, βλέποντας τα όπλα επάνω τους.

«Δεν είναι προφανές;» αντιγύρισε ο Δάρφο. «Μπορούμε, τώρα, να περάσουμε, ή χρωστάμε κάτι;»

Ο φρουρός τούς έκανε νόημα να περάσουν, και μπήκαν στους δρόμους της Σερανβέλ, τους οποίους το απόγευμα γέμιζε με τις σκιές του.

«Υποθέτω,» είπε ο Δάρφο στους συντρόφους του, «πως κάπου εδώ θα χωριστούμε. Κυρία Πτεράργυρη, θα πάτε στην οικογένειά σας, αν δεν κάνω λάθος;»

Η Θήρνα κατένευσε. «Ναι, πρέπει να τους δω και να τους μιλήσω. Όμως, μετά, θέλω να μιλήσω και σ'εσάς.» Κοίταξε τη Ναράμια. «Έχουμε κάποιες αποφάσεις να πάρουμε.»

Ο Δάρφο ήξερε τι είχαν συζητήσει η Πτεράργυρη και η τυχοδιώκτρια· η δεύτερη τού τα είχε πει ένα βράδυ, καθώς ταξίδευαν. «Αν θέλετε και τη δική μου βοήθεια,» δήλωσε, «μπορώ να σας την προσφέρω. Υπηρετούσα χρόνια την οικογένειά σας, κι αυτό που συνέβη στο καραβάνι του Βισκάλο το έχω πάρει σχεδόν προσωπικά. Θα ήθελα να είμαι εκεί όταν αντικρίσετε αυτόν τον Χαλκοπρόσωπο. Κι επιπλέον, έχω δώσει και μια υπόσχεση…» Τώρα, κοίταξε τη Ναράμια…

…κι εκείνη θυμήθηκε τα λόγια που της είχε πει προτού φύγουν με το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ: *Πού ξέρεις, τότε, όταν έχουμε γυρίσει από το Πάρντβακ, μπορεί και να σε βοηθήσω να πάρεις την εκδίκησή σου.*

Για ποιο λόγο; τον είχε ρωτήσει.

Επειδή το θέλω, είχε απαντήσει εκείνος.

Νόμιζα πως ό,τι έκανες το έκανες για τα λεφτά, Δάρφο.

Ναι, κατά κανόνα, ό,τι κάνω το κάνω για τα λεφτά. Αλλά υπάρχουν πάντα και οι εξαιρέσεις…

Η Ναράμια χαμογέλασε, αχνά. Τη γέμιζε μ'ένα ζεστό συναίσθημα το γεγονός ότι ο Δάρφο δεν είχε ξεχάσει.

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα στον μισθοφόρο. «Η βοήθειά σου είναι ευπρόσδεκτη· και κάτι μού λέει ότι θα τη χρειαστούμε. Τα πράγματα είναι πολύ μπερδεμένα.»

«Της ίδιας γνώμης είμαι κι εγώ, κυρία Πτεράργυρη.»

Ο Σιάρνο καθάρισε το λαιμό του, παρεμβαίνοντας: «Κυρία Πτεράργυρη;»

Η Θήρνα στράφηκε να τον κοιτάξει. Είχαν σταματήσει στην Οδό της Μούχλας, καθώς μιλούσαν, γιατί δεν ήταν σίγουροι ακόμα ποιο δρόμο θ'ακολουθούσε ο καθένας.

«Απ'ό,τι έχω καταλάβει,» είπε ο Σιάρνο, «σκοπεύετε να ασχοληθείτε με την υπόθεση των καταστροφών που συμβαίνουν στους

εμπόρους. Κι επίσης, έχω καταλάβει ότι το πρόβλημα είναι γενικευμένο· δεν αφορά μόνο έναν-δυο εμπόρους. Επομένως, αν θέλετε και τη δική μου βοήθεια, θα την έχετε. Θα κάνω ό,τι μπορώ.»

«Σ'ευχαριστώ, Σιάρνο,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Πού μένεις; Πού θα μπορούσα να σε βρω;»

«Στην Άρχουσα Συνοικία. Πάνω από την Οδό του Πονηρού.» Και τις εξήγησε πώς να πάει στο σπίτι του.

«Και τώρα, υποθέτω θα κατευθυνθείς προς τα εκεί;»

«Ναι. Θέλω να δω την οικογένειά μου.»

«Οι υπόλοιποι,» ρώτησε η Θήρνα, «πού πηγαίνετε;»

Ο Καθάλο κι ο Ήρλεθ αποκρίθηκαν ότι θα πήγαιναν στη Συντεχνία των Πορφυρών Χιτώνων, για να αναφέρουν την επιστροφή τους στην Πόλη των Ανοιγμάτων. Ο Ράντλεμ είπε ότι θα πήγαινε, μάλλον, στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους.

«Εγώ,» είπε ο Θόρλο, «λέω να επισκεφτώ τον κύριο Άρντλεθ, για να του αναφέρω τι συνέβη, αφού κανένας από σας δεν το σκέφτηκε, λεβέντες μου.»

«Ο κύριος Άρντλεθ θα ενημερωθεί από τη συντεχνία μας, ασφαλώς!» αντιγύρισε ο Καθάλο.

«Όπως νομίζετε. Τότε, ίσως κι εγώ θάπρεπε να πάω σπίτι.»

«Και πού μένεις;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Αυτό είναι δική μου δουλειά, έτσι δεν είναι, αδελφέ;»

Αν φύγεις τώρα, σκέφτηκε ο Δάρφο, *μάλλον δε θα μάθω ποτέ τίποτε άλλο για σένα. Το πρόβλημα, βέβαια, είναι πως δεν μπορώ και να σε εμποδίσω να φύγεις. Επομένως, δε φαίνεται νάχω και πολλές επιλογές…* Προτίμησε να μείνει σιωπηλός, διώχνοντας απ'το μυαλό του τις απορίες και τα ερωτηματικά που είχε σχετικά με τον Θόρλο.

«Εσύ πού θα πας, Δάρφο;» ρώτησε η Θήρνα.

«Στον *Μαύρο Πέλεκυ*.»

«Κι εγώ,» δήλωσε η Ναράμια.

«Κι εγώ το ίδιο,» είπε ο Μαράνκο.

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Θα σας συναντήσω εκεί το βράδυ.»

Ο Βαρνάλο και ο Βάλκο έπαιζαν ένα παιχνίδι με κάρτες και ξύλινα πιόνια, καθισμένοι στην πέτρινη εξωτερική σκάλα της οικίας των Περίδετων, όταν η πόρτα από κάτω τους άνοιξε και η Θήρνα μπήκε, ακολουθούμενη από τον Βόνιορ.

Τα μάτια του Βαρνάλο γούρλωσαν, προς στιγμή, καθώς αντίκρισε την αδελφή του, και, φωνάζοντας το όνομά της, έτρεξε, κατέβηκε τα σκαλοπάτια, και έπεσε πάνω της και την αγκάλιασε σφιχτά από τη μέση. Η Θήρνα παραλίγο να χάσει την ισορροπία της, από την έφοδο του μικρού αγοριού, και να σωριαστεί· αλλά δε σωριάστηκε: παρέμεινε όρθια, και, γελώντας, αγκάλιασε τον αδελφό της κι εκείνη, κρατώντας τον κοντά της. Ύστερα, πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες της και τον φίλησε στη μύτη.

«Θήρνα!» φώναξε ξανά ο Βαρνάλο. «Πού είχες πάει; Είχες εξαφανιστεί!»

Εκείνη χαμογέλασε. «Χρειάστηκε να ταξιδέψω, για να μάθω κάποια πράγματα. Εσύ πώς είσαι;»

«Καλά!»

«Η μαμά είναι εδώ;»

«Ναι, επάνω είναι. Έλα!» Ο Βαρνάλο άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, προς τον πρώτο όροφο της οικίας, αγνοώντας τον ξάδελφό του, που εξακολουθούσε να κάθεται στα σκαλοπάτια.

Η Θήρνα ακολούθησε τον αδελφό της, και στον Βάλκο είπε: «Γεια σου, Βάλκο,» καθώς περνούσε από δίπλα του.

«Γεια…» αποκρίθηκε εκείνος. Το βλέμμα του πήγαινε μια στη Θήρνα μια στον Βόνιορ, ο οποίος την ακολουθούσε.

Ο Βαρνάλο είχε ήδη φτάσει στον πρώτο όροφο, και άνοιξε την πόρτα, μπαίνοντας και φωνάζοντας: «Μαμά! Η Θήρνα είν'εδώ!»

Η Θήρνα χαμογέλασε. Την ευχαριστούσε που άκουγε ξανά τη φωνή του αδελφού της· την ευχαριστούσε που βρισκόταν ξανά κοντά στην οικογένειά της. Ορισμένες στιγμές εκεί έξω, στις ερημιές δυτικά της Σερανβέλ, νόμιζε ότι ποτέ δε θα επέστρεφε στην Πόλη των Ανοιγμάτων για να δει και πάλι τους δικούς της ανθρώπους.

Όταν ανέβηκε κι εκείνη στον πρώτο όροφο και πέρασε το κατώφλι της ανοιχτής πόρτας, είδε στην τραπεζαρία τη Μάριλιν, τη Ζεθάλιν,

και τη γιαγιά. Οι δυο πρώτες ήταν όρθιες και έμοιαζαν να αντικρίζουν φάντασμα, σαν να μην πίστευαν ότι η Θήρνα είχε, όντως, επιστρέψει. Ύστερα, η Μάριλιν την πλησίασε και την αγκάλιασε, σφιχτά.

«Πού ήσουν; Πού είχες πάει; Δε μου είχες πει τίποτα, Θήρνα! Τίποτα! Έπρεπε να μου είχες πει κάτι. Δεν ήξερα, πια, τι να υποθέσω, τόσο καιρό που έλειπες.» Καθώς την άφησε απ'την αγκαλιά της, η Θήρνα είδε ότι τα μάτια της είχαν δακρύσει.

«Με συγχωρείς, μητέρα,» αποκρίθηκε, «αλλά έπρεπε να φύγω, και το ήξερα ότι δε θα συμφωνούσες μαζί μου–»

«Φυσικά και δε θα συμφωνούσα!» είπε η Μάριλιν, όμως δεν υπήρχε μομφή στη φωνή της· χαιρόταν μονάχα που η κόρη της είχε επιστρέψει ασφαλής, όπου κι αν είχε πάει.

«Θα σου εξηγήσω και θα καταλάβεις,» υποσχέθηκε η Θήρνα. «Θα δεις ότι το ταξίδι μου ήταν, πραγματικά, σημαντικό.» Στράφηκε στη Ζεθάλιν. «Θεία, πώς είσαι;»

«Καλά,» απάντησε εκείνη, αλλά κάτι έμοιαζε να την απασχολεί. Η Θήρνα μπορούσε να το καταλάβει απ'το βλέμμα της· δεν ήταν το συνηθισμένο βλέμμα της θείας Ζεθάλιν.

«Γιαγιά;»

«Καλωσόρισες, Θήρνα,» αποκρίθηκε η συνονόματη γηραιά γυναίκα. «Μας έβαλες όλους σε μεγάλη ανησυχία, με την εξαφάνισή σου, κόρη μου.»

«Υπήρχε λόγος που έφυγα,» τη διαβεβαίωσε η Θήρνα. Και ρώτησε τη Μάριλιν: «Ο μπαμπάς δεν έχει επιστρέψει ακόμα;»

«Όχι, όχι ακόμα.»

«Εντάξει. Τότε, πρέπει να μιλήσω σ'εσένα, μόνη. Πάμε κάτω για λίγο;»

Η Ζεθάλιν τις κοίταξε και τις δύο με κάποια καχυποψία, παρατήρησε η Θήρνα. Αναμφίβολα, αναρωτιόταν τι ήταν εκείνο που η ανιψιά της μπορούσε να αποκαλύψει μονάχα στη Μάριλιν και σε κανέναν άλλο.

Η όψη της γιαγιάς παρέμεινε όπως ήταν πριν. Έμοιαζε, απλά, ανακουφισμένη που η εγγονή της είχε επιστρέψει σώα και αβλαβής.

Ο Βαρνάλο φαινόταν να αισθάνεται το ίδιο, αν και το μέτωπό του σούφρωσε από περιέργεια, ακούγοντας τα λόγια της μεγάλης του αδελφής.

Η Μάριλιν κατένευσε. «Φυσικά. Πάμε.»

Η Θήρνα και η μητέρα της βγήκαν από την τραπεζαρία και κατέβηκαν την εξωτερική σκάλα, με τον Βόνιορ να τις ακολουθεί. Άνοιξαν την πόρτα του ισογείου, μπήκαν στον στενό, σκοτεινό διάδρομο, και προχώρησαν ώς το υπνοδωμάτιο της Μάριλιν.

«Με χρειάζεστε άλλο, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο Βόνιορ. Ήταν προφανές ότι απευθυνόταν στη Θήρνα.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ξεκουράσου.»

Ο Αργκανθικιανός έκλινε το κεφάλι και πήγε στο δωμάτιό του.

Η Μάριλιν άνοιξε την πόρτα του δικού της δωματίου, και εκείνη κι η κόρη της μπήκαν.

«Έχω πολλά να σου πω, μητέρα,» της είπε η Θήρνα, καθίζοντας σε μια καρέκλα. «Τόσα πολλά, και τόσο περίεργα, που δε θα μπορείς να τα πιστέψεις.»

Η Μάριλιν πήρε θέση στο κρεβάτι, αντίκρυ, διπλώνοντας το δεξί της πόδι από κάτω της.

«Κατά πρώτον,» συνέχισε η Θήρνα, «έμαθα πως οι επιθέσεις εναντίον του πατέρα δεν είχαν στόχο μονάχα εμάς. Ο εχθρός, δηλαδή, που κρύβεται πίσω απ'αυτές τις επιθέσεις δεν έχει στόχο μονάχα εμάς, αλλά όλους τους Σερανβέλιους εμπόρους. Τουλάχιστον, έτσι φαίνεται από την κατάσταση συνολικά.

»Κατά δεύτερον, βρήκα τη γυναίκα με το ασήμι στην πίσω μεριά των μποτών. Τη Ναράμια. Και μου αποκάλυψε ποιος την πλήρωσε για να προκαλέσει ζημιά στο καραβάνι μας.»

Το ενδιαφέρον της Μάριλιν ήταν, τώρα, φανερό στο πρόσωπο και στα μάτια της. Τα χέρια της ήταν σφιγμένα επάνω στα γόνατά της, και είχε λυγίσει προς το μέρος της κόρης της, σαν να ήθελε ν'ακούσει καλύτερα τα όσα τής έλεγε, ή σαν να φοβόταν ότι μπορεί να της ξέφευγε κάτι.

«Θα σ'τα εξηγήσω όλα με τη σειρά,» είπε η Θήρνα, και άρχισε να της μιλά για τα γεγονότα: για την παρακολούθηση του καραβανιού του Βισκάλο, για την επίθεση εναντίον του, για τους Λο'ανθάκ και τον Γυρολόγο και τους τοξότες, για την καταδίωξη των επιζώντων

της επίθεσης κατά του καραβανιού, για τον θάνατο του Άνρημ (κι εδώ ακόμα κι η Μάριλιν αισθάνθηκε λύπη να λογχίζει την καρδιά της, διότι, κατά πρώτον, μπορούσε να δει καθαρά τη δεκαπλάσια λύπη στην όψη της κόρη της και, κατά δεύτερον, ο Άνρημ, ό,τι κι αν ήταν, βάρβαρος ή πολιτισμένος, είχε υπηρετήσει πιστά και καλά τη Θήρνα ώς το τέλος· αν δεν ήταν εκείνος, ίσως το παιδί της Μάριλιν να βρισκόταν τώρα στις Σκιές), για τη φυγή του Γυρολόγου, για την επιστροφή στην Έβεραν και για τη συζήτηση με τη Ναράμια, και για τους μισθοφόρους του Σάρκο που επιχείρησαν να τους σκοτώσουν. Μονάχα για την υπόσχεση που είχε δώσει στη Σαρντάλα δεν μίλησε· ήθελε, πρώτα, να το ερευνήσει μόνη της αυτό το θέμα: να δει περί τίνος επρόκειτο.

«Η Φλόγα ήταν μαζί σου, Θήρνα μου,» είπε η Μάριλιν. «Η Φλόγα ήταν μαζί σου, και μαζί με όλους σας.»

«Ναι,» ένευσε η Θήρνα, «πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν. Καταλαβαίνεις, όμως, τι σημαίνουν όλα τούτα, μητέρα; Σημαίνουν ότι υπάρχουν προδότες μέσα στην ίδια την πόλη, οι οποίοι δρουν εναντίον των εμπόρων της –και, μάλιστα, Γυρολόγοι!»

«Πρέπει να ειδοποιηθούν οι Αρχές της Σερανβέλ,» είπε η Μάριλιν. «Γνωρίζεις το όνομα αυτού του Γυρολόγου που επιτέθηκε στο καραβάνι;»

«Όχι, αλλά ο Θόρλο –ένας από τους μισθοφόρους– νομίζω πως είδε το πρόσωπό του. Αν τον περιγράψουμε, σίγουρα θα τον αναγνωρίσουν. Εξάλλου, ποιος άλλος Γυρολόγος θα είχε πάρει τόσους Λο'ανθάκ μαζί του, μέσα στον τελευταίο μήνα;»

«Ναι, έχεις δίκιο…» είπε η Μάριλιν. «Και με τον αλχημιστή που ανέφερες τι θα γίνει; Δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε αν δεν έχουμε κάποιες αποδείξεις εναντίον του.»

«Το ξέρω. Και ή θα βρω αποδείξεις ή θα φροντίσω να τον ξεπαστρέψω αλλιώς. Όμως, προτού γίνουν αυτά, θεωρώ πως το σημαντικότερο είναι να μάθουμε για ποιους δουλεύει. Ο εχθρός μπορεί νάναι οι Τρεις Πόλεις, μα δεν είμαστε σίγουροι.»

«Να προσέχεις,» της είπε η Μάριλιν.

«Θα προσέχω, μητέρα· μην ανησυχείς για μένα.»

«Μην το λες αυτό, γιατί τότε ανησυχώ ακόμα περισσότερο.»

Η Θήρνα χαμογέλασε.

«Και μην κινηθείς μόνη σου εναντίον αυτών των ανθρώπων,» τόνισε η Μάριλιν. «Να μιλήσεις στις Αρχές, σε κάποιον… στον… Νομίζω πως ξέρω το κατάλληλο άτομο για να μιλήσεις.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε, περίεργη.

«Ονομάζεται Λανκόρο, και είναι πράκτορας του Συμβουλίου.»

«Πράκτορας του Συμβουλίου;»

«Ναι. Ερευνά υποθέσεις που το Συμβούλιο θεωρεί σημαντικές. Είχε έρθει εδώ για να μας κάνει ερωτήσεις σχετικά με την εξαφάνιση της Φιλράνα–»

«Την εξαφάνιση της *Φιλράνα*;» εξεπλάγη η Θήρνα.

«Σωστά, εσύ δεν το ξέρεις.»

«Τι έγινε όσο έλειπα, μητέρα;»

Η Μάριλιν πήρε μια βαθιά ανάσα και της είπε αυτά που γνώριζε: ότι κάποιοι άγνωστοι είχαν επιτεθεί στον Χανμάρο και στη Φιλράνα, μες στη νύχτα, ενώ βρίσκονταν στο Μεγάλο Παζάρι, και ότι είχαν ξυλοκοπήσει τον πρώτο και τοξέψει τη δεύτερη, η οποία, ύστερα, εξαφανίστηκε και κανείς δεν είναι βέβαιος αν σκοτώθηκε ή ακόμα ζει. Η Μάριλιν είχε δύο υποψίες: αυτοί οι άνθρωποι ή είχαν ανοιχτούς λογαριασμούς με τη Φιλράνα ή τον οίκο της, ή ήταν σταλμένοι από εκείνους που απειλούσαν τον Νολράκο, εκείνους που προκαλούσαν καταστροφές στους εμπόρους. Βέβαια, αν ήταν όντως από αυτούς, ετούτη τη φορά δεν είχαν αφήσει κανένα μήνυμα· δεν είχαν εξηγήσει γιατί έκαναν ό,τι έκαναν.

«Είναι, πράγματι, παράξενο,» παραδέχτηκε η Θήρνα. Και ρώτησε: «Αυτός ο Λανκόρο δεν ξαναεπισκέφτηκε το σπίτι, ύστερα από τη φορά που συζητήσατε;»

«Νομίζω πως ξαναήρθε, αλλά ήταν πρωί και δεν ήμουν εδώ. Η Ζεθάλιν μού ανέφερε την επίσκεψή του.»

«Κι από τότε δεν ξανάχει έρθει;»

«Όχι.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Μάλλον, συνεχίζει να ερευνά την υπόθεση, και δεν έχει άλλες ερωτήσεις να μας κάνει.» Ωστόσο, η Μάριλιν έπρεπε να παραδεχτεί ότι κι εκείνη την είχε παραξενέψει το γεγονός πως ο κύριος Λανκόρο δεν είχε ξαναπαρουσιαστεί, εδώ και τόσες ημέρες.

«Πού μπορώ να τον βρω;» ρώτησε η Θήρνα.

«Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, συνειδητοποιώντας πως τούτο δεν είχε ποτέ πριν περάσει από το νου της. Δεν είχε σκεφτεί εκείνη να πάει να βρει τον κύριο Λανκόρο· *αυτός* ήταν που πάντοτε ερχόταν.

«Τότε, πώς θα του μιλήσω, μητέρα;»

«Όταν πας στη φρουρά, ζήτησέ τον. Μάλλον, θα τον γνωρίζουν.»

«Ποιο είναι το επώνυμό του; Ή να υποθέσω πως ούτε αυτό το ξέρεις;»

«Ούτε αυτό το ξέρω,» παραδέχτηκε η Μάριλιν.

«Τέλος πάντων,» είπε η Θήρνα. «Δε θα πήγαινα να του μιλήσω κι αμέσως. Πρέπει να αποφασίσουμε κάποια πράγματα, προτού γίνει οτιδήποτε… κι απ'ό,τι βλέπω» –κοίταξε έξω απ'το μισάνοιχτο παράθυρο– «έχει ήδη βραδιάσει. Μιλάμε πολλή ώρα, μητέρα.»

«Με ποιους πρέπει να αποφασίσεις πράγματα;» θέλησε να μάθει η Μάριλιν.

Η Θήρνα σηκώθηκε απ'την καρέκλα. «Με τον Δάρφο και τη Ναράμια.»

Η Μάριλιν σηκώθηκε, επίσης. «Να τους προσέχεις όλους αυτούς. Δεν ξέρεις τι άνθρωποι είναι.»

«Τώρα πλέον, μητέρα, νομίζω πως *ξέρω* τι άνθρωποι είναι.»

«Αυτή η Ναράμια κανόνισε να πυρποληθεί η έπαυλή μας, εκτός απ'το γεγονός ότι σου επιτέθηκε!»

«Σου είπα ότι τους ξέρω· δεν σου είπα ότι έχω ξεχάσει,» αποκρίθηκε η Θήρνα, και το βλέμμα της, εκείνη τη στιγμή, ήταν σκοτεινό και τρομακτικό· έκανε ένα ρίγος να διαπεράσει τη Μάριλιν. «Δεν έχω ξεχάσει τίποτα. Και θα πληρώσουν όλοι, όπως τους αξίζει… στην ώρα τους.» Βάδισε μέχρι την πόρτα, έπιασε το πόμολο, και την άνοιξε.

Η Φλόγα μαζί σου, προσευχήθηκε η Μάριλιν, μένοντας σιωπηλή. *Η Φλόγα μαζί σου, κόρη μου.*

Η Θήρνα βγήκε στον διάδρομο, έκλεισε πίσω της, κι άρχισε να βαδίζει προς την εξώπορτα, με το ξύλινό της πόδι ν'αντηχεί στο πάτωμα,.

Δύο πόρτες άνοιξαν εμπρός της, συγχρόνως, η μία από τα δεξιά κι η άλλη από τ'αριστερά. Στο κατώφλι της πρώτης φάνηκε ο Βόνιορ·

στο κατώφλι της δεύτερης ο Χανμάρο. Μάλλον, κι οι δυο τους την περίμεναν, και την είχαν ακούσει να βαδίζει.

«Κυρία Πτεράργυρη…» άρχισε ο δούλος.

«Θήρνα…» άρχισε ο αδελφός της.

«Χανμάρο,» είπε εκείνη, σταματώντας. «Χανμάρο.» Χαμογέλασε και τον αγκάλιασε. Ό,τι κι αν είχε συμβεί παλιότερα αναμεταξύ τους, μπορούσαν τώρα να το ξεχάσουν. Σίγουρα, ήταν ανοησία του αδελφού της που είχε μιλήσει στον πατέρα τους τόσο ανοιχτά και τόσο γρήγορα, ενώ εκείνη τού είχε ζητήσει να κρατήσει κρυφές τις κινήσεις τους· μα η κατάσταση είχε αλλάξει, πλέον, και δεν είχε νόημα να του κρατά κακία για κάτι τόσο μικρό κι ασήμαντο. Εξάλλου, η Θήρνα διαισθανόταν ότι, σύντομα, θα είχαν όλοι τους πολύ πιο σημαντικά πράγματα να αντιμετωπίσουν.

Φίλησε τον Χανμάρο και στα δύο μάγουλα. «Έμαθα για τη Φιλράνα,» του είπε. «Λυπάμαι.»

Εκείνος έκλεισε τα μάτια κι αναστέναξε. «Η μητέρα σ'το είπε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, ψιθυριστά, η Θήρνα.

Ο Χανμάρο τής είπε κοντά στ'αφτί: «Η μητέρα δεν ξέρει σχεδόν τίποτα. Πρέπει να μιλήσουμε οι δυο μας· *μόνο* οι δυο μας. Έχω πολλά να σου πω. Πολλά και σημαντικά.»

Η Θήρνα τον κοίταξε στα μάτια, και είδε ότι ο αδελφός της δεν υπερέβαλλε στο ελάχιστο. Αυτά που είχε να της πει, όντως, τα θεωρούσε *πολύ* σημαντικά, και έκρινε ότι δεν μπορούσαν ακόμα να μαθευτούν από άλλους· εκείνος κι εκείνη όφειλαν να μιλήσουν ιδιαιτέρως. *Με εμπιστεύεται, παρά τα όσα μεσολάβησαν μεταξύ μας και παρά τον καιρό που έλειψα. Με εμπιστεύεται περισσότερο από τη μητέρα, και νομίζει πως εγώ είμαι το κατάλληλο άτομο για να μιλήσει.* Πράγμα το οποίο, η Θήρνα έπρεπε να παραδεχτεί, την παραξένευε.

Ωστόσο, έγνεψε καταφατικά και είπε: «Εντάξει, θα συζητήσουμε. Έχω κι εγώ πολλά να σου πω, Χανμάρο· πολλά και σημαντικά. Αργότερα, όμως, γιατί πρέπει να πηγαίνω τώρα.» Τον φίλησε, ξανά, στο μάγουλο και στράφηκε στον Βόνιορ.

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Αργκανθικιανός, «σκέφτηκα ότι θα επιθυμούσατε να σας συνοδέψω.»

«Το επιθυμώ,» αποκρίθηκε εκείνη. Και προς τον Χανμάρο: «Αργότερα,» υποσχέθηκε, σφίγγοντάς του το χέρι. Ο αδελφός της δε μίλησε, αλλά το πρόσωπό του της έλεγε πως, όπου κι αν πήγαινε, καλά θα έκανε να μην αργήσει να επιστρέψει· τα νέα του δεν μπορούσαν να περιμένουν πολύ.

Σίγουρα, έχει να μου πει κάτι σχετικό με τη Φιλράνα και με τους ανθρώπους που τους επιτέθηκαν, σκέφτηκε η Θήρνα, καθώς έφευγε απ'την οικία Περίδετων, μαζί με τον Βόνιορ. Και αναρωτήθηκε: *Ποιοι να ήταν; Ποιοι μπορεί να ήταν; Μπορεί να είχαν, τελικά, σχέση με τον Χαλκοπρόσωπο, τον Γυρολόγο, και τον Σάρκο;*

Κεφάλαιο Δέκατο-Όγδοο
—Ενημέρωση—

ΟΙΚΙΑ ΑΡΝΤΛΕΘ, έγραφε η μεταλλική πινακίδα που ήταν καρφωμένη στον πέτρινο τοίχο. Δίπλα της βρισκόταν μια ξύλινη πόρτα, επάνω στην οποία ήταν λαξεμένη η μορφή μιας κουκουβάγιας με ανοιχτές φτερούγες.

Ο Θόρλο (έχοντας αφήσει το άλογό του σ'έναν στάβλο της Άρχουσας Συνοικίας, προτού έρθει εδώ) ύψωσε το χέρι του και χτύπησε. Ύστερα, περίμενε, παριστάνοντας τον υπομονετικό, γιατί ο αδελφός του του είχε πει, πολλάκις: *Μη βαράς την πόρτα σαν Ερσαγκμόριος βάρβαρος. Δεν είναι ανάγκη να ειδοποιείς τους πάντες ότι είσαι εσύ.* Τόσο αγενής αλλά με ευγενικό τρόπο, ανέκαθεν. Ο Θόρλο, ορισμένες φορές, απορούσε πώς τα κατάφερνε. Ο ίδιος πίστευε πως, όταν κάποιος θέλει να είναι αγενής, οφείλει, αν μη τι άλλο, να το κάνει και με αγενή τρόπο!

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας μια κοπέλα ντυμένη με στολή υπηρέτριας. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και μακριά, τα μάτια της γκρίζα και θλιμμένα, και στα χέρια της φορούσε δουλικά περικάρπια. *Ποια είν'αυτή;* Ο Θόρλο δεν είχε τύχει να την ξαναδεί, πράγμα το οποίο τον παραξένευε, γιατί λίγα τού ξέφευγαν· και, σίγουρα, δε θα του ξέφευγε ένας κορίτσαρος σαν κι ετούτον.

«Καλησπέρα, κύριε,» είπε η κοπέλα, με τυπική ευγένεια. «Τι θα θέλ–;»

«Τον κύριο Βισκάλο Άρντλεθ.» Ο Θόρλο έκανε να την παραμερίσει και να μπει, αλλά εκείνη τον σταμάτησε, βάζοντας το χέρι της στο στέρνο του.

«Σας παρακαλώ, κύριε! Ο κύριος Άρντλεθ λείπει, αυτή τη στιγμή–»

Ο Θόρλο αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας. «Ντάξει, όμορφη, θα τον περιμένω μέχρι να γυρίσει.»

Η κοπέλα τον σταμάτησε, πάλι, με τον ίδιο τρόπο. «Κύριε,» είπε, έντονα, «θα φωνάξω το φρουρό!»

Ο Θόρλο την αγριοκοίταξε. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου, κοπελιά; Σου είπα, θα τον περιμένω.»

Η δούλα δεν έκανε πίσω –*Σκληροτράχηλη,* παρατήρησε ο Θόρλο. *Σκέτη γλύκα*– και είπε: «Γνωρίζει ότι θα έρθετε;»

Ο Θόρλο γέλασε κοφτά. «Χρειάζεται;»

«Φοβάμαι πως δε σας καταλαβαίνω, κύριε!» Είχε αρχίσει να θυμώνει, τώρα.

Ο Θόρλο μειδίασε στραβά. Ήξερε ότι μπορούσε να λύσει ετούτη την παρεξήγηση σχετικά εύκολα, μα προτίμησε τον μακρύτερο δρόμο. Πήρε προσβεβλημένο, ψηλομύτικο ύφος –*το ύφος του αδελφού μου, δηλαδή*– και ρώτησε: «Δεν είναι ο Αρχιυπηρέτης Μάρνο εδώ;»

«Ασφαλώς και είναι, κυ–»

«Τότε, πήγαινέ με σ'αυτόν. Αμέσως!»

Τα γκρίζα μάτια της κοπέλας τον κοίταξαν τόσο ψυχρά και οργισμένα, που ο Θόρλο νόμισε, προς στιγμή, ότι ένας παγερός άνεμος τον χτύπησε, ερχόμενος από τον μακρινό Βορρά– *Τον μακρινό Βορρά; Η μορφονιά, όντως, μοιάζει βόρεια, δε μοιάζει;*

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ, *κύριε,*» είπε η υπηρέτρια, στρεφόμενη και προχωρώντας μέσα στην οικία Άρντλεθ, δίχως να κλείσει την εξώπορτα.

Τρελή τσαντίλα, σκέφτηκε ο Θόρλο, κλείνοντας εκείνος την πόρτα, με το μποτοφορεμένο του πόδι, και ακολουθώντας την.

Διασχίζοντας τους πολυτελώς στολισμένους διαδρόμους και δωμάτια του σπιτιού, έφτασαν σε μια σάλα, όπου ένας πενηντάρης άντρας βρισκόταν όρθιος, κάνοντας πέρα-δώθε και διαβάζοντας κάτι από ένα κομμάτι χαρτί. Ήταν μετρίου αναστήματος και είχε αραιά, γκρίζα μαλλιά. Πάνω από τα χείλη του υπήρχε ένα καλοχτενισμένο, κομψό μουστάκι, και στη μύτη του στηριζόταν ένα ζευγάρι γυαλιά. Η όραση του Αρχιυπηρέτη πήγαινε από το κακό στο χειρότερο, τελευταία. Ο αδελφός του Θόρλο, ορισμένες φορές, τον παρομοίαζε μ'ένα πιστό, αλλά γηραιό πλέον, σκυλί, το οποίο,

σύντομα, θα έπρεπε να αντικαταστήσει. Ο Θόρλο τη θεωρούσε μάλλον κυνική ετούτη την άποψη. Αλλά –τι να πεις;– ο αδελφός του ήταν, αναμφίβολα, κυνικός άνθρωπος. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που τα πήγαινε τόσο καλά με την υψηλή κοινωνία της Σερανβέλ αλλά και με τον υπόκοσμο, συγχρόνως.

«Μάρνο!» είπε, ξαφνικά, ο Θόρλο, προτού προλάβει η κοπέλα να μιλήσει.

Ο Αρχιυπηρέτης, που δεν τους είχε προσέξει να μπαίνουν, αναπήδησε, αιφνιδιασμένος. «Κύριε… εσείς είστε;»

Ο Θόρλο χαμογέλασε. «Ποιος άλλος; Αν έχεις την καλοσύνη, θα μπορούσες να πεις σ'αυτήν εδώ την ανίδεη κορασίδα ότι με γνωρίζεις;»

«Ασφαλώς και σας γνωρίζω–»

«Ωραία,» είπε ο Θόρλο, εξακολουθώντας να χαμογελά. «Χαίρομαι που γνωριζόμαστε.»

«Συγχωρέστε την, κύριε,» είπε ο Αρχιυπηρέτης. «Είναι καινούργια εδώ–»

«Ναι, ναι, το κατάλαβα, αδελφέ μου, το κατάλαβα.»

Δίπλα του, άκουσε την κοπέλα να παίρνει μια βαθιά ανάσα, όπως κάποιος που είναι απίστευτα τσαντισμένος μαζί σου και προσπαθεί να συγκρατήσει τον εαυτό του απ'το να σε βρίσει ή να σε χτυπήσει.

«Λοιπόν!» της είπε, στρεφόμενος να την κοιτάξει. «Βλέπεις που δεν υπάρχει πρόβλημα να περιμένω τον κύριο Βισκάλο για όσο επιθυμώ;»

«Το βλέπω, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη, μιλώντας σαν να δάγκωνε τις λέξεις. Η ματιά της δεν ήταν κατεβασμένη· ήταν καρφωμένη στο πρόσωπό του.

«Καλώς. Πού θα μπορούσα να τον περιμένω;»

«Όπου θέλετε, κύριε, αν κατάλαβα καλά.»

Ο Αρχιυπηρέτης Μάρνο πέρασε ανάμεσά τους, φεύγοντας από τη σάλα βιαστικά, σαν να είχε διαβάσει επάνω στο χαρτί που κρατούσε για κάποια επείγουσα δουλειά την οποία είχε αφήσει στη μέση. Αλλά αυτός πάντα έτσι ήταν· πάντα έτρεχε και δεν προλάβαινε. Δεν υπήρχε τίποτα το περίεργο εδώ.

«Αν κατάλαβες καλά *τι*, κοπελιά;» ρώτησε ο Θόρλο, αγνοώντας τον Αρχιυπηρέτη, που τα βήματα του ακούγονταν να ξεμακραίνουν μες στο διάδρομο.

«Κύριε, υποθέτω πως είστε του σπιτιού. Κάνω λάθος;»

«Φυσικά και κάνεις λάθος! Φυσικά και *δεν* είμαι 'του σπιτιού'. Βέβαια, οφείλω να παραδεχτώ πως με έχουν αποκαλέσει και χειρότερα πράγματα.» Μειδίασε στραβά.

«Κύριε, έχω τη εντύπωση ότι παίζετε μαζί μου…» Ο Θόρλο θα μπορούσε να πει ότι υπήρχε κάτι το απειλητικό στον τόνο της φωνής της.

Το χαμόγελό του πλάτυνε. «Λοιπόν, κοπελιά. Πού θα πρότεινες να περιμένω τον κύριο Βισκάλο;»

Η δούλα πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα. «Οι περισσότεροι τον περιμένουν στο γραφείο του.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να τον περιμένω κι εγώ εκεί;»

«Είστε αργόστροφος, κύριε;»

Ο Θόρλο συνοφρυώθηκε. «Μην το παρατραβάς, κοπελιά.»

«Μια ερώτηση ήταν μόνο, κύριε.»

«Οδήγησέ με στο γραφείο.»

Η κοπέλα ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Θόρλο την ακολούθησε, χαμογελώντας πάλι και κοιτάζοντας τον πισινό της, που διαγραφόταν κολακευτικά κάτω απ'την υπηρετική στολή της.

Η κοπέλα άνοιξε μια πόρτα στο πλάι της κεντρικής σκάλας του σπιτιού. «Εδώ είναι το γραφείο.»

Ο Θόρλο στάθηκε στο κατώφλι, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. «Το δωμάτιο είναι σκοτεινό σα σπήλαιο. Θα μπορούσες να κάνεις κάτι γι'αυτό;»

Δίχως ν'αποκριθεί, η δούλα μπήκε και βάδισε προς το κλειστό παράθυρο. Το άνοιξε και άφησε το απογευματινό φως να περάσει, φωτίζοντας τη βιβλιοθήκη στα δεξιά και τον μεγάλο, κρεμαστό χάρτη στ'αριστερά, κάτω από τον οποίο βρισκόταν το γραφείο του Βισκάλο, γεμάτο χαρτιά, όπως πάντα.

«Τώρα, είναι καλύτερα,» είπε ο Θόρλο, μπαίνοντας και κλείνοντας την πόρτα.

«Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο, κύριε;» ρώτησε η κοπέλα, μοιάζοντας να βιάζεται να φύγει.

«Ένα ποτήρι κρασί.» Ο Θόρλο κάθισε σε μια καρέκλα μπροστά από το γραφείο.

Η κοπέλα γέμισε ένα ποτήρι με κρασί, από το μπουκάλι που υπήρχε σ'ένα ράφι της βιβλιοθήκης, και του το έδωσε. Ύστερα, βάδισε προς την πόρτα–

«Περίμενε,» της είπε ο Θόρλο, και είδε τους ώμους της να σφίγγονται καθώς σταματούσε. «Δε θα μ'αφήσεις εδώ ολομόναχο, έτσι δεν είναι;»

«Δεν υπάρχουν φαντάσματα στο σπίτι, κύριε, σας διαβεβαιώνω,» αποκρίθηκε εκείνη, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

Ο Θόρλο γέλασε. «Κάνεις λάθος. Υπάρχουν,» ήπιε μια μικρή γουλιά κρασί, «και πολλά, μάλιστα. Κάθισε μαζί μου, να μου κάνεις παρέα. Γέμισε ένα ποτήρι και για τον εαυτό σου, αν θέλεις.»

«Ο κύριος Βισκάλο ίσως να μην επιθυμεί να πίνω το κρασί του.»

«Ανοησίες. Έχει τόσο κρασί που, στο τέλος, πάει για πέταμα, πίστεψέ με. Γέμισε ένα ποτήρι.»

«Πολύ καλά, κύριε, όπως αγαπάτε. Ελπίζω μόνο τούτο να μη με βάλει σε μπελάδες–»

«Μην ανησυχείς, κοπελιά, εγώ βάζω τους *πάντες* σε μπελάδες,» είπε ο Θόρλο, βλέποντάς τη να πλησιάζει το μπουκάλι στη βιβλιοθήκη και να το ξεταπώνει.

Η κοπέλα στράφηκε να τον κοιτάξει, μ'ένα παραξενεμένο βλέμμα στα μάτια της. «Περίεργο τρόπο έχετε για να καθησυχάζετε τους ανθρώπους, κύριε.» Γέμισε ένα ποτήρι και το πήρε στο χέρι, ξαναταπώνοντας το μπουκάλι.

«Ναι, όλοι μού το λένε. Κάθισε.»

Η δούλα κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο.

«*Αυτό*,» της είπε ο Θόρλο, «ίσως όντως να θυμώσει τον Βισκάλο.»

«Εκτός αν τον ακούσω να έρχεται και σηκωθώ προτού μπει.» Η κοπέλα ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'το κρασί της, αδειάζοντας σχεδόν το μισό ποτήρι.

Ο Θόρλο γέλασε. «Ίσως, τελικά, ν'αρχίσω να σε συμπαθώ, κοπελιά.»

«Ίσως; Από τότε που με είδατε, κύριε, δεν μπορείτε να ξεκολλήσετε τα μάτια σας από πάνω μου. Κι επίσης από τότε που με είδατε, μου έχετε κάνει τη ζωή μαρτύριο! Εύχομαι να μη σκοπεύετε να μείνετε για πολύ στην οικία του κυρίου Άρντλεθ.»

«Το παρατραβάς πάλι, κοπελιά.»

«Με συγχωρείτε, κύριε.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να φταίει το κρασί.» Ήπιε άλλη μια γουλιά.

«Έχεις, όμως, ένα δίκιο,» της είπε ο Θόρλο, ευδιάθετα. «Αν και, οφείλω να ομολογήσω, έχω δει κι άλλα πράγματα από τότε που μπήκα στο σπίτι, η μορφή σου είναι το πιο ευχάριστο από αυτά, μέχρι στιγμής. Με κάνει να αναρωτιέμαι γιατί οι υπηρετικές στολές εδώ μέσα έχουν τόσα πολλά κουμπιά κάτω απ'το λαιμό, και γιατί ορισμένες υπηρέτριες αισθάνονται την ανάγκη να τα κουμπώνουν όλα–»

«Μάλλον, επειδή ξέρουν πως εσείς επισκέπτεστε το μέρος, κύριε!» τον διέκοψε, απότομα, η κοπέλα. Τα γκρίζα της μάτια τον ατένιζαν, πάλι, με θυμό και τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει, σαν δύο δυνατές φλόγες να είχαν ανάψει κάτω απ'το δέρμα της.

Ο Θόρλο γέλασε, και συνέχισε: «Το συμπέρασμα ότι σου έχω κάνει τη ζωή μαρτύριο ώς τώρα το θεωρώ, απλά, υπερβολή από μέρους σου. Και η απάντηση στην έμμεση ερώτηση 'πόσο θα μείνω εδώ' είναι ότι θα μείνω για… πάντα.»

«Ω Φλόγα…» αναστέναξε η κοπέλα, ακουμπώντας τους αγκώνες της στο γραφείο του Βισκάλο.

Ο Θόρλο γέλασε ξανά.

«Γιατί με βασανίζετε, κύριε;» ρώτησε η κοπέλα, τελειώνοντας το κρασί της.

«Δεν έχεις ακούσει; Είμαι κακός άνθρωπος,» είπε ο Θόρλο, και σηκώθηκε από την καρέκλα του, πηγαίνοντας στη βιβλιοθήκη και παίρνοντας το κρασομπούκαλο από εκεί. «Το μαύρο πρόβατο ανάμεσα στα υπόλοιπα άσπρα, όμορφα, και αγνά αδέλφια μου.»

«Δεν ξέρω καν το όνομά σας, κύριε. Πώς να–;»

«Παρεμπιπτόντως, ποιο είναι το δικό σου όνομα, κοπελιά;» Ο Θόρλο πλησίασε, ξαναγεμίζοντας το ποτήρι της με κρασί.

«Είναι δυνατό, κύριε· θα ζαλιστώ.»

«Ζαλίσου, λοιπόν, και πες μου πώς σε λένε.»

Η κοπέλα αναστέναξε, αλλά δεν ήπιε. «Λουάνα.»

«*Λουάνα*…» Ο Θόρλο κάθισε στην άκρη του γραφείου, πίνοντας μια γουλιά από το δικό του κρασί. «Τι ωραίο όνομα! Σίγουρα όχι Σερανβέλιο…» Κοίταξε το δουλικό περικάρπιο στο δεξί της χέρι. «Από πού είσαι, Λουάνα;»

«Από την Αυτοκρατορία των Νήσων, στο Βορρά–»

(*Από ΠΟΥ;* ξαφνιάστηκε ο Θόρλο)

«–Αλλά ήμουν μικρή όταν έφυγα από εκεί, μαζί με την αδελφή μου, οπότε δε θυμάμαι παρά ελάχιστα για κείνα τα μέρη. Αυτό, σε περίπτωση που, όπως όλοι, σκοπεύετε κι εσείς να με ρωτήσετε πώς είναι στη ‘μακρινή και μυστηριώδη’ Αυτοκρατορία των Νήσων.

»Μέχρι στιγμής, ήμουν δούλα της Υπουργού Υγείας Τάρμα Πεντάλιθης, και εγώ και η αδελφή μου.»

«Και σε πούλησε;»

Η Λουάνα ένευσε και ήπιε κρασί.

«Γιατί; Τι έκανες; Δεν πιστεύω να σουφρώνεις.»

«Φυσικά και *δεν* είμαι κλέφτρα, κύριε!» Τα γκρίζα της μάτια φανέρωσαν, πάλι, θυμό. «Η κυρία Τάρμα κι ο κύριος Βισκάλο έπαιξαν ένα παιχνίδι, κι εκείνη έχασε. Έτσι, τώρα, είμαι εδώ, μακριά από την αδελφή μου, που *πάντα* ήμασταν μαζί.» Ήπιε κρασί. «Επιπλέον, ετούτο το σπίτι είναι τελείως άγνωστο για μένα, και ως χώρος και… και οι άνθρωποι. Κι επάνω που πίστευα ότι τα πράγματα δεν μπορούσαν να χειροτερέψουν, παρουσιαστήκατε εσείς, κύριε.»

Ο Θόρλο γέλασε.

«Γελάτε πολύ, ξέρετε…» είπε η Λουάνα, σοβαρά.

«Όχι πάντα. Συνήθως, μου λένε ότι είμαι γκρινιάρης και κακότροπος. Ίσως,» τόνισε, «να ξυπνάς τον καλό μου εαυτό, όμορφη.»

Η Λουάνα πήρε μια απεγνωσμένη έκφραση. «Είναι δυνατόν να είμαι τόσο άτυχη, κύριε;» Αλλά, ετούτη τη φορά, έμοιαζε να υπάρχει ένας πειραχτικός τόνος στη φωνή της· κι επίσης, η απεγνωσμένη της έκφραση, νόμιζε ο Θόρλο, δεν ήταν εξολοκλήρου αληθινή, αλλά εν μέρει προσποιητή.

«Η ατυχία σου έχει μόλις αρχίσει.»

Η Λουάνα δε μίλησε· ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί, παρατηρώντας το πρόσωπό του.

«Δε μου λες, πού έχει πάει ο Βισκάλο;» τη ρώτησε εκείνος.

«Είπε ότι θα πήγαινε σε κάποια δεξίωση–»

«Δεξίωση;»

«Ναι.»

«Από πότε λείπει;»

«Βασικά, κύριε, έφυγε λίγο προτού έρθετε.»

«Σωθήκαμε,» μόρφασε ο Θόρλο. «Μέχρι να γυρίσει θάναι βαθιά νύχτα, ή ξημερώματα.»

«Εσείς επιμένατε να τον περιμένετε. Εγώ σάς το είπα πως λείπει.»

«Είμαι ξεροκέφαλος άνθρωπος.»

«Το παρατήρησα –και με συγχωρείτε αν το 'παρατραβάω'.»

Ο Θόρλο σηκώθηκε από την άκρη του γραφείου και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, αφήνοντας το ποτήρι του στο ράφι της βιβλιοθήκης όπου, πριν, βρισκόταν και το κρασομπούκαλο. «Υπέροχα,» είπε. «Και τώρα, τι θα κάνουμε; Θα καθόμαστε εδώ και θα τον περιμένουμε, όλο το βράδυ, να επιστρέψει;»

«Δεν ξέρω, κύριε· εσείς πείτε μου. Αν και θα πρότεινα να πάτε στο σπίτι σας, ή στο πανδοχείο που μένετε, και να ξανάρθετε κάποια άλλη στιγμή.» Στη φωνή της διακρινόταν μια κάποια ελπίδα. «Μου μοιάζετε σαν να είστε από ταξίδι.»

«Δεν άκουσες τι σου είπα πριν, κοπελιά; Θα μείνω εδώ για πάντα.»

«Υπέθεσα ότι αστειευόσασταν.»

«Μήπως θες να πεις πως *ήλπιζες* ότι αστειευόμουν;»

«Θα μπορούσατε να το θέσετε κι έτσι, κύριε.»

«Δεν αστειευόμουν,» τη διαβεβαίωσε ο Θόρλο, συνεχίζοντας να βηματίζει μες στο δωμάτιο. «Γιατί ετούτο είναι το σπίτι μου, είτε μ'αρέσει είτε όχι. Το πατρικό μου, μάλιστα.» Σταμάτησε να βαδίζει, ακουμπώντας τα χέρια του στην πλάτη της καρέκλας όπου πριν καθόταν. «Ονομάζομαι Θόρλο.»

Η Λουάνα βλεφάρισε. «Θα έπρεπε να μου λέει κάτι το όνομά σας;»

«Είμαι ο αδελφός του Βισκάλο.»

«Ο αδελφός του κυρίου Άρντλεθ;» Η Λουάνα πετάχτηκε όρθια.

«Μην κάνεις έτσι, δε δαγκώνω.»

«Δεν το ήξερα ότι ο κύριος Άρντλεθ έχει αδελφό. Μονάχα για μια αδελφή γνώριζα.»

«Τώρα, λοιπόν, έμαθες και για μένα. Κάθισε.»

«Δε θα θέλατε να σας ετοιμάσω κάποιο δωμάτιο, κύριε, για να ξεκουραστείτε απ'το ταξίδι σας;»

«Δωμάτιο; Θα μπορούσα, αυτή τη στιγμή, να εικάσω ότι προσπαθείς να με αποπλανήσεις, κοπελιά.» Την αγριοκοίταξε.

Ο θυμός της φούντωσε, πάλι. «Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει, κύριε!» φώναξε, κοκκινίζοντας όπως και πριν.

Ο Θόρλο γέλασε. «Αστειευόμουν.»

Η Λουάνα έκανε να μιλήσει, αλλά εκείνος τη διέκοψε: «Μη φοβάσαι, δεν είσαι η μόνη που δε γελάς με τ'αστεία μου.»

«Τέλος πάντων, κύριε, επιθυμείτε να σας ετοιμάσω κάποιο δωμάτιο, ή όχι;»

«Όχι. Θα καθίσω εδώ και θα το περιμένω το καθίκι.» Πήρε θέση στην καρέκλα, τεντώνοντας τα πόδια του και σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο.

«Τον κύριο Βισκάλο, εννοείτε;»

«Προφανώς,» ανασήκωσε τα χέρια ο Θόρλο. «Είναι το μόνο καθίκι στο σπίτι.»

Η Λουάνα δεν το σχολίασε αυτό. «Καλώς,» είπε. «Να πηγαίνω, τότε.» Έκανε το γύρο του γραφείου.

«Στάσου.»

Η Λουάνα σταμάτησε αντίκρυ του, σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος και ατενίζοντας τον σταθερά. «Κύριε, αν πιστεύετε ότι θα σας δεχτώ ως… ως εραστή μου, κάνετε λάθος! Εκτός αν θέλετε να ζητήσετε τη συγκεκριμένη υπηρεσία καταναγκαστικά από εμένα, λόγω της θέσης μου.» Το *λόγω της θέσης μου* σήμαινε *επειδή είμαι δούλα*, και ο Θόρλο γνώριζε πολύ καλά πως υπήρχαν άνθρωποι που, όντως, μεταχειρίζονταν τους δούλους τους έτσι. Στην οικογένειά του, όμως, ουδέποτε είχαν συμβεί τέτοια πράγματα, κι εκείνος δε σκόπευε να ξεκινήσει το έθιμο τώρα. Επιπλέον, το βλέμμα των γκρίζων της ματιών τού μαρτυρούσε πως, αν το έκανε αυτό, μάλλον δε θα ήταν και πολύ ευχάριστο για τον ίδιο.

«Κοπελιά,» της είπε, «τώρα πρέπει να υποθέσω εγώ πως αστειεύεσαι και δεν μπορώ να το καταλάβω.» Ο τόνος της φωνής του είχε γίνει, ξαφνικά, σοβαρός και επίπεδος. «Αν θέλεις να μείνεις

και να μου κρατήσεις παρέα, μπορείς να μείνεις. Αν δεν θέλεις, μπορείς να φύγεις.»

Η Λουάνα έμεινε ακίνητη και αμίλητη για μερικές στιγμές, κοιτάζοντάς τον. Έπειτα, κάθισε πάλι στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο. «Θα μείνω,» δήλωσε.

«Τόχεις παρατραβήξει!»

«Χα-χα, γιατί το λες αυτό;»

«Τι γιατί; Μ'έχεις ξεσκίσει, κοπελιά! Αρκετά. Σταματάμε.»

«Έλα τώρα. Άλλη μια φορά.»

«Όχι.»

«Άλλη μια φορά! Τι θα χάσεις από άλλη μια φορά;»

Ο Θόρλο αναστέναξε και έπιασε τα ζάρια. «Καλώς,» είπε, και έβαλε δυο νομίσματα στη μέση του γραφείου. «Αυτά μόνο, όμως, κι ούτε αργύριο παραπάνω.»

«Σύμφωνοι.» Η Λουάνα έβαλε κι εκείνη δυο νομίσματα.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, ξαφνιάζοντάς τους. Στο κατώφλι στεκόταν ένας μελαχρινός άντρας που αναγνώριζαν κι οι δύο. Ο Βισκάλο Άρντλεθ είχε επιστρέψει από τη δεξίωση. *Καιρός ήταν,* συλλογίστηκε ο Θόρλο. *Πρέπει να πλησιάζουν μεσάνυχτα.* Ο αδελφός του ήταν ντυμένος με μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο με δαντέλα, κι ένα χρυσοκέντητο, κοντομάνικο πανωφόρι το οποίο γυάλιζε στο φως της λάμπας.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε ο Βισκάλο.

«Κύριε Άρντλεθ!» έκανε η Λουάνα. «Με συγχωρείτε!»

Το βλέμμα του Βισκάλο, όμως, επικεντρώθηκε στον Θόρλο. «Έπρεπε να το περιμένω,» είπε. «Ποιος άλλος θα μετέτρεπε το γραφείο μου σε τραπέζι τζόγου;»

«Ευχαριστώ, αδελφέ. Πάντα βασίζομαι σ'εσένα για έναν καλό λόγο.»

«Το καταλαβαίνετε, βέβαια, κι οι δυο σας ότι αυτό που κάνετε δεν έχει κανένα νόημα. Οι δούλοι απαγορεύεται να κρατούν περιουσία.»

«Προσπαθούσαμε να σκοτώσουμε την ώρα, όσο σε περιμέναμε να γυρίσεις από το γλεντοκόπημά σου,» εξήγησε ο Θόρλο, ρίχνοντάς του ένα σκοτεινό βλέμμα.

«Το καταφέρατε,» είπε ο Βισκάλο, ξερά· «η ώρα είναι νεκρή.» Σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Πώς κι επέστρεψες τόσο γρήγορα, αδελφέ;»

«Υπήρξε κάποιο πρόβλημα. Κάποιο μεγάλο πρόβλημα.»

Ο Βισκάλο κοίταξε τη βόρεια κοπέλα. «Λουάνα, μάζεψε τα ζάρια και τα νομίσματα απ'το γραφείο μου και άφησέ μας.»

«Μάλιστα, κύριε Άρντλεθ.» Η δούλα υπάκουσε και βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Δε μ'αρέσουν τα προβλήματα,» είπε ο Βισκάλο, όταν ήταν μόνοι τους. «Είναι αυτό που υποπτεύομαι;» Βάδισε μέχρι το γραφείο του. «Δέχτηκε επίθεση το καραβάνι;»

«Ναι–»

«Να πάρουν οι Σκιές!» Ο Βισκάλο κοπάνησε τη γροθιά του πάνω σε μια στοίβα χαρτιών.

«Ναι, οι Σκιές, αναμφίβολα, πήραν,» συμφώνησε ο Θόρλο. «Πήραν πολλούς.» Κάθισε στην καρέκλα. «Αλλά δεν είναι μόνο αυτό–»

«Τελικά, ο Δάρφο είναι που τα οργανώνει όλα, έτσι;»

Ο Θόρλο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σ'ετούτο έπεσες έξω. Ο Δάρφο δεν έχει καμία, μα καμία, σχέση με το θέμα–»

«Είσαι βέβαιος, Θόρλο;»

«Βεβαιότατος. Θα παλουκωθείς τώρα, για να μ'αφήσεις να σου εξηγήσω με την ησυχία μου;»

Ο Βισκάλο πήρε θέση στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο του.

Ο Θόρλο σταύρωσε τα πόδια του στο γόνατο. «Ωραία,» είπε. «Ας αρχίσουμε, λοιπόν, από την αρχή, όπως λένε κι οι παραμυθάδες. Τα πάντα κυλούσαν ομαλά, μέχρι που φτάσαμε κοντά στα σύνορα του Πάρντβακ. Εκεί, δεχτήκαμε επίθεση από τοξότες και Λο'ανθάκ–»

«*Λο'ανθάκ;*»

«Μη με διακόπτεις.»

«Καλώς.»

Ο Θόρλο συνέχισε να του ιστορεί τα γεγονότα, ακριβώς όπως τα γνώριζε, και ο Βισκάλο άκουγε εμβρόντητος, κεραυνόπληκτος.

«Μα τη Φλόγα!» έκανε, όταν ο αδελφός του τελείωσε. «Μα τη *Φλόγα*! Εκεί πέρα έγινε… έγιναν απίστευτα πράγματα, Θόρλο!»

Ο Θόρλο ένευσε. «Το δίχως άλλο.»

«Δεν καταλαβαίνω, όμως… Πώς είναι ποτέ δυνατόν ένας Γυρολόγος να είναι εναντίον των εμπόρων της πόλης; Πώς είναι ποτέ δυνατόν ένας Γυρολόγος να είναι προδότης;»

«Προφανώς, κάτι θα έχει να κερδίσει απ’την όλη υπόθεση.»

«Τι, όμως; Μέχρι στιγμής, πίστευα ότι όποιοι κι αν κρύβονται πίσω απ’τις επιθέσεις προσπαθούν να μας στρέψουν τον έναν εναντίον του άλλου. Για τις πανωλεθρίες που υπέστη ο Πτεράργυρος, πολλοί σίγουρα θα θεώρησαν ότι ευθύνομαι εγώ, και ίσως αυτό να τους οδήγησε να θεωρήσουν ότι ευθύνομαι και για την καταστροφή του καραβανιού της Πυρόφθαλμης και για την πυρπόληση του πλοίου της Εξαδάκτυλης–»

«Της *Εξαδάκτυλης*;»

«Το έκαψαν όσο εσύ έλειπες. Μέσα στις ίδιες τις Μεγάλες Αποβάθρες, Θόρλο, την ίδια την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας! Σύμφωνα με τις φήμες, χρησιμοποίησαν υγρό πυρ, γιατί η φωτιά δεν μπορούσε να σβήσει από το νερό.»

«Είχε κι εκείνη δεχτεί κάποιο ανώνυμο μήνυμα, όπως εσύ;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Βισκάλο. «Προσπάθησα να το μάθω από την ίδια, απόψε στη δεξίωση, μα δεν τα κατάφερα.» Άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου κι έβγαλε από μέσα την πίπα του, αρχίζοντας να τη γεμίζει με καπνό. «Ήταν προφανές, όμως, πως κάτι μού έκρυβε, γιατί απέφευγε τις ερωτήσεις μου. Υποστήριξε ότι δεν είχε ιδέα ποιος μπορεί να ευθύνεται για την πυρπόληση του σκάφους της, αλλά μάλλον, είπε, θα ήταν κανένας… ‘αφηνιασμένος γλεντοκόπος’, όπως το έθεσε. Και πρόσθεσε ότι θα φρόντιζε να περιφρουρεί καλύτερα τα καράβια της στο μέλλον, ώστε αυτό να μην ξανασυμβεί.»

«‘Αφηνιασμένος γλεντοκόπος’ που να εκτοξεύει υγρό πυρ;» κάγχασε ο Θόρλο. «Πρώτη φορά τ’ακούνε τούτο τα πονεμένα μου αφτιά!»

«Το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ.» Ο Βισκάλο άναψε την πίπα του και ρούφηξε καπνό, βγάζοντάς τον από τα ρουθούνια. «Η Εξαδάκτυλη κρύβει κάτι, δίχως αμφιβολία.»

«Οι υπόλοιποι έμποροι τι νομίζουν για το όλο θέμα;»

«Ορισμένοι φοβούνται. Ορισμένοι άλλοι υποψιάζονται εμένα.»

«Υπέροχα,» είπε ο Θόρλο. «Η φήμη που έχεις φτιάξει για την οικογένειά μας είναι καταπληκτική, αδελφέ!»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Βισκάλο, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα και συνεχίζοντας να καπνίζει. «Δε μου λες, η Θήρνα Πτεράργυρη–;»

«Ναι, αυτό ήθελα όντως να σ'το πω.»

«Ποιο; Δε μ'άφησες να σε ρωτήσω.»

«Ξέρω τι θα με ρωτούσες,» είπε ο Θόρλο. «Αν η Θήρνα Πτεράργυρη γνωρίζει τίποτα περισσότερο.»

«Περίπου, ναι.»

«Νομίζω πως γνωρίζει. Γνωρίζει πράγματα που σ'εμένα, τουλάχιστον, δεν έχει πει.»

«Υπάρχει, δηλαδή, περίπτωση να ξέρει ποιος κρύβεται πίσω απ'τις επιθέσεις;»

Ο Θόρλο κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, αυτό δεν το νομίζω. Δε νομίζω να ξέρει τόσα πολλά. Σίγουρα, όμως, έχει κάποιες υποψίες–»

«Κι εγώ έχω υποψίες…»

«–και, πιθανώς, κάποια στοιχεία.»

«Τα στοιχεία με ενδιαφέρουν,» δήλωσε ο Βισκάλο.

«Και οι υποψίες σου ποιες είναι, αδελφέ;»

«Ότι κάποιος ή κάποιοι από τις Τρεις Πόλεις έχουν στήσει ετούτη την ιστορία.»

«Οι Τρεις Πόλεις δε θα μπορούσαν ποτέ να επηρεάσουν τους Γυρολόγους μας. Και, για να είμαι ειλικρινής, δεν τολμώ καν να φανταστώ ποιος ή τι θα μπορούσε να τους επηρεάσει.»

«Θα υπάρχει κάποια εξήγηση γι'αυτό. Σίγουρα, θα υπάρχει κάποια εξήγηση…» Ο Βισκάλο δάγκωσε την άκρη της πίπας του, σκεπτικός.

«Θα τη μάθουμε, όμως;»

«Αυτός είναι ο σκοπός μας, αδελφέ. Γιατί, αν αυτοί οι Φλογοκαμένοι μπάσταρδοι πιστεύουν ότι θα παραδοθώ χωρίς να τους πολεμήσω, είναι πολύ γελασμένοι!»

«Υποθέτω, το ίδιο θα έλεγε κι ο Νολράκο Πτεράργυρος…»

«Εγώ δεν είμαι ο Νολράκο,» είπε ο Βισκάλο, και η όψη του σκοτείνιασε και το βλέμμα του αγρίεψε. «Εγώ θα είμαι το τέλος τους.»

«Δέχτηκες κανένα άλλο μήνυμα;» τον ρώτησε ο Θόρλο, μοιάζοντας να αγνοεί τα λόγια του αδελφού του.

«Όχι, αλλά είμαι βέβαιος ότι, σύντομα, θα δεχτώ. Είμαι βέβαιος ότι, τώρα, πιστεύουν πως η καταστροφή που υπέστην θα με έχει τραντάξει–»

«Δε σ'έχει;»

«Μονάχα αρκετά για να με θυμώσει,» δήλωσε ο Βισκάλο.

Πρόσεχε, αδελφέ, σκέφτηκε ο Θόρλο. *Φαίνεται να πλησιάζεις να πέσεις στο σφάλμα που έχουν πέσει πολλοί. Μην υποτιμάς τον εχθρό.* «Και τι σκοπεύει να κάνει ο θυμός σου;»

«Ο θυμός δεν είναι καλός σύμβουλος,» είπε ο Βισκάλο, αφήνοντας την πίπα του πάνω στο γραφείο. «Θα πρέπει να σκεφτώ με καθαρό κεφάλι. Αύριο.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα.

Ο Θόρλο σηκώθηκε επίσης. *Τώρα, μιλάς σωστά, αδελφέ.* «Νομίζω πως θα ήταν χρήσιμο να συναντήσω τη Θήρνα Πτεράργυρη. Απ'ό,τι έχω καταλάβει, σκέφτεται να ερευνήσει την υπόθεση εις βάθος.»

Ο Βισκάλο ένευσε. «Ναι. Η Θήρνα μοιάζει, όντως, να είναι ένα πολύ καλό πιόνι που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε, Θόρλο.»

Ναι, συλλογίστηκε ο Θόρλο, *άλλο ένα πιόνι. Για σένα όλοι είναι πιόνια, αδελφέ, μέσα στο μεγάλο οικονομικό σου παιχνίδι. Αναμφίβολα, κι εγώ επίσης.* «Δυστυχώς, έχασα την ευκαιρία να της μιλήσω απόψε. Υποτίθεται πως θα συναντούσε τον Δάρφο και τη Ναράμια στον *Μαύρο Πέλεκυ*, όταν βράδιαζε, αλλά δε νομίζω νάναι, πλέον, εκεί.»

«Δεν ξέρεις πού να τη βρεις; Εσύ ο ίδιος με πληροφόρησες ότι οι Πτεράργυροι, τώρα, μένουν στην οικία των Περίδετων, στη Συνοικία των Δηλητηρίων.»

Ο Θόρλο ένευσε. «Αν δεν καταφέρω να τη βρω πουθενά αλλού, θα πάω εκεί. Κάτι μού λέει, όμως, ότι θα ξανασυναντήσει τον Δάρφο και τη Ναράμια στον *Μαύρο Πέλεκυ*.»

«Εντάξει,» είπε ο Βισκάλο. «Επίσης, να έχεις υπόψη σου τον Σάρκο. Το κάθαρμα φαίνεται πως είναι μπλεγμένο μ'αυτούς τους προδότες.»

«Όπως γνωρίζεις, αδελφέ, δεν έχει ηθικούς φραγμούς. Πηγαίνει μ'όποιον τον πληρώσει.» Οι Άρντλεθ οι ίδιοι τον είχαν προσλάβει κάμποσες φορές, για να κάνει τις βρομοδουλειές τους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βισκάλο, «και τώρα σκέφτομαι να τον πληρώσω αλλιώς για τις… υπηρεσίες του: με μια λεπίδα στο λαιμό.» Βάδισε προς την πόρτα του δωματίου. «Θα ξαναμιλήσουμε το πρωί, αδελφέ.»

«Το πρωί, ίσως νάχω πάει στον *Μαύρο Πέλεκυ,*» δήλωσε ο Θόρλο.

«Τότε, θα τα πούμε όταν γυρίσεις.» Έπιασε το πόμολο της πόρτας, αλλά δεν την άνοιξε· στράφηκε ν'αντικρίσει τον αδελφό του, προτού φύγει. «Και τ'όνομά μου δε θα το αναφέρεις σε κανέναν, φυσικά. Ειδικά στην Πτεράργυρη.»

«Ως συνήθως, Βισκάλο,» αποκρίθηκε ο Θόρλο. «Ως συνήθως.»

Κεφάλαιο Δέκατο-Ένατο
—Εσωτερική δύναμη—

Η Ναράμια φορούσε την κουκούλα της κάπας της, για καλό και για κακό, όταν μπήκαν στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*. Δεν ήθελε κανένας να την αναγνωρίσει κατά τύχη· δεν ήθελε, ακόμα, κανένας να ξέρει ότι ήταν ζωντανή και ότι βρισκόταν στη Σερανβέλ. *Όταν κινηθώ εναντίον του Σάρκο και του Χαλκοπρόσωπου –πράγμα το οποίο δε θ'αργήσει καθόλου να γίνει–, θα τους πιάσω απροετοίμαστους.*

Ο Δάρφο έκλεισε δωμάτια στο πανδοχείο και, ύστερα, οι τρεις τους –εκείνος, η Ναράμια, και ο Μαράνκο– πήγαν και κάθισαν σ'ένα απ'τα τραπέζια, παραγγέλνοντας φαγητό. Γύρω τους, το μέρος ήταν γεμάτο με κόσμο, όπως συνήθως: κατά κύριο λόγο, τυχοδιώκτες και μισθοφόροι που δεν ανήκαν σε κάποια από τις μεγάλες μισθοφορικές συντεχνίες· αλλά, πού και πού, έβλεπες και καμια άλλη, τελείως… *αταίριαστη,* θα μπορούσε να πει κανείς, φυσιογνωμία. Αυτές οι αταίριαστες με το περιβάλλον φυσιογνωμίες ήταν έμποροι που είχαν έρθει να προσλάβουν μισθοφόρους για τη μεταφορά της πραμάτεια τους, αριστοκράτες που ήθελαν να πληρώσουν κάποιον άνθρωπο για να κάνει τις βρομοδουλειές τους, πλανόδιοι –και παράνομοι– πωλητές όπλων (τα οποία όπλα ήταν λαθραία ή κλεμμένα και πωλούνταν σε πολύ φτηνότερες τιμές από τις συνηθισμένες), πόρνες που έψαχναν για πελάτες, ταξιδιώτες που έτυχε να σταματήσουν εδώ, μυστηριώδεις άντρες ή γυναίκες που σπάνια μάθαινε κανείς τη δουλειά τους στον *Μαύρο Πέλεκυ*, και τροβαδούροι οι οποίοι έρχονταν για να διασκεδάσουν τον κόσμο, να βγάλουν, με τη μουσική τους, ένα δωμάτιο για τη νύχτα κι ένα πιάτο φαΐ, κι ανάλογα με την τύχη τους, να μαζέψουν και χρήματα από τους πελάτες του πανδοχείου. Ένας απ'αυτούς καθόταν, τώρα,

κοντά στο σβηστό τζάκι της τραπεζαρίας και έπαιζε το λαγούτο του, χωρίς να τραγουδά. Ήταν μεγάλος σε ηλικία –τουλάχιστον σαραντάρης– και το πρόσωπό του βαθιά ρυτιδωμένο και κουρασμένο.

Ο Δάρφο είπε στον Μαράνκο: «Σου έκλεισα δωμάτιο, με την προϋπόθεση ότι θα δουλέψεις για μένα, όπως συμφωνήσαμε.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μη νομίζεις ότι, επειδή εργαζόμουν για τον Σάρκο, δεν είμαι άνθρωπος του λόγου μου.» Φορούσε κι εκείνος την κουκούλα της κάπας του, όπως η Ναράμια, γιατί δεν ήθελε να τον αναγνωρίσει κανείς· πιο καλά να μην ήξεραν ότι είχε επιστρέψει στην πόλη, και ότι είχε προδώσει τον Σάρκο –ο Σάρκο δεν εκτιμούσε καθόλου τους προδότες, και τους πλήρωνε με νομίσματα από τις Σκιές.

Ο Δάρφο ένευσε. «Ήθελα μονάχα να βεβαιωθώ. Προτιμώ να είμαι σίγουρος για τους μισθοφόρους μου.»

«Δε θάχεις πρόβλημα μαζί μου. Είμαι βολικός.»

Το φαγητό τους ήρθε και ο Δάρφο πλήρωσε. (Είχε πάρει χρήματα προτού έρθουν εδώ, από μια χρηματαποθήκη που είχε στην Τριτεμπορική Συνοικία και φύλαγε τις οικονομίες του.)

«Πόσους ανθρώπους έχει ο Σάρκο, αυτή τη στιγμή, στις υπηρεσίες του;» ρώτησε η Ναράμια τον Μαράνκο, καθώς έτρωγαν ψητό χοιρινό και χόρτα. Το γεύμα τής έμοιαζε θεσπέσιο, μετά απ'αυτά που έτρωγαν τόσες ημέρες στις ερημιές.

«Εννοείς ύστερα από τις απώλειες της δικής μου ομάδας και ύστερα απ'αυτούς που εξαφανίστηκαν, έτσι;»

«Ποιοι εξαφανίστηκαν;»

Ο Μαράνκο ήπιε μια γουλιά μπίρα, για να υγράνει το στόμα του. «Ο Σιλάρμο ο Γάτος, ο Νακόρο, η Ζαμέρα, και η Μάριλιν. Έγινε μια παράξενη ιστορία με δαύτους…»

«Τι παράξενη ιστορία;» ρώτησε ο Δάρφο, βλέποντας το πρώτο μέλος της καινούργιας μισθοφορικής του ομάδας διστακτικό. Έκοψε ένα κομμάτι από το χοιρινό και το έβαλε στο στόμα του, μασώντας με όρεξη.

«Φύγανε, γιατί φοβήθηκαν μη μπλέξουν, απ'όσο κατάλαβα,» εξήγησε ο Μαράνκο. «Ο Σάρκο είχε βάλει ορισμένους από εμάς να παρακολουθούν το σπίτι των Περίδετων. Οι Περίδετοι είναι μια οικογένεια–»

«–αλχημιστών,» τον διέκοψε ο Δάρφο, που, φυσικά, γνώριζε ότι, τώρα, εκεί έμενε και η οικογένεια των Πτεράργυρων. Ή, τουλάχιστον, εκεί έμενε την τελευταία φορά που ο μισθοφόρος ήταν στην πόλη.

«Ναι,» ένευσε ο Μαράνκο, «αλχημιστές είναι. Τους ξέρεις, αφεντικό;»

«Ας πούμε ότι τους έχει πάρει τ'αφτί μου. Για συνέχισε.» Η περιέργειά του είχε κεντριστεί. Γιατί μπορεί ο Σάρκο να ήθελε οι άνθρωποί του να παρακολουθούν την οικία των Περίδετων; Ποιος του είχε ζητήσει να το κάνει;

«Είχε πει σε κάποιους από εμάς να τους κατασκοπεύουμε, όπως έλεγα, και τα πάντα πήγαιναν εντάξει, απ'όσο γνωρίζω, μέχρι που ο Σιλάρμο κι οι άλλοι 'ξαφανιστήκανε.»

«Ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που παρακολουθούσαν τους Περίδετους;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Ναι. Κι όταν γίνανε καπνός, ο Σάρκο μάς πήρε λίγους-λίγους σ'ένα δωμάτιο του άντρου του και μας εξήγησε ότι η ιστορία είχε… μπερδευτεί. Το Συμβούλιο το ίδιο, μάλιστα, είχε μπλέξει εκεί μέσα, καθώς και η φρουρά. Την είχαμε άσχημα όλοι μας, εκτός αν ακολουθούσαμε το σχέδιό του, το οποίο μας είπε ότι ήταν απλό: Αν κάποιος μάς ρωτούσε για τους εξαφανισμένους, θα του λέγαμε πως ένας αλχημιστής τούς είχε ζητήσει να παρακολουθούν τους Περίδετους. Χμμ… πώς τον είπε τον αλχημιστή;» Σούφρωσε το μέτωπό του. «Βάρνακ!» έκανε, ξαφνικά, καθώς θυμήθηκε. «Βάρνακ. Και, βέβαια, μας έδωκε και μερικά λεφτά, για να μας… ενθαρρύνει να κρατήσουμε το στόμα μας κλειστό.

»Ξέρεις κάτι, αφεντικό;» είπε στον Δάρφο. «Για ένα πράμα μετανιώνω που μπήκα στη δούλεψή σου: ότι δε θα μπορώ, τώρα, να πάω πίσω, στου Σάρκο, και να πάρω τα χρήματα που έχω καταχωνιασμένα εκεί.»

«Μην το λες, ίσως τελικά και να τα πάρεις,» του είπε η Ναράμια.

«Πώς, δηλαδή;»

«Εγώ κι ο Σάρκο έχουμε ατελείωτες δουλειές· κι όταν οι δουλειές μας τελειώσουν, ένας απ'τους δυο μας θα βρίσκεται στις Σκιές.»

Τα μάτια του Μαράνκο στένεψαν, ατενίζοντας παρατηρητικά το πρόσωπό της. Μάλλον, μπορούσε, πάλι, να αισθανθεί εκείνο το κάτι *διαφορετικό* εντός της.

Η Ναράμια, πάντως, το μόνο που αισθάνθηκε ήταν τις τρίχες της να ορθώνονται, καθώς τον έβλεπε να την κοιτάζει έτσι.

«Ποιος είν'αυτός ο Βάρνακ;» ρώτησε ο Δάρφο τον Μαράνκο.

Ο σημαδεμένος άντρας έπαψε να κοιτάζει τη Ναράμια –πράγμα το οποίο την ανακούφισε και έκανε τις τρίχες της να ηρεμήσουν– και έστρεψε το βλέμμα του στον καινούργιο του αρχηγό. «Δεν ξέρω. Κάποιος αλχημιστής.» Μόρφασε, αδιάφορα.

«Μάλιστα,» είπε ο Δάρφο. «Κι αυτός ο αλχημιστής, υποθέτω, θα είχε ζητήσει από τους τέσσερις μισθοφόρους να παρακολουθούν τους Περίδετους δίχως να έχει ενημερώσει τον Σάρκο, σωστά;»

Ο Μαράνκο ένευσε.

«Ποιος είχε, όμως, πληρώσει τον Σάρκο στην πραγματικότητα; Ποιος τον είχε πληρώσει για να κατασκοπεύσει τους Περίδετους;»

«Νομίζω πως ήταν ο Χαλκοπρόσωπος–»

«Ο *Χαλκοπρόσωπος*;» έκανε η Ναράμια. «Ο αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα που σας έστειλε κι εναντίον μας;»

Ο Μαράνκο ένευσε, πάλι. «Ναι, έτσι νομίζω, αυτός.» Ήπιε μπίρα. «Από καιρό τώρα ο Σάρκο συνεργάζεται μαζί του. Πολλοί δε βλέπουν αυτή τη συνεργασία με καλό μάτι, όμως.»

Ο Δάρφο είπε στη Ναράμια: «Η Θήρνα μένει στην οικία των Περίδετων, όπως κι οι υπόλοιποι Πτεράργυροι. Εκτός αν τώρα έχουν αλλάξει σπίτι· αλλά δεν το πιστεύω.»

«Και τι πάει να πει αυτό;» ρώτησε η τυχοδιώκτρια.

«Ο Χαλκοπρόσωπος ίσως να παρακολουθεί την οικία Περίδετων επειδή, ουσιαστικά, θέλει να παρακολουθεί τους Πτεράργυρους.»

«Για ποιο λόγο, όμως; Ό,τι ήταν να πάρει απ'αυτούς το πήρε.»

«Ίσως να έχει καταλάβει ότι σκαλίζουν την υπόθεση. Ίσως να μην ερευνά μόνο η Θήρνα, αλλά και κάποιος άλλος, ή κάποιοι *άλλοι*, από την οικογένειά της.»

«Δεν αποκλείεται νάχεις δίκιο,» είπε η Ναράμια, σκεπτικά. «Όταν έρθει, πρέπει να την ενημερώσουμε για τούτο.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ.»

Η Ναράμια στράφηκε στον Μαράνκο, που έτρωγε πεινασμένα. «Δε μου απάντησες στην αρχική μου ερώτηση ακόμα: Πόσοι μισθοφόροι έχουν απομείνει στον Σάρκο;»

«Χμμ… Καμια ντουζίνα, πάνω-κάτω.» Έκανε μια περιστροφική κίνηση με το χέρι του, η οποία έμοιαζε να λέει: *Δεν είμαι κι απόλυτα σίγουρος, όμως· απλά, τόσους τους υπολογίζω.*

Ο Δάρφο κοίταξε τη Ναράμια μ'ένα αχνό μειδίαμα. «Σκοπεύεις να τους περιλάβεις όλους μόνη σου;»

Εκείνη τον λοξοκοίταξε, δίχως να του απαντήσει.

Όταν η Θήρνα και ο Βόνιορ ήρθαν, είχε βραδιάσει για τα καλά, και ο Δάρφο κι η Ναράμια είχαν αρχίσει να σκέφτονται ότι η Πτεράργυρη ίσως, τελικά, να μην ερχόταν και ίσως να ήταν καλύτερα να πάνε να κοιμηθούν, καθώς ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι, όχι μονάχα από τούτη την ημέρα, αλλά από την πληθώρα των κακουχιών που είχαν περάσει όλο τον τελευταίο καιρό.

Η Θήρνα ζύγωσε το τραπέζι τους και κάθισε. Ο Βόνιορ πήρε θέση πλάι της.

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Δάρφο, «να κεράσουμε κάτι, ή έχετε φάει;»

«Δεν έχω φάει τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, «ούτε ο Βόνιορ.»

«Ωραία, τότε.» Ο Δάρφο ύψωσε το χέρι του, για να καλέσει τη σερβιτόρα. Η Θήρνα κι ο Αργκανθικιανός δούλος παράγγειλαν, κι εκείνη έφυγε πάλι.

Ο Δάρφο είπε: «Ο Μαράνκο μάς ανέφερε κάτι που είμαστε σίγουροι πως θα σας ενδιαφέρει.»

Η Θήρνα σήκωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

«Είναι κάτι που αφορά τον Σάρκο, τον Χαλκοπρόσωπο, και εσάς,» εξήγησε ο Δάρφο, και της είπε για την παρακολούθηση του σπιτιού των Περίδετων.

Μα τη Φλόγα! σκέφτηκε η Θήρνα. *Και η μητέρα δεν ξέρει τίποτα γι'αυτό… Ο Χανμάρο, όμως;* Ο Χανμάρο ίσως να ήξερε. Γι'αυτό κιόλας πρέπει να ήθελε να της μιλήσει εμπιστευτικά. *Κατά πάσα*

πιθανότητα, οι άνθρωποι του Σάρκο ήταν που τόξεψαν τη Φιλράνα και ξυλοκόπησαν τον αδελφό μου. Αλλά γιατί;

Προτού προλάβει να μιλήσει, η σερβιτόρα επέστρεψε, φέρνοντας το φαγητό της και του Βόνιορ. Ο Δάρφο πλήρωσε.

«Ευχαριστούμε,» του είπε η Θήρνα.

«Ούτε να το σκέφτεστε, κυρία Πτεράργυρη, ύστερα από τόσα που περάσαμε.»

Η Θήρνα τύλιξε γύρω από το πιρούνι της μερικά χόρτα και τα έφαγε. Έπειτα, είπε: «Η ιστορία σου, Δάρφο, με διαφώτισε επάνω σε κάτι.»

«Δηλαδή, γνωρίζατε ήδη ότι το σπίτι βρισκόταν υπό παρακολούθηση;»

«Όχι, αλλά ο αδελφός μου, Χανμάρο, και η Φιλράνα δέχτηκαν επίθεση, μες στο Μεγάλο Παζάρι, από τέσσερις κακοποιούς. Ήταν νύχτα, και τη Φιλράνα την τόξεψαν, ενώ τον Χανμάρο τον ξυλοκόπησαν. Η μητέρα μου μου το είπε, όταν ήμουν στην οικία των Περίδετων. Μέχρι στιγμής, δεν είχαμε ιδέα ποιος μπορεί να ευθυνόταν για την επίθεση. Αναρωτιόμασταν αν ήταν οι εχθροί του πατέρα μου ή κάποιοι που είχαν παλιούς λογαριασμούς με τη Φιλράνα.»

«Η Φιλράνα είναι ζωντανή;»

«Δυστυχώς, κανείς δεν ξέρει. Αφότου χτυπήθηκε, εξαφανίστηκε. Ούτε η ίδια έχει βρεθεί ούτε το πτώμα της.»

«Κι ο αδελφός σας; Πώς είναι;»

«Τώρα, καλά.»

Η Ναράμια ρώτησε: «Δεν είδε εκείνος τι απέγινε η Φιλράνα;»

«Είχε χάσει τις αισθήσεις του από τον ξυλοδαρμό,» αποκρίθηκε η Θήρνα. Και είπε: «Τώρα, όμως, γνωρίζω, τουλάχιστον, ποιος ήταν που έστειλε αυτούς τους ανθρώπους… αν και ακόμα δεν καταλαβαίνω το *γιατί*.» Κοίταξε μια τη Ναράμια μια τον Δάρφο, μ'ένα ερωτηματικό ύφος στο πρόσωπό της.

Ο Δάρφο κοίταξε, με τη σειρά του, τον Μαράνκο. Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω,» είπε. «Εγώ έχω ακούσει μόνο ότι ο Χαλκοπρόσωπος ζήτησε από τον Σάρκο να παρακολουθεί το σπίτι. Δεν ήμουν, εξάλλου, μπλεγμένος σ'αυτή τη δουλειά.»

«Οι τέσσερις εξαφανισμένοι πού πήγαν;» ρώτησε η Θήρνα. «Έχεις καμια ιδέα;»

«Μάλλον, έφυγαν απ'την πόλη.»

«Ναι, αλλά για *πού*; Για τις Τρεις Πόλεις; Για το Φερντίν-Ος; Την Έρσαγκμορ; Την Έβεραν;»

Ο Μαράνκο κούνησε, πάλι, το κεφάλι του, δείχνοντας άγνοια.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί μπορεί να ήθελαν να παρακολουθούν την οικία των Περίδετων…» είπε η Θήρνα, σαν να μιλούσε στον εαυτό της. *Ο Χανμάρο, όμως, ίσως να μου εξηγήσει.* Μάλλον *θα μου εξηγήσει. Κάτι ξέρει αυτός. Κάτι που θα ρίξει φως σε τούτη τη σκοτεινή ιστορία.*

«Εγώ, κυρία Πτεράργυρη, έχω κάνει μια υπόθεση,» δήλωσε ο Δάρφο.

«Μπορώ να τη μάθω;»

«Ναι. Σκέφτομαι πως ο Χαλκοπρόσωπος ίσως να έχει αντιληφτεί ότι σκαλίζετε την υπόθεση και γι'αυτό θέλει να σας παρακολουθεί – *εσάς,* τους Πτεράργυρους, όχι τους Περίδετους.»

«Και γιατί πιστεύεις ότι οι άνθρωποι του Σάρκο επιτέθηκαν στον Χανμάρο;»

«Ίσως ο αδελφός σας ή η Φιλράνα να είχαν ανακαλύψει κάτι. Του έχετε μιλήσει;»

«Όχι ακόμα.» *Αλλά θα το κάνω, σύντομα.*

«Τότε, μάλλον, πρέπει να του μιλήσετε.»

Η Θήρνα ένευσε, σιωπηλά, και ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα της. Ο Βόνιορ, δίπλα της, είχε σχεδόν τελειώσει όλο του το φαγητό.

«Με τον Χαλκοπρόσωπο τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Ναράμια, στρέφοντας την κουβέντα προς το θέμα που την απασχολούσε. Είχε ορκιστεί να τον σκοτώσει τον αλχημιστή, γι'αυτό που της είχε κάνει, και δε σκόπευε να πατήσει τον όρκο της.

«Πρέπει, αναμφίβολα, να του μιλήσουμε,» είπε η Θήρνα.

«Να του *μιλήσουμε*;»

Η Θήρνα μπορούσε να δει την άγρια γυαλάδα στα μάτια της τυχοδιώκτριας. «Καταλαβαίνω ότι θέλεις εκδίκηση, αλλά η υπόθεση ετούτη δεν αφορά μονάχα εσένα, Ναράμια–»

«Τι εννοείς;» Η φωνή της ήταν απότομη.

«Ο Χαλκοπρόσωπος είναι προφανές ότι δεν ενεργεί μόνος του. Υπάρχουν, σίγουρα, κι άλλοι κρυμμένοι πίσω απ'αυτόν. Άνθρωποι που επιθυμούν το κακό της Σερανβέλ και των εμπόρων της·

άνθρωποι που προσπαθούν να καταστρέψουν την πόλη, οικονομικά. Προκειμένου να τους σταματήσουμε, πρέπει να μάθουμε ποιοι είναι. Κι ο Χαλκοπρόσωπος, αναμφίβολα, γνωρίζει τα ονόματά τους.»

«Δε μ'ενδιαφέρουν τα πολιτικά σας παιχνίδια!» είπε, έντονα, η Ναράμια, σφίγγοντας τη δεξιά της γροθιά. «Ο αλχημιστής είναι *δικός μου*! Κι ο Σάρκο επίσης! Δεν αφήνω εχθρούς πίσω μου, Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Θα τους έχεις και τους δύο,» της υποσχέθηκε η Θήρνα (*κι εγώ θα έχω εσένα,* πρόσθεσε νοερά), «αλλά, πρώτα, πρέπει να μάθουμε ό,τι μπορούμε από εκείνους.»

«Και πώς σχεδιάζεις να το κάνεις αυτό;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Δεν έχω κάποιο ακριβές σχέδιο στο μυαλό μου. Όμως μια λύση, πιστεύω, είναι να παγιδέψουμε τον Χαλκοπρόσωπο και να τον *αναγκάσουμε* να μας μιλήσει.»

«Αυτή,» είπε ο Δάρφο, «νομίζω πως είναι η *μοναδική* λύση, κυρία Πτεράργυρη. Αποκλείεται να συνεργαστεί οικειοθελώς.»

«Το θέμα είναι, *πώς* θα τον παγιδέψουμε,» τόνισε η Ναράμια.

«Εσύ πώς σκόπευες να τον σκοτώσεις;» τη ρώτησε η Θήρνα.

«Μπαίνοντας στο σπίτι του.»

«Κι αν, μετά, σε κυνηγούσε η φρουρά; Ή, ακόμα χειρότερα, αν σε κυνηγούσαν οι σύμμαχοί του;»

«Θα έφευγα απ'την πόλη.»

«Αφήνοντας τον Σάρκο ζωντανό;» είπε, προκλητικά, η Θήρνα.

Η Ναράμια την ατένισε με σουφρωμένα φρύδια και σμιγμένα χείλη. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, «έχεις κάποιο δίκιο. Μπορώ να ενεργήσω και πιο έξυπνα.»

Η Θήρνα κατένευσε. «Ακριβώς.»

«Πώς, λοιπόν, θα τον παγιδέψουμε;»

Η Πτεράργυρη δεν αποκρίθηκε, μένοντας σιωπηλή –και σκεπτική– για λίγο. «Νομίζω ότι χρειάζομαι κάποιες επιπλέον πληροφορίες,» είπε τελικά, φέρνοντας στο νου της τον Χανμάρο, καθώς και την υπόσχεση που είχε δώσει στη Σαρντάλα. Η επιτηρήτρια του καραβανιού του Βισκάλο τής είχε τονίσει πως ήταν πολύ σημαντικό να πάει στο *Αλλοτινό Στέκι*.

«Τι επιπλέον πληροφορίες;» ρώτησε ο Δάρφο, κοιτάζοντάς την με περιέργεια, γιατί μπορούσε να καταλάβει πως η Θήρνα τούς έκρυβε κάτι.

«Θα σας εξηγήσω αύριο,» υποσχέθηκε εκείνη. «Αύριο, όταν θα έχω βεβαιωθεί για ορισμένα πράγματα.»

Δε μ'αρέσει τούτο, Θήρνα Πτεράργυρη, σκέφτηκε η Ναράμια. *Δεν είναι καλό, τώρα, να κρύβουμε πράγματα ο ένας απ'τον άλλο. Εμείς σού έχουμε πει όλα όσα γνωρίζουμε.* Αλλά, φυσικά, ήταν φανερό πως η κόρη του Νολράκο τούς χρησιμοποιούσε. Δεν την ενδιέφερε για εκείνους… *δεν την ενδιαφέρει για τη δική μου εκδίκηση· την ενδιαφέρει μόνο για τη* δική της *εκδίκηση και για την ασφάλεια των Σερανβέλιων εμπόρων. Και, όταν έχει τελειώσει με τον Χαλκοπρόσωπο, θα έρθει για μένα, γιατί κι εγώ αποτελώ μέρος της εκδίκησής της.*

«Πού θα σε συναντήσουμε;» τη ρώτησε η Ναράμια.

«Εδώ, δεν είναι καλά;»

Η Ναράμια κοίταξε τον Δάρφο και, ύστερα, κούνησαν κι οι δύο το κεφάλι καταφατικά. «Καλά είναι,» είπε εκείνη. «Τι ώρα;»

Το πρωί θα πάω στο Αλλοτινό Στέκι, σκέφτηκε η Θήρνα. *Επομένως...* «Το μεσημέρι, όταν οι ήλιοι έχουν μεσουρανήσει.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Θα σε περιμένουμε εδώ, αύριο το μεσημέρι.»

Ήταν βαθιά νύχτα όταν η Θήρνα επέστρεψε στο σπίτι των Περίδετων, και ακόμα και τα κόκαλά της ένιωθαν κουρασμένα. Το κουτσό της πόδι την πονούσε, και, συγχρόνως, νόμιζε ότι τα ανύπαρκτα δάχτυλά του την έξυναν. Ο Βόνιορ πήγε στο δωμάτιό του και εκείνη άνοιξε, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, την πόρτα του αντικρινού δωματίου, το οποίο μοιραζόταν με τον Χανμάρο. Δεν ήθελε να ξυπνήσει τον αδελφό της, σε περίπτωση που αυτός κοιμόταν. Όμως, όπως αποδείχτηκε, την περίμενε ξύπνιος, για να συζητήσουν. Τα μάτια του γυάλισαν, προς στιγμή, μες στο σκοτάδι, καθώς ήταν ξαπλωμένος στο μοναδικό κρεβάτι. Ύστερα, κάθισε στην άκρη του στρώματος και άναψε τη λάμπα παραδίπλα. Ήταν ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του.

Σηκώθηκε, αφήνοντας τη Θήρνα να ξαπλώσει, αν ήθελε. Εκείνη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και έλυσε το ξύλινό της πόδι. «Είπες ότι έχεις κάτι να μου πεις, Χανμάρο.»

Ο αδελφός της έφερε κοντά μια καρέκλα και κάθισε εκεί, ανάποδα, με την πλάτη του καθίσματος μπροστά του κι ακουμπώντας τα χέρια του σταυρωμένα επάνω της. «Ναι,» αποκρίθηκε, σιγανά, μέσα στην ησυχία της νύχτας, σαν να φοβόταν πως, αν μιλούσε δυνατότερα, μπορεί να ξυπνούσε κανέναν. «Η μητέρα δε γνωρίζει την αλήθεια για το τι ακριβώς συνέβη σ'εμένα και στη Φιλράνα. Εσύ, όμως, μάλλον πρέπει να τη μάθεις.»

Η Θήρνα ένευσε σιωπηλά, προτρέποντάς τον να συνεχίσει, ενώ, συγχρόνως, έβγαζε τη μπότα της.

«Οι άνθρωποι που μας επιτέθηκαν βρίσκονται στη δούλεψη του Σάρκο,» άρχισε ο Χανμάρο.

«Το ξέρω.»

«Το ξέρεις;»

Η Θήρνα χαμογέλασε αχνά. «Θα σου εξηγήσω πώς το ξέρω. Συνέχισε.»

Ο Χανμάρο υπάκουσε, μιλώντας της για τα γεγονότα που οδήγησαν στην επίθεση εναντίον του και εναντίον της Φιλράνα. Της είπε για τα σημάδια στις πόρτες και για την έρευνα που έκανε μαζί με την Επίθυρη και τον Βαρνάλο· της είπε για την επίσκεψη της Θαρνάλιν –της κόρης του Βάρνακ, ενός αλχημιστή από τις Τρεις Πόλεις– στον θείο Σάμκρο· της είπε για τη συνάντηση του Σάμκρο με τον Βάρνακ, και για τη συνάντηση του Σάμκρο με τον Χαλκοπρόσωπο. «Η Φιλράνα πίστευε ότι ήταν καλύτερα να ειδοποιήσει τη φρουρά, παρά τα όσα έλεγε ο θείος. Πίστευε ότι κάποιος έπρεπε να κάνει κάτι, για να σταματήσει αυτά τα καθάρματα. Και είχε δίκιο. Όμως κινήθηκε βιαστικά, και… είναι νεκρή.» Ο Χανμάρο πήρε μια βαθιά ανάσα. «Το ξέρω πως είναι νεκρή, Θήρνα. Μίλησα με τον Χαλκοπρόσωπο. Τον επισκέφτηκα στο σπίτι του, δίχως να το γνωρίζει κανένας· ούτε καν ο θείος.»

«Είσαι τρελός;» έκανε η αδελφή του. «Μπορούσε να σε είχε σκοτώσει!»

«Μπλόφαρα,» εξήγησε ο Χανμάρο. «Του είπα πως γνώριζαν πολλοί ότι είχα πάει να τον επισκεφτώ, κι αν δεν επέστρεφα….»

«Και πάλι, ήταν ανόητο.»

Ο Χανμάρο αγνόησε την κριτική της, και είπε, αλλάζοντας ελαφρώς το θέμα: «Ο άνθρωπος έχει ένα Λό'ορ μες στο σπίτι του.»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ αυτό που λέω. Το έχει, κάπως, εξημερώσει.»

«Μα τη Φλόγα…!» Η Θήρνα δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει για *εξημερωμένο* Λό'ορ.

Ο Χανμάρο μειδίασε. «Ο θείος θα ήθελε πολύ να το μάθει αυτό, αλλά, όπως καταλαβαίνεις, για να του το πω, θα πρέπει να του μιλήσω και για την επίσκεψή μου στον Χαλκοπρόσωπο.

»Τέλος πάντων. Τα γεγονότα δεν τελειώνουν εκεί. Η μητέρα σού είπε για τον κύριο Λανκόρο, έτσι;»

Η Θήρνα ένευσε, και ο Χανμάρο τής εξήγησε όλα όσα είχαν σχέση με τον πράκτορα του Συμβουλίου, και της είπε ότι, τελικά, τα πράγματα ήρθαν έτσι ώστε να κατηγορηθεί ο *Βάρνακ* για την επίθεση εναντίον εκείνου και της Φιλράνα. «Το οποίο δε θα μάθαινα, αν η Θαρνάλιν δεν ερχόταν να με βρει. Και, όταν ήρθε, αποφάσισα πως όφειλα να κάνω κάτι. Όφειλα να ενεργήσω, ακόμα και χωρίς τη συγκατάθεση του θείου. Δε γινόταν αλλιώς. Τόσοι άνθρωποι είχαν μπλεχτεί άδικα σ'ετούτη την ιστορία.»

Ωχ, σκέφτηκε η Θήρνα, περιμένοντας ο αδελφός της να αναφέρει κάποια μεγάλη ανοησία.

Ο Χανμάρο τής μίλησε για την επίσκεψη εκείνου και της Θαρνάλιν στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας και για τη συζήτησή τους με τον κύριο Λανκόρο.

«Του τα είπες όλα, δηλαδή…»

«Ναι. Ήταν το καλύτερο που μπορούσα να κάνω· και, μέχρι στιγμής, δεν έχει συμβεί κάτι κακό.»

«Πόσες ημέρες έχουν περάσει από τότε;»

«Εφτά.»

«Και τι κάνει όλον αυτό τον καιρό ο Λανκόρο; Ξανάχει επικοινωνήσει μαζί σου;»

«Απ'ό,τι ξέρω, έχει βάλει ανθρώπους του να παρακολουθούν τον Χαλκοπρόσωπο και τον Σάρκο, καθώς και το σπίτι στη Συνοικία των Ερειπίων. Ερευνά, γενικά, την υπόθεση. Και, όχι, δεν ξανάχει επικοινωνήσει μαζί μου· αλλά νομίζω πως, αργά ή γρήγορα, θα

επικοινωνήσει, γιατί μου είπε ότι ίσως να χρειαστεί τη βοήθειά μου, προκειμένου να παγιδέψει τους κακοποιούς.»

Δε μ'αρέσει αυτή η ιδέα, σκέφτηκε η Θήρνα. *Δε μ'αρέσει να χρησιμοποιούν την οικογένειά μου ως δόλωμα.* «Μάλιστα,» είπε, και, βγάζοντας το φόρεμά της, ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι, ντυμένη τώρα μόνο με τα μαύρα της εσώρουχα. «Η μητέρα σού μίλησε, αφότου συζήτησα μαζί της;»

«Όχι.»

«Δε σου είπε, δηλαδή, αυτά που έμαθα δυτικά της Σερανβέλ…» Η Θήρνα χασμουρήθηκε. «Θα σε πείραζε να σ'τα πω αύριο, Χανμάρο; Είμαι πτώμα.»

«Δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνος, ανασηκώνοντας τους ώμους. Ήταν κι ο ίδιος κουρασμένος. Η διήγηση των περασμένων γεγονότων τα είχε φέρει, πάλι, έντονα στο μυαλό του, και, όποτε συνέβαινε αυτό, ο πόνος για τη δολοφονία της Φιλράνα έσκιζε την καρδιά του ξανά. Σηκώθηκε από την καρέκλα και ξάπλωσε στο στρώμα που βρισκόταν στο πάτωμα, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω από το κεφάλι και κοιτάζοντας τα δοκάρια στο ταβάνι.

«Θήρνα;» είπε.

«Ναι;»

«Μπορείς να σβήσεις τη λάμπα;»

Η λάμπα έσβησε, τυλίγοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι.

Ο Μαράνκο τής αποκρίθηκε ότι μπορούσε να περάσει, έτσι η Ναράμια άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και κοίταξε μέσα. Κανένα φως δεν ήταν αναμμένο, και ο μισθοφόρος καθόταν κοντά στο παράθυρο, έχοντας το βλέμμα του στραμμένο κάτω, στον δρόμο μπροστά από την είσοδο του *Μαύρου Πέλεκυ*. Η μορφή του ήταν σκοτεινή και δυσδιάκριτη, πράγμα που η Ναράμια, μάλλον, το προτιμούσε, δεδομένης της καμένης και παραμορφωμένης του όψης. Έκλεισε την πόρτα πίσω της και τον πλησίασε, βαδίζοντας προσεκτικά, για να μη χτυπήσει σε κανένα αντικείμενο που δεν μπορούσε να δει. Τελικά, έφτασε πλάι του (και πλάι στο παράθυρο) και ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο.

«Την προηγούμενη φορά που μιλήσαμε, μου είπες ότι μέσα μου μπορείς να αισθανθείς και μια άλλη δύναμη, η οποία μοιάζει με αράχνες. Αράχνες που κατατρώγουν τη ζωή.»

Τα μάτια του Μαράνκο στράφηκαν για να την ατενίσουν, γυαλιστερά στο φεγγαρόφωτο που έμπαινε απ'το παράθυρο. «Ναι.»

«Μπορείς ακόμα να αισθανθείς αυτή τη δύναμη;»

Ο Μαράνκο έμεινε σιωπηλός για λίγο, σαν να ερευνούσε την ψυχή της με το βλέμμα του. «Ναι.»

«Έχει καμία σχέση με την άλλη δύναμη που έχω μέσα μου; Τη δύναμη που μου έδωσε ο Γέροντας των Ανοιγμάτων;»

«Δε νομίζω.» Ο Μαράνκο αναδεύτηκε πάνω στην καρέκλα του, κάνοντάς τη να τρίξει.

Η Ναράμια σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. «Έχεις ακούσει για μια ασθένεια που ονομάζεται αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος;»

Ο Μαράνκο κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Είναι μια παράξενη ασθένεια, η οποία αφήνει σημάδια πάνω στο δέρμα. Σημάδια που μοιάζουν με αράχνες. Κανείς δε γνωρίζει πώς θεραπεύεται.»

«Γιατί μου το λες αυτό;» Η φωνή του ακουγόταν ξερή μες στο σκοτάδι.

«Επειδή την έχω τη συγκεκριμένη ασθένεια, και νομίζω πως αυτή είναι η 'άλλη δύναμη' που αισθάνεσαι μέσα μου.»

Ο Μαράνκο δίστασε να μιλήσει. «Μάλλον… μάλλον όχι.»

Η Ναράμια άγγιξε τον ώμο του. «Δεν είναι μια φυσιολογική ασθένεια. Υποπτεύομαι ότι είναι περισσότερο κάτι το πνευματικό παρά κάτι το καθαρά σωματικό. Τα σημάδια επάνω μου δε με πονάνε, όσο κι αν τα πιέσω· ο πόνος έρχεται κατά βούληση, κατά τη *δική του* βούληση, σαν νάναι ζωντανός· και δεν ακολουθεί καμία λογική.»

Τα μάτια του Μαράνκο την ατένισαν, πάλι, έντονα· την έκαναν να ριγήσει, με το απόκοσμο βλέμμα τους.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Ναράμια· και: «Θέλεις να δεις τα σχήματα επάνω στο δέρμα μου;»

Ο Μαράνκο κατένευσε.

Η Ναράμια ξεκούμπωσε τα κουμπιά του πουκαμίσου της και το έβγαλε, παίρνοντάς το στο χέρι. Οι αραχνοειδείς σχηματισμοί ήταν

φανεροί επάνω στο δέρμα της, καθώς φωτίζονταν από τις φεγγαραχτίδες. Τρεις, όλοι από τη δεξιά μεριά: ένας στο στήθος, μισοκρυμμένος από τον στηθόδεσμό της· ένας στα πλευρά· κι ένας στην κοιλιά.

Τα μάτια του Μαράνκο στένεψαν, κοιτάζοντάς τους, κι η Ναράμια άκουσε τον σημαδεμένο άντρα να παίρνει μια ξαφνική, βαθιά ανάσα. «Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε.

«Είναι… είναι *ζωντανά*!» αποκρίθηκε εκείνος, υπόκωφα. «*Ζωντανά!*... Μπορώ σχεδόν να τα δω να *κινούνται*.»

«Να κινούνται;» Η Ναράμια ήταν βέβαιη ότι οι αραχνοειδείς σχηματισμοί *δεν* κινούνταν. Τους είχε παρατηρήσει, για ώρες και ώρες και ώρες, μπροστά από καθρέφτες, νιώθοντας τον πόνο που της προκαλούσαν και προσπαθώντας να ανακαλύψει –να αποκωδικοποιήσει– κάτι για την αλλόκοτη φύση τους.

«Ναι… ανασαλεύουν. Είναι ζωντανά. Αυτά είναι η άλλη δύναμη που βλέπω.»

«Υπάρχει τρόπος να σκοτωθούν; Υπάρχει τρόπος να θεραπευτώ από την ασθένεια;»

Ο Μαράνκο έκανε πίσω, βλεφαρίζοντας, σαν τα μάτια του να τον είχαν πονέσει απ᾽αυτό που είχε δει. «Δεν ξέρω. Ίσως… ίσως ένας ιερέας να μπορούσε να τα σκοτώσει, χρησιμοποιώντας τη Φλόγα. Ίσως και όχι…» Συνοφρυώθηκε. «Ίσως *εσύ* να μπορούσες να τα σκοτώσεις, με την άλλη δύναμη που ελέγχεις. Τη δύναμη που είναι αντίθετη απ᾽αυτή των ιερέων.»

Η Ναράμια κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω ότι μπορώ. Δεν την *ελέγχω* ακριβώς τη δύναμη που λες, Μαράνκο. Μάλλον, περισσότερο εκείνη ελέγχει εμένα. Ή… ή, απλά, υπάρχει.»

Ο μισθοφόρος δε μίλησε. Έστρεψε το βλέμμα του στο παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω, το δρόμο, σαν να είχε κουραστεί να κοιτάζει εκείνη, όπως κανείς κουράζεται να κοιτάζει τον ήλιο.

«Εσύ δεν μπορείς να κάνεις κάτι;» τον ρώτησε η Ναράμια.

«Όχι,» είπε ο Μαράνκο, με κάποια πικρία στη φωνή του, «δεν είμαι ιερέας, δεν μπορώ να κάνω τίποτα… Άφησέ με, τώρα, σε παρακαλώ.»

Η Ναράμια φόρεσε, σιωπηλά, το πουκάμισό της, το κούμπωσε, και βγήκε απ᾽το δωμάτιο. Απέξω, στον διάδρομο του πανδοχείου,

έκλεισε την πόρτα κι ακούμπησε την πλάτη της επάνω στο λείο ξύλο.

Τα λόγια του Μαράνκο αντηχούσαν μες στο μυαλό της: *Ίσως* εσύ *να μπορούσες να τα σκοτώσεις, με την άλλη δύναμη που ελέγχεις. Τη δύναμη που είναι αντίθετη απ'αυτή των ιερέων.*

Ανοησίες. Πώς να τα σκότωνε η ίδια; Η άλλη δύναμη που έλεγε ο μισθοφόρος δεν ήταν κάτι το οποίο βρισκόταν υπό την κυριαρχία της· ήταν κάτι που δεν μπορούσε καλά-καλά να κατανοήσει. Ήταν κάτι που σχετιζόταν με τα Λό'ορ… και με τους Λο'ανθάκ, που είχαν εντός τους αίμα Λό'ορ.

Και το δηλητήριο των Λό'ορ, σκέφτηκε η Ναράμια. *Το αντιλαμβάνομαι αμέσως, και μπορώ να το αδρανοποιήσω. Δεν επηρεάζει τον οργανισμό μου.*

Αλλά όλα τούτα, σίγουρα, δεν είχαν καμία σχέση απολύτως με το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος. Το άλγος δεν προερχόταν από τα Λό'ορ· προερχόταν από εκείνο το καταραμένο φυτό που ονομαζόταν ελογενής δηλητηριώδης ανελαστική περιπλοκάς.

Και πάλι, όμως, δεν μπορούσε εύκολα να ξεχάσει τα λόγια του Μαράνκο. *Αν έχω, τελικά, τη δύναμη να θεραπεύσω τον εαυτό μου;…*

Πήρε την πλάτη της από την κλειστή πόρτα και πήγε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Δάρφο, ο οποίος, τώρα, κοιμόταν μπρούμυτα, ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Η Ναράμια δεν τον ξύπνησε· βάδισε ώς το παράθυρο, που κοίταζε στον αντίθετο δρόμο από αυτόν που κοίταζε το παράθυρο του Μαράνκο. Από κάτω, δεν περνούσε κανένας μέσα στη νύχτα. Το βλέμμα της εστιάστηκε σ'ένα από τα Ανοίγματα και, τώρα, προσπάθησε *εκείνη* να καλέσει ένα από τα Λό'ορ, όπως αυτά την είχαν καλέσει παλιότερα. Προσπάθησε να το φωνάξει να βγει, έστω για λίγο. Δεν ήξερε πώς ακριβώς να το κάνει αυτό· απλώς έφερε την εικόνα του στο νου της: την *αίσθησή* του στο νου της (ναι, νόμιζε πως ήξερε πώς ήταν η αίσθηση ενός Λό'ορ· νόμιζε πως το ήξερε πολύ, πολύ καλά).

Η αναμονή δεν ήταν μεγάλη. Σύντομα, δύο κιτρινωπά μάτια παρουσιάστηκαν μέσα απ'το σκοτάδι του Ανοίγματος. Το ερπετοειδές πλάσμα είχε έρθει, είχε αποκριθεί στο κάλεσμά της.

Και τι σημαίνει τούτο; Σημαίνει ότι, όντως, μπορώ να ελέγξω τη δύναμη που έχω; Αλλά, ακόμα κι αν είναι έτσι, πάλι, δε βλέπω τρόπο για να θεραπεύσω το άλγος μέσω αυτής…

Αναστέναξε και κάθισε στην καρέκλα του δωματίου, προβληματισμένη. Μετά από λίγο, μην έχοντας βρει καμία λύση και μην έχοντας φτάσει σε κανένα συμπέρασμα, γδύθηκε και ξάπλωσε πλάι στον Δάρφο. Εκείνος μουρμούρισε κάτι μες στον ύπνο του και πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της.

Η Ναράμια κοιμήθηκε, και ξύπνησε με την αυγή, νιώθοντας το εσωδερμικό άλγος να ξύνει και να λογχίζει βάναυσα όλη τη δεξιά της μεριά.

Κεφάλαιο Εικοστό
—Ψέμα—

Όταν ξύπνησαν, ο Χανμάρο ζήτησε από τη Θήρνα να του διηγηθεί τις περιπέτειές της δυτικά της Σερανβέλ, και εκείνη συμφώνησε κι άρχισε την εξιστόρηση. Όταν έφτασε στο σημείο που ο Άνρημ σκοτώθηκε, η φωνή της έσπασε, παρότι προσπάθησε να την κρατήσει σταθερή. «Λυπάμαι,» είπε ο αδελφός της, ερχόμενος να καθίσει πλάι της και τυλίγοντας το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της. «Εξ αρχής αναρωτήθηκα πού ήταν ο Άνρημ, αλλά δε ρώτησα, γιατί περίμενα εσένα να μου πεις. Δε φανταζόμουν, όμως…»

«Ό,τι έγινε, έγινε,» ψιθύρισε η Θήρνα, σκουπίζοντας μερικά δάκρυα από τις άκριες των ματιών της.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, η πόρτα του δωματίου χτύπησε και η φωνή του Βαρνάλο ακούστηκε, δυνατή όπως πάντα, προσκαλώντας τους να έρθουν επάνω, για να πάρουν πρωινό με τους υπόλοιπους. Η θεία Ζεθάλιν επέμενε.

Η Θήρνα υποσχέθηκε στον Χανμάρο ότι θα του ολοκλήρωνε την ιστορία της μετά από το πρωινό, και ανέβηκαν, μαζί με τον μικρό τους αδελφό, στον πρώτο όροφο του σπιτιού, όπου ολόκληρη η οικογένεια τούς περίμενε. Αφού οι καλημέρες και τα *καλωσόρισες* (από όσους έβλεπαν τη Θήρνα για πρώτη φορά μετά την επιστροφή της) τελείωσαν, άρχισαν όλοι να τρώνε.

Η Ζεθάλιν έμοιαζε προβληματισμένη κατά τη διάρκεια του φαγητού· δυσαρεστημένη, αναμφίβολα, επειδή μάλλον κανένας δεν της είχε πει τι συνέβη στις περιοχές δυτικά της Σερανβέλ. Έριχνε στη Θήρνα λοξές ματιές και άφησε υπονοούμενα ν'ακουστούν μέσα απ'τα λόγια της. Ωστόσο, δε ζήτησε ευθέως να της εξιστορήσουν τα γεγονότα.

Ο Κάρναλεν, που καθόταν πλάι της, δεν πρέπει να είχε την ίδια έγνοια. Δε φαινόταν να τον ενδιαφέρει τόσο το ταξίδι της κόρης της Μάριλιν. Αφού είχε επιστρέψει σώα και αβλαβής, αυτό έδειχνε να είναι αρκετό για εκείνον.

Τα παιδιά τους –ο Μαλίνο, ο Βάλκο, και ο Τάρνο– ήταν σιωπηλά· δεν αντάλλαξαν με τη Θήρνα περισσότερες κουβέντες απ'ό,τι ήταν απαραίτητο, και ο μόνος που φαινόταν νάναι περισσότερο περίεργος για το τι της είχε συμβεί ήταν ο Μαλίνο. Τα μάτια του την κοίταζαν ερευνητικά, και σε κάποια στιγμή πρόσθεσε σ'ένα απ'τα υπονοούμενα της μητέρας του: «Θα πρέπει να είδατε πολλά ενδιαφέροντα πράγματα εκεί έξω. Εγώ δεν έχω ποτέ βγει από τη Σερανβέλ.» Υπήρχε μια κάποια απαρέσκεια στη χροιά της φωνής του. Η Θήρνα δεν του αποκρίθηκε, κάνοντας πως δεν τον είχε ακούσει. Δεν είχε χρόνο για τέτοιου είδους συζήτηση· σήμερα είχε να κάνει πολλά.

Η Ζινράβα είχε πλησιάσει την αδελφή της και την είχε φιλήσει και στα δύο μάγουλα, όταν εκείνη ανέβηκε στον πρώτο όροφο του σπιτιού, αλλά, πέραν του «Καλωσόρισες, Θήρνα. Μας έλειψες πολύ», δεν είπε τίποτε άλλο, σιωπηλή ως συνήθως. Και μελαγχολική ως συνήθως… αν και, τώρα, η Θήρνα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει περισσότερη ζωντάνια επάνω της απ'ό,τι παλιότερα. *Συνέβη κάτι που δεν το ξέρω;* αναρωτήθηκε, αλλά δε ρώτησε. Αυτά θα τα μάθαινε άλλη φορά.

Η γιαγιά της, που, όπως συνήθιζε, δεν έτρωγε το πρωί, βρισκόταν στο τραπέζι για να κάνει παρέα στους υπόλοιπους. Συγχρόνως, έπλεκε ένα μάλλινο πανωφόρι για το χειμώνα, και η Θήρνα δεν μπορούσε να ξεχωρίσει στην όψη της καμία ανυπομονησία να μάθει τα γεγονότα δυτικά της Σερανβέλ.

Η Μάριλιν, που γνώριζε τα πάντα (ή σχεδόν τα πάντα· η κόρη της δεν της είχε πει για την επιθανάτια παράκληση της Σαρντάλα), προσπαθούσε να αποφορτίσει την ένταση στο τραπέζι· το αντίθετο, δηλαδή, απ'αυτό που έκανε η Ζεθάλιν, η οποία προσπαθούσε, αν μη τι άλλο, να *δημιουργήσει* ένταση με τα υπονοούμενά της. Βέβαια, και η Μάριλιν δεν ήταν απόλυτα ήρεμη· πού και πού, κοίταζε τον Χανμάρο και –υπέθετε η Θήρνα– αναρωτιόταν αν η κόρη της του είχε μιλήσει για τα συμβάντα δυτικά της Σερανβέλ. Ωστόσο, αυτή η απορία δεν έμοιαζε να βασανίζει και πολύ το νου της. Μάλλον,

θεωρούσε τον Χανμάρο αρκετά ώριμο, ώστε να μπορεί να αντιμετωπίσει τα συμπεράσματα που έβγαιναν από όλα τούτα.

Όταν η Θήρνα τελείωσε περισσότερο από το μισό πρωινό της, είπε: «Έχω μια δουλειά, τώρα, και πρέπει να πηγαίνω. Δυστυχώς, δε γίνεται να περιμένει.» Ήπιε μια γουλιά από την πορτοκαλάδα της.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Μάριλιν. «Κι εγώ, σε λίγο, θα πάω στο ραφείο. Θέλεις να πάμε μαζί;»

Η Θήρνα σηκώθηκε. «Όχι. Θα ήταν καλύτερα να πάω μόνη.»

Ο Χανμάρο την κοίταξε ερωτηματικά. Η αδελφή του δεν του είχε αναφέρει τίποτα για τούτο.

«Θα έρθεις;» τον ρώτησε η Θήρνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και σηκώθηκε πλάι της.

«Έχεις κι εσύ δουλειά, Χανμάρο;» απόρησε η Μάριλιν.

«Όχι ακριβώς. Αλλά είχα αρχίσει μια συζήτηση με τη Θήρνα, την οποία δεν έχουμε προλάβει να τελειώσουμε.»

Βγήκαν από την εξώπορτα του πρώτου ορόφου, ενώ οι πάντες τούς κοίταζαν παραξενεμένοι.

«Δε νομίζω πως έκανες καλά, που είπες ότι έχεις δουλειά,» είπε ο Χανμάρο στην αδελφή του, καθώς κατέβαιναν την πέτρινη εξωτερική σκάλα.

Η Θήρνα κρατιόταν γερά από τη χειρολαβή, γιατί το ξύλινό της πόδι ήταν πολύ άβολο όταν έπρεπε ν'ανεβαίνει ή να κατεβαίνει σκαλοπάτια. «Μα, *έχω* δουλειά, Χανμάρο.»

«Τι δουλειά; Επιτρέπεται να μάθω;»

«Επιτρέπεται.»

Έφτασαν στο ισόγειο και πήγαν στο δωμάτιό τους, όπου η Θήρνα πήρε από τα πράγματά της ένα ξιφίδιο και το πέρασε στη ζώνη της.

«Τι δουλειά είναι, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Χανμάρο.

«Πρέπει να πάω σ'ένα μέρος. Ένα πανδοχείο. Μου το ζήτησε η Σαρντάλα, προτού πεθάνει.»

«Πέθανε, τελικά;»

«Φοβάμαι πως ναι.» Η Θήρνα έπιασε το πόμολο της πόρτας. «Έλα· θα σ'τα πω καθοδόν. Εκτός αν πρέπει να κατεβείς στου θείου Σάμκρο.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Χανμάρο· και, όταν βγήκαν από την οικία Περίδετων: «Τον Βόνιορ δε θα τον πάρεις μαζί σου;»

«Όχι γι’αυτό, όχι. Θέλω να πάω μόνη, να δω περί τίνος πρόκειται.» Και, καθώς βάδιζαν, αφήνοντας πίσω τους τη Συνοικία των Δηλητηρίων και μπαίνοντας στο Μεγάλο Παζάρι (φωνές, βαβούρα, έντονες οσμές, και κίνηση παντού), του διηγήθηκε την υπόλοιπη ιστορία της.

Όταν βρίσκονταν στην Οδό του Μισθοφόρου, του είπε: «Για την παράκληση της Σαρντάλα, μονάχα εγώ κι εσύ γνωρίζουμε· κανένας άλλος.»

«Η μητέρα;»

«Δεν ξέρει τίποτα.»

«Γιατί, Θήρνα;»

«Θέλω να το ερευνήσω, πρώτα, μόνη μου. Η Σαρντάλα μ’έβαλε σε πολλές υποψίες. Σίγουρα, ανήκει σε κάποια οργάνωση… αλλά *τι* οργάνωση, Χανμάρο;»

«Κάποια οργάνωση που εργάζεται για το καλό της πόλης–»

«Έτσι *είπε*.»

«Πιστεύεις ότι είπε ψέματα;»

«Ίσως–»

«Αν, όμως, *δεν* είπε ψέματα, Θήρνα, τότε ποια οργάνωση θα μπορούσε να είναι αυτή; Εμένα ξέρεις ποιοι μού έρχονται αμέσως στο μυαλό;»

«Η Αστυνομία.»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο. «Η Αστυνομία, ποιοι άλλοι; Ποιοι άλλοι εργάζονται για το καλό της πόλης;»

«Η Αστυνομία δεν είναι καν βέβαιο ότι υπάρχει, αδελφέ,» τόνισε η Θήρνα. «Δεν μπορούμε να βασιστούμε σε μύθους. Ας είμαστε επιφυλακτικοί.»

«Συμφωνώ· γι’αυτό πιστεύω ότι θα ήταν καλύτερα αν ερχόμουν μαζί σου.»

Τώρα, βρίσκονταν στη γωνία όπου η Οδός του Μισθοφόρου συναντά την Οδό του Μικρού Ήλιου, και σταμάτησαν να βαδίζουν. Η Θήρνα ατένισε παρατηρητικά το πρόσωπο του αδελφού της. «Δεν ξέρω αν αυτή θα ήταν καλή ιδέα.»

«Γιατί όχι, Θήρνα; Έτσι κι αλλιώς, μου τα έχεις πει όλα. Και ίσως να χρειαστείς κάποια βοήθεια. Καλύτερα να είμαι κοντά.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Θήρνα, «έλα. *Εγώ*, όμως, θα μιλήσω με όποιον βρούμε στο πανδοχείο, και μόνο εγώ.»

Ο Χανμάρο κατένευσε.

«Εσύ θα μείνεις πίσω. Καλύτερα να μην καταλάβουν καν ότι είσαι μαζί μου.»

Ο Χανμάρο κατένευσε, ξανά. «Τίποτ'άλλο;» ρώτησε, με μισοσοβαρό-μισοκωμικό τρόπο.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, με *απόλυτα* σοβαρό τρόπο, «αυτά για τώρα.» Και, στρίβοντας στην Οδό του Μικρού Ήλιου, ξεκίνησε να βαδίζει.

Ο Χανμάρο προχώρησε πλάι της. «Έχεις καμια ιδέα πού είναι αυτό το *Αλλοτινό Στέκι*;»

«Δυστυχώς, όχι· θα πρέπει να ψάξουμε. Εκτός αν το ξέρεις εσύ.»

Ο Χανμάρο δεν το ήξερε.

Σ'ένα σημείο της Οδού του Μικρού Ήλιου, έστριψαν βόρεια, ακολουθώντας έναν μικρότερο, κάθετο δρόμο, ο οποίος τους οδήγησε στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες. Η φήμη ετούτης της περιοχής δεν ήταν και η καλύτερη μέσα στη Σερανβέλ, αλλά μια τέτοια πρωινή ώρα η Θήρνα δεν πίστευε ότι κανένας θα πείραζε εκείνη και τον αδελφό της.

Όταν είδε έναν έμπορο να βγάζει τα εμπορεύματά του σε μια από τις αποβάθρες, με τη βοήθεια δύο χαμάληδων, η Πτεράργυρη τον πλησίασε και, ρωτώντας τον, πληροφορήθηκε πού βρισκόταν το *Αλλοτινό Στέκι*.

«Τι είδους άνθρωποι συχνάζουν εκεί;» τον ρώτησε, μετά. «Έχεις υπόψη σου;»

«Παλιοί ναυτικοί, κυρίως,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε θα περίμενα, ας πούμε, να πηγαίνει εκεί μια γυναίκα σαν κι εσένα, ή ένα παιδί σαν τον νεαρό που είναι μαζί σου.»

Το σχόλιό του δεν είχε καμία σημασία για τη Θήρνα. Τον ευχαρίστησε και έφυγε, φτάνοντας εύκολα στο *Αλλοτινό Στέκι*, το οποίο ήταν ένα μονώροφο, μακρόστενο οικοδόμημα, με καπνό να υψώνεται από τη μεγάλη του καμινάδα. Ήταν χτισμένο από γκρίζα πέτρα και στην οροφή του είχε παλιά, σπασμένα σε μπόλικα σημεία κεραμίδια, ανάμεσα στα οποία πουλιά είχαν κάνει τις φωλιές τους.

Η πόρτα στην πρόσοψή του ήταν ανοιχτή κι από μέσα έρχονταν φωνές από κουβέντα, όχι πολύ δυνατές αλλά ούτε και αδύναμες.

«Καλύτερα να μείνεις έξω,» είπε η Θήρνα στον Χανμάρο.

Εκείνος έσμιξε τα χείλη, έτοιμος να φέρει αντίρρηση· η αδελφή του, όμως, έφυγε από πλάι του προτού προλάβει να μιλήσει, κι ο Χανμάρο δεν την ακολούθησε.

Η Θήρνα πέρασε το κατώφλι του πανδοχείου και μπήκε σε μια τραπεζαρία στρωμένη με σανίδια γεμάτα χαρακιές και σκασίματα. Τριγύρω υπήρχαν τραπεζάκια και καρέκλες· σ'ένα απ'αυτά ήταν πεσμένος μπρούμυτα ένας γέρος και ροχάλιζε, φανερά μεθυσμένος, αν έκρινε κανείς από τα τρία άδεια μπουκάλια πλάι του. Σ'ένα άλλο τραπέζι κάθονταν τέσσερις άντρες, οι τρεις εκ των οποίων, σίγουρα, ήταν σαράντα και άνω, ενώ ο τελευταίος ήταν φανερά νεότερος: όχι πάνω από τριάντα-πέντε.

Σε ποιον απευθύνομαι, τώρα; αναρωτήθηκε η Θήρνα, κοιτάζοντας τους πάντες διστακτικά. *Ελπίζω όχι σ'αυτόν,* σκέφτηκε, βλέποντας τον μεθυσμένο γέρο.

Ένας από τους τέσσερις άντρες –ένας από τους γηραιότερους– σήκωσε το κεφάλι του από την κουβέντα και ρώτησε την Πτεράργυρη: «Θα θέλατε κάτι, μαντάμ;»

«Εμ, ναι…» αποκρίθηκε η Θήρνα, ζυγώνοντας –*τακ τακ τακ,* έκανε το ψεύτικό της πόδι επάνω στα παλιά, κουρασμένα σανίδια. «Ποιος είναι ο ιδιοκτήτης; Πρέπει να του μιλήσω.»

«Η αφεντιά μου, μαντάμ,» είπε ο άντρας και σηκώθηκε από την καρέκλα του. Ήταν μετρίου αναστήματος, και η Θήρνα τον υπολόγιζε γύρω στα πενήντα. Είχε ψαρά, σγουρά μαλλιά και ατημέλητα μούσια. Φορούσε ένα τριμμένο κόκκινο πουκάμισο και μια γαλάζια βράκα. Τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα και είχαν μεγάλα, μαύρα νύχια. «Πώς να εξυπηρετήσω;» Χαμογέλασε, και το χαμόγελό του ήταν απρόσμενα φιλικό. Μπορούσε κάποιος που χαμογελούσε έτσι να ήθελε το κακό της πόλης; αναρωτήθηκε η Θήρνα.

«Πρέπει να σας μιλήσω προσωπικά, κύριε.»

«Από δω.» Ο πανδοχέας βάδισε προς μια γωνία του πανδοχείου, και στάθηκε κοντά σε δύο μεγάλα βαρέλια.

Η Θήρνα τον ακολούθησε, και είπε: «Οι δρόμοι είναι σκοτεινοί,» όπως της είχε ζητήσει η Σαρντάλα. *Αν έχω βρει λάθος άνθρωπο, θα με περάσει για τρελή.*

«Εμείς, όμως, κρατάμε τις λάμπες,» αποκρίθηκε ο ψαρομάλλης άντρας. «Καλωσόρισες.»

Η Θήρνα συνέχισε, με το τελευταίο σκέλος του συνθήματος: «Καλώς σε βρίσκω κάτω από το φρούριο.»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο άντρας.

«Η Σαρντάλα είναι νεκρή. Έχω μαζί μου αυτό.» Έβγαλε απ'το μαύρο της φόρεμα το χάλκινο νόμισμα. Το άνοιξε και έδειξε στον άντρα τη μικρή πλατινένια πλάκα, που είχε χαραγμένο επάνω της:

Κ.Π.
2.8

Ο ψαρομάλλης ένευσε.

Η Θήρνα έκλεισε, πάλι, το νόμισμα και είπε: «Η Σαρντάλα, προτού πεθάνει, μου ζήτησε να σας πω κάτι πολύ σημαντικό. Κάτι πολύ σημαντικό για την πόλη–»

«Ακολούθησέ με,» τη διέκοψε εκείνος, και, στρέφοντάς της την πλάτη, βάδισε προς μια μικρή πόρτα.

Η αντίδρασή του φάνηκε λίγο απότομη στη Θήρνα, αλλά τον υπάκουσε. Ο άντρας άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε, αφήνοντας την Πτεράργυρη να προχωρήσει. Μπροστά της είδε την κουζίνα του πανδοχείου, όπου αυτή τη στιγμή δεν ήταν κανένας. Ένα καζάνι έβραζε πάνω απ'τη φωτιά. Η Θήρνα πέρασε το κατώφλι και ο άντρας την ακολούθησε, κλείνοντας.

«Έχω πολλά να σας πω. Αλλά, πριν το κάνω, πρέπει να σας ρωτήσω ποιοι είστε. Απ'ό,τι έχω καταλάβει, η Σαρντάλα ανήκε σε κάποια οργάνωση…»

Ο άντρας βάδισε μέχρι έναν πάγκο με λαχανικά, άνοιξε ένα ντουλάπι από πάνω του, κι έβγαλε ένα μπουκαλάκι.

«Μ'ακούτε τι λέω;» Η Θήρνα τον πλησίασε, καθώς εκείνος τής είχε στραμμένη την πλάτη.

«Σας ακούω, μαντάμ.» Ο άντρας έκανε μια κίνηση που η Πτεράργυρη δε μπορούσε να δει καλά, όμως πρέπει να άνοιξε το

μπουκαλάκι και να πότισε με το περιεχόμενό του ένα κομμάτι μαρούλι που βρισκόταν επάνω στον πάγκο.

«Καταλαβαίνω ότι εδώ είναι πανδοχείο και ίσως να έχετε δουλειά» *–αν και πολύ το αμφιβάλλω, έτσι όπως τα βλέπω τα πράγματα–*, «όμως αυτά που πρόκειται να σας πω είναι *εξαιρετικά* σημαντικά. Η Σαρντάλα ήθελε να τα μάθετε οπωσδήποτε… Βέβαια, δε ξέρω *γιατί* το ήθελε αυτό.»

Ο άντρας είχε, τώρα, στραφεί και την κοιτούσε, αφήνοντας τα ζαρζαβατικά του πάγκου. «Πώς τη γνωρίσατε τη Σαρντάλα;» ρώτησε.

«Θα σας τα εξηγήσω όλα,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Ήταν η τελευταία της επιθυμία να σας μιλήσω. Όμως πρέπει, πρώτα, να μου πείτε ποιοι είστε. Η Σαρντάλα ήταν μέλος κάποιας οργάνωσης, και υποθέτω πως το ίδιο κι εσείς– Τι είναι;» Ο άντρας κοίταζε κάπου πάνω απ'τον ώμο της, και η Θήρνα στράφηκε, για να κοιτάξει κι εκείνη.

Εκτός απ'το καζάνι που έβραζε, δεν υπήρχε τίποτα το–

Χέρια την άρπαξαν από πίσω και, ξαφνικά, κάτι βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπό της, κάτι μεμβρανώδες και υγρό, που είχε μια *αποκρουστική* οσμή, μια οσμή που τη ζάλιζε–

Ο μπάσταρδος! γρύλισε εσωτερικά η Θήρνα, καθώς δεν μπορούσε να φωνάξει. Το χέρι της κατέβηκε στο ξιφίδιο στη ζώνη της, έπιασε τη λαβή, και το τράβηξε–

Μια δυνατή γροθιά ακινητοποίησε τον καρπό της, ενώ το μεμβρανώδες πράγμα –το μαρούλι που ήταν ποτισμένο με το υγρό απ'το φιαλίδιο! συνειδητοποίησε η Θήρνα– εξακολουθούσε να πιέζεται πάνω στο πρόσωπό της.

Προσπάθησε να ουρλιάξει, μ'όλη της τη δύναμη, μα το μόνο που κατάφερε να βγάλει ήταν ένα αδύναμο νιαούρισμα –ή, τουλάχιστον, αυτό ήρθε στ'αφτιά της· ήλπιζε να είχε καταφέρει κάτι καλύτερο.

Το μοναδικό της πόδι κλότσησε μπροστά, τυχαία, μήπως πετύχει κάτι και το αναποδογυρίσει, κάτι που θα έκανε φασαρία, που θα ειδοποιούσε κάποιον ο οποίος θα τη βοηθούσε –τον Χανμάρο, ίσως. Η μπότα της, όμως, συνάντησε μονάχα αέρα.

Και η αποκρουστική οσμή είχε αρχίσει να τη ζαλίζει πολύ, λες κι από τη μύτη της να διείσδυε στον εγκέφαλό της. Τα πάντα είχαν

γίνει θολά γύρω της, και τα μέλη της παρέλυαν. Το ξιφίδιο έφυγε από το χέρι της, κάνοντας ένα ηχηρό *ντονκ!* στην πέτρα του πατώματος (εδώ, το πανδοχείο δεν είχε σανίδια). Μπορούσε, άραγε, αυτός ο ήχος να είχε ειδοποιήσει κάποιον για να τη βοηθήσει;

Σκοτάδι τύλιξε το σύμπαν της Θήρνα Πτεράργυρης, καθώς και το τελευταίο ίχνος δύναμης έλιωνε εντός της.

Όταν η Θήρνα έπαψε να παλεύει, ο ψαρομάλλης άντρας πήρε το μαρούλι από το πρόσωπό της και το πέταξε παραδίπλα. Την απόθεσε στο πέτρινο πάτωμα και άνοιξε ένα ντουλάπι κάτω από έναν πάγκο, βγάζοντας από εκεί έναν μεγάλο σάκο και μια κουλούρα σχοινί. Χρησιμοποιώντας ένα κουζινομάχαιρο, έκοψε το σχοινί και έδεσε τα χέρια της Πτεράργυρης πίσω απ'την πλάτη της. Πήρε μια πετσέτα, την έβαλε στο στόμα της, και την έδεσε κι αυτήν μ'άλλο ένα κομμάτι σχοινί. Ύστερα, σήκωσε τη φούστα της και έλυσε το ψεύτικό της πόδι.

Έβαλε τη Θήρνα μέσα στον μεγάλο σάκο, τον έδεσε, και την πήρε στον ώμο, βγαίνοντας από την πίσω πόρτα της κουζίνας και σ'ένα απ'τα σοκάκια των Κάτω Παλιών Αποβάθρων.

Ο Χανμάρο περίμενε και περίμενε και περίμενε.

Οι ήλιοι κόντευαν, πλέον, να μεσουρανήσουν, κι εκείνος ίδρωνε μέσα στην καλοκαιρινή ζέστη, ξεφυσώντας. Πριν από κάποια ώρα, μια πόρνη τού είχε κάνει νόημα να μπει στο σπίτι της, δείχνοντάς του, προκλητικά, τον μηρό της, ο οποίος ξεπρόβαλλε από ένα μεγάλο σχίσιμο του κόκκινού της φορέματος. Ο Χανμάρο τής είχε γνέψει ότι δε χρειαζόταν τις υπηρεσίες της και είχε στραφεί απ'την άλλη· όχι, όμως, προτού προσέξει το δουλικό περικάρπιο στο δεξί χέρι της γυναίκας. Προφανώς, δε δούλευε μόνη της, αλλά για κάποιον αφέντη, που, αφού την είχε αγοράσει, είχε αποφασίσει πως το καλύτερο που μπορούσε να κάνει μαζί της ήταν να την εκδώσει.

Τώρα, όμως, ο Χανμάρο δε σκεφτόταν την πόρνη (η οποία, εξάλλου, είχε εξαφανιστεί μέσα στο σπίτι της, μαζί μ'ένα ναυτικό), αλλά την αδελφή του. Τι είχε γίνει η Θήρνα; Τι έκανε τόση ώρα στο πανδοχείο; Κόσμος είχε μπει και κόσμος είχε βγει απ'το *Αλλοτινό Στέκι*, κι εκείνη ακόμα να παρουσιαστεί. Ο Χανμάρο είχε αρχίσει ν'ανησυχεί. Λες να της είχε συμβεί τίποτα;

Αγνοώντας την προτροπή της (*Καλύτερα να μείνεις έξω*), που ήταν ουσιαστικά προσταγή, ζύγωσε την πόρτα του πανδοχείου και πέρασε, αποφασιστικά, το κατώφλι. Υπήρχαν αρκετοί πελάτες ετούτη την ώρα· τα μισά τραπέζια, τουλάχιστον, ήταν γεμάτα. Ο Χανμάρο κοίταξε τριγύρω, μέχρι που εντόπισε έναν άντρα ο οποίος στεκόταν πλάι σε δύο μεγάλα βαρέλια. Ήταν ψαρομάλλης και μουσάτος, κι έμοιαζε νάναι ο ιδιοκτήτης, ή, τουλάχιστον, αυτός που έκανε κουμάντο εδώ πέρα.

Περνώντας δίπλα από μια σερβιτόρα, ο Πτεράργυρος τον πλησίασε και στάθηκε εμπρός του. «Να σας κάνω μια ερώτηση;»

Ο ψαρομάλλης άντρας τον κοίταξε από πάνω ώς κάτω. «Ρώτα.»

«Είστε ο πανδοχέας;»

«Είμαι.»

«Πριν από λίγο… ή, μάλλον, πριν από αρκετή ώρα, ήρθε μια γυναίκα εδώ, έτσι δεν είναι; Μια ξανθιά γυναίκα με ψεύτικο δεξί πόδι. Φορούσε μαύρο φόρεμα.»

«Τι τη θέλεις;»

«Την περίμενα λίγο παρακάτω, μα δε φάνηκε.»

«Εδώ ήταν,» τον διαβεβαίωσε ο άντρας. «Πήγαμε στην κουζίνα και συζητήσαμε· και μετά, έφυγε απ'την πίσω πόρτα.»

«Απ'την πίσω πόρτα;» Δεν ήταν λογικό. Γιατί να φύγει από την πίσω πόρτα, αφού ήξερε ότι ο Χανμάρο την περίμενε;

Ο ψαρομάλλης άντρας ανασήκωσε τους ώμους. «Πρέπει να βιαζότανε.»

Μου λέει ψέματα! σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Η Θήρνα δε θα έφευγε χωρίς εμένα.* Τι να του αποκρινόταν, όμως; *Είσαι ψεύτης,* να του αποκρινόταν; Σίγουρα, θα το αρνιόταν, και θα γινόταν σκηνή μες στο μαγαζί. *Κι έτσι, δε θα βγάλω τίποτα.*

«Αν τη θες, πήγαινε από πίσω, στο σοκάκι,» είπε ο άντρας, δείχνοντας αφηρημένα, με τον αντίχειρά του. «Ίσως και να βρεις τα ίχνη της.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, ξερά, «ίσως να βρω τα ίχνη της…» Και βγήκε από την τραπεζαρία του *Αλλοτινού Στεκιού,* βέβαιος ότι κάτι κακό είχε συμβεί στην αδελφή του, και αποφασισμένος να μάθει τι.

Κεφάλαιο Εικοστό-Πρώτο
—Εξαφάνιση—

Κανονικά, σήμερα θα έπρεπε να ξεκουράζεται. Ύστερα από τόσες περιπέτειες, ύστερα από τόσες φορές που είχε κινδυνέψει η ίδια του η ζωή –περισσότερες φορές απ'ό,τι είχε κινδυνέψει ποτέ ίσως!–, το άξιζε. Του άξιζε μια δίκαιη ανταμοιβή. Ανάπαυση, χλιδή, και διασκέδαση· και αρκετός χρόνος μαζί με τη Λουάνα, την καινούργια δούλα του αδελφού του.

Όμως, δυστυχώς, είχε δουλειά σήμερα το πρωί. Κι αν ο Βισκάλο *υποψιαζόταν* έστω πως σκεφτόταν να την παρατήσει και να αναλωθεί σε αυτάρεσκες απολαύσεις, θα άκουγε μερικά πολύ όμορφα επίθετα, όπως *τεμπέλης, λεχρίτης, αχαΐρευτος,* και τέτοια, αναμφίβολα όλα τους ειπωμένα με ευγενικό τρόπο. Ο αδελφός του τα πήγαινε καλά με τις «ευγενικές βρισιές».

Έτσι, λοιπόν, ο άνθρωπος-σκιά πηγαίνει για δουλειά, σκέφτηκε ο Θόρλο, καθώς στεκόταν μπροστά από τον μεγάλο καθρέφτη του δωματίου του και τελείωνε το ντύσιμό του, σφυρίζοντας. Φορούσε ένα φρεσκοσιδερωμένο μαύρο παντελόνι με ευδιάκριτη τσάκιση, και ένα εξίσου φρεσκοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά, του οποίου τα μανίκια δίπλωναν και κούμπωναν πάνω απ'τον αγκώνα. Στη μέση του τυλιγόταν μια λεπτή, επάργυρη ζώνη, με χρυσή πόρπη.

Η πόρτα του δωματίου ακούστηκε ν'ανοίγει.

Ο Θόρλο στράφηκε, για να δει ένα κυλιόμενο τραπεζάκι να μπαίνει. Επάνω του βρίσκονταν δύο σκεπαστοί δίσκοι, μια ασημένια κανάτα, και δύο κούπες. Μια γυναίκα το έσπρωχνε, η οποία δεν ήταν μια *οποιαδήποτε* γυναίκα. Ήταν μια πολύ γνωστή, στρογγυλοπρόσωπη, ξανθιά γυναίκα, με σγουρά, κοντά μαλλιά, και μικρό ανάστημα. Η σύζυγός του, Αρίνα, η οποία τώρα χαμογελούσε

με τρόπο που έδειχνε τα δόντια της, κι έκανε τον Θόρλο ν'αναρωτιέται αν ήθελε να τον δαγκώσει. Ήταν ντυμένη μ'ένα κοντό, γαλάζιο φόρεμα, ανοιχτό στην πλάτη και χωρίς μανίκια. Στα πόδια της ήταν δεμένα ένα ζευγάρι μαύρα σανδάλια και στη μέση της μια μαύρη, λεπτή ζώνη. Από τ'αφτιά της κρέμονταν δύο αστραφτερά σκουλαρίκια.

«Τι δυσάρεστη έκπληξη!» είπε, εύθυμα, ο Θόρλο.

«Το ήξερα ότι θα το εκτιμούσες,» αποκρίθηκε η Αρίνα, με τη λεπτή, ένρινή της φωνή. Σταμάτησε να κυλά το τραπεζάκι και άνοιξε τους δίσκους, αφήνοντας τις μυρωδιές των τηγανητών αβγών να γαργαλήσουν τα ρουθούνια του Θόρλο.

«Ο μάγειρας του σπιτιού, βλέπω, δεν έχασε τις ικανότητές του, τον καιρό που έλειπα,» είπε εκείνος.

«Ούτε έναν καλό λόγο για τη γυναίκα σου, που έσπρωχνε αυτό το φορτίο μέσα σε τόσους διαδρόμους;»

«Ποτέ δε βλάπτει να γυμνάζουμε το σώμα μας.» Ο Θόρλο πλησίασε το τραπεζάκι και πήρε ένα από τα κουλουράκια που βρίσκονταν στον έναν δίσκο. «Έτσι αδυνατίζουμε κιόλας.» Δάγκωσε το κουλουράκι, κοιτάζοντάς την από πάνω ώς κάτω.

Η Αρίνα σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Και πού να ξέρεις εσύ αν έχω αδυνατίσει ή όχι, τόσο καιρό που έχεις να με δεις;»

«Έχω μια διαίσθηση,» είπε ο Θόρλο, μασώντας. «Πώς είναι το τέκνο;»

«Καλά είναι· σε χαιρετά… όταν καταφέρνει να θυμηθεί ότι έχει πατέρα.»

«Είμαι πολυάσχολος άνθρωπος. Και τώρα δεν μπορώ να καθίσω πολύ.» Γέμισε τη μία κούπα με πορτοκαλάδα και ήπιε. «Ο αδελφός μου, που τόσο αγαπάς, με κυνηγά βαστώντας τη βίτσα του βρεγμένη. Είμαι καταδικασμένος.»

«Δε νομίζω να έχει πρόβλημα αν φάμε πρωινό μαζί,» είπε η Αρίνα και, φέρνοντας μια καρέκλα κοντά στο τραπεζάκι, κάθισε.

Ο Θόρλο πήρε άλλο ένα κουλουράκι, δίχως να καθίσει. Το δάγκωσε, μασώντας το ήρεμα.

Η Αρίνα τον κοίταζε. «Εκεί θα στέκεσαι, τώρα, άνθρωπέ μου;» απαίτησε.

«Σου είπα, βιάζομαι.» Ο Θόρλο ήπιε ακόμα μια γουλιά πορτοκαλάδα.

Η Αρίνα σηκώθηκε από την καρέκλα. «Τι δουλειά είναι αυτή; Μόλις γύρισες…» Τον ζύγωσε. «Και δεν ξέρω ούτε καν πού είχες πάει. Σε πεθύμησα…» Διέτρεξε τα μανικιουρισμένα νύχια της επάνω στο λευκό του πουκάμισο.

Ο Θόρλο τελείωσε το κουλουράκι και είπε: «Αυτό είναι περίεργο.» Στράφηκε και, πιάνοντας πάλι το ποτήρι της πορτοκαλάδας από το τραπεζάκι, ήπιε. «Συνήθως, με διώχνεις όσο πιο γρήγορα μπορείς. Πρέπει να έχεις κάποιον απώτερο σκοπό στο μυαλό σου.»

«Ανοησίες,» αποκρίθηκε η Αρίνα, παίρνοντας το ποτήρι απ'το χέρι του και βάζοντάς το ξανά πάνω στο τραπεζάκι. «Ετούτη τη φορά, τουλάχιστον, δεν ισχύει αυτό.»

«Αισθάνομαι συγκινημένος. Σε λίγο, θα μου πεις και ότι προσευχόσουν κάθε βράδυ στη Φλόγα, να επιστρέψω ασφαλής από το μακρινό μου ταξίδι.»

Η Αρίνα χαμογέλασε. «Ας μην το παρατραβάμε, ε;»

«Φυσικά.»

Η Αρίνα άρχισε να ξεκουμπώνει τα κουμπιά του πουκαμίσου του.

«Τι κάνεις; Πρέπει να φύγω,» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Η Αρίνα έσκυψε, δαγκώνοντας τη δεξιά του ρόγα και γλείφοντάς την, ενώ τα χέρια της τυλίγονταν πίσω απ'την πλάτη του, μην αφήνοντάς τον να φύγει. «Αρίνα…!» έκανε ο Θόρλο, αλλά τώρα η διαμαρτυρία του δεν ήταν τόσο έντονη όσο πριν, καθώς αισθανόταν το σώμα του να ανταποκρίνεται στο άγγιγμά της. Τόσο καιρό που βρισκόταν στο δρόμο, χωρίς να έχει πάει ούτε μια φορά με γυναίκα, το *χρειαζόταν* αυτό. Στο μυαλό του, όμως, είχε έρθει η Λουάνα… γυμνή. (Ποτέ, φυσικά, δεν την είχε δει γυμνή, αλλά η φαντασία του τον τροφοδοτούσε επαρκώς.)

Η Αρίνα τον ώθησε προς το κρεβάτι, κι εκείνος δεν έφερε αντίσταση, πέφτοντας ανάσκελα κι αφήνοντάς την να τον καβαλήσει, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και κλείνοντάς του το στόμα μ'ένα δυνατό φιλί. Θα ήταν, άραγε, έτσι και το φιλί της Λουάνα; αναρωτήθηκε ο Θόρλο. Σίγουρα όχι, αποφάσισε. Σίγουρα θα ήταν πολύ, πολύ πιο ζεστό, απαλό, και επιδέξιο.

Τέλος πάντων, καλύτερα να τελείωνε, τώρα, μ'ετούτη την οικογενειακή υποχρέωση· δεν υπήρχε λόγος να χρονοτριβεί. Μπλέκοντας τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού μες στα μαλλιά της Αρίνα και κλείνοντας τη γροθιά του, τη γύρισε ανάσκελα και βρέθηκε από πάνω της. Εκείνη έβγαλε μια κραυγή ικανοποίησης, καθώς η γλώσσα του τη διέτρεχε από το αφτί (και το αστραφτερό σκουλαρίκι) ώς τον λαιμό και τον ώμο. Το χέρι του Θόρλο άφησε τα μαλλιά της, χώθηκε κάτω απ'το κοντό της φόρεμα, και τράβηξε την περισκελίδα της.

Όταν έφυγε από την οικία Άρντλεθ, τα ρούχα του δεν φαίνονταν, πια, τόσο φρεσκοσιδερωμένα όσο όταν στεκόταν μπροστά από τον καθρέφτη. Κι επιπλέον, τώρα φορούσε ένα πέτσινο, μαύρο γιλέκο πάνω απ'το λευκό του πουκάμισο, και στη μέση του ήταν δεμένη η φαρδιά ζώνη με το σπαθί και το ξιφίδιό του, πάνω από την άλλη, πολύ λεπτότερη ζώνη. Στα πόδια του είχε κοντές, μαλακές, μαύρες μπότες.

Η γυναίκα του ήταν το κάτι άλλο! σκεφτόταν, καθώς βάδιζε προς τον Μεγάλο Κήπο. Δεν της έφτανε ό,τι είχαν κάνει, αλλά επέμενε να *επαναλάβουν* κιόλας! Φυσικά, ο Θόρλο είχε φύγει προτού η γκρίνια της δυναμώσει. *Είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς που όλοι της οι εραστές την εγκαταλείπουν; Τρέπονται σε φυγή, οι δύσμοιροι, πριν προλάβει να τους αποτελειώσει!* Αναστέναξε. *Αν, τουλάχιστον,* ένας *απ'αυτούς έμενε, θα είχα το κεφάλι μου ήσυχο, ο άνθρωπος.*

Διέσχισε τον Μεγάλο Κήπο, πέρασε τη Χρυσή Γέφυρα, και πήγε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους και στον *Μαύρο Πέλεκυ,* όπου στην τραπεζαρία κάθονταν τα συνηθισμένα ρεμάλια που σύχναζαν εδώ. Δύο απ'αυτούς εκτόξευαν ξιφίδια σ'έναν στόχο που ήταν καρφωμένος στον τοίχο. *Ευτυχώς που δεν είναι καρφωμένος από τη μεριά της εισόδου,* σκέφτηκε ο Θόρλο, καθώς στεκόταν στο κατώφλι. *Εδώ όλα είναι να τα περιμένεις.* Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για καμια γνωστή φάτσα, και το μάτι του πήρε τον Δάρφο, ο οποίος ήταν μόνος, με τον αγκώνα του ακουμπισμένο στον πάγκο του μπαρ και μια κούπα στο άλλο χέρι.

Μ'έχει δει, παρατήρησε ο Θόρλο, υπομειδιώντας, και ζύγωσε τον μισθοφόρο.

«Καλημέρα, αφεντικό!» είπε. «Πώς είσαι;»

«Καλά,» αποκρίθηκε, επιφυλακτικά, ο Δάρφο, πίνοντας μια γουλιά απ'το καρυκευμένο τσάι του. *Κι ελπίζω να συνεχίσω να είμαι καλά, τώρα που παρουσιάστηκες μπροστά μου,* πρόσθεσε νοερά. Όφειλε να ομολογήσει πως ήταν έκπληξη για εκείνον η εμφάνιση του Θόρλο· δεν περίμενε ότι θα τον ξανάβλεπε. Νόμιζε ότι ο τύπος θα εξαφανιζόταν, θα γινόταν ένα με τις σκιές και τον άνεμο. *Μάλλον, δεν πήρε από εμένα όλα όσα ήθελε να πάρει…* «Και καλημέρα και σε σένα. Πώς θα μπορούσα να σε εξυπηρετήσω;»

Ω, τι όμορφα που προσποιείσαι, Δάρφο, σκέφτηκε ο Θόρλο. *Σε λίγο, θα φτάσεις στο επίπεδο του αδελφού μου. Και δεν είσαι ούτε αριστοκράτης ούτε εύπορος. Τα καταφέρνεις μια χαρά, όμως!* «Βρίσκομαι εδώ για να σας βοηθήσω.»

Ο Δάρφο ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά. «Να μας βοηθήσεις;»

«Ναι. Άκουσα ότι η κυρία Πτεράργυρη σκοπεύει να κυνηγήσει τους κακοποιούς που προκαλούν προβλήματα στους Σερανβέλιους εμπόρους.»

Ο Δάρφο τον κοίταξε καχύποπτα. «Και η βοήθειά σου αυτή προσφέρεται αφιλοκερδώς;»

Ο Θόρλο χαμογέλασε. «Τελείως, εξολοκλήρου, και πέρα για πέρα.»

«Για ποιον δουλεύεις;» Η ερώτηση ήταν ευθεία και ξεκάθαρη, και φαινόταν να αποκλείει το γεγονός ότι ο Θόρλο μπορεί, όντως, να το έκανε τούτο πραγματικά αφιλοκερδώς. Ήταν μια από εκείνες τις ερωτήσεις που είναι, ουσιαστικά, προσταγές: *Πες μου για ποιον δουλεύεις, κι άσε τις ανοησίες!*

«Για κάποιον.»

«Για… *κάποιον* δουλεύουμε όλοι. Ορισμένοι, μάλιστα, ισχυρίζονται ότι δουλεύουν για τη Φλόγα…»

«Ακριβώς,» είπε ο Θόρλο. «Θα πίστευες, λοιπόν, ότι κι εγώ για τη Φλόγα δουλεύω;»

«Όχι,» απάντησε, κοφτά, ο Δάρφο.

«*Τσκ, τσκ, τσκ.* Δεν είσαι καθόλου θρήσκος, παρατηρώ. Τι θα έλεγαν οι αφεντάδες του Ναού για σένα, αναρωτιέμαι.»

«Ο Βισκάλο Άρντλεθ σ'έχει στείλει εδώ, έτσι δεν είναι;»

Ο Θόρλο γέλασε. «Μη γίνεσαι αστείος.»

Ο Δάρφο συνοφρυώθηκε. «Ποιος, τότε;»

«Ο εργοδότης μου επιθυμεί να παραμείνει ανώνυμος.»

«Αχά…» Ο Δάρφο ήπιε μια γουλιά απ'το καρυκευμένο τσάι του. «Αυτό, ξέρεις, με προδιαθέτει πολύ θετικά προς εσένα. Με κάνει να θέλω να σου πω όλα μου τα μυστικά.»

Λες κι ακούω τον αδελφό μου, σκέφτηκε ο Θόρλο. «Απορρίπτεις τη βοήθεια που προσφέρεται απλόχερα, φίλτατε; Τέλος πάντων. Ακόμα κι αν *εσύ* την απορρίπτεις, αυτό δε σημαίνει πως θα την απορρίψει και η κυρία Πτεράργυρη…»

«Ποιος μας διαβεβαιώνει ότι δεν εργάζεσαι για τους ανθρώπους που ψάχνουμε;» ρώτησε ο Δάρφο.

Η όψη του Θόρλο σκοτείνιασε. «Τώρα κι αν γίνεσαι αστείος, αδελφέ! Πες μου κάτι, χρησιμοποιώντας όσο μυαλό υπάρχει μέσα στο κεφάλι σου: Αν εργαζόμουν για τον εχθρό, όπως υποψιάζεσαι, θα βρισκόμουν με το καραβάνι του Βισκάλο, τις προάλλες, ή έξω απ'αυτό, με το φίλο μας το Γυρολόγο και τα αιμοβόρα σκυλιά του; Θα σου έσωζα τη ζωή από κείνον τον Λο'ανθάκ, ή θα τον άφηνα να σ'έχει για βραδινό; Θα συνέχιζα να μένω μαζί σας ενώ οι τοξότες μάς καταδίωκαν, ή θα είχα γίνει καπνός; Θα πολεμούσα εναντίον των–;»

«Εντάξει, εντάξει!» τον διέκοψε ο Δάρφο, προτού ο Θόρλο δυναμώσει κι άλλο τη φωνή του. Δεν ήθελε να τους κρυφακούσει κανένας ανεπιθύμητος· γιατί ποτέ δεν ξέρεις ποιος τριγυρίζει μες στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ.* «Καταλαβαίνω τι προσπαθείς να πεις.»

«Χαίρομαι.»

«Ας πούμε, λοιπόν, πως όντως θέλεις να μας βοηθήσεις–»

«*Ας πούμε;*»

«Ναι, *ας πούμε*. Ας πούμε ότι θέλεις να μας βοηθήσεις: γιατί αρνείσαι ν'αποκαλύψεις το όνομα του εργοδότη σου;»

«Διότι, αγαπητέ, αυτή είναι η επιθυμία του,» δήλωσε ο Θόρλο, πράγμα το οποίο δεν ήταν ψέμα, εξάλλου.

«Ένας άνθρωπος που προτιμά να κρύβεται δεν μπορεί παρά να μας βάζει σε υποψίες, όπως καταλαβαίνεις.»

«Να μιλάς για τον εαυτό σου. Δεν έχουμε ακόμα συζητήσει με την κυρία Πτεράργυρη.»

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε ο Δάρφο. «Θα δούμε τι θα πει κι εκείνη, λοιπόν.»

«Πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή;»

«Δε γνωρίζω. Αλλά θα τη συναντήσουμε εδώ, το μεσημέρι. Μπορείς να είσαι κι εσύ στη συνάντηση, αν θέλεις.»

Ο Θόρλο έγνεψε καταφατικά. «Θα είμαι. Δεν έχω να πάω πουθενά αλλού.»

Ναι, το φαντάζομαι, σκέφτηκε ο Δάρφο. *Ο αφέντης σου σ'έχει πληρώσει για να μάθεις όλα όσα γνωρίζουμε ή μπορεί να ανακαλύψουμε. Το θέμα, όμως, είναι,* ποιος *είναι αυτός ο αφέντης.*

Ο Θόρλο παράγγειλε ένα τσάι για τον εαυτό του, και ύστερα ρώτησε τον Δάρφο, πίνοντας μια γουλιά: «Η Ναράμια πού είναι;»

«Στο δωμάτιό της.»

«Κι ο Μαράνκο;»

«Στο δικό του.»

«Γιατί δεν κατεβαίνουν;»

«Έχουν τους λόγους τους.»

«Ο ομορφάντρας, υποθέτω, κρύβεται απ'τον παλιό του εργοδότη,» είπε ο Θόρλο. «Η Ναράμια, όμως, από ποιον κρύβεται;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου.»

«Ό,τι πεις, αρχηγέ,» χαμογέλασε ο Θόρλο, υψώνοντας την κούπα του σε χαιρετισμό προς το μέρος του Δάρφο.

Ο Χανμάρο πήγε στο σοκάκι πίσω από το *Αλλοτινό Στέκι*.

Ίσως και να βρεις τα ίχνη της, του είχε πει ο ψαρομάλλης άντρας που ήταν ιδιοκτήτης του πανδοχείου. Εκείνος, όμως, δεν έβλεπε κανένα ίχνος της αδελφής του. Δεν ήταν, βέβαια, ιχνηλάτης, δεν είχε *ιδέα* πώς να βρίσκει ίχνη, μα είχε ακούσει πως ακόμα κι οι καλύτεροι ιχνηλάτες δυσκολεύονται να κάνουν τη δουλειά τους σε πλακόστρωτο δρόμο, εκτός αν υπάρχουν λάσπες επάνω του. Εδώ, ο

Χανμάρο μπορούσε να δει μερικές λάσπες, όμως δεν τον βοηθούσαν καθόλου. Αν η Θήρνα είχε περάσει από τούτο το μέρος, ήταν αμφίβολο.

Κι εξάλλου, κατά πάσα πιθανότητα, ο τύπος μού είπε ψέματα. Η αδελφή μου δε θα μ'εγκατέλειπε δίχως να με προειδοποιήσει. Αν σκόπευε να πάει κάπου, θα μου το έλεγε πρώτα. Σίγουρα *θα μου το έλεγε…*

…σωστά;

Ο Χανμάρο όφειλε να παραδεχτεί ότι υπήρχε μια αμφιβολία μέσα στο μυαλό μου. Όμως, όπως και νάχε το θέμα, δεν μπορούσε να ξαναμπεί στο πανδοχείο, αποκαλώντας τον άντρα ψεύτη και κάνοντας σκηνή. Δε νόμιζε ότι θα κατόρθωνε κάτι έτσι.

Αλλά πώς αλλιώς θα βρω τη Θήρνα;

Ίσως κάποιος να την είδε! σκέφτηκε, κι άρχισε να περιφέρεται εκεί γύρω, ρωτώντας όποιον συναντούσε μήπως είχε πάρει το μάτι του μια ξανθιά γυναίκα, κουτσή από τη δεξιά μεριά και ντυμένη με μαύρο φόρεμα. Κανένας, όμως, δεν την είχε δει. Η αδελφή του έμοιαζε νάχει εξαφανιστεί.

Ο πανδοχέας μού είπε ψέματα. Σίγουρα. Μου είπε ψέματα. Αλλά τι να κάνω, τώρα; Πώς να μάθω; συλλογιζόταν ο Χανμάρο, καθώς, απογοητευμένος, είχε αρχίσει να βαδίζει προς την Οδό του Μισθοφόρου, διασχίζοντας τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες και φτάνοντας στην Άνω Συνοικία του Ξίφους. *Ίσως η Θήρνα να επιστρέψει από μόνη της,* προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του (αποτυχαίνοντας οικτρά). *Ίσως, όντως, να πήγε κάπου χωρίς να μου το πει. Ίσως να μην ήθελε να ξέρω πού θα πήγαινε.*

Βάδισε επάνω στην Οδό του Μισθοφόρου, χαμένος στις σκέψεις του, καθώς οι ήλιοι φεγγοβολούσαν στο κέντρο του ουρανού και η κίνηση ελαττωνόταν· ο κόσμος αναζητούσε σκιά, για να περάσει το μεσημέρι. Ο Χανμάρο μπήκε στο Μεγάλο Παζάρι, αγνοώντας τη δυνατή, καλοκαιρινή ζέστη, κατευθυνόμενος προς τη Συνοικία των Δηλητηρίων και…

…την οικία των Περίδετων; Θα επέστρεφε *σπίτι*; Και τι θα έλεγε στη μητέρα; Τι θα έλεγε στον θείο Σάμκρο; Πού θα τους έλεγε ότι βρισκόταν όλο το πρωί; Πού θα τους έλεγε ότι είχε πάει η Θήρνα;

Που να κάψει η Φλόγα! Πώς είχαν, πάλι, μπλεχτεί έτσι τα πράγματα;

Ο Χανμάρο λοξοδρόμησε, αποφεύγοντας να πάει στην οικία Περίδετων, περιφερόμενος άσκοπα μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων και τις οξείες οσμές που πλανιόνταν στον αέρα της. Σ'ένα σημείο, συνάντησε μια αρκετά πυκνή, πορφυρή ομίχλη και, βάζοντας το χέρι του μπροστά στη μύτη του, τη διέσχισε, μισοκλείνοντας τα βλέφαρα. Δεν αισθανόταν τα μάτια του να τσούζουν από τα αλχημικά αέρια, όμως ποτέ δε βλάπτει κανείς να είναι προσεκτικός μ'αυτά τα πράγματα· ο θείος Σάμκρο τού το είχε τονίσει αυτό, πολλές φορές. *Να είσαι πάντα –πάντα– προσεκτικός με ό,τι δε γνωρίζεις, ανιψιέ. Γιατί, στην αλχημεία, ένα λάθος φτάνει για να είναι οι συνέπειες τραγικές. Έχεις ακούσει τι συνέβη στον παππού σου, έτσι δεν είναι;* Ο Χανμάρο είχε, όντως, ακούσει. Ο παππούς του –ο πατέρας της μητέρας του, ο οποίος ήταν, ασφαλώς, αλχημιστής– είχε, φαινομενικά, πεθάνει φυσιολογικά, αλλά το σώμα του είχε λιώσει απίστευτα γρήγορα, μην αφήνοντας παρά μόνο τον σκελετό του. Οι ιερείς της Φλόγας δεν είχαν προλάβει να τον κάψουν, πράγμα το οποίο δε θεωρείται και τόσο καλό για την ψυχή κάποιου.

Ο Χανμάρο βγήκε από την άλλη μεριά της ομίχλης και αντίκρυ του είδε μια κοπέλα να περνά, βαδίζοντας μέσα σ'ένα σοκάκι που διέσχιζε κάθετα το δικό του.

Η κοπέλα δεν ήταν άγνωστη, και στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Χανμάρο!» είπε η Θαρνάλιν, χαμογελώντας.

Ο Θόρλο τελείωσε τη μπίρα που έπινε και άφησε την κούπα στο τραπέζι το οποίο μοιραζόταν με τον Δάρφο. «Μεσημέρι είναι, αρχηγέ, κι οι ήλιοι είμαι σίγουρος ότι βρίσκονται κει πάνω ψηλά,» έδειξε προς τα δοκάρια της οροφής, με τον αντίχειρά του, «κι ετούτο το μέρος έχει πλημμυρίσει, κοντεύει να σκάσει, θα έλεγα,» κοίταξε τριγύρω, τους πελάτες που είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία του πανδοχείου, να φάνε, να πιουν, και να βρουν σκιά (δύο γυναίκες, τώρα, πετούσαν μαχαίρια στο στόχο που ήταν καρφωμένος στον τοίχο, και, με τόσο κόσμο εδώ μέσα, το άθλημα

είχε γίνει επικίνδυνο), «και η Θήρνα Πτεράργυρη δεν έχει φανεί ακόμα,» τόνισε ο Θόρλο. «Δεν πιστεύω να με δούλεψες, αρχηγέ, έτσι δεν είναι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Δάρφο, «δεν σε… δούλεψα.»

«Ωραία. Πού είναι, λοιπόν, η Πτεράργυρη;»

«Δεν ξέρω· και, να σου πω, κι εμένα μ'έχει παραξενέψει το γεγονός ότι άργησε.» Η όψη του ήταν σκεπτική. Το βλέμμα του ερεύνησε την τραπεζαρία, ψάχνοντας για τη Θήρνα, μα δεν μπορούσε να τη δει πουθενά. Ούτε στο μπαρ, ούτε στη σκάλα, ούτε σε κάποιο τραπέζι, ούτε στο κατώφλι της εισόδου. *Κι αποκλείεται να το ξέχασε. Αποκλείεται.* Ο Δάρφο φοβόταν μήπως κάτι τής είχε συμβεί. Δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς την αργοπορία της.

«Η Ναράμια είναι ακόμα πάνω;» ρώτησε ο Θόρλο.

«Για να μην έχει κατεβεί, ναι, προφανώς ακόμα επάνω είναι.» *Γιατί η Πτεράργυρη δεν έρχεται; Λες, κάπως, να έμαθε ότι είμαι εδώ μ'εσένα και γι'αυτό να μην παρουσιάζεται; Μήπως, Θόρλο, είσαι τελικά με τον εχθρό; Και μήπως η Θήρνα το γνωρίζει;*

«Γιατί με κοιτάς έτσι, Δάρφο; Δεν την έχω κάνει εγώ ν'αργήσει, ξέρεις.»

Ίσως και να την έχεις κάνει, χωρίς να το αντιλαμβάνεσαι… σκέφτηκε ο Δάρφο, αλλά δεν αποκρίθηκε.

«Η Ναράμια θα κατεβεί όταν έρθει η Θήρνα;» ρώτησε ο Θόρλο, νομίζοντας ότι, πραγματικά, έχανε το χρόνο του εδώ.

«Ναι.»

«Και τώρα, που δεν έρχεται, τι θα κάνουμε;»

«Θα την περιμένουμε.»

«Ως πότε;»

«Μέχρι να έρθει,» είπε ο Δάρφο.

«Είσαι σίγουρος ότι θα έρθει, δηλαδή;»

«Σίγουρος.»

«Εντάξει,» είπε ο Θόρλο. «Αλλά εγώ θα παραγγείλω κάτι να φάω.»

«Παράγγειλε ένα πιάτο και για μένα.» Ο Δάρφο σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Πηγαίνω πάνω, στη Ναράμια, να της εξηγήσω πώς έχουν τα πράγματα.»

Η Θαρνάλιν ήταν ντυμένη μ'ένα λευκό φόρεμα, το οποίο ο Χανμάρο είχε ξαναδεί αρκετές φορές επάνω της, και στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα καλάθι, σκεπασμένο με πανί.

«Όλα καλά με την οικογένειά σου;» τον ρώτησε, πλησιάζοντάς τον. «Έχουν περάσει πολλές μέρες από τότε που σε είδα τελευταία, και σκεφτόμουν να επισκεφτώ την οικία Περίδετων· αλλά δεν το είχα κάνει ακόμα…» Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Τι έχεις; Δε μοιάζεις καλά…»

«Η Θήρνα,» είπε ο Χανμάρο, με όψη χλομή. «Την έχασα…»

«Ποια Θήρνα; Η αδελφή σου; Αυτή δεν έλειπε;»

«Επέστρεψε, χτες το απόγευμα,» εξήγησε εκείνος· «και σήμερα την έχασα. Θαρνάλιν, δεν ξέρω τι να κάνω… Φοβάμαι ότι κινδυνεύει!»

Η Θαρνάλιν άγγιξε τον ώμο του, με το ελεύθερό της χέρι. «Ηρέμησε. Πες μου τι συνέβη.»

Ο Χανμάρο την κοίταξε διστακτικά. «Δεν… δεν ξέρω αν *πρέπει* να σου πω. Δεν ξέρω αν η Θήρνα θα το ήθελε. Η υπόθεση είναι μπλεγμένη.»

«Έχει σχέση με τον Χαλκοπρόσωπο;» ρώτησε η Θαρνάλιν, με χαμηλωμένη φωνή.

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ναι, αλλά όχι μόνο.»

«Εκείνος έκανε την αδελφή σου να χαθεί;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω. Σ'ένα πανδοχείο χάθηκε, ενώ την περίμενα απέξω.» Ο Χανμάρο έσμιξε τα χείλη. «Αυτό το κάθαρμα! Μου είπε ψέματα· είμαι *σίγουρος,* Θαρνάλιν! Σίγουρος!»

«Ποιος;»

«Ο πανδοχέας. Τον ρώτησα αν ήρθε και του μίλησε μια γυναίκα με την περιγραφή της αδελφής μου, κι εκείνος μού είπε ναι, ήρθε, και πήγαν στην κουζίνα να συζητήσουν, και μετά η Θήρνα έφυγε από την πίσω πόρτα. Αλλ'αυτό είναι αδύνατον, Θαρνάλιν. Η Θήρνα δε θα έφευγε χωρίς εμένα.»

«Ποιος είναι αυτός ο πανδοχέας; Σε ποιο πανδοχείο;»

«Στο *Αλλοτινό Στέκι*. Τόχεις ξανακούσει;»

Η Θαρνάλιν κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Χανμάρο, «άδικα σε σκοτίζω, τώρα, κι εσένα–»

«Δεν πειράζει. Είχα πάει στο Μεγάλο Παζάρι, να πάρω κάτι πράγματα, κι έχω αργήσει, έτσι κι αλλιώς, να γυρίσω σπίτι.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θέλεις να έρθεις μαζί μου; Να σου φτιάξω κάτι να πιεις; Και κάτι να φας, αν δεν έχεις φάει; Ο μπαμπάς θάναι κλεισμένος στο εργαστήριό του, όπως συνήθως· δε θα τον ενοχλήσεις.»

«Εντάξει,» ένευσε ο Χανμάρο, «θα έρθω· για λίγο, τουλάχιστον.» Δεν ήθελε να επιστρέψει στην οικία Περίδετων, όχι αν πρώτα δεν είχε βρει τη Θήρνα. Οι ερωτήσεις θα έπεφταν βροχή, και δε θα ήξερε πώς να τις απαντήσει· η αδελφή του του είχε πει πως κανείς δεν έπρεπε να μάθει για την τελευταία επιθυμία της Σαρντάλα. *Και ήδη την έχω προδώσει τη Θήρνα μία φορά, τότε με τον πατέρα· δε θέλω να την ξαναπροδώσω.*

«Ωραία,» χαμογέλασε η Θαρνάλιν, παίρνοντάς τον απ'το χέρι και ξεκινώντας να βαδίζει.

Θήρνα, σκέφτηκε ο Χανμάρο, ακολουθώντας την ξανθιά κοπέλα, *πώς τα καταφέρνεις πάντα και περιπλέκεις τα πράγματα έτσι;*

«Πού βρίσκεται αυτό το πανδοχείο που είπες;» τον ρώτησε η Θαρνάλιν, καθώς έφταναν στο σπίτι του Βάρνακ (που δεν ήταν και πολύ μακριά, εξάλλου).

«Στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες.»

«Αυτή είναι μια απ'τις χειρότερες συνοικίες της πόλης. Τι κάνατε εκεί;»

«Η Θήρνα ήθελε να… πάρει κάποιες πληροφορίες,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, καθώς σταματούσαν μπροστά στην κλειστή πόρτα του σπιτιού. Τώρα, κανένας φρουρός δε στεκόταν εδώ. Ο Λανκόρο είχε προστάξει να αποσυρθούν, δίχως να δώσει καμία εξήγηση, ούτε σ'εκείνους ούτε στον Βάρνακ. Ο Χανμάρο, όμως, ήταν βέβαιος ότι ο πράκτορας του Συμβουλίου είχε βάλει άλλου είδους φρουρούς να παρακολουθούν το σπίτι: κατασκόπους, που δουλειά τους ήταν, αναμφίβολα, να πιάσουν τον Χαλκοπρόσωπο και τους συμμάχους του εν δράσει, αν επισκέπτονταν τον Βάρνακ.

Η Θαρνάλιν φάνηκε, για μια στιγμή, να διστάζει. Έπειτα, είπε: «Ο πατέρας μ'έχει στείλει εκεί ορισμένες φορές –πρωί πάντα, βέβαια–,

για να πάρω αλχημικά συστατικά που τα χρειαζόταν. Ίσως θα μπορούσα να σε βοηθήσω.»

«Πώς;»

«Ρωτώντας ένα-δυο γνωστούς που έχω σ'αυτό το μέρος.»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι έτσι θα γινόταν τίποτα, Θαρνάλιν, αλλά… ευχαριστώ.»

«Δε χρειάζεται να μ'ευχαριστείς,» αποκρίθηκε εκείνη, χαμηλόφωνα. «Μ'έχεις βοηθήσει τόσο πολύ ήδη.»

Μια σιωπηλή στιγμή πέρασε ανάμεσά τους, ενώ κοιτιόνταν αμίλητοι· μια απ'αυτές τις στιγμές που δεν είναι εύκολο να τις μετρήσεις: μπορεί νάναι δευτερόλεπτα, λεπτά, ή ακόμα και ώρες. Έπειτα, η Θαρνάλιν στράφηκε και άνοιξε την πόρτα του σπιτιού, αποκαλύπτοντας το άδειο καθιστικό μέσα. Όπως είχε πει, ο πατέρας της ήταν στο εργαστήριό του, απ'το οποίο ερχόταν μια δυνατή αλχημική οσμή.

Κεφάλαιο Εικοστό-Δεύτερο
—Ανάκριση—

Είχε χαθεί μέσα σ'ένα ατέρμονο σκοτάδι. Όλες της οι αισθήσεις ήταν θολωμένες: ούτε άκουγε, ούτε έβλεπε, ούτε μύριζε, ούτε ένιωθε. Ούτε καν μπορούσε να σκεφτεί. Δε θυμόταν ποια ήταν· θα μπορούσε νάναι οποιαδήποτε για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα (ή, μήπως, ήταν μικρό; γιατί κι ο χρόνος είχε χάσει το νόημά του)…

…κι ύστερα, όταν αυτό το (μεγάλο ή μικρό) χρονικό διάστημα πέρασε, το πρώτο πράγμα που συνέβη ήταν να θυμηθεί το όνομά της.

Θήρνα Πτεράργυρη.

Το ανέσυρε από το μυαλό της, όπως κανείς ανασύρει ένα χαμένο αντικείμενο μέσα από ένα μπαούλο πνιγμένο στα πράγματα (πολλά από τα οποία έχει ξεχάσει πως υπάρχουν καν εκεί).

Η… ανεύρεση του ονόματός της, όμως, δεν επανέφερε καμία από τις αισθήσεις της, ούτε ξεθόλωσε τις σκέψεις της. Όχι αμέσως, τουλάχιστον· γιατί, σταδιακά (της ήταν, πάλι, αδύνατο να υπολογίσει το χρόνο), η νοητική ομίχλη διαλύθηκε, και η Θήρνα μπόρεσε να ψάξει εύκολα μέσα στο μπαούλο για τα αντικείμενα που επιθυμούσε να ανασύρει. Θυμήθηκε το *Αλλοτινό Στέκι*, και τον ψαρομάλλη άντρα, και το αναισθητικό που έβαλε εκείνος στο πρόσωπό της, και τον Χανμάρο– Ο Χανμάρο θα την περίμενε, τώρα, και θ'ανησυχούσε. Πόση ώρα να είχε περάσει, άραγε; Πόση ώρα;

Και τι μου συμβαίνει; Πού βρίσκομαι; Εξακολουθώ να είμαι στο πανδοχείο;

Κάποια στιγμή, οι αισθήσεις της άρχισαν να επανέρχονται. Άρχισε να μπορεί να δει, θολά, σαν να βρισκόταν κάτω απ'το νερό, ή σαν

να κοίταζε μέσα από καπνισμένο γυαλί: έβλεπε σκιές κι ελάχιστα σημεία φωτός, και ορισμένες ανθρώπινες φιγούρες ανάμεσά τους, ψηλές και λιγνές, λες κι ήταν μυθικοί γίγαντες. Και μπορούσε, επίσης, ν'ακούσει ομιλίες, που έμοιαζαν να έρχονται από πολύ, πολύ μακριά, από το βάθος κάποιου πηγαδιού ή σήραγγας. Από κάτω της ένιωθε κάτι σκληρό και κρύο· πέτρα, μάλλον. Στα ρουθούνια της έφτανε μια οσμή… η οσμή υπογείου, νόμιζε. *Μ'έχουν πάει στο κελάρι του πανδοχείου; Πιστεύουν ότι κανείς δε θα μ'αναζητήσει;*

Ποιοι είναι αυτοί οι μπάσταρδοι; Προσπάθησε να στενέψει τα μάτια της, να εστιάσει, για να διακρίνει τις μορφές τους· μα δεν τα κατάφερε: το φως και οι σκιές δεν τη βοηθούσαν καθόλου. *Πού με έμπλεξε η Σαρντάλα; Πώς είναι δυνατόν όλα τούτα νάναι για το καλό της πόλης; Γιατί μου φέρθηκαν έτσι; Είναι τρελοί;*

Έπρεπε να σηκωθεί. Έπρεπε να ανακτήσει, πάλι, τον έλεγχο του σώματός της. Πάλεψε ενάντια στην παράλυση που την είχε κυριέψει, κι αισθάνθηκε τον αντίπαλό της να χάνει έδαφος. Μπόρεσε κι ανοιγόκλεισε τα δάχτυλα των χεριών της· μπόρεσε κι έβαλε τον αγκώνα της κάτω απ'τα πλευρά της, κι ανασηκώθηκε.

Οι αισθήσεις της είχαν, επίσης, αρχίσει να βελτιώνονται. Τώρα, έβλεπε καλύτερα και άκουγε καλύτερα.

Πολλά από τα φώτα, ξαφνικά, έσβησαν και έμεινε μόνο ένα, παρατήρησε η Θήρνα, το οποίο ερχόταν από πάνω, ψηλά, και την έλουζε. *Είμαι το μοναδικό πράγμα που φωτίζεται εδώ μέσα.*

Προσπάθησε να ορθωθεί, κι ανακάλυψε ότι το ψεύτικό της πόδι έλειπε. *Όχι! Μα τη Φλόγα, όχι!* Δεν μπορούσε να πάει πουθενά χωρίς το ψεύτικό της πόδι ή κάποιο άλλο στήριγμα.

«Ποιοι είστε;» φώναξε μες στο σκοτάδι, γνωρίζοντας πως οι άνθρωποι που βρίσκονταν εδώ δεν είχαν φύγει· παρέμεναν κρυμμένοι στις πυκνές σκιές και την παρακολουθούσαν.

«Το ζητούμενο,» είπε μια αντρική φωνή, «δεν είναι ποιοι είμαστε εμείς, αλλά ποια είσαι *εσύ* και τι γνωρίζεις.»

«Η Σαρντάλα μού μίλησε για σας. Πεθαίνοντας, μου ζήτησε να πάω στο *Αλλοτινό Στέκι*. Υποστήριξε ότι θα ήταν για το καλό της πόλης.»

«Δε σε ρωτήσαμε αυτό.» Μια άλλη φωνή, επίσης αντρική, αλλά από διαφορετική μεριά, νόμιζε η Θήρνα. Μαζί της, ακούστηκαν και βήματα από μποτοφορεμένα πόδια. «Ποιο είναι το όνομά σου;»

Η Θήρνα σκέφτηκε ότι δε θα είχε νόημα να αντερωτήσει *Γιατί να σας πω;* Το *γιατί* ήταν προφανές: Εκείνη ήταν άοπλη και κουτσή, μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο το οποίο δεν είχε ιδέα πού μπορεί να βρισκόταν. Εκείνοι ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, οπλισμένοι και έτοιμοι, σίγουρα όχι κουτσοί, και βρίσκονταν σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο το οποίο γνώριζαν πολύ, πολύ καλά. Μπορούσαν να τη σκοτώσουν ανά πάσα στιγμή· μπορούσαν να τη βασανίσουν ανά πάσα στιγμή· μπορούσαν να της κάνουν οτιδήποτε ήθελαν ανά πάσα στιγμή. Καθώς το συνειδητοποιούσε πλήρως ετούτο, η Θήρνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά και να της κόβει την αναπνοή. Κατάφερε, όμως, ν'απαντήσει στο ερώτημά τους: «Θήρνα Πτεράργυρη,» τους είπε. «Τ'όνομά μου είναι Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Είσαι η κόρη του Νολράκο Πτεράργυρου;» ρώτησε η πρώτη αντρική φωνή. «Του εμπόρου που, πρόσφατα, έπαθε μια σειρά από οικονομικές πανωλεθρίες;»

«Ναι. Κι εσείς ποιοι είστε; Γιατί δε μου λέτε;»

«Γιατί,» αποκρίθηκε η δεύτερη αντρική φωνή, «ήδη γνωρίζεις πολλά για εμάς, και οι άνθρωποι που γνωρίζουν τόσα για εμάς όσα γνωρίζεις εσύ ή είναι νεκροί ή είναι μαζί μας.»

«Γνωρίζω πολλά για εσάς;» απόρησε η Θήρνα. «Μα, δε γνωρίζω, ουσιαστικά, *τίποτα*!» Τι έλεγε αυτός ο άνθρωπος; Ήταν τρελός; Ή, μήπως, νόμιζε ότι εκείνη τούς είχε πει ψέματα; ότι ήξερε πολύ περισσότερο απ'όσα είχε αποκαλύψει;

«Γνωρίζεις για το *Αλλοτινό Στέκι*…» Η δεύτερη, πάλι, φωνή, η οποία ήταν πιο βραχνή από την πρώτη, κι έτσι η Θήρνα άρχισε να τη σκέφτεται ως *η Βραχνή Φωνή*.

«Ναι, αλλά τούτο δε σημαί–»

«Κι επάνω σου βρήκαμε αυτό.» Κάτι εκτοξεύτηκε μέσα απ'τις πυκνές σκιές και κουδούνισε στο πέτρινο πάτωμα, μπροστά της. Ήταν μια ασημένια αλυσίδα, όπου βρισκόταν δεμένο ένα παλιό, χάλκινο νόμισμα.

«Η Σαρντάλα μού το έδωσε.»

«Επίσης,» συνέχισε η Βραχνή Φωνή, «γνωρίζεις ότι *υπάρχουμε*.»

«Και τι με τούτο; Δεν έχω ιδέα ποιοι είστε! Γι'αυτό κιόλας ήμουν διστακτική να σας μεταφέρω όσα μού ζήτησε η Σαρντάλα. Δεν ήξερα αν, όντως, ενδιαφέρεστε για το καλό της πόλης.»

«Για τούτο,» είπε η άλλη φωνή (που η Θήρνα άρχισε να τη σκέφτεται ως *η Πρώτη Φωνή*), «μπορείς να είσαι βέβαιη. Και μη μας πεις ότι δεν *υποπτεύεσαι* ποιοι πιθανώς να είμαστε…»

Η Θήρνα έμεινε σιωπηλή για λίγο. Ύστερα, άρθρωσε: «Η Αστυνομία;»

«Βλέπεις, λοιπόν; Γνωρίζεις πολλά, πάρα πολλά,» είπε ο άντρας με τη βραχνή φωνή, σαν να είχαν μόλις έρθει στ'αφτιά του αδιάσειστες αποδείξεις. Ήταν, σίγουρα, τρελός! Πώς μπορούσε να πιστεύει ότι κινδύνευαν από εκείνη;

«Δε χρειάζεται, όμως, να πεθάνεις,» τόνισε η Πρώτη Φωνή. «Αρκεί να συνεργαστείς μαζί μας.»

«Να μπω στην Αστυνομία;» *Ονειρεύομαι; Έχω παραισθήσεις από την ουσία που με παρέλυσε;*

«Ναι,» είπε η Βραχνή Φωνή. «Αλλά μη νομίζεις ότι θα μάθεις πολλά περισσότερα απ'όσα ήδη ξέρεις. Δεν ανήκουν όλοι οι Αστυνόμοι στην ίδια… τάξη.»

«Και τι θα πρέπει να κάνω;»

«Να υπακούς στις οδηγίες μας. Θα υπάρξουν φορές *–αρκετές* φορές– που θα ζητήσουμε τις υπηρεσίες σου.»

«Κι αν αρνηθώ να μπω στην Αστυνομία;» ρώτησε η Θήρνα. «Θα με σκοτώσετε;»

«Σου είπαμε ήδη, κυρία Πτεράργυρη: όταν γνωρίζεις τόσα για εμάς ή είσαι στις Σκιές ή μαζί μας. Δεν υπάρχει μέση λύση.»

«Τότε, φαίνεται πως δεν έχω καμία επιλογή…» είπε η Θήρνα, ξερά.

Κανείς δεν της αποκρίθηκε.

«Τώρα που είμαι μαζί σας, θα μπορούσα, τουλάχιστον, να δω τα πρόσωπά σας;» τους ρώτησε.

«Αστειεύεσαι, ασφαλώς,» απάντησε η Πρώτη Φωνή.

«Ασφαλώς…» είπε η Θήρνα. «Να μου δώσετε, όμως, το ψεύτικο πόδι μου, υποθέτω, δε θα ήταν κάτι δύσκολο, έτσι δεν είναι;»

Βήματα από το σκοτάδι, και η Βραχνή Φωνή ακούστηκε: «Θα σου το δώσουμε, αφότου μας αποκαλύψεις όλα όσα ξέρεις.»

Άρχισε να τους λέει αυτά που της είχε ζητήσει η Σαρντάλα να τους πει. Τα οποία, σχεδόν αμέσως, αποδείχτηκαν ελλιπή, μ'ένα σωρό τρύπες και ασυνέχειες· έτσι το πρώτο επιπλέον πράγμα που συμπέρανε πως έπρεπε να τους εξηγήσει ήταν γιατί είχαν εκείνη κι ο Άνρημ ακολουθήσει το καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ. Κι από εκεί, το ένα έφερε το άλλο και η Θήρνα τούς διηγήθηκε ολόκληρη την ιστορία της. Ακόμα και για την επίθεση κατά του Χανμάρο και της Φιλράνα τούς είπε. Οι αόρατοι Αστυνόμοι δεν της έκαναν παρά ελάχιστες ερωτήσεις, αλλά η σιγή τους, πολλές φορές, έμοιαζε να είναι ερώτηση από μόνη της, όταν οι πληροφορίες που τους έδινε δεν ήταν επαρκείς.

Όταν τελείωσε, η Θήρνα τούς ζήτησε αν θα μπορούσαν να της φέρουν λίγο νερό. Τότε, κάποιος ντυμένος με κάπα και κουκούλα πλησίασε τον κύκλο φωτός μέσα στον οποίο βρισκόταν η Πτεράργυρη και της πρόσφερε μια λαξευτή ασημένια κούπα. Εκείνη προσπάθησε να δει το πρόσωπό του, μα δεν κατάφερε να διακρίνει παρά μια *σκιά* προσώπου. Το μόνο για το οποίο ήταν βέβαιη ήταν πως ο άντρας, σίγουρα, δεν είχε γενειάδα. Αν τον έβλεπε στο δρόμο, αποκλείεται ποτέ να τον αναγνώριζε, εκτός αν η ίδια η Φλόγα φώτιζε το νου της.

Η Θήρνα ήπιε το μισό νερό απ'την κούπα της, καθώς ο άντρας αποτραβιόταν ξανά μέσα στο σκοτάδι.

«Όπως θα έχεις καταλάβει από την παρουσία της Σαρντάλα στο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ,» είπε η Βραχνή Φωνή, «είχαμε κι εμείς αρχίσει να ερευνούμε την υπόθεση των επιθέσεων κατά των εμπόρων της πόλης, γιατί είχαμε αντιληφτεί πως κάτι ύποπτο, μαζικό, και επικίνδυνο συμβαίνει. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, δεν είχαμε κατορθώσει να συλλέξουμε τόσες πληροφορίες όσες εσύ· και δεν είχαμε κανέναν άνθρωπό μας μπλεγμένο τόσο πολύ μέσα σ'αυτή την ιστορία. Τώρα, όμως, έχουμε.»

Η Θήρνα δε χρειαζόταν διευκρίνιση για να καταλάβει ότι εννοούσε εκείνη. *Μεγάλη Φλόγα! Με θεωρούν, πλέον, δική τους.* Κι αυτό, αναμφίβολα, θα τη βοηθούσε να λύσει την υπόθεση με τις πανωλεθρίες και να εκδικηθεί τους κακοποιούς που είχαν βλάψει τον πατέρα της· όμως, μετά, τι θα γινόταν; Τι θα ζητούσε η Αστυνομία από εκείνη; Πού αλλού θα την έμπλεκε; Σε τι άλλες υποθέσεις; Η Θήρνα δεν ήξερε αν το ήθελε αυτό, ωστόσο αντιλαμβανόταν πως, τώρα, δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

«Εσύ, Θήρνα Πτεράργυρη,» είπε η Πρώτη Φωνή, «θα είσαι το Χέρι μας σ'αυτή τη μάχη. Εσύ θα κατατροπώσεις τους εχθρούς της πόλης.»

Προσπαθούν να με κολακέψουν, τώρα; Προσπαθούν να μου ρίξουν μέλι στο δηλητήριο; Σίγουρα, θα μπορούσαν να δουν την ωχρή έκφραση στο πρόσωπό της. Εδώ η ίδια μπορούσε να *αισθανθεί* το πρόσωπό της να έχει γίνει χλωμό· μπορούσε να αισθανθεί το αίμα της να παγώνει.

«Τι σκόπευες να κάνεις;» τη ρώτησε η Βραχνή Φωνή. «Εννοώ προτού συναντήσεις εμάς, ασφαλώς.»

Η Θήρνα τελείωσε το νερό στην αργυρή κούπα και την άφησε μπροστά της, στο πέτρινο πάτωμα. «Θα προσπαθούσα, κάπως, να παγιδέψω τον Χαλκοπρόσωπο, ώστε να μάθω ποιοι είναι οι σύμμαχοί του.»

«Και πώς θα το έκανες αυτό;»

«Σκεφτόμουν να επικοινωνήσω με τον κύριο Λανκόρο. Και σκεφτόμουν ότι ίσως αυτοί οι σύμμαχοι της Σαρντάλα να μπορούσαν, με κάποιο τρόπο, να με βοηθήσουν. Αλλά τι σημασία έχουν τούτα; Υποθέτω πως θα πράξετε όπως νομίζετε εσείς. Γιατί δεν απαγάγετε τον Χαλκοπρόσωπο, όπως απήγατε εμένα; Βασανίζοντάς τον, θα μπορέσετε να πάρετε απ'αυτόν τις πληροφορίες που θέλετε.»

«Εξαρτάται,» είπε η Βραχνή Φωνή. «Ίσως και όχι. Μπορεί να μας δώσει λανθασμένες πληροφορίες, ή μπορεί να μας οδηγήσει σε παγίδες.»

«Δεν πιστεύετε, δηλαδή, πως χρειάζεται να μάθετε με ποιους συνεργάζεται;»

«Φυσικά και χρειάζεται. Αλλά υπάρχουν και καλύτεροι τρόποι για να μάθει κανείς πράγματα…» Μια μικρή παύση. «Αναρωτιέμαι τι να θέλει αυτός ο Χαλκοπρόσωπος. Αν το πληροφορηθούμε αυτό, ίσως να μπορέσουμε να τον κάνουμε να προδώσει οικειοθελώς τους συνεργάτες του.»

«Σκέφτεστε να *συμμαχήσετε* μαζί του;» απόρησε η Θήρνα, έκπληκτη.

«Όχι ακριβώς. Όχι απαραίτητα. Πάντως, προτού προβούμε σε οποιαδήποτε ενέργεια, οφείλουμε πρώτα να μάθουμε *ποιος* είναι και γιατί φορά μάσκα. Τι λόγο έχει να κρύβει το πρόσωπό του και το πραγματικό του όνομα; Είναι κάποιος γνωστός εδώ, στη Σερανβέλ;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ,» είπε η Πρώτη Φωνή.

«Όταν μάθουμε ποιος είναι,» συνέχισε η Βραχνή Φωνή, «τότε θα μάθουμε και τι θέλει, και ίσως μπορέσουμε να τον κάνουμε να προδώσει τους δικούς του οικειοθελώς. Αν, πάλι, αυτό αποδειχτεί ανέφικτο, θα αναγκαστούμε να χρησιμοποιήσουμε λιγότερο αποτελεσματικές μεθόδους.»

«Και ο Σάρκο;» ρώτησε η Θήρνα. «Τι σκοπεύετε να κάνετε με τον Σάρκο;»

«Η συντεχνία του θα διαλυθεί.» Η φωνή ξάφνιασε την Πτεράργυρη, γιατί ήταν γυναικεία και καινούργια. *Πόσοι άλλοι κρύβονται ακόμα στις σκιές, χωρίς να τους έχω αντιληφτεί;* «Οι προδότες της πόλης πρέπει να εξοντώνονται, προτού προλάβουν να κάνουν κακό.»

«Κι επίσης, αυτός μάλλον δε θα μπορεί να μας φανεί χρήσιμος, για να μάθουμε ποια είναι τα μεγάλα κεφάλια ετούτης της συνωμοσίας,» είπε η Πρώτη Φωνή.

«Από εμένα τι θα θέλατε;» ρώτησε η Θήρνα, που βιαζόταν να τελειώσουν αυτή τη συζήτηση και κάποιος να της δώσει το ψεύτικό της πόδι, ώστε να φύγει από εδώ. Τι ενοχλητικό που ήταν, να πρέπει να βασίζεται σε υποστηρίγματα! Ποτέ της δε βασιζόταν σε κυριολεκτικά ή μεταφορικά υποστηρίγματα. «Πώς θα θέλατε να ενεργήσω; Να μιλήσω στον κύριο Λανκόρο, ή όχι;»

«Φυσικά και να του μιλήσεις,» της απάντησε η Πρώτη Φωνή. «Τον κύριο Λανκόρο τον εμπιστευόμαστε απόλυτα, και είμαστε

βέβαιοι ότι θα σε βοηθήσει να παγιδέψεις τον Χαλκοπρόσωπο. Ετούτη την περίοδο, *αναζητά* έναν άνθρωπο σαν κι εσένα.»

«Είναι κι αυτός στην Αστυνομία;» ρώτησε η Θήρνα.

«Μόλις έκανες τη λάθος ερώτηση, κυρία Πτεράργυρη,» την πληροφόρησε η Βραχνή Φωνή. «*Κανένας* δεν είναι Αστυνόμος, μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου. Κι ακόμα κι όταν το αντίθετο αποδειχτεί, πάλι *δεν* είναι Αστυνόμος. Με καταλαβαίνεις;»

Η Θήρνα ένευσε, σιωπηλά.

«Ούτε εσύ, φυσικά, είσαι Αστυνόμος· και ούτε μας συνάντησες ποτέ. Εμείς *δεν υπάρχουμε*. Είμαστε μόνο σκοτάδι και σκιές.»

Πράγματι, σκέφτηκε η Θήρνα. *Ως τώρα, δεν έχω δει κανέναν σας.* «Στον αδελφό μου τι προτείνετε να πω; Θα έχει τρελαθεί από την ανησυχία του, τόση ώρα που λείπω.»

«Σκόπευες, δηλαδή, να του πεις πως συνάντησες την Αστυνομία της Σερανβέλ και πως έγινες μέλος της;» ρώτησε η Βραχνή Φωνή.

«Δε σκόπευα τίποτα, γι'αυτό σάς ρωτάω.»

«Κακώς ρωτάς. Θα έπρεπε να ξέρεις. Σε *κανέναν* δεν θα αναφέρεις *ποτέ* για ποιους εργάζεσαι.»

«Εντάξει,» είπε, κοφτά, η Θήρνα, που δεν της άρεσε και τόσο ο τόνος του άντρα. «Έτσι κι αλλιώς, κανείς δε θα με πίστευε.»

«Και, ύστερα από λίγο καιρό, θα σ'έβρισκαν νεκρή από κάποιο δυστύχημα,» τη διαβεβαίωσε η Βραχνή Φωνή.

«Στον αδελφό σου,» παρενέβη η Πρώτη Φωνή, σαν να ήθελε να αποφορτίσει το απειλητικό κλίμα που είχε δημιουργήσει ο άλλος άντρας, «θα σου εξηγήσω εγώ τι να πεις, και δε νομίζω να μη σε πιστέψει.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Θήρνα.

«Θα πρέπει, τώρα, να σου δέσουμε τα μάτια, προκειμένου να σε βγάλουμε από εδώ. Πρώτα, όμως, μπορείς να φορέσεις αυτό.» Ο άντρας –κουκουλοφόρος κι αυτός, όπως ο προηγούμενος· ή, μήπως, *ήταν* ο προηγούμενος;– πλησίασε το φως και έσπρωξε το ξύλινο πόδι κοντά στη Θήρνα. Ύστερα, γλίστρησε, πάλι, μέσα στις πυκνές σκιές, κι εκείνη τον έχασε απ'τα μάτια της.

Έπιασε το ψεύτικό της μέλος από κάτω και –νιώθοντας άβολα, καθώς ήξερε ότι αρκετά ζευγάρια μάτια την παρακολουθούσαν– το

έδεσε επάνω στο κομμένο της πόδι. Έπειτα, ορθώθηκε χωρίς να χρειαστεί βοήθεια. Είχε μάθει, πλέον· είχε αρχίσει να συνηθίζει.

«Μη γυρίσεις, τώρα,» της είπε η Πρώτη Φωνή, από πίσω της, και βήματα τη ζύγωσαν. Η Θήρνα υπάκουσε και κάποιος –ο άντρας στον οποίο ανήκε η Πρώτη Φωνή, υπέθετε– της έδεσε τα μάτια, μ'ένα μαύρο πανί. Έπειτα, την έπιασε απ'το μπράτσο, λέγοντάς της: «Έλα μαζί μου.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν σ'ένα μέρος που, απ'ό,τι η Θήρνα καταλάβαινε, πρέπει να ήταν λαβυρινθώδες και υπόγειο. Σίγουρα, είχε πολλές στροφές, και ήταν κρύο και υγρό. Τα βήματά τους αντηχούσαν επάνω στο πέτρινο πάτωμα, και το ψεύτικο πόδι της Πτεράργυρης έκανε τον χαρακτηριστικό του θόρυβο. Κατά τη διαδρομή, ο συνοδός της της εξήγησε τι θα έλεγε στον Χανμάρο, για να δικαιολογήσει την απουσία της, και εκείνη βρήκε την ιστορία του πολύ λογική και πιστευτή· ο αδελφός της, αναμφίβολα, θα την πίστευε. Σε δύο σημεία, ο μυστηριώδης άντρας την προειδοποίησε ότι θα ανέβαιναν σκάλες: Την πρώτη φορά, τα σκαλοπάτια ήταν οκτώ (και ψηλά)· η Θήρνα τα μέτρησε. Τη δεύτερη φορά, ήταν δώδεκα (και κοντύτερα). Μετά από τα δώδεκα σκαλοπάτια, βάδισαν λίγο ακόμα και, τελικά, μια πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει και βγήκαν έξω από κάποιο οικοδόμημα· η Θήρνα μπορούσε να αισθανθεί τον αέρα της πόλης στο πρόσωπό της. Ο συνοδός της την προχώρησε βιαστικά μέσα στα σοκάκια της Σερανβέλ (γιατί αποκλείεται να βρίσκονταν σε κεντρικό δρόμο και να την τραβούσε με τα μάτια δεμένα!) και, σε κάποιο μέρος, σταμάτησε, αφήνοντας το μπράτσο της.

«Αυτό,» της είπε, «είναι δικό σου.» Και της έβαλε στο χέρι κάτι που, προς στιγμή, την ξάφνιασε, αλλά, ύστερα, κατάλαβε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο από το ξιφίδιό της.

«Μπορώ να βγάλω το πανί απ'τα μάτια μου, τώρα;» ρώτησε η Θήρνα.

Απάντηση δεν πήρε. Μονάχα νόμιζε πως άκουσε μερικά βήματα. Γιατί δεν της μιλούσε ο συνοδός της; Ένα ρίγος τη διαπέρασε. Μήπως, τελικά, σκόπευαν να τη σκοτώσουν;

«Να το βγάλω το πανί, ή όχι;» ξαναρώτησε, υψώνοντας το αριστερό της χέρι και πιάνοντας την άκρη του.

Καμία απάντηση.

Η Θήρνα έβγαλε το πανί, και βλεφάρισε στο απογευματινό φως των ήλιων. Βρισκόταν σ'ένα σοκάκι, όπως είχε υποθέσει· ο συνοδός της, όμως, δεν ήταν ούτε μπροστά, ούτε δεξιά, ούτε αριστερά της. Στράφηκε, για να δει μήπως ήταν πίσω της, αλλά ούτε εκεί ήταν.

«Μάλιστα,» αναστέναξε η Θήρνα, και πέρασε το θηκαρωμένο ξιφίδιο στη ζώνη της. «Σκοτάδι και σκιές.»

Και πού με άφησε; Τι μέρος είναι τούτο; Οι τοίχοι γύρω της έμοιαζαν παμπάλαιοι, και πάνω σ'αυτόν εμπρός της σκαρφάλωναν τόσα αναρριχώμενα φυτά που έφραζαν το ένα και μοναδικό παράθυρό του. Η Θήρνα βγήκε απ'το σοκάκι σ'έναν άλλο, λίγο μεγαλύτερο δρόμο, και είδε πως κι εδώ οι τοίχοι και τα οικοδομήματα βρίσκονταν σε παρόμοια κατάσταση. *Η Συνοικία των Ερειπίων. Στη Συνοικία των Ερειπίων είμαι.* Υψώνοντας το βλέμμα της, κοίταξε ολόγυρα, μέχρι που εντόπισε –εύκολα, ομολογουμένως– το Παλιό Φρούριο να πυργώνεται πάνω απ'τα υπόλοιπα χτίρια. *Εντάξει,* σκέφτηκε· *αφού το Παλιό Φρούριο είναι εκεί, τότε εγώ πρέπει να πάω… από κει.* Και βάδισε προς την αντίθετη κατεύθυνση, φτάνοντας τελικά στην Οδό της Μούχλας.

Από εδώ, μπορούσε να ξεκινήσει να ψάχνει όλα τα πιθανά μέρη όπου ίσως να βρισκόταν ο Χανμάρο. Και, μάλιστα, το σημείο τη βόλευε. Θα διέσχιζε τη Δυτική Γέφυρα, η οποία ήταν κοντά, και θα πήγαινε στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες και στο *Αλλοτινό Στέκι*, για να δει αν ο αδελφός της την περίμενε ακόμα εκεί. Αν δεν τον έβρισκε, θα συνέχιζε ανατολικά, κατευθυνόμενη προς την οικία των Περίδετων. Δεν μπορεί να ήταν πουθενά αλλού…

Κεφάλαιο Εικοστό-Τρίτο
—Εξηγήσεις—

Ο Βισκάλο έβγαλε την πίπα του απ'το στόμα, φυσώντας καπνό. Καθόταν πίσω απ'το γραφείο του, και μπροστά του βρισκόταν μια μισοτελειωμένη επιστολή. Τα μάτια του, όμως, δεν ήταν τώρα στραμμένα σ'αυτήν, αλλά στον Θόρλο, ο οποίος είχε μόλις μπει στο δωμάτιο. Τα φρύδια του ήταν σμιγμένα. «Αναρωτιέμαι, αδελφέ,» είπε: «θα μπορούσες, άραγε, να είχες αργήσει *ακόμα* περισσότερο; Ξέρεις τι ώρα είναι; Αντιλαμβάνεσαι πόσο *σημαντική* είναι η υπόθεση; Σε ποιο καταγώγιο των Σκιών είχες μεθύσει;» Αν και η όψη του δεν πρόδιδε το θυμό του, ο Θόρλο μπορούσε να καταλάβει από τα λόγια του αδελφού του ότι ήταν *πολύ* θυμωμένος μαζί του. Εξοργισμένος. Ή, ίσως, όχι… Ίσως, απλά, να ανησυχούσε και να αισθανόταν αγανακτισμένος που ο Θόρλο τον είχε καθυστερήσει, ενώ θα έπρεπε ήδη να είχε κάνει κάτι. Ναι, μάλλον, αυτό ήταν. *Σίγουρα* αυτό ήταν. Ο Βισκάλο δεν άντεχε να κάθεται και να μην κάνει τίποτα· ανέκαθεν αεικίνητο τον θυμόταν ο Θόρλο· και τώρα, που η κατάσταση ήταν τόσο σοβαρή, προφανώς, δεν του άρεσε καθόλου να περιμένει τον αδελφό του προτού μπορέσει να κινηθεί.

«Η Πτεράργυρη δεν παρουσιάστηκε,» είπε ο Θόρλο, χωρίς ν'απαντήσει στον Βισκάλο με κάποιο έξυπνο σχόλιο –πράγμα το οποίο εξέπληξε τον αδελφό του, κι αυτό φάνηκε στην όψη του, που, ξαφνικά, μαλάκωσε, και στα λόγια του, που έγιναν πιο ήπια.

«Τι εννοείς, δεν παρουσιάστηκε;»

Ο Θόρλο κάθισε στην καρέκλα μπροστά απ'το γραφείο, και το απογευματινό φως που έμπαινε απ'το παράθυρο έλουσε τη μορφή του, με τρόπο ενοχλητικό, κάνοντάς τον να μισοκλείσει το δεξί του μάτι από την αντηλιά. «Πηγαίνοντας στον *Μαύρο Πέλεκυ*, το πρωί,

συνάντησα τον φίλο μας τον Δάρφο, ο οποίος μου είπε ότι εκείνος κι οι δικοί του περίμεναν τη Θήρνα Πτεράργυρη νάρθει το μεσημέρι, για να μιλήσουν–»

«Ποιοι είναι ‘οι δικοί του’;»

Ο Βισκάλο ποτέ δεν άλλαζε· πάντοτε σε διέκοπτε όταν μιλούσες! Τέλος πάντων… «Δύο άνθρωποι: μια γυναίκα που ονομάζεται Ναράμια κι ένας άντρας που ονομάζεται Μαράνκο. Ο τελευταίος βρισκόταν μαζί με τα παλικάρια του Σάρκο που προσπάθησαν να μας καθαρίσουν καθώς ερχόμασταν· μετά, όμως, ο Δάρφο τον πήρε στη δούλεψή του, γιατί η Ναράμια, απ’ό,τι κατάλαβα, δεν τον ήθελε νεκρό.»

Ο Βισκάλο συνοφρυώθηκε. «Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Ο τύπος είναι σαλεμένος, αν θες τη γνώμη μου, αδελφέ. Την κοίταζε και υποστήριζε ότι είναι… *διαφορετική*.»

«Τι θα πει ‘διαφορετική’;»

«Αυτή την απορία έχω κι εγώ. Αλλά, σου λέω, ο τύπος πρέπει νάναι σαλεμένος, έτσι κι αλλιώς. Κάποιο ατύχημα πρέπει να του συνέβη και, μετά, να τρελάθηκε. Το πρόσωπό του είναι καμένο, παραμορφωμένο–»

«Τέλος πάντων. Πες μου για την κόρη του Νολράκο. Γιατί δεν παρουσιάστηκε;»

«Κανείς δεν ξέρει. Εγώ κι ο Δάρφο την περιμέναμε και την περιμέναμε, μα εκείνη δε φάνηκε–»

«Μπορούσες να–»

«Μη με διακόπτεις, αδελφέ!» μούγκρισε ο Θόρλο. Και συνέχισε: «Το παράξενο στην όλη υπόθεση, βέβαια, είναι πως ούτε η Ναράμια ούτε ο Μαράνκο φάνηκαν. Ήταν κλεισμένοι στα δωμάτιά τους και δεν κατέβηκαν καθόλου στην τραπεζαρία. Ο δεύτερος, υποθέτω, ήθελε ν’αποφύγει να τον δει κανένας άνθρωπος του Σάρκο, μα εκείνη γιατί να κρύβεται; Από *ποιον*;»

«Έχει σημασία;» ρώτησε ο Βισκάλο, και η έκφρασή του έμοιαζε να λέει: *Γιατί μ’απασχολείς με κάτι τόσο ανούσιο κι αδιάφορο;*

Ίσως, τελικά, και να μην είναι «τόσο ανούσιο κι αδιάφορο», αδελφέ, σκέφτηκε ο Θόρλο. «Δεν ξέρω. Θα μπορούσε.»

«Κι εσύ θα μπορούσες να είχες πάει στην οικία των Περίδετων, για να βρεις την κόρη του Νολράκο.»

«Και τι θα της έλεγα; Ποιος με έστειλε να τη βρω;»

Ο Βισκάλο άναψε την πίπα του, αμίλητος για λίγο, σα να συλλογιζόταν τη ρητορική ερώτηση του αδελφού του. «Στον Δάρφο, αλήθεια, τι είπες;»

«Ότι ο εργοδότης μου επιθυμεί να παραμείνει ανώνυμος.»

«Σε ρώτησε, δηλαδή.»

«Φυσικά και με ρώτησε. Είναι πολύ καχύποπτος μαζί μου, Βισκάλο. Έχει καταλάβει ότι κάτι ήθελα απ'αυτόν, όσο ταξιδεύαμε μέσα στο καραβάνι.»

Ο Βισκάλο φύσηξε καπνό. «Μάλιστα… Εξακολουθεί να βρίσκεται στον *Μαύρο Πέλεκυ*, τώρα;»

«Ναι. Όσο ήμουν εγώ εκεί, ήταν κι αυτός. Μάλλον, ακόμα θα περιμένει την Πτεράργυρη.»

«Γιατί πιστεύει ότι δεν ήρθε;»

Ο Θόρλο μόρφασε. «Δεν έχει ιδέα· ή, τουλάχιστον, έτσι ισχυρίστηκε.»

«Κι έτσι όπως μου τα λες, ακόμα κι αν γνώριζε κάτι, μάλλον δε θα σ'το αποκάλυπτε, αφού δε σ'εμπιστεύεται.»

«Το ίδιο υποψιάζομαι κι εγώ.»

Ο Βισκάλο σηκώθηκε από την πολυθρόνα του γραφείου του, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. Δε μιλούσε, πάλι· έμοιαζε να σκέφτεται. Έμοιαζε να έχει βάλει το μηχανισμό μέσα στο κεφάλι του σε εντατική λειτουργία. Κι όποτε συνέβαινε αυτό, ο Θόρλο βρισκόταν σε μια κατάσταση που δεν ήξερε αν θα έπρεπε να νιώσει ασφαλής ή φοβισμένος. Γιατί τα σχέδια και οι μηχανορραφίες του αδελφού του ανέκαθεν είχαν δύο καταλήξεις: ή τους έσωζαν όλους με θαυματουργό τρόπο, ή τους έβαζαν όλους σε μπελάδες (με θαυματουργό τρόπο, επίσης· δεν μπορούσες να το πιστέψεις πόσο παλαβός ήταν ο Βισκάλο!). *Δόξα στη Φλόγα, το δικό μου μυαλό, αν και άρρωστο, έχει άλλου είδους ασθένεια,* σκέφτηκε ο Θόρλο, που, παρότι πολλές φορές ζήλευε (ναι, όφειλε να το ομολογήσει, τον ζήλευε) τον αδελφό του, δε θα ήθελε, σε καμία περίπτωση, να του είχε μοιάσει. *Πιο καλά να είμαι ο άνθρωπος-σκιά, παρά ο υπεύθυνος για την οποιαδήποτε ευτυχία ή δυστυχία της οικογένειας.*

Ο Βισκάλο σταμάτησε να βηματίζει και στάθηκε με την πλάτη στο παράθυρο. Η μορφή του ήταν σκοτεινή, τώρα, καθώς το απογευμα-

τινό φως ερχόταν από πίσω του. «Λοιπόν…» είπε, αργά, σαν ακόμα να μην είχε βγει από τους συλλογισμούς του, σαν ακόμα να βρισκόταν στον κόσμο του μυαλό του. «Λοιπόν… Αύριο, Θόρλο, θα φροντίσεις να βρεις τη Θήρνα Πτεράργυρη. Οπωσδήποτε. Δεν ξέρω τι θα κάνεις, αλλά θα τη *βρεις*, και θα της μιλήσεις. Και θα μάθεις πώς σχεδιάζει να κινηθεί. Γιατί η υπόθεση δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Αφού στη Συντεχνία των Διαμορφωτών υπάρχει ένας προδότης Γυρολόγος –και πιθανώς κι άλλοι!–, το Συμβούλιο πρέπει να ειδοποιηθεί. Όπως επίσης πρέπει να ειδοποιηθεί και γι'αυτόν τον αλχημιστή, τον Χαλκοπρόσωπο, που είπε ο Μαράνκο ότι έστειλε τους ανθρώπους του Σάρκο να σας σκοτώσουν. Αν και, βέβαια, αυτό δεν αποτελεί αποδείξει από μόνο του…» Παρότι ο Βισκάλο μιλούσε στον Θόρλο, έμοιαζε, συγχρόνως, να μιλά και στον εαυτό του. «Θα πρέπει ο ίδιος ο Σάρκο να ομολογήσει ότι ο αλχημιστής τον προσέλαβε.

»Επιπλέον, Θόρλο, οφείλω, νομίζω, να συγκεντρώσω κάποια στιγμή όλους τους χονδρεμπόρους της πόλης, για να συζητήσουμε. Πρέπει να ενεργήσουμε συγχρονισμένα, αν είναι να νικήσουμε αυτόν τον εξωτερικό εχθρό, γιατί είμαι βέβαιος *–βέβαιος,* Θόρλο!– ότι προσπαθεί να μας διαιρέσει, ο Φλογοκαμένος. Προσπαθεί να αποκλείσει τον καθένα από εμάς μέσα σε τείχη φόβου. Προσπαθεί να μας κάνει να φοβόμαστε κάτι το αόρατο και, συγχρόνως, ο ένας τον άλλο. Έτσι το ξέρει πως ποτέ δε θα έρθουμε μεταξύ μας σε συνεννόηση και ποτέ δε θα καταφέρουμε να τον αντιμετωπίσουμε. Ή θα μας καταστρέψει όλους, ή θα μας ρουφήξει λίγο-λίγο όλα μας τα χρήματα. Θυμάσαι τι έλεγε το μήνυμά του, έτσι δεν είναι; Μου ζητούσε να τον *πληρώσω*.»

«Έχεις ποτέ σκεφτεί ότι ίσως να μην είναι κάποιος εξωτερικός εχθρός, αλλά κάποιος *εσωτερικός* εχθρός;» ρώτησε ο Θόρλο.

«Δεν είναι δυνατόν, αδελφέ,» διαφώνησε ο Βισκάλο. «Είναι προφανές ότι προσπαθεί να καταστρέψει την πόλη οικονομικά, χτυπώντας έναν-έναν τους εμπόρους της. Πρώτα, τον Πτεράργυρο· μετά, την Πυρόφθαλμη· μετά, την Εξαδάκτυλη· μετά, εμένα. Δεν το βλέπεις;»

«Ναι, αυτό είναι που έρχεται αμέσως στο μυαλό· όμως–»

«Έλα τώρα, Θόρλο! Πέφτεις στην παγίδα του. Θέλει να μας κάνει να *πιστέψουμε* ότι πρόκειται για κάποιον από εμάς!»

«Κι αν είναι, *όντως*, κάποιος από εμάς; Σκέψου για λίγο, Βισκάλο: ποιος άλλος, εκτός από έναν Σερανβέλιο, θα μπορούσε να επηρεάσει τη Συντεχνία των Διαμορφωτών; Κάποιος από τις Τρεις Πόλεις; Αδύνατον. Κάποιος Ερσαγκμόριος; Ακόμα πιο αδύνατον! Κάποιος από τους κουρσάρους που λυμαίνονται τη θάλασσα στα νότια; Ας γελάσω. Κάποιος από το Φερντίν-Ος; Μάλλον όχι–»

«Καταλαβαίνω πού το πηγαίνεις. Μα, και πάλι, δεν είναι *λογικό*!»

«Σκέψου αντίστροφα: σκέψου πως ο εχθρός είναι κάποιος Σερανβέλιος που θέλει να μας βάλει να σκεφτούμε: 'Αποκλείεται νάναι Σερανβέλιος· σίγουρα, πρόκειται για κάποια "εξωτερική δύναμη" η οποία προσπαθεί να μας κάνει να πιστέψουμε ότι είναι Σερανβέλιος'.»

«Ακούγεται τρελό…» Και η φωνή του Βισκάλο ακουγόταν βραχνή και προβληματισμένη. Έβγαλε την πίπα απ'το στόμα του και φύσηξε καπνό. «Αλλά… λες να ισχύει;»

«Δεν ξέρω, αδελφέ. Εσύ είσαι καλύτερος από εμένα σ'αυτούς τους συλλογισμούς. Εσύ πες μου.»

Ο Βισκάλο αναστέναξε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, «μ'έπεισες για κάτι–»

«Μ'εκπλήσσεις, αδελφέ. Αυτό τόχεις πει– πόσες φορές στη ζωή σου; Μία; δύο;»

«Δε θα καλέσω ακόμα τους χονδρέμπορους σε σύσκεψη,» συνέχισε ο Βισκάλο, σαν ο Θόρλο να μην είχε μιλήσει καθόλου. «Γιατί, αν ο εχθρός βρίσκεται ανάμεσά τους– που, πραγματικά, δεν το νομίζω, αλλά καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί, ε; Αν ο εχθρός βρίσκεται ανάμεσά τους, τότε δε μας συμφέρει να τον ενημερώσουμε σχετικά με το πόσες πληροφορίες έχουμε.»

Ο Θόρλο ένευσε. «Σωστή σκέψη,» παραδέχτηκε. «Εκτός αν–»

«–κάνουμε τη σύσκεψη με σκοπό να τον αποπροσανατολίσουμε,» είπαν μαζί.

Ο Βισκάλο γέλασε. «Ναι, ακριβώς. Αλλά δε νομίζω ότι έχει έρθει αυτή η ώρα ακόμα.»

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Θόρλο.

«Ωστόσο,» είπε ο Βισκάλο, «το Υπουργικό Συμβούλιο της Σερανβέλ πρέπει οπωσδήποτε να ενημερωθεί για την προδοσία του συγκεκριμένου Γυρολόγου.»

Ο Θόρλο συμφωνούσε, ξανά, αλλά προτίμησε να παραμείνει σιωπηλός, γνέφοντας μοναχά.

«Και θα φροντίσω να ενημερωθεί, αύριο κιόλας,» συνέχισε ο Βισκάλο. «Κι εσύ, αδελφέ, θα πας να βρεις τη Θήρνα Πτεράργυρη. Θα μάθεις τι γνωρίζει για την υπόθεση.»

«Υπάρχει ένα πρόβλημα σχετικά μ'αυτό το ζήτημα…» Ο Θόρλο σηκώθηκε απ'την καρέκλα, πλησίασε τη βιβλιοθήκη και το ράφι με το κρασομπούκαλο, και γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του.

«Τι πρόβλημα;» Ο Βισκάλο εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά απ'το παράθυρο, με το απογευματινό φως πίσω του και τη μορφή του να φαίνεται σκοτεινή.

«Μπορεί να αρνηθεί να μου μιλήσει, αν κι εγώ αρνηθώ να της αποκαλύψω για ποιον εργάζομαι.»

Ο Βισκάλο άναψε, πάλι, την πίπα του, δίχως ν'αποκριθεί.

Ο Θόρλο ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. «Γιατί δε θέλεις να της πω ότι εργάζομαι για σένα;»

«Διότι γνωρίζεις πόσο καλοί… *φίλοι* είμαστε με τους Πτεράργυρους. Τι ερώτηση είν'αυτή, Θόρλο;»

«Ίσως, όμως, αν της έλεγα πως εργάζομαι για σένα, αυτό να ξεκαθάριζε κάπως τα πράγματα. Κατ'αρχήν, θα απομάκρυνε τις υποψίες από το άτομό σου–»

«Αποκλείεται. Με οποιονδήποτε άλλο, μπορεί αυτό που λες να ίσχυε. Αλλά με τους Πτεράργυρους, ποτέ.»

«Όπως νομίζεις, Βισκάλο,» αποκρίθηκε ο Θόρλο. «Να ξέρεις, όμως, ότι θάναι πιο δύσκολο για μένα να πάρω έτσι τις πληροφορίες που θέλεις.»

«Θα τα καταφέρεις, αδελφέ. Σε εμπιστεύομαι. Όταν, τουλάχιστον, δεν σ'έχει πιάσει η παραφροσύνη που σε πιάνει συχνά-πυκνά.»

Είπα κι εγώ! σκέφτηκε ο Θόρλο. *Ένας ξεκάθαρος καλός λόγος από τον Βισκάλο; Σίγουρα όχι. Θα ήταν υπερβολικό!*

Αφού έφτιαξε φαγητό για τον πατέρα της και του το πήγε στο εργαστήριό του, η Θαρνάλιν γέμισε δύο βαθιά πιάτα με σούπα, τα έβαλε επάνω σ'έναν δίσκο, και πρότεινε στον Χανμάρο (ο οποίος ήταν μαζί της, στη μικρή κουζίνα του σπιτιού) να πάνε επάνω για να φάνε. «Έχει δροσιά εκεί, όταν έρχεται αέρας από τη θάλασσα.» Γέμισε δύο πήλινα ποτήρια με κρύο νερό από το πιθάρι και τα έβαλε κι αυτά στον δίσκο.

Ο νεαρός Πτεράργυρος συμφώνησε να πάνε. Δεν αισθανόταν να πείνα· η ανησυχία του για τη Θήρνα ήταν το μόνο πράγμα που ένιωθε τώρα· αλλά, επίσης, δεν μπορούσε να σκεφτεί και κανέναν τρόπο για να βρει τη χαμένη αδελφή του. Είχε ψάξει όλη την περιοχή γύρω από το *Αλλοτινό Στέκι* και είχε ρωτήσει όσους ανθρώπους είχε συναντήσει· δε νόμιζε ότι υπήρχε κάτι άλλο να κάνει, δε νόμιζε ότι υπήρχε κάποιο στοιχείο για ν'ακολουθήσει. Το μόνο που του απέμενε ήταν να πάει στον κύριο Λανκόρο και να του εξηγήσει τι είχε συμβεί. Όμως αυτό θα ήταν αντίθετο μ'εκείνο που του είχε ζητήσει η Θήρνα: η αδελφή του του είχε πει να μην αποκαλύψει σε κανέναν την τελευταία επιθυμία της Σαρντάλα, διότι κανείς άλλος δεν την ήξερε, εκτός από την ίδια και, τώρα, τον Χανμάρο. Επομένως, ο δρόμος που οδηγούσε στον Λανκόρο ήταν εμποδισμένος, γιατί, αν η Θήρνα δεν είχε πάθει κακό, τότε ο αδελφός της θα είχε άδικα αποκαλύψει –πάλι– ένα μυστικό που εκείνη τού είχε ζητήσει να κρατήσει. Ο Χανμάρο νόμιζε, λοιπόν, ότι καλύτερα θα ήταν να περιμένει λίγο, να δει μήπως η Θήρνα, τελικά, εμφανιζόταν· και μόνο αν συμπέραινε ότι δεν είχε καμία άλλη επιλογή, θα πήγαινε, υποχρεωτικά, στον Λανκόρο (ο οποίος, πίστευε, ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που μπορούσε, πραγματικά, να κάνει κάτι για να τον βοηθήσει· διότι η οικογένειά του, ή οι Περίδετοι, αποκλείεται να μπορούσαν να βρουν τη Θήρνα. Τι να έκαναν; Να γίνονταν μάντεις;)

Ο Χανμάρο είδε τη Θαρνάλιν να βάζει ένα πιάτο με ψητές πατάτες στον δίσκο και να τον παίρνει στα χέρια. *Ας φάω,* σκέφτηκε ο νεαρός Πτεράργυρος. *Ίσως να μου κάνει καλό. Ίσως να καθαρίσει το μυαλό μου και να δω κάτι που τόσο καιρό ήταν μπροστά μου αλλά δεν το πρόσεχα.* Σηκώθηκε απ'τη μικρή, ξύλινη καρέκλα όπου είχε καθίσει κι ακολούθησε την κόρη του Βάρνακ έξω απ'την κουζίνα.

Ανέβηκαν στο επάνω πάτωμα του σπιτιού, και η Θαρνάλιν οδήγησε τον Χανμάρο στο μικρό δωμάτιο όπου εκείνος είχε συναντήσει τον Βάρνακ όταν είχε έρθει για πρώτη φορά εδώ. Το μέρος ήταν όπως το θυμόταν, διαθέτοντας ένα τραπέζι, τρεις καρέκλες, ένα παράθυρο, μια πόρτα η οποία έβγαζε στις εξωτερικές σκάλες της οικίας, και τον πίνακα μιας γυναίκας. Η Θαρνάλιν ακούμπησε τον δίσκο στο τραπέζι και κάθισαν αντικριστά, αρχίζοντας να τρώνε. Ο Χανμάρο έπρεπε να παραδεχτεί ότι η κρεατόσουπα ήταν πολύ καλή, όπως επίσης και οι ψητές πατάτες. Η κόρη του Βάρνακ δεν τα πήγαινε καθόλου άσχημα με τη μαγειρική, κι εκείνος είχε, ξαφνικά, διαπιστώσει ότι πεινούσε, παρά την ανησυχία του για τη Θήρνα.

«Δεν ξέρω τι έχεις βάλει μέσα,» είπε στη Θαρνάλιν, «μα, σίγουρα, μου άνοιξε την όρεξη, πράγμα που δεν πίστευα ότι θα συνέβαινε.»

Εκείνη κοκκίνισε. «Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, και ήπιε μια γουλιά νερό.

Καθώς τελείωναν το φαγητό, ο Χανμάρο κοίταξε πιο προσεκτικά τον πίνακα στον τοίχο. Η γυναίκα που απεικόνιζε δε φαινόταν ολόκληρη· μονάχα το κεφάλι της φαινόταν και οι ώμοι της. Είχε μακριά, ξανθά μαλλιά και φορούσε ένα δερμάτινο στεφάνι, για να μην πέφτουν οι τρίχες στο μέτωπο και στα μάτια της, τα οποία διέθεταν ένα ιδιαίτερα έντονο γαλανό χρώμα (ή, τουλάχιστον, έτσι τα είχε κάνει ο ζωγράφος του πίνακα). Στα χείλη της υπήρχε ένα μικρό, λοξό χαμόγελο, σαν να ειρωνευόταν κάποιον ή κάτι, όχι ωστόσο κακοπροαίρετα, νόμιζε ο Χανμάρο. Κι επίσης, η όψη αυτής της γυναίκας ήταν, κατά κάποιο τρόπο… γνωστή.

Ο νεαρός Πτεράργυρος συνοφρυώθηκε, στρέφοντας το βλέμμα του στη Θαρνάλιν. «Ποια είναι η κυρία στον πίνακα;»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη και κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, την εικόνα στον τοίχο. «Η μητέρα μου.» Έστρεψε, πάλι, τη ματιά της στον Χανμάρο. «Δεν τη γνώρισα ποτέ.»

«Λυπάμαι,» είπε ο Πτεράργυρος, νιώθοντας αμήχανα. «Λυπάμαι.»

«Δεν ξέρω καν αν είναι νεκρή. Μπορεί ακόμα να ζει…» Ανακάτεψε, με το κουτάλι, τη λίγη σούπα που είχε απομείνει στο πιάτο της. Το βλέμμα της, τώρα, ήταν κατεβασμένο.

«Ο πατέρας σου δεν ξέρει;»

«Ίσως,» είπε η Θαρνάλιν, υψώνοντας το βλέμμα. «Ίσως και να ξέρει. Μα δε μου λέει. Δε *θέλει* να μου πει.»

«Γιατί;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Νομίζει ότι δε θα είναι καλό να γνωρίζω, υποθέτω. Μάλλον… μάλλον η μητέρα μου είχε να κάνει με το γεγονός ότι τον έδιωξαν από τις Τρεις Πόλεις. Ούτε και γι'αυτό μού λέει ποτέ τίποτα. Δεν ξέρω γιατί αναγκάστηκε να φύγει. Δεν ξέρω ποιοι τον έδιωξαν. Ίσως ακόμα κι η ίδια η μητέρα μου να τον έδιωξε.» Μόρφασε και έφαγε την τελευταία κουταλιά από τη σούπα της.

«Πόσο χρονών ήσουν, όταν φύγατε από τις Τρεις Πόλεις;»

«Μικρή,» είπε η Θαρνάλιν. «Πολύ μικρή. Δε θυμάμαι παρά ελάχιστα. Τη φυγή μας θυμάμαι καλύτερα απ'όλα, Χανμάρο. Θυμάμαι που… που βιαζόταν ο πατέρας, και με πήρε στην αγκαλιά του και βγήκαμε στους δρόμους… Ήταν νύχτα, κι όλα μού έμοιαζαν με λαβύρινθο. Είχα φοβηθεί πολύ, πάρα πολύ. Ακόμα ονειρεύομαι εκείνες τις στιγμές.» Σήκωσε την κούπα της και ήπιε νερό. Μετά, την άφησε ήρεμα επάνω στο τραπέζι, δίχως να μιλά.

«Θα πρέπει να συνέβη κάτι σημαντικό, για ν'αναγκάστηκε ο πατέρας σου να φύγει έτσι,» είπε ο Χανμάρο. «Σε ποια από τις Τρεις Πόλεις ήσασταν;» Νόμιζε πως, κάποτε, ο θείος Σάμκρο τού το είχε πει αυτό, μα, τώρα, δεν το θυμόταν.

«Στη Βένμιρχ.

»Τέλος πάντων.» Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Μη σε κουράζω με το παρελθόν. Είσαι ήδη κουρασμένος από το παρόν.»

«Δε με κουράζεις,» είπε ο Χανμάρο. «Χρειάζομαι κάτι για να πάρει το μυαλό μου από τα τωρινά γεγονότα. Για να τ'*απομακρύνει*, έστω για λίγο.» Αναστέναξε. «Θαρνάλιν, ώρες-ώρες, αισθάνομαι τόσο *πνιγμένος*, αυτό τον καιρό. Ποτέ ξανά στη ζωή μου δεν είχα αισθανθεί έτσι. Και, τώρα που ήρθε κι η Θήρνα απ'το ταξίδι της, έφερε άλλα τόσα καινούργια πράγματα μαζί της, άλλες τόσες καινούργιες σκοτούρες. Βέβαια, αυτά που έφερε θα μας βοηθήσουν κιόλας, όμως όχι προτού μας βάλουν σ'ακόμα περισσότερους μπελάδες· είμαι βέβαιος. Τα πάντα είναι τόσο πολύ μπλεγμένα…»

«Μίλησέ μου,» τον παρότρυνε η Θαρνάλιν, παρατηρώντας πως, όντως, όπως είχε πει, έμοιαζε *πνιγμένος*· φαινόταν τόσο καθαρά στο

πρόσωπό του: η έκφραση ενός ανθρώπου που ψάχνει από κάπου να πιαστεί. «Όταν μιλάς για κάτι, όταν το βγάζεις από μέσα σου, δε νιώθεις καλύτερα;»

«Ορισμένες φορές…» αποκρίθηκε, διστακτικά, ο Χανμάρο. «Εντάξει,» συμφώνησε, «θα σου πω. Όχι τα πάντα, αλλά αρκετά πράγματα. Πρέπει, όμως, να μου υποσχεθείς ότι θα τα κρατήσεις κρυφά.»

«Το υπόσχομαι. Δε θα τα πω ούτε στον πατέρα. Εξάλλου, ήδη του έχω κρύψει τόσα, που αυτά θάναι το λιγότερο…» Υπήρχε ένα βάρος στη φωνή της. Ένα βάρος που ερχόταν από μέσα της, βαθιά από την καρδιά της. Ακόμα αισθανόταν χάλια, που δεν είχε πει στον πατέρα της τίποτα για τη συζήτηση με τον κύριο Λανκόρο. Τα πράγματα, βέβαια, φαίνονταν να πηγαίνουν καλά για εκείνη και τον γονιό της· κανείς δεν είχε καλέσει τον Βάρνακ ενώπιον δικαστών για να του απαγγείλει κατηγορίες, οι φρουροί που είχε αφήσει ο πράκτορας του Συμβουλίου μπροστά απ’την πόρτα του σπιτιού τους είχαν αποχωρήσει, και ο Χαλκοπρόσωπος δεν τους ξαναείχε πειράξει. Όμως δεν ήταν οι συνέπειες που την ενοχλούσαν, αλλά η ίδια η ενέργειά της. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό της και στον πατέρα της να μην του ξαναπεί ψέματα, και το είχε κάνει.

Ο Χανμάρο ήπιε την τελευταία γουλιά νερό απ’το πήλινο ποτήρι του και διηγήθηκε στη Θαρνάλιν τις περιπέτειες της αδελφής του δυτικά της Σερανβέλ. Για την επιθανάτια επιθυμία της Σαρντάλα, βέβαια, δεν ανέφερε τίποτα. Αφηγήθηκε συνοπτικά τα γεγονότα, αλλά, και πάλι, πήγε απόγευμα μέχρι να ολοκληρώσει την ιστορία του.

«Και τώρα, πώς χάθηκε η Θήρνα;» ρώτησε η Θαρνάλιν.

«Αυτό δεν μπορώ να σου το πω. Και,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας έξω απ’το παράθυρο, «νομίζω πως θα ήταν καλό να ρίξω άλλη μια ματιά στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, όσο υπάρχει ακόμα φως…»

«Θα έρθω μαζί σου,» προθυμοποιήθηκε η Θαρνάλιν, και σηκώθηκε όρθια.

«Δε θα σ’αναζητήσει ο πατέρας σου;» ρώτησε ο Χανμάρο, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν.

«Μάλλον, δεν έχει ξυπνήσει ακόμα. Μετά απ’το μεσημεριανό φαγητό, πάντα πέφτει για ύπνο. Κι όταν σηκωθεί, θα σκεφτεί ότι

πήγα καμια βόλτα.» Βέβαια, κατά βάθος, ήξερε πως ο Βάρνακ μπορεί ν'ανησυχούσε, αν δεν την έβρισκε εδώ. Μπορεί να φοβόταν ότι ίσως ο Χαλκοπρόσωπος είχε στείλει κάποιους να της κάνουν κακό. *Δε θ'αργήσω, όμως. Θα επιστρέψω γρήγορα,* είπε στον εαυτό της, προτού αλλάξει γνώμη. *Ο Χανμάρο με χρειάζεται. Εκείνος με βοήθησε· θα τον βοηθήσω κι εγώ!*

«Εντάξει,» είπε ο νεαρός Πτεράργυρος, «πάμε.»

Άφησαν τα πιατικά τους επάνω στο τραπέζι και βγήκαν από την εξωτερική πόρτα του δωματίου, η οποία οδηγούσε στη σκάλα στο πλάι του σπιτιού.

Οι δρόμοι της Σερανβέλ ήταν λουσμένοι στο κοκκινωπό φως του απογεύματος, καθώς ο Χανμάρο και η Θαρνάλιν έφευγαν από τη Συνοικία των Δηλητηρίων και περνούσαν στον θόρυβο και στην κοσμοπλημμύρα του Μεγάλου Παζαριού. Η κοπέλα αγνόησε έναν πλανόδιο έμπορο που την είχε πάρει από πίσω και προσπαθούσε να της πουλήσει αρώματα, και, τελικά, οι δυο τους έφτασαν στη φαρδιά Οδό του Μισθοφόρου, που νότια τελείωνε στη Νότια Πύλη και βόρεια στη Χρυσή Γέφυρα. Την ακολούθησαν βόρεια, βλέποντας στ'αριστερά τους τον επιβλητικό Ναό της Φλόγας να φαντάζει σκοτεινός και τρομακτικός, καθώς ο Λούντρινχ έγερνε πίσω του, βουλιάζοντας προς τη Δύση και τυλίγοντάς τον με την αντηλιά του. Έστριψαν στην Οδό του Μικρού Ήλιου και, αφότου πέρασαν μπροστά από τη βόρεια πύλη του Ναού και την άφησαν πίσω τους, ακολούθησαν έναν λοξό δρόμο που τους έβγαλε στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες.

Ο Χανμάρο κοίταξε τη Θαρνάλιν. «Είπες ότι γνωρίζεις κάποιους ανθρώπους εδώ…»

«Ναι,» ένευσε εκείνη, «ανθρώπους από τους οποίους ο πατέρας μου έχει, κατά καιρούς, αγοράσει πράγματα που του χρειάζονται για τις αλχημείες του. Θέλεις να πάμε να τους ρωτήσουμε, μήπως είδαν τη Θήρνα;»

«Ναι, αλλά, πρώτα, θα ρίξουμε μια ματιά εκεί όπου την έχασα.»

«Εντάξει.»

«Αλήθεια,» τη ρώτησε ο Χανμάρο, λίγο παρακάτω, καθώς περνούσαν δίπλα από ένα σπασμένο φανάρι που, μάλλον, κανείς δε θ'άναβε όταν ερχόταν το βράδυ, «πώς και δεν είσαι κι εσύ αλχημί-

στρια; Θα νόμιζε κανείς ότι ο πατέρας σου θα σε είχε μάθει όλα τα κόλπα της δουλειάς.»

«Ορισμένα πράγματα τα ξέρω,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν. «Ξέρω πώς να φτιάχνω κάποια φίλτρα, αν χρειαστεί.»

«Γιατί, όμως, όχι τίποτα περισσότερο;»

Η Θαρνάλιν μόρφασε, δείχνοντας άγνοια. «Ο πατέρας δε μ'έχει ποτέ *διδάξει* κάτι. Όσα έχω μάθει τα έχω μάθει από μόνη μου, παρατηρώντας τον, βλέποντας τι συστατικά χρησιμοποιεί.»

Γιατί δε σ'έχει διδάξει; αναρωτήθηκε ο Χανμάρο, που ακόμα κι ο θείος Σάμκρο τον είχε διδάξει μερικά πράγματα, παρότι δε δούλευε και πολύ καιρό γι'αυτόν. *Τι θα κάνεις όταν εκείνος πεθάνει; Πού θα εργαστείς; Δε νομίζει ότι θα ήταν καλά αν ήξερες την τέχνη της αλχημείας;* Παράξενος άνθρωπος αυτός ο Βάρνακ…

Ο Χανμάρο, όμως, δε συνέχισε τη συζήτηση με τη Θαρνάλιν, γιατί είχαν, πια, φτάσει κοντά στο *Αλλοτινό Στέκι* και ήθελε να ψάξει για την αδελφή του.

Ας άρχιζε από την τραπεζαρία του πανδοχείου. Ποτέ δεν ξέρεις· ίσως η Θήρνα να είχε επιστρέψει και να τον περίμενε μέσα. Δεν πίστευε, βέβαια, ότι όντως θα συνέβαινε αυτό –ήταν πολύ καλό για να συμβεί–, όμως μπορούσε πάντα να ελπίζει.

Προχώρησε προς την εξώπορτα του *Αλλοτινού Στεκιού*, με αποφασιστικό βήμα και με τη Θαρνάλιν πίσω του, όταν άκουσε έναν θόρυβο από τα δεξιά του. Έναν θόρυβο επάνω στο πλακόστρωτο. Ένα *τακ τακ τακ* που νόμιζε ότι αναγνώριζε.

Σταματώντας να βαδίζει, στράφηκε και, από έναν απ'τους σκιερούς, βρόμικους δρόμους των Κάτω Παλιών Αποβάθρων, είδε μια φιγούρα να ξεπροβάλλει. Μια φιγούρα που κούτσαινε από τη δεξιά μεριά και τα μακριά, ξανθά της μαλλιά γυάλιζαν στο απογευματινό φως των ήλιων.

«Θήρνα!» αναφώνησε ο Χανμάρο, και την πλησίασε. «Θήρνα!»

Εκείνη χαμογέλασε. «Με περίμενες εδώ, όλη αυτή την ώρα; Έλεγα ότι θα είχες φύγει.»

«*Είχα* φύγει, Θήρνα· τώρα επέστρεψα, για να ψάξω, πάλι, για σένα. Πού είχες πάει; Γιατί δε μου είπες τίποτα; Δε σκέφτηκες ότι θ'ανησυχούσα;»

«Με συγχωρείς, Χανμάρο,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχεις δίκιο· έπρεπε να σε είχα ειδοποιήσει. Αλλά μπορώ να σου εξηγήσω ακριβώς τι συνέβη.» Το βλέμμα της στράφηκε στη Θαρνάλιν. «Ποια είναι η κοπέλα;»

«Η Θαρνάλιν,» τη σύστησε ο Χανμάρο, «η κόρη του Βάρνακ του αλχημιστή, που σου έλεγα. Θαρνάλιν, από δω η Θήρνα, η αδελφή μου.»

Η Θαρνάλιν πρότεινε το χέρι της. «Χαίρω πολύ.» Χαμογέλασε, αν και αισθανόταν λιγάκι αμήχανα. Η αδελφή του Χανμάρο έμοιαζε τόσο *μεγάλη*. Αποκλείεται να ξεπερνούσε για πολύ τα είκοσι χρόνια, όμως σου έδινε την εντύπωση σαφώς μεγαλύτερης και ωριμότερης γυναίκας. Επίσης, η Θαρνάλιν όφειλε να παραδεχτεί, είχε και κάτι το τρομακτικό στο παρουσιαστικό της. Δεν μπορούσε να προσδιορίσει πού ακριβώς βρισκόταν αυτό το κάτι τρομακτικό, μα ίσως να ήταν στα γαλανά της μάτια ή στον τρόπο που σε κοίταζε.

Η Θήρνα αντάλλαξε μια γρήγορη χειραψία με την κοπέλα, δίχως να μιλήσει.

«Θήρνα, τι σου συνέβη;» ρώτησε, ξανά, ο Χανμάρο.

«Θα σου πω, όταν είμαστε μόνοι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Νομίζω πως είναι καιρός να επιστρέψουμε σπίτι. Τι έχεις πει στη μητέρα για την απουσία μου;»

«Τίποτα. Δεν έχω πάει καθόλου στους Περίδετους–»

«*Τι;* Και πού ήσουν όλη αυτή την ώρα;»

«Με τη Θαρνάλιν,» εξήγησε ο Χανμάρο, «στο σπίτι του Βάρνακ.»

Η Θαρνάλιν κοκκίνισε, ακούγοντάς το αυτό, γιατί, έτσι όπως το έλεγε, η αδελφή του μπορούσε να καταλάβει όλα τα λάθος πράγματα για τους δυο τους. Μπορούσαν να τις περάσουν ένα σωρό *ιδέες* απ'το μυαλό. Μα τη Φλόγα, ο Χανμάρο όφειλε να είχε διευκρινίσει! Όχι, βέβαια, πως η Θαρνάλιν δεν θα *ήθελε* να είχε έρθει σπίτι της και για άλλους λόγους, εκτός απ'το να φάνε και να συζητήσουν, αλλά τώρα, έτσι όπως ήταν το πράγμα, με τη Θήρνα εδώ…. (Οι σκέψεις της είχαν, ξαφνικά, γίνει ένα μπερδεμένο κουβάρι μαλλί.)

Η Θήρνα παρατήρησε το κοκκίνισμα στο πρόσωπο της Θαρνάλιν (και εκείνη *είδε* ότι το παρατήρησε) και αναστέναξε, λοξοκοιτάζοντάς την. Η κόρη του Βάρνακ κοκκίνισε ακόμα περισσότερο, και: *Όχι!* ήταν έτοιμη να πεταχτεί και να πει, *δεν έχεις καταλάβει καλά!*

Ο Χανμάρο δε σου εξήγησε σωστά! Αλλά, προτού μιλήσει, η Θήρνα είπε στον αδελφό της: «Η μητέρα θάχει πεθάνει απ'την ανησυχία της!»

«Και τι έπρεπε να κάνω εγώ;» αντιγύρισε εκείνος. «Εσύ εξαφανίστηκες, Θήρνα! Και μου είχες ζητήσει να μην πω τίποτα για… ξέρεις για ποιο θέμα.»

Εντάξει, σκέφτηκε η Θήρνα, *ίσως και νάχεις κάποιο δίκιο, αδελφέ.* «Καλώς,» του είπε. «Τώρα, όμως, πάμε σπίτι.»

Ο Χανμάρο ένευσε. «Ασφαλώς. Δε διαφώνησα μ'αυτό.»

Η Θήρνα στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει. Ο αδελφός της την ακολούθησε, και η Θαρνάλιν –που ακόμα αισθανόταν ότι έπρεπε να δοθούν κάποιες επιπλέον εξηγήσεις– ακολούθησε εκείνον, σκεπτόμενη: *Έλα τώρα, Χανμάρο! Πες της ότι τρώγαμε μόνο και συζητούσαμε! Γιατί δεν της το λες;*

Όταν έφτασαν στο σημείο που η Οδός του Μικρού Ήλιου συναντούσε την Οδό του Μισθοφόρου, οι ήλιοι βυθίζονταν στα αντικριστά άκρα του ορίζοντα και το βράδυ ερχόταν, πλουτίζοντας την πόλη σε σκιές. Η Θήρνα είπε: «Θα περάσουμε, πρώτα, απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*,» και μπήκε σ'έναν μικρότερο δρόμο της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους. Ο Χανμάρο κι η Θαρνάλιν δεν έφεραν αντίρρηση.

Ο Δάρφο έτυχε να στέκεται στο κατώφλι του πανδοχείου, με μια κούπα μπίρα στο δεξί χέρι. Ήταν ντυμένος ταξιδιωτικά και το σπαθί του κρεμόταν από τη ζώνη του. «Θήρνα Πτεράργυρη,» είπε, βλέποντάς τη να ζυγώνει. «Θα έλεγα πως άργησες λίγο για τη συνάντησή μας. Ήταν πριν από…» μόρφασε, «μισή μέρα.» Ύστερα, πρόσεξε τον Χανμάρο και τον χαιρέτισε: «Πώς είστε, κύριε Πτεράργυρε;»

«Καλά, Δάρφο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Καλά.»

«Με συγχωρείς, Δάρφο,» είπε η Θήρνα στον μισθοφόρο. «Δυστυχώς, έτυχε κάτι που ήταν αδύνατον να αγνοήσω· κι επίσης ήταν, δυστυχώς, αδύνατον να σας ενημερώσω εκ των προτέρων.»

«Θα γίνει, τελικά, αυτή η συνάντηση, ή όχι;»

«Θα γίνει, αλλά αύριο. Σήμερα βράδυ δεν μπορώ.»

«Γιατί όχι; Η Ναράμια κι ο Μαράνκο εδώ είναι και σε περιμένουν.»

«Δάρφο, είμαι πραγματικά κουρασμένη,» είπε η Θήρνα. «Θα συζητήσουμε αύριο.»

«Τι ώρα;»

«Το μεσημέρι;»

«Το μεσημέρι είναι κακότυχο, όπως έχει φανεί,» σχολίασε ο Δάρφο.

«Αυτή τη φορά, δε θα υπάρξει πρόβλημα,» τον διαβεβαίωσε εκείνη.

«Πολύ καλά.» Ο μισθοφόρος ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του. «Υπάρχει, όμως, κάτι που, νομίζω, πρέπει να το μάθεις τώρα.»

Η Θήρνα ύψωσε ένα φρύδι της, ερωτηματικά.

«Ο Θόρλο παρουσιάστηκε, κι ήθελε να σου μιλήσει.»

«Για ποιο πράγμα;»

«Επιθυμεί να μας βοηθήσει, όπως δήλωσε,» εξήγησε ο Δάρφο. «Να μας βοηθήσει να βρούμε τους κακοποιούς.»

«Αφιλοκερδώς;» παραξενεύτηκε η Θήρνα.

Ο Δάρφο μειδίασε. «Αυτή ακριβώς ήταν κι η δική μου απορία· έτσι, τον ρώτησα να μου πει για ποιον δουλεύει, και ξέρεις τι μου απάντησε; 'Ο εργοδότης μου προτιμά να παραμείνει ανώνυμος.'»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Δεν εξήγησε. Κι εμένα αυτό με παραξενεύει. Στην αρχή, υπέθεσα ότι εργάζεται για τον Βισκάλο, αλλά, όταν του το είπα, εκείνος γέλασε και το αρνήθηκε.»

«Τον πιστεύεις;»

«Θα έλεγα πως ναι. Ίσως. Δε νομίζω να μου είπε ψέματα. Τέλος πάντων, θέλει κι εκείνος να είναι εδώ όταν θα συζητήσουμε. Προτού φύγει, υποσχέθηκε ότι θα επιστρέψει.»

«Μάλιστα,» είπε η Θήρνα.

«Τον θέλουμε, λοιπόν, στη συζήτησή μας, ή όχι;»

«Θα δείξει. Προς το παρόν, πρέπει να πηγαίνω. Θα τα πούμε αύριο, Δάρφο.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος. «Καληνύχτα.»

Η Θήρνα, ο Χανμάρο, κι η Θαρνάλιν συνέχισαν το δρόμο τους, περνώντας μέσα απ'το Μεγάλο Παζάρι, όπου ο κόσμος δεν είχε αραιώσει ακόμα, γιατί τα καταστήματα δεν έκλειναν ώσπου να πέσει για τα καλά η νύχτα. Ο Χανμάρο πρότεινε να πάνε πρώτα τη

Θαρνάλιν από το σπίτι της, και η Θήρνα δεν έφερε αντίρρηση. Η κόρη του Βάρνακ εξακολουθούσε να πιστεύει πως έπρεπε να δοθούν κάποιες επιπλέον εξηγήσεις, όμως δε μίλησε· και, σε λίγο, έφτασαν στο σπίτι του πατέρα της. Η Θαρνάλιν είπε καληνύχτα στον Χανμάρο, του έσφιξε βιαστικά το χέρι (μη θέλοντας να έχει πολλά-πολλά μαζί του, μπροστά στην παράξενη και απειλητική φιγούρα της αδελφής του), και ζύγωσε την εξώπορτα, ανοίγοντάς την και μπαίνοντας.

Ο Χανμάρο και η Θήρνα δεν είχαν πλησιάσει πολύ το σπίτι· στέκονταν μέσα σ'ένα σοκάκι, σ'αρκετή απόσταση από αυτό, και τώρα ξεκίνησαν, πάλι, να βαδίζουν, πηγαίνοντας προς την οικία Περίδετων.

«Δεν πιστεύω να της έχεις πει τίποτα αυτηνής;» ρώτησε η Θήρνα.

«Δεν της είπα για την τελευταία επιθυμία της Σαρντάλα, μην ανησυχείς,» τη διαβεβαίωσε ο αδελφός της.

«Τα άλλα τής τα είπες, δηλαδή;»

«Ναι, πειράζει; Η Θαρνάλιν, εξάλλου, είναι με το μέρος μας· δε χρειάζεται να τη φοβάσαι. Δε θα πάει να ενημερώσει τον Χαλκοπρόσωπο–»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Χανμάρο–»

«Ούτε καν στον πατέρα της δε θα πει τίποτα. Μου το υποσχέθηκε.»

«Κρατάει τις υποσχέσεις της;»

«Δε μου έχει δώσει λόγο να πιστεύω πως *δεν* τις κρατάει,» είπε ο Χανμάρο.

«Τέλος πάντων· να προσέχεις σε ποιον λες τι.»

«Προσέχω, Θήρνα· δεν είμαι ανόητος.»

Πλησιάζοντας την οικία Περίδετων (η οποία δε βρισκόταν και πολύ μακριά από το σπίτι του Βάρνακ), συνάντησαν τη Μάριλιν, που περιφερόταν στα ήσυχα δρομάκια της Συνοικίας των Δηλητηρίων, μαζί με τον Νασμάρο. Ο δούλος ήταν αρματωμένος και οπλισμένος με το σπαθί του· τα αλλήθωρά του μάτια δεν μπορούσες να καταλάβεις πότε κοίταζαν τη Θήρνα και πότε τον Χανμάρο, και η ουλή στην αριστερή άκρη του στόματός του έμοιαζε κατάμαυρη και βαθιά στο φως της λάμπας του δρόμου. Τώρα πλέον, είχε βραδιάσει και το φως των ήλιων είχε χαθεί.

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε η Μάριλιν, βλέποντας τα παιδιά της. «Πού ήσασταν; Από το πρωί λείπετε! Σας ψάχνω παντού! Κι εσένα, Χανμάρο, σε ψάχνει ο θείος σου, επίσης!» τόνισε, αγριοκοιτάζοντας το γιο της.

«Μην κάνεις έτσι, μητέρα,» είπε η Θήρνα, χαμογελώντας (ένα χαμόγελο που ο Χανμάρο υποψιαζόταν πως ήταν βεβιασμένο· αλλά η αδελφή του τα κατάφερνε καλά με την προσποίηση). «Είχαμε τόσο καιρό να τα πούμε με τον Χανμάρο, και θέλαμε να μιλήσουμε.»

«Κι ήταν ανάγκη να *εξαφανιστείτε* για να το κάνετε αυτό;» απαίτησε η Μάριλιν, που δεν έμοιαζε να την πιστεύει. «Πού είχατε πάει;»

«Τριγυρίζαμε, μητέρα. Δεν είχαμε πάει σε κανένα συγκεκριμένο μέρος. Μια από δω, μια από κει.»

«Θήρνα, μην αρχίζεις ξανά τα ίδια, όπως την προηγούμενη φορά που χάθηκες χωρίς να ειδοποιήσεις κανέναν!»

«Αυτό δεν έχει καμία σχέση με–»

«Δεν το καταλαβαίνεις ότι ανησυχώ;» τη διέκοψε η Μάριλιν· η όψη στο πρόσωπό της ήταν απελπισμένη. «Θέλω να ξέρω τι κάνεις. Δε θα προσπαθήσω να σ'εμποδίσω, μα τη Φλόγα, αλλά να μου μιλάς, ώστε, αν χρειαστείς βοήθεια, να μπορώ να σε βοηθήσω. Μην εξαφανίζεσαι έτσι!»

Η Θήρνα αναστέναξε. «Εντάξει, μητέρα, δε θα ξανασυμβεί. Η αλήθεια είναι πως σήμερα ξεχαστήκαμε.»

Η Μάριλιν πλησίασε, πιάνοντάς την απ'τους ώμους και σφίγγοντάς τους. «Δεν ξέρω πού είχατε πάει σήμερα, και δε θα σε ρωτήσω. Αν θέλεις, πες μου. Αν δε θέλεις… δεν είσαι μικρό κοριτσάκι· δεν μπορώ να σ'αναγκάσω να μου πεις. Αλλά, σε *παρακαλώ*, Θήρνα, από δω και πέρα να μου λες πού πηγαίνεις και τι σχεδιάζεις. Έχουν συμβεί τόσα πράγματα, αυτό τον καιρό, που κακοβάζω συνεχώς.»

«Εντάξει, μητέρα,» αποκρίθηκε πάλι η Θήρνα, «σ'το υπόσχομαι.»

Όταν ήταν στο δωμάτιό τους, ο Χανμάρο ζήτησε από την αδελφή του να του πει τι είχε συμβεί στο *Αλλοτινό Στέκι*, κι εκείνη τού

εξήγησε τα πράγματα όπως την είχε συμβουλέψει ο μυστηριώδης Αστυνόμος.

«Ο ψαρομάλλης πανδοχέας δε σου είπε ψέματα, Χανμάρο. Πράγματι, πήγαμε στην κουζίνα να συζητήσουμε και, πράγματι, βγήκα από την πίσω πόρτα, γιατί υποστήριξε πως δεν ήταν εκείνος ο αρμόδιος για ν'ακούσει αυτά που είχα να του διηγηθώ· έπρεπε να πάω σ'έναν άλλο, ο οποίος βρίσκεται στις Άνω Παλιές Αποβάθρες. Έτσι, διέσχισα τη Δυτική Γέφυρα και έφτασα εκεί. Ακολούθησα τις κατευθύνσεις που μου είχε δώσει ο πανδοχέας, για να βρω το σπίτι, αλλά δυσκολεύτηκα· το μέρος ήταν λιγάκι μπερδεμένο–»

«Γιατί δε με ειδοποίησες, προτού φύγεις;»

«Δε νόμιζα ότι θ'αργήσω, γι'αυτό. Κι εξάλλου, θεώρησα ότι δε χρειαζόταν να έρθεις.»

«Ώρες-ώρες, έχεις κάτι *φοβερές* ιδέες, Θήρνα! το ξέρεις;»

Εκείνη μειδίασε, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο μοναδικό κρεβάτι του δωματίου, ντυμένη μόνο με τα μαύρα της εσώρουχα κι έχοντας το σεντόνι τραβηγμένο ώς τους μηρούς της. «Το ξέρω,» παραδέχτηκε. «Τέλος πάντων· όπως έλεγα, δυσκολεύτηκα να βρω το σπίτι. Όταν το βρήκα, χτύπησα την πόρτα και ένας γέρος μού άνοιξε–»

«Στάσου λίγο. Αυτό ήταν *σπίτι* σπίτι; Δηλαδή, έμεναν άνθρωποι εκεί; Γιατί στις Άνω Παλιές Αποβάθρες–»

«–έχει όλο αποθήκες, ναι. Κι αυτό, όντως, δεν ήταν *σπίτι* σπίτι· αποθήκη ήταν. Αλλά τι σημασία έχει;»

«Απλώς ρώτησα.»

«Κάνεις κι εσύ κάτι *φοβερές* ερωτήσεις, ώρες-ώρες!» τον πείραξε η Θήρνα, και συνέχισε: «Ένας γέρος μού άνοιξε και μ'έβαλε μέσα. Προφανώς, ήταν γνωστός της Σαρντάλα, γιατί, όταν του είπα για το θάνατό της, έκλαψε. Μετά, του αφηγήθηκα όλα όσα είχαν συμβεί· και το γεγονός ότι κάποιος Γυρολόγος είναι προδότης τον τάραξε. Μου ζήτησε να περιμένω και έφυγε από το δωμάτιο. Έτσι, τον περίμενα, κι οφείλω να ομολογήσω ότι άργησε. Όταν επέστρεψε, με ρώτησε ποια ήμουν και κάποιες άλλες λεπτομέρειες. Μ'ευχαρίστησε για τις πληροφορίες που του είχα φέρει –μου είπε ότι θα του φαίνονταν πολύτιμες– και με ξεπροβόδισε.»

«Αυτό ήταν;» απόρησε ο Χανμάρο, που βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα του δωματίου, επάνω στο στρώμα του.

«Ναι.»

«Ποιος ήταν ο γέρος; Δεν τον ρώτησες; Για ποιους δουλεύει; Τι οργάνωση είναι, τελικά, αυτή όπου βρισκόταν η Σαρντάλα; Είναι η Αστυνομία ή όχι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Ο γέρος μού είπε μόνο πως δεν μπορούσε να μου εξηγήσει τίποτα περισσότερο, γιατί το θέμα αφορούσε την ασφάλεια της πόλης. Κι επίσης, μου τόνισε πως, αν ξαναερχόμουν σε τούτο το μέρος στις Άνω Παλιές Αποβάθρες, δε θα τον έβρισκα εκεί.»

«Για την Αστυνομία πρέπει να δουλεύει, λοιπόν,» συμπέρανε ο Χανμάρο· «δεν εξηγείται αλλιώς.»

«Ίσως,» συμφώνησε η Θήρνα. «Αλλά, μάλλον, ποτέ δε θα μάθουμε. Άλλο ένα από τα πολλά μυστήρια της Πόλης των Ανοιγμάτων, αδελφέ.» Χασμουρήθηκε και γύρισε απ'την άλλη, τραβώντας το σεντόνι στους ώμους της.

Ο Χανμάρο μόρφασε και ξάπλωσε ανάσκελα, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'το κεφάλι. *Περίεργος αυτός ο γέρος,* σκέφτηκε. *Και καλά αν ήταν Αστυνόμος… αλλά αν ήταν κάτι άλλο; Αν εργαζόταν για κάποια άλλη, σκοτεινή δύναμη;*

Παρά ετούτους τους συλλογισμούς, ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει. Η αδελφή του ήταν ασφαλής, και τα πράγματα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά· και, γι'απόψε, αυτό ήταν το μόνο που μετρούσε. Η Φλόγα θα φρόντιζε για το αύριο.

Κεφάλαιο Εικοστό-Τέταρτο
—Διχογνωμία—

Απ'όλους τους Υπουργούς, ο Βισκάλο Άρντλεθ γνώριζε καλύτερα τον Υπουργό Άμυνας, Ρινάλο, και, μάλιστα, τον είχε υποστηρίξει, προκειμένου ν'αποκτήσει τη θέση του στις προηγούμενες εκλογές. Υπήρχαν πολλοί που ισχυρίζονταν ότι ο Ρινάλο δεν θα μπορούσε να είναι καλός Υπουργός, τόσο νέος που ήταν· ένας άνθρωπος στα είκοσι-δύο του χρόνια δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει τα προβλήματα της πόλης και να είναι ικανός να τα αντιμετωπίσει. Ωστόσο, ο Βισκάλο τού είχε εμπιστοσύνη. Θεωρούσε τον νέο φωτισμένο νου. Κι όταν επρόκειτο για την άμυνα της πόλης από εξωτερικές απειλές, τότε ένας νέος, που η Φλόγα έκαιγε ακόμα δυνατή στο μυαλό του, ήταν, μάλλον, καλύτερος από έναν γέρο και κουρασμένο.

Έτσι, σήμερα το πρωί, ο Βισκάλο βγήκε από την οικία του και επισκέφτηκε την οικία του Υπουργού Ρινάλο, καθώς ήταν ο μόνος από τους Υπουργούς στον οποίο μπορούσε να μιλήσει πιο ανοιχτά και να τον ενοχλήσει ό,τι ώρα ήθελε. Κι ο Ρινάλο, φυσικά, δεν είχε ξεχάσει τη βοήθεια που του είχε προσφέρει ο Άρντλεθ, για να κερδίσει τις εκλογές· ο Βισκάλο δε θα τον *άφηνε* να την ξεχάσει. Εκτός του ότι, βέβαια, υπήρχαν πάντα και οι *επόμενες* εκλογές, τις οποίες ο νεαρός θα ήθελε, αναμφίβολα, να κερδίσει επίσης.

Οι υπηρέτες χαιρέτησαν τον κύριο Άρντλεθ, με σεβασμό, και του ζήτησαν να περιμένει, μέχρι να ειδοποιήσουν τον κύριό τους. Ο Βισκάλο προτίμησε να μην καθίσει, αλλά να παραμείνει όρθιος, κοιτάζοντας τους πίνακες που κρέμονταν στους τοίχους του καθιστικού. Πίνακες μαχών, όλοι τους. Ο έμπορος μειδίασε αχνά. Απορούσε πώς ήταν δυνατόν να υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούσαν τον Ρινάλο μη-ικανό για τη θέση του Υπουργού

Άμυνας. Ο νεαρός ήταν προφανές ότι είχε *πάθος* για τον πόλεμο! *Κι αν είναι να βρεθώ μπλεγμένος σε πόλεμο, τότε σίγουρα θα ήθελα για αρχιστράτηγο κάποιον που έχει πάθος γι'αυτόν. Η νίκη δε θα ήταν μακριά, έτσι.*

Ο Βισκάλο στράφηκε, όταν άκουσε βήματα να ζυγώνουν, και είδε τον Ρινάλο να έρχεται από τον κήπο, ντυμένος με φαρδύ πουκάμισο –τα μισά του κουμπιά ήταν ξεκούμπωτα και τα μανίκια του σηκωμένα–, στενό παντελόνι, και γυαλιστερές, μαύρες μπότες. Τα πλούσια, ξανθά μαλλιά του νεαρού, που έπεφταν ώς τους ώμους του, ήταν χτενισμένα προς τα πίσω. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ, λιγνό, και φρεσκοξυρισμένο. Τα στενά, γαλανά μάτια του κοιτούσαν τον Άρντλεθ με μια γυαλάδα που φανέρωνε ευχάριστη έκπληξη.

«Βισκάλο!» χαιρέτησε. «Καλημέρα.» Στα χείλη του υπήρχε ένα λεπτό μειδίαμα. «Θέλεις να έρθεις στον κήπο απέξω;»

«Καλημέρα, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Βισκάλο. «Ναι, θα ήθελα να έρθω στον κήπο, δεδομένου ότι θα είμαστε μόνοι. Πρέπει να σου μιλήσω για ένα θέμα μείζονος σημασίας, το οποίο αφορά την ασφάλεια της πόλης.»

Τα λόγια του φάνηκαν να βάζουν τον Ρινάλο σε κάποια ανησυχία. «Παρακαλώ, τότε, έλα μαζί μου,» είπε, και προπορεύτηκε.

Ο Βισκάλο τον ακολούθησε κάτω από μια πέτρινη καμάρα –επάνω στο τόξο της οποίας υπήρχε ένα μεγάλο λάξευμα που απεικόνιζε τοξότες, ιππείς, και σπαθοφόρους, αναμιγμένους σε άγρια μάχη– και βρέθηκαν στον κήπο, όπου επικρατούσε ησυχία και όπου τα δέντρα και τα φυτά ορθώνονταν ψηλά γύρω τους, κρύβοντας τη θέα προς άλλα σημεία της οικίας, και κρύβοντας και τους δύο άντρες από τα μάτια άλλων ατόμων.

«Σ'ακούω, λοιπόν, Βισκάλο,» είπε ο Ρινάλο, βαδίζοντας επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι, με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη. Παρότι είχαν αξιοσημείωτη διαφορά ηλικίας μεταξύ τους, μιλούσε στον Άρντλεθ στον ενικό· και, παρότι είχαν επίσης και μια αξιοσημείωτη διαφορά κοινωνικής και πολιτικής θέσης, κι ο Άρντλεθ έκανε το ίδιο.

«Θα έχεις ακούσει, ασφαλώς, για τις πανωλεθρίες που έχουν βρει αρκετούς εμπόρους μας, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά δε νομίζω ότι το θέμα βρίσκεται εντός της δικής μου δικαιοδοσίας.» Ανέκαθεν βιαστικός· αυτός ήταν κι ένας απ'τους λόγους που αρκετοί δεν τον θεωρούσαν κατάλληλο για τη θέση του Υπουργού Άμυνας. Ο Βισκάλο, όμως, πίστευε ότι ο νεαρός γρήγορα θα ξεπερνούσε ετούτο το μικρό *πρόβλημα*… το οποίο, ίσως, να *μην* ήταν πρόβλημα, υπό τις σωστές συνθήκες.

«Το γνωρίζω, Ρινάλο, και δε σκόπευα να σου ζητήσω να επέμβεις. Εξάλλου, τι να κάνει κάποιος, όταν δεν ξέρει καν ποιος είναι ο εχθρός, ε;

»Μέχρι στιγμής, ο Νολράκο Πτεράργυρος έχει χάσει τα πάντα και κανείς δεν ξέρει ποιος προκάλεσε τις καταστροφές στο πλοίο και στα καραβάνια του (ούτε καν εγώ, παρότι ορισμένοι καλοθελητές φαίνεται να νομίζουν ότι κρύβομαι πίσω απ'αυτές τις εγκληματικές ενέργειες, η Φλόγα να τους κάψει!)· η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη έχει υποστεί μια πολύ άσχημη καταστροφή στην Έρσαγκμορ· και η Ρανάμη Εξαδάκτυλη έχασε ένα από τα πλοία της, την ίδια την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, Εξοχότατε, καθώς κάποιος –ο οποίος, κατόπιν, εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος– εκτόξευσε φιάλες υγρού πυρός καταπάνω του.»

«Ναι,» είπε ο Ρινάλο, «μ'έχουν ενημερώσει για όλα αυτά, και, υποθέτω, η Υπουργός Ναζκάλιν θα έχει ήδη αρχίσει να ερευνά το ζήτημα. Η Αστυνομία θα έχει αρχίσει να το ερευνά.»

«Πρόσφατα,» συνέχισε ο Βισκάλο, σταματώντας να βαδίζει μέσα στον κήπο και ατενίζοντας τον Υπουργό Άμυνας καταπρόσωπο, «υπέστην κι ο ίδιος μια τρομερή καταστροφή.»

Ο Ρινάλο συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Αυτό δεν το είχα υπόψη μου.»

«Δεν έχει διαδοθεί ακόμα. Ένα από τα καραβάνια μου, το οποίο κατευθυνόταν προς το Πάρντβακ, δέχτηκε επίθεση λίγο πριν από τα σύνορα του εν λόγω βασιλείου. Τα πάντα καταστράφηκαν, ελάχιστοι σώθηκαν, και οι πηγές μου μου λένε πως ένας Γυρολόγος ήταν που προκάλεσε την καταστροφή.»

Ο Ρινάλο βλεφάρισε. «Ένας *Γυρολόγος*;»

Ο Βισκάλο ένευσε. «Ναι. Ένας από τους αλχημιστές της Συντεχνίας των Διαμορφωτών, ο οποίος, μάλιστα, είχε φέρει μαζί

του αρκετούς Λο'ανθάκ, για να επιτεθούν στο καραβάνι μου, όσο τοξότες το χτυπούσαν με φλεγόμενα βέλη.»

«Μα τη Φλόγα, Βισκάλο! Αυτό είναι πολύ σοβαρό. Αν κάποιος Γυρολόγος έκανε ό,τι περιγράφεις–»

«–τότε είναι προδότης· ναι, το αντιλαμβάνομαι. Γι'αυτό κιόλας ήρθα σ'εσένα επειγόντως. Πιστεύω πως το Συμβούλιο οφείλει να συγκεντρωθεί και να συζητήσει το θέμα.»

«Είσαι βέβαιος ότι ήταν Γυρολόγος;»

«Απόλυτα βέβαιος,» είπε ο Βισκάλο.

«Γνωρίζεις το όνομά του;»

«Όχι. Ένας απ'τους ανθρώπους μου, όμως, μπόρεσε να δει το πρόσωπό του. Πρόκειται για έναν ξανθό άντρα, με μακριά μαλλιά και μούσι.»

«Θα φροντίσω να πραγματοποιηθεί σύναξη του Υπουργικού Συμβουλίου το συντομότερο δυνατό, Βισκάλο,» υποσχέθηκε ο Ρινάλο. «Κατά πάσα πιθανότητα, το απόγευμα. Θα μπορούσες κι εσύ να παρευρεθείς, αν χρειαστεί;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Άρντλεθ. «Το θέμα, άλλωστε, με αφορά άμεσα.»

Ο Δάρφο δεν ήταν στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*, όταν μπήκε ο Θόρλο. Ούτε η Ναράμια, ούτε ο Μαράνκο. Αυτοί, βέβαια, δεν ήταν παράξενο που έλειπαν· κι οι δυο τους είχαν λόγο να μην παρουσιάζονται δημοσίως, αν και ο Θόρλο δεν μπορούσε να καταλάβει ποιος ήταν ο λόγος της τυχοδιώκτριας.

Πήρε μια κούπα τσάι από το μπαρ και κάθισε σ'ένα ψηλό σκαμνί, παρακολουθώντας δύο γυναίκες οι οποίες πετούσαν μαχαίρια στο στόχο που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο. Όταν μετά από κάποια ώρα είδε ότι ο Δάρφο, μάλλον, δεν επρόκειτο να κατεβεί, στράφηκε στην τύπισσα στο μπαρ και τη ρώτησε γι'αυτόν. «Σε ποιο δωμάτιο μένει, θα μπορούσες να μου πεις;» Της έδωσε ένα αργύριο.

Η γυναίκα δάγκωσε το νόμισμα, για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν ψεύτικο, και του απάντησε.

«Είναι πάνω τώρα;» ρώτησε ο Θόρλο.

«Νομίζω πως ναι.»

Ο Θόρλο έφυγε απ'το μπαρ και ανέβηκε τη σκάλα, πηγαίνοντας στο δωμάτιο που του είπε η γυναίκα. Σήκωσε το χέρι του και χτύπησε την πόρτα, δύο φορές, δυνατά.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή του Δάρφο από μέσα.

«Υπηρεσία δωματίου! Ήρθα να πάρω τις στάχτες σας από το τζάκι.»

Βήματα ακούστηκαν, και η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τον Δάρφο, ντυμένο μόνο με το παντελόνι του. «Τι θέλεις, πάλι, Θόρλο;» Η όψη στο πρόσωπό του φανέρωνε την ενόχλησή του.

«Καλημέρα και σε σένα, Δάρφο!» είπε, εύθυμα, ο Θόρλο και ήπιε μια γουλιά από το τσάι που ακόμα κρατούσε στο αριστερό του χέρι. «Θα μπορούσα να περάσω, ή μήπως ήρθα σε ακατάλληλη ώρα;»

«Σε ακατάλληλη ώρα ήρθες, αλλά πέρνα.» Ο Δάρφο παραμέρισε, αφήνοντάς τον να μπει.

Η Ναράμια στεκόταν δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο, που οι κουρτίνες του αναδεύονταν στο αδύναμο καλοκαιρινό αεράκι. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, λευκό πουκάμισο, που έπεφτε ώς τους μηρούς της. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα εμπρός της κι ο ώμος της ακουμπισμένος ελαφρά στον τοίχο.

Στο τραπέζι του δωματίου, πρωινό ήταν στρωμένο, το οποίο, όμως, οι δύο ένοικοι δε φαινόταν να έχουν ακόμα αγγίξει.

Ο Θόρλο μειδίασε, μπαίνοντας. «Ελπίζω να μη διακόπτω τίποτα. Η γυναίκα κάτω δε μου είπε ότι συγκατοικείτε. Ζήτησα εσένα.» Κοίταζε τον Δάρφο.

Εκείνος έκλεισε την πόρτα. «Με βρήκες, λοιπόν. Αλλά ακόμα δε μου έχεις πει τι θέλεις.» *Κι ετούτο,* σκέφτηκε ο Δάρφο, κοιτάζοντάς τον με στενεμένα μάτια, *είναι ένα ερώτημα που απαιτεί πολύ μεγαλύτερη απάντηση απ'αυτή που είμαι βέβαιος πως σκοπεύεις να μου δώσεις.* Διότι ήταν φανερό, από το ταξίδι τους με το καραβάνι, πως ο Θόρλο ήθελε κάτι το ιδιαίτερο από εκείνον. Τι, όμως;

«Τι να θέλω, αδελφέ; Αυτό που ήθελα και χτες: να μιλήσω με την κυρία Πτεράργυρη. Μήπως έτυχε να τη δεις καθόλου;»

«Για την ακρίβεια, ναι, έτυχε,» απάντησε ο Δάρφο.

«Της είπες για μένα;»

«Ναι.»

«Και τι σου απάντησε;»

«Να εξαφανιστείς και να μην ξανάρθεις εδώ.»

«Χα-χα!» έκανε ο Θόρλο. «Πολύ αστείο. Θα ήθελα, όμως, να το ακούσω κι από την ίδια. Πότε θα ξανασυναντηθείτε;»

«Δε 'συναντηθήκαμε' ακριβώς, όταν της μίλησα,» εξήγησε ο Δάρφο. «Όπως σου είπα, *έτυχε* να τη δω, καθώς περνούσε έξω απ'τον *Μαύρο Πέλεκυ*. Δυστυχώς, όμως, ήταν αργά κι εκείνη βιαζόταν, έτσι δε συζητήσαμε. Θα έρθει, πάλι, σήμερα το μεσημέρι, αν ενδιαφέρεσαι.»

Ο Θόρλο ύψωσε ένα του φρύδι. «Σίγουρα;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ.»

«Εντάξει,» ένευσε ο Θόρλο· «εδώ θα κάθομαι, έτσι κι αλλιώς. Όποτε θέλετε, μπορείτε να έρθετε κι εσείς κάτω, να μου κάνετε παρέα,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας πρώτα τον Δάρφο κι ύστερα τη Ναράμια. «Αλήθεια, εσύ γιατί δεν παρουσιάζεσαι;» τη ρώτησε. «Κρύβεσαι από κανέναν;»

«Αν κρύβομαι από κάποιον, Θόρλο, αυτό είναι δική μου δουλειά, δε νομίζεις;»

«Πολύ σωστά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ζητώ ταπεινά συγνώμη για το θράσος μου, και αποχωρώ, για την ώρα.» Πλησίασε την πόρτα, την άνοιξε, και βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του.

«Τι πιστεύεις γι'αυτόν τον τύπο;» ρώτησε ο Δάρφο τη Ναράμια, όταν ήταν μόνοι.

«Ότι είναι αφόρητα ενοχλητικός;»

«Αυτό εννοείται. Τίποτ'άλλο; Όπως για ποιον νομίζεις ότι δουλεύει;»

Η Ναράμια ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν μπορώ να υποθέσω κάτι. Δε μας έχει δείξει τίποτα το συγκεκριμένο. Μονάχα ο Βισκάλο Άρντλεθ έρχεται στο μυαλό μου…»

Ο Δάρφο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα ήταν πολύ προφανές. Ο Θόρλο μπορεί να εργάστηκε ως μισθοφόρος φρουρός για τον Βισκάλο, μα ως κατάσκοπος δουλεύει για κάποιον άλλο.»

«Μπορεί,» είπε η Ναράμια. «Ας λύσει η Πτεράργυρη το μυστήριο, όμως. Μάλλον, την αφορά περισσότερο από εμάς.» Ξεκούμπωσε τα τρία κουμπιά του πουκαμίσου της τα οποία είχε κουμπώσει όταν ο Θόρλο χτύπησε την πόρτα, και το άφησε να γλιστρήσει από πάνω

της και να καταλήξει στο πάτωμα, γύρω απ'τα πόδια της. Τα γυμνά της στήθη έμοιαζαν αλαβάστρινα στην αντηλιά που περνούσε από τις κουρτίνες του παραθύρου. Οι αραχνοειδείς σχηματισμοί στη δεξιά μεριά του σώματός της προσέθεταν μια ιδιαίτερη πινελιά στη γοητεία της, όφειλε να παραδεχτεί ο Δάρφο, παρότι γνώριζε ότι επρόκειτο για ασθένεια. Η Ναράμια τον ζύγωσε, σταυρώνοντας τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του. «Δεν είναι ελεεινό να σε διακόπτουν;»

«Τολμώ να πω πως ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας και τυλίγοντας τα δικά του χέρια γύρω απ'τη μέση της. Τα δάχτυλά του γλίστρησαν κάτω απ'την περισκελίδα της, στους γλουτούς της.

Τα χείλη, και οι γλώσσες τους, συναντήθηκαν.

«Επέστρεψε η Θήρνα, έμαθα, ανιψιέ…» είπε ο Σάμκρο, καθώς ο Χανμάρο κάρφωνε ένα ράφι. Ο πέτρινος τοίχος ήταν πολύ σκληρός κι έκανε το κάρφωμα δύσκολο· ευτυχώς που στο υπόγειο της οικίας Περίδετων η ζέστη ήταν λιγότερη απ'ό,τι στο υπόλοιπο σπίτι.

«Ναι,» είπε ο νεαρός Πτεράργυρος, «επέστρεψε. Δεν ήρθες επάνω να τη δεις…»

«Θ'αστειεύεσαι, βέβαια. Όπως λένε οι φήμες, ο Σάμκρο Περίδετος δεν βγαίνει *ποτέ* από το εργαστήριό του.» Πήρε ένα λεπτό, δερματόδετο βιβλίο από μια στοίβα η οποία βρισκόταν μέσα σ'ένα μπαούλο, κοίταξε τον τίτλο του στην πρώτη σελίδα, και το μετέφερε σε μια μικρή βιβλιοθήκη, χώνοντάς το ανάμεσα σε δύο άλλους, σαφώς χοντρότερους τόμους. Η μαύρη γάτα του αλχημιστή ήταν γαντζωμένη στο κεφάλι του αγάλματος που απεικόνιζε ένα γιγάντιο κοράκι, και κοίταζε τον αφέντη της και τον βοηθό του με καταπράσινα μάτια· η ουρά της ήταν υψωμένη κι ο λαιμός της κατεβασμένος. Έμοιαζε τσαντισμένη μ'όλες αυτές τις μεταφορές πραγμάτων που είχε βαλθεί να κάνει σήμερα ο Περίδετος.

Κι η αλήθεια ήταν πως κι ο Χανμάρο ήταν λιγάκι τσαντισμένος. Τι ήθελε και τ'άλλαζε, τώρα, ο θείος; Ευελπιστούσε να φτιάξει την εμφάνιση του εργαστηρίου; Μα τη Φλόγα, αυτό ήταν τόσο αδύνατο όσο να στεγνώσει ξαφνικά ο ποταμός Σίλμεργκιθ! Απλά, μεταμόρ-

φωνε το σχήμα της ακαταστασίας· δεν αλλοίωνε τη φύση της. *Αρχίζω να σκέφτομαι σαν αυτούς τους συγγραφείς που μου δίνει και διαβάζω!* διαπίστωσε (ολίγον τρομαγμένος) ο Χανμάρο.

«Όπως και νάχει,» συνέχισε ο Σάμκρο, «χτες εξαφανίστηκες όλη την ημέρα μαζί της. Δεν ήρθες ούτε καν να με ενημερώσεις.» Έστρεψε το βλέμμα του στον ανιψιό του.

Ο Χανμάρο τελείωσε με το πρώτο καρφί. «Με συγχωρείς, θείε, αλλά… είχα πολύ καιρό να τη δω· αυτό είν'όλο.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Την τελευταία φορά, θυμάμαι ότι είχατε τσακωθεί.»

«Προφανώς, δεν είμαστε τσακωμένοι ακόμα.» Άρχισε να καρφώνει το δεύτερο καρφί.

Ο Σάμκρο κάθισε σε μια πολυθρόνα κι άναψε την πίπα του. «Η αδελφή σου είχε φύγει απρόσμενα, έτσι δεν είναι; Είχε πάει να… *ερευνήσει*, σωστά;»

«Υποθέτω, θείε, πως θέλεις να σου πω τι συνέβη.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ευθέως ο Σάμκρο, «γιατί έχω την αίσθηση ότι όλα όσα συνέβησαν εκεί δεν είναι άσχετα με τον Χαλκοπρόσωπο και τους συμμάχους του.»

Ο Χανμάρο έσφιξε τα δόντια, καθώς έριχνε μερικές τελευταίες, αποφασιστικές σφυριές στο καρφί· ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός. «Έχεις δίκιο, θείε,» είπε, ξεφυσώντας· «δεν είναι καθόλου άσχετα με το Χαλκοπρόσωπο.»

«Σου τα εξιστόρησε, λοιπόν…» Ο Σάμκρο ρούφηξε καπνό, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο.

«Ασφαλώς.» Ο Χανμάρο άρχισε να καρφώνει το τρίτο και τελευταίο καρφί.

«Κι εσύ; Της είπες κι εσύ τα δικά μας;»

Ο Χανμάρο σταμάτησε να καρφώνει και στράφηκε, για να κοιτάξει τον θείο πάνω απ'τον ώμο του. «Ναι,» παραδέχτηκε, «της τα είπα.»

Ο Σάμκρο δε φάνηκε να έχει διάθεση να τον επιπλήξει· ή ίσως να θεωρούσε την ενέργειά του σωστή. «Και ποια ήταν η γνώμη της;»

Η γνώμη της… σκέφτηκε ο Χανμάρο. *Η γνώμη της είναι, θείε, ότι σήμερα θα πάει να μιλήσει στον κύριο Λανκόρο. Έχει ήδη φύγει απ'το σπίτι και κατευθύνεται προς τα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.* Αλλά,

φυσικά, δεν μπορούσε να το πει αυτό, διότι είχε κρύψει από τον Σάμκρο ότι εκείνος κι η Θαρνάλιν είχαν επισκεφτεί τον πράκτορα του Συμβουλίου, προκειμένου να του αποκαλύψουν τα πάντα για την υπόθεση. *Το πράγμα έχει καταντήσει κόμπος, που να κάψει η Φλόγα! και, αργά ή γρήγορα, θα γίνει κάποιο λάθος και θα τσακωθούμε όλοι με όλους.* Δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα να τσακωθεί με τον θείο Σάμκρο.

«Το σκέφτεται ακόμα· δεν έχει αποφασίσει,» είπε ο Χανμάρο, και βάλθηκε να τελειώσει με το τρίτο καρφί, ρίχνοντάς του δυνατές, απανωτές σφυριές: *νταπ! ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ!*

Ο Σάμκρο δε μίλησε, καπνίζοντας την πίπα του. Αλλά, όταν ο βοηθός του έπαψε να καρφώνει, είπε: «Δεν έχετε συζητήσει με κανέναν άλλο τα γεγονότα, έτσι;»

Ο Χανμάρο προτίμησε ν'αποφύγει ν'απαντήσει (για να μην μπορεί, μετά, ο θείος να ισχυριστεί πως του είπε ψέματα, παρά μόνο πως του έκρυψε την αλήθεια –υπήρχε κάποια διαφορά, δεν υπήρχε;). «Θέλεις, τελικά, να σου πω τι συνέβη στη Θήρνα;»

Σα να βάθυναν οι γραμμές στο μέτωπο του Σάμκρο, ε; Λες να είχε καταλάβει ότι ο ανιψιός του απέφευγε να του απαντήσει; Λες να είχε καταλάβει τις σκέψεις του; Όπως και νάχε, δεν είπε τίποτα σχετικά μ'αυτό. «Ναι, θέλω. Αλλά, φυσικά, δε θα σταματήσουμε την αναδιοργάνωση· θα μου τα λες καθώς θα δουλεύουμε.»

Αναδιοργάνωση· έτσι το ονόμαζε ο θείος αυτό το ανούσιο πράγμα που έκαναν, τώρα, στο εργαστήριό του· *αναδιοργάνωση*. Η μαύρη του γάτα, μάλλον, το ονόμαζε *μπελά* ή *ξεβόλεμα*, και ο Χανμάρο όφειλε να συμφωνήσει μαζί της. Για εκείνον, ήταν δύο φορές *μπελάς*, αν όχι *ξεβόλεμα*.

Ο πελάτης πήρε αυτό που περίμενε από τον πατέρα της, τον πλήρωσε, και βγήκε από το εργαστήριο. Η Θαρνάλιν τον ξεπροβόδισε ώς την εξώπορτα και έκλεισε. Ήταν ένας παράξενος τύπος που η όψη του την τρόμαζε λιγάκι, όφειλε να παραδεχτεί. Μάλλον, κάποιος περιηγητής, ο οποίος είχε έρθει και παλιότερα στον πατέρα της· η Θαρνάλιν νόμιζε ότι τον είχε ξαναδεί κάποτε.

«Θαρνάλιν;» Η φωνή του Βάρνακ, από το εργαστήριο.

«Τι είναι, πατέρα;»

«Για έλα εδώ.»

Πλησίασε και στάθηκε στο κατώφλι. «Θα πάω σε λίγο στο Μεγάλο Παζάρι· θες να σου πάρω τίποτα;»

Ο Βάρνακ, που της είχε γυρισμένη την πλάτη, δουλεύοντας σ'έναν απ'τους πάγκους του, έκλεισε το βιβλίο απ'το οποίο διάβαζε και στράφηκε να την αντικρίσει. «Ποιος ήταν μαζί σου, χτες το μεσημέρι, Θαρνάλιν;»

Εκείνη πάγωσε. *Πώς το έμαθε; Πώς είναι δυνατόν να το έμαθε; Νόμιζα ότι κοιμόταν!* Υπήρχε, άραγε, κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα που–;

«Μην παραξενεύεσαι τόσο,» είπε ο Βάρνακ, σα να είχε ακούσει τις σκέψεις της. «Υπήρχαν δύο πιάτα σούπας στο επάνω πάτωμα, και δύο ποτήρια επίσης. Ποιος ήταν, λοιπόν;»

«Ο Χανμάρο, πατέρα.» Η Θαρνάλιν έπλεξε τα δάχτυλα, νευρικά, εμπρός της. «Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς.»

«Δεν ανησυχώ. Είσαι μεγάλη κοπέλα και, υποθέτω, δε θα έφερνες κανέναν κλέφτη στο σπίτι.»

«Φυσικά και όχι!» είπε, αμέσως, εκείνη. «Κι επιπλέον, απλώς μιλούσαμε.» Κάτι το οποίο, χτες βράδυ, ο Χανμάρο δεν είχε διευκρινίσει στην αδελφή του, αν και θα έπρεπε! Θα έπρεπε!

«Γιατί ήρθε;» ρώτησε ο Βάρνακ. «Υπήρχε κάποιος συγκεκριμένος λόγος;» Τα φρύδια του έσμιξαν. Αναμφίβολα, ήταν καχύποπτος με τον βοηθό του Σάμκρο Περίδετου· υποψιαζόταν ότι μπορεί να έκανε κάτι το κακό, υπό τις διαταγές του αφέντη του.

Η Θαρνάλιν ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι. Επέστρεφα από το Μεγάλο Παζάρι, με κάτι πράγματα, και τον συνάντησα στο δρόμο, μέσα στη Συνοικία των Δηλητηρίων, και του είπα, άμα ήθελε, να έρθει να τον κεράσω τίποτα. Και ήρθε. Δεν είχε κανέναν συγκεκριμένο λόγο.»

Ο Βάρνακ κοίταξε ερευνητικά την όψη της κόρης του, κι ύστερα, είπε: «Εντάξει. Αν θέλεις να κάνεις παρέα μαζί του, δεν έχω καμία αντίρρηση· αλλά να τον προσέχεις. Μην ξεχνάς ποτέ ότι είναι βοηθός του Σάμκρο Περίδετου, και δε θα τον προδώσει, σε καμία περίπτωση.»

Τον έχει ήδη προδώσει, πατέρα, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Τον έχει ήδη προδώσει, όταν αποφάσισε να μας βοηθήσει.* Ή, μάλλον, το *προδώσει* δεν ήταν η κατάλληλη λέξη· πάντως, σίγουρα, ο Χανμάρο είχε κρύψει πράγματα από τον αλχημιστή, ο οποίος δεν ήθελε να πάνε στον κύριο Λανκόρο.

«Θα το θυμάμαι,» αποκρίθηκε η Θαρνάλιν. «Θα ήθελες, τώρα, να σου φέρω κάτι από το Μεγάλο Παζάρι;»

«Όχι,» είπε ο Βάρνακ, «δε χρειάζομαι τίποτα– Εκτός, ίσως…» Συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. «Για στάσου λίγο, Θαρνάλιν.» Πλησίασε ένα ντουλάπι και το άνοιξε, κοιτάζοντας μέσα. «Ναι, τελικά, νομίζω ότι μου λείπει κάτι.»

«Σας περιμένει, κυρία;» ρώτησε ο φρουρός.

«Δε νομίζω,» είπε η γυναίκα, «αλλά είναι πολύ σημαντικό να του μιλήσω. Αφορά την ασφάλεια της πόλης.»

«Πώς ονομάζεστε;»

«Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Και ο κύριος;» ρώτησε ο φρουρός, κοιτάζοντας τον Βόνιορ.

«Δε βλέπεις ότι είναι δούλος; Τι σημασία έχει τ'όνομά του;» αντιγύρισε η Θήρνα.

«Σωστά, κυρία· δεν το είχα προσέξει.»

Οι φρουροί στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας ειδοποίησαν τον Διοικητή Λάρτο και, σε λίγο, εκείνος δέχτηκε τη Θήρνα στο γραφείο του. (Στον Βόνιορ δεν επέτρεψαν να μπει, γιατί ήταν οπλισμένος. Θα τον άφηναν να περάσει μόνο αν τον αφόπλιζαν, αλλά η Θήρνα τού ζήτησε, απλά, να περιμένει έξω.)

Όταν ο Λάρτο είδε την Πτεράργυρη, χαμογέλασε και τα γαλανά του μάτια γυάλισαν. «Μοιάζετε με τη μητέρα σας!» παρατήρησε.

«Γνωρίζετε τη μητέρα μου;» απόρησε η Θήρνα, καθίζοντας σε μια καρέκλα, μπροστά απ'το γραφείο του ξανθού άντρα με το φαρδύ μέτωπο.

«Η κυρία Μάριλιν Πτεράργυρη δεν είναι μητέρα σας;»

«Ναι, αλλά πώς τη γνωρίζετε; Απ'ό,τι έχω ακούσει, μόνο ο αδελφός μου, ο Χανμάρο, σας έχει επισκεφτεί.»

«Δε σας έχουν πληροφορήσει καλά, λοιπόν,» είπε ο Λάρτο, «γιατί και η μητέρα σας με έχει επισκεφτεί, μία ημέρα μετά την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας.»

Η Θήρνα παραξενεύτηκε από τούτο. «Για ποιο λόγο;»

«Είχε γίνει κάποια παρεξήγηση ανάμεσα στην άλλη της κόρη, τη… Ζινράβα, νομίζω πως τη λένε… και τον ξάδελφο της Ζινράβα, ο οποίος ονομάζεται… εμμ, *Τάρνο*, αν δε λαθεύω. Οι δυο τους είχαν τσακωθεί, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας, και είχε προκληθεί αρκετή αναστάτωση, οπότε τους είχαν φέρει στα φυλάκια.»

Κοίτα να δεις... Ο Χανμάρο δε μου το ανέφερε αυτό. Αλλά, μάλλον, ήταν ανούσιο μπροστά σ'όλα τ'άλλα που είχαν συμβεί. «Δεν το γνώριζα,» παραδέχτηκε η Θήρνα. «Μόλις επέστρεψα στην πόλη. Έλειπα για δουλειές.»

«Πώς θα μπορούσα, λοιπόν, να σας εξυπηρετήσω, κυρία Πτεράργυρη;» ρώτησε ο Λάρτο, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα και πλέκοντας τα δάχτυλά του.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Λανκόρο, τον πράκτορα του Συμβουλίου, το συντομότερο δυνατό.»

Ο Λάρτο ένευσε. «Ναι, και ο αδελφός σας για τον ίδιο λόγο είχε έρθει πριν από μερικές ημέρες. Θα τον ειδοποιήσω αμέσως τον Λανκόρο, μην ανησυχείτε. Εν τω μεταξύ, θα πρέπει να σας ζητήσω να περιμένετε έξω.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Ευχαριστώ πολύ.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της.

«Ούτε που να το σκέφτεστε.» Ο Λάρτο σηκώθηκε, επίσης, κι αντάλλαξαν μια χειραψία. «Η παρουσία σας ομόρφυνε το γραφείο μου.»

Η Θήρνα έκανε πως δεν άκουσε το κομπλιμέντο και αποχώρησε από το δωμάτιο. Μετά, περίμενε κάποια ώρα απέξω, μαζί με τον Βόνιορ, ενώ η ζέστη δυνάμωνε, με την εμφάνιση και του Βάνσπαρχ στον ουρανό. Τελικά, ένας άντρας την πλησίασε· ήταν μελαχρινός και καλοντυμένος, και συστήθηκε ως Λανκόρο.

«Εσείς,» είπε, «πρέπει να είστε η Θήρνα Πτεράργυρη, η αδελφή του Χανμάρο.»

«Η ίδια,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Κι από δω είναι ο Βόνιορ, δούλος της οικογένειάς μας. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε σε κάποιον ιδιαίτερο χώρο;»

«Ασφαλώς· αυτό είχα κι εγώ υπόψη μου. Ακολουθήστε με.»

Την οδήγησε σ'ένα παλιό οικοδόμημα που έμοιαζε να βρίσκεται εδώ από την εποχή του Τυράννου. Άνοιξε την πόρτα και μπήκαν σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο, όπου το μοναδικό (και λιγοστό) φως που έμπαινε γλιστρούσε ανάμεσα από τις χαραμάδες των παντζουριών. Ο Λανκόρο άναψε μια λάμπα επάνω σ'ένα στρογγυλό τραπέζι κι ο χώρος φωτίστηκε. Τριγύρω, η Θήρνα είδε ότι το δωμάτιο ήταν γεμάτο με ράφια και κρεμάστρες, έτσι που έμοιαζε με αποθήκη διαφόρων αντικειμένων. Μπορούσε να διακρίνει όπλα, βιβλία, περγαμηνές, αγαλματίδια, κρύσταλλα. Τι μέρος ήταν ετούτο; Δεν ήταν το μέρος που θα περίμενε κανείς να βρει στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας. *Μάλλον, το έχουν μόνο για ιδιαίτερες συζητήσεις, όπως στην περίπτωσή μας. Και τον Χανμάρο, υποθέτω, εδώ θα τον είχαν φέρει.*

«Καθίστε,» πρότεινε ο Λανκόρο, και πήρε πρώτα εκείνος θέση σε μια απ'τις έξι καρέκλες του τραπεζιού.

Η Θήρνα κάθισε αντίκρυ του· ο Βόνιορ προτίμησε να παραμείνει όρθιος, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και σιωπηλός.

«Ο λόγος για τον οποίο ήρθα να σας μιλήσω,» είπε η Πτεράργυρη, «δεν είναι και τόσο διαφορετικός από τον λόγο για τον οποίο ήρθε να σας μιλήσει ο αδελφός μου.»

«Αυτό με χαροποιεί ιδιαίτερα, κυρία Πτεράργυρη, γιατί, υποθέτω, θα έχετε κάποιο καινούργιο στοιχείο να μου δώσετε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «έχω, πράγματι, αρκετά στοιχεία να σας δώσω, και είμαι βέβαιη πως θα τα βρείτε όλα πολύ ενδιαφέροντα.»

Ο Λανκόρο ύψωσε τα φρύδια του και της έκανε νόημα να συνεχίσει.

Έτσι, η Θήρνα τού είπε τα πάντα σχετικά με τις περιπέτειές της δυτικά της Σερανβέλ (εκτός, φυσικά, από την τελευταία επιθυμία της Σαρντάλα· ό,τι είχε να κάνει με την Αστυνομία όφειλε να παραμένει κρυφό), και ο Λανκόρο έμοιαζε πολύ ευχαριστημένος από τις καινούργιες πληροφορίες (*διαφωτιστικές,* τις χαρακτήρισε,

ακούγοντας για τη Ναράμια· ενώ: «Το πράγμα είναι σοβαρότερο απ'ό,τι νόμιζα,» είπε, όταν έμαθε για την εμπλοκή Γυρολόγων και Λο'ανθάκ στην επίθεση κατά του καραβανιού του Βισκάλο Άρντλεθ). Ύστερα, της μίλησε και για κάποια δικά του συμπεράσματα επάνω στην υπόθεση· συμπεράσματα στα οποία είχε φτάσει όσο ερευνούσε, μετά από τη συζήτησή του με τον Χανμάρο.

Όταν η αμοιβαία ανταλλαγή πληροφοριών τελείωσε, ο πράκτορας του Συμβουλίου και η Θήρνα Πτεράργυρη άρχισαν να καταστρώνουν σχέδια για το πώς να στριμώξουν τον Χαλκοπρόσωπο και τους συμμάχους του και να τους βγάλουν απ'τη μέση, μια για πάντα. Όπως διαπίστωσαν, έκαναν καλή ομάδα οι δυο τους.

Καθώς μιλούσαν, όμως, και καθώς σχεδίαζαν, κανείς τους δεν πήρε είδηση τα γαλανά μάτια που τους παρατηρούσαν ανάμεσα από τα ράφια και τα αντικείμενα του δωματίου. Ο Διοικητής Λάρτο δεν ήταν πρωτόπειρος σ'αυτού του είδους την κατασκοπία, και κανένας δεν τον είχε καταλάβει ποτέ. Συγκέντρωνε στο μυαλό του ό,τι άκουγε μέσα στον «ιδιαίτερο χώρο» των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας και τα μετέφερε όλα στον σύνδεσμό του. Η Αστυνομία της Σερανβέλ, ήταν βέβαιος, είχε μάθει πολλά χρήσιμα πράγματα απ' αυτόν.

Το ξιφίδιο εκτοξεύτηκε, περιστράφηκε στον αέρα καθώς ταξίδευε ευθεία μπροστά, και καρφώθηκε λίγο πιο δεξιά απ'το κέντρο του στόχου. Τα μάτια της Θήρνα το παρακολουθούσαν σ'όλη του την πορεία, απ'την αρχή ώς το τέλος.

«Εντάξει,» είπε η πορφυρομάλλα γυναίκα, υπομειδιώντας, «κέρδισες.» Ήταν μετρίου αναστήματος και ντυμένη με κόκκινο πέτσινο γιλέκο, μαύρο στενό παντελόνι, και μπότες. Τα μαλλιά της τα είχε δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της, και, καθώς μιλούσε, κοίταζε τον Θόρλο, ο οποίος είχε μόλις εκτοξεύσει το ξιφίδιο μέσα στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ*.

«Δεν ήμουν απλά τυχερός,» της είπε εκείνος, κλείνοντάς της το μάτι.

«Τι μετριόφρονας άνθρωπος που είσαι!» αποκρίθηκε εκείνη, περνώντας τους αντίχειρές της μέσα στη ζώνη της, που είχε μπόλικα θηκάρια για ξιφίδια και μαχαίρια, δύο απ'τα οποία ήταν άδεια.

«Ένα απ'τα δεκάδες προτερήματά μου, γλύκα,» είπε ο Θόρλο, και βάδισε προς το στόχο, για να πάρει το καρφωμένο ξιφίδιο–

Σταμάτησε στα μισά της απόστασης, καθώς η άκρη του ματιού του πήρε κάτι το γνώριμο. Στράφηκε και, στο κατώφλι του *Μαύρου Πέλεκυ*, αντίκρισε μια ξανθιά γυναίκα με ψεύτικο δεξί πόδι, ντυμένη στα μαύρα.

«Μεγάλη Φλόγα!» αναφώνησε. «Πρέπει να με γελούν τα μάτια μου! Η κυρία Έχω-εξαφανιστεί-και-δε-λέω-σε-κανέναν-πού-έχω-πάει!» Χαμογέλασε, πήγε στο στόχο, και τράβηξε το ξιφίδιό του.

Η Θήρνα τον πλησίασε, με τον Βόνιορ στο κατόπι της. «Θόρλο,» είπε. «Με περίμενες;»

Ο Θόρλο θηκάρωσε το ξιφίδιο. «Όχι πια.»

«Ο Δάρφο μού είπε ότι ξαναπέρασες από εδώ.»

«Ναι, μου το είπε ότι σου το είπε.»

Η πορφυρομάλλα γυναίκα πλησίασε, για να πάρει κι εκείνη τα δύο ξιφίδια που είχε εκτοξεύσει· κανένα τους δεν ήταν τόσο κοντά στο κέντρο όσο του Θόρλο. «Θα σε κερνούσα ένα ποτό,» του είπε, «αλλά βλέπω ότι έχεις παρέα.»

«Μια άλλη φορά, ίσως.»

«Ίσως.» Η γυναίκα –κάποια μισθοφόρος, αναμφίβολα, υπέθετε η Θήρνα– έβγαλε από μια τσέπη του γιλέκου της δύο αργύρια και του τα έδωσε. Ύστερα, στράφηκε κι απομακρύνθηκε, περνώντας ανάμεσα απ'τα γεμάτα κόσμο (καθότι μεσημέρι) τραπέζια του πανδοχείου.

«Γιατί θέλεις να μου μιλήσεις, Θόρλο;» ρώτησε η Θήρνα.

«Δε σου είπε ο αρχηγός;»

«Μου είπε ότι θες να βοηθήσεις–»

«Αλήθεια είναι. Θέλω,» δήλωσε ο Θόρλο. «Δεν καθόμαστε;» Στράφηκε, βαδίζοντας προς ένα άδειο τραπέζι.

Η Θήρνα έριξε μια ματιά τριγύρω, για να δει αν ήταν ο Δάρφο στο δωμάτιο. Τα μάτια της δεν τον εντόπισαν πουθενά, έτσι ακολούθησε τον Θόρλο, κι ο Βόνιορ ακολούθησε εκείνη. Κάθισαν γύρω απ'το

άδειο τραπέζι και η Πτεράργυρη είπε: «Ο Δάρφο μού ανέφερε, επίσης, ότι αρνήθηκες ν'αποκαλύψεις για ποιον εργάζεσαι.»

Ο Θόρλο χαμογέλασε, με τρόπο θεατρικό. «Το φανταζόμουν ότι ο αρχηγός θα έλεγε καλά λόγια για μένα.»

Μια σερβιτόρα ζύγωσε το τραπέζι και τους ρώτησε αν θα ήθελαν κάτι. Η Θήρνα –που όφειλε να ομολογήσει ότι ήταν πεινασμένη– παράγγειλε μεσημεριανό για εκείνη και τον Βόνιορ (ο οποίος έγνεψε καταφατικά, όταν τον ρώτησε αν θα έτρωγε). Ο Θόρλο παράγγειλε μόνο «άλλη μια μπίρα», όπως είπε στην κοπέλα, προτού εκείνη φύγει.

«Δε μπορώ να σε εμπιστευτώ, δίχως να ξέρω για ποιον δουλεύεις,» δήλωσε η Θήρνα.

«Πίστεψέ με, ο εργοδότης μου δεν έχει κανέναν… *δόλιο* σκοπό. Αν ήταν με τους εχθρούς σας, λες να μ'έστελνε μέσα στο καραβάνι του Βισκάλο, για να κινδυνέψω να σκοτωθώ; Τι νόημα θα είχε κάτι τέτοιο; Και μην ξεχνάς πόσες φορές σάς βοήθησα, όσο μας κυνηγούσε αυτός ο παλαβός Γυρολόγος κι οι λακέδες του.»

«Πού θες να καταλήξεις; Ότι, εξαιτίας όλων αυτών, οφείλω να σε εμπιστευτώ, ακόμα και μη γνωρίζοντας τον εργοδότη σου;»

«Κοντολογίς, ναι.»

«Φοβάμαι πως δε γίνεται,» είπε η Θήρνα.

«Αρνείσαι μια πολύ σημαντική βοήθεια,» την προειδοποίησε ο Θόρλο.

«Δε μ'απασχολεί η βοήθεια που προσφέρουν μυστηριώδεις άγνωστοι με αμφίβολους σκοπούς.»

«Μη γίνεσαι μελοδραματική!»

Εκείνη τη στιγμή, ο Δάρφο πλησίασε το τραπέζι, με τον Μαράνκο δεξιά του και τη Ναράμια αριστερά. Οι δύο τελευταίοι φορούσαν καλοκαιρινές κάπες και είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες, αλλά, από τόσο κοντά, η Θήρνα μπορούσε εύκολα να τους αναγνωρίσει.

«Να σας κάνουμε παρέα;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Όχι,» είπε ο Θόρλο, αναποδογυρίζοντας τα μάτια, «δίνε του.»

Ο Δάρφο κάθισε· το ίδιο κι οι άλλοι δύο.

«Αυτή τη φορά,» του είπε η Θήρνα, «δεν καθυστέρησα.»

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και οι δύο ήλιοι βρίσκονται στο κέντρο του ουρανού.

»Τι συζητάτε, λοιπόν;» ρώτησε, κοιτάζοντας μια την Πτεράργυρη μια τον Θόρλο.

«Συζητάμε για το πόσο απελπιστικά καχύποπτοι μπορούν να είναι ορισμένοι άνθρωποι,» είπε ο τελευταίος.

Η σερβιτόρα ήρθε, πάλι, στο τραπέζι τους, φέρνοντας το φαγητό της Θήρνα και του Βόνιορ, καθώς και τη μπίρα του Θόρλο. «Οι υπόλοιποι θα πάρετε κάτι;» ρώτησε τους νεόφερτους. Εκείνοι παράγγειλαν μεσημεριανό.

«Η βοήθειά μου,» είπε ο Θόρλο στη Θήρνα, όταν η κοπέλα αποχώρησε, «ίσως αποδειχτεί σημαντικότερη απ'ό,τι πιστεύεις.»

«Για ποιον δουλεύεις;» ξαναρώτησε η Πτεράργυρη.

«Πάλι τα ίδια θα λέμε;»

«Λυπάμαι, τότε, Θόρλο, θα πρέπει να σου ζητήσω να φύγεις από το τραπέζι,» είπε η Θήρνα, αν και, για μια στιγμή, αναρωτήθηκε μήπως ο άντρας εργαζόταν για την Αστυνομία. Αλλά, από την άλλη, αν ήταν Αστυνόμος, θα έλεγε τόσο ανοιχτά ότι ο εργοδότης του προτιμούσε να παραμείνει ανώνυμος; Μάλλον όχι. Της έμοιαζε πολύ… χτυπητό. Η Αστυνομία, σίγουρα, θα έβρισκε κάποιον καλύτερο τρόπο για να κρυφτεί.

Ο Θόρλο ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του κι έμεινε σιωπηλός για λίγο. «Είσαι βέβαιη γι'αυτό;»

«Ναι,» είπε η Θήρνα.

«Θα το μετανιώσεις, αλλά τότε θάναι πολύ αργά.» Παίρνοντας την κούπα του, σηκώθηκε απ'το τραπέζι και έφυγε. Πήγε και κάθισε σ'ένα απ'τα ψηλά σκαμνιά του μπαρ.

«Νομίζω πως βάλατε τα πράγματα στη θέση τους, κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο Δάρφο, υπομειδιώντας.

Αυτό νομίζω κι εγώ, σκέφτηκε η Θήρνα. *Ποιος, όμως, είναι ο εργοδότης του; Ποιος είναι αυτός που ενδιαφέρεται για τις επιθέσεις κατά των Σερανβέλιων εμπόρων;* Ίσως θα ήταν καλό να μάθουν.

Τέλος πάντων· τώρα, για άλλο λόγο βρισκόταν εδώ. Έφαγε μια μπουκιά απ'το ψητό κρέας της και είπε: «Επικοινώνησα με κάποιους ανθρώπους που έχουν ήδη αρχίσει ν'ασχολούνται με την υπόθεση.»

«Τι ανθρώπους;» ρώτησε η Ναράμια, κάτω απ'τη σκιά της κουκούλας της.

«Ανθρώπους του Συμβουλίου–»

«Του *Συμβουλίου*; Από πότε το Συμβούλιο αναμίχθηκε;»

«Σχετικά πρόσφατα.»

«Θα μπορούσατε να μας πείτε, κυρία Πτεράργυρη,» ρώτησε ο Δάρφο, «ποιοι ακριβώς είναι αυτοί οι άνθρωποι στους οποίους αναφέρεστε;»

«Δυστυχώς, όχι. Όχι ακόμα–»

«Θα ήθελαν κι αυτοί να… παραμείνουν ανώνυμοι;» τη διέκοψε η Ναράμια, στενεύοντας τα μάτια και παρατηρώντας την έντονα.

Η Θήρνα την ατένισε σταθερά. «Ναι. Για την ώρα. Αλλά δε χρειάζεται ν'ανησυχείτε. Όπως σας εξήγησα, δουλεύουν για το Συμβούλιο.»

«Αυτό εμένα με ανησυχεί,» δήλωσε η Ναράμια. «Δεν το εμπιστεύομαι το Συμβούλιο.»

«Για ποιο λόγο; Ενδιαφέρεται για το καλό της πόλης–»

«Ναι, για το καλό της πόλης. Αλλά εγώ δεν σου μίλησα για τον Χαλκοπρόσωπο 'για το καλό της πόλης', Θήρνα Πτεράργυρη. Σου μίλησα γι'αυτόν επειδή πίστευα ότι θα ήθελες κι εσύ εκδίκηση, όπως εγώ. Μας έχει βλάψει και τις δύο. Δε νομίζεις ότι είναι καιρός να τον ξεπληρώσουμε;»

«Σίγουρα, ο καιρός έχει έρθει.»

«Και πιστεύεις ότι το Συμβούλιο ενδιαφέρεται για τη δική μας εκδίκηση; Δεν έκανες καθόλου καλά που τους μίλησες· έπρεπε να το είχαμε αναλάβει εμείς, προσωπικά, το ζήτημα.»

«Το Συμβούλιο, όμως, έχει τους τρόπους του για να πάρει πληροφορίες από τον Χαλκοπρόσωπο, ώστε να μάθουμε ποιοι είναι οι σύμμαχοί του και να μπορέσουμε να τους σταματήσουμε, προτού συνεχίσουν το έργο τους.»

«Θα βρίσκαμε κι εμείς τρόπο. *Κακώς* το έμπλεξες το Συμβούλιο!»

«Κακώς ή καλώς,» είπε η Θήρνα, «ό,τι έγινε έγινε, και οι άνθρωποι του Συμβουλίου φαίνεται να ενδιαφέρονται για σένα, Ναράμια.»

Η όψη της τυχοδιώκτριας σκοτείνιασε ακόμα περισσότερο απ'ό,τι είχε ήδη σκοτεινιάσει. «Για *μένα*;» σφύριξε. Και μετά, με επίπεδη φωνή: «Τους μίλησες, έτσι δεν είναι; Τους είπες ότι εγώ ήμουν που άρχισα τη φωτιά.»

«Ναι–»

«Είσαι *τρελή,* Θήρνα Πτεράργυρη!» γρύλισε η Ναράμια. «Θα το πληρώσεις αυτό–!» Έκανε να σηκωθεί απ'το τραπέζι, αλλά η Θήρνα την έπιασε απ'τον αγκώνα.

«Κάθισε. Μη φεύγεις.»

«*Άφησέ με.* Σε προειδοποιώ.» Το άλλο χέρι της Ναράμια μισοτράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη της.

«Περίμενε,» της είπε η Θήρνα. «Περίμενε να μιλήσουμε. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου, προκειμένου να παγιδέψουμε τον αλχημιστή.»

«Τι είδους βοήθεια μπορώ να σας προσφέρω;» ρώτησε η Ναράμια, δίχως να καθίσει, αλλά θηκαρώνοντας πάλι το ξιφίδιό της.

Η Θήρνα άφησε τον αγκώνα της. «Θέλουμε να είσαι πρόθυμη να καταθέσεις ενώπιον δικαστών ότι σου ζήτησε να πυρπολήσεις το καραβάνι του πατέρα μου.»

Η Ναράμια γέλασε. «Πολύ έξυπνο! Και μετά, τι θα γίνει μαζί μου; Θα με εκτελέσουν ή θα με κάνουν δούλα;»

«Δε θα φτάσουμε ώς εκεί–»

«Τι σκατά λες; Αν καταθέσω–»

«*Κάθισε κάτω,*» επέμεινε η Θήρνα. «Κάθισέ κάτω, να σου εξηγήσω.»

Της Ναράμια δεν της άρεσε τούτο· δεν της άρεσε καθόλου. Οτιδήποτε είχε να κάνει με δικαστές και το Συμβούλιο ήταν, κατά τα γνώμη της, να το αποφεύγει κανείς όπως τις Σκιές. Παντού υπήρχε κάποια αόρατη παγίδα εκεί μέσα σ'αυτόν το λαβύρινθο. «Εξήγησέ μου, λοιπόν,» είπε στην Πτεράργυρη, αν και, εκ των προτέρων, δεν είχε καμία πρόθεση να συνεργαστεί. *Δε θα σ'αφήσω να με μπλέξεις εμένα με τα καθίκια που διοικούν ετούτη την καταραμένη πόλη.* Τους ήξερε όλους αυτούς η Ναράμια· τους ήξερε από τότε που, πριν από χρόνια, είχε εργαστεί για την Αστυνομία (κάτι το οποίο δεν ήθελε, πλέον, να πολυθυμάται, καθώς είχε τελειώσει με τρόπο δυσάρεστο και τρομακτικό).

«Ο άνθρωπος στον οποίο μίλησα,» είπε η Θήρνα, «θέλει να είσαι μονάχα *πρόθυμη* να καταθέσεις εναντίον του Χαλκοπρόσωπου, ώστε να μπορέσουμε να τον εκβιάσουμε. Να τον κάνουμε να μας μιλήσει για τους συμμάχους του.»

«Δηλαδή, δε θα πραγματοποιηθεί δίκη;»

«Όχι.»

«Και πού θα καταλήξουν όλ'αυτά; Τι θα γίνει με τον αλχημιστή; Σκοπεύετε να τον αφήσετε να κυκλοφορεί ελεύθερος μέσα στην πόλη, σα να μη συνέβη τίποτα;»

«Μη νοιάζεσαι για τον αλχημιστή,» της είπε η Θήρνα· «θα τον φροντίσουμε καταλλήλως.»

«Δεν τα συμπαθώ τα αινιγματικά λόγια, Θήρνα,» αντιγύρισε η Ναράμια, «και ο αλχημιστής είναι το *μόνο* για το οποίο νοιάζομαι. Με χρησιμοποίησε με τον χειρότερο τρόπο και, μετά, προσπάθησε να με σκοτώσει. Γι'αυτό θα πεθάνει.»

«Σου είπα,» επανέλαβε η Πτεράργυρη, «τον Χαλκοπρόσωπο θα τον φροντίσουμε. Προς το παρόν, όμως, πρέπει να μάθουμε ποιοι είναι οι σύμμαχοί του, δεν το καταλαβαίνεις; Δεν έχει νόημα να κόψεις μονάχα το ένα πόδι μιας αράχνης· πρέπει να πας για το κεφάλι!»

Το φαγητό που είχαν παραγγείλει ήρθε, έτσι σώπασαν, περιμένοντας τη σερβιτόρα να το αφήσει στο τραπέζι και να φύγει. Η Ναράμια είχε, εν τω μεταξύ, χρόνο να σκεφτεί κάποια πράγματα, και, όταν η κοπέλα απομακρύνθηκε, είπε στη Θήρνα: «Θεωρείς ότι ο Χαλκοπρόσωπος είναι ηλίθιος; Ακόμα κι εγώ, που γνωρίζω ελάχιστα για το νόμο, μπορώ να σου πω ότι δε φτάνει μόνο η δική μου κατάθεση για να τον καταδικάσει. Θα υποστηρίξει πως ψεύδομαι, πως με πληρώσατε, ή κάτι τέτοιο.»

«Ασφαλώς. Μα, δε θα έχουμε μόνο τη δική σου κατάθεση, Ναράμια,» αποκρίθηκε η Πτεράργυρη, τρώγοντας ακόμα μια πιρουνιά απ'το φαγητό της και πίνοντας μια γουλιά κρασί (το οποίο ήταν πολύ φτηνό για τα γούστα της· αλλά τι να περιμένει κανείς από ένα μέρος σαν τον *Μαύρο Πέλεκυ*;). «Ωστόσο, η δική σου κατάθεση θα είναι μία από τις σημαντικότερες, γιατί θα μιλήσεις για πλέον σοβαρά γεγονότα. Ξέρεις πόσα κτήματα και σπίτια χάθηκαν στην πυρκαγιά;» *Κι εσύ, σκύλα,* πρόσθεσε, νοερά, η Θήρνα, *ποτέ δεν πλήρωσες γι'αυτό. Πίστεψέ με, όμως, θα* φροντίσω *να πληρώσεις. Θα φροντίσω να πληρώσεις πολύ ακριβά!*

«Ξέρω,» είπε η Ναράμια. «Και δεν ήταν ποτέ η πρόθεσή μου να συμβεί η καταστροφή που συνέβη. Η φωτιά έφυγε απ'τον έλεγχο.»

«Οι φωτιές το συνηθίζουν αυτό,» σχολίασε, με οξύ τόνο, η Θήρνα.

Η Ναράμια, παρατηρώντας την έκφραση στο πρόσωπο της Πτεράργυρης, σκέφτηκε: *Και περιμένεις να πιστέψω πως δεν έχεις στο νου σου τίποτα κακό για μένα; Πως θες μόνο να δηλώσω πρόθυμη ότι θα καταθέσω; Είναι προφανές ότι προσπαθείς να με παγιδέψεις, Θήρνα· να με παγιδέψεις όπως τον Χαλκοπρόσωπο. Μ'ένα βέλος δυο πουλιά, ε; Δε θα παίξω, όμως, το παιχνίδι σου.*

«Φοβάμαι πως δε θα μπορέσω να συνεργαστώ,» δήλωσε. «Καθώς σου είπα, δεν εμπιστεύομαι το Συμβούλιο.»

«Μην είσαι ανόητη! Πώς αλλιώς νομίζεις ότι θα καταφέρεις να εκδικηθείς τον Χαλκοπρόσωπο; Ολομόναχη;»

«Μη σε νοιάζει, μα θα βρω τρόπο,» είπε η Ναράμια και σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. «Πριν προλάβεις εσύ να κάνεις τίποτα.» Και βάδισε προς την έξοδο του πανδοχείου.

«Ναράμια!» φώναξε η Θήρνα πίσω της, μα εκείνη δεν της απάντησε.

Η Πτεράργυρη στράφηκε στον Δάρφο. «Μίλησέ της. Κάνε την να καταλάβει.»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να το κάνω αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι επιπλέον, δεν είμαι σίγουρος πως ό,τι προτείνετε, κυρία Πτεράργυρη, είναι η καλύτερη λύση.»

«Σκέφτεσαι να με προδώσεις, τώρα, Δάρφο;»

«Να σας προδώσω; Φυσικά και όχι. Δεν μπορώ να σας 'προδώσω' όταν δεν εργάζομαι, πλέον, για εσάς. Οι Πτεράργυροι έχουν πάψει να με πληρώνουν, σε περίπτωση που το έχετε ξεχάσει.»

Πώς *τολμούσε*; Πώς τολμούσε να της μιλά έτσι, ύστερα από τόσα χρόνια που δούλευε για τον πατέρα της; Το καθίκι! Οι γροθιές της Θήρνα σφίχτηκαν. «Δε σ'ενδιαφέρει ούτε για το καλό της πόλης;»

«Για το καλό της πόλης μ'ενδιαφέρει,» είπε ο Δάρφο. «Εξάλλου, από εδώ τρώω. Αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δε νομίζω ότι το καλό της πόλης είναι ανάγκη να έρχεται σε σύγκρουση με το καλό της Ναράμια.»

«Δεν πρόκειται κανένας να βλάψει τη Ναράμια!»

«Φοβάμαι πως δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό, κυρία Πτεράργυρη. Ειδικά όταν το Συμβούλιο είναι μπλεγμένο στην όλη υπόθεση.»

Η Θήρνα είχε, πια, χάσει την όρεξή της για φαγητό. «Εντάξει, Δάρφο, όπως νομίζεις. Θα θυμάμαι πόσο *πρόθυμος* ήσουν να συνεργαστείς!» Σκούπισε τα χείλη της, με την πετσέτα, και σηκώθηκε απ'την καρέκλα. Ο Βόνιορ σηκώθηκε δίπλα της, αφήνοντας κι εκείνος το φαγητό του.

«Να συνεργαστώ εξακολουθώ να είμαι πρόθυμος,» δήλωσε ο μισθοφόρος. «Σε περίπτωση που χρειαστείτε –εσείς και το Συμβούλιο– τις υπηρεσίες μου, για να κατατροπώσετε τους συγκεκριμένους εχθρούς της Σερανβέλ, είμαι δικό σας. Αλλά τη Ναράμια δεν πρόκειται να προσπαθήσω να τη βάλω να κάνει κάτι που η ίδια δεν θεωρεί σωστό. Δε θα έχει νόημα, άλλωστε.»

Η Θήρνα στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο του *Μαύρου Πέλεκυ*, δίχως άλλη κουβέντα. Ο Βόνιορ, ως συνήθως, την ακολούθησε, έχοντας πάντα εκείνο το ετοιμοπόλεμο βλέμμα στα μάτια του.

Κανείς, όμως, –ούτε καν ο Βόνιορ– δεν είχε προσέξει ότι ο Θόρλο δεν καθόταν, πλέον, στο σκαμνί του μπαρ. Ο αδελφός του Βισκάλο Άρντλεθ, όταν είχε δει τη Ναράμια να φεύγει απ'το πανδοχείο, είχε μπει, βιαστικά, στην κουζίνα (παρά τις διαμαρτυρίες των μαγείρων), για να βγει απ'την πίσω πόρτα του χτιρίου…

Κεφάλαιο Εικοστό-Πέμπτο
—Άφιξη—

Ο *Θαλασσαετός* αγκυροβόλησε στις Μεγάλες Αποβάθρες της Σερανβέλ, μέσα στην κάψα του μεσημεριού. Ο Νολράκο Πτεράργυρος είχε βγει απ'την καμπίνα του και στεκόταν κοντά στο κεντρικό κατάρτι. Η κοντή, καλοκαιρινή κάπα του ανέμιζε, και τα χέρια του ήταν σταυρωμένα εμπρός του. Το βλέμμα του ήταν χαμένο στο πλήθος των οικοδομημάτων της Σερανβέλ που απλωνόταν αντίκρυ του. Μέσα του, ανάμικτα συναισθήματα πάλευαν: από τη μια ένιωθε χαρούμενος που θα ξανάβλεπε την οικογένειά του, κι από την άλλη ανησυχούσε μήπως κάτι τούς είχε συμβεί, όσο έλειπε, κάτι τραγικό. Επιπλέον, ήταν κι αυτό το μήνυμα που είχε, τώρα, κρυμμένο μέσα στο πουκάμισό του: το μήνυμα που απευθυνόταν στον Πάλρο Υπόκαρδο: *το μήνυμα που πρέπει να έχει σταλεί από τους ανθρώπους που απειλούσαν κι εμένα· δεν μπορεί αυτή να είναι σύμπτωση: λένε ακριβώς τα ίδια πράγματα. Τελικά, φαίνεται πως στόχος τους είναι* όλοι *οι έμποροι της Σερανβέλ, όπως υποψιαζόταν ο Πάλρο, όχι μόνο εγώ.*

Και η σφραγίδα του μηνύματος είχε σπάσει από κάποιον άγνωστο. Ο Νολράκο δεν το είχε ανοίξει ο ίδιος, για να διαβάσει το περιεχόμενό του. Μια νύχτα, όσο βρίσκονταν στο Φεγγαρονήσι, ο Πτεράργυρος είχε επιστρέψει στο δωμάτιό του, στο πανδοχείο, για να βρει το μήνυμα ανοιγμένο. Ποιος είχε μπει και το είχε ανοίξει, ποτέ δεν έμαθε. Υποψιαζόταν, όμως, ότι ίσως να ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε βοηθήσει εκείνον και τους άλλους εμπόρους στο Γλαρονήσι, προκειμένου ν'αντιμετωπίσουν τους πειρατές. Κάποιος μυστηριώδης αρωγός.

Ανεξήγητα πράγματα είχαν αρχίσει να συμβαίνουν γύρω του, κι αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Ήθελε, οπωσδήποτε, να καταλάβει τι

γινόταν. Έτσι, το πρώτο πράγμα που θα έκανε, τώρα, δεν θα ήταν, δυστυχώς, να πάει να δει την οικογένειά του, αλλά να επισκεφτεί τον Πάλρο στο σπίτι του, ώστε να συζητήσουν.

Ένας ελεγκτής του λιμανιού ανέβηκε στο αγκυροβολημένο σκάφος, μαζί με τρεις φρουρούς, για να κοιτάξει τα εμπορεύματα και να επιβάλει τον φόρο που αναλογούσε. Ο Νολράκο στράφηκε στον Πλοίαρχο του *Θαλασσαετού*: «Θα τ'αναλάβεις εσύ αυτό, Καπετάνιε; Πρέπει να πάω να δω τον κύριο Πάλρο.»

Ο Τανάρο κατένευσε. «'Σφαλώς, κύριε Πτεράργυρε. Κάντε τη δουλειά σας.»

«Αυτό,» είπε ο Νολράκο, «είναι το κλειδί για το μπαούλο με τα χρήματα που θα χρειαστείς για να πληρώσεις τον ελεγκτή.» Τράβηξε ένα κλειδί από μια τσέπη του παντελονιού του και το έδωσε στον Καπετάνιο. Ύστερα, βάδισε προς τη φαρδιά σανίδα που ένωνε το κατάστρωμα του σκάφους με την προβλήτα.

«Χρειάζεστε συνοδεία, κύριε Νολράκο;» άκουσε από δίπλα του, και, στρεφόμενος, αντίκρισε τον Άνκορβαλ, τον αρχηγό των μισθοφόρων που βρίσκονταν στον *Θαλασσαετό*, έναν καστανομάλλη άντρα με πράσινα μάτια, ο οποίος είχε κερδίσει το σεβασμό του Νολράκο κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους.

«Δε νομίζω αυτό ν'αποδειχτεί απαραίτητο, Άνκορβαλ, για να πάω μέχρι την οικία του Πάλρο.»

Μια δεύτερη φωνή ακούστηκε: «Εγώ, όμως, θα έρθω μαζί σας, με χρειάζεστε δε με χρειάζεστε.» Η Ωράλιν παρουσιάστηκε από την άλλη μεριά του Νολράκο, ψηλή, μελαχρινή, και ντυμένη με τη δερμάτινή της αρματωσιά. Από τη μέση της κρεμόταν το ξίφος της.

Ο Πτεράργυρος μειδίασε. «Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο,» αποκρίθηκε, καλοπροαίρετα, και βάδισε πάνω στη φαρδιά σανίδα. Η Ωράλιν τον ακολούθησε.

Μπήκαν στην Οδό του Εμπορίου, που αποτελούσε σύνορο ανάμεσα στη Συνοικία της Άρμης και στη Συνοικία της Φιλοξενίας, και προχώρησαν δυτικά, μέσα στον κόσμο. Η ζέστη ήταν αποπνιχτική στο εσωτερικό της πόλης· δεν ήταν όπως επάνω στο κατάστρωμα του *Θαλασσαετού*, που σε χτυπούσε το θαλασσινό αεράκι. Ο Νολράκο και η Ωράλιν πέρασαν την πύλη του Εσωτερικού Τείχους και μπήκαν στην Άρχουσα Συνοικία, την οποία

ορισμένοι αποκαλούσαν και Συνοικία των Καλοντυμένων Κλεφτών. Έστριψαν σ'έναν νότιο δρόμο, φεύγοντας από την Οδό του Εμπορίου, και, τελικά, βρέθηκαν μπροστά σ'ένα σπίτι που πλάι στην ξύλινη πόρτα του στεκόταν το πέτρινο άγαλμα μιας γυναίκας. Στα χέρια της κρατούσε μια χάλκινη πινακίδα, με δύο λέξεις χαραγμένες επάνω: ΠΑΛΡΟ ΥΠΟΚΑΡΔΟΣ.

Ο Νολράκο χτύπησε, ελπίζοντας να μη διέκοπτε τον Πάλρο από το μεσημεριανό του. Μια υπηρέτρια άνοιξε –η ίδια που είχε ανοίξει και την προηγούμενη φορά, νόμιζε ο Πτεράργυρος– και ρώτησε τι θα ήθελε ο κύριος. Εκείνος συστήθηκε, εξήγησε ότι ήταν επιτηρητής στο σκάφος *Θαλασσαετός*, και ζήτησε να δει τον κύριο Πάλρο, διότι είχε να συζητήσει μαζί του κάτι επείγον. Η υπηρέτρια τον άφησε να περάσει, και αυτόν και την Ωράλιν, και τους πήγε σ'ένα καθιστικό (το ίδιο καθιστικό όπου τους είχε πάει και την προηγούμενη φορά που είχαν έρθει εδώ, πριν από το ταξίδι στα Νησιά του Χρυσού Φωτός). Τους ζήτησε να περιμένουν, για να ειδοποιήσει τον κύριο, και έφυγε.

«Φαίνεστε ανήσυχος, κύριε Πτεράργυρε,» παρατήρησε η Ωράλιν. «Συμβαίνει κάτι;»

Ο Νολράκο πήρε το βλέμμα του από τον πίνακα ο οποίος απεικόνιζε έναν γρύπα και το έστρεψε στη δούλα. «Φοβάμαι πως ναι. Αλλά δεν είναι τίποτα που, αυτή τη στιγμή, πρέπει να σ'απασχολεί, Ωράλιν.» *Σ'αυτό το θέμα, τουλάχιστον, δεν μπορείς να μου προσφέρεις καμία προστασία. Δεν έχει νόημα.*

Εκείνη έμεινε σιωπηλή.

Η υπηρέτρια δεν άργησε να επιστρέψει, και είπε ότι ο κύριος Πάλρο θα δεχόταν τον κύριο Πτεράργυρο στο γραφείο του, τώρα. «Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Ο Νολράκο έγνεψε στην Ωράλιν να περιμένει και βάδισε πίσω από την υπηρέτρια, ανεβαίνοντας μια σκάλα και φτάνοντας, τελικά, μπροστά σε μια μισάνοιχτη πόρτα, την οποία έσπρωξε και μπήκε.

Ο Πάλρο καθόταν πίσω απ'το γραφείο του, ντυμένος μ'ένα φαρδύ, λευκό πουκάμισο· τα τρία επάνω κουμπιά ήταν ξεκούμπωτα και τα μανίκια σηκωμένα. Στο δεξί του χέρι ο Υπόκαρδος κρατούσε ένα ποτήρι μισογεμάτο με κρασί. «Νολράκο!» είπε, σε χαιρετισμό, και μειδίασε, υψώνοντας το κρασοπότηρό του.

«Σε διέκοψα απ'το φαγητό σου, Πάλρο; Με συγχωρείς,» είπε ο Πτεράργυρος.

«Ανοησίες! Δεν υπάρχει πρόβλημα. Κάθισε.» Έστρεψε το βλέμμα του στην υπηρέτρια, η οποία δεν είχε φύγει ακόμα απ'το κατώφλι. «Βάλε στον κύριο Πτεράργυρο ένα ποτήρι κρασί!»

«Μάλιστα, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη, και, υπακούοντας, γέμισε ένα ποτήρι κρασί και το έδωσε στον Νολράκο, ο οποίος είχε ήδη καθίσει στην πολυθρόνα μπροστά από το γραφείο του Υπόκαρδου.

Ο Πάλρο έκανε νόημα στην κοπέλα να αποχωρήσει, κι εκείνη έφυγε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας.

«Λοιπόν, Νολράκο!» είπε ο Υπόκαρδος, πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί του. «Πώς πήγε το εμπόριο; Δεν πιστεύω να παρουσιάστηκε κανένα πρόβλημα…»

«Το εμπόριο καλά πήγε,» αποκρίθηκε ο Πτεράργυρος. «Αλλά ρίξε μια ματιά σ'αυτό.» Τράβηξε το μήνυμα μέσα απ'το πουκάμισό του και το απόθεσε πάνω στο γραφείο. «Απευθύνεται σ'εσένα.»

Ο Πάλρο συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας τη σοβαρή –σκοτεινή, μάλλον– όψη στο πρόσωπο του Νολράκο. Ύστερα, άπλωσε το χέρι του και σήκωσε την επιστολή, ξετυλίγοντάς την και διαβάζοντάς την. Τα μάτια του γούρλωσαν. «Μα τη Φλόγα! Ποιος… ποιος σ'το έδωσε αυτό;»

«Ένα αγόρι, στο Φεγγαρονήσι–»

«Και ποιος το έδωσε στο αγόρι;»

«Δεν ήξερε. Αυτός που του το έδωσε φορούσε κουκούλα. Αλλά τούτο ήταν αναμενόμενο, τολμώ να πω.» Ο Νολράκο σταύρωσε τα πόδια του στο γόνατο και ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. «Εκείνο που *δεν* ήταν αναμενόμενο είναι το γεγονός ότι κάποιος εισέβαλε στο δωμάτιό μου, δίχως να τον αντιληφτώ, και άνοιξε το μήνυμα.»

Ο Πάλρο συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας.

Ο Νολράκο εξήγησε: «Όταν το αγόρι μού παρέδωσε το μήνυμα, ήταν σφραγισμένο –όπως θα μπορείς να δεις από τη σπασμένη σφραγίδα–, και μου είπε να μην το ανοίξω· μου είπε ότι ήταν για τα δικά σου μάτια μόνο. Εγώ, αν και υποψιαζόμουν τι μπορεί να έγραφε η επιστολή, σεβάστηκα το αίτημα και κράτησα το χαρτί μέσα στο δωμάτιό μου–»

«–όπου κάποιος μπήκε και το άνοιξε…»

«Ακριβώς.»

«Αλλά δεν το πήρε, έτσι;»

«Αν το είχε πάρει, προφανώς, δε θα το είχα,» είπε ο Πτεράργυρος. «Μάλλον, δεν τον ενδιέφερε να το κλέψει. Ήθελε μονάχα να δει τι έγραφε.»

«Νολράκο,» ρώτησε ο Πάλρο, «αυτό το μήνυμα» –σήκωσε το χαρτί που ακόμα κρατούσε στο ένα χέρι– «έχει καμια σχέση με ό,τι… ό,τι συνέβη σ'εσένα;» Η φωνή του έτρεμε λίγο, και η όψη του είχε χλομιάσει.

Ο Νολράκο αναστέναξε. «Φοβάμαι πως ναι. Και… και φοβάμαι πως είχες δίκιο, τελικά, Πάλρο: όποιος κι αν είναι ο εχθρός, δεν είχε στόχο μονάχα εμένα.» Ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Είχες λάβει κι εσύ τέτοιο μήνυμα;» Ο Υπόκαρδος άφησε το χαρτί πάνω στο γραφείο, ανάμεσά τους.

«Όχι μόνο ένα.» *Κι όπως φάνηκε, ήταν λάθος μου που τους αγνόησα. Αλλά τι να έκανα; Μα τη Φλόγα, τι να έκανα; Να υπέκυπτα στις απαιτήσεις τους;* Ίσως αυτό, από μια σκοπιά, να ήταν καλύτερο· αλλά ο Νολράκο δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Δε θα ήθελε ποτέ να το παραδεχτεί.

«Και τι έκανες;» ρώτησε ο Πάλρο.

Ο Νολράκο μειδίασε αχνά, γιατί ήταν σαν ο Υπόκαρδος να είχε διαβάσει το μυαλό του. *Τι έκανες;* Η φυσική ερώτηση, μετά από μια τέτοια αποκάλυψη. *Τι έκανες, Νολράκο; Τι έκανες;* «Τα θαλάσσωσα· αυτό έκανα,» αποκρίθηκε, με κάποιο ακούσιο εκνευρισμό στη φωνή του. Ήπιε κρασί.

«Εξήγησέ μου, Νολράκο. Εξήγησέ μου τι έγινε, μα τη Φλόγα!» ζήτησε ο Πάλρο, που, τώρα, έμοιαζε πολύ ταραγμένος, σαν, σιγά-σιγά, να συνειδητοποιούσε πόσο άσχημα είχε μπλέξει. «Ίσως να μπορέσουμε να τους νικήσουμε. Και να πάρεις κι εσύ εκδίκηση για όσα–!»

«Εντάξει,» τον διέκοψε ο Πτεράργυρος, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Εντάξει. Θα τα μάθεις όλα, Πάλρο. Κι εύχομαι αυτά που θα σου πω να μπορέσουν να σε βοηθήσουν.»

«Ναράμια! Για πού τόβαλες;»

Καθώς διέσχιζε την Οδό του Μισθοφόρου, η Ναράμια κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει τον Θόρλο να τη ζυγώνει. *Υπέροχα… Μόνο αυτός μού έλειπε!…*

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε, ενώ εκείνος ερχόταν πλάι της.

«Σε είδα που είχες μια κάποια… διαφωνία με την Πτεράργυρη.»

«Μπράβο σου· είσαι παρατηρητικός,» είπε η Ναράμια, που δεν είχε πάψει να βαδίζει.

Ο Θόρλο συνέχισε να την ακολουθεί. «Αναρωτιέμαι ποιος να ήταν ο λόγος. Δουλεύεις κι εσύ για κανέναν… 'μυστηριώδη εργοδότη';» Μειδίασε στραβά.

«Όχι,» απάντησε, ξερά, η Ναράμια. «Προς το παρόν, δουλεύω μόνο για τον εαυτό μου.»

«Το καλύτερο άτομο για το οποίο μπορεί να δουλεύει κανείς!»

«Δυστυχώς, δε σε πληρώνει πάντα καλά.»

«Πράγματι. Αλλά για ποιο λόγο τσακωθήκατε με την Πτεράργυρη; Θα πρέπει να ήταν σημαντικό, ε;»

«Τι σε νοιάζει εσένα, Θόρλο;» Η Ναράμια έστριψε στην Οδό του Μικρού Ήλιου…

…κι εκείνος, φυσικά, την ακολούθησε, εξακολουθώντας να βαδίζει πλάι της. «Είμαι περίεργος άνθρωπος: ένα από τα προτερήματά μου, οφείλω να ομολογήσω. Το βασικό ερώτημα, όμως, είναι το εξής, Ναράμια: Τι θέλεις;»

«Δε σε καταλαβαίνω. Τι σημασία έχει τι θέλω;» ρώτησε εκείνη, στρίβοντας, τώρα, σ'έναν άλλο δρόμο, στα δεξιά, και προχωρώντας μέσα στα σοκάκια της Άνω Συνοικίας του Ξίφους.

«Πού ξέρεις;» είπε ο Θόρλο, «ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω να αποκτήσεις αυτό που θέλεις.»

Η Ναράμια τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών της –πράγμα το οποίο εκείνος θεώρησε θετικό σημάδι, διότι, καθ'όλη τη διάρκεια της κουβέντας τους, η τυχοδιώκτρια κοίταζε αλλού. «Γιατί να το κάνεις αυτό, Θόρλο;»

«Γιατί όχι; Είμαι καλός άνθρωπος –ακόμα ένα από τα άπειρα προτερήματά μου. Κι επίσης, θα ήθελα πολύ να μάθω τι συζήτησε η Πτεράργυρη μαζί σας…»

«Αχά,» έκανε η Ναράμια. «Και γιατί να σ'εμπιστευτώ;» Βγήκαν από την Άνω Συνοικία του Ξίφους και μπήκαν στις Αποβάθρες Σανράφ.

«Τι κάνουμε εδώ;» απόρησε ο Θόρλο.

«Υπάρχει ένα μέρος όπου μ'αρέσει να πηγαίνω και να κάθομαι, όταν θέλω να σκεφτώ. Απάντησέ μου, τώρα.»

«Σε ποια ερώτηση;»

«Κουφός είσαι; *Γιατί να σ'εμπιστευτώ;*» Έφτασαν κοντά στις προβλήτες και η Ναράμια βάδισε προς τα δυτικά και προς τη Γέφυρα Νόλμα, η οποία φαινόταν να διασκελίζει τον ποταμό Σίλμεργκιθ, μέσα στο μεσημεριανό καμίνι.

«Γιατί να *μη* μ'εμπιστευτείς, Ναράμια; Δε σας βοήθησα ν'αντιμετωπίσετε τους εχθρούς σας, έξω απ'τη Σερανβέλ; Έχω βαρεθεί να το επαναλαμβάνω αυτό!»

«Δεν ξέρω, όμως, για ποιον δουλεύεις.»

Ο Θόρλο αναποδογύρισε τα μάτια. «Πάλι τα ίδια…»

«Εντάξει,» είπε η Ναράμια. «Ας πούμε ότι δε μ'ενδιαφέρει για ποιον δουλεύεις…»

«Τώρα, μιλάς σωστά. Αν μπορώ να σε βοηθήσω, τι σε νοιάζει σε ποιου τις υπηρεσίες βρίσκομαι;»

«Δεν ισχύει πάντα αυτό. Αλλά, όπως είπα, ας υποθέσουμε ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ισχύει· ας υποθέσουμε ότι, όντως, δεν είναι ο εργοδότης σου με τους εχθρούς μας–»

«Σε διαβεβαιώνω,» τόνισε ο Θόρλο, «*δεν* είναι. Μάλιστα, έχει κάθε λόγο να τους μισεί.»

Είχαν, πλέον, φτάσει κοντά στη Γέφυρα Νόλμα, και η Ναράμια κατέβηκε κάτι μικρά, πέτρινα σκαλοπατάκια, τα οποία οδηγούσαν στην όχθη του ποταμού και κάτω από τη γέφυρα, σ'ένα ήσυχο, σκιερό μέρος, όπου ο εντονότερος ήχος ήταν αυτός των τρεχούμενων νερών του Σίλμεργκιθ.

«Ωραία είναι εδώ,» παρατήρησε ο Θόρλο.

«Ναι.» Η Ναράμια κάθισε οκλαδόν επάνω σε μια επίπεδη πέτρα.

Ο Θόρλο γονάτισε στο ένα γόνατο, δίπλα της. «Τι θέλεις, λοιπόν; 'Ποια είναι η επιθυμία σου, ω Ναράμια;' όπως λένε τα πνεύματα και τα στοιχειά, στα παραμύθια.»

Η Ναράμια μειδίασε, κι αναπάντεχα, όπως πάντα, το εσωδερμικό άλγος άρχισε να λογχίζει και να ξύνει όλη τη δεξιά της μεριά. Η όψη της αγρίεψε και τα μάτια της στένεψαν. «Τον Χαλκοπρόσωπο,» αποκρίθηκε. «Αυτόν θέλω. Νεκρό.»

«Τον αλχημιστή που ανέφερε ο Μαράνκο;»

Η Ναράμια ένευσε. «Ναι.»

«Γιατί;»

«Με εξαπάτησε, και θα πληρώσει.»

Ο Θόρλο κάθισε πλάι της, οκλαδόν κι εκείνος. «Πώς σε εξαπάτησε;»

Η Ναράμια τον κοίταξε, πάλι, με τις άκριες των ματιών. «Αυτές οι πληροφορίες αποτελούν μέρος της πληρωμής σου για να με βοηθήσεις;»

«Ναι. Αυτές *και* όσα είπε η Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Πώς το ξέρω ότι δε μου λες ψέματα; Μπορεί, όταν πάρεις τις πληροφορίες, να φύγεις και να μη με βοηθήσεις.»

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Θόρλο. «Αλλά εσύ, αν ήσουν στη θέση μου, θα το ριψοκινδύνευες; Απ'ό,τι ακούω, οι άνθρωποι που σε εξαπατούν διατρέχουν μεγάλο κίνδυνο.»

Η Ναράμια το αγνόησε αυτό. «Τι είδους βοήθεια μπορείς να μου προσφέρεις;»

Ο Θόρλο ανασήκωσε τους ώμους. «Εξαρτάται. Τι είδους βοήθεια χρειάζεσαι;»

«Μερικά όπλα, για αρχή, δε θα ήταν άσχημα. Έχασα πολλά πράγματα στο καραβάνι, και δεν έχω και λεφτά, τώρα.»

«Εντάξει,» είπε ο Θόρλο· «θα σε εφοδιάσω με όπλα. Τίποτ'άλλο;»

«Δέκα μισθοφόρους;»

«Εμ…»

Η Ναράμια στράφηκε να τον κοιτάξει ευθέως. «Αστειευόμουν. Για να δω μέχρι πού φτάνει η δύναμη αυτού του εργοδότη σου.»

«Όπως και νάχει, δε νομίζω νάναι διατεθειμένος να σου προσφέρει δέκα μισθοφόρους για την προσωπική σου εκδίκηση.»

«Το φαντάστηκα.»

«Θα χρειαζόσουν τίποτε άλλο;»

«Εξοπλισμό. Παράνομο, ίσως.»

«Κανένα πρόβλημα,» είπε ο Θόρλο.

«Ωραία. Φαίνεται πως συμφωνούμε. Και τώρα, υποθέτω, θα ήθελες την πληρωμή σου…»

«Τα πιάνεις γρήγορα.»

«Ορισμένες φορές, πιο γρήγορα απ'ό,τι χρειάζεται,» είπε η Ναράμια· και ρώτησε: «Δέχεσαι την πληρωμή μισή-μισή;»

«Τι θα πει 'μισή-μισή';»

«Θα πει πως θα σου δώσω τις μισές πληροφορίες τώρα και τις άλλες μισές αφότου μ'εφοδιάσεις με τα πράγματα που θέλω.»

«Δίκαιο ακούγεται,» είπε ο Θόρλο. «Είμαστε σύμφωνοι, Ναράμια.» Της έδωσε το χέρι του.

Εκείνη το πήρε στο δικό της και το έσφιξε.

Η Μάριλιν αγκάλιασε σφιχτά τον σύζυγό της. Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και τον φίλησε, δυνατά. «Καλωσόρισες, Νολράκο! Καλωσόρισες!»

«Καλώς σας βρίσκω,» αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας τόσο που νόμιζε ότι το χαμόγελο θα έσκιζε το πρόσωπό του. Η ανακούφισή του ήταν μεγάλη, καθώς έβλεπε πως όλα ήταν καλά με την οικογένειά του.

Η Μάριλιν παραμέρισε, και ο Βαρνάλο έπεσε πάνω στον πατέρα του, να τον αγκαλιάσει. Εκείνος έσκυψε και, αρπάζοντας το μικρό του γιο από τη μέση, τον σήκωσε, γελώντας. «Τι κάνεις, νεαρέ μου φωνακλά; Μια χαρά σε βλέπω!»

Η Ζινράβα πλησίασε τον πατέρα της από την άλλη, και τον αγκάλιασε κι εκείνη. Ο Νολράκο βρέθηκε με το ένα του χέρι περασμένο γύρω από τη μέση της μικρής του κόρης και με το άλλο να σηκώνει τον Βαρνάλο. «Όλοι σας μια χαρά είστε!» είπε, φιλώντας τα μάγουλά τους.

Η Ζεθάλιν γέλασε, από το κέντρο της μεγάλης τραπεζαρίας. «Όταν τα παιδιά σου και η γυναίκα σου σε αφήσουν ν'αναπνεύσεις, Νολράκο, θα ήθελα να σου πω κι εγώ *καλωσόρισες*.»

«Χα-χα-χα! Σ'ευχαριστώ, Ζεθάλιν, σ'ευχαριστώ. Η Φλόγα να σ'έχει καλά.» Ο Νολράκο άφησε τον Βαρνάλο στα πόδια του και

πλησίασε τη γυναικαδέλφη του, για να την αγκαλιάσει στα γρήγορα και να φιλήσει το μάγουλό της.

Ύστερα, στράφηκε στη μητέρα του, τη γιαγιά Θήρνα, και την αγκάλιασε κι εκείνη, φιλώντας την, επίσης, και στα δύο μάγουλα. «Πώς είσαι, μαμά;»

Η γιαγιά χαμογέλασε, αλλά, προτού προλάβει να μιλήσει, μια καινούργια φωνή ακούστηκε: «Νολράκο! Καλωσόρισες!»

Ο Πτεράργυρος στράφηκε, για να δει τον Κάρναλεν να κατεβαίνει από τη σκάλα που οδηγούσε στον δεύτερο όροφο του σπιτιού.

«Σ'ευχαριστώ, Κάρναλεν. Είναι χαρά μου που σας ξαναβρίσκω όλους.» Αλλά, καθώς τελείωνε αυτή του τη φράση, αναρωτήθηκε: *Ο Χανμάρο πού είναι; Η Θήρνα;* Και στράφηκε στη Μάριλιν, ρωτώντας την.

«Στο δωμάτιό τους πρέπει να είναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «στο ισόγειο.»

«Μένουν, πάλι, μαζί;» είπε ο Νολράκο. «Ωραία. Χαίρομαι που τα ξαναβρήκαν. Πηγαίνω να τους δω.» Βάδισε προς την εξώπορτα του πρώτου ορόφου.

Η Μάριλιν τον σταμάτησε στο κατώφλι και τον έπιασε απ'το μπράτσο, ψιθυρίζοντας στ'αφτί του: «Η Θήρνα θα έχει πολλά να σου πει, Νολράκο. Δεν ήταν εδώ, όλο τον καιρό που έλειπες.»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Πού ήταν;»

«Είχε φύγει από τη Σερανβέλ. Ακολουθούσε ένα καραβάνι του Βισκάλο–»

«*Τι;*»

«Εκείνη θα σ'τα εξηγήσει καλύτερα. Ρώτησέ την. Αν και δε νομίζω ότι θα χρειαστεί· θα σ'τα πει από μόνη της.»

Ο Νολράκο ένευσε και βγήκε στην εξωτερική σκάλα της οικίας. Κατέβηκε τα σκαλοπάτια, έφτασε στο ισόγειο, και μπήκε στον στενό, σκοτεινό διάδρομο. Η πρώτη πόρτα δεξιά οδηγούσε στο δωμάτιο των παιδιών του, κι ο Πτεράργυρος τη χτύπησε.

«Ποιος είναι;» Η φωνή της Θήρνα.

«Ένας ταξιδευτής.»

«Μπαμπά!» Η φωνή του Χανμάρο, και η πόρτα άνοιξε για ν'αποκαλύψει το γιο του.

Ο Νολράκο τον αγκάλιασε, γελώντας, κι ύστερα μπήκε στο δωμάτιο, για να δει τη Θήρνα να προσπαθεί να σηκωθεί από το κρεβάτι, στηριζόμενη σ'ένα ξύλινο ραβδί. Το ψεύτικό της πόδι το είχε λύσει, και βρισκόταν ριγμένο παραδίπλα.

«Πατέρα,» είπε η μεγάλη του κόρη, ζυγώνοντάς τον και πέφτοντας στην αγκαλιά του, σφίγγοντάς τον κοντά της.

Ο Νολράκο χάιδεψε τα ξανθά της μαλλιά και φίλησε το μέτωπό της. «Θήρνα μου. Δεν είσαι, πια, θυμωμένη μαζί μου, λοιπόν;»

Εκείνη τον άφησε απ'την αγκαλιά της. «Φυσικά και όχι, μπαμπά. Και έχω πολλά να σου πω. Δε μπορείς να φανταστείς τα πράγματα που έχω να σου πω.»

«Ναι,» είπε ο Χανμάρο, διστακτικά. «Η αλήθεια είναι πως δε θα μπορούσες ποτέ να τα φανταστείς. Καλύτερα να καθίσεις, πατέρα… εκτός αν θέλεις να φας πρώτα, γιατί αυτά που έχουμε να σου πούμε είναι πολλά, πάρα πολλά· κι είναι απ'τα πράγματα που πιο καλά να τ'ακούσεις με γεμάτο στομάχι.»

Έτσι, έφαγαν το μεσημεριανό που τους είχε ετοιμάσει η Ζεθάλιν, πίνοντας συγχρόνως μια καράφα από το καλύτερο κρασί που υπήρχε στο σπίτι. Κανένας από την οικογένεια δεν έλειπε, εκτός από τον Σάμκρο. Αλλά αυτό δεν ήταν κάτι το παράξενο, ούτως ή άλλως· ο αδελφός της Μάριλιν και της Ζεθάλιν σπάνια ξετρύπωνε απ'το υπόγειό του. Το φαγητό ήταν νόστιμο, το ποτό γλυκό, και η συντροφιά ζεστή, και για λίγο όλοι μπόρεσαν να ξεχάσουν τις σκοτούρες και τις ανησυχίες τους και να απολαύσουν ετούτη την όμορφη ώρα. Η Μάριλιν δε χρειαζόταν, τώρα, να φοβάται για τον σύζυγό της ή για τη μεγάλη της κόρη, ή για κανένα άλλο από τα παιδιά της. Η Θήρνα άφησε το νου της να ξεκουραστεί από τα σχέδια που είχε μηχανευτεί μαζί με τον Λανκόρο. Ο Χανμάρο μπόρεσε ν'αποτινάξει από επάνω του την παγερή σκιά που αισθανόταν να τον τυλίγει, από το θάνατο της Φιλράνα και έπειτα. Και ο Νολράκο δε σκεφτόταν, τώρα, ούτε το μήνυμα που είχε δοθεί στον Πάλρο ούτε τα πράγματα που είχαν να του πουν η κόρη του κι ο γιος του. Αυτά ήταν για άλλη ώρα, μετά.

Και η άλλη ώρα δεν άργησε να έρθει. Όταν τελείωσαν το φαγητό, η Θήρνα ζήτησε από τη μητέρα και τον πατέρα της να την ακολουθήσουν κάτω, στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Χανμάρο. Ο Χανμάρο τής έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα, όταν εκείνη είπε και στη Μάριλιν να έρθει, αλλά η Θήρνα τού ψιθύρισε: «Πρέπει κι αυτή να μάθει. Τώρα πλέον, πρέπει να μάθει.» Ο αδελφός της ένευσε, σιωπηλά, και σκέφτηκε: *Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Δε μπορούμε να το κρατάμε κρυφό από τη μητέρα άλλο. Ειδικά τώρα, που σκεφτόμαστε πώς να κινηθούμε εναντίον του Χαλκοπρόσωπου. Τώρα, η μητέρα πρέπει να ξέρει.*

Έτσι, όταν κατέβηκαν στο δωμάτιό τους, στο ισόγειο, η Θήρνα και ο Χανμάρο διηγήθηκαν στους γονείς τους τα πάντα. Τους είπαν καθετί που είχε σχέση με τις καταστροφές των καραβανιών και με τον αλχημιστή με τη χάλκινη μάσκα. Το μόνο που έκρυψε η Θήρνα ήταν, φυσικά, ό,τι είχε να κάνει με την Αστυνομία της Σερανβέλ. Ο Νολράκο άκουγε εμβρόντητος, προσπαθώντας να χωνέψει όλα όσα τού έλεγαν, προσπαθώντας να καταλάβει τι γινόταν στην Πόλη των Ανοιγμάτων, ποιος ήταν ο εχθρός. Ασφαλώς, δεν μπορούσε να φτάσει σε κανένα συμπέρασμα· τα πάντα ήταν τόσο *μπερδεμένα*… Όταν τα παιδιά του τελείωσαν να του μιλούν, τους είπε κι εκείνος τι είχε συμβεί στο Φεγγαρονήσι, το οποίο, μπροστά σ'αυτά που είχε μόλις ακούσει, έμοιαζε σχεδόν αστείο και ασήμαντο.

Τα μάτια της Θήρνα, όμως, γυάλισαν. «Πατέρα,» είπε, «νομίζω πως μας έδωσες εκείνο που χρειαζόμασταν! Εκείνο που ψάχναμε!»

«Τι ψάχνατε;» ρώτησε ο Νολράκο, απορημένος. *Κι* άλλο *μυστήριο;* σκέφτηκε. *Τι είναι, πάλι, τούτο;*

Η Θήρνα εξήγησε: «Όπως σου είπα, σήμερα το πρωί επισκέφτηκα τον κύριο Λανκόρο, τον πράκτορα του Συμβουλίου, για να συζητήσουμε…»

Ο Νολράκο ένευσε. Ναι, το θυμόταν αυτό.

«Η συζήτησή μας,» συνέχισε η Θήρνα, «περιστράφηκε, κυρίως, γύρω από το πώς μπορούμε να στριμώξουμε τον Χαλκοπρόσωπο, ώστε να τον αναγκάσουμε να μας αποκαλύψει τους συμμάχους του. Κι αυτό που μου είπες, μόλις τώρα, για το μήνυμα στον Πάλρο Υπόκαρδο, πιστεύω πως μας ανοίγει μια πόρτα η οποία, μέχρι στιγμής, ήταν κλειστή. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το μήνυμα

για να παγιδέψουμε τον Χαλκοπρόσωπο ή κάποιον απ'τους ανθρώπους του.»

«Θήρνα,» είπε ο Νολράκο, «το προσπάθησα αυτό, παλιότερα, και είχε πολύ άσχημα αποτελέσματα.»

Η κόρη του συνοφρυώθηκε. «Το προσπάθησες; Πότε;»

Ο Νολράκο τής διηγήθηκε όσα είχε διηγηθεί και στη Μάριλιν, προτού φύγει για τα Νησιά του Χρυσού Φωτός· και μέσα στη διήγησή του ήταν και το περιστατικό με τους τυχοδιώκτες, τους οποίους είχε στείλει στη Συνοικία του Άτυχου και οι οποίοι είχαν χάσει τη ζωή τους. «Οι εχθροί μας,» τόνισε, «δεν αστειεύονται. Είναι πρόθυμοι να σκοτώσουν.»

«Αυτό είναι, πλέον, γνωστό, πατέρα,» αποκρίθηκε η Θήρνα. «Αλλά, ετούτη τη φορά, θα τους παγιδέψουμε.» *Η Αστυνομία,* σκέφτηκε, *θα με βοηθήσει.* Πρέπει *να με βοηθήσει.* Κι αν κάποιος Αστυνόμος δεν επικοινωνούσε μαζί της εγκαίρως, σκόπευε να πάει εκείνη στο *Αλλοτινό Στέκι*, ώστε να βρει τον ψαρομάλλη πανδοχέα εκεί και να του μιλήσει (ευελπιστώντας ότι δε θα της έριχνε, πάλι, αναισθητικό, ο Φλογοκαμένος!). «Όταν εσύ έστειλες τους τυχοδιώκτες, δεν είχες υπολογίσει καλά τα πράγματα, και δεν είχες με το μέρος σου έναν πράκτορα του Συμβουλίου.» *Ούτε την ίδια την Αστυνομία.*

«Αυτό είναι αλήθεια,» είπε ο Νολράκο. «Ωστόσο, και πάλι, θα πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί.»

«Θα μιλήσω στον κύριο Λανκόρο, και θα δούμε τι έχει να πει κι εκείνος.»

Ο Νολράκο ένευσε, αν και είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα για τούτο. Από την άλλη, βέβαια, κάτι όφειλαν να κάνουν, σωστά; Δεν μπορούσαν ν'αφήσουν αυτά τα καθάρματα να συνεχίσουν τη δουλειά τους ανενόχλητα. Και τώρα, που είχε κινητοποιηθεί το ίδιο το Συμβούλιο, οι πιθανότητες να αντιμετωπίσουν επιτυχώς τον εχθρό δεν ήταν μικρές.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έκτο
—Δολοφονία—

Η Συνοικία του Δούλου βρισκόταν κοντά στη Νότια Πύλη της Σερανβέλ, έτσι, παρότι δε θεωρείτο κι απ'τα καλύτερα μέρη της πόλης, υπήρχαν κάμποσα πανδοχεία εκεί. Δεν ήταν τόσο άνετα όσο τα πανδοχεία της Συνοικίας της Φιλοξενίας, στη βόρεια μεριά του Σίλμεργκιθ, ούτε τόσο πλούσια όσο τα πανδοχεία της Άρχουσας Συνοικίας, ούτε τόσο φασαριόζικα όσο τα πανδοχεία στο Μεγάλο Παζάρι ή στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους· ήταν, όμως, αρκετά καλά για εκείνους που δε ζητούσαν πολλά περισσότερα από ένα δωμάτιο για να περάσουν τη νύχτα, ή ένα μέρος για να κρυφτούν.

Η Ναράμια, θα μπορούσε κανείς να πει, βρισκόταν σ'αυτή την τελευταία κατηγορία ανθρώπων, αν και η ίδια δε νόμιζε ότι τούτο αλήθευε ακριβώς. Δεν *κρυβόταν* ακριβώς. Προετοιμαζόταν. Είχε αποφασίσει να περιμένει τον Θόρλο στο πανδοχείο «*Ο Κρίκος*», για να της φέρει τον εξοπλισμό που είχαν συμφωνήσει. Του είχε ήδη δώσει τις μισές πληροφορίες για το τι συνέβαινε, και του είχε υποσχεθεί πως, όταν ερχόταν, θα του έδινε και τις άλλες μισές. Ο Θόρλο δεν την απογοήτευσε· την επισκέφτηκε στο πανδοχείο και της έφερε τον εξοπλισμό, όπως είχαν πει, έτσι κι εκείνη κράτησε την υπόσχεσή της και του έδωσε τις άλλες μισές πληροφορίες: του είπε γιατί θα πήγαινε απόψε να σκοτώσει τον Χαλκοπρόσωπο.

Τα μάτια του Θόρλο γούρλωσαν, όταν άκουσε ότι η Ναράμια ήταν που είχε κανονίσει να πυρποληθεί το καραβάνι του Νολράκο Πτεράργυρου. Κι ετούτη ήταν μια απ'τις σπάνιες φορές που εκείνη τον είχε δει να χάνει τα λόγια του.

«Μη μου πεις ότι, τώρα, μετάνιωσες για τη συμφωνία μας,» του είπε. «Ο εξοπλισμός είναι δικός μου, πλέον.»

«Δε μετάνιωσα, Ναράμια,» αποκρίθηκε, χαμηλόφωνα, ο Θόρλο, μέσα στη σιωπηλή τραπεζαρία του *Κρίκου*, η οποία ήταν πνιγμένη στις σκιές του απογεύματος. «Αλλά δεν καταλαβαίνω. Όλ'αυτά για ένα… ένα *φάρμακο*;»

«Δεν είναι ένα απλό φάρμακο,» αντιγύρισε εκείνη. «Ούτε το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος είναι μια απλή ασθένεια!» Γιατί όλοι έκαναν το ίδιο λάθος; Γιατί έκριναν δίχως να ξέρουν, οι Σκιές να τους πάρουν! «Νόμιζα ότι είχα μέσα στα χέρια μου τη θεραπεία που πολλοί αναζητούν και κανένας δεν έχει βρει.»

Ο Θόρλο δε μίλησε· έμοιαζε να ξανάχει χάσει τα λόγια του.

Η Ναράμια σήκωσε απ'το πάτωμα τον σάκο με τα πράγματα που της είχε φέρει, και ορθώθηκε.

«Πού πας, τώρα;» τη ρώτησε ο Θόρλο, παραμένοντας καθιστός.

«Να κάνω ό,τι πρέπει να κάνω. Κι ελπίζω να είσαι αρκετά έξυπνος ώστε να μην προσπαθήσεις να με σταματήσεις.»

«Μην ανησυχείς, Ναράμια, δεν έχω καμία απολύτως πρόθεση να σε σταματήσω.»

Τώρα, η Ναράμια στεκόταν μέσα στο δωμάτιό της, έχοντας οπλιστεί και εξοπλιστεί όπως ήθελε. Ήταν ντυμένη με μαύρο δέρμα, το οποίο θα την έκρυβε μες στις σκιές της καλοκαιρινής νύχτας: φορούσε ένα σφιχτοδεμένο γιλέκο που έφτανε ώς τον αφαλό της (ένας από τους αραχνοειδείς σχηματισμούς φαινόταν εκεί όπου το ρούχο τελείωνε), ένα επίσης σφιχτοδεμένο, κοντό παντελόνι, και μαλακές μπότες που έφταναν μέχρι το γόνατο κι επάνω τους είχαν ένα θηκάρι για ξιφίδιο η καθεμία. Στα χέρια της είχε περασμένα γάντια χωρίς δάχτυλα. Στη μέση της τυλιγόταν μια φαρδιά ζώνη, από τη δεξιά μεριά της οποίας κρεμόταν μια μικρή χειροβαλλίστρα (ένα όπλο παράνομο στη Σερανβέλ και στις περισσότερες πόλεις που γνώριζε η Ναράμια) και από την αριστερή της μεριά μια φαρέτρα με βέλη. Επάνω σε κάθε της μηρό ήταν δεμένο και θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Το σπαθί της βρισκόταν ριγμένο στο κρεβάτι, θηκαρωμένο, κι από το θηκάρι του ήταν περασμένο ένα μακρύ λουρί, για να το κρεμάσει στην πλάτη της, όταν ήταν ώρα. Δίπλα στο σπαθί ήταν μια μικρή κουλούρα σχοινί, μ'έναν ατσάλινο γάντζο στη μία άκρη, και ένα μικρό, δερμάτινο σακίδιο, μέσα στο

οποίο υπήρχαν δύο φλασκιά με λάδι, ένα τσακμάκι, και μία μικρή λάμπα ασφαλείας.

Η Ναράμια φόρεσε μια μαύρη, καλοκαιρινή κάπα και σήκωσε την κουκούλα. Πέρασε το σακίδιο στον ώμο της, πήρε το σπαθί της και την κουλούρα σχοινί στο χέρι, και βγήκε απ'το δωμάτιο της και από τον *Κρίκο*. Ακολούθησε την Οδό της Αλυσίδας –όπου δε γίνονταν αγοροπωλησίες δούλων ετούτη την ώρα, καθώς και οι δύο ήλιοι είχαν βασιλέψει– προς το Δουλοπάζαρο –όπου ήταν γνωστό πως *γίνονταν* αγοροπωλησίες δούλων ακόμα και τη νύχτα–, με σκοπό να στρίψει από εκεί αριστερά και να μπει στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

Ο Θόρλο δεν είχε φύγει, όταν η συζήτησή τους στον *Κρίκο* τελείωσε. Είχε μείνει έξω από το πανδοχείο, κρυμμένος κάτω από μια καμάρα, περιμένοντας να πέσει η νύχτα. Δε βιαζόταν να επιστρέψει στην οικία Άρντλεθ· εξάλλου, ο αδελφός του δε θα βρισκόταν, τώρα, εκεί, για να του μεταφέρει τα νέα· είχε πάει στη σύσκεψη του Υπουργικού Συμβουλίου, τη σύσκεψη που ο ίδιος είχε κανονίσει.

Ο Θόρλο δεν είχε αποφασίσει ακριβώς *γιατί* ήθελε να ακολουθήσει τη Ναράμια. Την ιστορία της την πίστευε· δεν αμφέβαλλε ότι του είχε πει την αλήθεια. Δεν αμφέβαλλε ότι η γυναίκα θα πήγαινε, μέσα στη νύχτα, να δολοφονήσει αυτόν τον Χαλκοπρόσωπο. Επομένως, δεν τον ενδιέφερε να εξακριβώσει τις πληροφορίες που είχε λάβει. Η περιέργειά του ήταν, ίσως, που τον είχε κρατήσει εδώ· ήθελε να μάθει τι θα συνέβαινε απόψε στο σπίτι του συγκεκριμένου αλχημιστή. Επιπλέον, όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε συμπαθήσει τη Ναράμια σ'όλο τους το ταξίδι, από τα σύνορα του Πάρντβακ μέχρι τη Σερανβέλ· και την είχε συμπαθήσει ακόμα περισσότερο ύστερα από όσα εκείνη τού είχε αποκαλύψει γι'αυτή την ασθένεια που ονομαζόταν εσωδερμικό αραχνοφανές άλγος και για τον τρόπο με τον οποίο την είχε χρησιμοποιήσει ο Χαλκοπρόσωπος.

Βέβαια, η Ναράμια ήταν η γυναίκα που είχε σχεδιάσει να πυρποληθεί το καραβάνι του Πτεράργυρου, πράγμα το οποίο είχε

ως αποτέλεσμα να καεί ένα μεγάλο μέρος των περιχώρων της Πόλης των Ανοιγμάτων. Κανονικά, ο Θόρλο –ή οποιοσδήποτε άλλος Σερανβέλιος πολίτης– δε θα έπρεπε να τη βλέπει και με τόσο καλό μάτι.

Κι όμως. Εκείνος πίστευε ότι η Ναράμια ήταν, ίσως, περισσότερο θύμα σε τούτη την κατάσταση παρά θύτης. *Γιατί, λοιπόν, θες να την ακολουθήσεις;* ρώτησε τον εαυτό του. *Για να τη βοηθήσεις, αν χρειαστεί βοήθεια;* Όχι. Σίγουρα όχι. Ο Θόρλο δε σκόπευε να μπλεχτεί στη δολοφονία κανενός αλχημιστή· επειδή, αν το έκανε, δε θα έβαζε σε μπελάδες μόνο το άτομό του, αλλά και τον Βισκάλο. Ωστόσο, θα πήγαινε στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, για να παρακολουθήσει, να δει τι θα συνέβαινε εκεί απόψε. Ίσως έτσι να έπαιρνε ακόμα μία χρήσιμη πληροφορία για την όλη κατάσταση· γιατί, αναμφίβολα, όταν ο Χαλκοπρόσωπος βρισκόταν δολοφονημένος, αυτό θα είχε και τις συνέπειές του, οι οποίες, ο Θόρλο υποψιαζόταν, δε θα ήταν μικρές.

Βλέποντας μια μαυροντυμένη, κουκουλοφόρο μορφή να βγαίνει από τον *Κρίκο*, ήξερε κατευθείαν ότι ήταν η Ναράμια, ακόμα και προτού παρατηρήσει ότι η γυναίκα κρατούσε ένα σπαθί και μια κουλούρα σχοινί με γάντζο στο χέρι της.

Ο Θόρλο την ακολούθησε, βαδίζοντας παράλληλα της Οδού της Αλυσίδας και γλιστρώντας από τη μια πυκνή σκιά της Συνοικίας του Δούλου στην άλλη.

Η Ναράμια δεν αντιλήφτηκε ότι την παρακολουθούσαν. Το μυαλό της ήταν επικεντρωμένο στη δουλειά που σκόπευε να κάνει, όχι στο αν κάποιος την κατασκόπευε. Εξάλλου, δεν *περίμενε* ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Τον Θόρλο τον είχε βγάλει, προς το παρόν, απ᾽τις σκέψεις της.

Μπαίνοντας στη Συνοικία των Δηλητηρίων, οι οξείες αλχημικές οσμές ήρθαν αμέσως στα ρουθούνια της. Ήταν ένα από τα κραυγαλέα σημάδια που σου έλεγαν πού βρίσκεσαι: κάτι που ποτέ δεν μπορούσες να μπερδέψεις, καθώς καμια άλλη συνοικία της Σερανβέλ δεν μύριζε έτσι.

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Η Ναράμια προχώρησε, άνετα, ώς την οικία του Χαλκοπρόσωπου και σταμάτησε σ'ένα στενορύμι πίσω απ'αυτήν, τυλιγμένη στις σκιές και βέβαιη ότι κανείς δεν μπορούσε να τη δει εδώ. Άφησε τα πράγματά της κάτω και έβγαλε την κάπα της. Τη δίπλωσε και την απόθεσε σε μια γωνία. Ύστερα, πέρασε το σακίδιό της στον έναν ώμο, το σχοινί στον άλλο, και το σπαθί της στην πλάτη, και, στενεύοντας τα μάτια, παρατήρησε το πετρόχτιστο σπίτι του αλχημιστή: Ήταν μονώροφο και, όπως η Ναράμια γνώριζε, ένα μεγάλο μέρος της μπροστινής του μεριάς ήταν καλυμμένο από αναρριχώμενα φυτά. Στην *πίσω* μεριά, που έβλεπε τώρα η τυχοδιώκτρια, δεν υπήρχαν αναρριχώμενα φυτά. Υπήρχαν μόνο δύο παράθυρα, στο επάνω πάτωμα. Το δεξί ήταν κλειστό· το αριστερό ήταν κουφωτό, και από το στενό άνοιγμα ανάμεσα απ'τα πατζούρια του φως φαινόταν. Ίσως κάποιος να ήταν εκεί. Ή ίσως να ήταν περισσότεροι από ένας· η Ναράμια δεν ήταν βέβαιη ότι ο Χαλκοπρόσωπος έμενε μόνος του.

Κι αν τον δω χωρίς τη μάσκα του, πώς θα τον αναγνωρίσω; αναρωτήθηκε, ξαφνικά. *Δε θέλω να σκοτώσω λάθος άνθρωπο.*

Το έβγαλε απ'το μυαλό της. Δεν ήταν αυτό κάτι που όφειλε να την απασχολεί τώρα. Όταν ήταν μέσα, θα έβλεπε και θα έπραττε ανάλογα.

Πλησίασε, γρήγορα, τον τοίχο του σπιτιού, ακουμπώντας την πλάτη της επάνω του. Ύψωσε το βλέμμα της, για να δει μήπως κανείς την είχε προσέξει· μήπως κανείς την κοιτούσε απ'το κουφωτό παράθυρο. Κανένας δεν ήταν εκεί. Ωραία. Η Ναράμια έβγαλε το σχοινί απ'τον ώμο της, το περιέστρεψε μερικές φορές, ώστε να πάρει δύναμη, και το εκτόξευσε επάνω, στα κεραμίδια, για να τυλιχτεί γύρω απ'την καμινάδα του σπιτιού και ο γάντζος του να πιαστεί μ'ένα *κλικ-χρααακ*, καθώς τριβόταν στην πέτρα.

Η Ναράμια σταμάτησε, πάλι, να κινείται και αφουγκράστηκε. Μπορούσε ν'ακούσει κάτι παράξενο; Κανέναν ασυνήθιστο ήχο; Τίποτα που να αποτελούσε σημάδι ότι την είχαν πάρει είδηση; Όχι· τα πάντα ήταν το ίδιο ήρεμα όπως πριν.

Τράβηξε έναν σπάγκο από τη ζώνη της και έδεσε τα μαλλιά της κότσο πίσω απ'το κεφάλι της. *Ώρα να πιάσουμε δουλειά–*

Το άλγος λόγχισε όλη τη δεξιά της μεριά, απ'το στήθος ώς την κοιλιά, στέλνοντας λεπίδες πόνου σ'ολόκληρο το υπόλοιπο της σώμα. Για μια στιγμή, νόμισε ότι ακόμα και τα μάτια της πόνεσαν. Πήρε μια βαθιά ανάσα, παλεύοντας να τιθασεύσει το καταραμένο δαιμονικό θηρίο που την κατέτρωγε από μέσα. *Ως συνήθως, η όρεξή του ανοίγει τις χειρότερες ώρες. Αλλά δε θα τ'αφήσω να με νικήσει. Ποτέ δε θα τ'αφήσω να με νικήσει!* Και, στο μυαλό της, συνέδεσε το εσωτερικό θηρίο με τον Χαλκοπρόσωπο, φορτίζοντας έτσι τον εαυτό της με μίσος, και περισσότερη δύναμη για την επίτευξη του σκοπού της.

Πιάστηκε απ'το σχοινί και σκαρφάλωσε, ακουμπώντας τα μποτοφορεμένα της πόδια επάνω στον πέτρινο τοίχο. Δίχως καμια δυσκολία, έφτασε πλάι στο μισάνοιχτο παράθυρο και, με μεγάλη προσοχή, κοίταξε μέσα, με το ένα μάτι μόνο. Είδε ένα καθιστικό, με πολυθρόνες, τραπέζι, καθρέφτη, δύο πίνακες, και ένα παράθυρο στην αντικρινή μεριά. Επίσης, στ'αριστερά η Ναράμια νόμιζε πως μπορούσε να δει και μια πόρτα. Στα δεξιά, δεν μπορούσε να δει τίποτα, έτσι όπως ήταν σκαρφαλωμένη. Προσπάθησε ν'αλλάξει ελαφρώς τη θέση της και τα κατάφερε. Τώρα, έβλεπε προς τα δεξιά. Ένα σβηστό τζάκι· μια ανοιχτή καταπακτή και μια σκάλα που πήγαινε κάτω· ένας σκοτεινός διάδρομος που δεν πρέπει να ήταν και πολύ μακρύς, αν έκρινε απ'το όλο μήκος του σπιτιού.

Ψυχή δεν υπήρχε στο δωμάτιο.

Η Ναράμια σήκωσε, αργά και προσεκτικά, το μάνταλο των πατζουριών, τα άνοιξε, και μπήκε. Ύστερα, τα μισόκλεισε, πάλι. Το σχοινί της το άφησε να κρέμεται απέξω· ίσως να της ξαναχρειαζόταν, για να κατεβεί.

Νυχοπατώντας, βάδισε κατά μήκος του τοίχου όπου βρισκόταν το παράθυρο απ'το οποίο είχε μπει· προσπέρασε την ανοιχτή καταπακτή και το τζάκι και ζύγωσε την άκρη του διαδρόμου, τραβώντας τη μικρή της βαλλίστρα και περνώντας της ένα βέλος. Έπειτα, έστριψε απότομα και κοίταξε μέσα στον διάδρομο. Ήταν σκοτεινός, καθώς εδώ δεν υπήρχε κανένα φως αναμμένο, αλλά ήταν και μικρός, οπότε το φως που ερχόταν από το καθιστικό τον φώτιζε ώς ένα βαθμό. Η Ναράμια είδε στα δεξιά της μια πόρτα, κι άλλη μία στ'αριστερά. Στο βάθος υπήρχε τοίχος· ούτε πόρτα ούτε παράθυρο. Προχώρησε,

προσεκτικά, μέχρι την αριστερή πόρτα και έπιασε το πόμολο. Ακούμπησε το αφτί της πάνω στο ξύλο: από μέσα δεν ερχόταν κανένας ήχος. Προσπάθησε να δει αν ήταν ξεκλείδωτα, και διαπίστωσε πως ήταν. Άνοιξε και στάθηκε στο κατώφλι, με τη χειροβαλλίστρα της υψωμένη. Στο δωμάτιο δεν υπήρχε φως, αλλά έμπαινε κάμποσο φεγγαρόφωτο από το κουφωτό παράθυρο στα δεξιά (ένα παράθυρο που πρέπει να έβλεπε στη βορινή πλευρά του σπιτιού· η Ναράμια είχε μπει από την ανατολική), και το φεγγαρόφωτο ήταν αρκετό για να της φανερώσει πως ο χώρος χρησιμοποιείτο σαν υπνοδωμάτιο. Μπορούσε να δει ένα όμορφο, λαξευτό κρεβάτι, έναν καθρέφτη, μια ντουλάπα, και μια μικρή πόρτα που, αναμφίβολα, έβγαζε στο αποχωρητήριο. Η Ναράμια αφουγκράστηκε, μήπως κανένας ήταν εκεί και έκανε την ανάγκη του, αλλά όχι, το μέρος ήταν άδειο από ανθρώπους.

Έκλεισε, πάλι, την αριστερή πόρτα του διαδρόμου και άνοιξε τη δεξιά, για να δει έναν παρόμοιο χώρο, με τη διαφορά ότι ετούτο το υπνοδωμάτιο δεν ήταν τόσο καλοστολισμένο όπως το προηγούμενο και το παράθυρό του έβλεπε στην ανατολική μεριά του σπιτιού (*το κλειστό παράθυρο που είδα, πριν*). Το φως που ερχόταν από το καθιστικό επαρκούσε για να καταλάβει κανείς ότι κάποιος πρέπει να είχε κοιμηθεί εδώ πρόσφατα· φαινόταν, από τα σκεπάσματα του κρεβατιού.

Η Ναράμια έκλεισε την πόρτα, επέστρεψε στο καθιστικό, και άνοιξε την άλλη πόρτα που υπήρχε εκεί· τη μοναδική που δεν είχε ακόμα ανοίξει. *Αποθήκη,* σκέφτηκε, μόλις είδε το εσωτερικό της και μύρισε τη μυρωδιά της κλεισούρας. *Τίποτα περισσότερο από μια αποθήκη.* Την έκλεισε και πλησίασε τη σκάλα.

Έπρεπε να το ξέρω. Ο Χαλκοπρόσωπος περνά, σίγουρα, την περισσότερή του ώρα εκεί κάτω, στο υπόγειο. Ωστόσο, είχε μάθει κάτι σημαντικό από την εξερεύνηση του επάνω πατώματος του σπιτιού: ο αλχημιστής δεν έμενε μόνος. *Κι αυτό σημαίνει ότι ίσως να πρέπει να σκοτώσω δύο ανθρώπους, αντί για έναν.*

Άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, αθόρυβα και προσεκτικά, κρατώντας τη βαλλίστρα της έτοιμη στο δεξί χέρι και έχοντας τραβήξει ένα ξιφίδιο με το αριστερό· το ένα από τα θηκάρια στους μηρούς της ήταν, τώρα, άδειο.

Ο Φαρλάνο έλειπε. Είχε πάει να επισκεφτεί αυτή τη Λαντίρα, που έμενε στη Συνοικία των Ερειπίων με άλλο όνομα, παριστάνοντας την αριστοκράτισσα από το Φερντίν-Ος. Έτσι, ο Αρτάμο ήταν μόνος στο σπίτι, και δεν είχε πουθενά να πάει· έπρεπε να παραμένει κρυμμένος, ώσπου να μάθαιναν τι είχε γίνει με τους φονιάδες που έστειλε ο Σάρκο για να σκοτώσουν τους επιζώντες του καραβανιού του Βισκάλο και την κουτσή Αστυνόμο με τα ξανθά μαλλιά. Στο επάνω πάτωμα του σπιτιού δεν είχε και πολλά πράγματα να κάνει. Είχε πάρει τον μεσημεριανό του ύπνο εκεί και το είχε μετανιώσει, λουσμένος στον ιδρώτα και μουδιασμένος όπως είχε ξυπνήσει. Μουγκρίζοντας, είχε σηκωθεί από το κρεβάτι και είχε πάει στο λουτρό του ισογείου, για να πλυθεί. Καθώς μπανιαριζόταν, κοίταζε το δαχτυλίδι που του είχε δώσει ο αδελφός του, προτού φύγει. Ήταν καμωμένο από κάποιο λευκό πέτρωμα που ο Αρτάμο δεν είχε ξαναδεί, και είχε την ιδιότητα να προστάζει τα Λό'ορ. Ο Φαρλάνο τού το είχε αφήσει προκειμένου να μην κινδυνεύει από το Λό'ορ που τριγύριζε στο υπόγειο του σπιτιού. *Πρόσεχε, όμως, τι θα κάνεις μ'αυτό,* τον είχε προειδοποιήσει· *δεν είναι να παίζεις μαζί του.* Λες και ο Αρτάμο ήταν παιδάκι! Ορισμένες φορές, νόμιζε πως ο αδελφός του το είχε πάρει υπερβολικά επάνω του. Δε φτάνει που δεν του είχε πει τίποτα απολύτως γι'αυτό το αλλόκοτο πέτρωμα, μα ήθελε να παριστάνει και τον σοφό επιπλέον!

Αλλά γιατί όχι; σκέφτηκε ο Αρτάμο, καθώς έβγαινε απ'το λουτρό και σκουπιζόταν. *Έχει αποκτήσει πολύ μεγάλη επιρροή στις Τρεις Πόλεις, και, με τη συμμετοχή του σ'αυτή τη μυστηριώδη Αδελφότητα του Βορρά, η δύναμή του έχει αυξηθεί ακόμα περισσότερο. Ενώ εγώ; Τι έχω καταφέρει εγώ; Σε λίγο μπορεί να με κυνηγάνε –κι όλ'αυτά εξαιτίας εκείνου!* Τρίζοντας τα δόντια, εκτόξευσε την πετσέτα παραδίπλα. *Εξαιτίας εκείνου!*

Τόσοι Λο'ανθάκ είχαν χαθεί… Ακόμα κι αν η αποστολή δεν ήταν εκ φύσεως παράνομη, τούτο έφτανε για να ξεφτιλιστεί ο Αρτάμο μέσα στη Συντεχνία των Διαμορφωτών. Αλλά η αποστολή *ήταν* εκ φύσεως παράνομη, κι αν μαθευόταν… αν μαθευόταν–

Περίμενε, είπε στον εαυτό του. *Μη βιάζεσαι. Οι δολοφόνοι του Σάρκο, σύντομα, θα επιστρέψουν και θα αναφέρουν το θάνατο όλων όσων επέζησαν από την καταστροφή του καραβανιού.*

Έπρεπε να βρει κάτι, για να πάρει το νου του απ'αυτό το πρόβλημα, αλλιώς θα τρελαινόταν. Έτσι, μετά από το μπάνιο του, ντύθηκε πρόχειρα, με μια μεταξένια ρόμπα, και κατέβηκε στο υπόγειο της οικίας του αδελφού του. Ίσως εδώ να έβρισκε κάποιο… αλχημικό ενδιαφέρον, για να απασχοληθεί. Αυτό, όμως, που τράβηξε, τελικά, την προσοχή του ήταν το Λό'ορ, του οποίου τα κιτρινωπά μάτια τον παρατηρούσαν, καθώς εκείνος τριγύριζε μέσα στο ημίφως.

Το δαχτυλίδι το υπνωτίζει, σκέφτηκε ο Αρτάμο, και ύψωσε, πάλι, το δεξί του χέρι, για να κοιτάξει το πέτρινο κόσμημα που βρισκόταν περασμένο στον μέσο του. *Γιατί; Πού το βρήκε ο αδελφός μου;*

Πλησίασε το Λό'ορ και γονάτισε εμπρός του στο ένα γόνατο. Το πλάσμα εξακολουθούσε να τον παρατηρεί, δίχως να κάνει καμία κίνηση για να του επιτεθεί. Ο Αρτάμο άπλωσε το δεξί του χέρι, για να του αγγίξει το κεφάλι, και εκείνο έτριψε τη μουσούδα του πάνω στο δαχτυλίδι.

«Αναρωτιέμαι,» μουρμούρισε ο αλχημιστής, «τι άλλο μπορεί να κάνει αυτό το πέτρωμα…»

Προτού τελειώσει τα λόγια του, το Λό'ορ έστρεψε το κεφάλι του στη σκάλα. Τα μάτια του στένεψαν, και σύριξε, δυνατά.

«Τι είναι;» το ρώτησε ο Αρτάμο, κι έστρεψε κι εκείνος το κεφάλι του προς τη σκάλα.

Για να δει μια σκιά να έρχεται από εκεί.

Ένα Λό'ορ!

Η Ναράμια πρώτα το αισθάνθηκε και ύστερα άκουσε το συριγμό του. Ήταν αλήθεια, λοιπόν, ότι ο Χαλκοπρόσωπος κρατούσε ένα Λό'ορ εδώ πέρα· περίεργο αλλά πραγματικό.

Αμέσως μετά το συριγμό, και ενώ η Ναράμια είχε σταματήσει στα μέσα της σκάλας, άκουσε μια φωνή. Μια σιγανή φωνή, σαν κάποιος

να ψιθύριζε· κι ύστερα, η ίδια φωνή ακούστηκε πιο δυνατά: «Φαρλάνο; Εσύ είσαι;»

Η Ναράμια κατέβηκε γρήγορα τα τελευταία σκαλοπάτια και έφτασε στο υπόγειο που είχε ξαναβρεθεί και παλιότερα· το υπόγειο που φωτιζόταν από το πρασινωπό φως μιας λάμπας και γύρω απλωνόταν σκοτάδι. Τώρα, όμως, γύρω υπήρχαν κι άλλα φώτα –κι άλλες λάμπες εδώ κι εκεί–, αλλά όχι πολύ δυνατά· ο χώρος εξακολουθούσε νάναι τυλιγμένος σε σκιές, κι επιπλέον, η Ναράμια δεν είχε χρόνο για να τον παρατηρήσει περισσότερο. Εμπρός της αντίκριζε ένα Λό'ορ, και πλάι στο Λό'ορ ήταν γονατισμένος ένας άντρας με κατάξανθα, μακριά μαλλιά και μούσια. Τα γκρίζα του μάτια την κοιτούσε αιφνιδιασμένα.

Η Ναράμια είχε τη χειροβαλλίστρα της υψωμένη και τον σημάδευε. «Μην κινείσαι!» τον πρόσταξε. Παραδόξως, το Λό'ορ δεν το φοβόταν· κάτι μέσα της το θεωρούσε *δικό της*.

Αλλά αυτό ήταν λάθος, στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Ο Αρτάμο, έχοντας καταλάβει ότι, προφανώς, η γυναίκα δεν ήταν καμια φίλη του αδελφού του, αλλά, μάλλον, κάποια δολοφόνος που είχε έρθει να τον σκοτώσει, αποφάσισε πως ήταν καιρός να δει ώς πού έφταναν οι δυνάμεις του δαχτυλιδιού του Φαρλάνο. Υψώνοντας το δεξί του χέρι, σφύριξε: «*Επάνω της!*»

Και το Λό'ορ τής χίμησε.

Πράγμα το οποίο εξέπληξε τη Ναράμια, καθώς, κατά κάποιο τρόπο, το είχε θεωρήσει δεδομένο πως *δεν* θα της επιτιθόταν.

Το ερπετοειδές καβουκοφόρο πλάσμα τινάχτηκε και τη δάγκωσε στην κνήμη. Τα μυτερά του δόντια τρύπησαν τη δερμάτινή της μπότα και μπήχτηκαν στη σάρκα της. Το δηλητήριό του πέρασε στο αίμα της.

Η Ναράμια παραπάτησε, καθώς πατούσε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της, και το βέλος αστόχησε. Χάθηκε μες στο σκοτάδι του αλχημικού εργαστηρίου, και ο Αρτάμο κύλησε στο πάτωμα, για να κρυφτεί κάτω απ'το λευκό τραπέζι με τα στριφτά πόδια που έμοιαζαν με φίδια των οποίων οι ουρές σχημάτιζαν Z.

Η Ναράμια αισθάνθηκε το δηλητήριο να κυλά ορμητικά μέσα στο αίμα της, και πάλεψε να το διώξει, όπως είχε κάνει και την προηγούμενη φορά, που ένα δηλητηριασμένο βέλος των φονιάδων

του Σάρκο την είχε χτυπήσει. Τώρα, όμως, τα πράγματα ήταν πιο δύσκολα, γιατί, κατά πρώτον, νόμιζε πως η ποσότητα του δηλητηρίου ήταν μεγαλύτερη και, κατά δεύτερον, το Λό'ορ εξακολουθούσε να είναι εμπρός της, με φανερά εχθρικές διαθέσεις.

Τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του και προσπάθησε να το προστάξει –*Ηρέμησε, είμαι φίλη, ηρέμησε, δε μ'αναγνωρίζεις;*–, ενώ τα γόνατά της είχαν ήδη αρχίσει να τρέμουν από τη δύναμη του δηλητηρίου.

Ο Αρτάμο δεν είχε ιδέα τι έκανε η μαυροντυμένη δολοφόνος, όμως ήξερε ότι έπρεπε να βρει έναν τρόπο να την εξουδετερώσει – γρήγορα. Το δηλητήριο των Λό'ορ δεν σκότωνε ακαριαία, και το πλάσμα δεν ήταν βέβαιο ότι θα κατάφερνε να εξολοθρεύσει τη γυναίκα· ίσως εκείνη να εξολόθρευε αυτό. Και μετά, θα είχε σειρά ο Αρτάμο.

Ο αλχημιστής έτρεξε μες στις σκιές του υπογείου και άνοιξε ένα ξύλινο συρτάρι, αρπάζοντας από εκεί ένα δερμάτινο σακουλάκι. Ναι, αυτό ήταν ό,τι χρειαζόταν, τώρα που η δολοφόνος φαινόταν αποπροσανατολισμένη.

Εν τω μεταξύ, η Ναράμια είδε το Λό'ορ να κατεβάζει το κεφάλι και να υποχωρεί, υπακούοντας την προσταγή της. Συγχρόνως, όμως, μπορούσε να νιώσει το δηλητήριό του να τη φλογίζει, και ήξερε πως, αν ήθελε να το εξουδετερώσει, έπρεπε να επικεντρώσει τις νεοαπόκτητες δυνάμεις της και να το πολεμήσει–

Πού ήταν, όμως, ο ξανθός άντρας;

Κοίταξε τριγύρω, μέσα απ'τη θολούρα που είχε, ξαφνικά, τυλίξει την όρασή της. Πέταξε τη βαλλίστρα της –δεν υπήρχε χρόνος να την ξαναοπλίσει– και τράβηξε και το ξιφίδιο απ'τον άλλο της μηρό. «Χαλκοπρόσωπε!» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια. «Ορκίστηκα ότι θα σε σκοτώσω *και θα σε σκοτώσω!*»

Μια φιγούρα κινήθηκε μέσα στο σκοτάδι, και η Ναράμια εκτόξευσε το ένα της ξιφίδιο. Η λεπίδα στροβιλίστηκε, πετυχαίνοντας τον άντρα στον αριστερό ώμο και κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του, καθώς πήγαινε να τρέξει. Πέφτοντας, αναποδογύρισε έναν μικρό πάγκο. Γυαλιά ακούστηκαν να σπάνε και σιδερικά να καμπανίζουν. Ένα έντονο *φφρρρρρ!* αντήχησε και κάποιου

είδους λευκός καπνός τινάχτηκε –ναι, κυριολεκτικά *τινάχτηκε*, σαν βέλος– προς το ταβάνι.

Ο Αρτάμο είχε βρεθεί ανάσκελα, και έκρωξε, προτού η γυναίκα προλάβει να πετάξει και το δεύτερο ξιφίδιο που γυάλιζε στο αριστερό της χέρι: «Δεν είμαι ο Χαλκοπρόσωπος!»

Η Ναράμια τον ζύγωσε, βιαστικά, ενώ αισθανόταν τα γόνατά της να τρέμουν. Εκείνος έκανε να σηκωθεί. Τον κλότσησε στα πλευρά, σωριάζοντάς τον πάλι, διπλωμένο. «Ποιος είσαι, τότε;» απαίτησε, επιχειρώντας να τραβήξει το σπαθί απ'την πλάτη της.

Ο άντρας έστρεψε τα γκρίζα του μάτια επάνω της και άνοιξε τη δεξιά του χούφτα, φέρνοντάς την κοντά στο πρόσωπό του. Φύσηξε, δυνατά, και η σκόνη που κρατούσε πετάχτηκε. Η Ναράμια την ένιωσε να μπαίνει στο στόμα και στη μύτη της και να της προκαλεί ασφυξία. Αφήνοντας το ξίφος της να ξαναγλιστρήσει μέσα στο θηκάρι του, άρχισε να βήχει, σπασμωδικά.

Συγχρόνως, το δηλητήριο του Λό'ορ τη χτυπούσε, βίαια, κάνοντας όλο της το σώμα να τρέμει. Και το εσωδερμικό άλγος μάστιζε τη δεξιά της μεριά, από πάνω ώς κάτω.

Όχι! σκέφτηκε η Ναράμια. *Όχι! ΟΧΙ!*

Είχε ακόμα ένα ξιφίδιο στο χέρι. Ένα ξιφίδιο. Και πού ήταν ο μπάσταρδος; Πού ήταν; Δεν είχε σημασία αν ήταν ο Χαλκοπρόσωπος ή όχι. Θα πέθαινε!

Δεν τον έβλεπε, όμως. Είχε, πάλι, τρέξει μες στο σκοτάδι, και η δική της όραση βρισκόταν σε άθλια κατάσταση.

«*Πού στις Σκιές είσαι;*» γρύλισε. Κι ύστερα, ένιωσε κάτι να τη χτυπά δυνατά στο κεφάλι, και έχασε τις αισθήσεις της.

Ο Αρτάμο κατέβασε το ξύλο που κρατούσε, καθώς η γυναίκα σωριάστηκε στο πάτωμα. Ξεφύσησε και ψηλάφισε τον αριστερό του ώμο, όπου τον είχε πετύχει το ξιφίδιό της και αιμορραγούσε. «Να πάρουν οι Σκιές!…» μούγκρισε, κάτω απ'την ανάσα του. Το τραύμα ήταν βαθύ, αλλά η λεπίδα δε νόμιζε ότι είχε χτυπήσει κόκαλο. Πέταξε το ξύλο παραδίπλα, έπιασε ένα χοντρό κομμάτι

πανί, και το πίεσε πάνω στην πληγή, για να σταματήσει την αιμορραγία.

Τα μάτια, όμως, κι οι σκέψεις του ήταν στραμμένα στη δολοφόνο που βρισκόταν πεσμένη μπρούμυτα, εμπρός του. Τι θα έκανε μαζί της; Σε λίγη ώρα, το δηλητήριο του Λό'ορ θα τη σκότωνε, και ο Αρτάμο ήξερε πως έπρεπε, κάπως, να την ξεφορτωθεί. Δε μπορούσε να κρατήσει το πτώμα της εδώ μέσα. Η πιο απλή λύση ήταν να βγάλει τη γυναίκα απ'το σπίτι, να την πετάξει σ'ένα απ'τα Ανοίγματα, και να ξεμπερδεύει. Αλλά αυτό δε θα ήταν συνετό, γιατί κάποιος από τους κατοίκους της γειτονιάς πιθανώς να τον έβλεπε, και τότε θ'άρχιζαν να κυκλοφορούν φήμες, ότι ο Χαλκοπρόσωπος είχε πάρει ένα κουφάρι απ'το σπίτι του και το είχε δώσει βορά στα Λό'ορ. Και, σίγουρα, τέτοιου είδους φήμες ο Φαρλάνο δεν της ήθελε, καθώς μπορούσαν να τραβήξουν ανεπιθύμητη προσοχή. Αν, μάλιστα, κάμποσοι άνθρωποι παραπονιόνταν στη φρουρά, τότε αυτή μπορεί να ερχόταν ακόμα κι εδώ, στο σπίτι, για έρευνα–

Η φρουρά; Να μια ιδέα!

Οι φρουροί της Σερανβέλ, ως γνωστόν, έκαναν περιπολίες στους δρόμους της πόλης, και η Συνοικία των Δηλητηρίων δεν αποτελούσε εξαίρεση στον κανόνα· υποτίθεται ότι ήταν μια από τις ασφαλείς συνοικίες. Και τώρα, ο Αρτάμο σκεφτόταν πως μπορούσε να χρησιμοποιήσει τους φρουρούς προς όφελός του. Εξάλλου, η μελαχρινή γυναίκα είχε εισβάλλει στο σπίτι και είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει…

Ο Θόρλο, που παρακολουθούσε την οικία του Χαλκοπρόσωπου από πίσω (από εκεί όπου είχε μπει η Ναράμια, δηλαδή), άκουσε μια φωνή από την αντίθετη μεριά:

«*ΦΡΟΥΡΟΙ! Βοήθεια! Φόνος! ΦΡΟΥΡΟΙ! Φόνος! Βοήθεια!*»

Τα λόγια αντηχούσαν μέσα στους ήσυχους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων. Ο Θόρλο είδε μερικούς απ'τους γείτονες να παραμερίζουν τις κουρτίνες τους και να κοιτάζουν. Ο ίδιος, βαδίζοντας ανάμεσα στις σκιές κι αποφεύγοντας το φως της λάμπας που βρισκόταν εδώ κοντά, έκανε το γύρο του σπιτιού, για να δει

ποιος φώναζε. Αν και υπέθετε ότι ήταν ο Χαλκοπρόσωπος ή κάποιος βοηθός του. Η Ναράμια πρέπει να είχε αποτύχει στην αποστολή της.

Ή ίσως και όχι. Εξάλλου, αυτός που φώναζε έλεγε *Φόνος!*, σωστά; Ίσως, λοιπόν, να είχε σκοτώσει τον αλχημιστή.

Ο Θόρλο σταμάτησε μέσα σε μια σκοτεινή γωνία και κοίταξε την εξώπορτα του σπιτιού, η οποία ήταν περιστοιχισμένη από αναρριχώμενα φυτά και ανοιχτή. Στο κατώφλι της στεκόταν ένας άντρας, ξανθός και μουσάτος… και…

Τον ξέρω αυτόν το λεχρίτη! Το χέρι του Θόρλο σφίχτηκε πάνω στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη ζώνη του. Ήταν ο Γυρολόγος! Ο Γυρολόγος που είχε στείλει τους Λο'ανθάκ και τους τοξότες να τους σκοτώσουν! Το καθίκι! Λες αυτός κι ο Χαλκοπρόσωπος να ήταν το ίδιο άτομο; Ο Θόρλο δε θα το θεωρούσε απίθανο. Δεν ήταν, όμως, τώρα η ώρα για να του επιτεθεί. Σίγουρα, δεν ήταν η ώρα για να του επιτεθεί.

Καταράστηκε, σιγανά, κάτω απ'την ανάσα του και περίμενε, καθώς ο ξανθός άντρας στο κατώφλι ακόμα φώναζε.

Οι φρουροί δεν άργησαν να έρθουν, τρέχοντας μέσα στους πλακόστρωτους δρόμους και περνώντας δίπλα απ'τον Θόρλο, δίχως να τον προσέξουν. Ήταν τρεις, και οι δύο απ'αυτούς κρατούσαν βαλλίστρες· ο άλλος κρατούσε ξίφος κι ασπίδα.

«Τι συμβαίνει, κύριε;» ρώτησε.

«Μια γυναίκα,» εξήγησε ο Γυρολόγος. «Εισέβαλε στο σπίτι και προσπάθησε να με σκοτώσει. Είναι μέσα.»

«Απομακρυνθείτε, τότε–»

«Δεν έχει τις αισθήσεις της. Τη χτύπησα στο κεφάλι.» Παραμέρισε από το κατώφλι, αφήνοντάς τους να δουν μέσα. Ο Θόρλο, από εκεί όπου στεκόταν, δεν έβλεπε στο εσωτερικό της οικίας. «Μπορείτε να τη συλλάβετε.»

Οι δύο φρουροί κατέβασαν τις βαλλίστρες τους, τις αφόπλισαν, τις πέρασαν στην πλάτη, και μπήκαν στο σπίτι. Ύστερα από λίγο, βγήκαν, ενώ ο ένας τους κουβαλούσε στα χέρια τη Ναράμια. Ο Θόρλο δεν έβλεπε αίμα επάνω της. *Ευτυχώς, δεν την τραυμάτισε το καθίκι.*

«Πώς ονομάζεστε, κύριε;» ρώτησε ο φρουρός που, πριν, κρατούσε το σπαθί και, τώρα, το είχε θηκαρώσει.

«Δεν είναι δικό μου το σπίτι,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Ανήκει στον αλχημιστή που ονομάζεται Χαλκοπρόσωπος.»

«Και πού είν' αυτός;»

«Λείπει, τώρα. Θα επιστρέψει, όμως, το πρωί.»

«Εσείς ποιος είστε;» επέμεινε ο φρουρός.

«Εγώ είμαι… ένας φίλος του. Περαστικός από τη Σερανβέλ. Δε μένω εδώ.»

Περαστικός από τη Σερανβέλ, ε, λεχρίτη; γρύλισε, εσωτερικά, ο Θόρλο. *Περαστικός!* Το χέρι του σφίχτηκε, πάλι, επάνω στη λαβή του σπαθιού του. *Μην ανησυχείς, μα θα σε περιποιηθούμε, τώρα που μάθαμε ότι είσαι εδώ!*

«Μάλιστα,» είπε ο φρουρός στον Γυρολόγο. «Κι από πού μπήκε αυτή η γυναίκα;»

«Δεν ξέρω. Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου. Εκτόξευσε κι ένα από τα ξιφίδιά της καταπάνω μου. Δε βλέπετε που είμαι τραυματισμένος;»

Ο φρουρός κατένευσε. «Το βλέπω, κύριε. Εσάς ήθελε να σκοτώσει, ή ερχόταν για τον ιδιοκτήτη του σπιτιού;»

«Για τον ιδιοκτήτη, νομίζω. Με ρώτησε αν ήμουν ο Χαλκοπρόσωπος, αν θυμάμαι καλά. Βέβαια, ήμουν πολύ ταραγμένος και δεν ξέρω αν όντως θυμάμαι καλά.»

«Καταλαβαίνω, κύριε. Θα πρέπει να κάνουμε μια έρευνα στο σπίτι, τώρα.»

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Γυρολόγος, «πρέπει να είναι ο ιδιοκτήτης εδώ, για να σας δώσει αυτή την άδεια.»

Ο φρουρός τον αγριοκοίταξε. «Όχι ακριβώς.»

«Όπως και νάχει, πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα αν τον περιμέναμε να επιστρέψει.»

«Εντάξει,» είπε ο φρουρός. «Θα έρθουμε πάλι το πρωί, για να κάνουμε κάποιες ερωτήσεις στον Χαλκοπρόσωπο.»

«Όπως επιθυμείτε. Φροντίστε μόνο να κλειδώσετε καλά αυτή τη γυναίκα· είναι επικίνδυνη,» είπε ο Αρτάμο. *Και νεκρή, επίσης,* πρόσθεσε νοερά, *παρότι φαίνεται ακόμα ζωντανή.*

«Μη σκιάζεστε, κύριε,» αποκρίθηκε ο φρουρός· «εκεί όπου θα τη βάλουμε δεν υπάρχει περίπτωση να βγει.» Και εκείνος κι οι άλλοι δύο έφυγαν, παίρνοντας τη Ναράμια μαζί τους.

Ο Αρτάμο έριξε μια ματιά τριγύρω, στις σκιές της Συνοικίας των Δηλητηρίων, και, ύστερα, μπήκε στο σπίτι και έκλεισε την πόρτα.

Τελικά, σκέφτηκε ο Θόρλο, *ο Γυρολόγος και ο Χαλκοπρόσωπος δεν πρέπει να είναι το ίδιο άτομο. Εκτός αν… Εκτός αν* είναι *το ίδιο άτομο, αλλά, τώρα, δεν ήθελε να το παραδεχτεί, επειδή δε φορούσε τη μάσκα του.* Από την άλλη, βέβαια, γιατί να μη βγει απ'το σπίτι φορώντας τη μάσκα; Γιατί να βγει με το πρόσωπό του φανερό και να υποστηρίξει πως ήταν κάποιος φίλος του ιδιοκτήτη του σπιτιού; Δεν ήταν λογικό. Επομένως, λοιπόν, ο Γυρολόγος κι ο Χαλκοπρόσωπος *ήταν* δύο διαφορετικά άτομα.

Έχοντας φτάσει σ'αυτό το συμπέρασμα, έφυγε από τη Συνοικία των Δηλητηρίων μ'ένα σωρό καινούργιες πληροφορίες, οι οποίες, αναμφίβολα, θα ενδιέφεραν τον Βισκάλο.

Ο Θόρλο, όμως, δεν ήταν ο μόνος, εκτός απ'τους γείτονες, που είχε παρακολουθήσει τη σκηνή με τον Αρτάμο και τους τρεις φρουρούς. Ο κατάσκοπος του Λανκόρο Θαλασσινού είχε επίσης παρακολουθήσει τα δρώμενα και, τώρα, που σε λίγο θα άλλαζε η βάρδια του, σκόπευε να αναφέρει τα πάντα στον πράκτορα του Συμβουλίου.

Κεφάλαιο Εικοστό-Έβδομο
—Σκιοβάτες—

Το ερπετό εξαπλωνόταν σαν γλώσσες φωτιάς μέσα στον λαβύρινθο, απειλώντας να γκρεμίσει ολόκληρο το οικοδόμημα. Σφυρίζοντας και γρυλίζοντας. Από τις γωνίες και τις διακλαδώσεις, οι σκιοβάτες αδυνατούσαν να το εμποδίσουν. Ήταν αδιοργάνωτοι, σκόρπιοι, η δύναμή τους μοιρασμένη. Και το ερπετό πότιζε τα τοιχώματα στο πέρασμά του, προκαλώντας ζημιά βαθιά και επικίνδυνη.

Συγχρόνως, οι μαύρες αράχνες ανασάλευαν, νιώθοντας απειλημένες από την παρουσία του, μα γνωρίζοντας πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για ν'αποτρέψουν την ταχεία διάβρωση και καταστροφή που προκαλούσε στο οικοδόμημα. Μονάχα οι σκιοβάτες μπορούσαν να το κατορθώσουν τούτο, αλλά οι αράχνες τούς φοβόνταν αυτούς ακόμα περισσότερο. Στη νοημοσύνη τους ήταν μακράν πιο απειλητικοί…

…Ευτυχώς που ήταν αδιοργάνωτοι…

…Δυστυχώς που ήταν αδιοργάνωτοι…

Αδιοργάνωτοι δεν μπορούσαν να πολεμήσουν το ερπετό… ούτε να το δαμάσουν και να το χρησιμοποιήσουν, αν και ακόμα δεν είχαν αυτή τη δύναμη· την αντιλαμβάνονταν μονάχα υποσυνείδητα: κάτι που φώλιαζε στα βαθύτερα σημεία της ύπαρξής τους, μα δεν είχε, ώς τώρα, ενεργοποιηθεί.

Το σημαντικότερο, όμως, ήταν η οργάνωση, γιατί ήταν ευνόητο ότι το ερπετό, σύντομα, θα γκρέμιζε το οικοδόμημα, έτσι όπως εξαπλωνόταν μέσα στις σήραγγες. Οι σκιοβάτες κινήθηκαν από μια ανώτερη βούληση, από μια συλλογική βούληση, που μπορούσε να τους προστάξει όλους και να τους φέρει μαζί, που μπορούσε να κάνει τη νοημοσύνη του ενός ν'αντανακλάται στη νοημοσύνη του άλλου,

που μπορούσε να τους οργανώσει και να τους καθοδηγήσει μέσα στον λαβύρινθο, για να τους βάλει να κυκλώσουν –γρήγορα, γρήγορα, πιο γρήγορα!– το εξαπλωνόμενο ερπετό, να του κόψουν τα περάσματα μέσω των οποίων μπορούσε να προχωρήσει, να του κόψουν τα περάσματα μέσω των οποίων μπορούσε να λοξοδρομήσει και να ελιχθεί, να του κόψουν όλες τις διόδους διαφυγής. Και τώρα…

…τώρα, το είχαν. Ήταν παγιδευμένο. Ο χώρος του περιορισμένος, και τα όπλα των σκιοβατών κοφτερά και θανατηφόρα. Θα πήγαιναν για το κεφάλι, μα… ένας άνεμος φύσηξε μες στον λαβύρινθο, μια πνοή, μια ανάμνηση· μια φωνή:

Είναι… είναι *ζωντανά! Ζωντανά!…* Μπορώ σχεδόν να τα δω να *κινούνται*…

…Ανασαλεύουν…

…Ίσως *εσύ* να μπορούσες να τα σκοτώσεις, με την άλλη δύναμη που ελέγχεις. Τη δύναμη που είναι αντίθετη απ'αυτή των ιερέων…

Οι αράχνες κινούνταν ξέφρενα, τρομαγμένες. Τα πόδια τους αντηχούσαν στις σήραγγες του οικοδομήματος. Οι σκιοβάτες αφουγκράζονταν, καθώς είχαν το ερπετό περικυκλωμένο και παγιδευμένο.

(Η άλλη δύναμη. Ήταν σίγουρος πως μπορούσε να κατατροπώσει τις αράχνες, ή, τουλάχιστον, το θεωρούσε πιθανό. Μα έκανε λάθος· η άλλη δύναμη, μόνη της, δεν μπορεί να τις αγγίξει: είναι σαν… σαν να βρίσκονται σε διαφορετικό επίπεδο. Σε διαφορετικό πάτωμα του ίδιου σπιτιού. Και δεν υπάρχει σκάλα που να συνδέει τα δύο πατώματα.)

Οι αράχνες χτυπούσαν τα πόδια τους στα τοιχώματα του λαβυρίνθου, προκαλώντας επώδυνες δονήσεις παντού, απαιτώντας από τους σκιοβάτες να σκοτώσουν το ερπετό, τώρα, τώρα, ΤΩΡΑ! Γιατί το κρατούσαν ακόμα ζωντανό; Ήταν επικίνδυνο· επικίνδυνο για όλους!

(Το φοβούνται. Ή, όχι… δε φοβούνται μονάχα αυτό. Αυτό το βλέπουν ως μια φυσική καταστροφή. Περισσότερο φοβούνται τι μπορούμε να κάνουμε *με* αυτό. Αλλά… *τι μπορούμε να κάνουμε με αυτό;*)

Το ερπετό σύριζε, αγριεμένο κι ανήμπορο να ξεγλιστρήσει· ανήμπορο, επίσης, να επιτεθεί στους σκιοβάτες, γιατί αυτοί ήταν μια

δύναμη που, κάπου, συνόρευε *με τη δική του, μια δύναμη την οποία αναγνώριζε, μια δύναμη που μπορούσε να το…* ελέγξει.

(Αυτό είναι. Αυτό πρέπει να είναι. Δεν μπορώ μονάχα να το εξουδετερώσω· μπορώ και να το *κατευθύνω!*)

Οι αράχνες χτυπούσαν τα πόδια τους στα τοιχώματα, στέλνοντας κύματα πόνου, κάνοντας την ανώτερη νοημοσύνη, τη συλλογική νοημοσύνη των σκιοβατών, να τραντάζεται, προσπαθώντας να τη θολώσουν. Τώρα! *ούρλιαζαν.* Τώρα! Σκοτώστε το, τώρα! Σκοτώστε το! Σκοτώστε σκοτώστε σκοτώστε **ΣΚΟΤΩΣΤΕ!**

(…Μια σκάλα! Ναι, μπορεί να μετατραπεί σε μια σκάλα ανάμεσα στα επίπεδα!…)

Οι σκιοβάτες ορμούν στο ερπετό από παντού. Το κατακλύζουν σαν πλημμυρίδα. Εκείνο παλεύει, σφυρίζει, και φωνάζει, μα δεν μπορεί να τους αποτινάξει, γιατί είναι μέρος της φύσης του· η ουσία τους συνορεύει *με τη δική του. Και οι σκιοβάτες το δαμάζουν· γίνονται χαλινάρια γύρω του και το χαλινώνουν· το ιππεύουν και το στρέφουν προς τον πραγματικό εχθρό–*

Οι αράχνες σκορπίζονται, πανικόβλητες, καθώς οι σκιοβάτες ορμούν, τώρα, καταπάνω τους, με το ερπετό ως άτι, να συρίζει και να τινάζεται… και να στρέφεται ενάντια στην πρώτη από τις τρεις–

Τα δόντια του καρφώνονται στο πετσί της και το λιανίζουν. Η αράχνη σπαρταρά και σφαδάζει, μα δεν μπορεί να προκαλέσει άλλο πόνο: τα πόδια της χτυπούν το κενό. Λιώνει, και εξαφανίζεται μέσα σε μαύρο καπνό και αναθυμιάσεις.

Το ερπετό, τώρα, είναι μικρότερο από πριν, έχει χάσει μέρος της δύναμής του, κι ορισμένοι σκιοβάτες γλιστρούν από πάνω του, επιστρέφοντας στην άλλη μεριά των τοιχωμάτων, απογοητευμένοι που αδυνατούν, πλέον, να συμμετέχουν στη μάχη.

Το ερπετό στρέφεται στις δύο εναπομείνασες αράχνες, οι οποίες συσπειρώνονται, για να το αντιμετωπίσουν, καταλαβαίνοντας ότι αποκλείεται να του ξεφύγουν. Εκείνο εφορμά στη μία, συρίζοντας αγριεμένα, τυλίγοντάς την, με την ουρά του, και μπήγοντας τα δόντια του μέσα της, τρυπώντας το περίβλημά της και στέλνοντας φωτιά στο εσωτερικό της, καταστροφική φωτιά. Η άλλη αράχνη χτυπά το ερπετό, με πόδια και δαγκάνες, μα είναι αδύνατον να το ξεγαντζώσει

από την πρώτη αράχνη. Και η πρώτη αράχνη πεθαίνει. Λιώνει, και εξαφανίζεται μέσα σε μαύρο καπνό και αναθυμιάσεις.

Το ερπετό, όμως, λιώνει μαζί της. Έχει ξοδέψει και το τελευταίο ίχνος δύναμης που διέθετε, και οι σκιοβάτες γλιστρούν από πάνω του και περνούν στην άλλη μεριά των τοιχωμάτων.

Η τελευταία αράχνη βγάζει μια θρηνητική κραυγή κι αρχίζει να χτυπά τα πόδια της, οργισμένα, τραντάζοντας το οικοδόμημα.

(Είχε δίκιο! *Μπορώ* να τις αντιμετωπίσω! Μπορώ! Τώρα, είναι μόνο θέμα χρόνου. Θέμα χρόνου.)

Κεφάλαιο Εικοστό-Όγδοο
—Εκβιασμός—

Όταν συνήλθε, ο λαβύρινθος και οι σήραγγές του δεν ήταν παρά ένα απόμακρο όνειρο στο νου της. Από κάτω της μπορούσε να αισθανθεί άχυρα, και η δεξιά της μεριά πονούσε, χαμηλά. Όπως επίσης και το κεφάλι της. Η Ναράμια μούγκρισε και άνοιξε τα μάτια, για να δει μισοσκόταδο γύρω της.

Ο πόνος στη δεξιά της μεριά ήταν πολύ χειρότερος απ'αυτόν στο κεφάλι της (*η αράχνη· η αράχνη έχει εξοργιστεί*), και ανασηκώθηκε, για να κοιτάξει την κοιλιά της. Εκεί όπου τελείωνε το μαύρο της γιλέκο μπορούσε να δει τον αραχνοειδή σχηματισμό, από τον οποίο προερχόταν ο πόνος· και της έμοιαζε ότι ανασάλευε ελαφρώς, ότι παλλόταν. Ίσως, όμως, αυτό να μην ήταν παρά μια οφθαλμαπάτη, από την κούραση, το χτύπημα στο κεφάλι της (τώρα, θυμόταν: εκείνος ο μπάσταρδος στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου την είχε χτυπήσει πισώπλατα, μ'αποτέλεσμα να χάσει τις αισθήσεις της), και τον ασθενικό φωτισμό του μέρους– κι αλήθεια, τι μέρος ήταν ετούτο;

Η Ναράμια θα έψαχνε απάντηση σ'αυτό το ερώτημα αμέσως μετά· εκείνο που προείχε, τώρα, στο νου της ήταν να διαπιστώσει κάτι. *Το όνειρο μου –αν ήταν, όντως, όνειρο κι όχι τίποτα περισσότερο– είχε σχέση με την πραγματικότητα;* Σήκωσε την κάτω άκρη του γιλέκου της, για να δει αν υπήρχε στα πλευρά της ο δεύτερος αραχνοειδής σχηματισμός, και είδε ότι *δεν* υπήρχε. Είχε εξαφανιστεί! Η αράχνη είχε σκοτωθεί. Το ερπετό –το δηλητήριο του Λό'ορ, που είχε κυλήσει μες στο σώμα της– την είχε σκοτώσει.

Η Ναράμια ξεκούμπωσε το γιλέκο της, και διαπίστωσε πως κι ο άλλος αραχνοειδής σχηματισμός είχε χαθεί: αυτός στο στήθος της. «Μα τη Φλόγα!» μουρμούρισε, έντονα. «Βρήκα τη λύση! *Βρήκα τη*

λύση!» Και γέλασε. Αισθανόταν ελεύθερη, παρά τον πόνο που της προκαλούσε η τελευταία αράχνη πάνω στο σώμα της. Αισθανόταν *ελεύθερη!*

«Δεν αντιλαμβάνομαι πού είναι το αστείο.»

Η Ναράμια στράφηκε, αιφνιδιασμένη, ακούγοντας αυτή τη φωνή· και, πίσω από μια καγκελωτή πόρτα, είδε μια καθισμένη σκιερή φιγούρα, την οποία αναγνώριζε.

«Θήρνα Πτεράργυρη!» σφύριξε. «Πώς…; Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Η Θήρνα σηκώθηκε από το σκαμνί της και στάθηκε ακριβώς μπροστά απ'τα κάγκελα. «Γνωρίζεις πού είναι το *εδώ*, Ναράμια; Γνωρίζεις πού βρίσκεσαι;»

Η Ναράμια κούμπωσε, πάλι, το γιλέκο της, δίχως ν'απαντήσει. Το άλγος είχε αρχίσει, απροειδοποίητα, να καταλαγιάζει, και τώρα, μπορούσε να νιώσει τον πόνο στο κεφάλι της πιο έντονα από πριν. Ύψωσε το χέρι της και το πέρασε μέσα στα μαλλιά της, ψηλαφίζοντας… και αγγίζοντας ένα καρούμπαλο σαν αβγό χήνας. Μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη.

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε, και, βλέποντας πως η τυχοδιώκτρια δεν απαντούσε στην ερώτησή της, είπε: «Η δερματοστιξία έφυγε από το δέρμα σου, ή κάνω λάθος; Το επάνω μέρος της, τουλάχιστον–»

«Δεν είναι δερματοστιξία!» τη διέκοψε απότομα η Ναράμια. «Σ'το ξαναείπα: *είναι ασθένεια!*»

«Εντάξει. Αλλά, και πάλι…»

Η Ναράμια ορθώθηκε. «Πώς βρέθηκες εδώ, Θήρνα; Πού είμαι;» Κοίταξε γύρω της. Ο χώρος όπου βρισκόταν έμοιαζε… έμοιαζε με *κελί*. Ναι, πράγματι, δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο *παρά* κελί. «Τι στις Σκιές συμβαίνει;»

«Προσπάθησες να δολοφονήσεις τον Χαλκοπρόσωπο, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Πτεράργυρη, αλλά φαινόταν να γνωρίζει ήδη την απάντηση.

«Πώς το έμαθες;» απαίτησε η Ναράμια. Τα μάτια της στένεψαν. «Συνεργάζεσαι μαζί του, τελικά;»

«Μη γίνεσαι τελείως γελοία! Εσύ λες να συνεργαζόμουν με τον άνθρωπο που σε έβαλε να πυρπολήσεις το καραβάνι του πατέρα μου;»

Τα μάτια της Ναράμια εξακολουθούσαν να είναι στενεμένα. «Τότε, πώς βρίσκεσαι εδώ; Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι ότι αυτός ο μπάσταρδος με χτύπησε κι έχασα τις αισθήσεις μου.»

«Ποιος μπάσταρδος; Ο Χαλκοπρόσωπος;»

«Όχι· κάποιος άλλος. Δε φορούσε μάσκα, και ήταν ξανθός–»

«Ο Χαλκοπρόσωπος,» είπε η Θήρνα, «σίγουρα, δεν κυκλοφορεί μες στο σπίτι του φορώντας όλη μέρα μια μάσκα.»

«Όχι, σου λέω· ήταν κάποιος άλλος. Όταν τον αποκάλεσα Χαλκοπρόσωπο, μου είπε ότι δεν ήταν αυτός.»

«Και ποιος ήταν;»

«Πώς στις Σκιές να ξέρω;» αντιγύρισε η Ναράμια. «Δεν είχαμε χρόνο για κουβέντα.»

«Προσπάθησες να τον σκοτώσεις;»

«Δε μου έδωσε και πολλές επιλογές. Αλλά το ερώτημα είναι, Θήρνα Πτεράργυρη, τι κάνεις *εσύ* εδώ. Και πού βρίσκομαι. Γιατί δε με σκότωσε, ο καταραμένος;»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Θήρνα, «δεν ήθελε να έχει ένα πτώμα στο σπίτι του, και, μάλλον, φοβόταν πως, αν σε πέταγε στα Ανοίγματα, κάποιος γείτονας θα τον έβλεπε κι ένα σωρό φήμες θ'άρχιζαν να κυκλοφορούν για την οικία του Χαλκοπρόσωπου.»

Η Ναράμια άρχισε να καταλαβαίνει. «Επομένως,» είπε, «φώναξε τη φρουρά και με παρέδωσε σ'αυτούς.»

«Ακριβώς.»

«Βρίσκομαι, λοιπόν, στις φυλακές της Σερανβέλ; Κατηγορούμενη για απόπειρα δολοφονίας;»

Η Θήρνα κατένευσε, αργά.

«Εσύ, όμως, πώς τα έμαθες όλ'αυτά;» απόρησε η Ναράμια. «Δεν έχεις κανένα θείο στη φρουρά, έτσι δεν είναι, Πτεράργυρη;»

Η Θήρνα χαμογέλασε, λοξά. Ο Λανκόρο τής τα είχε πει, φυσικά, όταν είχαν συναντηθεί, σήμερα το πρωί. Ύστερα από την προηγούμενή τους συνάντηση, στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, είχαν συμφωνήσει να ξαναβρεθούν την επόμενη ημέρα, στο σπίτι του, στη Συνοικία των Ερειπίων. Ο πράκτορας του Συμβουλίου τής είχε πει ότι δεν αποκάλυπτε σ'όλο τον κόσμο πού κατοικούσε· το επάγγελμά του επέβαλλε μια κάποια μυστικότητα· εκείνη, όμως, θα ήταν χαρά του να τη φιλοξενήσει στην οικία του και να συναντηθούν εκεί όσες

φορές χρειαζόταν. Το χαμόγελό του ήταν γοητευτικό, καθώς τα έλεγε τούτα, και η Θήρνα ήταν βέβαιη πως τα λόγια του δεν είχαν να κάνουν μόνο με την τωρινή τους έρευνα, ή μόνο με δουλειές. Οι αναμνήσεις του Άνρημ εξακολουθούσαν να τη στοιχειώνουν, αλλά, παρ'όλ'αυτά, όφειλε να ομολογήσει ότι ο κύριος Λανκόρο είχε κατιτίς το τραβηχτικό επάνω του.

Όταν, όμως, τον επισκέφτηκε, σήμερα το πρωί, στην οικία του, η Θήρνα δεν είχε κατά νου τίποτα περισσότερο από δουλειές και, πιο συγκεκριμένα, τίποτα περισσότερο από την υπόθεση που ερευνούσαν. Σκόπευε να του μιλήσει για την επιστροφή του πατέρα της στη Σερανβέλ και για το απειλητικό μήνυμα που είχε λάβει ο Πάλρο Υπόκαρδος. Αλλά ο Λανκόρο την αιφνιδίασε, λέγοντάς της πως μια σύλληψη έγινε μέσα στη νύχτα. Μια γυναίκα είχε εισβάλλει στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου και είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τον άντρα που βρισκόταν εκεί, ο οποίος, όπως είχε ο ίδιος υποστηρίξει, *δεν* ήταν ο Χαλκοπρόσωπος αλλά κάποιος περαστικός φίλος του. Ο Λανκόρο είχε πάει, αμέσως, στο κρατητήριο, για να δει ποια ήταν η γυναίκα. Φτάνοντας στο κελί της, την είχε βρει λιπόθυμη, και οι φύλακες τού είπαν ότι δεν μπορούσαν να την ξυπνήσουν, ακόμα κι αφότου της έριξαν ένα ποτήρι νερό στο κεφάλι. Ο Λανκόρο, τότε, την πλησίασε και είδε πως εκεί όπου τελείωνε το γιλέκο της υπήρχε, επάνω στην κοιλιά της, κάτι που έμοιαζε με δερματοστιξία αράχνης. Έτσι, θυμήθηκε τα όσα είχε ακούσει από τη Θήρνα και συμπέρανε ότι ετούτη δω η γυναίκα δεν μπορεί να ήταν άλλη από τη Ναράμια.

Και, όντως, είχε δίκιο, παρατήρησε η Πτεράργυρη, όταν ήρθε η ίδια στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας.

«Τι χαμογελάς έτσι;» απαίτησε η Ναράμια. «Πώς έμαθες πού βρίσκομαι;»

«Δε χρειάζεται να ξέρεις.»

«Πήγαινε στις Σκιές, Θήρνα Πτεράργυρη!» γρύλισε η Ναράμια. «Τι θέλεις από μένα, λοιπόν; Να με χλευάσεις;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Για την ακρίβεια, εκείνο που θέλω μόλις μου το έδωσες…» Και κοίταξε προς τ'αριστερά της, προς ένα μέρος όπου η Ναράμια δεν μπορούσε να δει.

Βήματα ακούστηκαν από εκεί, και ένας μελαχρινός άντρας παρουσιάστηκε. Από τη μέση του κρεμόταν, θηκαρωμένο, ένα ξίφος.

«Ποιος είσαι συ;» είπε η Ναράμια.

«Ονομάζομαι Λανκόρο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Διοικητής Λανκόρο, της φρουράς της Σερανβέλ.»

«Και μόλις ομολόγησες ενώπιόν του ότι εσύ ήσουν που κανόνισες να πυρποληθεί το καραβάνι του πατέρα μου, Νολράκο Πτεράργυρου,» την πληροφόρησε η Θήρνα.

«*Τι;*» γρύλισε η Ναράμια, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Όχι! Δεν το ομολόγησα! Λες ψέματα!»

«Θυμήσου καλύτερα. Όταν με ρώτησες αν συνεργάζομαι, τελικά, με τον Χαλκοπρόσωπο, τι σου απάντησα;»

Τα λόγια της Θήρνα επέστρεψαν στο νου της Ναράμια. Η Πτεράργυρη είχε πει: *Μη γίνεσαι τελείως γελοία! Εσύ λες να συνεργαζόμουν με τον άνθρωπο που σε έβαλε να πυρπολήσεις το καραβάνι του πατέρα μου;*

Τα μάτια της Ναράμια γούρλωσαν. *Η σκύλα!* σκέφτηκε. *Η παρανοϊκή σκύλα!*

«Και δεν το αρνήθηκες,» είπε η Θήρνα, «ούτε εκδήλωσες έκπληξη.» Κοίταξε τον Λανκόρο. «Έτσι δεν είναι;»

«Ακριβώς έτσι,» επιβεβαίωσε εκείνος.

«Υπέροχα,» μούγκρισε η Ναράμια, στραβώνοντας τα χείλη με απέχθεια. «Και τώρα, που μ'έχετε παγιδέψει μ'αυτές τις… *μεθόδους* σας, τι σκοπεύετε να μου κάνετε; Να με καρατομήσετε, ή να με κάνετε αιώνια δούλα της καταραμένης σας πόλης;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. «Θέλουμε τη βοήθειά σου, για να στριμώξουμε τον Χαλκοπρόσωπο.»

«Και βεβαιωθήκατε ότι δεν μπορώ να αρνηθώ να σας την προσφέρω,» είπε, ξερά, η Ναράμια. «Γιατί, αν αρνηθώ, θα καταδικαστώ για απόπειρα δολοφονίας και ίσως καταδικαστώ, τελικά, και για την πυρκαγιά.»

«Ακριβώς.»

«Και τι θα γίνει αν συμφωνήσω να σας βοηθήσω;» Γραμμές είχαν παρουσιαστεί στις άκριες των ματιών της Ναράμια. Το κεφάλι της την πονούσε από το χτύπημα που της είχε δώσει ο άντρας στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου. «Θα τα ξεχάσετε όλα και θα μ'αφήσετε ελεύθερη; Δεν το νομίζω.» Επάνω που είχε βρει τρόπο για να

λυτρωθεί από το τρισκατάρατο αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος, είχε βρεθεί παγιδευμένη σε τούτη την παλιοϊστορία! Δε θα τους άφηνε, όμως, να την κρατήσουν φυλακισμένη, ούτε να την κάνουν δούλα· δε θα τους άφηνε!

«Η ποινή σου, αναμφίβολα, θα είναι ελαφρύτερη,» εξήγησε ο Λανκόρο. «Κατ'αρχήν, οι δικαστές δε θα δουν την απόπειρα δολοφονίας και με τόσο κακό μάτι, εφόσον ο στόχος ήταν ένας εχθρός της πόλης–»

«Και η φωτιά;»

«Η φωτιά είναι κάτι το πολύ σοβαρό,» παραδέχτηκε ο Λανκόρο. «Όμως, βοηθώντας μας να στριμώξουμε τον Χαλκοπρόσωπο, θα δείξεις ότι έχεις, πραγματικά, μετανιώσει γι'αυτή σου την πράξη, στην οποία, ασφαλώς, οδηγήθηκες λόγω της αθεράπευτης ασθένειάς σου και της ψεύτικης υπόσχεσης του αλχημιστή.»

Αηδίες, σκέφτηκε η Ναράμια, παρατηρώντας το βλέμμα της Θήρνα, καθώς ο Λανκόρο μιλούσε. *Η Πτεράργυρη δεν πρόκειται να μ'αφήσει να τη σκαπουλάρω έτσι εύκολα…*

…αν και, υποθέτω, θα προτιμά η εκδίκησή της να είναι πιο… προσωπική, όχι να έχει να κάνει με τις Αρχές της πόλης. Και πάλι, όμως, οι Αρχές της Σερανβέλ αποκλείεται να επέτρεπαν στη Ναράμια να μείνει ατιμώρητη για την πυρκαγιά στα περίχωρα. Κατά πάσα πιθανότητα, θα έπρεπε να υπηρετήσει την πολιτεία για κάποια χρόνια, ως δούλα· κι αυτό, μα τη Φλόγα, το απεχθανόταν!

Αλλά τι επιλογές έχω, έτσι όπως είμαι φυλακισμένη τώρα;

Καμία, ουσιαστικά.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε στον Λανκόρο, «θα σας βοηθήσω να παγιδέψετε τον Χαλκοπρόσωπο.» *Παρότι, κανονικά, του αξίζει θάνατος.* «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, όμως, όσο μ'έχετε κλεισμένη εδώ μέσα.»

«Την κατάθεσή σου θέλουμε μόνο,» της είπε, ψυχρά, η Θήρνα, ενώ σκεφτόταν: *Περιμένεις να σ'αφήσουμε ελεύθερη, για να φύγεις και να μη σε ξαναδούμε ποτέ; Για ανόητους μάς περνάς;*

«Γνωρίζεις πολύ καλά, Πτεράργυρη, ότι μπορώ να σας βοηθήσω και με άλλους τρόπους,» τόνισε η Ναράμια. «Και έχω προσωπικούς λόγους να θέλω να εκδικηθώ τον αλχημιστή.» Έστρεψε το βλέμμα

της στον Λανκόρο, δείχνοντας, ξαφνικά, ν'αγνοεί την παρουσία της Θήρνα.

Πολύ έξυπνο, σκέφτηκε εκείνη. *Προσπαθείς να τον τουμπάρεις: ότι δήθεν η βοήθειά σου μπορεί να του φανεί πολύτιμη.* Πλησιάζοντας τα χείλη της στ'αφτί του Λανκόρο (ίσως, λίγο πιο κοντά απ'ό,τι χρειαζόταν), του ψιθύρισε: «Θέλει να σ'εξαπατήσει, για να δραπετεύσει.»

«Τι είδους βοήθεια μπορείς να μας προσφέρεις, Ναράμια;» ρώτησε ο πράκτορας του Συμβουλίου.

«Οτιδήποτε πιθανώς να χρειαστείτε,» αποκρίθηκε εκείνη, καταλαβαίνοντας πως η Θήρνα, αναμφίβολα, του είχε ψιθυρίσει *Μην την εμπιστεύεσαι* ή κάτι παρόμοιο. «Κατασκοπία. Δολοφονία. Περιφρούρηση. Έχω κάνει πολλές δουλειές στη ζωή μου. Μάλιστά, έχω εργαστεί και για ανθρώπους που, αν σου έλεγα ποιοι είναι, δε θα με πίστευες.»

Η Θήρνα αναποδογύρισε τα μάτια. «Προσπαθείς να μας εντυπωσιάσεις;»

Η Ναράμια γέλασε, κοφτά. «Δεν έχεις ιδέα, Πτεράργυρη, τι άνθρωποι υπάρχουν μες στη Σερανβέλ.»

Και πού να ήξερες με ποιους είμαι μπλεγμένη, κακομοίρα μου, σκέφτηκε η Θήρνα, αναλογιζόμενη την Αστυνομία. Όμως δεν είπε τίποτα γι'αυτό, φυσικά. Μονάχα χαμογέλασε, ειρωνικά, και αποκρίθηκε: «Παρ'όλα σου τα… προσόντα, δε νομίζω ότι μπορείς να θεωρείσαι αξιόπιστη, ή επιθυμητή.»

Είσαι, λοιπόν, χειρότερη σκύλα απ'ό,τι φανταζόμουν, συμπέρανε η Ναράμια. Στην αρχή, η Πτεράργυρη ήταν πρόθυμη να συμμαχήσουν οι δυο τους· μετά, η συμμαχία είχε πάει περίπατο: η Θήρνα είχε μονάχα ζητήσει την κατάθεση της Ναράμια ενώπιον δικαστών, για να παγιδέψουν τον Χαλκοπρόσωπο· και τώρα, που μπορούσε, την εκβίαζε. *Δεν πρόκειται, όμως, να μείνω σ'αυτό το κελί, όσο κι αν το θέλει!* «Ας το κρίνει αυτό ο κύριος Λανκόρο,» είπε στη Θήρνα. «Αλλά,» τόνισε, «προτού κρίνει, πρέπει να προσθέσω κάτι ακόμα.» *Αφού θες να παίξουμε με το νόμο, μπορώ να τον χρησιμοποιήσω κι εγώ ως όπλο.* «Δηλώνω πρόθυμη να φορέσω δουλικά περικάρπια,» τέντωσε και τα δύο της χέρια μπροστά, ώστε να δώσει περισσότερη έμφαση στα λόγια της, «για όσο θα βρίσκομαι έξω απ'το κελί μου

και στις υπηρεσίες της πολιτείας εναντίον του Χαλκοπρόσωπου.» Ατένισε τον Λανκόρο, επίμονα, με τα φρύδια της σουφρωμένα.

Η Θήρνα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. *Θα δοκιμάσεις τα πάντα, όπως φαίνεται!* σκέφτηκε, οργισμένη.

Ο Λανκόρο φάνηκε διστακτικός, κοιτάζοντας τη Ναράμια με ερευνητικό βλέμμα.

«Σχεδιάζει να δραπετεύσει,» του ψιθύρισε η Θήρνα.

«Με τα δουλικά περικάρπια επάνω της;» αποκρίθηκε εκείνος, εξίσου χαμηλόφωνα. (Η Ναράμια δεν άκουγε τι έλεγαν, μα δεν την ενδιέφερε κιόλας· μπορούσε να φανταστεί.) «Δεν το νομίζω, Θήρνα. Κάποιος ο οποίος φορά περικάρπια μπορεί να εντοπιστεί πολύ εύκολα απ'τη φρουρά· και τα εμπορικά πλοία δε δέχονται δούλους, αν δεν είναι μαζί και οι αφέντες τους. Επιπλέον, μην ξεχνάς ότι, ως δούλα, δεν μπορεί να κρατά χρήματα.»

«Δηλαδή, θα της το επιτρέψεις αυτό;» σφύριξε η Θήρνα.

«Ναι. Πιστεύω πως ίσως, όντως, να μας φανεί χρήσιμη. Απ'ό,τι μου έχεις πει κι απ'ό,τι καταλαβαίνω κι ο ίδιος, πρέπει νάναι πολύ ικανή.»

Δεν είναι συνετό αυτό που πας να κάνεις, Λανκόρο! σκέφτηκε η Θήρνα, μα δε μίλησε, γιατί έβλεπε πως δε θα τον μετέπειθε. Είχε πάρει την απόφασή του.

Ο Λανκόρο στράφηκε, πάλι, στη Ναράμια. «Εντάξει,» της είπε. «Θα βγεις από το κελί, φορώντας δουλικά περικάρπια, ως δική μου δούλα.»

«Χαίρομαι που μου δίνεις τη δυνατότητα να βοηθήσω ενάντια σ'αυτό το κακό που απειλεί την πόλη μας,» αποκρίθηκε η Ναράμια, μειδιώντας αχνά.

Σιγά, σκέφτηκε η Θήρνα, *θα μας συγκινήσεις με τη φιλοπατρία σου…*

Κεφάλαιο Εικοστό-Ένατο
—Φυγάδευση—

Επιστρέφοντας το πρωί στην οικία του, ο Φαρλάνο περίμενε ότι μπορεί να είχαν συμβεί πολλά πράγματα, αλλά η εισβολή μιας δολοφόνου δεν ήταν ανάμεσα σ'αυτά.

«Είσαι σίγουρος ότι είχε έρθει για εμένα;» ρώτησε τον αδελφό του, που ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα του καθιστικού και η όψη στο πρόσωπό του φανέρωνε αϋπνία. Μάλλον, δε θα είχε κοιμηθεί, ύστερα από την απρόσμενη επίθεση· πράγμα λογικό και κατανοητό, άλλωστε.

«Ναι.»

Ο Φαρλάνο έκανε πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. Δεν είχε αλλάξει ρούχα ακόμα· φορούσε τα ίδια ρούχα με τα οποία είχε επιστρέψει από το σπίτι της Λαντίρα. Μονάχα την καλοκαιρινή του κάπα είχε βγάλει, ρίχνοντάς την πάνω σε μια πολυθρόνα. Τα μποτοφορεμένα του πόδια ηχούσαν στα σανίδια του πατώματος. «Πώς το ξέρεις;»

«Φώναξε τ'όνομά σου–»

«Είπε *Φαρλάνο*;» Σταμάτησε να βαδίζει, ατενίζοντας τον Αρτάμο.

«*Χαλκοπρόσωπε*, είπε, *ορκίστηκα ότι θα σε σκοτώσω και θα σε σκοτώσω*, ή κάτι τέτοιο.»

Ο Φαρλάνο συνοφρυώθηκε. Περίεργο. Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που είχε ορκιστεί ότι θα τον σκότωνε; Συνήθως, τέτοιους εχθρούς δεν τους άφηνε ζωντανούς για πολύ. «Έπρεπε να την είχες κρατήσει εδώ,» είπε στον αδελφό του, «για να μάθουμε τ'όνομά της.»

«Δε θα προλαβαίναμε· την είχε δαγκώσει το Λό'ορ σου. Ήταν νεκρή. Την ήθελες νεκρή εδώ μέσα; Πώς θα την ξεφορτωνόμασταν, μετά;»

Ίσως να είχε δίκιο ο Αρτάμο, αλλά και πάλι… και πάλι… Ο Φαρλάνο άρχισε, ξανά, να βηματίζει. *Ποια μπορεί να ήταν;*

«Δεν κοιμήθηκα, όταν οι φρουροί έφυγαν,» είπε ο Αρτάμο, βλέποντας ότι ο αδελφός του ήταν σιωπηλός. (*Φαίνεται,* σκέφτηκε ο Φαρλάνο.) «Έμεινα ξάγρυπνος όλη νύχτα, και κατά την αυγή, λίγο προτού έρθεις δηλαδή, θυμήθηκα κάτι… ή έτσι νομίζω. Δεν πιστεύω να κάνω λάθος, αλλά δε μπορώ και να είμαι απόλυτα βέβαιος…»

Ο Φαρλάνο σταμάτησε να βαδίζει. «Τι προσπαθείς να πεις; Τι θυμήθηκες;»

«Πού την έχω ξαναδεί.»

«Τη δολοφόνο;»

«Ναι. Νομίζω πως ήταν ανάμεσα στους επιζώντες του καραβανιού του Βισκάλο Άρντλεθ–»

«*Τι;*» σφύριξε ο Φαρλάνο. «Επέστρεψαν ζωντανοί;»

Ο Αρτάμο μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη. «Αυτή, τουλάχιστον, φαίνεται να επέστρεψε.»

«Είσαι σίγουρος ότι ήταν η ίδια;»

«Σου είπα, απόλυτα βέβαιος δεν μπορώ να είμαι, αλλά…» Οι γραμμές στο μέτωπό του βάθυναν. «Το πρόσωπό της… έμοιαζε πάρα πολύ. Τη θυμάμαι να ορμά εναντίον μας, έφιππη, όταν εκείνη κι οι σύντροφοί της μας έστησαν ενέδρα έξω απ'το δάσος.»

Ο Φαρλάνο κάθισε στην πολυθρόνα όπου είχε ρίξει την κάπα του. «Αν αυτή η γυναίκα είναι, όντως, από τους επιζώντες του καραβανιού, τότε ξέρεις τι πρέπει να κάνουμε, Αρτάμο… Πρέπει να φύγεις, για τις Τρεις Πόλεις.»

Ο Αρτάμο αναστέναξε και ένευσε. Δε φαινόταν η σκέψη να του αρέσει, αλλά, αναμφίβολα, αντιλαμβανόταν ότι ο αδελφός του είχε δίκιο.

«Δε μπορείς να μείνεις εδώ,» συνέχισε ο Φαρλάνο. «Μας βάζεις σε κίνδυνο και τους δύο: και εσένα και εμένα. Και το σχέδιό μας, επίσης.»

«Θα κανονίσεις να με πάρει κάποιο σκάφος;»

«Ναι, το συντομότερο δυνατό. Και θα πάω να επισκεφτώ και τον Σάρκο σήμερα, να μάθω τι έγινε με τους μισθοφόρους του. Αν κι έχω την αίσθηση πως, αφού οι επιζώντες του καραβανιού επέστρεψαν, εκείνοι *δεν* θα επέστρεψαν. Και, δεδομένου ότι τα πράγματα είναι έτσι, δεν μπορώ παρά να μπαίνω σε σκέψεις,

Αρτάμο. Ποιοι είναι αυτοί οι Φλογοκαμένοι που κατάφεραν να κατατροπώσουν *και* εσένα *και* τους απεσταλμένους του Σάρκο;»

«Αρχίζεις να θεωρείς σωστή την υποψία μου; Ότι πρόκειται για ανθρώπους της Αστυνομίας;»

«Ναι,» είπε, σκεπτικά, ο Φαρλάνο, «θα μπορούσαν να είναι άνθρωποι της Αστυνομίας…» Δεν ακουγόταν, όμως, και πολύ βέβαιος.

Για λίγο, έμειναν κι οι δύο σιωπηλοί· και, προτού προλάβει κανένας τους να μιλήσει, η εξώπορτα της οικίας ακούστηκε να χτυπά. Με δύναμη. *ΝΤΟΥΚ! ΝΤΟΥΚ! ΝΤΟΥΚ!*

«Η φρουρά πρέπει να είναι,» υπέθεσε ο Αρτάμο. «Μου το είπαν ότι θα έρχονταν και το πρωί, για να ερευνήσουν το σπίτι: να δουν από πού μπήκε η δολοφόνος.»

«Αυτό το ξέρουμε.» Ο Φαρλάνο κοίταξε προς το παράθυρο, δίπλα απ'το οποίο ο αδελφός του του είχε πει ότι κρεμόταν το σχοινί της γυναίκας (προτού εκείνος το μαζέψει, φυσικά). «Και δε θέλω τους φρουρούς μες στο σπίτι μου.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, καθώς τα χτυπήματα στην εξώπορτα συνεχίζονταν.

«Χαλκοπρόσωπε!» ακούστηκε μια αντρική φωνή απέξω.

Ο Φαρλάνο κατέβηκε τις σκάλες και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Άνοιξέ μας! Από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών είμαστε.»

Από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών; Έμαθαν, λοιπόν, για τον Αρτάμο; Η δολοφόνος τούς το είπε; Αλλά πώς; Την είχε δαγκώσει το Λό'ορ. Εκτός κι αν το ήξεραν από πριν… Όμως, αν το ήξεραν από πριν, γιατί είχαν καθυστερήσει τόσο; Κάτι δεν έδενε εδώ.

«Δε θυμάμαι να περιμένω κανέναν από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών,» φώναξε σ'αυτούς που στέκονταν έξω απ'την πόρτα.

«Θα έπρεπε, όμως. Κρύβεις έναν προδότη Γυρολόγο, σύμφωνα με τις πληροφορίες μας.»

«Οι πληροφορίες σας είναι λανθασμένες. Δε συμβαίνει κάτι τέτοιο.»

«Άνοιξέ μας, να το διαπιστώσουμε!»

«Θα με συγχωρέσετε, αλλά δε βάζω τον οποιονδήποτε στο σπίτι μου, χωρίς καλό λόγο,» δήλωσε ο Φαρλάνο.

«Δεν είμαστε ο οποιοσδήποτε, Χαλκοπρόσωπε, και το ξέρεις!» Η φωνή απέξω είχε, τώρα, αγριέψει. «Άνοιξέ μας, γιατί θα το μετανιώσεις!»

«Αν δεν απατώμαι, μόνο η φρουρά μπορεί να εισβάλει έτσι στο σπίτι ενός πολίτη.»

Ο Φαρλάνο πρόσεξε ότι ο Αρτάμο τον κοίταζε από την κορυφή της σκάλας. Του έκανε νόημα να κατεβεί. Εκείνος δίστασε, αλλά ο Φαρλάνο επέμεινε, συνεχίζοντας να γνέφει, και ο αδελφός του υπάκουσε, καθώς ο άντρας απέξω έλεγε:

«Όπως επιθυμείς, Χαλκοπρόσωπε! Θα φέρουμε τη φρουρά και, τότε, θα μας ανοίξεις, θέλεις δε θέλεις!» Βήματα ακούστηκαν να φεύγουν επάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου.

«Πώς το έμαθαν;» σφύριξε ο Αρτάμο, με πανικόβλητη όψη.

«Δεν ξέρω, αλλά πρέπει να φύγεις. Τώρα.»

Ο Αρτάμο κατένευσε, μη φέρνοντας καμία αντίρρηση, ούτε προτείνοντας κανένα άλλο σχέδιο.

«Πήγαινε στο μπάνιο,» συνέχισε ο Φαρλάνο, «και βγες από το παράθυρο εκεί. Ύστερα, πήγαινε στο σπίτι της Λαντίρα, στη Συνοικία των Ερειπίων.»

Ο Αρτάμο ένευσε, πάλι, κι έκανε να ξεκινήσει, αλλά ο αδελφός του τον έπιασε απ'το μπράτσο. «Περίμενε. Πάρε μαζί σου μια κάπα. Θα σου χρειαστεί η κουκούλα.»

Όπως είχαν υποσχεθεί, οι αλχημιστές της Συντεχνίας των Διαμορφωτών επέστρεψαν μαζί με τη φρουρά, και ο Φαρλάνο –έχοντας, τώρα, αλλάξει ρούχα και φορώντας τη χάλκινή του μάσκα– τους άνοιξε, αφήνοντάς τους να περάσουν. Οι αλχημιστές ήταν τρεις: ένας γηραιότερος, ψηλός και εύσωμος, και δύο νεότεροι, ο ένας στρογγυλοπρόσωπος και μουσάτος κι ο άλλος λιγνός σαν μπαστούνι και μακρυμάλλης. Οι φρουροί που τους συνόδευαν ήταν τέσσερις: τρεις άντρες και μία γυναίκα, η οποία πρέπει να ήταν αρχηγός των υπόλοιπων, και είχε κοντά, καστανά μαλλιά και μικρά χαρακτηριστικά· τα μάτια της έμοιαζαν με κουμπότρυπες.

«Θα μπορούσα να μάθω προς τι ετούτη η αναστάτωση;» τη ρώτησε ο Χαλκοπρόσωπος, στεκόμενος εμπρός της, μέσα στο κεντρικό δωμάτιο του ισογείου, που φωτιζόταν από λυχνίες με γαλάζιες φλόγες και δεν διέθετε παράθυρα, δίνοντας έτσι μια απόκοσμη αίσθηση. Ο αλχημιστής αντιλαμβανόταν ότι η γυναίκα πρέπει να μπορούσε να δει το πρόσωπό της να καθρεπτίζεται, διαστρεβλωμένα, επάνω στη χάλκινή του μάσκα· κι αυτό, είχε παρατηρήσει, αποπροσανατόλιζε πολλούς ανθρώπους.

Δεν ήταν, όμως, η πολεμίστρια που του απάντησε, αλλά ο γηραιότερος της Συντεχνίας των Διαμορφωτών: «Σου είπα ήδη, Χαλκοπρόσωπε: βρισκόμαστε εδώ διότι κρύβεις στην οικία σου έναν προδότη Γυρολόγο.»

«Κι όπως είπα ήδη *εγώ*, πρέπει να κάνετε κάποιο λάθος· δεν κρύβω κανέναν.» Και προς τη γυναίκα της φρουράς: «Έτσι εύκολα αφήνετε τον καθένα να εισβάλλει στα σπίτια των πολιτών της Σερανβέλ;»

«Πάψε, Χαλκοπρόσωπε!» μούγκρισε ο Διαμορφωτής. «Ήρθαμε εδώ για να κάνουμε μια δουλειά, και θα την κάνουμε!»

Σιγή έπεσε, ξαφνικά, ανάμεσα σε όλους· και, μέσα στη σιγή, ο Φαρλάνο έκανε μερικά βήματα, για να σταθεί πρόσωπο με πρόσωπο με τον γηραιότερο των Διαμορφωτών. «Εγώ,» του είπε, «δεν είμαι κατώτερος αλχημιστής της συντεχνίας σου, για να μου μιλάς έτσι. Και τώρα, βρίσκεσαι μέσα στο σπίτι μου· δείξε, λοιπόν, τον δέοντα σεβασμό, γέρο.»

Η όψη του άντρα αγρίεψε, ακούγοντας τα λόγια του Χαλκοπρόσωπου, κι ακόμα περισσότερο ακούγοντας την προσφώνηση *γέρο*. «Δε χρειάζεται να δείχνω κανέναν… *σεβασμό* σ'όποιον κρύβει το πρόσωπό του. Απορώ, δε, πώς κατόρθωσες κι αγόρασες ετούτο το σπίτι και εγκαταστάθηκες στην πόλη. Ανήκε στον αλχημιστή Ναβάρο–»

«Γνωρίζω πολύ καλά σε ποιον ανήκε,» τον διέκοψε ο Φαρλάνο, που δεν είχε αγοράσει την οικία από τον ίδιο τον ιδιοκτήτη, αλλά μέσω ενός μεσάζοντα τον οποίο γνώριζε η Λαντίρα και του τον είχε συστήσει. Ο Ναβάρο ήθελε να φύγει από την Πόλη των Ανοιγμάτων και να πάει να μείνει στα περίχωρα. Απ'ό,τι είχε ακούσει ο Φαρλάνο, ο οργανισμός του χρειαζόταν καθαρό αέρα, εξαιτίας μιας

ασθένειας που είχε πάθει από τους αλχημικούς πειραματισμούς του. «Αλλά δε βρίσκεστε εδώ για να κουβεντιάσουμε σχετικά με αγοροπωλησίες, έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε ο Διαμορφωτής, εξακολουθώντας να τον κοιτάζει με άγριο βλέμμα. «Ήρθαμε για να μας παραδώσεις τον Γυρολόγο που κρύβεις.»

Ο Φαρλάνο έκανε μια αδιάφορη χειρονομία. «Ερευνήστε το σπίτι μου, λοιπόν, για να δείτε ότι δεν κρύβω κανέναν. Προσέξτε, όμως! Δε θέλω να μου ανακατέψετε τα πράγματα, ή ν'αρχίσετε ν'ανοίγετε συρτάρια και μπαούλα… εκτός αν νομίζετε ότι ο φίλος σας είναι σαν τα ξωτικά που λένε ότι κατοικούν στα δάση της Σνεγκ-Μορθ και μπορεί να χωρέσει μέσα σε κουτί!» Γέλασε, κοφτά.

Ο Διαμορφωτής, ωστόσο, δε φάνηκε να το θεωρεί αστείο. Έκανε νόημα στους υπόλοιπους να ξεκινήσουν την έρευνα.

Δύο φρουροί ανέβηκαν τη σκάλα· ο ένας από τους νεότερους αλχημιστές –ο στρογγυλοπρόσωπος με το μούσι– άνοιξε την πόρτα στα δεξιά και ο άλλος –ο λιγνός σαν μπαστούνι– την πόρτα στ'αριστερά· η αρχηγός των φρουρών και ο τελευταίος φρουρός άρχισαν να κατεβαίνουν στο υπόγειο.

«Περιμένετε,» τους προειδοποίησε ο Φαρλάνο· «θα με χρειαστείτε εκεί κάτω.»

«Θα σε *χρειαστούν*, Χαλκοπρόσωπε;» είπε ο γηραιότερος των Διαμορφωτών. «Γιατί;»

Ο Φαρλάνο τον αγνόησε, ακολουθώντας τους δύο φρουρούς και φτάνοντας στο υπόγειο εργαστήριό του. Ο Διαμορφωτής τον πήρε στον κατόπι· τα βαριά του βήματα ακούγονταν επάνω στη σκάλα.

Το Λό'ορ πετάχτηκε από την κρυψώνα του κάτω απ'το λευκοξύλινο τραπέζι, μόλις οι φρουροί κατέβηκαν. Εκείνοι αιφνιδιάστηκαν και τράβηξαν τα σπαθιά τους.

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε ο Φαρλάνο, περνώντας μπροστά τους και πλησιάζοντας το πλάσμα, για να το χαϊδέψει στο κεφάλι, με το χέρι του που φορούσε το πέτρινο δαχτυλίδι, «δε θα σας πειράξει.»

«Έχεις ένα *Λό'ορ* εδώ κάτω, Χαλκοπρόσωπε;» φώναξε ο Διαμορφωτής, στεκόμενος στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας. Έμοιαζε να φοβάται να ζυγώσει περισσότερο.

«Ναι,» αποκρίθηκε, απλά, ο Φαρλάνο. Και προς την αρχηγό των φρουρών: «Διεξάγετε την έρευνά σας, παρακαλώ. Δείτε αν είναι, παρ'ελπίδα, κανένας κρυμμένος εδώ πέρα. Θα ήθελα πολύ κι εγώ να το μάθω!»

Οι φρουροί υπάκουσαν, ψάχνοντας μέσα στο μισοσκότεινο εργαστήριο, ενώ ο Διαμορφωτής εξακολουθούσε να στέκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας, ατενίζοντας με περιέργεια τον Φαρλάνο και το Λό'ορ πλάι του. Αναμφίβολα, αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν ο Χαλκοπρόσωπος να προστάζει αυτό το επικίνδυνο πλάσμα.

Οι φρουροί τελείωσαν την έρευνά τους, και δήλωσαν πως κανείς δεν ήταν κρυμμένος εδώ.

«Αν κάποιος *ήταν* κρυμμένος, θ'άρχιζα να φοβάμαι,» είπε, εύθυμα, ο Φαρλάνο, αγνοώντας το σκοτεινό βλέμμα που του έριξε ο Διαμορφωτής.

Ανέβηκαν τη σκάλα, φτάνοντας, πάλι, στο πρώτο δωμάτιο του σπιτιού, όπου, σύντομα, συγκεντρώθηκαν και οι υπόλοιποι, φρουροί και αλχημιστές, δηλώνοντας όλοι πως δεν είχαν βρει τον καταζητούμενο.

«Αφού τελειώσαμε με τούτο,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος, «θα μπορούσα, τώρα, να μάθω πώς σας πέρασε από το μυαλό ότι εγώ έκρυβα έναν Γυρολόγο μέσα στην οικία μου;»

«Γνωρίζουμε πολύ καλά, Χαλκοπρόσωπε,» του είπε ο γηραιότερος Διαμορφωτής, «πως, χτες βράδυ, ήταν ένας άντρας εδώ–»

«Φυσικά και ήταν. Θα μιλάς για τον φίλο μου, τον Κάρθαλ, ο οποίος είναι περιηγητής και είχε περάσει για να μ'επισκεφτεί. Δυστυχώς, μια *δολοφόνος εισέβαλε στο σπίτι μου*, την ίδια νύχτα, και προσπάθησε να τον σκοτώσει! Αυτό δεν το άκουσες;»

Ο Διαμορφωτής δε φαινόταν να αρέσκεται στο γεγονός ότι ο Φαρλάνο τού μιλούσε στον ενικό και με τέτοιο τρόπο. «Το άκουσα–»

«Πώς, λοιπόν–;»

«Μη με διακόπτεις, Χαλκοπρόσωπε!» γρύλισε ο αλχημιστής. «Άκουσα για τη δολοφόνο που εισέβαλε εδώ, αλλά, επίσης, έχω την

πληροφορία πως ο άντρας ο οποίος την έδωσε στη φρουρά ήταν ένας Γυρολόγος που αναζητάμε.»

«Πώς είναι δυνατόν; Σου είπα, ήταν ο Κάρθαλ.»

«Και πού βρίσκεται αυτός ο Κάρθαλ, τώρα;»

«Έφυγε, με την αυγή. Οφείλω να πω ότι πρέπει να ανησύχησε από την απόπειρα δολοφονίας, όπως ο καθένας θ'ανησυχούσε, άλλωστε.»

«Πολύ… βολικό,» σχολίασε ο Διαμορφωτής.

«Τι θες να πεις; Ότι τον έδιωξα προτού έρθετε να τον βρείτε; Μα, δεν μιλάμε καν για το ίδιο πρόσωπο! Ίσως, απλά, να *μοιάζει* με τον Γυρολόγο που ψάχνετε και ο πληροφοριοδότης σου να έκανε λάθος.»

Τα μάτια του Διαμορφωτή στένεψαν. «Αλήθεια, Χαλκοπρόσωπε, εσύ ποτέ δε μας έχεις δείξει την όψη σου…»

«Το οποίο, νομίζω, είναι δικαίωμά μου. Εκτός αν υπάρχει κανένας νόμος της Σερανβέλ που να λέει πως απαγορεύεται να φοράς μάσκα.»

«Δεν υπάρχει τέτοιος νόμος. Αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα μπορούσες *εσύ* να είσαι ο άντρας που είδαν οι φρουροί χτες βράδυ.»

Ο Φαρλάνο γέλασε. «Είσαι παρανοϊκός, γέρο!»

Ο Διαμορφωτής έγινε πυρ και μανία. Το πρόσωπό του αυλακώθηκε σε κάθε σημείο, και, υψώνοντας το χέρι του για να δείξει τον Χαλκοπρόσωπο, γρύλισε: «*Πρόσεχε πώς μιλάς σε μένα!* Αν δεν ξέρεις ποιος είμαι, τότε καλύτερα να μάθεις!»

«Πολύ ευχαρίστως,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Φαρλάνο, αν και είχε μια υποψία για το ποιος μπορεί να ήταν αυτός ο άντρας. Νόμιζε ότι τον θυμόταν, από παλιά, προτού φύγει από τη Σερανβέλ και ταξιδέψει στις Τρεις Πόλεις· μα δεν μπορούσε να είναι βέβαιος. «Ποιος είσαι;»

«Ονομάζομαι Σαρνάλκο και είμαι ένας από τους τρεις Δευτεροσυντεχνίτες της Συντεχνίας των Διαμορφωτών.»

Σαρνάλκο… Ναι, ο Φαρλάνο τον ήξερε. Τον είχε δει μερικές φορές. Τότε, βέβαια, δεν ήταν Δευτεροσυντεχνίτες, όμως βρισκόταν ανάμεσα στους Διαμορφωτές. «Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε, με μια δόση ειρωνείας στη φωνή του.

«Τώρα,» είπε ο Σαρνάλκο, «μήπως θα επιθυμούσες κι εσύ να μας κάνεις τη χάρη να μας συστηθείς;»

«Όχι.»

«Δεν είναι δική σου η επιλογή, Χαλκοπρόσωπε. Είσαι *ύποπτος*, αυτή τη στιγμή!»

«Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι είμαι ο άντρας που είδανε, τη νύχτα, στο κατώφλι μου;»

«Θες να προστάξω τους φρουρούς να σου βγάλουν τη μάσκα με το ζόρι;» είπε ο Σαρνάλκο.

«Δε θα χρειαστεί,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Χαλκοπρόσωπος. «Γιατί είναι φανερό ότι δεν είμαι αυτός. Ο φίλος μου, ο Κάρθαλ, τραυματίστηκε χτες βράδυ από ένα ξιφίδιο της δολοφόνου, όπως, αναμφίβολα, θα γνωρίζετε–»

«Δεν το γνωρίζω–»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να ρωτήσεις τη φρουρά, Δευτεροσυντεχνίτη Σαρνάλκο,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, και, ανοίγοντας τα κουμπιά του πουκαμίσου του, το παραμέρισε από τους ώμους του, δείχνοντας σε όλους ότι δεν είχε καμία πληγή επάνω του.

Ο Σαρνάλκο μόρφασε. «Θα τη ρωτήσω. Να είσαι βέβαιος γι' αυτό,» υποσχέθηκε, και, στρεφόμενος, βάδισε προς την εξώπορτα της οικίας, ανοίγοντάς την και βγαίνοντας. Οι υπόλοιποι, φρουροί και αλχημιστές, τον ακολούθησαν. Η αρχηγός έκλεισε πίσω της, προτού φύγει τελευταία.

«Νολράκο,» ρώτησε ο Δευτεροσυντεχνίτης τον λιγνό, μακρυμάλλη αλχημιστή, καθώς απομακρύνονταν από την οικία του Χαλκοπρόσωπου, «είσαι σίγουρος πως, όσο παραφυλούσες, δεν είδες κανέναν να φεύγει από το σπίτι;» Προτού πάνε να ειδοποιήσουν τους φρουρούς, ο Σαρνάλκο είχε σκεφτεί ότι θα ήταν συνετό να αφήσει έναν από τους υφισταμένους του πίσω, μήπως ο Χαλκοπρόσωπος προσπαθήσει να φυγαδέψει τον Αρτάμο όσο έλειπαν.

«Ναι, Δευτεροσυντεχνίτη,» απάντησε ο Νολράκο, «κανένας δεν έφυγε και κανένας δεν ήρθε.»

Ή, τουλάχιστον, εκείνος δεν τον είχε πάρει είδηση…

Κεφάλαιο Τριακοστό
—Συναίνεση—

Ο Βισκάλο περίμενε σ'έναν θάλαμο του οικήματος της Συντεχνίας των Διαμορφωτών. Είχε έρθει ο ίδιος να τους πληροφορήσει για το πού βρισκόταν ο προδότης Γυρολόγος· δεν είχε πάει στο Συμβούλιο πρώτα ή σε κάποιον από τους Υπουργούς· γιατί ήθελε η συντεχνία να αισθανθεί υποχρεωμένη προς εκείνον: να του χρωστά ακόμα και κάποια… χάρη, αν ήταν δυνατόν. Εξάλλου, ίσως κάποτε να χρειαζόταν έναν ή δύο Λο'ανθάκ, για να βγάλει από τη μέση κανέναν εξαιρετικά ενοχλητικό αντίπαλο.

Τρεις Διαμορφωτές είχαν σπεύσει αμέσως να πάνε στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, μόλις ο έμπορος τούς έφερε τα νέα, και τώρα ο Βισκάλο περίμενε την επιστροφή τους. Αναμφίβολα, θα έφερναν μαζί τους, αλυσοδεμένο, και τον προδότη Γυρολόγο· και ο Άρντλεθ ήθελε, πραγματικά, να κοιτάξει το πρόσωπο αυτού του ανθρώπου και να τον ρωτήσει *γιατί*. Γιατί είχε επιτεθεί στο καραβάνι του; Ποιος τον είχε βάλει; Ποιος τον είχε κάνει να προδώσει την ίδια τη Σερανβέλ, με τέτοιο τρόπο; Βέβαια, οι Διαμορφωτές θα ήθελαν, επίσης, τις ίδιες απαντήσεις, σκεφτόταν ο Βισκάλο. Δεν ήταν μόνο αυτός που τις ήθελε. *Κι από εκεί έρχεται το κοινό όφελος. Τους βοηθάω εγώ, με βοηθάνε εκείνοι· όλα είναι κύκλος.*

Όταν, όμως, οι τρεις Διαμορφωτές επέστρεψαν, δεν είχαν μαζί τους τον προδότη. Ο Δευτεροσυντεχνίτης Σαρνάλκο στάθηκε αντίκρυ του Βισκάλο, καθώς εκείνος σηκωνόταν από την πολυθρόνα του, και είπε: «Δεν ήταν εκεί.»

«Αποκλείεται!» αποκρίθηκε ο έμπορος, ξαφνιασμένος. «Ο πληροφοριοδότης μου τον είδε στο κατώφλι.»

«Ναι, ο Χαλκοπρόσωπος δεν αρνήθηκε ότι *κάποιος* ήταν στο σπίτι του χτες βράδυ, όταν έγινε η απόπειρα δολοφονίας. Ισχυρίστηκε, όμως, πως επρόκειτο για έναν φίλο του, περιηγητή, ονομαζόμενο Κάρθαλ, ο οποίος έφυγε με την αυγή, τρομαγμένος από τα γεγονότα της νύχτας.»

«Αναμφίβολα, ψεύδεται, Δευτεροσυντεχνίτη,» είπε ο Βισκάλο. «Δε νομίζω πως ο πληροφοριοδότης μου έκανε λάθος, σχετικά με την ταυτότητα του Γυρολόγου.»

Ο Σαρνάλκο ένευσε. «Το ίδιο πιστεύω κι εγώ. Εξάλλου, η περιγραφή που μας δώσατε είναι, όντως, η περιγραφή του Γυρολόγου Αρτάμο, ο οποίος είχε φύγει για τη Δύση, μαζί με έξι Λο'ανθάκ.»

«Τι σκοπεύετε να κάνετε, τώρα, Δευτεροσυντεχνίτη; Η οικία του Χαλκοπρόσωπου ερευνήθηκε;»

«Σαφώς και ερευνήθηκε. Από τη φρουρά, μάλιστα. Ο Φλογοκαμένος δε μας άφηνε να μπούμε αλλιώς, λέγοντας πως δεν είχαμε δικαίωμα να εισβάλουμε στο σπίτι του. Επομένως, αναγκαστήκαμε να πάμε να φωνάξουμε τους φρουρούς που περιπολούσαν τους δρόμους εκείνη την ώρα.»

«Μήπως τότε ήταν που ο Χαλκοπρόσωπος έδιωξε αυτόν τον Αρτάμο από την οικία; Μήπως τον φυγάδεψε όσο λείπατε;»

Ο Σαρνάλκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είχα αφήσει πίσω τον μαθητευόμενό μου, Νολράκο» –έριξε μια ματιά στον λιγνό, μακρυμάλλη νεαρό πλάι του–, «και δεν είδε κανέναν να μπαίνει ή να βγαίνει από το σπίτι.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βισκάλο, παραξενεμένος. Πώς ήταν δυνατόν ο Χαλκοπρόσωπος να είχε μάθει ότι θα έρχονταν για τον Γυρολόγο; αναρωτήθηκε. «Δευτεροσυντεχνίτη,» ρώτησε, «έχετε σκεφτεί ότι μπορεί ο ίδιος ο Χαλκοπρόσωπος να είναι ο προδότης; Αν ήμουν στη θέση σας, θα του ζητούσα να βγάλει τη μάσκα του.»

Ο Σαρνάλκο ένευσε. «Το σκέφτηκα, κύριε Βισκάλο, και του το ζήτησα. Ασφαλώς, αρνήθηκε. Όμως είπε πως ο… φίλος του είχε τραυματιστεί στον ώμο από τη δολοφόνο, και μας έδειξε, τότε, τους δικούς του ώμους, κανένας απ'τους οποίους δεν είχε τραύμα επάνω του.»

«Θα μπορούσε να είχε χρησιμοποιήσει κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα, για να κρύψει την πληγή ή να τη θεραπεύσει…»

«Δεν υπάρχει αλχημικό παρασκεύασμα που να θεραπεύει τραύματα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, δυστυχώς.»

«Και τι σκοπεύετε, τώρα, να κάνετε;» ρώτησε ο Βισκάλο.

«Θα συζητήσουμε το θέμα και θα αποφασίσουμε. Σας ευχαριστούμε θερμά για την πληροφορία που μας δώσατε, κύριε Βισκάλο. Δε θα το ξεχάσουμε.» Έκλινε ελαφρώς το κεφάλι και έτεινε το χέρι του προς τον έμπορο.

Το ελπίζω, σκέφτηκε ο Βισκάλο. *Το ελπίζω να μην το ξεχάσετε.* «Υποχρέωσή μου,» αποκρίθηκε, ευγενικά, καθώς αντάλλασσε μια δυνατή χειραψία με τον αλχημιστή και έκλινε κι εκείνος το κεφάλι.

Κατόπιν, έφυγε από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών, προς αναζήτηση της μεγάλης κόρης του Νολράκο, Θήρνα Πτεράργυρης. Ύστερα από τις πληροφορίες που του είχε δώσει ο Θόρλο, πίστευε ότι θα είχε πολλά να συζητήσει μαζί της.

Η Ναράμια είχε εξαφανιστεί από τότε που τσακώθηκε με την Πτεράργυρη. Δεν είχε επιστρέψει καθόλου στον *Μαύρο Πέλεκυ* όλο το απόγευμα, ούτε το βράδυ. Και σήμερα το πρωί, πάλι, άφαντη ήταν. Ο Δάρφο είχε κατεβεί στην τραπεζαρία με την αυγή, μήπως τη δει σε κάποιο από τα τραπέζια· μάταια, όμως· η τυχοδιώκτρια δεν ήταν πουθενά. Και πού μπορούσε να είχε πάει; Τι είχε στο μυαλό της; Δεν είχε σκεφτεί ότι εκείνος θ'ανησυχούσε; Κι αν της είχε συμβεί κάτι; Αν οι φονιάδες του Σάρκο την είχαν βρει;

Κάτι μού θυμίζει αυτό, σκέφτηκε ο Δάρφο, καθισμένος σ'ένα τραπέζι και πίνοντας, αργά, μια γουλιά απ'το τσάι του. *Κάτι μού θυμίζει. Μακάρι μόνο να μην έχεις, πάλι, καταλήξει μέσα στα Ανοίγματα, Ναράμια… Μα τη Φλόγα, έπρεπε να μου είχες πει πού σκόπευες να πας!*

Ο Λούντρινχ είχε υψωθεί για τα καλά στον ουρανό και ο Βάνσπαρχ είχε αρχίσει να κάνει την εμφάνισή του στον δυτικό ορίζοντα (πράγμα το οποίο ο Δάρφο, ασφαλώς, αδυνατούσε να δει, βρισκόμενος μέσα στην τραπεζαρία του *Μαύρου Πέλεκυ* όπως

ήταν), όταν μια γνώριμη φιγούρα πέρασε το κατώφλι του πανδοχείου, συνοδευόμενη από δύο σωματοφύλακες, έναν δεξιά κι έναν αριστερά της. Κι οι δυο πρέπει να ήταν δούλοι, αν έκρινε κανείς από τα περικάρπιά τους. Κι οι δυο είχαν τα κεφάλια τους ξυρισμένα, και τα πρόσωπά τους επίσης. Απ'τις ζώνες τους κρέμονταν πλατυλέπιδα ξίφη, και οι πανοπλίες τους ήταν φτιαγμένες από σκληρό, βρασμένο δέρμα.

Ο Βισκάλο Άρντλεθ, παρατήρησε ο Δάρφο, κοιτάζοντας τον καλοντυμένο άντρα ανάμεσά τους. *Ποιος κακός άνεμος τον έφερε αυτόν εδώ; Κάποιον ψάχνει, σίγουρα…* σκέφτηκε, βλέποντας πως η ματιά του εμπόρου ερευνούσε την τραπεζαρία απ'άκρη σ'άκρη…

…και, τελικά, σταμάτησε στον Δάρφο. *Εμένα; Για μένα βγήκε ολόκληρος Βισκάλο Άρντλεθ από την Άρχουσα Συνοικία και ήρθε στα καταγώγια της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους; Παράξενο… και ενδιαφέρον.* Ή ίσως και να μην ήταν τόσο παράξενο. Ο Άρντλεθ, αναμφίβολα, θα ήθελε να μάθει τι είχε συμβεί στο καραβάνι του, και, μάλλον, είχε έρθει εδώ για να πάρει πληροφορίες. Πάντως, ο Δάρφο πίστευε ότι, κανονικά, ο Βισκάλο θα έστελνε κάποιον άνθρωπό του για να φέρει *εκείνον* στην οικία του.

Ο έμπορος τον πλησίασε, πλαισιωμένος από τους σωματοφύλακές του.

«Κύριε Άρντλεθ,» τον χαιρέτησε ο Δάρφο, με το επαγγελματικό του ύφος, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του, «καλή σας ημέρα.»

«Καλημέρα, Δάρφο,» αποκρίθηκε ο Βισκάλο, κάνοντάς του νόημα να ξανακαθίσει και καθίζοντας κι ο ίδιος. Οι σωματοφύλακές του παρέμειναν όρθιοι, με τα χέρια τους σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Δάρφο υπάκουσε, και είπε: «Θα έχετε μάθει τι συνέβη στο καραβάνι, υποθέτω…»

«Τα έμαθα. Και τα γεγονότα είναι, ομολογουμένως, σοκαριστικά.»

«Θα επιθυμούσατε κάτι από εμένα;» ρώτησε ο Δάρφο.

«Η αλήθεια είναι πως δεν ήρθα εδώ ψάχνοντας για σένα, Δάρφο,» παραδέχτηκε ο Βισκάλο, «αλλά για τη Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Δε βρίσκεται εδώ, τώρα.»

«Το παρατήρησα. Αλλά γνωρίζω πως τη βλέπεις, έτσι δεν είναι;»

«Εξαρτάται τι εννοείτε. Δεν εργάζομαι, πλέον, για τους Πτεράργυρους, αν εννοείτε αυτό.»

«Όχι, δεν εννοώ αυτό. Συναντιέστε, όμως, εδώ, στον *Μαύρο Πέλεκυ*, σωστά;»

«Ναι,» είπε ο Δάρφο, «έχουμε συναντηθεί.»

«Θα ξανασυναντηθείτε σήμερα;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν γνωρίζω, κύριε Άρντλεθ. Η κυρία Πτεράργυρη δεν είπε κάτι, την τελευταία φορά που την είδα.»

«Αν η μνήμη σου χρειάζεται μια κάποια… *αφορμή* για να λειτουργήσει, θα μπορούσα να σου προσφέρω αυτή την αφορμή,» προθυμοποιήθηκε ο Βισκάλο, αναφερόμενος, ασφαλώς, σε δωροδοκία, όπως εύκολα καταλάβαινε ο Δάρφο.

«Σας λέω αλήθεια: δεν γνώριζε πότε θα ξαναδώ την κυρία Πτεράργυρη. Όταν τη δω, όμως, θα θέλατε, ίσως, να της μεταφέρω κάποιο μήνυμα από εσάς;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βισκάλο, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του· «θα προτιμούσα να της μιλήσω ο ίδιος.» Και αποχώρησε από τον *Μαύρο Πέλεκυ*, μαζί με τους σωματοφύλακές του.

Ο Δάρφο ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του, κοιτάζοντάς τους να φεύγουν. *Μάλιστα,* σκέφτηκε. *Τώρα, θα έχουμε και τον κύριο Βισκάλο στην πλάτη μας. Αναρωτιέμαι, τελικά, ποιος είναι ο* δικός μου *ρόλος σ'όλα τούτα.* Ίσως να είχε κάνει λάθος που μίλησε στον Άρντλεθ όπως του μίλησε. Ίσως θα έπρεπε να του είχε ζητήσει δουλειά.

Τέλος πάντων, θα υπήρχε χρόνος γι'αυτό. Προς το παρόν, ήθελε να βρει τη Ναράμια: να μάθει τι της είχε συμβεί και δεν είχε επιστρέψει καθόλου στο πανδοχείο. Αφήνοντας την κούπα του στο τραπέζι, ανέβηκε τις σκάλες του *Μαύρου Πέλεκυ* και πήγε στο δωμάτιο του Μαράνκο. Θα έπαιρνε το πρώτο (και μοναδικό) μέλος της μισθοφορικής του ομάδας και θα τριγύριζε στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους και στο Μεγάλο Παζάρι, ελπίζοντας πως θα άκουγε καμια ενδιαφέρουσα φήμη, η οποία μπορεί να τον οδηγούσε στη Ναράμια, ή, ίσως, σε κάποια δουλειά. Σίγουρα, χρειαζόταν χρήματα τώρα, περισσότερο από ποτέ. Οι οικονομίες του δε θα του έφταναν για πάντα, έτσι όπως πήγαινε, από τη μια πανωλεθρία στην άλλη.

Ο Πάλρο αιφνιδιάστηκε από τη μεσημεριανή επίσκεψη, όχι, φυσικά, εξαιτίας του Νολράκο, αλλά εξαιτίας της μεγάλης του κόρης και του μελαχρινού άντρα ο οποίος ήρθε μαζί τους και συστήθηκε ως Λανκόρο, δηλώνοντας επίσης πως ενεργούσε υπό τις προσταγές του Υπουργικού Συμβουλίου της Σερανβέλ. Η έκπληξη του Υπόκαρδου ήταν φανερή στην όψη και στα μάτια του.

Φίλε μου, σκέφτηκε ο Νολράκο, κοιτάζοντάς τον, *δεν πρόκειται να σου αρέσει καθόλου αυτό που πρόκειται να σου ζητήσουμε. Αλλά, δυστυχώς, είναι απαραίτητο.* «Μας συγχωρείς που ερχόμαστε, πάλι, μεσημέρι, Πάλρο, όμως ετούτη η συζήτηση δεν μπορούσε να περιμένει.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Καθίστε. Αυτή τη φορά, δεν είχα αρχίσει να τρώω, εξάλλου.»

Ο Νολράκο, η Θήρνα, και ο Λανκόρο κάθισαν στις τρεις καρέκλες μπροστά από το γραφείο του Υπόκαρδου. Ο ίδιος κάθισε πίσω από το γραφείο, στην πολυθρόνα που βρισκόταν εκεί, και έκανε νόημα στην υπηρέτρια να κεράσει κάτι τους επισκέπτες. «Τι θα πάρετε;» τους ρώτησε εκείνη.

«Ένα ποτήρι νερό,» είπε ο Νολράκο, και η Θήρνα ένευσε, λέγοντας: «Κι εγώ το ίδιο.»

«Λεμονάδα έχετε;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Ασφαλώς, κύριε,» αποκρίθηκε η κοπέλα, και τους σερβίρισε τα ποτά τους. Ο Πάλρο, που είχε ήδη ένα ποτήρι κρασί κοντά του, της έκανε νόημα να φύγει.

«Να υποθέσω πως ήρθατε να μου μιλήσετε για το… μήνυμα που έλαβα;» ρώτησε, πίνοντας μια γουλιά.

«Ακριβώς, κύριε,» είπε ο Λανκόρο. «Θέλουμε να ζητήσουμε τη βοήθειά σας.»

Ο Πάλρο ύψωσε τα φρύδια του, απορημένος. «Τη δική μου βοήθεια; Σε τι πράγμα θα μπορούσα να σας βοηθήσω;»

«Όπως θα γνωρίζετε, πολλοί έμποροι της Σερανβέλ έχουν υποστεί τρομερές καταστροφές. Ο κύριος Νολράκο, από εδώ, έχασε ένα πλοίο και δύο καραβάνια· η κυρία Σαμάλθα Πυρόφθαλμη έχασε ένα

καραβάνι στην Έρσαγκμορ· η κυρία Ρανάμη Εξαδάκτυλη έχασε ένα σκάφος μέσα στις ίδιες τις Μεγάλες Αποβάθρες της πόλης· και ο κύριος Βισκάλο Άρντλεθ έχασε ένα καραβάνι κοντά στα σύνορα του Βασιλείου Πάρντβακ. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, υποθέτουμε πως είχε υπάρξει προειδοποίηση παρόμοια με τη δική σας. Ή, μάλλον, μόνο στις τρεις τελευταίες περιπτώσεις το υποθέτουμε, γιατί για την πρώτη περίπτωση –την περίπτωση του κυρίου Πτεράργυρου– είμαστε βέβαιοι. Κι αυτό είναι το πρόβλημα: ότι κανένας από τους άλλους εμπόρους δεν έχει έρθει σε μας, για να μας δείξει κάποιο μήνυμα που έλαβε· ούτε εμείς έχουμε ανακαλύψει κάποιο τέτοιο μήνυμα, ώστε να πάμε και να μιλήσουμε με τον έμπορο που το έλαβε. Απ'όσο γνωρίζουμε, μπορεί να μην έχουν λάβει καθόλου μηνύματα, ή ίσως να έχουν λόγο να τα κρύβουν. Πιθανότατα φοβούνται, ή μπορεί να προσπαθούν οι ίδιοι να βρουν μια λύση στην υπόθεση.

»Εμείς, όμως, δεδομένων των πληροφοριών και των στοιχείων που έχουμε στα χέρια μας, πιστεύουμε ότι μπορούμε *πραγματικά* να λύσουμε την υπόθεση, όχι μονάχα για έναν από τους Σερανβέλιους εμπόρους, αλλά για *όλους*, εφόσον είναι, πλέον, φανερό ότι όλοι απειλούνται και, κατά συνέπεια, η ίδια η πόλη.» Ο Λανκόρο ήπιε μια γουλιά λεμονάδα, για να υγράνει το στόμα του, και συνέχισε: «Ωστόσο, για να παγιδέψουμε τους κακοποιούς, χρειαζόμαστε ένα δόλωμα. Ο κύριος Νολράκο, που γνωρίζουμε ότι δεχόταν απειλητικά μηνύματα, δυστυχώς δεν δέχεται άλλα πλέον, καθώς, ύστερα από τόσες πανωλεθρίες, έχει βγει από το μεγάλο εμπορικό παιχνίδι. Εσείς, όμως, κύριε Υπόκαρδε, εξακολουθείτε να βρίσκεστε μέσα στο παιχνίδι, μην έχοντας υποστεί καμία απολύτως καταστροφή, *και* μόλις δεχτήκατε ένα από τα μηνύματα των εχθρών μας. Είστε ακριβώς αυτό που χρειαζόμαστε.»

Ο Πάλρο είχε γίνει λιγάκι χλομός, παρατήρησε ο Νολράκο, καθώς τον έβλεπε να σηκώνει το ποτήρι του και να τελειώνει, με μία γουλιά, το κρασί του. «Θέλετε, δηλαδή, να κάνω το δόλωμα,» είπε.

«Κοντολογίς, ναι,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο.

«Με βάζετε σε πολύ δύσκολη θέση, οφείλω να ομολογήσω… Τι… τι *ακριβώς* επιθυμείτε να κάνω, κύριε Λανκόρο;»

«Αυτό που σας ζητάει το μήνυμα.»

Ο Πάλρο τράβηξε ένα συρτάρι του γραφείου του και πήρε από εκεί την ανώνυμη επιστολή, ξετυλίγοντάς την, με τα δύο χέρια, και διαβάζοντας: «‘Θα μας συναντήσεις –μόνος σου– στο πανδοχείο ‘*Το Δέντρο*’, δύο ημέρες αφότου λάβεις ετούτο το μήνυμα.’»

«Δηλαδή,» είπε ο Λανκόρο, «αύριο.»

«Δε διευκρινίζει, όμως, αν πρέπει να πάω το πρωί ή το βράδυ,» παρατήρησε ο Πάλρο. «Κι επίσης, προειδοποιεί: ‘Σε περίπτωση που αρνηθείς να μας συναντήσεις –ή, *σε περίπτωση που προσπαθήσεις να μας κάνεις τον έξυπνο*–, να ξέρεις ότι μεγάλη καταστροφή θα σε βρει.’»

«Αυτό,» είπε ο Λανκόρο, «θα πρέπει να το αγνοήσουμε.»

«Ασφαλώς…» αποκρίθηκε, στεγνά, ο Πάλρο, και άφησε την επιστολή επάνω στο γραφείο, για να τυλιχτεί από μόνη της. «Ωστόσο, εξακολουθεί να μη διευκρινίζει ποια ώρα της ημέρας πρέπει να πάω.»

«Εσείς ποια ώρα θα πηγαίνατε, αν δεν ήμασταν εμείς εδώ για να σας πούμε;»

«Δεν ξέρω αν θα πήγαινα καν.»

«Ας υποθέσουμε ότι θα πηγαίνατε.»

Ο Πάλρο ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω… Πρωί, υποθέτω. Το πρωί είναι, συνήθως, κανείς πιο ασφαλής.»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Αυτό, μάλλον, θα σκέφτηκαν κι οι εχθροί μας. Ωστόσο, είμαι βέβαιος πως θα περιμένουν εκεί ολόκληρη την ημέρα. Επομένως, θα παρουσιαστείτε βράδυ.»

«Και τι θα γίνει μετά; Αντιλαμβάνεστε, βέβαια, ότι θα βάλω τη ζωή μου σε μεγάλο κίνδυνο! Αυτοί οι παλαβοί μπορεί να με σκοτώσουν, άμα καταλάβουν ότι πρόκειται για απάτη.»

«Δε θα προλάβουν να αντιδράσουν, κύριε Πάλρο,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, με καθησυχαστικό τόνο. «Θα έχουμε ανθρώπους μας παντού.»

Τα καταφέρνει να μοιάζει ψύχραιμος, παρατήρησε η Θήρνα, λοξοκοιτάζοντας τον πράκτορα του Συμβουλίου, *ακόμα κι όταν, στην πραγματικότητα, δεν μπορεί να είναι βέβαιος για τίποτα.* Αναρωτιόταν αν η Αστυνομία θα τους βοηθούσε, τελικά, να στήσουν ετούτη την παγίδα, ή όχι. Δεν είχε μιλήσει, ώς τώρα, στον ιδιοκτήτη του *Αλλοτινού Στεκιού*, αλλά σκόπευε να το κάνει,

σύντομα· εκτός αν η Αστυνομία επικοινωνούσε πρώτη μαζί της… όπως όφειλε, άλλωστε. Τι σόι υποστήριξη ήταν αυτή που πρόσφερε στα μέλη της;

Τα ομολογουμένως παχιά μάγουλα του Πάλρο αναδεύτηκαν, καθώς συλλογιζόταν τα λόγια του Λανκόρο. Τελικά, ρώτησε: «Θα είναι κανένας μαζί μου, ή θα είμαι μόνος μου μπροστά στους κακοποιούς;»

«Αν δε λαθεύω, το μήνυμα λέει να είστε μόνος,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο.

Ο Πάλρο ξανακοίταξε την επιστολή. «Ναι, πράγματι, το λέει…» μουρμούρισε.

«Δε θα θέλαμε, λοιπόν, να τους κινήσουμε τις υποψίες. Θα δράσουμε την τελευταία στιγμή, μόλις φανερωθούν, και θα τους πιάσουμε.»

Ο Πάλρο αναστέναξε κι ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα.

«Θα μας βοηθήσετε;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Είστε σίγουροι πως δεν υπάρχει κάποια άλλη λύση;» αντερώτησε ο Υπόκαρδος.

«Αυτή τη στιγμή, δεν έχουμε άλλο τρόπο για να τους πιάσουμε. Και νομίζω πως θα ήταν καλό να κάνουμε κάτι *τώρα*, προτού συμβούν περισσότερες καταστροφές. Επίσης,» τόνισε ο πράκτορας του Συμβουλίου, «μην ξεχνάτε, κύριε Υπόκαρδε, πως η επόμενη πανωλεθρία πιθανώς να βρει εσάς. Εκτός, βέβαια, αν σκέφτεστε να υπακούσετε τους εκβιαστές.»

Ο Πάλρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε σκοπεύω να το κάνω αυτό…» Ωστόσο, η έκφρασή του ήταν φοβισμένη.

«Έχουμε, λοιπόν, τη συναίνεσή σας;»

Ο Υπόκαρδος δίστασε για λίγο, έχοντας τα χείλη του σφιγμένα, σκεπτικός. Σταγόνες ιδρώτα γυάλιζαν στο μέτωπό του. «Εντάξει,» δήλωσε, «θα το κάνω. Θα κάνω το δόλωμα για σας.»

«Σ'ευχαριστούμε, Πάλρο,» του είπε ο Νολράκο. «Καταλαβαίνουμε όλοι ότι δεν είναι εύκολο αυτό που σου ζητάμε.»

«Πρέπει να γίνει, όμως. Ο κύριος Λανκόρο έχει δίκιο: πρέπει να γίνει. Το ζήτημα αφορά κάθε έμπορο μέσα στη Σερανβέλ. Ολόκληρη την Πόλη των Ανοιγμάτων.» Τώρα, η φωνή του Πάλρο

Υπόκαρδου ήταν πιο σταθερή, και το βλέμμα του επίσης. Είχε πάρει την απόφασή του. Μπορεί στην αρχή να δίσταζε, αλλά, αφότου είχε δηλώσει πως θα έκανε κάτι, δε θα υποχωρούσε· θα προχωρούσε ώς το τέλος, είτε το τέλος αποδεικνυόταν καλό είτε κακό. Και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, όλοι μέσα στο δωμάτιο πίστευαν πως θα αποδεικνυόταν καλό: πως θα έβρισκαν ποιοι κρύβονταν πίσω από τις επιθέσεις κατά των Σερανβέλιων εμπόρων και θα τους κατατρόπωναν, μια για πάντα· θα έκοβαν το κακό από τη ρίζα, ώστε να μην απλώσει τα κλωνάρια του ποτέ ξανά.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πρώτο
—Ανακάλυψη—

Βγαίνοντας από την οικία του Πάλρο Υπόκαρδου, ο κύριος Λανκόρο τούς είπε πως θα πήγαινε σπίτι του, για να δει τι γινόταν η Ναράμια, που, αφότου της φορούσαν τα δουλικά περικάρπια, η φρουρά είχε διαταγές να τη στείλει εκεί, αφήνοντάς τη στη φύλαξη του υπηρέτη του.

Η Θήρνα ένευσε, καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της Άρχουσας Συνοικίας για να βγουν στη μεγάλη Οδό του Ευφυούς. «Εμείς θα είμαστε στους Περίδετους, σε περίπτωση που μας χρειαστείς. Πότε θα ξανασυναντηθούμε;»

«Αύριο το πρωί;»

«Ναι, κι εγώ νομίζω πως αύριο το πρωί θα ήταν καλά,» είπε η Θήρνα, και χώρισαν. Εκείνη κι ο πατέρας της μπήκαν στον Μεγάλο Κήπο, για να περάσουν τη Χρυσή Γέφυρα και, φτάνοντας στη νότια όχθη του Σίλμεργκιθ, να κατευθυνθούν προς την οικία Περίδετων.

Ο Λανκόρο συνέχισε να βαδίζει βόρεια επί της Οδού του Ευφυούς, νιώθοντας τους μεσημεριανούς ήλιους να καίνε το κεφάλι του. Στη ζώνη του είχε περασμένο ένα λευκό καπέλο, το οποίο, τώρα, τράβηξε και φόρεσε. Οι δρόμοι γύρω του ήταν ήσυχοι, καθώς περπατούσε· ο κόσμος μαζευόταν στα σπίτια του, για να κρυφτεί από τα δύο φλογερά μάτια που τον ατένιζαν από τους αιθέρες.

Ο Λανκόρο έστριψε στην Οδό του Πονηρού και την ακολούθησε ώς το τέλος, περνώντας από τα φυλάκια στο Ρόπαλο και βγαίνοντας στην Οδό της Μούχλας. Εκεί, έστριψε σ’ένα άλλο σημείο, για να μπει στη Συνοικία των Ερειπίων –όπου, παραδόξως, οι σκιές έμοιαζαν πιο δροσερές και το μέρος πιο γαλήνιο– και να φτάσει, τελικά, στη μονώροφη οικία του, η οποία ήταν λαξεμένη, από πάνω ώς κάτω, με μορφές που θύμιζαν φαντάσματα. Ο Λανκόρο

αναρωτήθηκε, για μια στιγμή, ποιος μπορεί να είχε σκεφτεί να λαξέψει το σπίτι έτσι. Αναμφίβολα, κάποιος εκκεντρικός ευγενής ή καλλιτέχνης του μακρινού παρελθόντος.

Ανοίγοντας την πόρτα, μπήκε στην ανακουφιστική δροσιά μέσα.

Τα περικάρπια των δούλων της Σερανβέλ φτιάχνονταν –πού άλλου;– στη Συνοικία του Δούλου· ακόμα κι οι δούλοι που αγοράζονταν κατευθείαν από το Δουλοπάζαρο –τους οποίους, συνήθως, έφερναν πειρατές και δουλέμποροι από έξω– έπρεπε να έρθουν εδώ –ή, μάλλον, να τους φέρουν οι αφέντες τους–, για να τους περάσουν δουλικά περικάρπια. Οι τεχνίτες που τα έφτιαχναν ήταν ειδικοί σ'αυτή τη δουλειά, και λεγόταν, μάλιστα, πως χρησιμοποιούσαν και αλχημικές ενώσεις μέσα στο σίδερο, προκειμένου να το κάνουν πιο ανθεκτικό και εξαιρετικά δύσκολο να κοπεί. (Και, ασφαλώς, το να κόψει κανείς δουλικά περικάρπια, χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου ή πριν τη λήξη της καταναγκαστικής υπηρεσίας, θεωρείτο έγκλημα στην Πόλη των Ανοιγμάτων και τιμωρείτο πολύ αυστηρά.)

Τα περικάρπια είχαν χαραγμένα επάνω τους πέντε βασικά στοιχεία: ένα *Σ*, που έδειχνε ότι ο δούλος ήταν Σερανβέλιος· το όνομα του δούλου· την ημερομηνία έναρξης της καταναγκαστικής υπηρεσίας· την ημερομηνία λήξης αυτής· και το όνομα του κυρίου του δούλου. Σε περιπτώσεις ισόβιας δουλείας, παραλείπετο το τέταρτο από τα παραπάνω στοιχεία.

Τα περικάρπια της Ναράμια έγραφαν (εκτός από το *Σ*) το όνομά της, τη σημερινή ημερομηνία ως ημερομηνία έναρξης, το τέλος του καλοκαιριού ως ημερομηνία λήξης, και το όνομα ΛΑΝΚΟΡΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ. Η τυχοδιώκτρια απεχθανόταν να τα βλέπει επάνω στους καρπούς της, μα ήξερε πως δεν είχε άλλη επιλογή. Ήταν ή αυτά ή το κελί· και το κελί δε θα το διάλεγε ποτέ.

Οι φρουροί των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας την είχαν συνοδέψει μέχρι τη Συνοικία του Δούλου και την είχαν οδηγήσει σ'ένα οίκημα όπου υπήρχαν αναμμένα καμίνια και η θερμότητα ήταν ανυπόφορη. Εκεί, ένας άντρας έφτιαξε τα περικάρπιά της,

σύμφωνα με τις οδηγίες των φρουρών, και τα πέρασε στα χέρια της, ενώ εκείνη ίδρωνε απ'το κεφάλι ώς τις πατούσες και αισθανόταν την τελευταία αράχνη να δαγκώνει το είναι της και να στέλνει κύματα πόνου σ'όλο της το σώμα, σαν να είχε εξοργιστεί που η Ναράμια είχε σκοτώσει τις δύο αδελφές της.

Όταν ετούτη η δυσάρεστη διαδικασία τελείωσε, οι φρουροί την έβγαλαν από το οίκημα (τώρα, στο δρόμο, η μεσημεριανή ζέστη του καλοκαιριού έμοιαζε ευλογημένα δροσερή) και την οδήγησαν στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας, όπου την παρέλαβε μια πολεμίστρια, ζητώντας της να την ακολουθήσει. Η Ναράμια υπάκουσε σιωπηλά, αλλά, αφότου προσπέρασαν τις Αποβάθρες Σανράφ και τη Γέφυρα Νόλμα, μπαίνοντας στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, δεν μπόρεσε παρά να ρωτήσει: «Πού πηγαίνουμε;»

«Στο σπίτι του κυρίου Λανκόρο,» αποκρίθηκε η φρουρός, με ουδέτερη φωνή.

Η Ναράμια παραξενεύτηκε· δεν περίμενε το σπίτι αυτού του διοικητή να ήταν σε τούτα τα κακόφημα μέρη.

Δεν σταμάτησαν, όμως, στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες· τις προσπέρασαν κι αυτές, φτάνοντας στη Δυτική Γέφυρα, την τελευταία γέφυρα της Σερανβέλ, και διασχίζοντάς την. Κοιτάζοντας προς τα δυτικά, η Ναράμια μπορούσε να δει από εδώ τα περίχωρα της πόλης ν'απλώνονται ώς τα πέρατα του ορίζοντα· και, φυσικά, παρατήρησε ότι πολλά απ'αυτά τα μέρη ήταν φανερά πυρπολημένα. *Κι* εγώ *ευθύνομαι για τούτη την καταστροφή,* σκέφτηκε, νιώθοντας κάποιες τύψεις να τη χτυπούν, σαν ξαφνικά δαγκώματα του αραχνοφανούς εσωδερμικού άλγους. Δεν ήθελε ποτέ να κάψει τόσα στρέμματα γης και τόσα σπίτια και επαύλεις. Ήθελε μονάχα να κάνει τη δουλειά που της ζήτησε ο μυστηριώδης αλχημιστής με τη χάλκινη μάσκα: να καταστρέψει το καραβάνι του Νολράκο Πτεράργυρου, ώστε να παραλάβει, μετά, την αμοιβή της: τη θεραπεία που έψαχνε σ'όλη της τη ζωή. Όμως το κακό είχε, δυστυχώς, γίνει…

Η Ναράμια κατέβηκε από τη Δυτική Γέφυρα μαζί με τη φρουρό, και βάδισαν επί της Οδού της Μούχλας. Σε κάποιο σημείο, έστριψαν και μπήκαν στη Συνοικία των Ερειπίων, για να καταλήξουν σ'ένα μονώροφο σπίτι που οι εξωτερικοί του τοίχοι ήταν γεμάτοι με λαξεμένες μορφές: στραβά πρόσωπα και σώματα,

με εξίσου στραβά χέρια και αταίριαστα μάτια, μύτες, και στόματα. *Σαν εφιάλτης*... σκέφτηκε η Ναράμια, και ρώτησε: «Εδώ μένει ο κύριος Λανκόρο;»

«Ναι,» απάντησε η συνοδός της, και χτύπησε την πόρτα.

Ένας άντρας –τουλάχιστον σαραντάρης, έκρινε η Ναράμια– άνοιξε, κοιτάζοντας τη φρουρό, όχι με έκπληξη, αλλά σαν να την είχε ξαναδεί κάμποσες φορές. Την ήξερε.

«Κύριε Πάλρο,» είπε εκείνη, «ετούτη η δούλα ανήκει στον κύριο Λανκόρο.»

Ο Πάλρο –που, μάλλον, ήταν υπηρέτης του σπιτιού, υπέθεσε η Ναράμια– κοίταξε την τυχοδιώκτρια απ'την κορφή ώς τα νύχια. «Ο κύριος δεν βρίσκεται εδώ, αυτή τη στιγμή,» είπε. «Αφήστε την, όμως, μαζί μου.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η φρουρός, «ο κύριος Λανκόρο το είπε ότι θα έλειπε και ζήτησε να την αφήσουμε σ'εσάς. Καλή σας ημέρα.» Έκλινε το κεφάλι και έφυγε.

Ο Πάλρο έκανε νόημα στη Ναράμια να περάσει, κι εκείνη υπάκουσε, μπαίνοντας σ'ένα όμορφα στολισμένο καθιστικό, όπου υπήρχαν, όφειλε να ομολογήσει, παραπάνω από αρκετές παλιές μεγάλες λάμπες. *Τι κάνει ο Λανκόρο, συλλογή;*

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ρώτησε ο Πάλρο.

«Ναράμια.»

«Ακολούθησέ με, Ναράμια· θα σε πάω στο δωμάτιό σου.»

Η τυχοδιώκτρια υπάκουσε, πάλι, και ο υπηρέτης την οδήγησε σ'ένα μικρό δωμάτιο στο ισόγειο, το οποίο πρέπει να είχαν για τους φιλοξενούμενους, γιατί περιείχε κρεβάτι. Στη γωνία υπήρχε μια παλιά μεγάλη λάμπα, που, ακουμπισμένη στο πάτωμα καθώς ήταν, έφτανε μέχρι το στήθος της Ναράμια. *Για όνομα της Φλόγας· πού το βρήκε αυτό το πράγμα, ο άνθρωπος;*

«Ο κύριος Λανκόρο θα επιστρέψει σύντομα, είμαι βέβαιος,» είπε ο Πάλρο. «Θα ήθελες, εν τω μεταξύ, κάτι να φας; Έχω ετοιμάσει μεσημεριανό.»

Η Ναράμια κάθισε στην ξύλινη καρέκλα του δωματίου. «Ναι, αν έχετε την καλοσύνη.» Δεν ήξερε γιατί του μίλησε στον πληθυντικό. Της φαινόταν… σωστό, κατά κάποιο τρόπο. Ήταν, εξάλλου, μεγαλύτερός της.

Ο Πάλρο χαμογέλασε, φιλικά, και έφυγε από το δωμάτιο.

Η Ναράμια νόμιζε ότι πρέπει να τον είχε συμπαθήσει. Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που, αμέσως, σου εμπνέουν εμπιστοσύνη και μπορείς να τους συμπαθήσεις με την πρώτη ματιά.

Όταν ο Λανκόρο επέστρεψε στην οικία του, βρήκε τη Ναράμια να τρώει, στο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο υπηρέτης του, Πάλρο.

«Βλέπω πως βολεύτηκες,» της είπε, κοιτάζοντάς τη να κάθεται στη μοναδική καρέκλα, μ'ένα μικρό τραπεζάκι εμπρός της, επάνω στο οποίο βρισκόταν ο δίσκος με το μεσημεριανό. Οι μπότες της ήταν ριγμένες παραδίπλα, και ο Λανκόρο παρατήρησε ότι υπήρχε ένα πρόσφατο τραύμα στη δεξιά της κνήμη.

«Ο υπηρέτης σου είναι πολύ καλός,» αποκρίθηκε η Ναράμια, «κι εγώ πεινασμένη.»

Ο Λανκόρο μειδίασε. «Ναι, ο Πάλρο είναι, ομολογουμένως, πολύ καλός, κι εσύ, όντως, μοιάζεις πεινασμένη.» Ύστερα, συνοφρυώθηκε. «Πού τραυματίστηκες;» τη ρώτησε, κοιτάζοντας έντονα το πόδι της, ώστε εκείνη να καταλάβει σε τι αναφερόταν.

«Στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου. Με δάγκωσε το Λό'ορ του.»

«Το *Λό'ορ* του;» έκανε ο Λανκόρο, παραξενεμένος.

«Ναι, έχει ένα απ'αυτά στο εργαστήριό του.»

Ο Λανκόρο κούνησε το κεφάλι. «Όχι, αποκλείεται. Εξάλλου, αν σε είχε δαγκώσει Λό'ορ, δε θα ήσουν τώρα ζωντανή.»

Η Ναράμια σταμάτησε να τρώει και ήπιε μια γουλιά νερό, στρεφόμενη να τον ατενίσει σταθερά. «Δε σου είπε η Πτεράργυρη ότι έπεσα στα Ανοίγματα και βγήκα ζωντανή;»

Ο Λανκόρο δε μίλησε, αλλά η όψη του έλεγε, καθαρά, πως δεν την πίστευε.

«Είναι αλήθεια,» τον διαβεβαίωσε η Ναράμια. «Οι φονιάδες του Σάρκο προσπάθησαν να με σκοτώσουν, ρίχνοντάς με στα Ανοίγματα. Δεν πέθανα, όμως. Κι από τότε, έχω παρατηρήσει κάποιες αλλαγές στον εαυτό μου.»

«Τι αλλαγές;»

«Αλλαγές,» είπε η Ναράμια. «Αν θες να μάθεις περισσότερα, θα πρέπει κι εσύ να μου πεις περισσότερα.»

«Περισσότερα σχετικά με τι;»

«Σχετικά μ'αυτά που έχετε συζητήσει με τη Θήρνα Πτεράργυρη.»

«Αργότερα, ίσως,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, κι έφυγε απ'το δωμάτιό της.

Πήγε στο γραφείο του και στις αναφορές που, όταν μπήκε στο σπίτι, ο Πάλρο τού είπε ότι είχαν έρθει πριν από λίγο.

Ήταν, φυσικά, αναφορές των κατασκόπων του: τι είχαν δει να συμβαίνει στις θέσεις όπου εκείνος τους είχε βάλει να παρακολουθούν. Ξετύλιξε τα φύλλα, αρχίζοντας να τα διαβάζει με προσοχή· κι αυτά που διάβαζε σε μια αναφορά πάντα τα σκεφτόταν σε σχέση με όσα είχε διαβάσει και στις άλλες τωρινές αναφορές, καθώς και σε σχέση με όσα είχε διαβάσει στις άλλες *προηγούμενες* αναφορές, προσπαθώντας να δει αν υπήρχαν συνδέσεις μεταξύ των γεγονότων που είχαν παρακολουθήσει οι κατάσκοποί του.

Και βρήκε κάτι.

Βρήκε κάτι πολύ ενδιαφέρον, το οποίο είχε συμβεί σήμερα. Ο άνθρωπος του που κατασκόπευε την οικία του Χαλκοπρόσωπου ανέφερε ότι είχε δει τρεις αλχημιστές από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών να έρχονται και να χτυπάνε την πόρτα, ζητώντας από τον Χαλκοπρόσωπο να τους παραδώσει κάποιον «προδότη Γυρολόγο», όπως είπαν, τον οποίο έκρυβε. Εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν έκρυβε κανέναν, και δήλωσε ότι δε θα τους άφηνε να εισβάλουν στην οικία του, καθώς μόνο η φρουρά είχε τέτοιο δικαίωμα. Ο ένας από τους Διαμορφωτές, τότε, έμεινε πίσω και οι υπόλοιποι αποχώρησαν, για να φέρουν τους φρουρούς. Μέσα σ'αυτό το σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, ο κατάσκοπος του Λανκόρο είδε ένα πλαϊνό παράθυρο του σπιτιού να ανοίγει και κάποιος, ντυμένος με κάπα και κουκούλα, να βγαίνει από εκεί και να χάνεται στα δρομάκια της Συνοικίας των Δηλητηρίων, αποφεύγοντας τη ματιά του Διαμορφωτή. Κατόπιν, οι άλλοι Διαμορφωτές επέστρεψαν, μαζί με τέσσερις φρουρούς. Ο Χαλκοπρόσωπος τούς επέτρεψε να μπουν στο σπίτι και, προφανώς, έγινε έρευνα του εσωτερικού του. Φυσικά,

ο προδότης Γυρολόγος δεν βρέθηκε, και οι φρουροί κι οι Διαμορφωτές αποχώρησαν.

Αυτά έλεγε η μία αναφορά που ο Λανκόρο θεώρησε ενδιαφέρουσα.

Και η άλλη αναφορά έλεγε τα εξής: Ο άνθρωπος που κατασκόπευε το παράξενο σπίτι στη Συνοικία των Ερειπίων είχε δει κάποιον, ντυμένο με κάπα και κουκούλα, να χτυπά τη σημαδεμένη πόρτα. Η γυναίκα που κατοικούσε εκεί (και που ο Λανκόρο είχε πληροφορηθεί πως ήταν, σύμφωνα με τις φήμες, μια αριστοκράτισσα από το Φερντίν-Ος, ονόματι Ταβέλλα Δάνκληρ, η οποία βρισκόταν εδώ εξαιτίας του πρόωρου θανάτου του συζύγου της, επιθυμώντας να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή) άνοιξε και οι δυο τους μίλησαν, χαμηλόφωνα. Ύστερα, τον έβαλε μέσα και, ρίχνοντας μια *–ύποπτη,* τη χαρακτήρισε ο κατάσκοπος– ματιά τριγύρω, έκλεισε την πόρτα.

Το γεγονός αυτό είχε συμβεί λίγη ώρα αφότου ο μυστηριώδης τύπος έφυγε από την οικία του Χαλκοπρόσωπου.

Θα μπορούσε, επομένως, να είναι το ίδιο πρόσωπο. Μάλιστα, ο Λανκόρο το θεωρούσε πολύ πιθανό. Ο προδότης Γυρολόγος, που είχε επιτεθεί στο καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ και είχε κρυφτεί στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, βλέποντας τώρα τα σκούρα, είχε αποφασίσει να χτυπήσει μια από τις άλλες σημαδεμένες πόρτες, ζητώντας καταφύγιο εκεί.

Δε θα τη σκαπουλάρεις, όμως, Φλογοκαμένε μπάσταρδε! σκέφτηκε ο Λανκόρο, μειδιώντας λοξά, καθώς ακουμπούσε την πλάτη του στην πολυθρόνα. *Τώρα, σ'έχουμε στριμώξει. Το μόνο που χρειάζομαι είναι η εξωτερική σου περιγραφή, για να μην πιάσω τον λάθος άνθρωπο.*

Σηκώθηκε απ'το γραφείο του και βάδισε προς την εξώπορτα του σπιτιού.

Ο Πάλρο τον πρόλαβε, προτού φύγει. «Δε θα επιθυμούσατε μεσημεριανό, κύριε;»

«Θα επιθυμούσα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αφότου επιστρέψω.»

«Θα το έχω έτοιμο για εσάς.»

Ο Λανκόρο βγήκε από την οικία του μέσα στη μεσημεριανή ζέστη. Φόρεσε το καπέλο του στο κεφάλι και διέσχισε, βιαστικά, τα

σοκάκια της Συνοικίας των Ερειπίων, φτάνοντας σ'έναν στάβλο κοντά στην Πρώτη Πύλη της Σερανβέλ, όπου συνήθως στάβλιζε το άλογό του. Ο νεαρός σταβλίτης εκεί έσπευσε να τον εξυπηρετήσει, και ο πράκτορας του Συμβουλίου καβάλησε το ζώο και κάλπασε μέσα στους άδειους δρόμους της πόλης, προσέχοντας τα Ανοίγματα. Πέρασε τη Δυτική Γέφυρα, τις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, την Οδό του Μικρού Ήλιου, την Οδό του Μισθοφόρου, και το Μεγάλο Παζάρι, κι έφτασε στη Συνοικία των Δηλητηρίων και, τελικά, στο οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών. Το άλογό του ήταν λαχανιασμένο, όταν αφίππευσε· δεν τη σήκωνε αυτή την καταραμένη ζέστη, και με το δίκιο του, άλλωστε.

Οι αλχημιστές αποδείχτηκαν εξυπηρετικοί. Όταν ο Λανκόρο τούς είπε πως ήταν πράκτορας του Συμβουλίου που ερευνούσε την υπόθεση, και τους έδειξε και το ανάλογο έγγραφο που το επιβεβαίωνε τούτο, εκείνοι τού μίλησαν ανοιχτά, λέγοντάς του ότι δεν είχαν βρει τίποτα απολύτως στην οικία του Χαλκοπρόσωπου, μα ήταν *σίγουροι* πως ο μασκοφόρος έκρυβε κάτι. Ο Λανκόρο τούς εξήγησε ότι πιθανώς να ήξερε πού βρισκόταν ο Γυρολόγος τον οποίο έψαχναν· αλλά δεν ήταν βέβαιος, και προτιμούσε να το ερευνήσει ο ίδιος, πιο διακριτικά απ'ό,τι εκείνοι. Μάλιστα, τους είπε, ίσως όλα να είχαν έρθει ευνοϊκότερα αν είχαν ειδοποιήσει πρώτα το Συμβούλιο, αντί να πάνε μόνοι τους να χτυπήσουν την πόρτα του Χαλκοπρόσωπου. Τέλος πάντων, το κακό τώρα είχε γίνει. Αυτό που ήθελε από εκείνους ήταν η περιγραφή του προδότη Γυρολόγου. Οι Διαμορφωτές τού την έδωσαν, όσο πιο αναλυτικά μπορούσαν, και ο Λανκόρο έφυγε από τη συντεχνία τους.

Επιστρέφοντας στο σπίτι του, στη Συνοικία των Ερειπίων, ήθελε οπωσδήποτε ένα μπάνιο, προτού καθίσει να φάει. Πριν, όμως, κάνει οτιδήποτε από αυτά, χτύπησε την πόρτα του δωματίου της Ναράμια.

«Να μπω;»

«Και δε μπαίνεις;»

Η Ναράμια ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ντυμένη με μια ρόμπα που της είχε δώσει ο Πάλρο. Βλέποντας τον Λανκόρο ν'ανοίγει την πόρτα και να περνά το κατώφλι, ανασηκώθηκε, στηριζόμενη στον έναν αγκώνα. «Μοιάζεις να έτρεχες,» παρατήρησε.

«Ευτυχώς, δε χρειάστηκε,» είπε εκείνος. «Θέλω να σου κάνω μια ερώτηση, όμως.»

Η Ναράμια ανασήκωσε τον έναν της ώμο. «Γι'αυτό βρίσκομαι εδώ: για να υπηρετώ, αφέντη.»

«Τον άντρα που συνάντησες στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου τον έχεις ξαναδεί;» Ο Λανκόρο κάθισε στην καρέκλα, σκουπίζοντας το μέτωπό του, με το μανίκι του πουκαμίσου του.

Η Ναράμια μόρφασε. «Δε νομίζω…»

«Πώς ήταν στην εμφάνιση;»

«Ξανθός. Είχε μακριά μαλλιά, και μούσια. Και γκρίζα μάτια, νομίζω.»

Ακριβώς η ίδια περιγραφή που μου έδωσαν κι οι Διαμορφωτές, σκέφτηκε ο Λανκόρο. «Ναράμια,» είπε, «σήμερα θα δοκιμάσουμε την αφοσίωσή σου σε μένα.»

«Με σοκάρεις, αφέντη…» αποκρίθηκε εκείνη, ειρωνικά. «Και, οφείλω να ομολογήσω, δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει η αφοσίωσή μου με τον άντρα που συνάντησα στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου.»

«Θα καταλάβεις,» υποσχέθηκε ο Λανκόρο, και σηκώθηκε από την καρέκλα. «Αφότου, όμως, κάνω μπάνιο και φάω. Ακόμα κι οι πράκτορες του Συμβουλίου τα χρειάζονται αυτά.»

Η Ζεθάλιν είχε έτοιμο το φαγητό για τον Νολράκο και τη Θήρνα, και η Μάριλιν τούς περίμενε, για να φάει μαζί τους. Οι υπόλοιποι είχαν γευματίσει και είχαν πάει να ξεκουραστούν.

«Ο Χανμάρο πού είναι, μαμά;» ρώτησε η Θήρνα. «Κάτω, στο δωμάτιό μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μάριλιν, γεμίζοντας όλων τα ποτήρια με νερωμένο κρασί. Κάθισε, αφήνοντας την καράφα στη μέση του τραπεζιού. «Τι έγινε, λοιπόν; Μιλήσατε με τον Πάλρο;»

«Μιλήσαμε,» είπε ο Νολράκο, δοκιμάζοντας την ψαρόσουπά του και βρίσκοντάς την εξαιρετική, αν και λιγάκι αλμυρή για τα γούστα του. «Και δέχτηκε να μας βοηθήσει. Αλλά,» πρόσθεσε, πίνοντας μια

γουλιά κρασί, «αισθάνομαι προσωπικά υπεύθυνος γι'αυτό που του κάνουμε…»

«Δεν του κάνουμε τίποτα εμείς,» διαφώνησε, ήπια, η Θήρνα· «είναι ήδη μπλεγμένος, το θέλει δεν το θέλει.»

«Το ξέρω, αλλά και πάλι…» Ο Νολράκο κούνησε το κεφάλι του.

Η Μάριλιν είπε, ύστερα από λίγο: «Η Ζεθάλιν με ρωτούσε, όταν επέστρεψα από τη δουλειά. Θέλει να μάθει.»

«Της είπες;» ρώτησε η Θήρνα.

«Όχι. Όμως δε νομίζω ότι θα με αφήσει εύκολα ήσυχη.»

«Αγνόησέ την, όσο μπορείς. Τουλάχιστον, μέχρι να τελειώσει αυτή η ιστορία. Μέχρι να στριμώξουμε τον Χαλκοπρόσωπο.»

«Ναι,» είπε η Μάριλιν. «Έτσι κι αλλιώς, θα ήταν αδύνατον να την αγνοώ για πάντα. Μπορεί να είναι πολύ επίμονη, όταν το θέλει, και, ειδικά τώρα, δε μ'αρέσει να δοκιμάζω την υπομονή της. Της χρωστάμε, άλλωστε. Αν δεν ήταν εκείνη, δε θα είχαμε πού να μείνουμε.»

«Θα της τα πούμε όλα, μόλις τελειώσει η υπόθεση,» υποσχέθηκε ο Νολράκο, κι έσφιξε το χέρι της γυναίκας του επάνω στο τραπέζι.

Όταν έφαγαν και είχαν χορτάσει, η Μάριλιν μάζεψε τα πιάτα και πήγε να τα πλύνει, προτείνοντας στην κόρη και στο σύζυγό της να πάνε να ξεκουραστούν. «Θάρθω κι εγώ σε λίγο,» είπε στον Νολράκο. «Δε θ'αργήσω.»

Η Θήρνα κι ο πατέρας της κατέβηκαν στο ισόγειο, από την εξωτερική σκάλα, και μπήκαν στον σκοτεινό, στενό διάδρομο. Ο Νολράκο βάδισε προς το δωμάτιο που μοιραζόταν με τη Μάριλιν, και η Θήρνα πλησίασε αυτό που μοιραζόταν με τον αδελφό της. Προτού μπει, χτύπησε την πόρτα κι ο Χανμάρο τής είπε να περάσει. Ήταν ξαπλωμένος στο στρώμα που βρισκόταν στο πάτωμα, ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του. Τα χέρια του τα είχε σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι και ατένιζε τα δοκάρια· βλέποντας, όμως, τη Θήρνα να μπαίνει, σηκώθηκε, παίρνοντας καθιστή θέση. Η όψη του μαρτυρούσε ότι ήθελε να μάθει τα *πάντα*, όλα όσα είχαν συμβεί με τον κύριο Λανκόρο και τον Πάλρο Υπόκαρδο.

Η Θήρνα μειδίασε, κλείνοντας. «Κάτι μού λέει ότι αδημονείς.»

Ο Χανμάρο γέλασε. «Πρέπει να το παραδεχτώ. Τι έγινε; Δέχτηκε ο Υπόκαρδος, ή όχι;»

«Δέχτηκε,» αποκρίθηκε η Θήρνα, λύνοντας τη ζώνη της και ξεθηλυκώνοντας τα κουμπιά του μαύρου φορέματός της. «Αλλά συνέβησαν κι άλλα, που θα σ'αιφνιδιάσουν. Η Ναράμια προσπάθησε να δολοφονήσει τον Χαλκοπρόσωπο, χτες βράδυ.»

«Τι; Και τα κατάφερε;»

Η Θήρνα έβγαλε το φόρεμά της και το κρέμασε στην κρεμάστρα. «Όχι. Το καθίκι δεν ήταν εκεί. Κάποιος άλλος ήταν στο σπίτι του.»

«Ποιος;»

«Δεν ξέρουμε. Ισχυρίστηκε πως ήταν φίλος του, περαστικός από την πόλη.» Η Θήρνα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και έλυσε το ψεύτικό της πόδι.

«Αποκλείεται να είπε αλήθεια.»

«Μπορεί…» Έβγαλε τη μπότα της και ξάπλωσε.

«Εσύ πού τα έμαθες όλ'αυτά; Σ'τα είπε ο Δάρφο;»

«Ο Λανκόρο.»

«Ο Λανκόρο;» απόρησε ο Χανμάρο.

«Ναι. Η Ναράμια, βλέπεις, πιάστηκε και κατέληξε στο κρατητήριο των φυλακίων της Χρυσής Γέφυρας….»

Ο Χανμάρο έμεινε σιωπηλός, καθώς άκουγε τα γεγονότα που είχε να του διηγηθεί η αδελφή του.

Κανένας, όμως, απ'τους δυο τους δεν ήξερε ότι υπήρχε και κάποιος άλλος που άκουγε. Κάποιος ο οποίος τους είχε ξανακούσει, σε παλιότερές τους συζητήσεις. Κάποιος ο οποίος βρισκόταν κάτω από τη γη…

Κεφάλαιο Τριακοστό-Δεύτερο
—Προσφορά—

Το απόγευμα, μετά από τη μεσημεριανή της συζήτηση με τον Χανμάρο, η Θήρνα Πτεράργυρη έφυγε από την οικία Περίδετων. Μόνη, μην παίρνοντας ούτε καν τον Βόνιορ μαζί της. Η μητέρα της δε θα συμφωνούσε καθόλου μ'αυτή την ενέργεια, το ήξερε· όμως το μέρος στο οποίο πήγαινε ήταν ένα μέρος όπου θα ήταν καλύτερα να μην είχε κανέναν άλλο μαζί. Εξάλλου, και μαζί της να ήταν κάποιος, μάλλον δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει, όπως είχε αποδειχτεί και την προηγούμενη φορά που η Θήρνα είχε επισκεφτεί το *Αλλοτινό Στέκι*.

Διασχίζοντας το Μεγάλο Παζάρι, την Οδό του Μισθοφόρου, και την Οδό του Μικρού Ήλιου, ενώ ο Βάνσπαρχ και ο Λούντρινχ έγερναν προς αντικριστά σημεία του ορίζοντα, η Πτεράργυρη έφτασε στις κακόφημες Κάτω Παλιές Αποβάθρες και βάδισε μέχρι το πανδοχείο. Με τις άκριες των ματιών της μπορούσε να δει παράξενες φυσιογνωμίες να την κοιτάζουν από πλευρικούς δρόμους, μα κανείς δεν την πείραξε.

Σπρώχνοντας την πόρτα του *Αλλοτινού Στεκιού*, μπήκε στη τραπεζαρία, όπου ένας γενειοφόρος τύπος, που έμοιαζε νάναι πενηντάρης και ολίγον μεθυσμένος, τραγουδούσε δυνατά (και φάλτσα) ένα ναυτικό άσμα. Μερικοί άλλοι τον άκουγαν, είτε μουτρωμένοι είτε γελώντας και ψιθυρίζοντας αναμεταξύ τους. Ο ψαρομάλλης πανδοχέας στεκόταν με τον ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο, και τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Δεν ήταν απ'αυτούς που γελούσαν, κι ατένιζε τον… τραγουδιστή μ'ένα βλέμμα που μαρτυρούσε φονικές σκέψεις. Βλέποντας τη Θήρνα να μπαίνει, της έριξε μια γρήγορη ματιά, μα δεν έδειξε, με κανέναν τρόπο, ότι την είχε αναγνωρίσει. Η Πτεράργυρη τον πλησίασε, με το

ψεύτικό της πόδια να κάνει το χαρακτηριστικό του *τοκ τοκ τοκ* επάνω στα παλιά σανίδια –ένας ήχος που, κατά κύριο λόγο, πνιγόταν μέσα στο τραγούδι του μεθυσμένου.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Θήρνα, συνειδητοποιώντας ότι δεν ήξερε ακόμα το όνομα του άντρα μπροστά της.

«’Σπέρα, μαντάμ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Οι δρόμοι είναι σκοτεινοί.»

«Εμείς, όμως, κρατάμε τις λάμπες. Καλωσόρισες.»

«Καλώς σε βρίσκω κάτω από το φρούριο.»

Ο άντρας χαμογέλασε μέσα απ’τα μούσια του. «Βλέπω, ζεις ακόμα.»

«Δεν ήξερες τι έγινε μ’εμένα;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Πού να ξέρω;» Και ρώτησε: «Έχεις ν’αναφέρεις τίποτα;»

«Όχι ακριβώς–»

«Τότε, τι θες εδώ;»

«Χρειάζομαι τη βοήθεια της– τη βοήθειά σας, για να στριμώξουμε τον αλχημιστή.»

«Δε μου λέει κάτι αυτό. Αν έχεις, όμως, πράγματα να αναφέρεις, θα ήθελα να τα μάθω.» Τα μάτια του την κοίταζαν υπομονετικά.

Ο μεθυσμένος συνέχιζε να τραγουδά, πίσω από τη Θήρνα. Εκείνη είπε, έντονα αλλά όχι δυνατά (δεν ήθελε κανένας άλλος να την ακούσει, αν κι αυτό, μάλλον, θα ήταν δύσκολο μ’όλη τούτη τη φασαρία): «Μα, υπάρχει σοβαρός λόγος που ζητάω τη βοήθειά σας–!»

«Δεν το αμφιβάλλω. Αλλά, απ’ό,τι καταλαβαίνω, εμείς είμαστε εσύ, πλέον.»

Η Θήρνα βλεφάρισε, παραξενεμένη. Τι έλεγε, ο άνθρωπος; Ήταν τρελός; «Όχι, εγώ δεν είμαι εσείς. Δεν… δεν είμαι κανονικό μέλος–»

«‘Κανονικό μέλος’; Τι σημαίνει αυτό; Ούτε εγώ είμαι ‘κανονικό μέλος’.»

«Τότε, θα ήθελα να μιλήσω σε κάποιον που *είναι* κανονικό μέλος,» επέμεινε η Θήρνα: «σε κάποιον που μπορεί να μου προσφέρει βοήθεια.»

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να σ'εξυπηρετήσω σ'ετούτο,» αποκρίθηκε ο ψαρομάλλης πανδοχέας του *Αλλοτινού Στεκιού*. «Δεν ξέρω τι σημαίνει 'κανονικό μέλος'. Αμφιβάλλω, μάλιστα, αν *υπάρχει* κάτι τέτοιο.»

Η Θήρνα δυσκολευόταν να καταλάβει. Τι ήταν η Αστυνομία της Σερανβέλ, τέλος πάντων; Ένα μάτσο ασύνδετοι μεταξύ τους άνθρωποι; Ποιος τους έλεγχε όλους αυτούς; Ή, μήπως, το γεγονός ότι κανένας δεν έλεγχε κανέναν ισοδυναμούσε με το όλοι έλεγχαν όλους; Για μια στιγμή, νόμισε πως μπόρεσε να συλλάβει αυτή την ιδέα στο μυαλό της, αλλά, μετά πάλι, την έχασε. Υπήρχαν λογικά κενά σ'ετούτη τη μορφή οργάνωσης για την οποία μιλούσε ο πανδοχέας· *σίγουρα* υπήρχαν.

«Αν ήθελες, όμως, να μου αναφέρεις κάτι, τότε ευχαρίστως θα άκουγα,» συνέχισε ο άντρας. «Απ'ό,τι καταλαβαίνω, έχεις πληροφορίες να δώσεις, και οι πληροφορίες είναι το παν.»

«Εντάξει,» είπε η Θήρνα. «Πάμε στην κουζίνα. Είναι άδεια;»

«Αυτή τη στιγμή, τυχαίνει πάλι να είναι,» αποκρίθηκε ο πανδοχέας, και την οδήγησε στο μέρος όπου, πριν από δύο ημέρες, την είχε αναισθητοποιήσει. Η Θήρνα ήλπιζε να μην ξανασυνέβαινε το ίδιο πράγμα και σήμερα (αν και το αμφέβαλλε, έτσι κι αλλιώς).

«Σε ακούω, λοιπόν,» της είπε ο άντρας.

«Θα μπορούσα, κατ'αρχήν, να μάθω το όνομά σου;»

«Φυσικά. Με φωνάζουν Ζιρντάνο.»

Η Θήρνα τού μίλησε για όσα είχαν συμβεί, αφότου έγινε μέλος της Αστυνομίας. Ο Ζιρντάνο τα άκουσε αμίλητος, γνέφοντας καταφατικά, πού και πού, σαν να ήξερε κάτι, αν κι αυτό μπορεί να μην ήταν τίποτα περισσότερο από η ιδέα της Πτεράργυρης.

Στο τέλος, της είπε: «Οι πληροφορίες σου θα μεταφερθούν. Σ' ευχαριστώ.»

«Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί χρειάζομαι βοήθεια;» ρώτησε η Θήρνα.

«Ομολογώ πως όχι.» Ο Ζιρντάνο μόρφασε, σουφρώνοντας τα χείλη. «Έχεις την κατάσταση μια χαρά υπό έλεγχο, μαντάμ.»

«*Υπό έλεγχο;*» Η Θήρνα γέλασε, κοφτά. «Είσαι τρελός; Τίποτα δεν είναι σίγουρο. Χρειάζομαι εκπαιδευμένους ανθρώπους–»

«Τους έχεις. Ο κύριος Λανκόρο είναι, πιστεύω, αρκετά εκπαιδευμένος άνθρωπος, και έχει κατασκόπους στη διάθεσή του. Επίσης, έχετε κι αυτή τη Ναράμια, καθώς και δούλους, αν δεν κάνω λάθος.»

«Ναι, μα αυτοί δεν είναι… δεν είναι από *εσάς*,» τόνισε η Θήρνα, μη θέλοντας να πει *Δεν είναι Αστυνόμοι*, αφού δεν επιτρεπόταν να μιλά για την Αστυνομία ανοιχτά (αν και δεν μπορούσε να φανταστεί ποιος θα ήταν ποτέ δυνατόν να την ακούσει εδώ μέσα, στην κουζίνα).

«Φυσικά και είναι. Υπηρετούν εσένα.»

Η Θήρνα συνοφρυώθηκε. «Δε με *υπηρετούν* ακριβώς…»

«Νομίζεις.»

«…κι επιπλέον–»

«Δεν έχει επιπλέον,» τη διέκοψε ο Ζιρντάνο. «Πρέπει να καταλάβεις κάποια πράγματα για '*εμάς*'. Δεν είμαστε στρατιωτικό σώμα, ούτε εκπαιδευμένοι δολοφόνοι, ούτε κατάσκοποι ακριβώς. Είμαστε αυτό που είμαστε: οι προστάτες της Πόλης των Ανοιγμάτων, και βάζουμε τους άλλους να δουλεύουν για μας, δίχως να το γνωρίζουν. Καταλαβαίνεις τώρα, Θήρνα Πτεράργυρη;»

Η Θήρνα δάγκωσε το κάτω της χείλος, σκεπτική. Ναι, καταλάβαινε, όφειλε να ομολογήσει. Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι ήταν αυτή η περιβόητη Αστυνομία, κι όσο ο καιρός περνούσε, αναμφίβολα, θα καταλάβαινε και περισσότερα πράγματα. Είχε πολλά να μάθει ακόμα.

Κατένευσε, αμίλητα, και μετά ρώτησε: «Εσύ πόσα χρόνια είσαι μέλος;»

«Αρκετά,» αποκρίθηκε ο Ζιρντάνο, και η Θήρνα χαμογέλασε, γιατί, κάπου μέσα της, ήξερε πως κι εκείνη έτσι, ή παρόμοια, θα απαντούσε αν κάποιος τής έκανε την ίδια ερώτηση.

«Εντάξει,» είπε. «Θέλω, όμως, να σε ρωτήσω κάτι ακόμα.»

Ο Ζιρντάνο σταύρωσε, πάλι, τα χέρια του στο στήθος, μοιάζοντας κουρασμένος. «Ρώτα.»

«Η Σαρντάλα είχε ένα νόμισμα μαζί της, μέσα στο οποίο υπήρχε μια μικρή πλατινένια πλάκα–»

«Ναι, ναι, αυτό μού είναι, προφανώς, γνωστό.»

«Εσύ έχεις τέτοιο;»

«Έχει σημασία;»

«Νομίζω πως ναι, γιατί εγώ δεν έχω,» είπε η Θήρνα.

«Και λοιπόν;»

«Θα μου δώσουν; Ή το έχουν μόνο συγκεκριμένα άτομα;»

«Θα έλεγα πως αυτή η κουβέντα δεν έχει κανένα απολύτως νόημα,» είπε ο Ζιρντάνο. «Αν είναι να σου δώσουν, θα σου δώσουν.»

Η Θήρνα έσμιξε τα χείλη. *Θα μπορούσες να είσαι και λιγάκι πιο ευγενικός!* «Μάλιστα,» αποκρίθηκε. «Να φεύγω, λοιπόν.»

Ο Ζιρντάνο ένευσε, μοιάζοντας τώρα ευχαριστημένος, όπως ο δάσκαλος που βλέπει ότι ο μαθητής του επέλεξε, επιτέλους, το σωστό δρόμο –κάτι το οποίο εκνεύριζε την Πτεράργυρη, γιατί ο άνθρωπος δεν ήταν και δάσκαλός της, για όνομα της Ιερής Φλόγας!

Η Θήρνα ζύγωσε την πίσω πόρτα του πανδοχείου και έπιασε το πόμολο. «Δεν πιστεύω να σε πειράζει, αν φύγω από εδώ.»

«Καθόλου,» είπε ο Ζιρντάνο. «Ήθελα, μάλιστα, να σ'το προτείνω.»

Φυσικά, σκέφτηκε η Θήρνα· *γιατί όχι; Αυτό είπες, εξάλλου, και στον Χανμάρο –ότι έφυγα απ'την πίσω πόρτα– κι ο αδελφός μου κόντεψε να τρελαθεί απ'την ανησυχία του.* Άνοιξε και βγήκε στο σοκάκι πίσω απ'το πανδοχείο. Έκανε το γύρο του οικήματος και ξεκίνησε να κατευθύνεται προς την Οδό του Μικρού Ήλιου, ενώ βράδιαζε και οι σκιές πλήθαιναν στη Σερανβέλ.

Λίγο προτού βγει από την περιοχή των Κάτω Παλιών Αποβάθρων, είδε δύο σκοτεινές αντρικές φιγούρες να ξεπροβάλλουν από ένα στενορύμι και να τη ζυγώνουν. «Κυρία Πτεράργυρη,» είπε ο ένας. «Περιμένετε. Θα θέλαμε να σας μιλήσουμε.»

Η Θήρνα τον αγνόησε, επιταχύνοντας το βήμα της. Δεν ήταν κανείς να μιλά σε αγνώστους μέσα στα δρομάκια των Κάτω Παλιών Αποβάθρων, ειδικών όταν πλησίαζε η νύχτα. *Αλλά πώς ξέρουν ποια είμαι;* Μήπως ήταν Αστυνόμοι; Όχι· είχε την αίσθηση πως η Αστυνομία, αν την ήθελε, δε θα την πλησίαζε έτσι. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά πιο δυνατά, καθώς προσπαθούσε να περπατήσει γρήγορα με το ψεύτικο πόδι της. Το δεξί της χέρι σφίχτηκε πάνω στη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη της.

«Κυρία Πτεράργυρη!» φώναξε ο ίδιος άντρας που είχε φωνάξει και πριν, ενώ κι οι δυο τους εξακολουθούσαν να την ακολουθούν.

«Δε θέλουμε το κακό σας. Θέλουμε μόνο να σας μιλήσουμε. Περιμένετε.»

Η Θήρνα τον αγνόησε, ξανά, προσπαθώντας να φτάσει στην Οδό του Μικρού Ήλιου. Εκεί, όποιοι κι αν ήταν αυτοί οι τύποι, αμφέβαλλε ότι θα τολμούσαν να της κάνουν κακό. Ο Ναός της Φλόγας θα ήταν απέναντί τους, και φρουροί της πόλης θα βρίσκονταν, επίσης, κοντά.

Βέβαια, η Θήρνα μπορούσε μονάχα να *ελπίζει* ότι θα τους ξέφευγε και θα έφτανε στην Οδό του Μικρού Ήλιου, γιατί η λογική της της έλεγε πως μια κουτσή γυναίκα με ξύλινο πόδι αποκλείεται ποτέ να έτρεχε γρηγορότερα από δύο άντρες οι οποίοι έμοιαζαν αρτιμελείς και υγιείς.

Και η λογική της, φυσικά, είχε δίκιο.

Οι παράξενοι τύποι την πρόφτασαν, και βρέθηκαν εμπρός της.

Η Θήρνα τράβηξε, αμέσως, το ξιφίδιό της. «Αν ζυγώσετε άλλο–!»

«Μην ανησυχείτε, κυρία Πτεράργυρη,» είπε αυτός που είχε μιλήσει και πριν, υψώνοντας τα χέρια του, με τις παλάμες ανοιχτές, ώστε να δείξει ότι δεν κρατούσε όπλο. «Δε θέλουμε το κακό σας.» Ήταν ένας καστανόξανθος άντρας, με κοντά μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο, ευπαρουσίαστος και καλοντυμένος. Φορούσε σκούρο-μπλε πουκάμισο, μαύρο γιλέκο, και γκρίζο παντελόνι. Οι μπότες του γυάλιζαν. Δεν έμοιαζε με τους τύπους που, συνήθως, συναντούσε κανείς στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες, αλλά μ'αυτούς που μπορούσε να συναντήσει στην… ακόμα και στην Άρχουσα Συνοικία, όφειλε να παραδεχτεί η Θήρνα, παραξενεμένη.

«Και τι θέλετε;» απαίτησε, δίχως να κατεβάσει το ξιφίδιό της. Ο άλλος άντρας, παρατήρησε, ήταν εξίσου καλοντυμένος μ'αυτόν που μιλούσε, αλλά πιο σωματώδης. Είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω του, και ξυρισμένο πρόσωπο. Κανένας από τους δυο τους δε φαινόταν να έχει όπλα επάνω του· η Θήρνα, όμως, ήταν σίγουρη πως κουβαλούσαν όπλα, απλά τα είχαν κρυμμένα: αποκλείεται να τριγύριζαν στις Κάτω Παλιές Αποβάθρες άοπλοι.

«Να σας μιλήσουμε. Ή, μάλλον, ο εργοδότης μας θα ήθελε να σας μιλήσει. Θα μας ακολουθήσετε;»

«Ποιος είναι ο εργοδότης σας;»

«Θα δείτε ποιος είναι, όταν τον συναντήσετε.»

«Δε συναντώ αγνώστους,» δήλωσε η Θήρνα. «Φύγετε από μπροστά μου. Δε μ'ενδιαφέρει να μιλήσω στον εργοδότη σας.»

«Κυρία Πτεράργυρη, ο εργοδότης μας δεν είναι άγνωστος σ'εσάς. Παρακαλούμε, ελάτε μαζί μας.»

«Αλλιώς, τι θα κάνετε; Θα μου επιτεθείτε;» Τα μάτια της στένεψαν, και λύγισε τον αγκώνα του δεξιού της χεριού, ετοιμάζοντας τη λεπίδα της, παρότι γνώριζε πως ό,τι κι αν έκανε θα ήταν άσκοπο: αν αυτοί οι δύο τύποι ήθελαν το κακό της, την είχε πολύ άσχημα.

Ο καστανόξανθος άντρας χαμογέλασε. «Δεν είναι η πρόθεσή μας να σας επιτεθούμε. Γιατί μας έχετε περάσει; Για ληστές; Ελάτε μαζί μας, παρακαλώ. Ο εργοδότης μας αδημονεί να σας μιλήσει.»

«Ποιος είναι;» επανέλαβε η Θήρνα. «Αν δε μάθω το όνομά του, δε θα έρθω.»

«Αν το μάθετε, θα έρθετε; Όποιος κι αν είναι;»

Η Θήρνα δίστασε λίγο, γιατί δεν τον πίστευε απόλυτα ότι δεν είχαν καμια πρόθεση να της επιτεθούν. Υπήρχε κάτι στον τρόπο του, που, παρά την επιφανειακή ευγένειά του, ήταν απειλητικό. Ωστόσο, «Ναι,» αποφάσισε να πει η Πτεράργυρη· «αν μάθω ποιος είναι, θα έρθω.»

Οι άντρες αλληλοκοιτάχτηκαν για μια στιγμή και, μετά, ο καστανόξανθος είπε: «Ο κύριος Βισκάλο Άρντλεθ.»

Ο Βισκάλο! Ο Βισκάλο! *Ε όχι…! Πώς έμαθε αυτός ότι…;* Τέλος πάντων, δεν ήταν τώρα ώρα για ν'αναρωτιέται. Θηκάρωσε το ξιφίδιό της στη ζώνη της και αποκρίθηκε στον άντρα: «Οδηγήστε με.»

Οι απεσταλμένοι του Άρντλεθ άρχισαν να βαδίζουν, έχοντάς την ανάμεσά τους… *σα να φοβούνται μην τρέξω και τους ξεφύγω· αν είναι δυνατόν!* Βγήκαν στην Οδό του Μικρού Ήλιου, πέρασαν μπροστά από το Ναό της Φλόγας, έστριψαν βόρεια στην Οδό του Μισθοφόρου, διέσχισαν τη Χρυσή Γέφυρα και τον Μεγάλο Κήπο, και έφτασαν, τελικά, στην Άρχουσα Συνοικία και στην οικία Άρντλεθ. Ο καστανόξανθος άντρας χτύπησε την πόρτα, και ένας υπηρέτης με αραιά, γκρίζα μαλλιά και κομψό μουστάκι άνοιξε, αφήνοντάς τους να μπουν.

«Πού βρίσκεται ο κύριος Βισκάλο;» ρώτησε ο καστανόξανθος άντρας. «Η κυρία Πτεράργυρη ήρθε να τον επισκεφτεί.»

«Κυρία Πτεράργυρη,» είπε, επίσημα, ο υπηρέτης, «καλωσορίσατε. Σας περιμέναμε. Ο κύριος Βισκάλο είναι στο γραφείο του. Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Η Θήρνα υπάκουσε, βαδίζοντας στο κατόπι του υπηρέτη. Οι δύο άντρες που την είχαν φέρει εδώ έμειναν πίσω, έχοντας, προφανώς, ολοκληρώσει την αποστολή τους.

Ο υπηρέτης την οδήγησε μπροστά σε μια πόρτα, την οποία χτύπησε, λέγοντας: «Κύριε Άρντλεθ; Η κυρία Πτεράργυρη είναι εδώ.»

«Να περάσει,» ακούστηκε η φωνή του Βισκάλο. «Να περάσει.»

Ο υπηρέτης άνοιξε την πόρτα, παραμερίζοντας και αφήνοντας τη Θήρνα να μπει. Το παράθυρο του δωματίου ήταν ανοιχτό, αλλά οι κουρτίνες δεν ανέμιζαν παρά ελάχιστα. Στ'αριστερά υπήρχε, κρεμασμένος στον τοίχο, ένας μεγάλος χάρτης, ο οποίος έδειχνε τη Σερανβέλ και όλες τις περιοχές γύρω της. Μπροστά από το χάρτη στεκόταν ο Βισκάλο, με το δεξί του χέρι ακουμπισμένο ελαφρά επάνω στο γραφείο του. Ο Άρντλεθ δεν είχε αλλάξει από την τελευταία φορά που τον είχε δει η Θήρνα· είχε τα ίδια κατάμαυρα, σπαστά μαλλιά και το ίδιο πανούργο βλέμμα. Κι ως συνήθως, ήταν ντυμένος κομψά.

«Θήρνα Πτεράργυρη,» είπε, υπομειδιώντας. «Καλωσόρισες. Κάθισε.» Έδειξε την καρέκλα μπροστά απ'το γραφείο του.

Η Θήρνα έμεινε όρθια. «Θα ήθελα πολύ να μάθω το λόγο που οι μπράβοι σου με άρπαξαν μες στους δρόμους της πόλης και μ'έφεραν άρον-άρον εδώ.»

Το μειδίαμα του Βισκάλο πλάτυνε. «Εύχομαι τα πράγματα να μην ήταν τόσο τραγικά όσο τα περιγράφεις. Τους είχα τονίσει, επανειλημμένως, πως δεν έπρεπε να φερθούν με άσχημο τρόπο.»

Η Θήρνα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο. «Αναρωτιέμαι τι θα έκαναν, αν αρνιόμουν να τους ακολουθήσω.»

Ο Βισκάλο ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα· θα σε άφηναν να φύγεις. Αφού ήρθες που ήρθες, όμως, επιμένω, *κάθισε*.» Ξανάδειξε, ευγενικά, την καρέκλα μπροστά απ'το γραφείο του. «Νομίζω πως έχουμε αρκετά πράγματα να συζητήσουμε. Σχετικά με τα όσα συνέβησαν στο καραβάνι μου, και όχι μόνο.»

Η Θήρνα κάθισε. «Ποιος σου είπε ότι ήμουν κι εγώ εκεί;»

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο να το πληροφορηθώ αυτό…» απο-κρίθηκε εκείνος, καθίζοντας επίσης.

Οι μισθοφόροι της Συντεχνίας των Πορφυρών Χιτώνων πρέπει να του το είπαν. «Και, υποθέτω, θα ήθελες να μάθεις γιατί παρακολου-θούσα το καραβάνι σου…»

«Όχι,» είπε ο Βισκάλο. «Δε με απασχολεί αυτό, αν και μπορώ να φανταστώ τους λόγους σου. Εκείνο που θα ήθελα να συζητήσουμε είναι τι συμβαίνει με έναν αλχημιστή ονόματι Χαλκοπρόσωπος, καθώς και πώς σκοπεύεις να τον αντιμετωπίσεις. Απ'ό,τι ξέρω, έχεις ήδη μιλήσει με ανθρώπους από το Υπουργικό Συμβούλιο…»

Θα με τρελάνει. Πώς το έμαθε, τώρα, ετούτο; Και η απάντηση ήρθε στο νου της, αυθόρμητα: *Φυσικά. Ο Δάρφο. Ποιος άλλος; Τον πληρώνεις και σ'τα μαρτυρά όλα. Ο μπάσταρδος!* «Και λοιπόν;»

«Υποθέτω πως το Συμβούλιο θέλει να βρει ποιοι κρύβονται πίσω από τις καταστροφές και, για να το κατορθώσει, σκοπεύει να παγιδέψει τον Χαλκοπρόσωπο και να τον κάνει να μιλήσει–»

«Τα υποθέτεις όλ'αυτά, ή τα *ξέρεις*;»

«Τι σημασία έχει; Έχω δίκιο ή δεν έχω;» είπε ο Βισκάλο.

Τα μάτια της Θήρνα στένεψαν. «Δεν είναι απάντηση αυτή.»

«Το σημαντικό είναι πως επιθυμώ να σας βοηθήσω, με ό,τι μέσα τυχαίνει να έχω στη διάθεσή μου, τα οποία, θέλω να πιστεύω, δεν είναι λίγα.»

Η Θήρνα τον ατένισε με υπολογιστικό βλέμμα. *Ο Βισκάλο Άρντλεθ,* σκέφτηκε. *Με το μέρος μας.* Της προκαλούσε μια κάποια έκπληξη, όφειλε να ομολογήσει, αν και δε θα έπρεπε. Εξάλλου, ο εχθρός ήταν κοινός. Είχε προκαλέσει ζημιές και στον Άρντλεθ και στους Πτεράργυρους, καθώς και σ'άλλους εμπόρους της πόλης.

«Η βοήθειά σου νομίζω πως θα ήταν ευπρόσδεκτη.»

Ο Βισκάλο ένευσε, φανερά ευχαριστημένος. «Θα μπορούσα, λοι-πόν, να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Μόνο αν απαντήσεις σε μια δική μου ερώτηση πρώτα.»

Ο Βισκάλο ένευσε, πάλι. «Σύμφωνοι. Σ'ακούω.»

«Οι άλλοι έμποροι έχουν δεχτεί απειλητικά μηνύματα. Εσύ έχεις δεχτεί;»

«Ναι. Ένα.»

«Το οποίο αγνόησες;» Η Θήρνα ύψωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

«Ασφαλώς και το αγνόησα,» είπε ο Βισκάλο.

«Κι έτσι συνέβη η καταστροφή στο καραβάνι σου.»

Η όψη του σκλήρυνε. «Ναι. Μα δε θ'αφήσω να ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο.» Για μια στιγμή, η Θήρνα σκέφτηκε ότι έτσι αποφασιστικός έπρεπε να ήταν κι ο πατέρας της, από την αρχή. Οι κακοποιοί είχαν καταφέρει να σπάσουν το ηθικό του, ύστερα από την πυρκαγιά στην έπαυλη, και δεν ήθελε να τους κυνηγήσει και να πάρει εκδίκηση, όπως όφειλε. Η Θήρνα απομάκρυνε τη σκέψη απ'το νου της. Δεν ήταν σωστό να συγκρίνει τον πατέρα της με τον Βισκάλο Άρντλεθ. Ο Νολράκο Πτεράργυρος ήταν άλλος άνθρωπος, πολύ καλύτερος απ'αυτόν που, τώρα, βρισκόταν αντίκρυ της.

«Αυτόν το σκοπό έχω κι εγώ,» τον διαβεβαίωσε η Θήρνα. «Όπως επίσης και το Συμβούλιο.»

«Κι έτσι,» είπε ο Βισκάλο, «ερχόμαστε στη δική μου ερώτηση: Με ποιον υπουργό έχεις μιλήσει;»

«Με κανέναν.»

Ο Βισκάλο συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας να πιστεύει ότι του έλεγε ψέματα.

«Δε σου λέω ψέματα. Δεν έχω μιλήσει με κανέναν υπουργό. Έχω, όμως, μιλήσει, και συνεργάζομαι, με έναν πράκτορα του Συμβουλίου.»

«*Πράκτορα* του Συμβουλίου;» απόρησε ο Βισκάλο. «Ποιον πράκτορα;»

«Δεν ξέρω αν θέλει να σου αποκαλύψω την ταυτότητά του,» είπε, ειλικρινά, η Θήρνα. «Θα πρέπει να τον ρωτήσω πρώτα.»

«Να τον ρωτήσεις. Και να του πεις, επίσης, πως ο Βισκάλο Άρντλεθ θα κάνει το παν για να βοηθήσει σε τούτη την κατάσταση.»

«Χαίρομαι γι'αυτό,» αποκρίθηκε η Θήρνα· και σκέφτηκε: *Θα δουλέψεις, λοιπόν, για την Αστυνομία, Βισκάλο, δίχως να έχεις καταλάβει το παραμικρό…* Χαμογέλασε, αινιγματικά, και ο Άρντλεθ δε θα μπορούσε ποτέ να μαντέψει τι έκρυβε αυτό το χαμόγελο της κόρης του Νολράκο Πτεράργυρου.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τρίτο
—Αποστολή—

Όπως το περίμενε, ο Φαρλάνο δεν βρήκε πλοίο που να φεύγει απόψε για τις Τρεις Πόλεις και που να μπορεί να δεχτεί έναν παραπάνω επιβάτη. Όμως βρήκε ένα το οποίο θα έφευγε αύριο το πρωί, και αυτό θα ήταν που θα έπαιρνε τον αδελφό του από τη Σερανβέλ. Τα είχε ήδη κανονίσει με τον καπετάνιο και, τώρα, επέστρεφε στη νότια όχθη του Σίλμεργκιθ, επάνω στη βάρκα ενός ψαρά που έκανε και μεταφορές στον ποταμό για επιπλέον χρήματα. Φτάνοντας στις Κάτω Μικρές Αποβάθρες, τον πλήρωσε και μπήκε στη Συνοικία των Δηλητηρίων, καθώς βράδιαζε.

Δε σκόπευε να πάει στο σπίτι του, όμως· θα πήγαινε, πρώτα, να επισκεφτεί τον Σάρκο, να μάθει τι είχε συμβεί με τους μισθοφόρους του, τι είχαν κάνει με τους επιζώντες που έρχονταν από τα δυτικά, και γιατί ο Φαρλάνο δεν είχε ενημερωθεί εγκαίρως. Πλησιάζοντας τις Αποβάθρες του Κακού Νερού, σταμάτησε σ'ένα σκοτεινό στενορύμι, έβγαλε τη χάλκινή του μάσκα από την κάπα του, και τη φόρεσε, εξακολουθώντας να έχει την κουκούλα του στο κεφάλι. Συνέχισε να βαδίζει, μέχρι που βρέθηκε στον κατηφορικό δρόμο που οδηγούσε στο άντρο του Σάρκο. Τον ακολούθησε και χτύπησε τη μεγάλη, διπλή πόρτα με τις μπρούντζινες γερακοκεφαλές.

Ένας μισθοφόρος άνοιξε, και τα μάτια του γούρλωσαν, προς στιγμή, βλέποντας το πρόσωπό του ν'αντανακλάται, διαστρεβλωμένο, επάνω στο πρόσωπο του επισκέπτη.

«Θα ήθελα να μιλήσω στον Σάρκο,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος. «Τώρα.»

Ο μισθοφόρος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, σαν να περίμενε να πάρει κάποια έγκριση από μέσα. Ύστερα, στράφηκε, πάλι, στον αλχημιστή. «Περάστε,» είπε, και παραμέρισε από την είσοδο.

Ο Φαρλάνο μπήκε στην πέτρινη αίθουσα του άντρου, και είδε ότι σ'ένα από τα τέσσερα τραπέζια ήταν καθισμένος ο Σάρκο και έτρωγε, μαζί μ'έναν άλλο άντρα. Ο Χαλκοπρόσωπος τον πλησίασε, κι εκείνος σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Πρέπει να μιλήσουμε.»

Ο Σάρκο ένευσε και βάδισε προς τη σκάλα, στη δεξιά γωνία του δωματίου. Ο Φαρλάνο τον ακολούθησε πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια και έφτασαν στο γραφείο του.

«Κάθισε,» είπε ο μισθοφόρος.

Ο αλχημιστής δεν κάθισε. «Γιατί δε μου είπες ότι γλίτωσαν;»

Το μοναδικό μάτι του Σάρκο τον κοίταξε με περιέργεια. «Ποιοι γλίτωσαν;»

«Οι ταξιδιώτες που έρχονταν από τα δυτικά και που σου είχα ζητήσει να σκοτώσεις.»

«Μα, δεν *γλίτωσαν*. Ή, τουλάχιστον, δεν έχω μάθει ακόμα κάτι τέτοιο.»

«Δεν είχες νέα από τους μισθοφόρους σου;» ρώτησε ο Φαρλάνο.

Ο Σάρκο κούνησε το κεφάλι. «Όχι–»

«Τότε, είναι νεκροί.»

«Πώς το ξέρεις, Χαλκοπρόσωπε;»

«Μια γυναίκα που ήταν μαζί με τους ταξιδιώτες εισέβαλε στο σπίτι μου και προσπάθησε να με δολοφονήσει. Ευτυχώς, δεν ήμουν εκεί, αλλά ήταν ένας φίλος μου.»

«Και τον σκότωσε;»

«Όχι. Κατάφερε να την εξουδετερώσει.»

Ο Σάρκο κάθισε πίσω απ'το γραφείο του, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. Το μάτι του στένεψε, σκεπτικά. «Ακούστηκε κάτι, σήμερα…» είπε, ύστερα από λίγο, βλέποντας πως κι ο Χαλκοπρόσωπος ήταν σιωπηλός. «Από έναν μισθοφόρο μου. Μου είπε ότι νόμιζε πως είδε τον Μαράνκο, στο Μεγάλο Παζάρι.»

«Ποιος είναι ο Μαράνκο;»

«Ένας από τους ανθρώπους που έστειλα για να σκοτώσουν τους ταξιδιώτες σου. Ο μισθοφόρος μου μου είπε ότι ο άντρας που είδε φορούσε κουκούλα, μα είναι σχεδόν βέβαιος πως ήταν ο Μαράνκο, κρίνοντας από τα γένια του, καθώς κι απ'το μικρό κομμάτι του

προσώπου του που μπόρεσε να μπανίσει. Ο Μαράνκο είναι καμένος, βλέπεις, Χαλκοπρόσωπε.»

«Υποθέτω, στην αρχή, δε θα τον πίστεψες,» είπε ο Φαρλάνο.

«Ναι. Νόμισα ότι, μάλλον, θάκανε λάθος. Τώρα, όμως… Τώρα, δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Ίσως ο Μαράνκο να με πρόδωσε. Ίσως κι άλλοι απ'αυτούς που έστειλα να με πρόδωσαν.»

Ο Χαλκοπρόσωπος βημάτισε μέσα στο δωμάτιο. «Για να σε πρόδωσαν, Σάρκο, πρέπει κάποιος να τους υποσχέθηκε, όχι μόνο περισσότερα χρήματα, αλλά και προστασία από την πιθανή εκδίκησή σου.» *Και η Αστυνομία θα μπορούσε να το κάνει αυτό, δε θα μπορούσε;* πρόσθεσε νοερά, αρχίζοντας να καταλαβαίνει γιατί η Λαντίρα φοβόταν τόσο πολύ την Αστυνομία της Σερανβέλ.

«Δεν ξέρω…» είπε ο Σάρκο. «Ίσως, τελικά, ο μισθοφόρος μου να έκανε, όντως, λάθος και να μην ήταν ο Μαράνκο που μπάνισε.»

«Ο Μαράνκο ήταν.» Ο Χαλκοπρόσωπος κοιτούσε, τώρα, έξω απ'το παράθυρο.

«Πώς είσαι βέβαιος;»

«Ενός κακού μύρια έπονται, Σάρκο. Αφού αυτή η γυναίκα εισέβαλε στο σπίτι μου, τότε είναι πολύ πιθανό κι εκείνος που είδε ο μισθοφόρος σου να ήταν ο Μαράνκο.»

«Χαλκοπρόσωπε,» είπε ο Σάρκο, «έχω την εντύπωση πως, όσο βρίσκομαι μπλεγμένος μαζί σου, βουλιάζω ολοένα και περισσότερο.»

Η χάλκινη μάσκα στράφηκε, για να τον ατενίσει. «Από πότε σου γεννήθηκε αυτή η… *εντύπωση*;»

«Θέλει κι ερώτημα; Δε βλέπεις τι γίνεται; Τα πάντα πάνε απ'το κακό στο χειρότερο. Και δε θέλω νάχω μπλεξίματα με τις Αρχές της πόλης.» Ο Σάρκο σηκώθηκε απ'το γραφείο του.

«Ελπίζω,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, πλησιάζοντας, για να σταθεί εμπρός του, «ετούτο να μη σημαίνει πως σκέφτεσαι να με προδώσεις, γιατί τότε, πίστεψέ με, θα έχεις πολύ χειρότερα μπλεξίματα.»

«Αυτός ο Λανκόρο–»

«Σε ξαναενόχλησε;»

«Όχι, αλλά είμαι βέβαιος πως εξακολουθεί να σκαλίζει την υπόθεση.»

«Επομένως,» είπε ο Χαλκοπρόσωπος, «ίσως θα έπρεπε να τον βρεις και να φροντίσεις να πάθει ένα… ατύχημα.»

«Δεν είναι εύκολο να τον βρω. Δε γνωρίζω πού κατοικεί, και ούτε πού τριγυρίζει.»

«Φοβάσαι, Σάρκο, έτσι δεν είναι;»

Η όψη του μισθοφόρου συσπάστηκε· τα φρύδια του έσμιξαν. «Σου είπα, δε θέλω μπλεξίματα με το Συμβούλιο!» μούγκρισε. «Και τα πράγματα φαίνεται να πηγαίνουν απ'το κακό στο χειρότερο. Μη με ξαναμπερδέψεις με τις υποθέσεις σου, Χαλκοπρόσωπε. Τουλάχιστον, όχι στο άμεσο μέλλον. Μην ανησυχείς, δε θα σε προδώσω· αλλά *μη με μπλέξεις άλλο*. Δεν τους θέλω αυτούς τους λακέδες του Συμβουλίου στο κατόπι μου, με καταλαβαίνεις;»

«Καλώς,» είπε ο Φαρλάνο, ύστερα από μια στιγμή δισταγμού. *Ούτε εγώ τους θέλω στο κατόπι σου, γιατί έτσι μπορεί να οδηγηθούν σε μένα. Θα βρω άλλο τρόπο να τους βγάλω από τη μέση.* Είχε την αίσθηση ότι κάτι συνέβαινε πίσω απ'την πλάτη του, κάτι μεγάλο και επικίνδυνο για εκείνον. Είχε χάσει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, και οι εχθροί του τον πολεμούσαν από κάποιο μέρος που δεν μπορούσε ακόμα να δει ξεκάθαρα. Σκόπευε, όμως, να γυρίσει και να *κοιτάξει* πίσω απ'την πλάτη του· και τότε, θα ξανάστρεφε την κατάσταση προς τα δικά του συμφέροντα. Είχε έρθει εδώ για να γονατίσει την Πόλη των Ανοιγμάτων, και δε θα έφευγε μέχρι που να το κατορθώσει. Οι καταραμένοι Σερανβέλιοι τον είχαν υποβιβάσει σε δούλο και τον είχαν αναγκάσει να αυτοεξοριστεί. Τώρα, θα πλήρωναν. Είχε έρθει η ώρα της εκδίκησης.

«Δε θα σε αναμίξω άλλο, Σάρκο. Προς το παρόν. Πρόσεξε, όμως, μη με προδώσεις· γιατί, αν το κάνεις, οι συνέπειες θα είναι πολύ άσχημες για σένα.» Στράφηκε και έφυγε απ'το γραφείο του μισθοφόρου.

Η Ναράμια σταμάτησε μέσα σ'ένα σοκάκι και κοίταξε το διώροφο σπίτι, από πάνω ώς κάτω. Ολόκληρη η δεξιά του μεριά ήταν καλυμμένη με αναρριχώμενα φυτά, ακριβώς όπως της είχε πει ο Λανκόρο όταν της εξήγησε τι έπρεπε να κάνει: Θα εισέβαλε στο

σπίτι, όπως είχε εισβάλλει και στην οικία του Χαλκοπρόσωπου, και θα χτυπούσε τον προδότη Γυρολόγο –τον άντρα που είχε συναντήσει στου αλχημιστή– με ένα βέλος καλυμμένο με αναισθητικό δηλητήριο.

«Κι αν, τελικά, δεν είναι εκεί;» είχε ρωτήσει η Ναράμια. «Αν δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος;»

«Αν δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος, δε θα του κάνεις τίποτα,» της είχε απαντήσει ο Λανκόρο. «Θα φύγεις και θα επιστρέψεις εδώ. Γι'αυτό κιόλας στέλνω εσένα: επειδή έχεις δει το πρόσωπό του και ξέρεις ποιος είναι.»

«Και αν δεν είναι αυτός αλλά με αντιληφτεί; Να τον αφήσω να φωνάξει; Ή αν με αντιληφτεί κανένας άλλος μες στο σπίτι;»

«Δεν πίστευα ότι είσαι… ερασιτέχνης–»

«Δεν είμαι!»

«Ωραία. Θα απογοητευόμουν αν ήσουν, ύστερα απ'αυτά που μου είπες στο κρατητήριο. Αφού, λοιπόν, ξέρεις τη δουλειά σου, θα ξέρεις ακριβώς και τι να κάνεις.»

Εγώ φταίω που ρώτησα, είχε σκεφτεί η Ναράμια, πειραγμένη. Και μετά, είχε κάνει άλλη μια ερώτηση: Τι θα γινόταν αφότου τον χτυπούσε με το αναισθητικό δηλητήριο; Περίμενε ο Λανκόρο ότι θα τον κουβαλούσε και θα τον έβγαζε έξω;

«Φυσικά και όχι. Θα τον αφήσεις στη θέση του και θάρθεις σε μένα.»

«Και μετά τι θα γίνει;»

«Τα υπόλοιπα θα τ'αναλάβει η φρουρά,» της είχε πει ο Λανκόρο. «Απλά, ετούτη τη φορά, θέλω να βεβαιωθώ πως θα τον πιάσουμε. Και πως είναι, όντως, ο άνθρωπος που ψάχνουμε. Θα ήταν μάλλον… δυστυχές να ταράξουμε το σπίτι άνευ λόγου.»

Η Ναράμια είχε γελάσει. «Να *ταράξουμε το σπίτι άνευ λόγου*; Υποθέτω ότι υπάρχει άλλη αιτία που δε θες να τους… ταράξεις, Λανκόρο.»

«Ίσως. Αλλά δεν είναι επί του παρόντος.»

«Τους παρακολουθείς, γι'αυτό δε θέλεις να τους 'ταράξεις'. Δε θέλεις να υποψιαστούν τίποτα, έτσι δεν είναι;»

Ο Λανκόρο δεν της είχε απαντήσει· είχε συνεχίσει να της εξηγεί κάποιες λεπτομέρειες της δουλειάς· και η Ναράμια αισθανόταν βέβαιη πως είχε δίκιο στην υπόθεσή της.

Τέλος πάντων, όπως και νάχε το πράγμα, τώρα άλλα έπρεπε να την απασχολούν. Όταν πήγε να σκοτώσει τον Χαλκοπρόσωπο, η αποστολή της ήταν πιο απλή: θα έμπαινε στο σπίτι, θα τον δολοφονούσε, και θα έφευγε. Δεν την ενδιέφερε αν θα την καταλάβαιναν. Τώρα, όμως, την ενδιέφερε. Γιατί, σύμφωνα με τις οδηγίες του Λανκόρο, όφειλε να κινηθεί όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Έπρεπε, όχι μόνο να αναισθητοποιήσει τον Γυρολόγο, αλλά και να ερευνήσει την οικία, όσο ήταν δυνατό, να δει μήπως υπήρχε εκεί κανένα σημαντικό έγγραφο, ή ημερολόγιο, ή τίποτα παρόμοιο, και να το πάρει, ώστε ο Λανκόρο να αντλήσει πληροφορίες από αυτό.

«Το σπίτι,» της είχε πει, «απ'ό,τι γνωρίζω, ανήκει σε μια αριστοκράτισσα από το Φερντίν-Ος, η οποία ονομάζεται Ταβέλλα Δάνκληρ και έχει έρθει στην πόλη εξαιτίας του πρόωρου θανάτου του συζύγου της. Ή, τουλάχιστον, έτσι υποστηρίζει.»

«Δεν την πιστεύεις;»

«Φυσικά και όχι. Είναι αναμιγμένη με τους ανθρώπους που προκαλούν προβλήματα στους εμπόρους.»

Καθώς βρισκόταν στο σοκάκι, η Ναράμια κοίταξε τα παράθυρα στην πρόσοψη του σπιτιού. Τα παντζούρια αυτών του ισογείου ήταν κλειστά. Στον πρώτο όροφο, το ένα παράθυρο, το δεξιό, ήταν σκοτεινό, ενώ στο αριστερό υπήρχε φως. Ανάμεσά τους ήταν ένα άλλο παραθυράκι, πολύ μικρό, τίποτα περισσότερο από φεγγίτης, το οποίο μάλλον έβγαζε σε κάποιο λουτρό ή αποχωρητήριο. Στον δεύτερο όροφο συνέβαινε το αντίθετο: το δεξιό παράθυρο είχε φως, ενώ το αριστερό ήταν σκοτεινό. Ανάμεσά τους υπήρχε, πάλι, ένα παρόμοιο μικρό παραθυράκι.

Η Ναράμια άρχισε να κάνει τον κύκλο του σπιτιού, για να δει τι άλλες διόδους μπορούσε να βρει· γιατί το να σκαρφαλώσει από την πρόσοψη δεν της έμοιαζε και τόσο καλή ιδέα, ειδικά με δύο παράθυρα φωτισμένα. Από τη δεξιά μεριά, είδε ένα παράθυρο στο ισόγειο, με τα πατζούρια του κλειστά. Στον πρώτο όροφο, απλωνόταν ένα μακρύ μπαλκόνι, τυλιγμένο στα αναρριχώμενα

φυτά, έτσι που η Ναράμια δεν μπορούσε να δει μέσα στις πυκνές σκιές τους αν υπήρχαν πόρτες ή παράθυρα, ή αν ήταν ανοιχτά ή κλειστά. Επομένως, της έμενε μόνο το παράθυρο στο ισόγειο, αλλά αποκλείεται να έμπαινε από εκεί, καθώς τα πατζούρια του φαίνονταν ασφαλείας· θα ήταν αδύνατο να τα ανοίξει από έξω: έκλειναν με μάνταλο από μέσα, και σίδερο κάλυπτε τη χαραματιά ανάμεσά τους, οπότε δεν μπορούσες να βάλεις κάποιο εργαλείο εκεί, για να τα διαρρήξεις.

Η Ναράμια συνέχισε να κάνει τον κύκλο της οικίας, και παρατήρησε ότι η πίσω μεριά είχε πολλά παράθυρα: τρία στο ισόγειο, όλα τους με τα πατζούρια κλειστά· δύο στον πρώτο όροφο, το ένα κλειστό, το άλλο ανοιχτό και φωτισμένο· και δύο στον δεύτερο όροφο, σκοτεινά αλλά με τα πατζούρια κουφωτά.

Στην αριστερή μεριά του σπιτιού, υπήρχε ένα παράθυρο στο ισόγειο, με τα παντζούρια κλειστά, και ένα μπαλκόνι στον δεύτερο όροφο, με μια κλειστή πόρτα· αυτό δεν ήταν καλυμμένο, όπως το προηγούμενο, με αναρριχώμενα φυτά που έκρυβαν τα πάντα στη σκιά τους.

Επομένως, η Ναράμια σκέφτηκε ότι η καλύτερη μεριά για να εισβάλει ήταν η πίσω μεριά. Επέστρεψε εκεί και κοίταξε επάνω. Εξαιρώντας το ισόγειο, τα παράθυρα στα δεξιά της –και αυτό στον πρώτο όροφο και αυτό στον δεύτερο– ήταν και τα δύο μικρά: σχεδόν τόσο μικρά όσο οι φεγγίτες στην μπροστινή μεριά του σπιτιού. Μάλλον, σε λουτρά πρέπει να έβγαζαν (και οι φεγγίτες σε αποχωρητήρια). Η Ναράμια πίστευε ότι, αν χωρούσε να περάσει, θα περνούσε ίσα-ίσα.

Έστρεψε το βλέμμα της στ'αριστερά, και είδε ότι, από εκεί, το παράθυρο στον δεύτερο όροφο ήταν αρκετά μεγάλο, είχε κουφωτά παντζούρια, και ήταν και σκοτεινό. Έμοιαζε ιδανικό. Υπήρχε, όμως, ένα πρόβλημα: το παράθυρο αμέσως κάτω απ'αυτό, στον πρώτο όροφο, ήταν και ανοιχτό και φωτισμένο· *κι αν κάποιος βρίσκεται εκεί, θα με δει να σκαρφαλώνω.* Οπότε, δε συνέφερε. Καλύτερα να δοκίμαζε να μπει από τα μικρά παράθυρα των λουτρών.

Έβγαλε το σχοινί της από τον ώμο, το περιέστρεψε μερικές φορές, και το εκτόξευσε στα κεραμίδια της οροφής. Αυτό τυλίχτηκε γύρω από μια καμινάδα κι ο γάντζος του πιάστηκε γερά. Συγχρόνως, ένα

νυχτοπούλι πέταξε, κρώζοντας τρομαγμένα. Η Ναράμια ήλπιζε αυτός ο ήχος να μην είχε ειδοποιήσει κανέναν. Πιάστηκε από το σχοινί και ξεκίνησε να σκαρφαλώνει τον τοίχο, με άνεση. Η πληγή στο πόδι της, από το δάγκωμα του Λό'ορ, την πονούσε λιγάκι, αλλά δεν ήταν τόσο σοβαρή ώστε να την εμποδίζει.

Ο πόνος που άρχισε να αισθάνεται από το εσωδερμικό άλγος ήταν πολύ χειρότερος, και, όπως πάντα, την έπιανε τις πιο άβολες ώρες.

Προσπέρασε το πρώτο μικρό παράθυρο και πήγε στο επόμενο, στον δεύτερο όροφο. Πέρασε δύο δάχτυλά της μέσα στη χαραμάδα των κουφωτών παντζουριών και σήκωσε το μάνταλο. Παραμέρισε τα πατζούρια και κοίταξε στο εσωτερικό: σκοτάδι, που διαλυόταν μόνο από όσο φεγγαρόφωτο μπορούσε να μπει. Και, δυστυχώς, το φως των φεγγαριών δεν ήταν και τόσο δυνατό απόψε: ο ουρανός είχε πολλά σύννεφα· η Ναράμια, μάλιστα, είχε αναρωτηθεί δυο-τρεις φορές αν θα έβρεχε: δεν είχε βρέξει ακόμα, όμως.

Ωστόσο, το φως που έμπαινε ήταν αρκετό για να κάνει τον μαρμάρινο λουτήρα, που βρισκόταν ακριβώς κάτω απ'το παράθυρο, να γυαλίζει. Οπότε, η Ναράμια συμπέρανε ότι είχε δίκιο: το μέρος ήταν, όντως, λουτρό. Και, φυσικά, κανένας δεν ήταν εδώ. Ποιος, εξάλλου, θα έκανε μπάνιο μες στο σκοτάδι;

Έβαλε, πρώτα, το δεξί της χέρι μέσα στο δωμάτιο και, μετά, το αριστερό. Πιάστηκε απ'τον τοίχο και ώθησε το σώμα της. Το στήθος της πέρασε με μια μικρή δυσκολία, αλλά η κοιλιά της γλίστρησε εύκολα. Όταν είχε φτάσει μέχρι τους γοφούς, σταμάτησε. Έπρεπε να βρει κάπου να πιαστεί, αλλιώς θα έπεφτε και θα έκανε θόρυβο, και πιθανώς να την καταλάβαιναν. Άπλωσε τα χέρια της και γραπώθηκε από το μαρμάρινο πλαίσιο του λουτρού. Έτσι, γλίστρησε και τα πόδια της μέσα, ήρεμα, καταλήγοντας στην κοιλότητα του μπάνιου. Ξεφύσησε, και η βρύση από πάνω της έσταξε μια σταγόνα νερό στο μέτωπό της.

Η Ναράμια βγήκε απ'το λουτρό και στράφηκε στη μικρή πόρτα που υπήρχε στο δωμάτιο. Την άνοιξε λίγο και κοίταξε απ'τη χαραμάδα. Είδε μια μεγάλη, ξύλινη σκάλα και τέσσερις άλλες πόρτες: μία αμέσως δεξιά της, μία αντίκρυ της, και δύο δεξιά και στο βάθος. Από πού είχε δει το φως στον δεύτερο όροφο; Από τη δεξιά, την ανατολική, μεριά της οικίας. Επομένως, αν κάποιος ήταν

εδώ, θα ήταν πίσω από την αντικρινή πόρτα… και, πράγματι, η Ναράμια νόμιζε πως μπορούσε ν'ακούσει ήχους από εκεί. Χτυπήματα. Σαν κάποιος να… να εκπαιδευόταν στα όπλα. Ο Γυρολόγος; Ή αυτή η υποτιθέμενη αριστοκράτισσα από το Φερντίν-Ος;

Για να δούμε, πρώτα, τι υπάρχει στ'άλλα δωμάτια του ορόφου... Η Ναράμια άνοιξε την πόρτα αμέσως δεξιά της και μπήκε. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, αλλά φεγγαρόφωτο γλιστρούσαν από το παράθυρο, κι αυτός ο φωτισμός ήταν αρκετός για να μπορεί κανείς να δει ότι επρόκειτο για καθιστικό. Υπήρχε άλλη μια πόρτα εδώ, η οποία, αναμφίβολα, έβγαζε στο δυτικό μπαλκόνι του σπιτιού. Η Ναράμια άναψε την πρώτη λάμπα που βρήκε κι άρχισε να ερευνά, γρήγορα, το δωμάτιο, μήπως ανακαλύψει κάτι που θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο στον Λανκόρο.

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε ήταν ότι στο τραπεζάκι υπήρχαν δύο κρασοπότηρα, το ένα άδειο και το άλλο μισογεμάτο. Κάποιοι βρίσκονταν πρόσφατα εδώ.

Μέσα στα συρτάρια και στα ντουλάπια, δεν ήταν τίποτα χρήσιμο. Ούτε το κάθισμα του καναπέ σηκωνόταν, για ν'αποκαλύψει κάποιο κρυμμένο άνοιγμα από κάτω. Η Ναράμια έσβησε, πάλι, τη λάμπα και βγήκε.

Οι ήχοι από την αντικρινή πόρτα συνεχίζονταν. Ο Γυρολόγος πρέπει να ήταν εκεί. Δε θα πήγαινε, όμως, σ'αυτόν από τώρα, καθώς όφειλε να ψάξει κι άλλο την οικία. Άνοιξε τις δύο μικρές πόρτες στο βάθος, διαπιστώνοντας ότι η μία έβγαζε στο αποχωρητήριο (όπου βρισκόταν κι ο ένας από τους μπροστινού φεγγίτες) και η άλλη σ'ένα αποθηκάκι. Η Ναράμια ψαχούλεψε μέσα στο δεύτερο, μα δε βρήκε τίποτα το ενδιαφέρον.

Ξαφνικά, βήματα ακούστηκαν ν'ανεβαίνουν τη σκάλα, και μια αντρική φωνή αντήχησε: «Λαντίρα; Εσύ είσαι;»

Η Ναράμια έκλεισε την πόρτα της αποθήκης, ενώ βρισκόταν ακόμα μέσα. Άφησε μονάχα μια χαραμάδα, για να μπορεί να δει, με το ένα μάτι.

«Λαντίρα!» Ο ξανθός άντρας που είχε συναντήσει στην οικία του Χαλκοπρόσωπου έφτασε στο κεφαλόσκαλο. Ποια ήταν αυτή η

Λαντίρα, όμως; Ήταν μήπως το πραγματικό όνομα της Ταβέλλα Δάνκληρ;

Οι ήχοι των όπλων από την αντικρινή μεριά είχαν σταματήσει, από τότε που η φωνή του Γυρολόγου είχε αρχίσει ν'ακούγεται, και τώρα η πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα βγήκε. Ήταν μελαχρινή και είχε μικρά χαρακτηριστικά. Φορούσε έναν σφιχτοδεμένο στηθόδεσμο και ένα εφαρμοστό, μαύρο παντελόνι. Τα πόδια της ήταν γυμνά. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, και ιδρώτας γυάλιζε σ'όλο της το σώμα. Η Ναράμια νόμιζε ότι κάπου την είχε ξαναδεί. *Κάτι μού θυμίζει. Κάτι μού θυμίζει…*

«Τι είναι;» ρώτησε η γυναίκα τον Γυρολόγο.

«Εκπαιδεύεσαι ακόμα;»

«Ναι. Άλλαξες γνώμη και θέλεις νάρθεις;»

Ο Γυρολόγος συνοφρυώθηκε. «Νόμιζα πως άκουσα κάποιον να βαδίζει. Ακριβώς από πάνω μου.» Έστρεψε το βλέμμα του στην πόρτα του καθιστικού (όπου πριν από λίγο βρισκόταν η Ναράμια). «Εσύ ήσουν;»

Η Λαντίρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σίγουρα άκουσες κάτι;» Τώρα, κι εκείνη συνοφρυώθηκε.

«Νομίζω… Ίσως…» Ο Γυρολόγος έμοιαζε ανήσυχος.

«Η ιδέα σου πρέπει να ήταν, Αρτάμο. Κανείς δεν ξέρει ότι είσαι εδώ. Αλλά,» πρόσθεσε, «ας το ελέγξουμε. Με όπλα στα χέρια μας.» Μπήκε, πάλι, στο δωμάτιο απ'το οποίο είχε βγει.

Ο Γυρολόγος –*Αρτάμο,* τον είχε πει η γυναίκα– την ακολούθησε.

Η Ναράμια δεν το κούνησε απ'τη θέση της. Το αποθηκάκι ετούτο ήταν, αναμφίβολα, η καλύτερη κρυψώνα, αυτή τη στιγμή. Ωστόσο, τράβηξε ένα της ξιφίδιο, για παν ενδεχόμενο.

Η Λαντίρα και ο Αρτάμο βγήκαν από το εκπαιδευτήριο, κρατώντας από ένα κοντόσπαθο ο καθένας. Πλησίασαν την πόρτα του καθιστικού κι ο Γυρολόγος την άνοιξε, απότομα, φοβούμενος ότι μπορεί κάτι να πεταγόταν από μέσα. Φυσικά, τίποτα δεν πετάχτηκε. Η Λαντίρα κι ο Αρτάμο μπήκαν.

«Μπορεί νάναι στο μπαλκόνι,» είπε εκείνος.

Η Ναράμια άκουσε κάποιον ν'ανοίγει τη μπαλκονόπορτα· και, ύστερα από λίγο, τους είδε και τους δύο να βγαίνουν από το καθιστικό.

«Η ιδέα σου ήταν,» είπε η Λαντίρα. «Είσαι φοβισμένος, αυτό είναι όλο. Πήγαινε να κοιμηθείς· θα σου κάνει καλό.»

Ο Αρτάμο κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να κοιμηθώ.» Της έδωσε το σπαθί του, κρατώντας τη λεπίδα προς τα κάτω.

Η Λαντίρα το πήρε. «Εντάξει,» είπε. «Θα κατεβώ σε λίγο, αν θες παρέα.»

Ο Αρτάμο ένευσε και κατέβηκε την ξύλινη σκάλα.

Η Λαντίρα έμεινε ακίνητη, για μερικές στιγμές, σα ν'αφουγκραζόταν. Έπειτα, μπήκε στην πόρτα του εκπαιδευτηρίου, και την έκλεισε, σιγανά.

Κάτι μού θυμίζει, σκέφτηκε η Ναράμια, βγαίνοντας απ'την κρυψώνα της. *Πού την έχω ξαναδεί; Ή, μήπως, μοιάζει με κάποια άλλη;*

Πλησίασε τη σκάλα και κοίταξε κάτω. Ο Αρτάμο είχε φύγει· δεν μπορούσε να τον δει. Τράβηξε τη μικρή χειροβαλλίστρα από τη ζώνη της, την όπλισε, πέρασε στη χορδή ένα από τα δηλητηριασμένα βέλη, κι άρχισε να κατεβαίνει, προσεχτικά. Δε σκόπευε να τον τοξέψει ακόμα· ήθελε να ερευνήσει κι άλλο το μέρος. Όμως είχε το όπλο της στο χέρι για καλό και για κακό.

Το πρόβλημα ήταν πως, αν σε λίγο ο Αρτάμο κι η Λαντίρα βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο «για παρέα» (όπως είχε πει εκείνη), τότε θα ήταν δύσκολο για τη Ναράμια να ολοκληρώσει την αποστολή της. Θα έπρεπε να κρυφτεί κάπου και να τους περιμένει να χωρίσουν, προτού επιτεθεί στον Γυρολόγο.

Καθώς, όμως, κατέβαινε τη σκάλα, η τυχοδιώκτρια παρέλειψε να προσέξει κάτι πολύ σημαντικό: οι ήχοι των όπλων *δεν* είχαν ξαναρχίσει από το εκπαιδευτήριο…

Η Λαντίρα δεν πίστευε ότι, πραγματικά, κάποιος είχε εισβάλλει στο σπίτι της, αλλά, μετά από την απόπειρα δολοφονίας κατά του Φαρλάνο (την οποία της είχε αναφέρει ο Αρτάμο, όταν ήρθε

σήμερα, ζητώντας να τον κρύψει), σκεφτόταν πως καλύτερα να ήταν επιφυλακτική. Έτσι, όταν ο αλχημιστής είχε κατεβεί, εκείνη, κρατώντας από ένα κοντόσπαθο σε κάθε χέρι, πέρασε το κατώφλι της πόρτας και την έκλεισε, ελαφρά, με το πόδι της… ώς ένα σημείο.

Στράφηκε και κοίταξε από τη χαραμάδα που είχε αφήσει, περιμένοντας να δει μήπως παρουσιαζόταν κανένας.

Και κάποιος– ή, μάλλον, *κάποια* παρουσιάστηκε.

Μια γυναίκα την οποία η Λαντίρα αναγνώριζε. Την οποία ποτέ –*ποτέ, ΠΟΤΕ*– δε θα ξεχνούσε· το είχε ορκιστεί.

Μια γυναίκα την οποία θεωρούσε νεκρή. *Ο Φαρλάνο μού είπε ότι σ'έριξαν στα Ανοίγματα, τρισκατάρατη φόνισσα! Πώς είναι δυνατόν να είσαι ζωντανή; ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ;*

Οι γροθιές της έσφιξαν, με δύναμη, τις λαβές των κοντόσπαθων, αλλά συγκράτησε τον εαυτό της· δεν άνοιξε την πόρτα και δεν επιτέθηκε.

Είδε τη Ναράμια να ετοιμάζει τη χειροβαλλίστρα της και ν'αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα, αθόρυβα.

Τώρα –επιτέλους– είσαι δική μου, σκέφτηκε η Λαντίρα. *Επιτέλους, θα σ'εκδικηθώ. Θα πεθάνεις από τα ίδια μου το χέρια, φόνισσα.*

Η Ναράμια κατέβηκε στον πρώτο όροφο του σπιτιού, και σταμάτησε, καθώς είδε ότι η μία από τις δύο πόρτες στα δεξιά της ήταν ανοιχτή και μέσα υπήρχε φως. Μια κινούμενη σκιά τής έλεγε ότι ο Αρτάμο βάδιζε στο εσωτερικό του δωματίου, το οποίο πρέπει να ήταν γραφείο, αν καταλάβαινε καλά. *Εκεί ίσως να κρύβονται πράγματα χρήσιμα για τον Λανκόρο. Αλλά, για να μπω, πρέπει να εξουδετερώσω το Γυρολόγο… και μετά, πρέπει να ερευνήσω το χώρο προτού κατεβεί η Λαντίρα.*

Βέβαια, η Λαντίρα, έτσι ιδρωμένη όπως ήταν, θα έκανε πρώτα μπάνιο στο λουτρό, υπέθετε η Ναράμια. *Επομένως, μάλλον, έχω χρόνο.*

Κινήθηκε γρήγορα, φτάνοντας στο κατώφλι της πόρτας και υψώνοντας τη χειροβαλλίστρα της.

Ο Αρτάμο στράφηκε, αιφνιδιασμένος. «*Εσύ!*» έκρωξε, με τα μάτια του διασταλμένα. Προφανώς, δεν περίμενε να την ξαναδεί ζωντανή, ύστερα από το δάγκωμα του Λό'ορ.

Η Ναράμια πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της, τοξεύοντάς τον στον άλλο ώμο απ'αυτόν όπου τον είχε χτυπήσει την προηγούμενη φορά με το ξιφίδιό της.

Ο Αρτάμο παραπάτησε, πιάνοντας το καρφωμένο βέλος και μοιάζοντας σοκαρισμένος. Αλλά, επίσης, είχε την όψη ανθρώπου που είναι έτοιμος να ουρλιάξει, και ίσως να το κατάφερνε προτού τον αναισθητοποιούσε το δηλητήριο.

Η Ναράμια χίμησε, πάραυτα, και τον κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ο Αρτάμο παραπάτησε μερικά βήματα ακόμα και, ύστερα, σωριάστηκε, αναίσθητος από την επήρεια του δηλητηρίου.

Και τότε ήταν που η Ναράμια άκουσε πίσω της έναν ξαφνικό ήχο, τον οποίο τ'αφτιά της αναγνώρισαν στιγμιαία και το σώμα της κινήθηκε αντανακλαστικά.

Ήταν ο ήχος της λεπίδας που σχίζει τον αέρα.

Η τυχοδιώκτρια έσκυψε, πέφτοντας στο πάτωμα και κυλώντας στο πλάι, προτού γυρίσει ανάσκελα και κοιτάξει ποιος της είχε επιτεθεί.

Η μορφή της Λαντίρα στεκόταν μερικά βήματα μπροστά απ'την πόρτα, και στα χέρια της κρατούσε τα κοντόσπαθα. «Επιτέλους,» είπε. «Επιτέλους, θα πεθάνεις –κι αυτή τη φορά, θα φροντίσω να *μείνεις νεκρή!*»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Τέταρτο
—Μίσος—

Φεύγοντας από το άντρο του Σάρκο, ο Φαρλάνο σκέφτηκε ότι καλύτερα θα ήταν να μην αφήσει τον αδελφό του με την αγωνία αν είχε βρεθεί καπετάνιος πρόθυμος να τον μεταφέρει στις Τρεις Πόλεις· έτσι, ξεκίνησε να βαδίζει δυτικά μέσα στους δρόμους της Κάτω Συνοικίας του Ξίφους, μην πηγαίνοντας προς την οικία του, στη Συνοικία των Δηλητηρίων, αλλά προς την οικία της Λαντίρα, στη Συνοικία των Ερειπίων.

Σ'ένα σκοτεινό σοκάκι, σταμάτησε κι έβγαλε τη χάλκινή του μάσκα. Την πέρασε μέσα σε μια δερμάτινη θήκη και την έκρυψε στο εσωτερικό της καλοκαιρινής του κάπας. Ύστερα, συνέχισε την πορεία του, βγαίνοντας στην Οδό του Μισθοφόρου, η οποία είχε κάμποση κίνηση, ακόμα και τώρα που έπεφτε η νύχτα. Αποφάσισε να πάει από τον Μεγάλο Κήπο, για να κάνει τον περίπατό του πιο ευχάριστο, έτσι κατευθύνθηκε βόρεια. Πέρασε από τα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας και από την ίδια τη Χρυσή Γέφυρα (όπου υπήρχε κόσμος στις άκριες δεξιά κι αριστερά της, συζητώντας χαμηλόφωνα ή κοιτάζοντας σιωπηλά τον ποταμό από κάτω και πίνοντας κάποιο ποτό) και μπήκε στα λιθόστρωτα μονοπάτια του Κήπου, που φιδογύριζαν ανάμεσα από τα δέντρα, τους θάμνους, και το χορτάρι. Οι λάμπες ήταν αναμμένες, δημιουργώντας νησίδες φωτός μέσα στο υπόλοιπο σκοτάδι του μέρους. Μυρωδιές από καλοκαιρινά άνθη έρχονταν από παντού, καθώς και ψιθυριστές συζητήσεις ή γέλια, από ξύλινα ή πέτρινα παγκάκια, ή από σκιερά σημεία.

Ο Φαρλάνο βγήκε από τη βόρεια πύλη του Μεγάλου Κήπου και ακολούθησε την Οδό του Πονηρού προς τα δυτικά. Φτάνοντας στο Ρόπαλο, άκουσε μουσική να έρχεται μέσα από ένα φυλάκιο και φωνές γλεντιού. Μάλλον, οι φρουροί της Σερανβέλ δε βρίσκονταν σε μια από τις πιο… ετοιμοπόλεμές τους στιγμές, απόψε. Μπήκε

στην Οδό της Μούχλας και βάδισε ανάμεσα από την Τριτεμπορική Συνοικία –η οποία ήταν σχετικά ήσυχη, ετούτη την ώρα, καθώς οι περισσότεροι που εργάζονταν εδώ τελείωναν τις δουλειές τους με το βασίλεμα των ήλιων– και τη Συνοικία των Ερειπίων, καθώς είχε, πλέον, νυχτώσει για τα καλά. Τελικά, έστριψε σ'έναν δρόμο που ήξερε ότι θα τον οδηγούσε στο σπίτι της Λαντίρα μετά από δυο στροφές.

Και, πράγματι, τον οδήγησε εκεί. Αυτό, όμως, που αντίκρισε, μόλις έφτασε, τον έκανε να σταματήσει απότομα, με την ανάσα κομμένη.

Τα σπαθιά της Λαντίρα κατέβηκαν να τη λιανίσουν, και η Ναράμια τα απέφυγε, κυλώντας πάλι στο πάτωμα. Αυτή τη φορά, όμως, χτύπησε την πλάτη της επάνω στο γραφείο του δωματίου, κι αισθάνθηκε έναν ξαφνικό πόνο να τη διαπερνά. Ωστόσο, δεν ήταν αρκετός για να την παραλύσει, και πρόλαβε να σηκωθεί στο ένα γόνατο, προτού η αντίπαλός της την ξαναζυγώσει. Τη χειροβαλλίστρα της την είχε πετάξει και, τώρα, κρατούσε ένα ξιφίδιο στο χέρι.

Το ένα κοντόσπαθο της Λαντίρα αποκρούστηκε από τη μικρή λεπίδα της Ναράμια· το άλλο αστόχησε το κεφάλι της τυχοδιώκτριας για μερικούς πόντους και καρφώθηκε στο ξύλο του γραφείου.

«Με ξέρεις;» γρύλισε η Ναράμια. «Πώς με ξέρεις;»

«Αν σε ξέρω, λέει…!» Η Λαντίρα οπισθοχώρησε, ξεκαρφώνοντας το ένα της ξίφος και τραβώντας το άλλο μακριά από το όπλο της αντιπάλου της.

Η Ναράμια μπόρεσε να σηκωθεί όρθια, αλλά η πλάτη της εξακολουθούσε να βρίσκεται στο γραφείο –μια, ομολογουμένως, πολύ άβολη θέση, καθώς δεν της επέτρεπε εύκολα να ελιχθεί. «Από πού με ξέρεις; Το πρόσωπό σου κάτι μού θυμίζει, αλλά….»

Τα κοντόσπαθα της Λαντίρα ήρθαν, πάλι, καταπάνω της. Η Ναράμια απέκρουσε το ένα, με το ξιφίδιό της, και ακούμπησε την πλάτη της στην επιφάνεια του γραφείου, κάνοντας ανάποδη κωλοτούμπα επάνω του και ανατρέποντας ένα σωρό πράγματα,

σκορπίζοντάς τα στο πάτωμα. Άκουσε ένα δοχείο να σπάζει. Το άλλο κοντόσπαθο της Λαντίρα έγδαρε το μηρό της Ναράμια, αλλά δεν μπήχτηκε στη σάρκα της τυχοδιώκτριας, παρά, ξανά, στο ξύλο του γραφείου.

Η Ναράμια κατέληξε απ'την άλλη μεριά, πατώντας στις μπότες της, λαχανιασμένη. «Από πού με ξέρεις;» σφύριξε, οργισμένα. «Δε σε θυμάμαι!»

«Θα σου πω ποια είμαι,» αντιγύρισε η Λαντίρα, πλησιάζοντας, «λίγο προτού πεθάνεις.»

Να κάψει η Φλόγα και να καρβουνιάσει! σκέφτηκε η Ναράμια. *Τι κάνω, τώρα;* Ο Λανκόρο, αναμφίβολα, δεν ήθελε ετούτη τη γυναίκα νεκρή: *αυτή, όμως, θέλει* εμένα *νεκρή! Θα είναι δύσκολο να την εξουδετερώσω, χωρίς να τη σκοτώσω.* Τράβηξε ένα από τα μικρά βέλη της χειροβαλλίστρας. Ήταν καλυμμένο με αναισθητικό δηλητήριο, κι αν κατόρθωνε να το μπήξει στο σώμα της αντιπάλου της….

Η Λαντίρα κινήθηκε πιο προσεκτικά τώρα, βηματίζοντας αργά κι έχοντας τη ράχη της λυγισμένη και τα κοντόσπαθά της το ένα κατεβασμένο και τ'άλλο υψωμένο· μπορούσε ν'αμυνθεί, καθώς και να επιτεθεί, και χαμηλά και ψηλά. Επικίνδυνος συνδυασμός, εκτός αν δεν ήξερε να χειρίζεται καλά δύο όπλα συγχρόνως. Πράγμα το οποίο, όπως η Ναράμια μπορούσε πεντακάθαρα να δει, *δεν* ίσχυε. Η Λαντίρα ήξερε και με το παραπάνω να χειρίζεται τα όπλα που κρατούσε.

«Τι είν'αυτό το βέλος;» ρώτησε, με τα μικρά της μάτια στενεμένα. «Δηλητηριασμένο, όπως αυτό που έριξες στον Αρτάμο;»

Η Ναράμια δεν απάντησε. *Πρέπει να τη βγάλω, γρήγορα, απ'τη μέση και να φύγω από δω…* Προσπάθησε να κάνει κύκλο γύρω από τη Λαντίρα…

…αλλά εκείνη, φυσικά, δεν την άφησε· της έκλεισε το δρόμο. «Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις; Ετούτη είναι η τρίτη φορά: και η τρίτη φορά είναι, πάντοτε, η τελευταία.»

«Ποια τρίτη φορά;»

«Μία φορά στους βάλτους. Δεύτερη φορά στα Ανοίγματα–»

«*Τι;*» σφύριξε η Ναράμια. «*Τι είπες;*»

Ένα λοξό χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο της Λαντίρα. «Αν και ακόμα απορώ πώς γλίτωσες από κει κάτω. Θες να με διαφωτίσεις;» Επιτέθηκε, ψηλά.

Η Ναράμια απέκρουσε, οπισθοχωρώντας, κι αμέσως, επιχείρησε να την κεντρίσει, με το βέλος της. Το άλλο σπαθί της Λαντίρα, όμως, της χτύπησε το χέρι, τραυματίζοντάς την στον καρπό και κάνοντάς τη να ρίξει το δηλητηριασμένο όπλο. Η πληγή δεν πρέπει να ήταν σοβαρή –δεν είχε έρθει με αρκετή δύναμη και φορά, για να είναι–, αλλά είχε μουδιάσει, προς στιγμή, όλο της το μέλος.

Η Λαντίρα προσπάθησε, γρήγορα, να τη σπαθίσει στα γόνατα. Η Ναράμια πρόβλεψε την κίνησή της και πήδησε πάνω σε μια πολυθρόνα. *Πρέπει να την αφοπλίσω.* Άπλωσε το μουδιασμένο της χέρι κι άρπαξε τη μικρή ταπετσαρία από τον τοίχο πλάι της, τραβώντας την απότομα και στέλνοντάς τη πάνω στη Λαντίρα.

Εκείνη γρύλισε, εξαγριωμένη.

Η Ναράμια πήδησε κάτω απ’την καρέκλα και ξεθηκάρωσε άλλο ένα ξιφίδιο.

Η Λαντίρα πέταξε την ταπετσαρία στο πάτωμα κι έστρεψε το βλέμμα της στην τυχοδιώκτρια. Τα μάτια της σπινθηροβολούσαν με μίσος.

Μίσος που κάτι θύμιζε στη Ναράμια. *Τα έχω ξαναδεί αυτά τα μάτια. Ή, μάτια παρόμοια μ’αυτά…* «Ποια είσαι;» ρώτησε, πάλι.

Η Λαντίρα δεν μπήκε στον κόπο ν’απαντήσει, καθώς χιμούσε καταπάνω της. Η Ναράμια διασταύρωσε τα ξιφίδιά της κι έπιασε τη μια από τις δύο λεπίδες της αντιπάλου της ανάμεσά τους· συγχρόνως, και προτού η Λαντίρα προλάβει να στρέψει το άλλο της κοντόσπαθο εναντίον της, η τυχοδιώκτρια ύψωσε το γόνατό της και τη χτύπησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί, με μια πνιχτή κραυγή. Ύστερα, την έσπρωξε όπισθεν, κι εκείνη παραπάτησε προς το ανοιχτό παράθυρο, προσπαθώντας να πάρει ανάσα και να ορθωθεί.

Η Ναράμια τής χίμησε, μην αφήνοντας την ευκαιρία να περάσει. Ήταν, όμως, ταυτόχρονα και προσεκτική, γιατί, παρότι η αντίπαλός της ήταν διπλωμένη, σίγουρα εξακολουθούσε να είναι επικίνδυνη, αν έκρινε κανείς από το πώς είχε πολεμήσει μέχρι τώρα.

Και η Ναράμια δεν είχε άδικο στην εκτίμησή της.

Η Λαντίρα προσπάθησε να την καρφώσει και με τα δυο κοντόσπαθα που ακόμα κρατούσε. Η λεπίδα του ενός πήγε προς το στήθος της, και λεπίδα του άλλου προς την κοιλιά της.

Η Ναράμια τ'απομάκρυνε, χρησιμοποιώντας τα ξιφίδιά της, και η αντίπαλός της έμεινε ακάλυπτη. Εκείνη ύψωσε, πάλι, το γόνατό της κι αυτή τη φορά βρήκε τη Λαντίρα στη μύτη, καθώς ήταν σκυμμένη, κάνοντας το κεφάλι της να τιναχτεί προς τα πίσω και αίμα να βρέξει το πρόσωπό της. Οι ώμοι της αριστοκράτισσας χτύπησαν πάνω στο πέτρινο περβάζι του παραθύρου, ενώ το κοντόσπαθο έφευγε απ'το αριστερό της χέρι. Το δεξί χέρι, όμως, εξακολουθούσε να σφίγγει τη λαβή του άλλου όπλου.

Αλλ'αυτό δεν είχε, πια, σημασία για τη Ναράμια, η οποία βρέθηκε μπροστά στην αντίπαλό της, διασταυρώνοντας τα ξιφίδιά της πάνω στο λαιμό της Λαντίρα και σφυρίζοντας, άγρια, μες στο αιματοβαμμένο της πρόσωπο: «*Πώς είναι δυνατόν να με ξέρεις; Ποια είσαι;*»

Ο Φαρλάνο κοιτούσε τις δύο γυναίκες στο παράθυρο, αποσβολωμένος, μην μπορώντας να διακρίνει ποιες ήταν. Αισθανόταν, πάντως, βέβαιος ότι η μία από τις δύο, σίγουρα, ήταν η Λαντίρα.

Κάποια είχε εισβάλλει στο σπίτι της, για να τη σκοτώσει, ακριβώς όπως είχε συμβεί και στο δικό του σπίτι.

Και τι μπορώ να κάνω, τώρα; σκέφτηκε, πανικόβλητα. *Η εξώπορτα φαίνεται κλειστή.*

«Άφησέ με,» έκανε, ξέπνοα, η Λαντίρα, «αλλιώς ποτέ δε θα μάθεις.»

«*Πες μου!*» γρύλισε η Ναράμια, τρίζοντας τα δόντια. «*Θα σε σκοτώσω! Πες μου!*» Αυτή η γυναίκα, απ'ό,τι είχε η ίδια μαρτυρήσει, είχε σχέση με τα γεγονότα στους βάλτους Λό'ορ-θιλ, καθώς και με την επίθεση που δέχτηκε η τυχοδιώκτρια από τον Σάρκο και τα σκυλιά του. Η Ναράμια δεν μπορούσε να την αφήσει να φύγει. Ήταν πολύ σημαντικό. Ήταν πολύ *προσωπικό*.

«Δε θα μάθεις ποτέ!» έκρωξε η Λαντίρα. «*Ποτέ,* αν πεθάνω!»

Σ'ετούτο είχε, όντως, δίκιο. «Εντάξει,» είπε η Ναράμια, προσπαθώντας να καλμάρει τον εαυτό της, «αλλά θα έρθεις μαζί μου.» Δεν ήξερε αν ο Λανκόρο θα συμφωνούσε μ'αυτό. Μάλλον, δεν θα συμφωνούσε, δεν θα συμφωνούσε καθόλου, μα δεν την ένοιαζε. Είχε, επιτέλους, βρει κάποια η οποία γνώριζε τι είχε συμβεί στους βάλτους Λό'ορ-θιλ!

Θηκαρώνοντας το ένα της ξιφίδιο, κι εξακολουθώντας να έχει το άλλο στο λαιμό της Λαντίρα, τράβηξε ένα ακόμα δηλητηριασμένο βέλος (τέσσερα τέτοια είχε στη φαρέτρα της, κι αυτό ήταν το τρίτο που χρησιμοποιούσε) και το έμπηξε στον μηρό της αριστοκράτισσας, καθώς εκείνη επιχειρούσε να υψώσει το κοντόσπαθό της και να χτυπήσει την τυχοδιώκτρια στο κεφάλι, με τη λαβή, σε μια τελευταία, απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεφύγει.

Ο πόνος από το βέλος την ξάφνιασε κι έκανε το χτύπημά της να χάσει τη δύναμή του. Η λαβή κοπάνησε στο πλάι του κεφαλιού της Ναράμια, αλλά δεν κατάφερε παρά να τη ζαλίσει λιγάκι· η τυχοδιώκτρια δεν πήρε ούτε καν το ξιφίδιό της από το λαιμό της Λαντίρα.

«Ρίξτο!» την πρόσταξε, πιέζοντας τη λεπίδα πάνω στη σάρκα της. «Ρίξτο, τώρα!»

Η προσταγή δε χρειαζόταν, όπως φάνηκε. Το αναισθητικό είχε ήδη αρχίσει να την επηρεάζει. Τα δάχτυλα της Λαντίρα άνοιξαν και το σπαθί της έπεσε στο πάτωμα, καθώς τα μάτια της αναποδογύριζαν και έχανε τις αισθήσεις της.

Η Ναράμια την τράβηξε στο εσωτερικό του σπιτιού, σκεπτόμενη: *Πρέπει να την πάρω από δω. Αλλά δεν μπορώ να τη βγάλω από την μπροστινή πόρτα· θάναι πολύ ριψοκίνδυνο.* Έπρεπε, λοιπόν, να πάρει το σχοινί από το σημείο όπου το είχε γαντζώσει, να το δέσει σ'ένα μεγαλύτερο, πισινό παράθυρο του σπιτιού, και να κατεβάσει τη Λαντίρα από εκεί, μέσα στο σκοτάδι των σοκακιών της Συνοικίας των Ερειπίων. Κι έπρεπε, επίσης, να κάνει γρήγορα· ο Λανκόρο τής είχε πει πως το αναισθητικό που της είχε δώσει, παρότι δυνατό στην αρχή, δεν κρατούσε για πάρα πολύ.

Ο Φαρλάνο, κάνοντας το γύρο της οικίας, είδε το σχοινί που κρεμόταν από το παράθυρο του λουτρού του δεύτερου ορόφου να μαζεύεται από κάποιον που βρισκόταν στο εσωτερικό. Αμέσως, κρύφτηκε στις σκιές ενός στενού, παρατηρώντας και αφουγκραζόμενος.

Σε λίγο, είδε μια σκοτεινή γυναικεία φιγούρα να παρουσιάζεται στο φωτισμένο παράθυρο του υπνοδωματίου του πρώτο ορόφου και να δένει το σχοινί εκεί. Ύστερα, την είδε να δένει το ίδιο σχοινί γύρω από τις μασκάλες μιας άλλης γυναίκας, η οποία ήταν, προφανώς, λιπόθυμη. Όταν τελείωσε με το δέσιμο, η πρώτη γυναίκα άρχισε να κατεβάζει τη δεύτερη από το παράθυρο, με προσοχή αλλά και ταχύτητα, συγχρόνως. Το ένα της πόδι το είχε ανεβάσει στο περβάζι, για να στηρίζεται καλύτερα.

Ο Φαρλάνο νόμιζε ότι, τώρα, μπορούσε να την αναγνωρίσει. Αλλά… δεν μπορεί να ήταν αυτή! Δεν μπορεί να ήταν η Ναράμια! Ο Σάρκο κι οι φονιάδες του την είχαν πετάξει στα Ανοίγματα· αποκλείεται νάχε γλιτώσει από εκεί.

Κι όμως, η γυναίκα που έβλεπε έμοιαζε τόσο πολύ με τη Ναράμια…

Η άλλη γυναίκα –η λιπόθυμη, που κατέβαινε με το σχοινί– ήταν, σίγουρα, η Λαντίρα. Η Ναράμια –ή αυτή που *έμοιαζε* με τη Ναράμια– προσπαθούσε να την απαγάγει.

Ο Φαρλάνο ποτέ δεν τριγύριζε άοπλος, ούτε χωρίς κάποιο αλχημικό παρασκεύασμα που μπορούσε να τον βοηθήσει σε μια άσχημη ώρα. Τυλιγμένος στην κάπα του και έχοντας την κουκούλα του στο κεφάλι, κρυμμένος ακόμα μέσα στις σκιές, ετοιμάστηκε να κάνει την κίνησή του…

Είδε τη γυναίκα που έμοιαζε με τη Ναράμια (ή, μήπως, ήταν όντως η Ναράμια;) ν'αποθέτει τη Λαντίρα στο πλακόστρωτο του σοκακιού, κι ύστερα, την είδε ν'αρχίζει να κατεβαίνει η ίδια το σχοινί. Τράβηξε, τότε, ένα φιαλίδιο με καυστικό υγρό από τη ζώνη του και το εκτόξευσε, μ'όλη του τη δύναμη, πάνω στον τοίχο. Αυτό έσπασε και το υγρό τινάχτηκε, καίγοντας γρήγορα το σχοινί, μ'ένα έντονο *ΦΦΣΣΣΣΣΣΤ!*

Η Ναράμια κραύγασε, ξαφνιασμένη, κι έπεσε πάνω στη λιπόθυμη Λαντίρα, δίχως να καταλάβει τι της είχε συμβεί. Προσπάθησε, αμέσως, να σηκωθεί, μα δεν πρόλαβε· ο Φαρλάνο είχε ήδη ορμήσει, και την κλότσησε στα πλευρά, με το μποτοφορεμένο του πόδι. Η Ναράμια μούγκρισε από πόνο, τρίζοντας τα δόντια, και κύλησε στο πλάι, ελευθερώνοντας τη Λαντίρα.

Ο Φαρλάνο ήταν έτοιμος να τραβήξει ένα ξιφίδιο, όταν άκουσε πίσω του βήματα. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του και είδε μια σκοτεινή μορφή, αντρική κατά πάσα πιθανότητα.

«Συμβαίνει κάτι εδώ;» ρώτησε ο νεόφερτος, που η φωνή του φανέρωνε δύο πράγματα: πρώτον, ότι ήταν, τελικά, άντρας· δεύτερον, ότι, μάλλον, γνώριζε τι συνέβαινε, αλλά προτιμούσε πρώτα να ρωτήσει παρά να επιτεθεί αμέσως. Ο Φαρλάνο έβλεπε το ένα του χέρι να βρίσκεται κάτω απ'την κάπα του.

Δεν υπάρχει χρόνος για κουβεντούλα, τώρα! σκέφτηκε, και, αντί να τραβήξει το ξιφίδιό του, τράβηξε ένα άλλο φιαλίδιο απ'τη ζώνη του και, τινάζοντάς το, το έσπασε πάνω στο πλακόστρωτο εμπρός του. Το περιεχόμενο του φιαλιδίου ήταν ένα υγρό που, ερχόμενο σε επαφή με τον αέρα, δημιουργούσε πρόσκαιρη θολούρα, σαν ομίχλη· και αυτό ακριβώς έκανε τώρα, κρύβοντας τον αλχημιστή από τα μάτια του άλλου άντρα.

Η αλχημική ομίχλη δεν κράτησε για πολύ. Όταν, όμως, διαλύθηκε, ο κατάσκοπος του Λανκόρο δεν μπορούσε να δει πουθενά ούτε τον παράξενο τύπο με την κουκούλα και την καλοκαιρινή κάπα ούτε τη λιπόθυμη γυναίκα. Μονάχα η άλλη γυναίκα βρισκόταν εδώ, και τώρα σηκωνόταν στα γόνατα, κρατώντας τα πλευρά της και βογκώντας.

Ο Λανκόρο έγινε έξω φρενών. «Κατέστρεψες το σχέδιό μου!» γρύλισε, αγριοκοιτάζοντας τη Ναράμια. «Είσαι τελείως τρελή!»

«Εγώ φταίω τώρα;» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στο καθιστικό της οικίας του Θαλασσινού, ανάμεσα στις πολλές παλιές λάμπες του. «Δε μου ανέφερες ότι αυτή η αρχόντισσα ήταν τόσο καλά εκπαιδευμένη στον πόλεμο. Με

κατάλαβε ότι είχα μπει και μου επιτέθηκε πισώπλατα, δε σου είπα; Κι επιπλέον, με *ήξερε,* Λανκόρο! Με *ήξερε*! Ήταν μπλεγμένη στην… σ'αυτό που μου συνέβη πριν από πολύ καιρό,» τελείωσε, καθώς η φωνή της αδυνάτιζε.

«Τέλος πάντων,» τη διέκοψε ο Λανκόρο, «θα μου εξηγήσεις μετά τι εννοείς. Τώρα, πες μου: στο σπίτι είναι μόνο ο Γυρολόγος, αναισθητοποιημένος;»

«Ναι. Απ'όσο ξέρω, δεν είναι εκεί κανένας άλλος. Οι δυο τους ήταν, και τη Λαντίρα την πήρε αυτός ο κουκουλοφόρος που εμφανίστηκε απ'το πουθενά–»

«Τη *Λαντίρα*;»

«Ναι, έτσι τη λένε. Και το Γυρολόγο Αρτάμο.»

«Αυτό το ήξερα. Περίμενε, τώρα, λίγο.» Βγήκε απ'την εξώπορτα του σπιτιού, αφήνοντάς την μόνη μες στο καθιστικό.

Η Ναράμια ξεφύσησε και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Τα πλευρά της την πονούσαν, εκεί όπου την είχε κλοτσήσει ο άγνωστος. Ήλπιζε να μην της είχε σπάσει και κανένα κόκαλο. Τώρα τελευταία, έμοιαζε συνέχεια να τραυματίζεται. *Αν εξακολουθήσει αυτό, θα διαλυθώ στο τέλος,* μούγκρισε, εσωτερικά.

Ο Λανκόρο επέστρεψε.

«Πού είχες πάει;» τον ρώτησε η Ναράμια.

«Να δώσω εντολή να πάει η φρουρά στο σπίτι αυτής της Λαντίρα.»

«Δε θα είναι κανένας εκεί για ν'ανοίξει. Εκτός απ'τον Αρτάμο, φυσικά· αλλά, μάλλον, αυτός δε θ'ακούσει καν τα χτυπήματα.»

«Το αντιλαμβάνομαι.»

«Θα χρειαστεί, δηλαδή, να σπάσουν την πόρτα.»

«Προφανώς.»

Η Ναράμια μόρφασε, μειδιώντας λόξα. «Νόμιζα ότι ήθελες να είσαι *διακριτικός* σ'ετούτη την υπόθεση, αφέντη…»

Το βλέμμα που της έριξε ο Λανκόρο ήταν σκοτεινό. «Ο καιρός για διακριτικότητα πέρασε, χάρη σε σένα. Θέλεις, τώρα, να μου πεις τι *ακριβώς* συνέβη; Καθώς και τι εννοούσες, όταν ανέφερες ότι η Λαντίρα σε ήξερε;»

«Πολύ ευχαρίστως,» αποκρίθηκε η Ναράμια. «Κάθισε, όμως, γιατί είναι μπόλικα.»

Ετούτο το μέρος της Σερανβέλ δεν ονομαζόταν τυχαία Συνοικία των Ερειπίων: υπήρχαν πολλά οικήματα που ήταν ερειπωμένα και ακατοίκητα, παρατημένα από τους ιδιοκτήτες τους (αριστοκράτες από την Άρχουσα Συνοικία, συνήθως) ή μέχρι στιγμής ανεκμετάλλευτα. Αρκετά, μάλιστα, θεωρούνταν και στοιχειωμένα.

Ο Φαρλάνο σταμάτησε μέσα σ'ένα απ'αυτά τα άδεια, ερειπωμένα σπίτια, οι τοίχοι του οποίου ήταν ντυμένοι στα μούσκλια και στα αναρριχώμενα φυτά. Στα χέρια του κρατούσε τη Λαντίρα, μπορώντας να δει στο αδύναμο φεγγαρόφωτο ότι το πρόσωπό της ήταν ματωμένο. Κατά τα άλλα, όμως, φαινόταν καλά, αν και λιπόθυμη.

Γονάτισε και την απόθεσε στο έδαφος, καθώς μερικά ποντίκια σκορπίζονταν τριγύρω, φοβισμένα απ'την παρουσία του. «Λαντίρα,» είπε, πιάνοντάς την απ'τους ώμους και ταρακουνώντας την. «Λαντίρα!» Εκείνη δε φάνηκε να ξυπνά. Ανέπνεε, αλλά δεν πρέπει να μπορούσε να τον αντιληφτεί, σα να βρισκόταν σε κάποιο βαθύ λήθαργο, σα να… *την έχουν ναρκώσει,* σκέφτηκε ο Φαρλάνο, και την κοίταξε απ'την κορφή ώς τα ξυπόλυτά της πόδια, παρατηρώντας, για πρώτη φορά, ότι ένα μικρό βέλος ήταν καρφωμένο στον μηρό της. *Αναισθητικό δηλητήριο!* Το έπιασε και το τράβηξε έξω. Η μικροσκοπική του λεπίδα ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Ο Φαρλάνο την άγγιξε, με τον δείκτη του δεξιού του χεριού, κι ύστερα έβαλε το δάχτυλο στη γλώσσα του. *Ναι, αναισθητικό δηλητήριο.* Η γεύση του ήταν αναμιγμένη με τη μεταλλική γεύση του αίματος, αλλά ο αλχημιστής μπορούσε να την ξεχωρίσει· αυτή ήταν η δουλειά του, άλλωστε. Και, μάλιστα, γνώριζε και το συγκεκριμένο δηλητήριο. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο: από τα πιο κοινά. Αυτά που ακόμα κι η φρουρά χρησιμοποιούσε. Η Λαντίρα, σύντομα, θα συνερχόταν. Καλύτερα, όμως, να την πήγαινε στο σπίτι του, όπου θα ήταν πιο ασφαλής.

Και ο Αρτάμο; σκέφτηκε, ξαφνικά. *Πού είναι, τώρα, ο Αρτάμο;* Ήθελε να μάθει τι είχε γίνει ο αδελφός του, αλλά μπορούσε ν'αφήσει τη Λαντίρα εδώ, μόνη και αναίσθητη, μες στη Συνοικία των Ερειπίων, για να επιστρέψει στο σπίτι της και να κοιτάξει;

Μάλλον όχι. Δεν του φαινόταν και τόσο συνετό. Επιπλέον, γύρω από την οικία της ίσως να τριγύριζαν κι άλλοι φονιάδες, όπως αυτόν που είχε πλησιάσει τον Φαρλάνο όταν χτύπησε τη Ναράμια–

Αλήθεια, πώς είχε ζήσει αυτή, αφότου έπεσε στο Άνοιγμα; *Ή, μήπως, ο Σάρκο μού είπε ψέματα, το βρομόσκυλο; Αν μου είπε ψέματα–!* Δεν ήταν ώρα για τέτοιες σκέψεις, τώρα. Έπρεπε ν'απομακρυνθεί από δω. Ίσως ολόκληρη η Συνοικία των Ερειπίων να ήταν επικίνδυνη για εκείνον, όχι μονάχα το σπίτι της Λαντίρα.

Σήκωσε, πάλι, την αριστοκράτισσα στα χέρια του και έφυγε, πηγαίνοντας από σοκάκια, αποφεύγοντας τους κεντρικούς δρόμους της Σερανβέλ, και κατευθυνόμενος προς το δικό του σπίτι, στη Συνοικία των Δηλητηρίων.

Συγχρόνως, αναρωτιόταν τι μπορεί να σήμαιναν όλα τούτα. Πώς ήταν δυνατόν η κατάσταση να είχε αναποδογυρίσει έτσι. *Μας κατάλαβαν. Κάποιοι μάς κατάλαβαν. Ή, τουλάχιστον, βρίσκονται στα ίχνη μας. Η Αστυνομία, κατά πάσα πιθανότητα, κι αυτός ο Λανκόρο – ο οποίος δεν αποκλείεται νάναι κι Αστυνόμος, ο μπάσταρδος.*

Το πρόβλημα, όμως, ήταν τι θα έκαναν, τώρα, για να ξεφορτωθούν τους εχθρούς τους– *Αν είναι η Αστυνομία, δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά, μπορούμε;* Ο Φαρλάνο αντιλαμβανόταν ότι πανικός τον είχε καταλάβει, και ήξερε πως, όταν κάποιος είναι πανικόβλητος, δεν μπορεί να σκεφτεί καθαρά. Επομένως, καλύτερα να περίμενε να ηρεμήσει, και θα έβρισκε μια άκρη. Δεν είχαν τελειώσει όλα. Η Αστυνομία της Σερανβέλ ήταν, ομολογουμένως, δυνατή, μα και η Αδελφότητα του Βορρά δεν πήγαινε πίσω.

Όταν έφτασε στη Συνοικία των Δηλητηρίων και στο σπίτι του, άνοιξε την εξώπορτα, μπήκε, την έκλεισε πίσω του, και, με τη Λαντίρα στα χέρια (η οποία είχε αρχίσει να μουρμουρίζει κάτι ακατανόητα πράγματα, καθώς συνερχόταν), ανέβηκε τη σκάλα–

Και κοκάλωσε στη θέση του, τρομοκρατημένος για μια στιγμή.

Γιατί δεν ήταν μόνος μέσα στο δωμάτιο.

Ένας άντρας στεκόταν μπροστά στο δυτικό παράθυρο, έχοντας την πλάτη του γυρισμένη στον αλχημιστή. «Δεν περίμενα να σας βρω σε τέτοια άθλια κατάσταση, Φαρλάνο,» είπε, και στράφηκε. Ένας οκτάγωνος κρύσταλλος, πλαισιωμένος από χρυσά άνθη, γυάλιζε κρεμασμένος επάνω στο στέρνο του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Πέμπτο
—Μαγεία—

Ναθ Βάναριλ…» είπε, έκπληκτος, ο Φαρλάνο, καθώς στεκόταν εκεί, στο κεφαλόσκαλο, με τη Λαντίρα στα χέρια. «Τι κάνεις εδώ; Πώς μπήκες στο σπίτι μου;»

«Ανόητες ερωτήσεις κι οι δύο,» αποκρίθηκε ο μάγος της Έντναργκ, με ανέκφραστη όψη. «Είναι προφανές το τι κάνω εδώ: ήρθα να δω τι κάνετε *εσείς*… κι απ'ό,τι βλέπω, δεν είστε και πολύ καλά.» Κοίταξε, έντονα, τη Λαντίρα, η οποία μουρμούρισε κάτι ακατανόητο, σαν να ήθελε να του απαντήσει. «Όσο για το πώς μπήκα, αυτό επίτρεψέ μου να το κρατήσω ως επαγγελματικό μυστικό. Δεν είσαι ο μόνος με επαγγελματικά μυστικά, Φαρλάνο…» Αναμφίβολα, αναφερόταν στο πώς έλεγχε τα Λό'ορ· ο αλχημιστής ακόμα δεν του το είχε αποκαλύψει, και δε σκόπευε.

«Περίμενε μισό λεπτό. Θα επιστρέψω,» είπε ο Φαρλάνο, και πήγε τη Λαντίρα στο υπνοδωμάτιό του, αποθέτοντάς τη στο κρεβάτι, ενώ εκείνη μουρμούριζε. *Ναράμια,* νόμιζε πως την άκουσε να λέει. *Ναράμια.* Επομένως, ναι, ήταν σίγουρα η Ναράμια αυτή που είχε εισβάλει στο σπίτι της και της είχε επιτεθεί. *Πώς είναι, όμως, δυνατόν να επέζησε, αφού την έριξαν στα Ανοίγματα;*

Για να δούμε, ο περιβόητος μάγος της Έντναργκ θα μπορεί να μας δώσει μια απάντηση σ'αυτό; σκέφτηκε ο Φαρλάνο, και, φεύγοντας από το υπνοδωμάτιο, επέστρεψε στο καθιστικό, όπου ο Βάναριλ είχε, τώρα, καθίσει σε μια πολυθρόνα.

«Τι έγινε με τον Γκρίζο Ταύρο;» τον ρώτησε ο αλχημιστής. «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος· «μεταφέρθηκε στην Έντναργκ και στους συναδέλφους μου. Εδώ, όμως, δε νομίζω όλα να είναι

εντάξει, έτσι δεν είναι, Φαρλάνο;» Τα μάτια του ατένισαν τον αλχημιστή παρατηρητικά.

Εκείνος γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του και ρώτησε τον Βάναριλ αν θα ήθελε κι αυτός ένα· ο μάγος της Έντναργκ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Ο Φαρλάνο ήπιε το μισό ποτήρι και το ξαναγέμισε. «Υπάρχουν καλά νέα και κακά νέα,» είπε, ενώ ακόμα στεκόταν.

«Ας αρχίσουμε από τα καλά νέα.»

«Ο Πτεράργυρος έχει καταστραφεί, όπως θα γνωρίζεις. Η Σαμάλθα Πυρόφθαλμη, ύστερα από την καταστροφή του καραβανιού της στην Έρσαγκμορ, υπέκυψε στις απαιτήσεις μας, και η Ρανάμη Εξαδάκτυλη επίσης, ύστερα από την πυρπόληση του πλοίου της, την Ημέρα της Μεγάλης Φλόγας. Ένα καραβάνι του Βισκάλο Άρντλεθ διαλύθηκε, καθώς ο έμπορος αγνόησε το μήνυμά μας, και ο Πάλρο Υπόκαρδος έχει δεχτεί το πρώτο του μήνυμα. Περιμένουμε την απάντηση του αύριο.»

«Πού βρίσκεται το πρόβλημα, λοιπόν;» ρώτησε ο Βάναριλ, ακουμπώντας το οστεώδες σαγόνι του στα δάχτυλα του δεξιού του χεριού.

«Το πρόβλημα βρίσκεται στην επίθεση κατά του καραβανιού του Βισκάλο,» εξήγησε ο Φαρλάνο, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Ή, τουλάχιστον, άρχισε από εκεί.» Κάθισε σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ στον μάγο και μπροστά στο σβηστό τζάκι, και του διηγήθηκε όλα όσα ήξερε για τα γεγονότα που αφορούσαν τον αδελφό του, Αρτάμο, τους μισθοφόρους του Σάρκο, τον πράκτορα του Συμβουλίου Λανκόρο, την απόπειρα δολοφονίας μέσα στο ίδιο του το σπίτι, και την επίθεση στο σπίτι της Λαντίρα, από τη Ναράμια, η οποία, κανονικά, όφειλε να είναι νεκρή. «Τι νομίζεις για όλ’ αυτά;»

«Νομίζω ότι τα έχεις θαλασσώσει, Φαρλάνο,» είπε ο Βάναριλ· υπήρχε ένα ευδιάκριτο ίχνος θυμού στη φωνή του. Τα καστανά του μάτια έμοιαζαν με αναμμένα κάρβουνα.

Ο αλχημιστής αισθάνθηκε και τον δικό του θυμό να φουντώνει. Πώς τολμούσε ο τρισκατάρατος μάγος της Έντναργκ να του μιλά έτσι; Πώς *τολμούσε*, όταν εκείνος το μόνο που έκανε ήταν να βρίσκεται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από δω, χωρίς να προσφέρει σχεδόν καμία βοήθεια; «Δε θα το έλεγα, Βάναριλ.»

Επίτηδες παρέλειψε να προσθέσει το τιμητικό *Ναθ* μπροστά απ'το όνομά του. «Αυτό δεν είναι παρά ένα μικρό πρόβλημα, το οποίο–»

«*Μικρό πρόβλημα;* Παραλίγο να σε σκοτώσουν! Παραλίγο να σκοτώσουν τη Λαντίρα! Και ο αδελφός σου ίσως, τώρα που μιλάμε, νάναι ήδη νεκρός! Είναι αυτό *μικρό πρόβλημα* για σένα;»

Ο Φαρλάνο ορθώθηκε, απότομα, βαριανασαίνοντας και νιώθοντας το κρασί νάχει θολώσει το μυαλό του. «Τι θα μπορούσες να κάνεις, λοιπόν, για να *βοηθήσεις*, μεγάλε μάγε;» γρύλισε, ειρωνικά. «Εκτός απ'το να κάθεσαι στην πολυθρόνα του σπιτιού μου και να με κατακρίνεις!»

Το βλέμμα του Βάναριλ δε φανέρωνε καμία ηρεμία: φανέρωνε μια έντονη, πολύ έντονη οργή· αλλά η φωνή του ήταν γαλήνια, καθώς είπε: «Κάθισε κάτω, Φαρλάνο· δεν τελειώσαμε τη συζήτησή μας. Και να είσαι βέβαιος πως θα προσφέρω ό,τι βοήθεια βρίσκεται εντός των δυνατοτήτων μου.»

Θα ήθελα πολύ να δω ώς πού φτάνουν αυτές οι δυνατότητές σου, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, μα δε μίλησε. Μονάχα κάθισε, όπως του είχε ζητήσει ο μάγος της Έντναργκ.

«Οι άλλοι,» ρώτησε ο Βάναριλ, «ο Κάντβιρ και ο Τάρναελ, πώς τα πηγαίνουν, γνωρίζεις; Έχουν κι αυτοί παρόμοια προβλήματα;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι,» απάντησε ο Φαρλάνο. «Την τελευταία φορά που επικοινώνησα μαζί τους, δηλαδή, δε μου ανέφεραν τίποτα τέτοιο.» Ο μάγος είχε αναφερθεί στους άλλους δύο ανθρώπους της Άνω Γνάθου της Αδελφότητας οι οποίοι βρίσκονταν στη Σερανβέλ.

Ο Κάντβιρ ήταν μισός-Ερσαγκμόριος μισός-Σερανβέλιος. Ένας από τους βαρβάρους, σε μια από τις επιδρομές τους στα περίχωρα της Πόλης των Ανοιγμάτων, είχε βιάσει την κόρη ενός αγρότη, κι έτσι ο Κάντβιρ είχε γεννηθεί, σκοτώνοντας τη μητέρα του κατά τη γέννα. Το αποτέλεσμα ήταν ο περισσότερος κόσμος μέσα στη Σερανβέλ να τον απεχθάνεται. Μάλιστα, όταν γεννήθηκε, ο πατέρας της νεκρής κοπέλας είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει, λέγανε, αλλά ο αδελφός του τον σταμάτησε. Πήρε το νεογέννητο, το πήγε στη Συνοικία του Άτυχου, και το έδωσε εκεί σε μια γυναίκα που δεν ήθελε να το πάρει. «Μη με ρωτάς τι θα το κάνεις!» της είχε πει. «Πέταξέ το. Δε με νοιάζει.» Και είχε φύγει.

Από τότε, ο Κάντβιρ πάντοτε κουβαλούσε το στίγμα της καταγωγής του. Οι Σερανβέλιοι τον έβριζαν και τον κακομεταχειρίζονταν. Ορισμένοι, δε, είχαν προτείνει να γίνει δούλος, μα, σύμφωνα με το νόμο, αυτό δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς αιτία. Στην αρχή, το όνομά του δεν ήταν Κάντβιρ (το *Κάντβιρ* δεν είναι Σερανβέλιο όνομα: είναι Ερσαγκμόριο)· τον αποκαλούσαν *ο Μπάσταρδος*, *ο Μητροφονιάς*, *ο Βαρβαρογέννητος*, κι άλλα παρόμοια. Τελικά, έφυγε από τη Σερανβέλ, τριγυρίζοντας στην Έρσαγκμορ, όπου διαπίστωσε πως ούτε εκεί ήταν επιθυμητός. Ωστόσο, σ'αυτά τα μέρη πήρε το όνομά του: το όνομα που ακόμα χρησιμοποιεί. Και έγινε ληστής και πειρατής, στις ακτές της Έρσαγκμορ. Εκεί ήταν που η Αδελφότητα του Βορρά τον βρήκε και τον έφερε, με υποσχέσεις, πάλι πίσω στην Πόλη των Ανοιγμάτων. Επί του παρόντος, κατοικούσε στη Συνοικία του Δούλου, σ'ένα σπίτι που είχε αγοράσει κανονικά και με το νόμο… και με λίγη βοήθεια από τις διασυνδέσεις και γνώσεις της Λαντίρα.

Ο Τάρναελ, αν και μισός-Σερανβέλιος κι αυτός, ήταν άλλη υπόθεση. Η μητέρα του καταγόταν από την Πόλη των Ανοιγμάτων, ο πατέρας του ήταν έμπορος από το Φερντίν-Ος και, δυστυχώς, σκοτώθηκε όταν ο γιος του ήταν σχετικά μικρός: ληστές τού επιτέθηκαν, δολοφονώντας αυτόν και τους λίγους μισθοφόρους του. Η μητέρα του Τάρναελ –που κατοικούσε στο Φερντίν-Ος, από το γάμο της και ύστερα– είχε άλλα τρία παιδιά για να θρέψει και η ζωή τους ήταν δύσκολη· έτσι, εκείνος, όταν μεγάλωσε λίγο, έφυγε, ψάχνοντας την τύχη του. Ο Φαρλάνο δεν γνώριζε πολλά γι'αυτόν, πέραν του ότι, σε κάποιο από τα ταξίδια του, είχε πάει και στην Έντναργκ και είχε πραγματικά θαυμάσει τη μεγάλη πόλη. «Δεν είναι σαν τη Σερανβέλ,» είχε πει, μια φορά, στον αλχημιστή. «Οι Σερανβέλιοι έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Νομίζουν ότι είναι το κέντρο του κόσμου. Νομίζουν ότι η άθλια πόλη τους προσφέρει ελευθερίες που δεν προσφέρει καμια άλλη. Αρνούνται να υποταχθούν στα βασίλεια που τους περιτριγυρίζουν. Αλαζόνες! Απόλυτοι αλαζόνες! Και τους *αξίζει* αυτό που θα πάθουν. Τους *αξίζει* να καταστραφούν και να υποδουλωθούν όλοι: από τον ισχυρότερο αριστοκράτη μέχρι τον κατώτερο χωρικό.» Ο Φαρλάνο, που κι εκείνος έβλεπε πολλά από τα κακά της Σερανβέλ, είχε

απορήσει με την έχθρα που υποδήλωναν τα λόγια αυτού του ανθρώπου· γιατί ο Τάρναελ, άλλωστε, δεν είχε κάποιο πραγματικό *λόγο* να μισεί τους Σερανβέλιους. Απ'ό,τι ήξερε ο Φαρλάνο, δεν του είχαν κάνει ποτέ τίποτα.

«Επομένως,» είπε ο Ναθ Βάναριλ της Έντναργκ, «μπορούμε να υποθέσουμε πως η Αστυνομία της Σερανβέλ βρίσκεται μόνο στα ίχνη σου, και όχι και στα ίχνη των υπολοίπων.»

«Δε θα το έλεγα,» αποκρίθηκε ο Φαρλάνο. «Με την Αστυνομία ποτέ δεν ξέρεις. Είναι πολύ επικίνδυνη.»

Ο Βάναριλ φάνηκε σκεπτικός, κοιτάζοντας το σβηστό τζάκι σαν να υπήρχαν φλόγες που χόρευαν εκεί μέσα. «Ναι, έτσι έχω ακούσει…» μουρμούρισε. Έστρεψε τη ματιά του, ξανά, στον Φαρλάνο. «Επίσης, έχω ακούσει πως μερικοί ισχυρίζονται ότι η Αστυνομία δεν είναι παρά ένας μύθος, για να τρομάζει τους κακοποιούς.»

«Ίσως και να είναι. Όμως το γεγονός παραμένει: κάποιοι βρίσκονται στο κατόπι μας, και πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε. Έχεις κάτι να προτείνεις, Ναθ Βάναριλ;» ρώτησε ο Φαρλάνο, ανυπομονώντας, επιτέλους, ν'ακούσει τι είδους βοήθεια μπορούσαν να προσφέρουν οι… δυνατότητες του μάγου.

«Θα προτείνω· να είσαι βέβαιος γι'αυτό. Θα ήθελα, όμως, πρώτα η Λαντίρα να μας μιλήσει για ό,τι είδε απόψε στο σπίτι της.» Και έστρεψε τη ματιά του προς τον διάδρομο, όπου στεκόταν η εν λόγω αριστοκράτισσα, δίχως ο Φαρλάνο να την έχει πάρει είδηση μέχρι τώρα.

Ήταν κατάχλομη σαν φάντασμα, και το πρόσωπό της εξακολουθούσε να είναι πιτσιλισμένο με αίμα. Η μύτη της ήταν πρησμένη, και είχε απλώσει το δεξί της χέρι, για να κρατιέται από τον τοίχο, γιατί δεν έμοιαζε να μπορεί να σταθεί με ευκολία στα πόδια της.

Ο Φαρλάνο σηκώθηκε και την πλησίασε. «Λαντίρα…» είπε. «Είσαι καλά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σου φαίνομαι καλά; Ζαλίζομαι. Και… και τι κάνω εδώ; Πώς βρέθηκα εδώ; Και η μύτη μου…» Ύψωσε το χέρι της, για να την αγγίξει, και μόρφασε από πόνο. «Νομίζω πως η σκύλα μού έσπασε τη μύτη… Πώς βρέθηκα εδώ, Φαρλάνο;»

Ο αλχημιστής πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. «Έλα μέσα,» της είπε, «να δω τι μπορώ να κάνω για τη μύτη σου.» Εκείνη υπάκουσε, και βάδισαν προς το υπνοδωμάτιο. Ο Φαρλάνο δεν γύρισε καν, για να κοιτάξει τον Βάναριλ, να δει αν συμφωνούσε μ'αυτό ή όχι. *Οι εξηγήσεις που θέλει, μάλλον, θα πρέπει να περιμένουν.*

Οδήγησε τη Λαντίρα στο κρεβάτι και την έβαλε, πάλι, να ξαπλώσει. «Ήσουν τυχερή,» της είπε. «Ερχόμουν στο σπίτι σου, εκείνη την ώρα.»

«Την είδες; Είναι ζωντανή! Δεν πέθανε στα Ανοίγματα, Φαρλάνο!»

«Ναι, την είδα.» Ο αλχημιστής γέμισε μια γαβάθα με νερό και πλησίασε, για να καθίσει πλάι στην ξαπλωμένη Λαντίρα και να πλύνει το πρόσωπό της, μ'ένα πανί.

«*Αα!*» τσύριξε εκείνη. «Η μύτη μου, ανόητε! Πονάει.»

«Το ξέρω. Αλλά όλο σου το πρόσωπο είναι γεμάτο αίματα. Περίμενε εδώ, τώρα· μη σηκωθείς,» της είπε, και βγήκε απ'το δωμάτιο, πηγαίνοντας στο καθιστικό και προς τη σκάλα.

Ο Βάναριλ εξακολουθούσε να κάθεται στην πολυθρόνα, είδε ο Φαρλάνο, αλλά τον προσπέρασε δίχως να του μιλήσει. Κατέβηκε στο εργαστήριό του, πήρε από εκεί ένα δοχείο, και επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο, όπου η Λαντίρα παρέμενε ξαπλωμένη, όπως της είχε ζητήσει.

«Νομίζω ότι το κεφάλι μου θα σπάσει!…» του είπε, ακραγγίζοντας τη μύτη της με το δεξί της χέρι.

«Μην την αγγίζεις.» Ο Φαρλάνο κάθισε, πάλι, πλάι της. «Άστη σε μένα.»

Η Λαντίρα απομάκρυνε το χέρι της.

Ο Φαρλάνο άνοιξε το δοχείο που είχε φέρει απ'το εργαστήριό του κι έβγαλε από μέσα μια εύπλαστη ουσία που έμοιαζε με πηλό.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε η Λαντίρα.

«Δε θες να μάθεις.» Έπλασε την πηλοειδή ουσία ανάμεσα στα χέρια του, μέχρι που πήρε ορθογώνιο σχήμα.

«Μη μου πεις ότι σκοπεύεις να βάλεις τούτο το πράγμα πάνω στη *μύτη* μου!»

«Ακριβώς αυτό σκοπεύω να κάνω. Ίσως να πονέσεις λίγο.» Κράτησε την ουσία πάνω απ'το πρόσωπό της, με τα δύο χέρια.

«'Ντάξει, τελείωνε μόνο… *ΑΑΑΑΑΑ!*» ούρλιαξε η Λαντίρα, καθώς ο αλχημιστής έβαζε την ουσία επάνω στη μύτη της και την πίεζε ελαφρώς, για να πάρει το σωστό σχήμα. «*ΑΑΑΑΑΑΑ!* Μπάσταρδε! Κάθαρμα! Άθλιε, Φλογοκαμένε *μπάσταρδε*! Η *μύτη μου*, ηλίθιε! Η *μύτη μου!* Είπες ότι θα πονέσει *λίγο*!»

Ο Φαρλάνο άφησε το υλικό από τα χέρια του όταν είχε πάρει το σχήμα που ήθελε. Ορισμένα κομμάτια που περίσσεψαν τα πέταξε μες στη γαβάθα με το νερό· δεν μπορούσε να τα ξαναβάλει στο δοχείο, ύστερα από τόση ώρα που βρίσκονταν σ'επαφή με τον αέρα: είχαν σχεδόν στερεοποιηθεί.

Η Λαντίρα ύψωσε το δεξί της χέρι, για ν'αγγίξει το έμπλαστρο. Ο Φαρλάνο χτύπησε τα δάχτυλά της, για να τ'απομακρύνει. «Μην τ'ακουμπάς! Άστο να στερεοποιηθεί με την ησυχία του.»

«Μου κατέστρεψες τη μύτη, ηλίθιε!» γκρίνιαξε η Λαντίρα.

«Αυτό, μάλλον, άλλος το έκανε.»

«Πώς θα βγει, τώρα, αυτό το πράγμα από πάνω μου;»

«Μη φοβάσαι, θα βγει. Και είναι καλύτερο από τα περισσότερα έμπλαστρα που υπάρχουν.»

«Ω Φλόγα!…» ξεφύσησε η Λαντίρα. «Δε μ'αφήνει ούτε ν'*αναπνεύσω*! Θα *σκάσω*!»

«Ηρέμησε λίγο, και πες μου τι συνέβη.»

Η Λαντίρα αναστέναξε. «Δε σου είπα; Είναι *ζωντανή*!»

«Ναι, αυτό μού το είπες. Πώς μπήκε, όμως, στο σπίτι; Και πού είναι ο Αρτάμο;»

«Δεν ξέρω πώς μπήκε, πάντως μπήκε. Τον Αρτάμο τον χτύπησε, με μια χειροβαλλίστρα. Το βέλος πρέπει νάταν καλυμμένο με αναισθητικό δηλητήριο.»

«Και μετά;»

«Μετά, της επιτέθηκα. Αλλά κατάφερε να μου μπήξει ένα απ'αυτά της τα βέλη, κι έχασα τις αισθήσεις μου. Εσύ πότε ήρθες;»

«Όταν προσπαθούσε να σε κατεβάσει από ένα παράθυρο του σπιτιού. Τη χτύπησα–»

«Τη σκότωσες;»

«Δυστυχώς όχι, γιατί παρουσιάστηκε κι ένας άλλος, οπότε αναγκάστηκα ν'αρπάξω εσένα και να φύγω.»

«Ποιος ήταν αυτός;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Φαρλάνο. «Ήταν σκοτεινά.»

Η Λαντίρα ρώτησε, αυτή τη φορά με χαμηλωμένη φωνή: «Ο Ναθ Βάναριλ τι θέλει εδώ;»

«Τον βρήκα στο σπίτι μου, όταν επέστρεψα μ'εσένα λιπόθυμη. Ήρθε να μάθει πώς τα πηγαίνουμε.»

«Φαντάζομαι θα εντυπωσιάστηκε…»

«Ελπίζω να μπορεί να κάνει και κάτι για να μας βοηθήσει. Νομίζω πως τα πράγματα έχουν δυσκολέψει, Λαντίρα.» Σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού. «Ξεκουράσου, τώρα. Θα πάω να του μιλήσω.» Βάδισε μέχρι την πόρτα. «Και μην αγγίζεις το έμπλαστρο!»

«Εντάξει.»

Ο Φαρλάνο έκλεισε και επέστρεψε στο καθιστικό, όπου ο μάγος της Ένταργκ τον περίμενε.

«Πώς είναι η Λαντίρα;»

«Τραυματισμένη ελαφριά,» αποκρίθηκε ο αλχημιστής, και κάθισε.

«Σου είπε τι συνέβη;»

Ο Φαρλάνο τού μετέφερε τα λόγια της Λαντίρα, και είπε: «Αναρωτιέμαι πού να είναι ο Αρτάμο, τώρα.»

«Μπορώ να τον βρω, τον αδελφό σου,» δήλωσε ο Βάναριλ.

«Πώς;»

«Με το μυαλό μου.»

Ο Φαρλάνο συνοφρυώθηκε. Προφανώς, αναφερόταν σε κάποια από τις δυνάμεις του. «Τότε, κάντο,» τον παρότρυνε.

Ο Βάναριλ σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και στάθηκε μπροστά στον αλχημιστή. «Φέρε στο νου σου την εικόνα του Αρτάμο–»

«Γιατί; Τι σημασία–;»

«Κάνε ό,τι σου λέω και μη ρωτάς. Επίσης, κλείσε τα μάτια σου. Θα είναι καλύτερα έτσι.»

Ο Φαρλάνο υπάκουσε. Έκλεισε τα βλέφαρά του και έφερε στο νου του τον Αρτάμο.

«Τώρα,» άκουσε τη φωνή του Βάναριλ, «φέρε στο μυαλό σου το σπίτι της Λαντίρα στη Συνοικία των Ερειπίων, καθώς κι έναν χάρτη της Σερανβέλ.»

«Εντάξει.»

«Τα έχεις και τα τρία στο μυαλό σου; Και τον Αρτάμο και το σπίτι και τον χάρτη;»

«Ναι.»

«Ωραία. Κράτα τα εκεί, και μην ανοίξεις τα μάτια σου μέχρι να σου πω.»

Ο Φαρλάνο είδε, τώρα, ένα φως μέσα απ'τα κλειστά του βλέφαρα: ένα φως το οποίο βρισκόταν ακριβώς μπροστά του. *Ο κρύσταλλος του μάγου,* σκέφτηκε. *Γυαλίζει όταν υφαίνει τα μάγια του.* Είχε ακούσει ότι οι μάγοι της Έντναργκ έπαιρναν τις δυνάμεις τους από κάποιους μυστηριώδεις κρυστάλλους, αλλά δε γνώριζε τίποτα περισσότερο. Φρουρούσαν καλά, πολύ καλά, τα μυστικά τους.

«Θα αισθανθείς κάτι να προσπαθεί να εισβάλει στο κεφάλι σου,» είπε ο Βάναριλ και, τώρα, η φωνή του ακουγόταν μισοκοιμισμένη, ονειρική. «Μην προσπαθήσεις να το εμποδίσεις.»

Θα αισθανθείς κάτι να προσπαθεί να εισβάλει στο κεφάλι σου. Τούτα τα λόγια έκαναν τις τρίχες του Φαρλάνο να σηκωθούν. Δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα ότι κάτι θα *εισέβαλε* στο κεφάλι του!

«Μην προσπαθήσεις να το εμποδίσεις!» επανέλαβε ο Βάναριλ, πιο έντονα, σα νάχε ακούσει τις σκέψεις του αλχημιστή.

«Εντάξει,» είπε ο Φαρλάνο, νιώθοντας το λαιμό του ξερό.

Και τότε, το αισθάνθηκε: κάτι σαν λόγχη, ή σαν μακρύ, γλοιώδες πλοκάμι, να ζητά πρόσβαση, να κεντρίζει τα τοιχώματα του μυαλού του. Δεν προσπάθησε να το εμποδίσει, ακριβώς όπως του είχε ζητήσει ο μάγος. Το άφησε να κάνει ό,τι ήθελε, να διεισδύσει μέσα στο κεφάλι του, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να κρατά στα πνευματικά του μάτια τον Αρτάμο, την οικία της Λαντίρα, και έναν χάρτη της Σερανβέλ.

Ο χρόνος έχασε το νόημά του, και μια στιγμιαία αιωνιότητα πέρασε…

…κι ύστερα, η φωνή του Βάναριλ, λιγάκι κουρασμένη, αντήχησε: «Μπορείς ν'ανοίξεις τα μάτια σου τώρα.»

Ο Φαρλάνο τα άνοιξε, βλεφαρίζοντας. Νόμιζε ότι οι εικόνες που είχε φέρει στο μυαλό του βρίσκονταν ακόμα μπροστά του, όπως νομίζεις ότι το φως βρίσκεται ακόμα μπροστά σου όταν έχεις κοιτάξει τον Λούντρινχ ή τον Βάνσπαρχ.

Ο Βάναριλ βούλιαξε στην πολυθρόνα του. Ο κρύσταλλος στο στήθος του είχε πάψει να γυαλίζει.

Ο Φαρλάνο έτριψε τα μάτια του, καθώς οι εικόνες του αδελφού του, της οικίας της Λαντίρα, και του χάρτη της Σερανβέλ διαλύονταν. «Λοιπόν; Τον βρήκες;»

«Ναι.»

Τα χέρια του έσφιξαν τους βραχίονες της πολυθρόνας, καθώς τεντωνόταν εμπρός. «Πού είναι;»

«Κοντά μας, στη Συνοικία των Δηλητηρίων, σ'ένα οίκημα που πρέπει ν'ανήκει στη Συντεχνία των Διαμορφωτών.»

«Έχει ξυπνήσει, ή είναι ακόμα λιπόθυμος;»

«Έχει ξυπνήσει,» είπε ο μάγος. «Τον ανακρίνουν.» Τα μάτια του στένεψαν. «Τι γνωρίζει για μας, Φαρλάνο; Του έχεις πει ποιοι είμαστε;»

«Το όνομά μας μόνο. Γνωρίζει ότι ονομαζόμαστε Αδελφότητα του Βορρά.»

«Τα μέλη μας;»

Ο Φαρλάνο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Του είχα πει ότι έτσι θα ήταν πιο ασφαλής.»

«Δεν ξέρει, δηλαδή, ούτε τον Κάντβιρ και τον Τάρναελ;»

«Μονάχα εμένα και τη Λαντίρα ξέρει,» είπε ο Φαρλάνο. «Αλλ' αυτό δε σημαίνει τίποτα. Πρέπει να τον πάρουμε από τα χέρια τους!» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα.

«Προτού σας αποκαλύψει,» τόνισε ο Βάναριλ, και σηκώθηκε κι εκείνος.

«Θα με βοηθήσεις;»

«Προφανώς. Εκτός αν σκοπεύεις να βάλεις το… Λό'ορ σου να επιτεθεί σ'όλη τη Συντεχνία των Διαμορφωτών.»

«Κι εσύ τι θα κάνεις, Ναθ Βάναριλ;» αντιγύρισε ο Φαρλάνο. «Θα τους επιτεθείς αυτοπροσώπως; Με τα μάγια σου;»

«Δε φαίνεται να έχω άλλη επιλογή,» είπε ο μάγος της Ένταργκ, σοβαρά.

Κι ο Φαρλάνο όφειλε να παραδεχτεί πως τρόμαξε από τούτη την απάντηση.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έκτο
—Διάσωση—

Βάδιζαν μέσα στα σκοτάδια και τις οξείες οσμές της Συνοικίας των Δηλητηρίων, κατευθυνόμενοι προς το οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών. Δύο άντρες με καλοκαιρινές κάπες και τις κουκούλες σηκωμένες. Μόνοι στους νυχτερινούς δρόμους, ενώ πυκνά σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί στον ουρανό, κρύβοντας τα φεγγάρια. Τα βήματά τους ηχούσαν ανάλαφρα στο πλακόστρωτο.

Ο Φαρλάνο αναρωτιόταν τι ακριβώς σκόπευε να κάνει ο Ναθ Βάναριλ, προκειμένου να τον βοηθήσει να πάρει τον αδελφό του από εκεί όπου βρισκόταν, και ήξερε πως αυτά τα οποία θα έβλεπε ήταν πράγματα που αντικρίζουν λίγοι άνθρωποι στη ζωή τους. Οι μάγοι της Έντναργκ, όπως κι οι ιερείς της Φλόγας, δεν επιδεικνύουν στον καθένα τις δυνάμεις τους.

Σε κάποιο σημείο της διαδρομής, ο Ναθ Βάναριλ σταμάτησε να βαδίζει, στρεφόμενος σ'έναν παράπλευρο δρόμο. Ο Φαρλάνο παραξενεύτηκε και τον κοίταξε ερωτηματικά κάτω απ'την κουκούλα του. Υπήρχε κάποιο πρόβλημα; Ο μάγος δεν του έδωσε σημασία, εξακολουθώντας να έχει το βλέμμα του στραμμένο στον παράπλευρο δρόμο και μοιάζοντας να περιμένει κάτι από εκεί.

Κάτι που δεν άργησε να έρθει.

Βήματα ακούστηκαν επάνω στο πλακόστρωτο, και ο Φαρλάνο είδε μια σκιερή φιγούρα να ζυγώνει. «Ποιος είν'αυτός;» ρώτησε.

«Πλησίασε Κάντβιρ,» είπε ο μάγος της Έντναργκ.

Η σκιερή φιγούρα ήρθε και στάθηκε εμπρός τους, και ο Φαρλάνο παρατήρησε το πρόσωπο μέσα στην κουκούλα, διαπιστώνοντας ότι το γνώριζε. Ήταν, όντως, ο Κάντβιρ, ο μισός-Σερανβέλιος μισός-Ερσαγκμόριος σύμμαχός τους της Άνω Γνάθου. «Τι κάνεις εσύ εδώ;» απόρησε ο αλχημιστής.

«Εγώ τον κάλεσα,» είπε ο Βάναριλ.

Τα μαύρα, ασάλευτα μάτια του Κάντβιρ ατένισαν τον μάγο της Έντναργκ. «Σε είδα στ'όνειρό μου, να μου ζητάς να έρθω εδώ· κι ήξερα ότι δεν ήταν ένα συνηθισμένο όνειρο.»

Ο Βάναριλ ένευσε. «Δεν ήταν,» τον διαβεβαίωσε.

Ο Φαρλάνο κοίταξε τον μάγο με περιέργεια. «Πότε έγινε αυτό; Πότε τον… κάλεσες;» Σίγουρα, δεν μπορεί να είχε καλέσει τον μισό-Ερσαγκμόριο ενώ βάδιζαν. Πρέπει να χρειαζόταν κάποια προσπάθεια για να κάνει κάτι τέτοιο, σωστά; Όπως είχε χρειαστεί κάποια προσπάθεια για να εντοπίσει τον αδελφό του.

«Όταν είχες πάει να πεις στη Λαντίρα τι σκοπεύουμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Βάναριλ.

Ο Κάντβιρ ρώτησε: «Γιατί μ'έφερες εδώ, Ναθ Βάναριλ;»

«Ένας σύμμαχός μας –ο Αρτάμο, ο αδελφός του Φαρλάνο– είναι αιχμάλωτος, και νομίζω πως θα χρειαστούμε και τη δική σου βοήθεια για να τον ελευθερώσουμε.»

«Πού βρίσκεται;»

«Εδώ κοντά, στο οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών.»

«Στη Συντεχνία των *Διαμορφωτών*;» Τα μαύρα μάτια του Κάντβιρ, που συνήθως ήταν ασάλευτα και σταθερά, γούρλωσαν, γιατί ακόμα κι εκείνος, όπως και κάθε άλλος άνθρωπος, φοβόταν τους αλχημιστές που έφτιαχναν τους τερατώδεις Λο'ανθάκ, τους Άντρες του Θανάτου. «Έχεις τρελαθεί, μάγε;»

«Μην ανησυχείς,» είπε, ήρεμα, ο Βάναριλ. «Οι Γυρολόγοι δεν αφήνουν τα σκυλιά τους να τριγυρίζουν λυτά μέσα στο ίδιο τους το σπίτι.»

«Και πάλι, όμως: αποκλείεται να βγούμε από κει ζωντανοί!»

Τα μάτια του Ναθ Βάναριλ στένεψαν και γυάλισαν σαν αναμμένα κάρβουνα. «Συνειδητοποιείς, Κάντβιρ, ότι έχεις μπροστά σου έναν μάγο της Έντναργκ; Πιστεύεις ότι δεν μπορώ να μπω και να βγω από το οίκημα μιας συντεχνίας –ό,τι συντεχνία κι αν είν'αυτή;»

Ο μισός-Ερσαγκμόριος δε μίλησε για μερικές στιγμές· ύστερα, είπε: «Ας πηγαίνουμε, λοιπόν.» Ο Φαρλάνο, ωστόσο, δεν μπορούσε ν'ακούσει τη συνηθισμένη αυτοπεποίθηση στα λόγια του. Και δεν τον αδικούσε. Ήταν φυσιολογικό ο καθένας να φοβάμαι ένα τέτοιο εγχείρημα. *Κι εγώ το φοβάμαι. Δεν έχει σημασία πόσα έχει περάσει*

κανείς· οι Λο'ανθάκ είναι ο φόβος κι ο τρόμος της Πόλης των Ανοιγμάτων.

Όταν έφτασαν κοντά στο οίκημα της Συντεχνίας των Διαμορφωτών, ο Ναθ Βάναριλ έκανε νόημα στους δύο του συντρόφους να σταματήσουν σ'ένα σοκάκι που αντίκριζε την κύρια είσοδο. Έκλεισε τα μάτια και έβαλε τα χέρια του μέσα στην κουκούλα του, αγγίζοντας τους κροτάφους του. Ο κρύσταλλος φαινόταν να γυαλίζει κάτω από την καλοκαιρινή του κάπα. Ο Φαρλάνο τον περίμενε να τελειώσει ό,τι κι αν έκανε, κι όταν τα βλέφαρά του άνοιξαν πάλι, τον ρώτησε: «Τι συμβαίνει;»

«Ήθελα να ελέγξω το έδαφος,» εξήγησε ο Βάναριλ. «Οι Διαμορφωτές έχουν πάψει να ανακρίνουν τον αδελφό σου, και τον έχουν ρίξει σ'ένα απ'τα κελιά τους, εκεί όπου κλειδώνουν και τους Λο'ανθάκ.»

Ο Κάντβιρ ακούστηκε να καταριέται κάτω απ'την ανάσα του, μιλώντας στη Γλώσσα των Ερσαγκμόριων.

Ο Βάναριλ τον αγνόησε, συνεχίζοντας: «Η πόρτα μπροστά μας είναι αμπαρωμένη, αλλά αυτό δε θ'αποτελέσει εμπόδιο· έχετέ μου εμπιστοσύνη. Πίσω της στέκονται δύο φρουροί. Ούτε αυτοί θα αποτελέσουν εμπόδιο, αλλά, για καλό και για κακό, να είσαι έτοιμος, Κάντβιρ. Να τοξέψεις τον πρώτο που θα δεις.»

Ο μισός-Ερσαγκμόριος κατένευσε κι έβγαλε το τόξο απ'την πλάτη του, περνώντας ένα βέλος στη χορδή.

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Ναθ Βάναριλ, και βάδισε πρώτος προς την είσοδο της συντεχνίας.

Καθώς πλησίαζε τη διπλή, ξύλινη πόρτα, ύψωσε τα χέρια του και ο κρύσταλλος άστραψε στο στέρνο του. Ένας δυνατός γδούπος ακούστηκε, σαν να τραβιόταν μια αμπάρα, και η πόρτα άνοιξε διάπλατα, αποκαλύπτοντας μια πέτρινη αίθουσα και δύο έκπληκτους άντρες, οι οποίοι κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια την είσοδο και τον κουκουλοφόρο που στεκόταν στο κατώφλι. Ήταν σαν ένας ξαφνικός άνεμος να είχε χτυπήσει τη διπλή θύρα, ανοίγοντάς την.

«Τι στις Σκιές!» αναφώνησε ο ένας απ'τους δύο φρουρούς, καθώς ξεθηκάρωναν τα σπαθιά τους. Ο Κάντβιρ τον τόξεψε στο λαιμό,

κάνοντάς τον να σωριαστεί με μια πνιχτή κραυγή. Το όπλο του κουδούνισε πάνω στις πέτρινες πλάκες του πατώματος.

Συγχρόνως, ο Ναθ Βάναριλ έστρεψε το δεξί του χέρι προς τον άλλο μισθοφόρο, ενώ ο κρύσταλλος εξακολουθούσε να γυαλίζει στο στέρνο του· μάλιστα, τώρα, γυάλιζε δυνατότερα: *ακτινοβολούσε*, σχίζοντας το μισοσκόταδο της αίθουσας. Ο φρουρούς έριξε το σπαθί του κι έπιασε το κεφάλι του, με τα δύο χέρια. Τα μάτια του είχαν διασταλθεί από κάποιον εσωτερικό πόνο, και το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο, σαν να ήθελε να κραυγάσει και να μη μπορούσε. Τα γόνατά του λύγισαν και γονάτισε, προτού σωριαστεί μπρούμυτα, ακίνητος.

«Είναι ζωντανός;» ρώτησε ο Φαρλάνο, ακολουθώντας τους δύο του συμμάχους μέσα στην αίθουσα.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Βάναριλ.

Ο Φαρλάνο έκλεισε τη διπλή πόρτα και την αμπάρωσε, για να μην περάσει καμια περιπολία απέξω και προσέξει τίποτα το περίεργο. «Πού πηγαίνουμε, τώρα; Μη νομίζεις ότι γνωρίζω ετούτο το μέρος, Ναθ Βάναριλ.»

«Δεν το νομίζω,» είπε ο μάγος, και προχώρησε, κάνοντάς τους νόημα να τον ακολουθήσουν. «Ελάτε από δω.»

Μπαίνοντας σ'έναν στενό διάδρομο ο οποίος ξεκινούσε από την αρχική πέτρινη αίθουσα, ζύγωσαν μια σκάλα που στριφογύριζε, κατερχόμενη στο σκοτάδι. Γύρω, στους τοίχους, υπήρχαν κρεμασμένοι δαυλοί, κάπου-κάπου.

Ευτυχώς που δεν έχουν κι άλλους φρουρούς εδώ πέρα, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, *κι ευτυχώς που είναι νύχτα και οι αλχημιστές που κατοικούν στο οίκημα της συντεχνίας φαίνεται νάχουν αποσυρθεί στα διαμερίσματά τους· αλλιώς, αμφιβάλλω αν ακόμα κι οι δυνάμεις του Ναθ Βάναριλ θα μας γλίτωναν.*

Μια αναπάντεχη λάμψη εισέβαλε στο διάδρομο, ξαφνιάζοντάς τους. Ο Φαρλάνο, όμως, κατάλαβε αμέσως ότι δεν ήταν παρά μια αστραπή, το φως της οποίας είχε περάσει από έναν φεγγίτη. Μια βροντή την ακολούθησε. Τελικά, τα αποψινά πυκνά σύννεφα προμήνυαν, όντως, βροχή, σκέφτηκε ο αλχημιστής.

Ο Ναθ Βάναριλ άρχισε να κατεβαίνει, προσεκτικά, τη σκάλα, κι οι άλλοι δύο τον ακολούθησαν. Ο Κάντβιρ είχε περάσει το τόξο του

στον ώμο –καθώς ο χώρος εδώ ήταν πολύ στενός για να μπορεί να το χρησιμοποιήσει– και είχε τραβήξει ένα ξίφος. Ο Φαρλάνο πήγαινε φαινομενικά άοπλος· στην πραγματικότητα, όμως, ήταν προετοιμασμένος με διάφορα αλχημικά παρασκευάσματα.

«Υπάρχει ένας σκοπός, κάτω,» ενημέρωσε ο μάγος της Έντναργκ τους συντρόφους του. «Από τους αλχημιστές, νομίζω. Δε θ'αποτελέσει πρόβλημα.»

Φτάνοντας στο τέλος της σκάλας, παρατήρησαν πως, πράγματι, είχε δίκιο. Στο βάθος του μικρού δωματίου όπου βρέθηκαν υπήρχε μια σιδερένια πόρτα, και πλάι της στεκόταν ένας νεαρός, ντυμένος με γκρίζο χιτώνα. Τους ατένισε με έκπληξη στην όψη του. «Ποιοι είστε εσείς;»

Ο κρύσταλλος στο στέρνο του Ναθ Βάναριλ στραφτάλισε, φωτίζοντας το μισοσκότεινο δωμάτιο, και ο νεαρός αλχημιστής διπλώθηκε στο πάτωμα, κρατώντας το κεφάλι του και τρίζοντας τα δόντια. Ο Φαρλάνο είδε αίμα να τρέχει από τ'αφτιά, τη μύτη, και τα μάτια του· κι ύστερα, τον είδε να καταρρέει σαν πάνινη κούκλα.

«Τα κλειδιά,» είπε ο Βάναριλ, «πρέπει νάναι πάνω του.» Η φωνή του ακουγόταν κουρασμένη· η χρήση των δυνάμεών του τον εξαντλούσε. Κι επιπλέον, ο Φαρλάνο παρατηρούσε, τώρα, κάτι καινούργιο στην όψη του: μια σκιά: έναν φόβο, βαθιά και καλά κρυμμένο. Τι μπορεί να φοβόταν ο μάγος;

Ο Κάντβιρ ζύγωσε τον πεσμένο νεαρό, πήρε τα κλειδιά απ'τη ζώνη του, και ξεκλείδωσε τη σιδερένια πόρτα.

«Ο αδελφός σου είναι εδώ, Φαρλάνο,» είπε ο Βάναριλ.

Ο διάδρομος που αποκαλύφτηκε ήταν φωτισμένος από λυχνίες που ανέδιδαν ένα πράσινο, ασθενικό φως. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν ανοίγματα που οδηγούσαν σ'άλλους διαδρόμους, και κελιά… πολλά κελιά, μέσα σε αρκετά από τα οποία διακρίνονταν ανθρωπόμορφες φιγούρες, σε διάφορες στάσεις: καθισμένες οκλαδόν, τυλιγμένες στο πάτωμα, όρθιες, ξαπλωμένες ανάσκελα ή μπρούμυτα ή στο πλάι. Λο'ανθάκ. Άντρες του Θανάτου. Ο Φαρλάνο αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται.

«Πού είναι ο Αρτάμο;» ψιθύρισε.

«Πιο βαθιά,» του απάντησε ο Βάναριλ. «Προχώρα.»

Ο Φαρλάνο βάδισε, τραβώντας το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του. Γύρω του, μπορούσε να δει ψυχρά, ολόλευκα μάτια να τον ατενίζουν, γυαλίζοντας μες στο σκοτάδι. Ο μάγος της Έντναργκ τον ακολούθησε, και κατόπιν βάδισε ο Κάντβιρ· ο αλχημιστής άκουγε τα βήματά τους–

–προτού αυτά χαθούν μέσα στη στριγκλιά που αντήχησε, καθώς ένας Λο'ανθάκ άπλωσε τα χέρια του, προσπαθώντας ν'αρπάξει τον Φαρλάνο.

Εκείνος κραύγασε, τρομαγμένος, και χτύπησε το τέρας με το λεπίδι του, κόβοντάς του δύο δάχτυλα. Τα χέρια, όμως, συνέχισαν να έρχονται καταπάνω του, κι ο αλχημιστής παραπάτησε, οπισθοχωρώντας. Από πίσω, άλλα χέρια τον γράπωσαν, κι άκουσε δόντια να κροταλίζουν πλάι στ'αφτί του.

«*Βάναριλ!*» έκρωξε.

Το καθαρό φως του κρυστάλλου έσχισε το πρασινιάρικο φως των λυχνιών, και οι Λο'ανθάκ απομακρύνθηκαν από τον Φαρλάνο, σαν να τους είχε χτυπήσει κάποια αόρατη δύναμη. Εκτοξεύτηκαν στο βάθος των κελιών τους, κοπανώντας τη ράχη τους στον τοίχο.

«Προχωρήστε!» γρύλισε ο Βάναριλ στους συντρόφους του. «Προχωρήστε! Είναι χειρότερα όταν πηγαίνετε σιγά!»

Ο Φαρλάνο κι ο Κάντβιρ υπάκουσαν. Ο πρώτος φώναξε: «*Αρτάμο;* Πού είσαι, Αρτάμο;»

Έστριψαν σ'έναν πλαϊνό διάδρομο, κι ένας Λο'ανθάκ άπλωσε, πάλι, τα χέρια του για να τους αρπάξει. Ο Κάντβιρ τον σπάθισε στον καρπό, σπάζοντάς του το κόκαλο πάνω στα κάγκελα του κελιού του. Το ουρλιαχτό του αντήχησε μες στο υπόγειο, ξεσηκώνοντας κι άλλα ουρλιαχτά και στριγκλιές.

«Μα τα Πνεύματα!» γρύλισε ο Κάντβιρ. «Τούτο το μέρος είναι καταραμένο!»

Αλλά κάπου ανάμεσα από τις κραυγές και τα μουγκρίσματα, ο Φαρλάνο μπόρεσε ν'ακούσει και μια άλλη φωνή. Μια φωνή που έλεγε τ'όνομά του. Ο Αρτάμο! Κοίταξε στα δεξιά και, στο βάθος, τον είδε. Είδε το πρόσωπό του να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τα κάγκελα. Ήταν κάτωχρος και τα μάτια του γουρλωμένα. Τρομοκρατημένος. Συγχρόνως, έμοιαζε να μην πιστεύει αυτό που έβλεπε: τον

αδελφό του να έρχεται να τον σώσει, με δυο συντρόφους στο κατόπι του.

Ο Φαρλάνο ζύγωσε, γρήγορα, το κελί του. «Αρτάμο! Είσαι καλά;»

Εκείνος ένευσε. «Ναι, ναι,» αποκρίθηκε, ταραγμένα. «Και δεν είπα τίποτα για σένα. Όμως μου είπαν ότι θα επιστρέψουν, Φαρλάνο, και θα με δώσουν στους Λο'ανθάκ, αν δεν τους μιλήσω! Εσύ πώς, πώς βρέθηκες εδώ;»

«Θα σου εξηγήσω μετά.» Στράφηκε στον Βάναριλ. «Άνοιξε το κελί του!»

Ο μάγος άγγιξε την κλειδαριά και ο κρύσταλλος στο στέρνο του γυάλισε. Η πόρτα του κελιού ξεκλειδώθηκε, από μόνη της, και σύρθηκε στο πλάι, σαν αόρατα χέρια να την είχαν τραβήξει.

«Μα τη Φλόγα!» αναφώνησε ο Αρτάμο, κοιτάζοντας τον Βάναριλ με το στόμα μισάνοιχτο. «Αυτός… αυτός μοιάζει με–»

«–μάγο της Έντναργκ,» είπε ο Φαρλάνο. «Αλλά, τώρα, πάμε. Γρήγορα.»

Ο Αρτάμο τούς ακολούθησε μέσα στους εφιαλτικούς διαδρόμους, που φωτίζονταν από το πράσινο φως των λυχνιών. Οι Λο'ανθάκ ούρλιαζαν παντού γύρω και ορισμένοι άπλωναν τα χέρια τους για να τους αρπάξουν. Τα ολόλευκα μάτια τους γυάλιζαν, και τα τροχισμένα τους δόντια κροτάλιζαν. Οι ακρωτηριασμένες τους γλώσσες ήταν ανίκανες να βγάλουν κατανοητή λαλιά.

Φτάνοντας στην έξοδο των διαδρόμων, ο Φαρλάνο κι οι σύντροφοί του βρήκαν εμπρός τους τρεις άντρες ντυμένους με χιτώνες και δύο ντυμένους με πανοπλίες και με σπαθιά στα χέρια. Οι Διαμορφωτές είχαν αντιληφτεί το θόρυβο και είχαν κατεβεί, να δουν τι συμβαίνει.

«Τρέξτε,» είπε ο Ναθ Βάναριλ. «Τρέξτε!» Και ο κρύσταλλος στο στέρνο του έλαμψε με δυνατό φως, καθώς ο μάγος ύψωνε τα χέρια του πάνω απ'τους ώμους. Ο Φαρλάνο άκουσε, ξαφνικά, φωνές να ουρλιάζουν μέσα στο δωμάτιο: φωνές όχι των Λο'ανθάκ: φωνές που έρχονταν από κάπου αλλού, από κάποιο αόρατο μέρος. Και μαζί με τις φωνές φύσηξε ένας πανίσχυρος άνεμος, που κι αυτός δεν έμοιαζε φυσιολογικός, αλλά ήταν σα να έρχεται από κάπου αλλού, από έναν κόσμο κρυμμένο *πίσω* από τον υλικό κόσμο.

Οι Διαμορφωτές κραύγασαν, κρατώντας τα κεφάλια τους και παραπατώντας, ενώ οι μισθοφόροι τους φαινόταν να δυσκολεύονται

να ζυγώσουν και να χρησιμοποιήσουν τα ξίφη τους, λες κι ο αέρας μπροστά τους να είχε συμπυκνωθεί.

«*ΤΡΕΞΤΕ!*» φώναξε ο Βάναριλ.

Ο Κάντβιρ χίμησε καταπάνω σ'έναν απ'τους φρουρούς, χτυπώντας τον, με το ξίφος του, και σωριάζοντάς τον. Ο Φαρλάνο απέφυγε τον δεύτερο φρουρό και σπάθισε έναν Διαμορφωτή στο πρόσωπο. Ο Αρτάμο γρονθοκόπησε έναν άλλο Διαμορφωτή στην κοιλιά και στο σαγόνι, ρίχνοντάς τον αναίσθητο. Και όσοι έμειναν όρθιοι σωριάστηκαν, τελικά, από την αόρατη επίθεση του Ναθ Βάναριλ, ο οποίος ακολούθησε τελευταίος τους συντρόφους του επάνω στη στριφογυριστή σκάλα. Η ανάσα του ακουγόταν λαχανιασμένη, παρατήρησε ο Φαρλάνο. Ο μάγος είχε φτάσει στα όρια της αντοχής του, ετούτη τη φορά· ή, τουλάχιστον, έτσι φαινόταν.

Ανέβηκαν στον επάνω διάδρομο με τον φεγγίτη και τους δαυλούς κι έτρεξαν προς την πέτρινη αίθουσα, όπου, ευτυχώς, κανένας δεν τους περίμενε. Από το βάθος ενός ανοίγματος μόνο νόμιζε ο Φαρλάνο ότι μπορούσε να δει κάποιους να έρχονται.

Ο Κάντβιρ τράβηξε την αμπάρα και άνοιξε τη διπλή πόρτα, και βγήκαν στους νυχτερινούς δρόμους της Συντεχνίας των Δηλητηρίων, μέσα στην καλοκαιρινή βροχή και τις αστραπές.

Σταμάτησαν κάτω από μια σκοτεινή καμάρα, όπου η βροχή δεν τους έπιανε κι όπου οι πιθανότητες να τους δει κάποιο αδιάκριτο βλέμμα ήταν ελάχιστες.

«Πώς το καταλάβατε ότι με είχαν οι Διαμορφωτές;» ρώτησε ο Αρτάμο.

Προτού κανείς τού απαντήσει, μίλησε ο Βάναριλ: «Τι τους είπες; Τους αποκάλυψες τίποτα για εμάς;»

«Ποιος είσαι εσύ, κατ'αρχήν; Μοιάζεις με μάγο της Έντναργκ. Αυτοί λένε πως έχουν κρυστάλλους–»

«Απάντησέ μου. Τους αποκάλυψες τίποτα για την Αδελφότητα του Βορρά; *Οτιδήποτε.*»

Ο Αρτάμο κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ισχυρίστηκα πως ληστές μού επιτέθηκαν στο δρόμο, καθώς πήγαινα προς το Πάρντβακ, κι έτσι

έχασα τους Λο'ανθάκ μου. Ασφαλώς, δε με πίστεψαν. Ούτε και περίμενα να με πιστέψουν, αλλά… αλλά νόμιζα πως υπήρχε λόγος να κερδίσω χρόνο. Δεν ξέρω *πώς* το νόμιζα αυτό, αλλά το νόμιζα–»

«Σαν μια φωνή να είχε μιλήσει στο μυαλό σου και να σου είχε πει 'Καθυστέρησέ τους και ίσως να σωθείς';»

Ο Αρτάμο ένευσε μες στο σκοτάδι. «Ναι· πώς το ξέρεις;»

«Εγώ ήμουν η φωνή.»

«Πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν *μοιάζω* μόνο με μάγος τη Ένταργκ, Αρτάμο. *Είμαι* μάγος της Ένταργκ.»

«Ο Φαρλάνο δε μου είχε πει ποτέ τίποτα για σένα…»

«Δεν υπήρχε λόγος,» εξήγησε ο Φαρλάνο. «Ο Ναθ Βάναριλ είναι από τους πιο… αφανείς μας συμμάχους, θα μπορούσε να πει κανείς.»

Ο Βάναριλ δεν το σχολίασε τούτο. Είπε: «Πρέπει να φεύγω, τώρα. Χρησιμοποίησα κατά κόρον τις δυνάμεις μου, και… υπάρχουν κάποιοι που ίσως να αντιλήφτηκαν ότι κάτι *ασυνήθιστο* συμβαίνει στην πόλη.»

«Κάποιοι;» ρώτησε ο Φαρλάνο, καταλαβαίνοντας ότι αυτοί οι *κάποιοι* ήταν ο φόβος που είχε εντοπίσει και πιο πριν στο πρόσωπο του μάγου. «Οι ιερείς της Φλόγας;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βάναριλ. «Αν στραφούν συγχρονισμένα εναντίον μου, δε θα μπορώ να τους αντιμετωπίσω.»

«Υποσχέθηκες ότι θα με βοηθήσεις,» του θύμισε ο Φαρλάνο.

«Δε σε βοήθησα αρκετά;»

«Οι εχθροί μας εξακολουθούν να βρίσκονται στα ίχνη μου. Δεν έχουν κατατροπωθεί.»

«Τότε, καλύτερα να φυλάγεσαι,» είπε ο Βάναριλ· και πρόσθεσε, σα να μην είχε θεωρήσει την απόκριση του και πολύ σωστή: «Επιπλέον, θα επιστρέψω κάποια στιγμή αργότερα, όταν το πράγμα έχει ηρεμήσει. Για την ώρα, όμως, *πρέπει* να φύγω. Και καλύτερα να πάρω τον Αρτάμο μαζί μου.»

«Στην Ένταργκ;» απόρησε ο Αρτάμο.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Βάναριλ.

Ο Φαρλάνο ρώτησε: «Το πλοίο σου είναι εδώ, στις Μεγάλες Αποβάθρες;»

«Όχι· είναι αγκυροβολημένο έξω από την πόλη, στην Ανεμοδαρμένη Ακτή.» Πρότεινε το χέρι του. «Σε χαιρετώ, προς το παρόν, Φαρλάνο. Θα τα ξαναπούμε, σύντομα.»

Ο αλχημιστής αντάλλαξε μια δυνατή χειραψία μαζί του. Και μετά, στράφηκε στον Αρτάμο. «Να προσέχεις, αδελφέ,» είπε, αγγίζοντάς τον στον ώμο. «Να προσέχεις.»

Εκείνος χαμογέλασε. «Φαίνεται πως είμαστε πάτσι, Φαρλάνο. Κάποτε, σε φυγάδεψα από τη Σερανβέλ με παρόμοιο τρόπο και, τώρα, με φυγαδεύεις εσύ.»

«Κι αυτό,» είπε ο Φαρλάνο, «ίσως να σημαίνει πως δε θα χρειαστούν άλλες φυγαδεύσεις.» Αγκάλιασε τον αδελφό του, χτυπώντας τον στην πλάτη. «Το ξέρω ότι είχες βλέψεις μέσα στη Συντεχνία των Διαμορφωτών,» πρόσθεσε. «Θα φροντίσω να επανορθώσω για σένα. Όταν η Αδελφότητα του Βορρά έχει νικήσει, η Σερανβέλ θα είναι τσακισμένη, οικονομικά ανάπηρη, και τότε θα έρθουμε *εμείς* για να αναπληρώσουμε το κενό δύναμης. Θα κάνουμε τη Συντεχνία των Αλχημιστών της Σερανβέλ όμοια μ'αυτή στις Τρεις Πόλεις: έναν πανίσχυρο οργανισμό, που θα περικλείει και τη Συντεχνία των Διαμορφωτών.»

«Ας μη χασομεράμε άλλο,» είπε ο Ναθ Βάναριλ. «Το πλοίο μου μας περιμένει.»

Ο Αρτάμο ένευσε. «Εντάξει.» Και προς τον Φαρλάνο: «Αντίο, αδελφέ. Θα τα ξαναπούμε.»

Ο μάγος της Έντναργκ βγήκε από την κάλυψη της πέτρινης καμάρας και βάδισε μέσα στη βροχή, κουκουλωμένος.

Ο Φαρλάνο έβγαλε την κάπα του και την έδωσε στον αδελφό του. Ο Αρτάμο την πήρε, μουρμουρίζοντας ένα γρήγορο *ευχαριστώ*, και ακολούθησε τον Ναθ Βάναριλ.

Ο Φαρλάνο τούς κοιτούσε μέχρι που χάθηκαν απ'τα μάτια του, πίσω από το παραπέτασμα της βροχής και το πέπλο της νύχτας.

«Θα μου εξηγήσεις κι εμένα τι έχει συμβεί, Φαρλάνο;» ρώτησε η τραχιά φωνή του Κάντβιρ από δίπλα του.

«Ευχαρίστως,» αποκρίθηκε ο αλχημιστής, «αν έρθεις στο σπίτι μου.»

Ο μισός-Ερσαγκμόριος ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως επιθυμείς.»

Οι δύο άντρες ξεκίνησαν να βαδίζουν μες στους δρόμους της Συνοικίας των Δηλητηρίων, ενώ από όχι πολύ μακριά μπορούσαν ν'ακούσουν μποτοφορεμένα πόδια να τρέχουν: η φρουρά, μάλλον, η οποία θα είχε ειδοποιηθεί για την επίθεση κατά της Συντεχνίας των Διαμορφωτών.

Καλύτερα να μην τους συναντήσουμε, σκέφτηκε ο Φαρλάνο, οδηγώντας τον Κάντβιρ μέσα από τα πιο απόμερα στενορύμια που γνώριζε, τα οποία ήταν πλημμυρισμένα στις αλχημικές οσμές και, αναμφίβολα, βλαβερά για την υγεία κάποιου. Αν τους έπιανε η φρουρά, όμως, αυτό πιθανώς να ήταν ακόμα χειρότερο για την υγεία τους…

Τελικά, έφτασαν στην οικία του Χαλκοπρόσωπου και μπήκαν, δίχως κανείς να τους ενοχλήσει.

Μόλις, όμως, έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, ο Κάντβιρ είπε: «Το ξέρεις ότι κάποιος παρακολουθεί το σπίτι σου, Φαρλάνο;»

Εκείνος ξαφνιάστηκε. «*Τι;*»

«Τον είδα,» εξήγησε ο μισός-Ερσαγκμόριος, «καθώς άστραφτε. Βρίσκεται πάνω σ'ένα δώμα, το οποίο δε φαίνεται καλά από τούτη τη μεριά που βλέπει η πόρτα σου· φαινόταν, όμως, αρκετά καλά από εκεί όπου ήρθαμε.»

Τα μάτια του Φαρλάνο στένεψαν. «Οι μπάσταρδοι!…» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του. Ποιος να τον είχε βάλει; Η Αστυνομία;

«Μπορώ να τον ξεπαστρέψω,» είπε ο Κάντβιρ, «και το κουφάρι του θα καταλήξει στα Ανοίγματα. Κανείς δε θα μάθει ποτέ τι του συνέβη.»

«Αλλά θα το υποψιαστούν, κι αυτό φτάνει.»

«Προτιμάς, λοιπόν, να τον έχεις εκεί και να σε παρακολουθεί;» μούγκρισε ο Κάντβιρ· η όψη του, όμως, ήταν στωική και ατάραχη, ως συνήθως.

Αν πεθάνει αυτός, θα στείλουν άλλο, σκέφτηκε ο Φαρλάνο. *Ωστόσο, ίσως νάναι σημαντικό να πεθάνει ο συγκεκριμένος, γιατί, αναμφίβολα, έχει δει πολλά που θα προτιμούσα να κρύψω.* Θα τον είχε δει να φέρνει τη Λαντίρα στο σπίτι, και, μάλλον, θα είχε δει και τον Ναθ Βάναριλ να μπαίνει… *και μετά, θα με είδε να βγαίνω με τον μάγο, καθώς και να επιστρέφω με τον Κάντβιρ.* Μπορούσε, επομέ-

νως, να δώσει πληροφορίες οι οποίες πιθανώς να φαίνονταν χρήσιμες στους εχθρούς του.

Ο Φαρλάνο ένευσε. «Έχεις δίκιο,» είπε στον μισό-Ερσαγκμόριο. «Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να βγει απ'τη μέση.»

Ένα αχνό μειδίαμα ζωγραφίστηκε στην όψη του Κάντβιρ, κι εκείνη τη βροχερή νύχτα ο κατάσκοπος του κυρίου Λανκόρο σωριάστηκε πάνω στο δώμα, νεκρός από ένα βέλος που τον είχε βρει στον αυχένα. Έπειτα, το πτώμα του κατέληξε σ'ένα απ'τα Ανοίγματα, όπου ένα Λό'ορ ξεπρόβαλε, το δάγκωσε με δύναμη, και το τράβηξε πιο βαθιά, στον υπόγειο λαβύρινθο κάτω από τη Σερανβέλ, για να το ταΐσει στα μικρά του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έβδομο
—Συγκατάθεση—

Η Θαρνάλιν δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να λυπηθεί, βλέποντας τον κύριο Λανκόρο να διασχίζει το δρόμο και να έρχεται στο σπίτι του πατέρα της. Εκείνη βρισκόταν στο επάνω πάτωμα και κοίταζε από το παράθυρο. Είχε ανεβεί για να σκουπίσει λίγο και να φορέσει ένα καινούργιο φόρεμα, από αυτά που είχαν στη μεγάλη ντουλάπα, προτού κατεβεί στο Μεγάλο Παζάρι, για να κάνει τα πρωινά της ψώνια. Το σκούπισμα δεν το είχε ακόμα τελειώσει και, φυσικά, ούτε το φόρεμα είχε ακόμα φορέσει, και, τώρα, έπρεπε να πάει ν'ανοίξει την πόρτα, που ο πράκτορας του Συμβουλίου σύντομα θα χτυπούσε.

Προτίμησε να κατεβεί από την εξωτερική σκάλα, η οποία αγκάλιαζε τη μια πλευρά του σπιτιού· έτσι, συνάντησε τον Λανκόρο στο κατώφλι, καθώς εκείνος ετοιμαζόταν να υψώσει τη γροθιά του. Ήταν ντυμένος μ'ένα λευκό, δαντελωτό πουκάμισο με σηκωμένα μανίκια κι ένα μαύρο, φαρδύ μεταξωτό παντελόνι. Τα παπούτσια του ήταν καφετιά και καλογυαλισμένα. Από τη λεπτή, επάργυρη ζώνη του κρεμόταν ένα ξιφίδιο μέσα σε λαξευτό θηκάρι. Ακούγοντας τα βήματα από δίπλα, στράφηκε και είδε τη Θαρνάλιν. Χαμογέλασε και την καλημέρισε.

«Βρίσκεται ο πατέρας σου μέσα;» τη ρώτησε, όταν εκείνη τού είχε ανταποδώσει την καλημέρα.

«Ναι. Υπάρχει κάποιος λόγος που τον θέλετε;» Ήταν διστακτική, γιατί ο πράκτορας του Συμβουλίου πολύ πιθανόν να είχε έρθει εδώ για να τους βάλει σε μπελάδες.

«Προφανώς, ναι. Αλλά δεν είναι κάτι που λέγεται στο δρόμο. Θα μπορούσα να περάσω;»

Μάλλον, δεν ήταν πρόθυμος να της εξηγήσει, και η Θαρνάλιν δε θα είχε νόημα να τον πιέσει. «Εντάξει, περάστε,» είπε, και του

άνοιξε την πόρτα, παραμερίζοντας κι αφήνοντάς τον να μπει στο καθιστικό του σπιτιού. «Μισό λεπτό να ειδοποιήσω τον πατέρα,» πρόσθεσε, και πήγε στο εργαστήριο.

Ο Βάρνακ στεκόταν πάνω από έναν πάγκο, κοιτάζοντας μέσα σε μια πέτρινη λεκάνη, όπου κάτι κάπνιζε, γεμίζοντας το χώρο με μια δυσωδία που έκανε τη Θαρνάλιν να θέλει να βγάλει το πρωινό της. Ο αλχημιστής φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά με σκούρο κρύσταλλο, γιατί αυτό που κοίταζε δεν κάπνιζε μόνο, αλλά γυάλιζε κιόλας, και, μάλλον, ήθελε να προστατέψει τα μάτια του από την ακτινοβολία.

«Τι είναι, κόρη μου;» ρώτησε, δίχως να στραφεί στο μέρος της.

«Ο κύριος Λανκόρο είναι εδώ.»

Ο πατέρας της κοκάλωσε στη θέση του. «Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω. Ζητά να σου μιλήσει.»

Ο Βάρνακ στράφηκε, βγάζοντας τα σκούρα γυαλιά. «Ας δούμε, λοιπόν, τι θέλει,» είπε, με όψη που υποδήλωνε πως κι εκείνος πίστευε ότι ο πράκτορας του Συμβουλίου βρισκόταν εδώ για να τους βάλει σε μπελάδες.

Στο καθιστικό, ο Λανκόρο εξακολουθούσε να στέκεται, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη. Όταν είδε τον Βάρνακ, όμως, τέντωσε το ένα από αυτά προς το μέρος του, για να τον χαιρετήσει. «Κύριε Βάρνακ,» είπε.

Ο αλχημιστής αντάλλαξε μια σύντομη (και απρόθυμη, είδε η Θαρνάλιν) χειραψία μαζί του. «Κύριε Λανκόρο. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω; Ελπίζω να μην ήρθατε, αυτή τη φορά, για να με σύρετε στη φυλακή…»

Ο Λανκόρο χαμογέλασε, τυπικά και συγκρατημένα. «Κάθε άλλο. Ήρθα για να ζητήσω τη βοήθειά σας.»

Ο Βάρνακ συνοφρυώθηκε, ακόμα καχύποπτος· ίσως *πιο* καχύποπτος από πριν. «Επάνω σε ποιο θέμα;»

«Στη σύλληψη του Χαλκοπρόσωπου–»

«Δεν καταλαβαίνω–»

«Ακούστε με, πρώτα, και μετά απαντάτε. Θα έπρεπε, κατ'αρχήν, να γνωρίζετε ότι, αν δείξετε προθυμία να βοηθήσετε τις Αρχές της Σερανβέλ, αυτό θα ελαφρύνει τη θέση σας, όσον αφορά τις προηγούμενες κατηγορίες εναντίον σας…»

Μα τι λέει, τώρα; σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Αφού εγώ κι ο Χανμάρο τού εξηγήσαμε! Ο μπαμπάς δεν είχε καμία σχέση μ'αυτόν τον εγκληματία, τον Σάρκο!*

Το πρόσωπο του Βάρνακ σκοτείνιασε. Μπορούσε να καταλάβει ότι επρόκειτο, εν μέρει, για εκβιασμό. «Σας ακούω. Μιλήστε,» είπε, κοφτά.

«Ο Χαλκοπρόσωπος, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε, συνεργαζόταν μαζί σας–»

«Δεν *συνεργαζόταν* μαζί μου!» τον διέκοψε ο Βάρνακ. «Ποιος σας τα είπε αυτά;»

Εγώ, πατέρα, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Εγώ κι ο Χανμάρο.* Αλλά κράτησε το στόμα της κλειστό, πιέζοντας τα χείλη της το ένα πάνω στ'άλλο, σα να φοβόταν ότι μπορεί να μιλούσαν από μόνα τους.

«Δεν έχει σημασία, κύριε Βάρνακ,» είπε ο Λανκόρο. «Τα γνωρίζουμε. Γνωρίζουμε πως ο Χαλκοπρόσωπος σάς απειλούσε, προκειμένου να δουλεύετε γι'αυτόν· κι επίσης, γνωρίζουμε για το σημάδι που βρίσκεται έξω απ'την πόρτα σας.»

Η όψη του Βάρνακ ήταν, τώρα, ηττημένη. Έμοιαζε απεγνωσμένος. «Και τι θέλετε από μένα; Ό,τι κι αν συνέβη, δεν έχω, πια, επαφή με τον Χαλκοπρόσωπο, και… και όσα έκανα δεν τα έκανα οικειοθελώς.»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό, κύριε Βάρνακ–»

«Και –σας τ'ορκίζομαι!– σχέση με τους ανθρώπους που επιτέθηκαν στον βοηθό του Περίδετου και σ'αυτή την κοπέλα *δεν είχα καμία*!»

«Σας πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Λανκόρο, με ήπιο τρόπο. «Αλλά, και πάλι, για να σας βοηθήσω, πρέπει να με βοηθήσετε. Δε νομίζετε ότι αυτό θα ήταν δίκαιο, κύριε Βάρνακ;»

Ο αλχημιστής δίστασε για λίγο, αλλά έπειτα κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, αμίλητος, καταλαβαίνοντας ότι, τώρα, βρισκόταν στα χέρια δυνάμεων που αδυνατούσε ν'αποφύγει. Οι Αρχές της Σερανβέλ μπορούσαν, αν ήθελαν, να τον κατηγορήσουν, άνετα, για οτιδήποτε. Εξάλλου, ήταν ένας άνθρωπος που είχε έρθει από τις Τρεις Πόλεις και που πολλοί θεωρούσαν ύποπτο, ακόμα και για κατασκοπία. Ελάχιστοι τον συμπαθούσαν στην Πόλη των Ανοιγμάτων, και δεκάδες μάτια τον έβλεπαν με καχυποψία.

«Το μόνο που επιθυμώ από εσάς,» εξήγησε ο Λανκόρο, υψώνοντας τα χέρια του, «είναι να είστε πρόθυμος να καταθέσετε εναντίον του Χαλκοπρόσωπου ενώπιον δικαστών.»

«Να καταθέσω τι;»

«Ότι ήρθε στο σπίτι σας και σας εκβίασε, ασφαλώς, προκειμένου να τον υπακούσετε και να μπείτε στην οργάνωσή του.»

Τα χαρακτηριστικά του Βάρνακ σφίχτηκαν. «Και ποιες θα είναι οι συνέπειες για εμένα και για την κόρη μου, κύριε Λανκόρο;» ρώτησε, με οξύ και απότομο τόνο.

«Θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου,» υποσχέθηκε ο πράκτορας του Συμβουλίου, «για να μην τιμωρηθείτε καθόλου· ή, αν τιμωρηθείτε, η τιμωρία σας να είναι όσο το δυνατόν πιο ελαφριά.»

Ο Βάρνακ βημάτισε, αργά, μέσα στο δωμάτιο, με τις γροθιές του σφιγμένες, νιώθοντας φανερά παγιδευμένος. Σίγουρα, αντιλαμβανόταν πως, αν αρνιόταν να βοηθήσει τον Λανκόρο, εκείνος θα στρεφόταν εναντίον του.

Καλύτερα να συμφωνήσεις μαζί του, πατέρα, σκέφτηκε η Θαρνάλιν. *Εξάλλου, τι χρωστάς στον Χαλκοπρόσωπο; Κι επιπλέον, τώρα, δεν μπορεί να σε πειράξει, ενώ ο Λανκόρο μπορεί να σε βοηθήσει. Πες ναι!*

«Λοιπόν;» ρώτησε ο πράκτορας του Συμβουλίου, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στέρνο.

Ο Βάρνακ έπαψε να βηματίζει και τον αντίκρισε. «Πρέπει να σας απαντήσω αμέσως;»

«Ασφαλώς. Ο χρόνος μου είναι λίγος για να λύσω ετούτη την υπόθεση, και συνεχώς λιγοστεύει. Θα μας βοηθήσετε, λοιπόν;»

Ο Βάρνακ ένευσε. «Εντάξει, θα σας βοηθήσω. Θα καταθέσω κατά του Χαλκοπρόσωπου, όταν με καλέσετε.»

«Χαίρομαι,» είπε ο Λανκόρο. «Και τώρα, πρέπει να σας χαιρετήσω, κύριε Βάρνακ. Θαρνάλιν. Διότι, όπως σας προείπα, ο χρόνος μου είναι λίγος. Θα ξανασυναντηθούμε, όμως, να είστε βέβαιοι.» Βάδισε προς την εξώπορτα, την άνοιξε, και βγήκε.

«Ανιψιέ,» είπε ο Σάμκρο, βιδώνοντας τις βίδες ενός αλχημικού σκεύους το οποίο ο Χανμάρο είχε πρόσφατα γυαλίσει, έτσι που το σίδερό του, τώρα, αντανακλούσε δυνατά ακόμα και το αδύναμο φως εδώ κάτω, στο υπόγειο της οικίας Περίδετων. «Πώς πάει το μίγμα;»

«Καλά, νομίζω, θείε,» αποκρίθηκε ο νεαρός Πτεράργυρος, παρατηρώντας το υγρό που βρισκόταν μέσα στο διαφανές δοχείο πάνω απ᾽τη φωτιά. «Έχει αρχίσει να πετάει φούσκες.»

«Πιστεύεις ότι είναι έτοιμο;»

«Δεν ξέρω, θείε. Εσύ τι λες;»

«Εγώ σού εξήγησα κάποια πράγματα προτού ξεκινήσεις να το φτιάχνεις. Πιστεύεις, λοιπόν, ότι είναι έτοιμο ή όχι;»

«Μου είπες πως, όταν αρχίσει να πετά φούσκες–»

«Άσε τη θεωρία. Αν είναι να κάνεις κάτι, κάντο. Αυτές οι Φλογοκαμένες βίδες μ᾽έχουν πεθάνει!» μούγκρισε. «Κανονικά, έπρεπε να τις βάζεις εσύ. Δεν τ᾽αντέχω, πια, κάτι τέτοια. Μ᾽εκνευρίζουν.»

Ο Χανμάρο έπιασε τη λαβίδα και, χρησιμοποιώντας την, πήρε το δοχείο από τις φλόγες.

«Το έβγαλες;» Ο Σάμκρο δε γύρισε να δει, αλλά πρέπει να το είχε καταλάβει, γιατί το μίγμα είχε πάψει να συρίζει όπως πριν.

«Ναι.»

«Δοκίμασέ το, τώρα.»

«Πού;»

«Στη γάτα.»

«Θείε, αποκλείεται να κάτσει να–»

«Βρες τρόπο να την *προσελκύσεις*, τότε! Μην είσαι ανόητος, ανιψιέ.»

«Σίγουρα θες να το δοκιμάσω στη γάτα σου;»

«Έχει περάσει κι από χειρότερα, πίστεψέ με,» είπε ο Σάμκρο.

Ο Χανμάρο τον πίστευε· τον πίστευε απόλυτα. Τα έβλεπε κάθε μέρα, εξάλλου. Ή σχεδόν κάθε μέρα.

Εξακολουθώντας να κρατά το δοχείο με τη λαβίδα, έχυσε ένα μέρος του υγρού μέσα σε μια κούπα. Πλησίασε ένα συρτάρι, το άνοιξε, και πήρε από εκεί έναν λίθο που ο θείος τού είχε πει ότι προσέλκυε τα αιλουροειδή. Τον κράτησε ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του και τον έστρεψε προς τη μαύρη γάτα, η οποία βρισκόταν κάτω από μια καρέκλα και έγλειφε τα πόδια της. Τα

πράσινά της μάτια, αμέσως, στράφηκαν στο πετράδι, γυαλίζοντας. Σηκώθηκε από τη θέση της και ζύγωσε, αργά, προσεκτικά. Ο Χανμάρο λύγισε τα γόνατα, συνεχίζοντας να κρατά τον λίθο εμπρός του με το ένα χέρι και την κούπα με το άλλο. Η γάτα έφτασε κοντά του, και ο νεαρός Πτεράργυρος πλησίασε το μίγμα στη μουσούδα της. Εκείνη ξαφνιάστηκε, τα μάτια της στένεψαν, και έκανε να οπισθοχωρήσει· αλλά η έντονη μυρωδιά είχε ήδη πάει στα ρουθούνια της. Τα μουστάκια της τρεμόπαιξαν, τα βλέφαρά της χαμήλωσαν· απομακρύνθηκε μερικά γατίσια βήματα από τον Χανμάρο και ξάπλωσε και κοιμήθηκε, τυλίγοντας την ουρά της γύρω από το σώμα της, επηρεασμένη από απρόσμενη υπνηλία.

Ο Πτεράργυρος ορθώθηκε. «Δούλεψε, θείε!» είπε, ενθουσιασμένος. «Δούλεψε! Το έφτιαξα σωστά!»

«Ωραία,» είπε ο Σάμκρο, εξακολουθώντας να παλεύει με τις βίδες του αλχημικού σκεύους. «Ίσως, τότε, θα μπορούσες να έρθεις να με βοηθήσεις εδώ.»

«Κανένα πρόβλημα, θείε!» Ο Χανμάρο άφησε τον λίθο και την κούπα πάνω στον πάγκο όπου εργαζόταν και πλησίασε.

Ο Σάμκρο τού παρέδωσε τις βίδες και το κατσαβίδι κι απομακρύνθηκε, ιδρωμένος και κουρασμένος, για να καθίσει στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο του. «Σκοπεύεις να πας πουθενά απόψε;» ρώτησε, ανοίγοντας ένα βιβλίο και βάζοντάς το επάνω στο αναλόγιο.

Ο Χανμάρο παραξενεύτηκε από τούτη την ερώτηση. «Όχι,» απεκρίθηκε, πιάνοντας δουλειά με τις βίδες του αλχημικού σκεύους. «Με θέλεις για κάτι;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο… Απλά, σκεφτόμουν να κάνουμε μια βόλτα μαζί, αν δεν έχεις πρόβλημα.»

«Εμ, φυσικά και όχι, θείε. Θέλω να πω, φυσικά και δεν έχω πρόβλημα.» Τι παράξενα πράγματα ήταν αυτά που έλεγε ο Σάμκρο Περίδετος σήμερα; Ποτέ άλλοτε δεν του είχε ζητήσει να κάνουν βόλτα μαζί. Ήταν κάτι τελείως… τελείως άσχετο με το χαρακτήρα του, μα τη Φλόγα! Ο Χανμάρο έστρεψε το κεφάλι, για να κοιτάξει τον θείο του, να δει μήπως τα μάτια του γυάλιζαν περίεργα, μήπως είχε τρελαθεί, μήπως τον είχε καταλάβει κανένα φθοροποιό πνεύμα, από κείνα για τα οποία μιλούσαν διάφοροι προληπτικοί.

«*Σίγουρα* δεν έχεις κανονίσει τίποτε άλλο, έτσι;» είπε ο Σάμκρο, που ούτε τα μάτια του γυάλιζαν περίεργα, ούτε τρελός έμοιαζε, ούτε πρέπει να τον είχε καταλάβει κανένα φθοροποιό πνεύμα –ο Χανμάρο, εξάλλου, δεν ήταν προληπτικός.

«Όχι, θείε· τι να έχω κανονίσει;» αποκρίθηκε ο νεαρός Πτεράργυρος, στρεφόμενος, πάλι, στη δουλειά. Τρεις βίδες έμεναν ακόμα.

«Ξέρω γω; Μπορεί να θέλατε να πάτε κάπου με την αδελφή σου…»

Δυστυχώς, σκέφτηκε ο Χανμάρο, *δεν έχω να πάω πουθενά με τη Θήρνα απόψε.* Η αδελφή του του είχε πει για την παγίδα που θα έβαζαν σε εφαρμογή το βράδυ, στο πανδοχείο «*Το Δέντρο*», μα, όταν εκείνος είχε προσφερθεί να βοηθήσει, του είχε αποκριθεί όχι, καλύτερα να έμενε εδώ: η κατάσταση πιθανώς να αποδεικνυόταν επικίνδυνη. Ο Χανμάρο είχε προσπαθήσει να τη μεταπείσει, αλλά η Θήρνα, ως συνήθως, ήταν ανένδοτη και ξεροκέφαλη, κι εκείνος δεν ήθελε να ξανατσακωθεί μαζί της, οπότε το άφησε το ζήτημα.

«Μπα,» είπε στο θείο του, τώρα, «δεν θα πάμε πουθενά με τη Θήρνα.»

«Υπέροχα, λοιπόν!» Η φωνή του Σάμκρο ακουγόταν πιο ζωηρή από πριν. «Θυμάσαι που σου είχα δώσει να διαβάσεις για κείνο το μίγμα που διαλύει τη θολούρα στον αέρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χανμάρο, τελειώνοντας με τις βίδες και γυρίζοντας το σκεύος απ’την καλή. «Μου είχες πει ότι χρειάζεται συχνά στους αλχημιστές, όταν το εργαστήριό τους γεμίζει με–»

«Θα το φτιάξεις.»

«Δεν το έχω ξανακάνει, θείε.»

«Το ξέρω ότι δεν το έχεις ξανακάνει. Ίσως μας χρειαστεί, όμως· και καλύτερα να πάμε προετοιμασμένοι, δε νομίζεις κι εσύ;»

Ο Χανμάρο συνοφρυώθηκε. «Να πάμε πού, θείε;»

«Επίσης, θα εφοδιαστούμε και μ’άλλα παρασκευάσματα. Ορισμένα, μάλιστα, τα έχω έτοιμα.» Ο Σάμκρο σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα του, η οποία έτριξε. «Αναμφίβολα, δε θα μας φανούν *όλα* χρήσιμα, αλλά–»

«*Θείε,*» τον διέκοψε, επίμονα, ο Χανμάρο. «Δεν καταλαβαίνω τι λες. Πού θα πάμε;»

Ο Σάμκρο μειδίασε. «Εσείς οι νεαροί… πάντοτε βιαστικοί και γρήγοροι!»

Κεφάλαιο Τριακοστό-Όγδοο
—Συμπλοκή—

Το πανδοχείο δεν ονομαζόταν «*Το Δέντρο*» τυχαία. Ήταν οικοδομημένο, από πολύ παλιά, γύρω από έναν χοντρόκορμο, ψηλό, και γηραιό ευκάλυπτο, ο οποίος ξεκινούσε από το κέντρο της τραπεζαρίας του, ανέβαινε στον πρώτο όροφο και στον δεύτερο, και έβγαινε από την οροφή, καλύπτοντας πλήρως το άνοιγμα εκεί με τα κλαδιά και τις φυλλωσιές του, μην αφήνοντας να περνά το κρύο ή το χιόνι ή η βροχή. Επιπλέον, το καλοκαίρι πρόσφερε τη δροσιά του απλόχερα σ'όλο το μέρος. Γύρω από τον ευκάλυπτο στριφογύριζε η ξύλινη σκάλα του πανδοχείου.

Πανδοχέας ήταν ένας ηλικιωμένος άντρας που ονομαζόταν Νοτόρο. Είχε έναν γιο ο οποίος είχε σκοτωθεί, εργαζόμενος ως μισθοφόρος. Η γυναίκα του Νοτόρο είχε, επίσης, πεθάνει πριν από μερικά χρόνια. Έτσι, όταν εκείνος αρρώστησε και δεν μπορούσε, πλέον, να κινείται με τόση άνεση όπως παλιά, αισθανόταν απεγνωσμένος σχετικά με το πανδοχείο. Καταλάβαινε ότι όφειλε να παραδώσει τη διοίκηση του *Δέντρου* σε κάποιον άλλο, νεότερο και ικανότερο, μα δεν μπορούσε ν'αποφασίσει, και δεν ήξερε ποιον να εμπιστευτεί.

Τότε ήταν που παρουσιάστηκε ο ανιψιός του, Τάρναελ, ο γιος της αδελφής του η οποία είχε παντρευτεί μακριά, στο Φερντίν-Ος. Η έκπληξη ήταν ευχάριστη, γιατί, πλέον, ο Νοτόρο έβλεπε ξεκάθαρα σε ποιον όφειλε να εμπιστευτεί το πανδοχείο του. Ο ανιψιός του έμοιαζε έξυπνος άντρας και ανθεκτικός· σίγουρα, θα τα κατάφερνε, και δε θα τον απογοήτευε, τώρα που εκείνος ήταν τόσο αδύναμος.

Ο Τάρναελ δέχτηκε, ασφαλώς, τη διοίκηση του πανδοχείου, δίχως κανένα δισταγμό. Άλλωστε, ήταν ό,τι του χρειαζόταν: και σ'εκείνον και στην Αδελφότητα του Βορρά. Ένα κομβικό σημείο μέσα στη

Συνοικία της Φιλοξενίας της Σερανβέλ. Τι καλύτερο; Εκείνο μόνο που δεν μπορούσε ν'αποφασίσει ήταν αν έπρεπε να χαράξει το σημάδι της Άνω Γνάθου έξω απ'την πόρτα του πανδοχείου. Συμβουλεύτηκε και τον Φαρλάνο –ή, όπως προτιμούσε να τον λένε εδώ, *Χαλκοπρόσωπο*– επάνω στο ζήτημα και, τελικά, αποφάσισε να μην το κάνει. Καλύτερα να μη δήλωναν την παρουσία τους σ'ένα τόσο γνωστό μέρος, γιατί ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να πρόσεχε το σημάδι και να παραξενευόταν. Επιπλέον, αν κάποιο μέλος της Αδελφότητας ερχόταν από εδώ κι έβλεπε το χάραγμα, δε θα ήξερε σε ποιον από το προσωπικό του *Δέντρου* να απευθυνθεί, και μπορεί να γίνονταν λάθη· πράγμα το οποίο δεν ήθελαν. Η μυστικότητα ήταν το παν σ'αυτό που έκαναν.

Και όλα, μέχρι στιγμής, φαίνονταν να κυλάνε ομαλά, ακριβώς όπως τα είχαν σχεδιάσει. Ο καινούργιος πανδοχέας δεν είχε κανένα πρόβλημα με τη διοίκηση του *Δέντρου*, ούτε με το παλιό προσωπικό του –μάλιστα, πολλοί από τους υπαλλήλους έδειξαν να απολαμβάνουν την παρέα του–, και οι έμποροι της Σερανβέλ ή καταστρέφονταν ή υποτάσσονταν. Ο Τάρναελ δεν μπορούσε ν'αποφασίσει τι από τα δύο τούς ταίριαζε περισσότερο: η διάλυση ή η υποδούλωση; Επιτέλους, η υπεροψία της Σερανβέλ είχε βρει το μάστορά της! Η Πόλη των Ανοιγμάτων ήταν η μόνη πόλη που τολμούσε να δείχνει τέτοια αλαζονεία στην ευρύτερη περιοχή. Βόρειά της, οι Τρεις Πόλεις είχαν κάνει συμμαχία για να επιβιώσουν, αλλά η Σερανβέλ όχι, ήθελε –και τα κατάφερνε– να επιβιώνει μόνη της. Νότιά της απλωνόταν η επικίνδυνη Έρσαγκμορ, και η κάτοικοί της είχαν επιχειρήσει πάμπολλες φορές να επιτεθούν και να τσακίσουν την Πόλη των Ανοιγμάτων, αλλά εκείνη ακόμα στεκόταν εκεί, στις εκβολές του ποταμού Σίλμεργκιθ, χλευάζοντάς τους με την παρουσία της. Δυτικά και βορειοδυτικά της υπήρχαν τα βασίλεια Πάρντβακ και Φερντίν-Ος, μα ούτε σ'αυτά επιθυμούσε η Σερανβέλ να προσχωρήσει ή να γίνει προτεκτοράτο τους. Μονάχα άλλες δύο πόλεις τολμούσαν να στέκονται έτσι, μόνες τους: η Έβεραν και η Έντναργκ. Αλλά η πρώτη, εκτός από το γεγονός ότι έλεγχε το πέρασμα στους ποταμούς Φένριντ και Όρμαλντ, δεν έδειχνε την υπεροψία της Σερανβέλ· ασχολείτο περισσότερο με τα εσωτερικά της ζητήματα και λιγότερα με τα ζητήματα της ευρύτερης περιοχής

και με το εμπόριο. Εξαγωγές έκανε ελάχιστες και τα περίχωρά της ήταν πολύ μικρά· τα χρήματά της τα έβγαζε, κυρίως, από τους φόρους στα εμπορεύματα που περνούσαν, υποχρεωτικά, από αυτήν, καθώς δεν υπήρχαν άλλα περάσματα κοντά της. Και η Ένταργκ, φυσικά, ήταν μια άλλη υπόθεση τελείως. Ο Τάρναελ, που την είχε γνωρίσει εκ των έσω, ήξερε ότι η συγκεκριμένη πόλη είχε *κερδίσει* το δικαίωμα να δείχνει όση υπεροψία ήθελε· δεν το είχε, απλά, σφετεριστεί, όπως η Σερανβέλ. Στα βουνά κοντά της διέθετε ορυχεία, απ'όπου, εκτός των άλλων, έβγαιναν και οι κρύσταλλοι που χρησιμοποιούσαν οι μάγοι της, οι Άρχοντες της Ένταργκ, που η ορθή τους ονομασία ήταν Νάθ'ρεβεχ. Και γύρω από την πόλη υπήρχαν αρκετά περίχωρα και χωριά για να μπορεί να θεωρηθεί ότι επρόκειτο σχεδόν για ένα μικρό, αλλά πανίσχυρο, βασίλειο, που εκτεινόταν ώς τα δάση της Σνεγκ-Μορθ.

Η Σερανβέλ ήταν μια παρουσία που, πολύ απλά, διατάρασσε τη σταθερότητα στην περιοχή, όχι μόνο με την εμπορική της μανία, αλλά και μ'αυτή την αλλόκοτη θρησκεία της Φλόγας, που κανείς άλλος στον κόσμο δεν πίστευε. Οι ιερείς της Φλόγας είχαν το θράσος να θεωρούν τους εαυτούς τους ίσους με τους μάγους της Ένταργκ! είχε ακούσει ο Τάρναελ, κάτι το οποίο ήταν *τελείως* παράλογο.

Η Πόλη των Ανοιγμάτων ήταν ένας λεκές εντελώς διαφορετικού χρώματος επάνω σ'ένα μονόχρωμο σεντόνι. Και γι'αυτό έπρεπε να την κάνουν να γονατίσει και να υποταχθεί στην τάξη των υπολοίπων: να μάθει τη θέση της! Ο Τάρναελ το πίστευε τούτο ακράδαντα, έτσι δεν δίστασε να μπει στην Αδελφότητα του Βορρά, ειδικά αφού του υποσχέθηκαν κι ένα σωρό προνόμια, ύστερα από την υποταγή της Σερανβέλ.

Σήμερα το πρωί, με την αυγή κιόλας, ο Χαλκοπρόσωπος τού είχε στείλει ένα μήνυμα μέσω ενός αγοριού, ζητώντας του να είναι πολύ προσεκτικός στη συνάντηση με τον έμπορο Πάλρο Υπόκαρδο, διότι οι Αρχές της Σερανβέλ είχαν αρχίσει να ψυλλιάζονται κάτι *–βρίσκονται, αναμφίβολα, στα δικά μου ίχνη και στα ίχνη της Λαντίρα!* είχε

τονίσει ο Φαρλάνο στο μήνυμά του– και μπορεί ακόμα κι η Αστυνομία να ήταν μπλεγμένη στην υπόθεση. Επομένως, δε θα ήταν καθόλου απίθανο ο Υπόκαρδος να παρακολουθείται, είτε το γνώριζε είτε όχι.

Σκατά, είχε σκεφτεί ο Τάρναελ, όταν πρωτοδιάβασε την επιστολή. Ύστερα, όμως, ένα χαμόγελο είχε χαράξει το πρόσωπό του. Ίσως, τελικά, τα πράγματα να μη συνέχιζαν να κυλούν τόσο ομαλά όσο πριν, αλλά ν'άρχιζαν να έχουν ενδιαφέρον! Ο Τάρναελ δεν ήταν άνθρωπος που έλεγε όχι στον κίνδυνο. *Μοιάζεις να οδεύεις προς την αυτοκαταστροφή σου,* του είχαν πει, πολλάκις, διάφοροι που τον είχαν γνωρίσει στα ταξίδια του. Και είχαν δίκιο: ίσως, όντως, να όδευε προς την αυτοκαταστροφή του. Αλλά, ούτως ή αλλιώς, αυτό δεν ίσχυε για όλους τους ανθρώπους; Οι άλλοι, απλά, *προσποιούνταν* πως τα πράγματα δεν ήταν έτσι για εκείνους.

Ή όλα ή τίποτα: τα πάντα ένα μεγάλο ρίσκο, ένα μεγάλο παιχνίδι τζόγου!

Ωστόσο, ο Τάρναελ δεν άφησε την υπόθεση στα χέρια των αστείων Θεών της Φλόγας που λάτρευαν εδώ, στη Σερανβέλ. Πήρε, ασφαλώς, τα μέτρα του, επιστρατεύοντας κάμποσους φονιάδες, ώστε να συγκεντρωθούν στο πανδοχείο και να είναι έτοιμοι να επιτεθούν αν υπήρχε πρόβλημα. Το πολύ-πολύ να ξεσπούσε μια αιματηρή συμπλοκή στο *Δέντρο*, κατά την οποία θα έβγαιναν από τη μέση αρκετοί από τους εχθρούς της Αδελφότητας· και μετά, ο Τάρναελ θα ισχυριζόταν ότι βάνδαλοι προκάλεσαν ζημιές στο πανδοχείο του, με τις βιαιοπραγίες τους, και, μάλιστα, πιθανώς να ζητούσε και χρήματα από τη φρουρά, επειδή είχε αφήσει τέτοιο ατυχές και βάναυσο περιστατικό να διαδραματιστεί σ'ένα από τα γνωστότερα και δημοφιλέστερα στέκια της Συνοικίας της Φιλοξενίας, όπου μαζευόταν ένα σωρό κόσμος και από μέσα και από έξω από τη Σερανβέλ. Τι γνώμη θα σχηματιζόταν για την Πόλη των Ανοιγμάτων από τους ταξιδευτές;

Έτσι, τώρα, προετοιμασμένος για παν ενδεχόμενο, ο Τάρναελ στεκόταν πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ και κοίταζε τους ανθρώπους που έμπαιναν και έβγαιναν από το πανδοχείο του, παρατηρώντας τους με προσοχή, διότι ήταν βέβαιος πως, αν οι εχθροί της Αδελφότητας έστελναν κατασκόπους εδώ, δε θα τους έστελναν την

τελευταία στιγμή, ούτε όλους μαζί· θα τους έβαζαν σιγά-σιγά στο κατάστημα, ώστε να μη γίνουν αντιληπτοί. *Και, πράγματι, δε θα γίνονταν,* σκέφτηκε ο Τάρναελ. *Αν ο Χαλκοπρόσωπος δε με είχε προειδοποιήσει, δε θα έπαιρνα είδηση κανέναν τους.*

Τώρα, όμως, που τον είχε προειδοποιήσει, μπορούσε να προσέξει διάφορα, και διάφορους.

Ωστόσο, τον Πάλρο Υπόκαρδο δεν τον είδε να έρχεται όλο το πρωί, κι αυτό ήταν παράξενο, γιατί, αν κάποιος ήθελε να επικοινωνήσει με την Αδελφότητα, μάλλον θα προτιμούσε τις πρωινές ώρες, που θα υπέθετε, τουλάχιστον, ότι θα ήταν πιο ασφαλής. Εξάλλου, δε γνώριζε τίποτα γι'αυτούς, που να του εγγυάται πως δεν ήταν ένα μάτσο ληστές ή φονιάδες. Βέβαια, υπήρχε και η περίπτωση ο Υπόκαρδος να αποφάσιζε να μην έρθει καθόλου, όπως είχαν κάνει κι άλλοι Σερανβέλιοι έμποροι (έχοντας έτσι τις ανάλογες συνέπειες, ασφαλώς). Όμως ήταν λίγο νωρίς για να το προδικάσει τούτο ο Τάρναελ.

Ήταν ακόμα μεσημέρι, και, παρατηρώντας τον κόσμο που μπαινόβγαινε στην τραπεζαρία του *Δέντρου* από το πρωί, είχε προσέξει, πέρα από τους δικούς του μισθοφόρους που είχαν πάρει θέσεις, και μερικούς άλλους ανθρώπους να έρχονται και να κάθονται στα τραπέζια. Μερικούς άλλους *ύποπτους*, φυσικά, οι οποίοι θα μπορούσαν να είναι με τους εχθρούς της Αδελφότητας.

Ο άντρας και η γυναίκα, ας πούμε, που κάθονταν κοντά στο –τώρα σβηστό, λόγω καλοκαιριού– μεγάλο τζάκι της τραπεζαρίας. Κι οι δύο έφεραν ξίφη και ήταν ντυμένοι με πέτσινους θώρακες. Με μισθοφόρους έμοιαζαν. Τι έκαναν, όμως, εδώ, σ'ένα μέρος σαν το *Δέντρο*; Περίμεναν κανέναν να τους προσλάβει; Αν ήθελαν να βρουν δουλειά, θα έπρεπε να πάνε, κανονικά, στην Κάτω Συνοικία του Ξίφους, σε κανένα στέκι όπως ο *Μαύρος Πέλεκυς*. Ο Τάρναελ τούς παρατήρησε, προσέχοντας να μη δίνει στόχο: να μην καταλάβουν ότι τους ερευνούσε, με το βλέμμα του. Η γυναίκα ήταν μελαχρινή και είχε τα μαλλιά της δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά. Συμπαθητική στο σώμα και στο πρόσωπο: από εκείνες που ο Τάρναελ δε θα τους έλεγε όχι αν έρχονταν, χωρίς ιδιαίτερο κόπο, στο κρεβάτι του. Ο άντρας ήταν ξανθός και είχε μια ουλή στην

αριστερή άκρη του στόματός του. Τα μάτια του έμοιαζαν νάναι αλλήθωρα.

Στην αρχή, ο Τάρναελ δεν το πρόσεξε, μα, ύστερα, είδε ότι κι οι δυο τους φορούσαν περικάρπια. Δουλικά περικάρπια. *Δούλοι,* σκέφτηκε. *Στις υπηρεσίες τίνος;*

Ένας άλλος τύπος που είχε έρθει πριν απ'αυτούς και που του είχε φανεί επίσης ύποπτος καθόταν ακόμα στη γωνιά του, σ'ένα ξύλινο σκαμνί. Φορούσε κουκούλα, κι έτσι το πρόσωπό του δε φαινόταν καθαρά, εκεί στη σκιά όπου βρισκόταν, όμως τα πλούσια μούσια του δεν μπορούσαν να κρυφτούν. Και είχε κι αυτός σπαθί, το οποίο βρισκόταν θηκαρωμένο ανάμεσα στα γόνατά του. Είχε παραγγείλει μια κούπα μπίρα και την έπινε αργά. Ο Τάρναελ κοίταξε τους καρπούς του, αλλά δεν είδε να υπάρχουν περικάρπια εκεί. *Δεν είναι δούλος, σαν τους άλλους. Και ίσως να μην έχει και καμία σχέση μαζί τους.*

Ωστόσο, και αυτός και εκείνοι τού φαίνονταν ύποπτοι.

Οι δούλοι δεν είχαν παραγγείλει ακόμα τίποτα· είχαν έρθει πριν από λίγο κι έμοιαζαν, απλά, να κάθονται και να κοιτάζουν τριγύρω. Ο Τάρναελ αποφάσισε να τους πλησιάσει. Τους χαιρέτησε, ευγενικά, και ρώτησε τι έκαναν εδώ. Θα έπαιρναν κάτι; Και πού ήταν ο κύριος ή η κυρία τους;

«Τον περιμένουμε,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Μας είπε ότι θα μας συναντήσει εδώ.»

Ο Τάρναελ προσπάθησε να δει επάνω στα δουλικά περικάρπια ποιο ήταν το όνομα του αφέντη τους, μα δεν μπόρεσε, γιατί, εκείνη τη στιγμή, είχαν κι οι δύο τα χέρια τους σταυρωμένα πάνω στο τραπέζι και τούτη η πληροφορία κρυβόταν. «Σε πόση ώρα;» τους ρώτησε. «Δεν είναι δυνατόν να σας έχω στην τραπεζαρία για πολύ, να μου πιάνετε ένα τραπέζι που ίσως να θέλουν να χρησιμοποιήσουν άλλοι πελάτες…»

«Θα πάρουμε κάτι να φάμε, σε λίγο,» τον διαβεβαίωσε η γυναίκα.

«Αν δε λαθεύω, οι Σερανβέλιοι δούλοι απαγορεύεται να κρατούν περιουσία. Πώς ξέρω ότι δεν είστε φυγάδες;»

«Ο κύριός μας θα έρθει και θα σας το επιβεβαιώσει,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η γυναίκα. «Υπάρχει κάποιο άλλο πρόβλημα;»

Ο Τάρναελ χαμογέλασε. «Κανένα πρόβλημα απολύτως! Η σερβιτόρα θα είναι σε λίγο εδώ, για να πάρει την παραγγελία σας.» Και έφυγε, επιστρέφοντας στον πάγκο του μπαρ.

Καθώς η Ζαμέρα περνούσε από κοντά του, της έκανε νόημα να ζυγώσει. Ήταν μια από τις νεότερες σερβιτόρες του *Δέντρου*. Νεότερη και με τις δύο έννοιες: και ηλικιακά (δεκαεφτά χρονών ήταν) και στο πόσον καιρό βρισκόταν στο πανδοχείο. Είχε μαύρα, σπαστά μαλλιά που έπεφταν ανάλαφρα στους ώμους της, και ήταν μετρίου αναστήματος, με καλοφτιαγμένο σώμα: στήθη μικρά και μυτερά, λεπτή μέση, και φαρδείς γλουτούς, και κάτι γάμπες που ο Τάρναελ νόμιζε πως ποτέ δε θα ξεχνούσε. Ασφαλώς, την είχε βάλει στο μάτι από τότε που πήρε τη διοίκηση του πανδοχείου, και δεν άργησε να την έχει στο κρεβάτι του. Σκέτο αγρίμι ήταν.

Τώρα, όμως, δεν την ήθελε για τον ζωώδη ερωτισμό της, αλλά για άλλη δουλειά. «Τους βλέπεις τους δύο δούλους εκεί;» τη ρώτησε, πιάνοντάς της τον καρπό. «Αυτούς με τα σπαθιά. Τη γυναίκα και τον άντρα.»

Η Ζαμέρα κοίταξε, και ένευσε. «Αμέ, πώς δεν τους βλέπω;»

«Θα πας να πάρεις παραγγελία απ'αυτούς· είπαν ότι έχουν χρήματα επάνω τους. Και, καθώς θα παίρνεις παραγγελία, ή καθώς θα τους φέρνεις τα φαγητά, θα προσέξεις τι όνομα αφέντη γράφουν τα περικάρπιά τους. Εντάξει;»

«Αμέ.» Έβγαλε τη γλώσσα της, για να του γλείψει τα χείλη.

Ο Τάρναελ τη χτύπησε στον πισινό. «Φέρσου σεμνά! Είμαστε σε δημόσιο χώρο.»

Ο Δάρφο μπήκε στο *Δέντρο* όταν κι οι δύο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, και το πρώτο πράγμα που είδε ήταν μια μελαχρινή σερβιτόρα να ζυγώνει την Ωράλιν και τον Νασμάρο –τους δούλους του Πτεράργυρου– για να πάρει παραγγελία. Προτού καθίσει σε κάποιο τραπέζι, έριξε μια ματιά στο μεγάλο δωμάτιο, στη μέση του οποίου βρισκόταν ο ευκάλυπτος, πανύψηλος και χοντρόκορμος, πηγαίνοντας επάνω, προς τους ορόφους του πανδοχείου, με τη σκάλα να φιδογυρίζει γύρω του. Τον Μαράνκο τον εντόπισε σε μια

γωνία, να κάθεται σ'ένα σκαμνί και να πίνει τη μπίρα του. Κανέναν άλλο δεν είδε, αλλά υπέθεσε ότι πιθανώς ορισμένοι από τους κατασκόπους του Λανκόρο ή τους ανθρώπους του Βισκάλο Άρντλεθ να βρίσκονταν ήδη εδώ. Η Θήρνα Πτεράργυρη τον είχε ενημερώσει σήμερα το πρωί για το πώς ακριβώς είχε η κατάσταση, προτού ζητήσει τη βοήθειά του.

«Είπες ότι θα μας βοηθήσεις, Δάρφο, για να αντιμετωπίσουμε τους εχθρούς των εμπόρων της Σερανβέλ,» του είχε θυμίσει.

«Φυσικά και θα σας βοηθήσω,» είχε αποκριθεί εκείνος. Και μετά, η Θήρνα τού είχε πει για τη Ναράμια: ότι ήταν ζωντανή και καλά, και, για την ώρα, δούλα του κυρίου Λανκόρο, ο οποίος ήταν πράκτορας του Συμβουλίου και με το μέρος τους. Τα νέα είχαν χαροποιήσει τον Δάρφο, γιατί, γνωρίζοντας τη Ναράμια, ήξερε ότι η τυχοδιώκτρια μπορούσε, άνετα, να είχε μπλέξει και πουθενά πολύ, πολύ χειρότερα.

Τώρα, ζύγωσε το τραπέζι της Ωράλιν και του Νασμάρο, προτού η σερβιτόρα τελειώσει με την παραγγελία. «Χαίρετε,» είπε.

Ο Νασμάρο έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό, ενώ η Ωράλιν τού είπε: «Γεια σας, κύριε Δάρφο.»

Η σερβιτόρα τον κοίταξε, βλεφαρίζοντας από περιέργεια, καθώς εκείνος έπαιρνε καρέκλα και καθόταν ανάμεσα στους δύο δούλους. «Θα θέλατε κι εσείς φαγητό, κύριε;»

«Ναι, γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Δάρφο. Και ρώτησε την Ωράλιν και τον Νασμάρο: «Εσείς παραγγείλατε;»

«Σχεδόν,» αποκρίθηκε ο δεύτερος.

«Πληρώσατε;»

«Όχι ακόμα.»

«Θα πληρώσω εγώ για ό,τι παραγγείλουν οι δούλοι μου,» είπε ο Δάρφο στην κοπέλα.

«Όπως επιθυμείτε, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη, και, παίρνοντας την παραγγελία τους, έφυγε.

Ο Δάρφο είχε επίτηδες δώσει αυτή την παράσταση, διότι ήξερε πως δύο δούλοι μόνοι μέσα σε μια τραπεζαρία, σίγουρα, θα τραβούσαν την προσοχή πολλών, και ίσως ύποπτων, ανθρώπων. Και, ύστερα από όσα είχαν συμβεί, οι εχθροί τους θα ήταν πιο φυλαγμένοι, έτσι πιθανώς να παρατηρούσαν τον Νασμάρο και την

Ωράλιν, και να τους θεωρούσαν «περίεργους», τουλάχιστον μέχρι να έρθει ο αφέντης τους. Αλλά, τώρα, ο αφέντης τους είχε έρθει, και οι υποψίες μπορούσαν ν'αρχίσουν να λιγοστεύουν.

Ο Δάρφο έριξε, αμέσως, μια ματιά τριγύρω, για να δει ποιος τους κοίταζε πιο επίμονα, και παρατήρησε ότι η σερβιτόρα ψιθύριζε κάτι στ'αφτί του άντρα στο μπαρ. Ύστερα, τον άφησε πίσω της και πήγε στην κουζίνα. Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του στο τραπέζι του Δάρφο και, για λίγο, οι ματιές τους συναντήθηκαν. Ο άντρας είχε ψυχρά, γαλανά μάτια, που έμοιαζαν με μάτια πολεμιστή, έκρινε ο μισθοφόρος, όχι με μάτια οινοχόου. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά σαν στάχυα και χτενισμένα προς τα πίσω. Από το δεξί του αφτί κρεμόταν ένα αργυρό σκουλαρίκι, μεγάλο και περίτεχνα λαξεμένο. Ο λοβός του αριστερού του αφτιού έλειπε, μάλλον από κάποιο χτύπημα. Ναι, σίγουρα όχι οινοχόος. Σίγουρα πολεμιστής, τουλάχιστον κάποτε στη ζωή του.

Οι ματιές τους χώρισαν.

Η Ζαμέρα δεν είχε καταφέρει να διαβάσει το όνομα πάνω στα περικάρπια, αλλά είχε ακούσει το όνομα του άντρα που υποστήριζε ότι ήταν αφέντης των δύο δούλων. *Κύριε Δάρφο,* τον είχε αποκαλέσει η πολεμίστρια.

Αυτό, όμως, δεν διέλυσε τις υποψίες που είχε ο Τάρναελ για τους δούλους, ούτε για τον νεόφερτο πολεμιστή που είχε δηλώσει κύριός τους. Κι όταν τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, οι υποψίες του φούντωσαν. Τα μάτια του άντρα ήταν σταθερά και υπολογιστικά. Έμοιαζαν σχεδόν να τον προκαλούν.

Τρεις σπαθοφόροι στο πανδοχείο μου, χωρίς να μετράμε τον τύπο στη γωνία, σκέφτηκε. *Τι μπορεί, άραγε, να θέλουν;* Πιθανώς να ήταν με τον εχθρό, ή ίσως να μην ήταν. Όπως και νάχε, εκείνος όφειλε να λάβει τα μέτρα του. Θα ενημέρωνε τους τοξότες του να τους στοχεύουν.

Απομακρυνόμενος από τον πάγκο του μπαρ, άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα που τυλιγόταν γύρω από τον μεγάλο ευκάλυπτο και, σύντομα, χάθηκε ανάμεσα στα κλαδιά και στις φυλλωσιές του.

Η Ναράμια και ο Βόνιορ ήρθαν το απόγευμα, όταν οι δύο ήλιοι έγερναν προς αντικριστά σημεία του ορίζοντα. Κανένας τους δεν κουβαλούσε μεγάλα όπλα φανερά επάνω του, καθώς ο κύριος Λανκόρο είχε πει ότι η παρουσία πολλών μεγάλων όπλων θα ειδοποιούσε αμέσως τους κακοποιούς και ίσως να ματαίωνε τη συνάντηση με τον Υπόκαρδο: πράγμα το οποίο δεν ήθελαν, αφού σκόπευαν να τους στριμώξουν απόψε. Ωστόσο, ο Αργκανθικιανός και η τυχοδιώκτρια είχαν τα ξίφη τους κρυμμένα μέσα στους σάκους που κουβαλούσε ο πρώτος.

Η Ναράμια φορούσε εκκεντρικά γάντια που άφηναν τα δάχτυλά της ελεύθερα αλλά υψώνονταν σχεδόν ώς τον αγκώνα, καλύπτοντας πλήρως τα δουλικά της περικάρπια. Η υπόλοιπή της ενδυμασία ήταν εξίσου εκκεντρική: ένα στενό γιλέκο με ψηλούς γιακάδες, το οποίο ήταν από πετσί μέχρι την κοιλιά και, έπειτα, από μαύρο ύφασμα μέχρι τους μηρούς· μια λεπτή ζώνη από ξύλινους κρίκους και με αργυρή αγκράφα· μια φούστα γεμάτη πτυχές, ανάμεσα στις οποίες εναλλάσσονταν τα χρώματα του βαθυκόκκινου και του μαύρου· και ψηλοτάκουνα σανδάλια από μαλακό, καφέ δέρμα. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο και τα έκρυβε ένα κόκκινο μαντίλι που τυλιγόταν γύρω απ'το κεφάλι της. Από τ'αφτιά της κρέμονταν μεγάλα, μπρούντζινα, στρογγυλά σκουλαρίκια.

Ο Βόνιορ παρίστανε τον δούλο της, ντυμένος όπως συνήθως και έχοντας στο κεφάλι ένα πλατύγυρο καπέλο, το οποίο έκρυβε το μισό του πρόσωπο στη σκιά.

Οι δυο τους κάθισαν σ'ένα απόμερο τραπέζι και παράγγειλαν θαλασσινά.

Ο Τάρναελ, που, ασφαλώς, τους είχε προσέξει από τον πάγκο του μπαρ, σκέφτηκε: *Τι είναι τούτοι; Ήρθε κανένα καρναβάλι στην πόλη και δεν το ξέρω;* Καλύτερα να τους πρόσεχε κι αυτούς, αν και δεν του έμοιαζαν για πολεμιστές. Τουλάχιστον, η ενδυμασία τους δεν πρόδιδε κάτι τέτοιο…

Καθώς η μέρα περνούσε και ο Πάλρο Υπόκαρδος δε φαινόταν, ο Τάρναελ είδε κι άλλους ύποπτους ανθρώπους να μπαίνουν στο πανδοχείου του. Ορισμένοι από αυτούς, όμως, δεν άργησαν να βγουν κιόλας. Και, στο τέλος, αναρωτήθηκε μήπως άδικα είχε υποψιαστεί κι όσους είχε υποψιαστεί. Εξάλλου, ο Χαλκοπρόσωπος ίσως να είχε κάνει λάθος· ίσως να μη συνέβαινε τίποτα το ασυνήθιστο σήμερα.

Και ο καταραμένος ο Υπόκαρδος, όπως έδειχνε το πράγμα, δε θα παρουσιαζόταν.

Θα το πλήρωνε, ασφαλώς, όπως όλοι τους το πλήρωναν, όταν αγνοούσαν την Αδελφότητα του Βορρά…

Ο Θόρλο καθόταν σε κάτι σκαλάκια, εκεί όπου μπορούσε να δει την είσοδο του *Δέντρου*. Ο αδελφός του του είχε ζητήσει να μην εμπλακεί στα γεγονότα που θα διαδραματίζονταν μέσα στο πανδοχείο, γιατί «κανένας δεν πρέπει να ξέρει ότι εργάζεσαι για μένα, Θόρλο, και μια εμφάνισή σου τώρα θα έδειχνε, το λιγότερο, περίεργη». Ο Θόρλο, όμως, δεν μπορούσε να μείνει μακριά. Δε σκόπευε, βέβαια, να εμπλακεί ενεργά, αλλά θα περίμενε να δει τι θα γινόταν, κι αν χρειαζόταν η βοήθειά του, ίσως και να την έδινε. Ήθελε πάση θυσία αυτά τα ξιπασμένα βρομόσκυλα να τιμωρηθούν. Και τα νέα ότι ο Φλογοκαμένος ο Αρτάμο είχε δραπετεύσει από τη Συντεχνία των Διαμορφωτών είχαν κάνει την οργή μέσα του να φουντώσει ακόμα περισσότερο.

Πώς είχε κατορθώσει να ξεφύγει, ο μπάσταρδος; Πώς; Υπήρχε κι άλλος προδότης ανάμεσα στους ελεεινούς τους Γυρολόγους; Οι ίδιοι, πάντως, οι Διαμορφωτές είχαν αρνηθεί να δώσουν αναλυτικές εξηγήσεις, ακόμα· έτσι του είχε πει ο Βισκάλο. Θα συμβουλεύονταν, πρώτα, τους ιερείς της Φλόγας, είχαν δηλώσει. Τώρα, τι δουλειά μπορεί να είχαν οι ιερείς της Φλόγας με τούτο το ζήτημα, ο Θόρλο δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Τα σκεφτόταν όλ'αυτά καθώς περίμενε τον Πάλρο Υπόκαρδο να ζυγώσει το πανδοχείο, και το μυαλό του ήταν απασχολημένο· όμως

δεν ήταν *τόσο* απασχολημένο ώστε να μην προσέξει ότι άλλος ένας περιφερόταν εκεί γύρω. Δεν καθόταν σε μια θέση· πήγαινε μια από δω μια από κει, μα ήταν, αναμφίβολα, ο ίδιος άνθρωπος. Ο Θόρλο είχε παραξενευτεί από τούτο, γιατί αισθανόταν βέβαιος πως ο τύπος δεν ήταν τυχαίος.

Καλύτερα να τον είχε υπόψη του, τον μπαγαπόντη, καθώς πολύ πιθανόν να ήταν σύμμαχος των εχθρών τους.

Η Θήρνα, ο Νολράκο, και ο Λανκόρο μπήκαν από την πίσω πόρτα της κουζίνας του πανδοχείου, όταν είχε βραδιάσει, και είδαν τον μάγειρα και τους δύο βοηθούς του να τους κοιτάζουν με έκπληξη.

«Τι θέλετε δω; Ποιοι είστε;» μούγκρισε ο μάγειρας, ξαφνιασμένος, ενώ το χέρι του πήγαινε προς ένα κουζινομάχαιρο.

«Δε θα το χρειαστείς αυτό,» του είπε ο Λανκόρο. «Είμαστε από τη φρουρά της πόλης. Φώναξε αμέσως τον πανδοχέα, χωρίς να γίνει θόρυβος. Με καταλαβαίνεις; *Χωρίς να γίνει θόρυβος.*»

Ο μάγειρας κατένευσε, αφήνοντας το μαχαίρι στη θέση του, και έκανε νόημα στον ένα βοηθό του να φωνάξει τον πανδοχέα. Έτσι, ο Τάρναελ πήγε στην κουζίνα, παραξενεμένος. Τι μπορεί να ήθελε η φρουρά εδώ; Αποκλείεται να τον είχαν καταλάβει. Αποκλείεται να είχαν έρθει να τον συλλάβουν. Εξάλλου, δεν είχε κάνει τίποτα παράνομο. Θα ήταν πλήγμα για τη δικαιοσύνη της Σερανβέλ, αν συνέβαινε μια τέτοια, τελείως αβάσιμη σύλληψη!

Ατένισε τους τρεις μπροστά του με σταθερό βλέμμα. Οι δύο στέκονταν λίγο πιο πίσω, δεξιά κι αριστερά της πόρτας, και φορούσαν καλοκαιρινές κάπες και κουκούλες· το μόνο που μπορούσε να διακρίνει σ'αυτούς ήταν ότι ο ένας πρέπει να ήταν άντρας κι η άλλη γυναίκα. Δεν είχε και χρόνο, βέβαια, να παρατηρήσει πολλά, γιατί ο τρίτος –ο μελαχρινός άντρας που στεκόταν μπροστά τους– του μίλησε.

«Είστε ο πανδοχέας;»

«Μάλιστα. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στο *Δέντρο*;»

«Ναι,» είπε ο Λανκόρο, «αλλά μάλλον δεν το γνωρίζετε. Σε λίγο, θα γίνει μια παράνομη συνάντηση εδώ, και θέλουμε να βεβαιω-

θούμε ότι θα πιάσουμε τους κακοποιούς. Επομένως, εμείς οι τρεις θα μείνουμε στην κουζίνα, για την ώρα.»

«Θα γίνουν ζημιές στο πανδοχείο;» έκανε ο Τάρναελ, παριστάνοντας τον αναστατωμένο.

«Ελπίζουμε πως όχι. Όμως, εάν γίνουν, το Συμβούλιο θα σας αποζημιώσει.»

«Χαίρομαι που το ακούω αυτό. Αλλά… δυστυχώς, πρέπει να το ρωτήσω… Πώς το ξέρω ότι είστε, όντως, από τη φρουρά; Οι φρουροί, συνήθως, έρχονται ντυμένοι με πανοπλίες και κουβαλώντ–»

Ο Λανκόρο άνοιξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί και το κράτησε εμπρός του, εκεί όπου ο πανδοχέας, αν γνώριζε γράμματα, θα μπορούσε να το διαβάσει. «Όπως γράφει εδώ, έχω την άδεια του Συμβουλίου να πράξω όπως νομίζω, καθώς είμαι πράκτοράς του.»

Ο Τάρναελ γούρλωσε τα μάτια και μισάνοιξε το στόμα, προσποιούμενος τον έκπληκτο. «Από το Συμβούλιο;…» είπε. «Μάλιστα, κύριε,» ένευσε, «μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την κουζίνα μου όσο θέλετε.» Και έφυγε, σκοπεύοντας να ειδοποιήσει τους μισθοφόρους του να δράσουν αναλόγως.

Προτού, όμως, προλάβει να κάνει τίποτα, είδε την εξώπορτα του πανδοχείου ν'ανοίγει και τον κύριο Πάλρο Υπόκαρδο να μπαίνει.

Φυσικά, σκέφτηκε. *Ο καταραμένος πράκτορας του Συμβουλίου και ο έμπορος τα είχαν συμφωνήσει. Τελικά, ο Χαλκοπρόσωπος είχε δίκιο: ετούτη δε θα είναι μια συνηθισμένη συνάντηση.* Ευτυχώς κιόλας που ο Φαρλάνο, μαζί με το μήνυμά του, του είχε στείλει κι έναν μικρό σάκο με αλχημικά παρασκευάσματα. Αναμφίβολα, θα του φαίνονταν χρήσιμα.

Θα χυθεί αίμα απόψε…

Ο Πάλρο μπήκε στην τραπεζαρία του *Δέντρου*, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του· γιατί, παρά τις διαβεβαιώσεις του κυρίου Λανκόρο πως όλα θα πήγαιναν καλά, όφειλε να παραδεχτεί ότι φοβόταν. Εξάλλου, αντιλαμβανόταν πως είχε να κάνει με κακοποιούς. Κακοποιούς που είχαν προκαλέσει τόσες και τόσες

καταστροφές. Ποια θα ήταν η αντίδρασή τους, μόλις καταλάβαιναν ότι εκείνος είχε επιχειρήσει να τους παγιδέψει;

Δεν είχε, όμως, νόημα να τα σκέφτεται τώρα αυτά. Είχε πάρει την απόφασή του, και θ'ακολουθούσε το δρόμο ώς το τέλος. Αυτοί οι άνθρωποι θα τον κατέστρεφαν, αν δεν τους πολεμούσε. Θα κατέστρεφαν όλους τους εμπόρους της Σερανβέλ. *Και κάποιος από μας πρέπει* –επιβάλλεται– *να κάνει κάτι!* Δεν του άρεσε που ο κλήρος είχε πέσει σ'εκείνον, μα δεν επιλέγουμε πάντα τους ρόλους που πρέπει να παίξουμε στη ζωή. Ωστόσο, ο σκοπός του ήταν δίκαιος, και η Φλόγα θα τον προστάτευε και θα του έδινε δύναμη.

Στη σύζυγό του δεν είχε πει πού θα πήγαινε απόψε, ούτε και σε κάποιον άλλο συγγενή. Αυτό ήταν ένα βάρος που όφειλε να σηκώσει μόνος του· δε χρειαζόταν ν'ανησυχήσει κανέναν άλλο. Εξάλλου, εκείνοι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, τώρα, για να τον βοηθήσουν. Όταν έληγε τούτη η συνάντηση, θα μάθαιναν τα νέα, και θα ήταν ή καλά ή κακά· αυτή ήταν η πραγματικότητα… *κι αυτός είναι ο δρόμος που αποφάσισα ν'ακολουθήσω, είθε η Φλόγα να μου δώσει δύναμη.*

Βάδισε ώς ένα άδειο τραπέζι και κάθισε, ακουμπώντας τα χέρια του πάνω στην ξύλινη επιφάνεια και πλέκοντας τα δάχτυλά του. Γύρω του, μπορούσε να δει τις φιγούρες των υπόλοιπων πελατών, μέσα στο φως που άπλωναν τα πολύφωτα· και αναρωτήθηκε ποιοι απ'αυτούς ήταν με το μέρος του και ποιοι φονιάδες με το μέρος των εχθρών του. Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διαπερνά, καθώς περίμενε. *Γιατί αργούν; Δε με είδαν να μπαίνω;*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη του και μια κοπέλα τον πλησίασε, ντυμένη σαν σερβιτόρα. Είχε μαύρα μαλλιά που έπεφταν σπαστά στους ώμους της, και ρώτησε, στεκόμενη πλάι του: «Θα πάρετε κάτι, κύριε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πάλρο, διαπιστώνοντας πως το στόμα του ήταν ξερό. «Περιμένω κάποιον.»

Η κοπέλα τράβηξε την άλλη καρέκλα του τραπεζιού και κάθισε. «Αυτός που περιμένατε ήρθε. Ποια είναι, λοιπόν, η απάντησή σας στο μήνυμα που σας δόθηκε;»

Ο Πάλρο ξεροκατάπιε. «Εσύ;…» έκανε, έκπληκτος.

Η κοπέλα δε μίλησε· εξακολουθούσε να τον κοιτάζει, περιμένοντας την απάντησή του.

Αποκλείεται αυτό το κορίτσι να είναι με τους κακοποιούς, σκέφτηκε ο Πάλρο. *Μάλλον, την έχουν βάλει.* Έγλειψε τα χείλη του. «Θα χρειαστεί να μιλήσω σε κάποιον άλλο–»

Δεν πρόφτασε, όμως, να ολοκληρώσει την πρότασή του, γιατί, τότε, συνέβησαν πολλά πράγματα μαζί μέσα στην τραπεζαρία του *Δέντρου*, και ένα σπάνιο, για τη Συνοικία της Φιλοξενίας, χάος αρχίνησε.

Ο Δάρφο, η Ωράλιν, και ο Νασμάρο πετάχτηκαν όρθιοι και, τραβώντας τα ξίφη τους, βάδισαν, αποφασιστικά, προς το τραπέζι του Πάλρο–

(*Είχα δίκιο!* σκέφτηκε ο Τάρναελ, βλέποντάς τους από το μπαρ. *Είναι, όντως, με τον εχθρό!*)

«*Δάρφο, πρόσεχε, τοξότες!*» φώναξε η Ναράμια, καθώς πεταγόταν όρθια–

(*Ε όχι!* γρύλισε, εσωτερικά, ο Τάρναελ, κοιτάζοντας τη γυναίκα με το εκκεντρικό ντύσιμο. *Κι αυτή είναι με τους εχθρούς!*)

Οι τοξότες που βρίσκονταν στους εξώστες των πάνω πατωμάτων και κοίταζαν την τραπεζαρία ανάμεσα από τα κλαδιά και τα φυλλώματα του ευκαλύπτου έβαλαν.

Στοχεύοντας τον Δάρφο και τους δύο δούλους–

–οι οποίοι, έχοντας ακούσει τη φωνή της Ναράμια, έπεσαν στο πάτωμα και κύλησαν πίσω από τραπέζια και καρέκλες. Ωστόσο, ένα βέλος καρφώθηκε στην κνήμη του Νασμάρο.

Η Ναράμια είχε ήδη βγάλει τα ψηλοτάκουνα σανδάλια της και, τραβώντας το σπαθί της από το σάκο της, έτρεξε στις σκάλες του πανδοχείου, ανεβαίνοντάς τις. Ο Βόνιορ την ακολούθησε, ξεσπαθωμένος επίσης.

Διάφοροι άνθρωποι σηκώθηκαν από τα τραπέζια, τραβώντας όπλα, ορισμένοι απ'αυτούς κατάσκοποι του Λανκόρο, ορισμένοι άλλοι μισθοφόροι του Βισκάλο, και ορισμένοι στις υπηρεσίες του Τάρναελ.

Ο Πάλρο αισθανόταν, προς στιγμή, να έχει παραλύσει, αλλά, αμέσως μετά, κρύφτηκε κάτω απ'το τραπέζι–

–ενώ η Ζαμέρα (που είχε έρθει να του μιλήσει κατόπιν εντολής του Τάρναελ) σηκώθηκε απ'τη θέση της κι έτρεξε να φύγει.

Ο Μαράνκο την έπιασε απ'το μπράτσο, κι εκείνη, βλέποντας το παραμορφωμένο πρόσωπο κάτω απ'την κουκούλα του, ούρλιαξε: «*Βοήθεια! Τάρνααααεεεεελ!*»

(*Το βλαμμένο τσουλί!* σκέφτηκε ο Τάρναελ. *Τι θέλει; Να με προδώσει, με την ηλιθιότητά της;* Απλώνοντας το χέρι του κάτω απ'τον πάγκο του μπαρ, έπιασε μια χειροβαλλίστρα.)

Ένας γεροδεμένος άντρας χίμησε καταπάνω στον Μαράνκο, με το ξίφος του υψωμένο, κι αυτός ύψωσε το δικό του σπαθί κι απέκρουσε το χτύπημα, ενώ γύρω γινόταν χαλασμός, καθώς είχαν μπλεχτεί στη φασαρία και μερικοί άσχετοι άνθρωποι.

Ένα ξιφίδιο εκτοξεύτηκε, στροβιλίστηκε στον αέρα, και καρφώθηκε στον ώμο του άντρα που είχε επιτεθεί στον Μαράνκο. Ο μισθοφόρος της Αδελφότητας μούγκρισε από πόνο, αποπροσανατολισμένος, και ο Μαράνκο βρήκε την ευκαιρία να στρέψει τη λεπίδα του ξίφους του και να τη μπήξει στην κοιλιά του αντιπάλου του, γρυλίζοντας μια κατάρα, ενώ ακόμα έσφιγγε το μπράτσο της Ζαμέρα.

Όταν ο Τάρναελ είδε τον Πάλρο Υπόκαρδο να μπαίνει στο *Δέντρο*, δεν πρόσταξε μόνο τη Ζαμέρα να πάει και να κάνει στον έμπορο μια συγκεκριμένη ερώτηση· πρόσταξε και τρεις από τους μισθοφόρους του να μπουν από την πίσω πόρτα της κουζίνας και να σκοτώσουν τους ανθρώπους που ισχυρίζονταν ότι ήταν από τη φρουρά.

Έτσι, καθώς ο σαματάς ξεκινούσε στην τραπεζαρία, καθώς η Ναράμια φώναζε στον Δάρφο να προσέχει, και καθώς εκείνος, η Ωράλιν, κι ο Νασμάρο έπεφταν στα σανίδια, για ν'αποφύγουν τα βέλη, οι πληρωμένοι φονιάδες του Τάρναελ άνοιγαν, με μια απότομη κλοτσιά, την πίσω πόρτα της κουζίνας και ορμούσαν μέσα. Ο ένας βαστούσε κοφτερό δίστομο τσεκούρι, κι οι άλλοι δύο –ο ένας εκ των οποίων ήταν μια σωματώδης, ξανθή γυναίκα– κοντά, πλατυλέπιδα σπαθιά.

Η Θήρνα ξαφνιάστηκε, αλλά αμέσως τράβηξε το ξιφίδιό της. Το ίδιο κι ο Νολράκο. Ο Λανκόρο είχε το ξίφος του στο χέρι ακόμα πιο πριν, και σπάθισε κατά του πελεκυφόρου, ο οποίος είχε χιμήσει πρώτος μέσα. Ο άντρας δέχτηκε το χτύπημα στα πλευρά και διπλώθηκε, δίχως όμως ν'αφήσει το όπλο του. Τα δόντια του έτριζαν, σαν άγριου θηρίου, και η όψη του υποδήλωνε ότι είχε λυσσάξει.

Η σωματώδης γυναίκα επιτέθηκε στον Νολράκο, κατεβάζοντας το πλατυλέπιδο σπαθί της καταπάνω του. Εκείνος προσπάθησε ν'αποφύγει τη σπαθιά, παραμερίζοντας, αλλά τραυματίστηκε στον αριστερό ώμο και σωριάστηκε, ανατρέποντας μερικά σκεύη κουζίνας που βρίσκονταν πάνω σ'έναν πάγκο.

«*Πατέρα!*» φώναξε η Θήρνα, μα δεν είχε χρόνο να τον βοηθήσει, καθώς ο τελευταίος φονιάς ερχόταν καταπάνω της, με μια λυκίσια έκφραση στο πρόσωπό του.

Το μάτι του Θόρλο πήρε τον περίεργο τύπο να μπαίνει, γρήγορα, σ'ένα σοκάκι, σαν νάχε προσέξει κάτι από κει. Αμέσως, σηκώθηκε απ'τα σκαλάκια όπου καθόταν και τον ακολούθησε, με το χέρι του στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν απ'τη ζώνη του. Ο άγνωστος τον οδήγησε στην πίσω πόρτα του *Δέντρου*, η οποία ήταν ανοιχτή κι από μέσα ακουγόταν φασαρία. Ο Θόρλο δίστασε, παραμένοντας στη γωνία του στενορυμιού· ο άντρας που είχε ακολουθήσει, όμως, χίμησε μέσα, δίχως καθυστέρηση, τραβώντας δυο ξιφίδια απ'το εσωτερικό της κάπας του.

Η Ναράμια ανέβηκε, γρήγορα, στον πρώτο όροφο, από τη σκάλα που στριφογύριζε γύρω από τον μεγάλο ευκάλυπτο. Ο τοξότης που βρέθηκε μπροστά της δεν είχε χρόνο να οπλίσει τη βαλλίστρα του· την πέταξε και πρόλαβε να τραβήξει ένα ξιφίδιο. Αλλά η μακρύτερη λεπίδα της Ναράμια τον τρύπησε στο λαιμό, προτού κάνει άλλη κίνηση. Ο άντρας παραπάτησε και σωριάστηκε, ανάσκελα.

Και μετά, αντήχησε η κραυγή–

«*ΑΑΑΑαααααρρρ!*»

–από δίπλα της.

Η Ναράμια κοίταξε και είδε μια γυναίκα να πηδά απ'τα κλαδιά του ευκαλύπτου και να έρχεται καταπάνω της, μ'ένα τσεκούρι υψωμένο και με τα δύο χέρια. Δεν είχε χρόνο να σηκώσει το σπαθί της, για ν'αποκρούσει το όπλο ή να σκοτώσει τη χειριστή του, έτσι προσπάθησε να το αποφύγει, μ'έναν ελιγμό. Και τα κατάφερε· η λεπίδα του τσεκουριού μπήχτηκε στα σανίδια του πατώματος, αλλά, συγχρόνως, η γυναίκα έπεσε πάνω στη Ναράμια, σωριάζοντάς την.

Τότε, όμως, έφτασε ο Βόνιορ στον πρώτο όροφο του πανδοχείου, και, βλέποντας τη μισθοφόρο να έχει καβαλήσει την τυχοδιώκτρια και να ξεκαρφώνει το τσεκούρι της, για να το ξαναχρησιμοποιήσει, την κλότσησε στα πλευρά, νιώθοντας κάποιο απ'αυτά να σπάει απ'τη δύναμη του χτυπήματός του. Η γυναίκα βόγκησε, και η Ναράμια τράβηξε ένα στιλέτο που είχε κρυμμένο μέσα στο γιλέκο της και την κάρφωσε στο λαιμό, σπρώχνοντάς την και ρίχνοντάς την στο πλάι.

«Ευχαριστώ,» είπε στον Βόνιορ, καθώς ανασηκωνόταν–

Με την άκρια του ματιού της, είδε έναν άλλο από τους τοξότες να έρχεται πίσω απ'τον Αργκανθικιανό και να τον σημαδεύει με τη βαλλίστρα του.

Η Ναράμια εκτόξευσε, αμέσως, το στιλέτο της, πετυχαίνοντας τον άντρα στον ώμο. Το βέλος του αστόχησε και καρφώθηκε στον κορμό του ευκαλύπτου.

Ο Βόνιορ στράφηκε, ορμώντας του. Και, προτού το σπαθί του Αργκανθικιανού κατεβεί, η Ναράμια ήταν ήδη βέβαιη πως ο αντίπαλός του ήταν νεκρός.

Ο φονιάς δεν πρόλαβε να σπαθίσει τη Θήρνα, με το πλατυλέπιδο ξίφος του, γιατί, ξαφνικά, ένας άγνωστος άντρας όρμησε απ'την πίσω πόρτα της κουζίνας και τον κάρφωσε, με το ένα του ξιφίδιο, στα πλευρά και, με το άλλο, στο στέρνο. Τα μάτια του κακοποιού γούρλωσαν, καθώς αίμα πεταγόταν από τα ρουθούνια και το στόμα

του. Η Θήρνα δε θα ξεχνούσε εύκολα την επιθανάτια έκφρασή του, αν και ήξερε πως ο άντρας ήθελε, δίχως αμφιβολία, να τη σκοτώσει.

Ο άγνωστος σύμμαχος τράβηξε έξω τα ξιφίδιά του, αφήνοντας τον φονιά να σωριαστεί.

Ο Νολράκο βρισκόταν στο πάτωμα, και η σωματώδης ξανθιά γυναίκα ήρθε από πάνω του, γονατίζοντας στο ένα γόνατο και υψώνοντας το πλατυλέπιδο ξίφος της, για να τον καρφώσει στο στήθος. Δεν ολοκλήρωσε, όμως, την κίνησή της: Κάποιος πετάχτηκε πίσω της και της έσχισε το λαιμό, με τα δύο του ξιφίδια, τραβώντας τη συγχρόνως στο πλάι κι αφήνοντάς τη να πεθάνει εκεί, πάνω στο πέτρινο πάτωμα της κουζίνας.

Ο Λανκόρο, την ίδια στιγμή, χτυπούσε τον διπλωμένο πελεκυφόρο στο κεφάλι, με τη λαβή του σπαθιού του, προσπαθώντας να τον αναισθητοποιήσει. Εκείνος, ωστόσο, άντεξε το χτύπημα κι άρπαξε τον αστράγαλο του πράκτορα του Συμβουλίου, για να τον σωριάσει. Ο Λανκόρο δεν έφερε μεγάλη αντίσταση, κι έπεσε… *επάνω στον αντίπαλό του*, μπήγοντας το γόνατό του, επώδυνα, στην πλάτη του κακοποιού. Εκείνος μούγκρισε πονεμένα, και ο Λανκόρο τον ξαναχτύπησε με τη λαβή του σπαθιού του, στον αυχένα αυτή τη φορά, επιτέλους ρίχνοντάς τον αναίσθητο.

Ύστερα, στράφηκε, καθώς ορθωνόταν, για να δει ποιος είχε μπει στην κουζίνα ώστε να συντρέξει τους Πτεράργυρους. Αντίκρισε έναν καστανομάλλη άντρα με πράσινα μάτια, τον οποίο δε θυμόταν να είχε ξαναδεί.

«Ποιος είσαι συ;» τον ρώτησε.

Ο Νολράκο σηκώθηκε στα πόδια του, μουγκρίζοντας. «Μην ανησυχείς, Λανκόρο,» είπε· «τον ξέρω τον κύριο.» Και προς τον απρόσμενο αρωγό τους: «Εκείνο, όμως, που με παραξενεύει, Άνκορβαλ, είναι πώς γνώριζες εσύ ότι θα ήμασταν εδώ. Όχι, βέβαια, ότι δε χαίρομαι που σε βλέπω,» πρόσθεσε, μειδιώντας.

«Το φαντάστηκα ότι θα χρειαζόσασταν βοήθεια, κύριε Νολράκο,» αποκρίθηκε ο Άνκορβαλ, σκουπίζοντας τις αιματοβαμμένες λεπίδες του επάνω σ'ένα πανί της κουζίνας, ενώ κι εκείνος μειδιούσε, λεπτά και σαν να ήξερε κάτι που οι υπόλοιποι αγνοούσαν.

Ο μάγειρας κι οι βοηθοί του, που είχαν τρομοκρατηθεί από την επίθεση των κακοποιών και είχαν ζαρώσει στις γωνίες του δωμα-

τίου, κοίταζαν τους επιζώντες της συμπλοκής με ορθάνοιχτα μάτια και μισάνοιχτα στόμα, μην τολμώντας –και μην μπορώντας– να πουν τίποτα.

«Δε μ'αρέσουν όσοι προσπαθούν να το παίξουν μυστηριώδεις,» είπε ο Λανκόρο στον Άνκορβαλ, «αλλά, τώρα, μου φαίνεται πως, απλώς, πρέπει να σ'ευχαριστήσω, γιατί δεν έχουμε χρόνο στη διάθεσή μας.» Και, καθώς μιλούσε, στρεφόταν στη μεσόπορτα της κουζίνας, η οποία οδηγούσε στην τραπεζαρία.

Ο Χανμάρο και ο Σάμκρο μπήκαν στο *Δέντρο*, καθώς ο σαματάς ξεκινούσε, κουκουλωμένοι και φορώντας ταξιδιωτικές κάπες.

«Δε νομίζω να μπορούμε να προσφέρουμε καμια ιδιαίτερη βοήθεια εδώ, θείε…»

«Μην προδικάζεις, ανιψιέ,» είπε ο αλχημιστής, καθώς κατευθύνονταν προς μια από τις σκιερές γωνίες του μεγάλου δωματίου. «Το γλέντι μόλις έχει αρχίσει.»

Ένα βέλος καρφώθηκε στον τοίχο, περνώντας επικίνδυνα κοντά από την πλάτη του Χανμάρο. *Ελπίζω,* σκέφτηκε ο νεαρός Πτεράργυρος, με κομμένη την ανάσα, *να μην είχε εμένα ως στόχο…*

«Άφησέ με!» είπε η Ζαμέρα, προσπαθώντας να ξεφύγει απ'τη λαβή του. «Τι θες από μένα;»

Ο Μαράνκο συνέχισε να σφίγγει τον καρπό της. «Δεν πας πουθενά, κοπελιά. Κλείστο κι έλα μαζί μου.»

Η Ζαμέρα προσπάθησε να τον χτυπήσει στην κοιλιά, με το γόνατό της, αλλά αστόχησε και τον βρήκε στον μηρό. Ο Μαράνκο ύψωσε τη γροθιά με την οποία βαστούσε το ξίφος του, κι ήταν έτοιμος να βαρέσει την κοπέλα κατακέφαλα–

Ο Τάρναελ, βλέποντάς τα όλα τούτα, τράβηξε τη χειροβαλλίστρα του κάτω από τον πάγκο του μπαρ και σημάδεψε τον γενειοφόρο άντρα που κρατούσε τη Ζαμέρα, γιατί ήξερε πως η ανόητη σερβιτόρα μπορεί να τον πρόδιδε –και, μάλλον, *θα* τον πρόδιδε– αν την

έπιαναν οι εχθροί της Αδελφότητας. Πάτησε τη σκανδάλη κι εκτόξευσε το μικρό αλλά επικίνδυνο βέλος, το οποίο πέτυχε τον Μαράνκο στην πλάτη, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να σωριαστεί πάνω σ'ένα τραπέζι, αφήνοντας την κοπέλα.

Ο Χανμάρο είδε τον άντρα στο μπαρ να χρησιμοποιεί τη χειροβαλλίστρα του, και έκανε να στραφεί, για να κοιτάξει τον θείο Σάμκρο· εκείνος, όμως, τον πρόλαβε: είχε ήδη ακουμπήσει το χέρι του στον ώμο του ανιψιού του, και είπε: «Ας τον πλησιάσουμε αυτόν τον τύπο. Δε μου φαίνεται, απλά, να θέλει να διαφυλάξει την τάξη στο πανδοχείο του.»

«Φύγε!» φώναξε ο Τάρναελ στη Ζαμέρα, καθώς εκείνη κοίταζε τριγύρω, σαστισμένη. «*Φύγε!*»

Ο Δάρφο ξεπρόβαλε, ξαφνικά, μπροστά της. «Δεν έχεις να πας πουθενά, κοπελιά!» Στο χέρι του βαστούσε το σπαθί του, αιματοβαμμένο. «Οι Αρχές της πόλης έχουν να πουν μερικές κουβέντες μαζί σου.»

«Δεν καταλαβαίνω!» είπε η Ζαμέρα, κατάχλομη, κι έτρεξε να φύγει από την άλλη.

Ο Δάρφο την ακολούθησε, αρπάζοντάς την απ'τα μαλλιά και σωριάζοντάς την.

«Οι Σκιές να τον πάρουν αυτόν τον μπάσταρδο!» γρύλισε ο Τάρναελ, κάτω απ'την ανάσα του, τρίζοντας τα δόντια. Το χέρι του πήγε σε μια τσέπη του πουκαμίσου του και από εκεί τράβηξε ένα από τα παρασκευάσματα με τα οποία τον είχε εφοδιάσει ο Χαλκοπρόσωπος. Ήταν ένα φιαλίδιο που, όταν έσπαγε και το υγρό του ερχόταν σ'επαφή με τον αέρα, δημιουργούσε θολούρα. Ο Τάρναελ το ύψωσε και το εκτόξευσε στα μποτοφορεμένα πόδια του Δάρφο. Ένα έντονο *φφζζζζτ!* αντήχησε μέσα στον σαματά και κάτι σαν ομίχλή άρχισε να παρουσιάζεται γύρω από τον μισθοφόρο.

«Μα τη Φλόγα!» μούγκρισε εκείνος, έκπληκτος. *Τι είδους αλχημική αηδία είν'αυτή;* σκέφτηκε.

Ο Τάρναελ σύριξε στη Ζαμέρα: «Τρέχα, ηλίθια! Τρέχα! Μην κάθεσαι εκεί! *Τρέχα!*»

Η κοπέλα σηκωνόταν στα πόδια της, όταν ένα άλλο φιαλίδιο εκτοξεύτηκε και έσπασε κι αυτό κοντά στον Δάρφο. Ένα *φσσσσστ!*

ακούστηκε, παρόμοιο με τον προηγούμενο ήχο, αλλά όχι ίδιο, και η θολούρα άρχισε να διαλύεται.

«*Ποιος διάολος;*» γρύλισε ο Τάρναελ, στρεφόμενος προς τη μεριά από την οποία πίστευε ότι είχε εκτοξευτεί το δεύτερο φιαλίδιο και βλέποντας εκεί έναν άντρα να στέκεται, φορώντας κουκούλα και καλοκαιρινή κάπα. Στο αριστερό του χέρι βαστούσε ένα γυαλιστερό ραβδί από μαύρο ξύλο, που το στέλεχός του ήταν γεμάτο με αργυρούς και μπρούντζινους κρίκους, ενώ στο πέρας του ήταν λαξεμένη μια κεφαλή Λό'ορ. *Θα ΠΕΘΑΝΕΙΣ, αλχημιστή!* ούρλιαξε, εσωτερικά, ο Τάρναελ, κι έκανε να τραβήξει άλλο ένα παρασκεύασμα του Χαλκοπρόσωπου: ένα φιαλίδιο που περιείχε καυστικό υγρό.

«Καλύτερα να τ'αφήσεις, ό,τι κι αν είναι!» του είπε ο Χανμάρο, ζυγώνοντας τον από τα πλάγια, με το σπαθί του προτεταμένο.

«Αφού επιμένεις…» αποκρίθηκε ο Τάρναελ, αφήνοντας το φιαλίδιο και αρπάζοντας το σπαθί που ήταν κρυμμένο κάτω απ'τον πάγκο του μπαρ, μαζί με τη χειροβαλλίστρα. Ύψωσε τη λεπίδα κι επιτέθηκε στον νεαρό Πτεράργυρο, ο οποίος απέκρουσε, πισωπατώντας.

Ο Χανμάρο προσπάθησε να καρφώσει τον αντίπαλό του, αλλά εκείνος παραμέρισε τη λεπίδα μ'ευκολία, και γέλασε. «Λιγάκι αδέξιο σε βρίσκω για ξιφομάχο!» είπε, μπλέκοντας το σπαθί του με το σπαθί του Χανμάρο και κλοτσώντας τον στην κοιλιά, για να τον ρίξει πάνω σ'ένα τραπέζι. Η κουκούλα του Πτεράργυρου έφυγε απ'το κεφάλι του, αλλά ο νεαρός κατάφερε να κρατήσει τη λαβή του ξίφους του.

Το επόμενο χτύπημα του Τάρναελ, όμως, δεν αποκρούστηκε από τη λεπίδα του Χανμάρο, μα από ένα μαύρο, γυαλιστερό ραβδί, γεμάτο αργυρούς και μπρούντζινους κρίκους.

«Δεν πας να βρεις κανέναν αντίπαλο στα μέτρα σου;» είπε ο Σάμκρο Περίδετος, ατενίζοντας τον Τάρναελ με σκοτεινό βλέμμα που έμοιαζε να πετά φλόγες.

«Και νομίζεις ότι *εσύ* είσαι 'στα μέτρα μου', γέρο;» φώναξε ο πανδοχέας, και έκανε ένα βήμα όπισθεν, υψώνοντας το ξίφος του πάνω απ'τον ώμο.

«Όχι. Αλλά εγώ, σε διαβεβαιώνω, δε θα σ'απογοητεύσω.» Ο Δάρφο ζύγωσε, βαστώντας το δικό του ξίφος εμπρός του, με το αίμα να κυλά ακόμα επάνω στη λεπίδα του, από έναν από τους φονιάδες που είχε σκοτώσει πιο πριν.

«Καταραμένοι Σερανβέλιοι…!» γρύλισε ο Τάρναελ, κι αρπάζοντας μια καρέκλα, με το ελεύθερό του χέρι, την πέταξε καταπάνω στον μισθοφόρο.

Ο Δάρφο ύψωσε τα χέρια του, για να τη σταματήσει και να μην τον πετύχει στο κεφάλι. Αλλά το χτύπημα κατάφερε, και πάλι, να τον κάνει να παραπατήσει, και είδε έναν απ'τους φονιάδες να έρχεται καταπάνω του. Αναγκάστηκε να στραφεί, για ν'αποκρούσει το λεπίδι του με το δικό του.

«Ελπίζω, λοιπόν, γέρο, να φανείς άξιος,» είπε ο Τάρναελ στον Σάμκρο, μ'ένα λυκίσιο μειδίαμα. Τα μάτια του στένεψαν και γυάλισαν.

Ο Χανμάρο, όμως, είχε τώρα σηκωθεί και κράτησε τη λαβή του ξίφους του με τα δύο χέρια. «Θα ζυγώσεις το θείο μου μόνο πάνω απ'το πτώμα μου!»

«Η επιθυμία σου δεν είναι δύσκολο να γίνει πραγματικότητα!»

Τότε, ακούστηκε η πόρτα της κουζίνας ν'ανοίγει, και ο Τάρναελ είδε, πάνω απ'τον ώμο του, τον Λανκόρο να βγαίνει, με το ξίφος του αιματοβαμμένο, ενώ ο ίδιος ήταν αλώβητος. «*Όχι…!*» γρύλισε ο πανδοχέας, γνωρίζοντας ότι οι φονιάδες του είχαν αποτύχει.

«Κύριε Λανκόρο!» φώναξε ο Χανμάρο, δείχνοντας τον Τάρναελ, με το λεπίδι του. «Αυτός ο άνθρωπος είναι με τον εχθρό!»

«Το είχα φανταστεί,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ποιος άλλος θα ήξερε ότι βρισκόμασταν στην κουζίνα και θα έστελνε τόσο γρήγορα κάποιους να μας σκοτώσουν.»

Πολύ έξυπνο, Σερανβέλιο σκυλί, σκέφτηκε ο Τάρναελ, και, πιάνοντας, με το ελεύθερό του χέρι, το φιαλίδιο με το καυστικό υγρό, το ξετάπωσε και το εκτόξευσε καταπάνω στον Λανκόρο.

Εκείνος παραμέρισε, για να το αποφύγει, μην ξέροντας τι ακριβώς ήταν αυτό που πετούσε ο πανδοχέας, αλλά βέβαιος πως δεν ήταν τίποτα το καλό. Το υγρό τινάχτηκε και πιτσίλισε τον Λανκόρο, ο οποίος είχε υψώσει το αριστερό του χέρι, για να προστατέψει το

πρόσωπό του. «*ΑΑΑαα!*» κραύγασε, νιώθοντας υγρή φωτιά να καίει το δέρμα του.

Καθώς, όμως, αυτός ούρλιαζε, ο Άνκορβαλ ξεπρόβαλε από την πόρτα της κουζίνας, και ο Τάρναελ εξεπλάγη, βλέποντάς τον. «*Εσύ!*» σφύριξε. «Εσύ!»

«Τάρναελ!…» γέλασε ο Άνκορβαλ. «Φαίνεται πως ήταν γραφτό να ξανασυναντηθούμε και στη Σερανβέλ!»

«Δεν ξέρω τι κάνεις εδώ, αλλά καλύτερα να μην είχες παρουσιαστεί μπροστά μου!» Ο Τάρναελ επιτέθηκε, κι Άνκορβαλ απέκρουσε το σπαθί του ανάμεσα στις λεπίδες των ξιφιδίων του.

«Πραγματικά, νομίζεις ότι θα τη σκαπουλάρεις, ύστερα απ'αυτό; Το μέρος είναι γεμάτο μ'εχθρούς σου.»

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αντήχησε η φωνή της Ναράμια, ερχόμενη από τον εξώστη του δεύτερου ορόφου του πανδοχείου: «*Προσέξτε! Φωτιά! ΦΩΤΙΑ!*»

Η Ναράμια κι ο Βόνιορ αντιμετώπιζαν τους τοξότες του Τάρναελ, όσο από κάτω τους επικρατούσε χάος. Δεν ήταν πολλοί, μα ήταν δύσκολο να τους ξεπαστρέψουν, καθώς εκείνοι μπορούσαν εύκολα να καλύπτονται πίσω από τα φυλλώματα του ευκαλύπτου. Ένα λάθος αν έκαναν η τυχοδιώκτρια κι ο Αργκανθικιανός δούλος, μπορούσε να φανεί μοιραίο γι'αυτούς.

Μέχρι στιγμής, δεν είχαν κάνει αυτό το μοιραίο λάθος, μα κάτι άλλο είχε συμβεί: Καθώς η Ναράμια σπάθισε έναν τοξότη, εκείνος έχασε την ισορροπία του κι έπεσε από τον εξώστη, γλιστρώντας από τα κάγκελα. Σε μια απελπισμένη του προσπάθεια να πιαστεί, άρπαξε τη μεγάλη λάμπα που κρεμόταν ανάμεσα στον δεύτερο και στον πρώτο όροφο. Η αλυσίδα της δεν άντεξε το βάρος του, κι έσπασε. Ο άντρας έπεσε, ουρλιάζοντας, μέσα στα κλαδιά και στα φυλλώματα… και η λάμπα τον ακολούθησε, πετώντας το λάδι και τις φλόγες της έξω. Ο ευκάλυπτος άρπαξε φωτιά, το ίδιο και τα ρούχα του τοξότη, που τα ουρλιαχτά του δυνάμωσαν. Ο άντρας προσπάθησε να σβήσει τον εαυτό του, με σπασμωδικές κινήσεις, και το αποτέλεσμα ήταν να σπάσουν τα κλαδιά που τον συγκρατούσαν και

να πέσει κάτω, στην τραπεζαρία, ακόμα φλεγόμενος, ενώ, κατά την πτώση του, έβαζε φωτιά και σ'άλλα σημεία του δέντρου.

Η Ναράμια είχε ήδη φωνάξει «*Προσέξτε! Φωτιά! ΦΩΤΙΑ!*» και, τώρα, βλέποντας την κατάσταση, γρύλισε «*Σκατά!...*» κάτω απ'την ανάσα της–

Ο Βόνιορ την τράβηξε στο πλάι και το βέλος του πέμπτου και τελευταίου (*μάλλον* τελευταίου!) τοξότη αστόχησε το κεφάλι της.

Η Ζαμέρα είχε χάσει τις αισθήσεις της, όταν ο Δάρφο τη χτύπησε κατακέφαλα, για να πλησιάσει τον Τάρναελ, αλλά τώρα άρχισε να συνέρχεται, καθώς άκουσε έναν δυνατό γδούπο κοντά της. Ανασηκώθηκε κι έστρεψε το βλέμμα της, για να δει έναν φλεγόμενο άνθρωπο μερικά μέτρα απόσταση από εκείνη, ο οποίος ούρλιαζε και χτυπιόταν, βάζοντας φωτιά στα σανίδια και στα έπιπλα.

Η Ζαμέρα ούρλιαξε επίσης, πανικόβλητη. Τινάχτηκε όρθια κι έκανε να τρέξει.

«Περίμενε!» της φώναξε ο Χανμάρο, πηδώντας πάνω από ένα τραπέζι, με το σπαθί του ακόμα στο χέρι. «Περίμενε!»

«Χανμάρο!» φώναξε πίσω του ο Σάμκρο, αλλά ο νεαρός Πτεράργυρος τον αγνόησε, καταλαβαίνοντας ότι ετούτη η κοπέλα ίσως είχε να δώσει χρήσιμες πληροφορίες.

Η Ζαμέρα συνέχισε να τρέχει, κατευθυνόμενη προς την έξοδο του πανδοχείου.

Ο Χανμάρο την καταδίωξε. «Στάσου!»

Μια γυναίκα, τραυματισμένη στο κεφάλι από κάποιο χτύπημα, πετάχτηκε στο διάβα του, κρατώντας ένα μακρύ κομμάτι ξύλο, με τα δύο χέρια. Μάλλον, ήταν μία από τους μισθοφόρους των εχθρών τους, η οποία είχε προσωρινά βγει εκτός μάχης, αλλά, τώρα, είχε επανέλθει –κι ο Χανμάρο είχε την κακή τύχη να τη βρει εμπρός του.

Βαστώντας δίχερα το ξίφος του, σπάθισε, με δύναμη, το ραβδί της, και, καθώς τα όπλα συγκρούστηκαν, το ξύλινο έσπασε και η λεπίδα του Πτεράργυρου πέρασε, δαγκώνοντας τη γυναίκα στον ώμο και κάνοντάς τη να παραπατήσει, να σκοντάψει, και να σωριαστεί. Ο

Χανμάρο πήδησε από πάνω της, συνεχίζοντας ν'ακολουθεί τη σερβιτόρα, η οποία, τώρα, διάβαινε το κατώφλι της εξώπορτας.

Βγαίνοντας απ'το πανδοχείο, ο Πτεράργυρος την είδε να τρέχει σαν αφηνιασμένη. «*Στάσου!*» της φώναξε, πάλι, λαχανιασμένος και καταδιώκοντάς την, αλλά φοβούμενος ότι, τελικά, θα του ξέφευγε.

Αναπάντεχα, μια σκιερή μορφή πετάχτηκε από ένα σοκάκι, αρπάζοντας την κοπέλα από το μπράτσο και σωριάζοντάς την στο λιθόστρωτο.

Ο Χανμάρο σταμάτησε, αντικρίζοντας ένα αντρικό πρόσωπο μέσα από την κουκούλα.

«Ποιος είσαι, μικρέ;» τον ρώτησε, αμέσως, ο άγνωστος.

«Χανμάρο Πτεράργυρος–» αποκρίθηκε, ενστικτωδώς, εκείνος, και σκέφτηκε ότι ίσως να είχε κάνει τραγικό λάθος.

Ο άγνωστος πρέπει να είδε κάτι στην έκφρασή του, γιατί χαμογέλασε. «Μην τα χάνεις, αδελφέ· δεν είμαι με τους εχθρούς σου.» Έσκυψε και, πιάνοντας, πάλι, τη σερβιτόρα από το μπράτσο, τη σήκωσε. «Μην κάνεις καμια εξυπνάδα, μορφονιά, γιατί θα σ'το κόψουμε το λαρύγγι και θα σε ταΐσουμε στα συμπαθέστατα ζωάκια των Ανοιγμάτων.» Καθώς μιλούσε, τραβούσε ένα σπάγκο από τη ζώνη του και έδενε τα χέρια της κοπέλας πίσω απ'την πλάτη της.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Χανμάρο.

«Φίλος και απατεωνίσκος συνεργός,» αποκρίθηκε ο Θόρλο. «Πάρτη, τώρα, τη μορφονιά και παίξε τον ήρωα.» Χτύπησε τη σερβιτόρα στα οπίσθια, κάνοντάς τη να πάρει ένα βήμα προς τη μεριά του Χανμάρο, ο οποίος την έπιασε απ'το μπράτσο, για να μην του φύγει πάλι.

Ο Θόρλο κοίταξε, τότε, μέσα από ένα απ'τα παράθυρα του *Δέντρου*, και είδε τις φλόγες και τον καπνό. «Τι στις Σκιές γίνεται κει μέσα, αδελφέ;» έκανε, έκπληκτος. «Ψήνονται σαν κοτόπουλα!»

Ο Τάρναελ έσπρωξε τον Άνκορβαλ όπισθεν, και κατόπιν του ξαναεπιτέθηκε, κι εκείνος, πάλι, απέκρουσε το λεπίδι του αντιπάλου του ανάμεσα στις λάμες των ξιφιδίων του.

«Παραδόσου, ανόητε!» γρύλισε. «Το πανδοχείο σου καίγεται!»

«Θάπρεπε να με ξέρεις καλύτερα, Άνκορβαλ– *Ααργκ!*» κραύγασε, καθώς αισθάνθηκε κάτι να τρυπά τον ώμο του. Στράφηκε και είδε τον καταραμένο αλχημιστή μ'ένα λιγνό στιλέτο στο χέρι.

Ο Σάμκρο Περίδετος τον είχε ζυγώσει από πίσω, ενώ ο Τάρναελ μονομαχούσε με τον Άνκορβαλ, και τον είχε καρφώσει με μια λεπίδα καλυμμένη με παραλυτικό δηλητήριο, την οποία είχε τραβήξει απ'το μανίκι του.

Ο Τάρναελ παραπάτησε και, νιώθοντας τα μέλη του να παύουν να τον υπακούουν, σωριάστηκε και χτύπησε το κεφάλι του στα σανίδια, χάνοντας τις αισθήσεις του.

«Τον σκότωσες;» ρώτησε ο Άνκορβαλ, καθώς η Θήρνα κι ο Νολράκο πλησίαζαν.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Είναι αναίσθητος.» Επέστρεψε το στιλέτο στο μανίκι του.

«Ωραία,» είπε ο Λανκόρο, ζυγώνοντας κι εκείνος. «Ας τον πάρουμε, λοιπόν, από δω προτού ολόκληρο το μέρος τυλιχτεί στις φλόγες!» Η όψη του ήταν διαστρεβλωμένη από τον πόνο, και η Θήρνα μπορούσε να δει φούσκες να έχουν πεταχτεί επάνω στο δέρμα του, εκεί όπου τα ρούχα του είχαν λιώσει από το καυστικό υγρό.

«Βοήθησέ με, Άνκορβαλ,» ζήτησε ο Νολράκο, πιάνοντας το ένα χέρι του λιπόθυμου Τάρναελ.

Ο Άνκορβαλ έπιασε το άλλο χέρι του πανδοχέα, και άρχισαν να τον τραβάνε προς την έξοδο του *Δέντρου*.

Όπως διαπίστωσαν, δεν ήταν οι μόνοι με την επιθυμία να απομακρυνθούν από το πανδοχείο: ένας πανικός γινόταν στην εξώπορτα και στις σκάλες, ενώ ορισμένοι, μάλιστα, προσπαθούσαν να βγουν κι από τα παράθυρα. Κραυγές αντηχούσαν παντού, καθώς και βηξίματα, γιατί ο καπνός πλήθαινε όσο η φωτιά εξαπλωνόταν και φούντωνε.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Ένατο
—Αιχμάλωτοι—

Οι περισσότεροι βγήκαν από το *Δέντρο* ασφαλείς. Χωρίς, βέβαια, να υπολογίζει κανείς όσους είχαν εμπλακεί σε μάχη, αρκετοί απ'τους οποίους είχαν σκοτωθεί και τραυματιστεί. Η πλειονότητα, όμως, των ενοίκων που βρίσκονταν στα δωμάτια του πανδοχείου και των τυχαίων ανθρώπων που ήταν στην τραπεζαρία όταν η συμπλοκή ξέσπασε δεν έπαθαν κακό. Ελάχιστοι χτυπήθηκαν ή υπέστησαν εγκαύματα από τις φλόγες, ενώ κανένας δεν έχασε τη ζωή του.

Ο Λανκόρο Θαλασσινός, μόλις βγήκε από το φλεγόμενο πανδοχείο, πρόσταξε έναν απ'τους ανθρώπους του να φέρει βοήθεια, ενώ ήδη η φρουρά ακουγόταν να έρχεται.

Εν τω μεταξύ, ο Πάλρο Υπόκαρδος, που ήταν από τους πρώτους που είχαν βγει από το *Δέντρο*, χτυπούσε πόρτες τυχαίων σπιτιών, ζητώντας από τους κατοίκους να φέρουν κουβάδες και κανάτες με νερό, για να βοηθήσουν στην κατάσβεση.

Ο Θόρλο έκανε το ίδιο, δίχως κανένας από τους υπόλοιπους να το γνωρίζει.

Πολλοί από τους ταξιδιώτες που είχαν νοικιάσει δωμάτια στο πανδοχείο αποδείχτηκαν πιο ηρωικοί απ'ό,τι κανείς θα περίμενε, και, αφότου ο χώρος της τραπεζαρίας είχε αδειάσει, όρμησαν πάλι μέσα, ανάμεσα στις φλόγες και στους καπνούς, για να βγάλουν όσους ανθρώπους βρίσκονταν ακόμα εκεί, πεσμένοι στο πάτωμα, αναίσθητοι ή χτυπημένοι, ανίκανοι να μετακινηθούν. Επίσης, κάποιοι έβγαζαν και τους νεκρούς, ώστε να κηδευτούν σύμφωνα με τα Σερανβέλια έθιμα, όχι να απανθρακωθούν μες στο φλεγόμενο πανδοχείο.

Ένας από τους νεκρούς ήταν κι η Ωράλιν. Ο Νολράκο είδε έναν άντρα να τη βγάζει από το *Δέντρο*, σηκώνοντάς τη στα χέρια. Την απόθεσε στο λιθόστρωτο του δρόμου και, θέλοντας να βεβαιωθεί ότι είχε όντως αναχωρήσει για τον κόσμο των Σκιών, έπιασε το λαιμό της, ώστε να βρει σφυγμό· δυστυχώς, δε βρήκε και ορθώθηκε, κουνώντας το κεφάλι μελαγχολικά. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο στήθος της, η οποία είχε μουσκέψει τον πέτσινό της θώρακα. Ο Νολράκο την πλησίασε, νιώθοντας ένα βάρος εντός τους. Λυπόταν που την είχε χάσει. Η Ωράλιν ήταν πάντοτε πιστή σ'εκείνον και στην οικογένειά του. Μπορεί να ήταν δούλα τους, μα τους αγαπούσε· ο Πτεράργυρος το καταλάβαινε. Και τώρα, οι Σκιές την είχαν πάρει στην αγκαλιά τους. *Θα φροντίσω να κηδευτείς όπως σου αξίζει, στον Τόπο της Φωτιάς, από ιερείς,* της υποσχέθηκε σιωπηλά.

«Πατέρα,» είπε η Θήρνα, ζυγώνοντάς τον. «Είσαι τραυματισμένος.» Μπορούσε να δει το αίμα που κυλούσε στον ώμο του. «Κάποιος πρέπει να σε περιποιηθεί.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε, βραχνά. Κοίταξε τριγύρω και είδε τον Βόνιορ, ο οποίος ατένιζε εκείνον και την κόρη του, μοιάζοντας έτοιμος να τους προστατέψει από οποιοδήποτε κακό μπορεί να τύχαινε, ακόμα και τούτη την ώρα, μετά τη λήξη της συμπλοκής. Ο Πτεράργυρος τού έκανε νόημα να έρθει κοντά, κι αυτός υπάκουσε. «Σήκωσέ την,» τον πρόσταξε ο Νολράκο, στρέφοντας ξανά το βλέμμα του στην Ωράλιν. «Θα την πάμε στους ιερείς.»

Ο Βόνιορ έσκυψε και πήρε τη νεκρή γυναίκα στα χέρια του, αμίλητος. «Λυπάμαι, κύριε Πτεράργυρε,» είπε. Κι αν έκρινε κανείς απ'τη φωνή του, ήταν προφανές πως, όντως, λυπόταν για το χαμό της.

Η Θήρνα λυπόταν επίσης για το θάνατο της Ωράλιν, μα όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν την είχε ταράξει και τόσο. Δε νόμιζε ότι ο θάνατος κανενός δούλου θα μπορούσε, πια, να την ταράξει: όχι ύστερα από την απώλεια του Άνρημ, που είχε σκίσει την καρδιά της στα δύο.

Κοίταξε τριγύρω, για να βρει τον Λανκόρο, κι εντοπίζοντάς τον, εντόπισε και τον αδελφό της, Χανμάρο, ο οποίος ζύγωνε τον πράκτορα του Συμβουλίου, τραβώντας μαζί του μια μελαχρινή κοπέλα, που τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω απ'την πλάτη της. *Τι*

κάνει αυτός εδώ; σκέφτηκε η Θήρνα. *Του είχα πει να μείνει στο σπίτι των Περίδετων!*

Πλησίασε τον Λανκόρο και τον αδελφό της. «Χανμάρο…» είπε, ατενίζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που φανέρωνε τη δυσαρέσκειά της.

«Θήρνα,» αποκρίθηκε εκείνος. Και προς τον πράκτορα του Συμβουλίου: «Αυτή η κοπέλα κάτι ξέρει, κύριε Λανκόρο. Προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά–»

«Δεν είναι αλήθεια!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη. «Δεν ξέρω τίποτα. Σας παρακαλώ, αφήστε με.»

Τότε, ο Πάλρο Υπόκαρδος ήρθε κοντά, με τα ρούχα του σκονισμένα, αλλά με μια ανακουφισμένη όψη στο πρόσωπό του. Ο ρόλος του, ήλπιζε, είχε τελειώσει, και είχε προσφέρει μια σημαντική υπηρεσία στην πόλη. «Αποκλείεται να μην ξέρεις τίποτα, κορίτσι μου. Και καλύτερα να μας πεις *όλα* όσα ξέρεις, αν δε θέλεις να μπλέξεις περισσότερο.»

«Φαίνεται πως γνωρίζετε κάτι που αγνοούμε, κύριε Υπόκαρδε…» παρατήρησε ο Λανκόρο, που ο πόνος από τα εγκαύματά του εξακολουθούσε να είναι φανερός στην όψη και στα μάτια του.

«Αυτή η κοπέλα,» εξήγησε ο Πάλρο, «η οποία είναι σερβιτόρα του πανδοχείου, ήρθε να με συναντήσει μόλις μπήκα. Και ζήτησε να μάθει ποια είναι η απάντησή μου στο μήνυμά τους.»

«Επομένως, είναι μπλεγμένη με τους κακοποιούς,» συμπέρανε ο Λανκόρο, κι έστρεψε το βλέμμα του σ'εκείνη.

«Όχι, κύριε!» διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα. «Εγώ δεν ήξερα τίποτα! Απλά, μου είπε να πάω και να ρωτήσω… Δεν έχω ιδέα για τι μιλάτε. Σας παρακαλώ. Λέω αλήθεια.»

«Ποιος σου είπε να πας και να ρωτήσεις τον κύριο Υπόκαρδο;»

«Ο…» Η κοπέλα έσμιξε τα χείλη, κι έστρεψε το βλέμμα της προς τον Άνκορβαλ, ο οποίος καθόταν σε κάτι σκαλάκια, φρουρώντας τον λιπόθυμο πανδοχέα του *Δέντρου*. «Ο Τάρναελ.»

«Σου είχε ξαναζητήσει κάτι τέτοιο και παλιότερα;» τη ρώτησε η Θήρνα.

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ποτέ.»

«Πόσο καλά τον γνωρίζεις;» θέλησε να μάθει ο Λανκόρο.

«Δεν είναι πολύ καιρό εδώ. Είναι ανιψιός του κύριου Νοτόρο, κι ανέλαβε το πανδοχείο γιατί εκείνος είναι άρρωστος και μεγάλος.»

«Θα πρέπει να σε πάρουμε για ανάκριση, κοπελιά–»

«Κύριε, σας είπα όσα ξέρω! Σας παρακαλώ, μη με–»

«Δε θα σου κάνει κανένας κακό, αν μας πεις όλη την αλήθεια,» τη διαβεβαίωσε ο Λανκόρο. «Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα από εμάς. Δεν είμαστε κακοποιοί. Είμαστε από τη φρουρά της Σερανβέλ.»

Ετούτα τα λόγια δε φάνηκαν να ηρεμούν και πολύ την κοπέλα, αλλά παρέμεινε σιωπηλή, γνέφοντας καταφατικά.

Η Θήρνα τη ρώτησε: «Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Ζαμέρα, κυρία.»

Ο Δάρφο, παρατηρώντας πως ο Μαράνκο δεν είχε βγει από το πανδοχείο μαζί με τους υπόλοιπους, μπήκε πάλι στην τραπεζαρία, όταν είδε να μπαίνουν κι ορισμένοι από τους ταξιδιώτες που διέμεναν εκεί· και δε δυσκολεύτηκε να βρει το πρώτο και μοναδικό μέλος της καινούργιας μισθοφορικής του ομάδας: Ο σημαδεμένος άντρας σερνόταν στο πάτωμα, κάτω από ένα τραπέζι, προσπαθώντας ν'αποφύγει τις αδηφάγες φλόγες που τον πλησίαζαν. Από τη ράχη του προεξείχε το βέλος του άντρα στο μπαρ. Ο Δάρφο είχε δει τον Φλογοκαμένο μπάσταρδο που, υψώνοντας τη μικρή χειροβαλλίστρα του, είχε χτυπήσει τον μισθοφόρο πισώπλατα και από απόσταση.

Τώρα, ο Δάρφο ζύγωσε τον Μαράνκο και του έδωσε το χέρι του, για να σηκωθεί. Εκείνου τα μάτια γυάλισαν, βλέποντάς τον, κι ένα ξαφνικό μειδίαμα χαράχτηκε στο πρόσωπό του, αποκαλύπτοντας μάλλον κακάσχημα δόντια.

«Δάρφο!» έκρωξε, πονεμένα, καθώς πιανόταν από τους ώμους του νέου του αρχηγού. «Δεν το περίμενα ότι θα ερχόσουν, ρε μπαγαπόντη!»

«Τότε, φαίνεται πως δε με ξέρεις τόσο καλά όσο πίστευες.»

«Αυτή,» έβηξε ο Μαράνκο, ενώ ζύγωναν την έξοδο του πανδοχείου, «είν'η δεύτερη φορά που μου γλιτώνεις το τομάρι. Ένα τομάρι που είναι, γενικώς, άχρηστο στον κόσμο.»

«Ή έτσι νομίζεις,» είπε ο Δάρφο. «Εμένα, πάντως, μου χρειάζεσαι,» τον διαβεβαίωσε. «Είσαι μέλος της μισθοφορικής μου ομάδας. Το μοναδικό μέλος!»

Γέλασαν κι οι δυο τους –ο Μαράνκο βήχοντας, συγχρόνως–, καθώς έβγαιναν από το φλεγόμενο *Δέντρο*, στον κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο εμπρός του.

Η Ναράμια τούς ζύγωσε, βαδίζοντας κουρασμένα, και πέρασε το άλλο χέρι του σημαδεμένου άντρα στους δικούς της ώμους.

Εκείνος βόγκησε, γιατί, με την απότομη κίνηση, το βέλος που ήταν καρφωμένο στην πλάτη του τον λόγχισε με πόνο.

«Είχες δίκιο,» του είπε η Ναράμια.

«Για ποιο πράγμα;» μούγκρισε ο Μαράνκο, καθώς η τυχοδιώκτρια και ο Δάρφο τον περνούσαν ανάμεσα από τον κόσμο, που τους άνοιγε δρόμο, και τον πήγαιναν σ'ένα σοκάκι, κάτω από μια μικρή, πέτρινη καμάρα και κοντά σ'ένα απ'τα Ανοίγματα. Η Ναράμια νόμιζε πως μπορούσε να αισθανθεί την παρουσία ενός Λό'ορ που ήταν κρυμμένο στις σκιές. Επίσης, το αραχνοφανές εσωδερμικό άλγος είχε αρχίσει να την ενοχλεί, αλλά εκείνη το αγνόησε, πολύ ευκολότερα απ'ό,τι παλιά. Εξάλλου, δεν είχε απομείνει παρά μονάχα *μία* αράχνη, πλέον, επάνω της και, σύντομα, θα εξαφανιζόταν κι αυτή. Ίσως κι απόψε, ή αύριο. Πάντως, δε θ'αργούσε. Η Ναράμια θα την καταπολεμούσε, μόλις ξεκουραζόταν κι ανακτούσε τις δυνάμεις της.

«Για την ασθένειά μου,» είπε στον Μαράνκο. «Είχες δίκιο. Μπορώ να τη νικήσω μόνη μου.»

Ο Δάρφο τη βοήθησε να ξαπλώσουν τον τραυματισμένο φίλο τους, μπρούμυτα, στο λιθόστρωτο. «Ποια ασθένεια;» ρώτησε. «Μιλάς για το εσωδερμικό άλγος;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, μ'ένα χαμόγελο. «Βρήκα τρόπο να το αντιμετωπίσω, Δάρφο –και το έχω σχεδόν αντιμετωπίσει. Θα σου εξηγήσω, μετά.» Γονάτισε δίπλα στον Μαράνκο και, τραβώντας ένα ξιφίδιο, έσχισε τα ρούχα του, ώστε ν'αποκαλύψει την πληγή του. «Δε φαίνεται το βέλος νάχει πάει βαθιά, ευτυχώς,» παρατήρησε.

Ο Δάρφο ένευσε. «Πρέπει να το τραβήξουμε με προσοχή, όμως. Και καλύτερα θα ήταν αν είχαμε και κάποιο αντισηπτικό, για τη

μόλυνση.» Κοίταξε τριγύρω. «Κάποιοι θεραπευτές πρέπει νάχουν έρθει. Ή, αν δεν έχουν έρθει ακόμα, θάρθουν σύντομα.»

«Πήγαινε να δεις,» τον παρότρυνε η Ναράμια. «Θα φροντίσω εγώ τον Μαράνκο.» Παρότι τις τελευταίες τρεις ημέρες βρισκόταν, συνεχώς, σε υπερένταση, νόμιζε πως μπορούσε ν'αντέξει λίγο ακόμα. Δε θα κατέρρεε μέχρι που να το αποφάσιζε, αν και ο οργανισμός της είχε παραπάνω από αρκετούς καλούς λόγους για να καταρρεύσει, ανάμεσα στους οποίους ήταν το χτύπημα στο κεφάλι που είχε δεχτεί όταν εισέβαλε στο σπίτι του Χαλκοπρόσωπου, η καταπολέμηση των δύο αραχνών του εσωδερμικού άλγους με τη βοήθεια του δηλητηρίου του Λό'ορ, η μεγάλη μελανιά στα αριστερά της πλευρά, ύστερα από την κλοτσιά που δέχτηκε από τον άγνωστο έξω απ'το σπίτι της Λαντίρα– Πραγματικά, δεν ήθελε ούτε καν να περνάνε όλα αυτά μαζεμένα απ'το νου της. Και μόνο η σκέψη τους την κατέβαλλε. Θα ξεκουραζόταν μετά από τούτο· θα ξεκουραζόταν για *πολλές* ώρες.

Η Θήρνα, ο Λανκόρο, ο Πάλρο, και ο Χανμάρο, που εξακολουθούσε να κρατά τη Ζαμέρα από το μπράτσο, πλησίασαν τον Άνκορβαλ, στα πόδια του οποίου βρισκόταν λιπόθυμος ο Τάρναελ, με μονάχα ένα μικρό τραύμα επάνω του, στον ώμο, εκεί όπου τον είχε κεντρίσει το στιλέτο του Σάμκρο Περίδετου, προκειμένου να προσβάλει το σώμα του με παραλυτικό δηλητήριο.

«Απ'ό,τι φάνηκε, γνωρίζεστε…» είπε ο Λανκόρο στον άντρα που είχε έρθει, απρόσμενα, να τους βοηθήσει μες στην κουζίνα του *Δέντρου*.

«Γνωριζόμαστε,» αποκρίθηκε, ξερά, ο Άνκορβαλ.

«Καταλαβαίνεις, επομένως, ότι πρέπει να σε πάρω για ανάκριση.»

«Ευχαρίστως θα έρθω. Αλλά δε νομίζω ότι θα έχω να σου προσφέρω καμια σπουδαία πληροφορία για τα τωρινά γεγονότα. Εγώ κι ο Τάρναελ γνωριζόμαστε από παλιά: από τον καιρό που ήμασταν κι οι δύο στην Έντναργκ.»

«Ο κύριος Νολράκο Πτεράργυρος πώς σε ξέρει;» θέλησε να μάθει ο Λανκόρο.

«Ο Άνκορβαλ εργάζεται για εμένα,» παρενέβη ο Πάλρο Υπόκαρδος. «Ήταν αρχηγός των μισθοφόρων που βρίσκονταν στο πλοίο μου, *Θαλασσαετός*, το οποίο ταξίδεψε, για εμπορικούς λόγους, στα Νησιά του Χρυσού Φωτός. Ο Νολράκο Πτεράργυρος ήταν επιτηρητής στο εν λόγω σκάφος, όπως γνωρίζετε, κύριε Λανκόρο.»

Ο Λανκόρο ένευσε. «Καταλαβαίνω, λοιπόν.»

«Με παραξενεύει, όμως, το γεγονός ότι ο Άνκορβαλ βρέθηκε εδώ απόψε…» πρόσθεσε ο Πάλρο, κοιτάζοντας, με κάποια καχυποψία, τον μισθοφόρο.

Εκείνος μειδίασε, αχνά. «Μην ανησυχείτε, κύριε Υπόκαρδε. Ήρθα για να βοηθήσω.»

Ναι, σκέφτηκε η Θήρνα, *ήρθες όντως για να βοηθήσεις. Κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει αυτό. Πώς ήξερες, όμως, ότι θα ήμασταν στο* Δέντρο *απόψε; Πώς ήξερες για την παγίδα που σκοπεύαμε να στήσουμε στους εχθρούς μας;* Ο τρόπος τούτου του άντρα τής θύμιζε τη Σαρντάλα, και η Σαρντάλα ήταν μέλος της Αστυνομίας. Θα μπορούσε κι ο Άνκορβαλ να είναι, επίσης, Αστυνόμος;

Ο Νολράκο στεκόταν κοντά στον θεραπευτή της φρουράς που είχε βγάλει το βέλος από την κνήμη του Νασμάρο και, τώρα, επέδενε το τραύμα. Η πληγή στον ώμο του Πτεράργυρου ήταν ακόμα απεριποίητη, αλλά, όταν ο θεραπευτής είχε πλησιάσει, εκείνος τον είχε προτρέψει να κοιτάξει πρώτα το τραύμα στο πόδι του δούλου του και μετά αυτόν. Ο Νασμάρο είχε διαμαρτυρηθεί, μα ο Νολράκο είχε επιμείνει. «Δε θα πεθάνω από μια ελαφριά πληγή στον ώμο,» είχε πει.

Ο Βόνιορ στεκόταν παραδίπλα, εξακολουθώντας να κρατά τη νεκρή Ωράλιν στα χέρια του, τυλιγμένη σ'έναν μανδύα. Ο Σάμκρο Περίδετος είχε, επίσης, πλησιάσει και κοίταζε, σιωπηλά.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ, Σάμκρο;» τον ρώτησε ο Νολράκο.

«Φαντάστηκα πως θα χρειαζόσασταν τη βοήθειά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Κάπου το έχω ξανακούσει αυτό, σκέφτηκε ο Νολράκο, και είπε: «Φαίνεται πως, τελευταία, πολύς κόσμος φαντάστηκε ότι θα χρειαζόμασταν τη βοήθειά του…»

«Και δε χαίρεστε; Σημαίνει ότι έχετε πολλούς φίλους.»

«Σωστή παρατήρηση. Αλλά πώς γνώριζες πού θα βρισκόμασταν απόψε, Σάμκρο;»

Προτού προλάβει ο αλχημιστής ν'ανοίξει το στόμα του για ν'απαντήσει, ο Δάρφο πλησίασε. «Κύριε Πτεράργυρε,» χαιρέτησε, κλίνοντας βιαστικά το κεφάλι.

«Γεια σου, Δάρφο. Και σ'ευχαριστώ για τη βοήθειά σου απόψε. Απ'ό,τι άκουσα, προσφέρθηκες να βοηθήσεις χωρίς πληρωμή.»

«Ας πούμε ότι υπήρχαν κάποια… προσωπικά ζητήματα ανάμεσα σ'εμένα και σ'αυτά τα καθάρματα που έχουν βάλει στο μάτι τους Σερανβέλιους εμπόρους, κύριε Πτεράργυρε.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Νολράκο, που ήξερε ότι ο Δάρφο είχε χάσει όλους του τους μισθοφόρους στην επίθεση κατά του καραβανιού του Βισκάλο Άρντλεθ–

Και, σαν η σκέψη του Πτεράργυρου να τον επικαλέστηκε, μια γνώριμη φωνή ακούστηκε: «Νολράκο! Καλησπέρα.»

Ο Νολράκο στράφηκε, για να δει τον μισητό του αντίπαλο να έρχεται, καλοντυμένος και πλαισιωμένος από δύο σωματοφύλακες. «Βισκάλο,» τον αντιχαιρέτησε. «Αποφάσισες να μας τιμήσεις με την παρουσία σου;» Υπήρχε μια ειρωνική χροιά στη φωνή του.

«Δε θα μπορούσα να λείψω από μια τέτοια στιγμή,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πιστεύω, η θυγατέρα σου θα σου είπε για τη… συμφωνία μας.»

Ο Νολράκο ένευσε. «Μου είπε.» Αλλά δεν ευχαρίστησε τον Βισκάλο για τη βοήθειά του, όπως είχε ευχαριστήσει τον Δάρφο. Εξάλλου, ο Άρντλεθ το μόνο που έκανε ήταν να προστατεύει τα συμφέροντά του· δεν τον ενδιέφερε για κανέναν άλλο.

Ο Δάρφο ρώτησε τον θεραπευτή, που, έχοντας επιδέσει το τραύμα του Νασμάρο, σηκωνόταν όρθιος: «Χρειάζομαι λίγο αντισηπτικό, για να περιποιηθώ ένα τραύμα από βέλος. Θα είχες την καλοσύνη να μου δώσεις;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εκτός αν ήθελες να έρθω ο ίδιος–»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα· μπορούμε να φροντίσουμε κι εμείς το σύντροφό μας. Μονάχα λίγο αντισηπτικό χρειάζομαι.»

«Ποιος είναι τραυματισμένος;» ρώτησε ο Βισκάλο τον Δάρφο.

«Ένας συμπολεμιστής, κύριε Άρντλεθ,» απάντησε μόνο ο μισθοφόρος, και, παίρνοντας το ύφασμα που ο θεραπευτής τού έβρεξε με αντισηπτικό, απομακρύνθηκε.

«Δεν είναι απίστευτα ενοχλητικός άνθρωπος, ορισμένες φορές;» είπε ο Βισκάλο στον Νολράκο.

Ο Πτεράργυρος ένευσε. «Ορισμένες φορές.»

«Πώς είναι το δικό σου τραύμα;»

«Θα επιβιώσω, πιστεύω. Αν συμφωνεί κι ο θεραπευτής…» Στράφηκε στον άντρα της φρουράς.

«Το δίχως άλλο θα επιβιώσετε, κύριε Πτεράργυρε,» είπε εκείνος. «Καθίστε, όμως, παρακαλώ. Τώρα, ήρθε η σειρά σας.»

Ο Νολράκο υπάκουσε, καθίζοντας σε μια πέτρινη πεζούλα.

Ο Βισκάλο απομακρύνθηκε, αναμφίβολα αναζητώντας τους ανθρώπους του μέσα στο χαλασμό, για να δει ποιοι είχαν σκοτωθεί, ποιοι είχαν τραυματιστεί, και ποιοι είχαν επιζήσει αλώβητοι.

Επίσης, ο Νολράκο παρατήρησε πως κι ο Σάμκρο Περίδετος είχε φύγει, σιωπηλά, δίχως να τον πάρει είδηση κανείς. *Ως συνήθως, προτιμά να μένει μόνος…*

«Πρέπει να έρθεις μαζί μου, Ναράμια,» είπε ο Λανκόρο, κοιτάζοντας την τυχοδιώκτρια, που ήταν γονατισμένη δίπλα στον Μαράνκο, έχοντας μόλις βγάλει το βέλος απ’την πλάτη του.

«Δε βλέπεις ότι είμαι… απασχολημένη;» αποκρίθηκε εκείνη, υψώνοντας τα αιματοβαμμένα της χέρια.

«Θα περιποιηθεί κάποιος άλλος το τραύμα του–»

«Με συγχωρείτε, κύριε Λανκόρο,» είπε ο Δάρφο, προσπερνώντας τον πράκτορα του Συμβουλίου, για να γονατίσει κι εκείνος πλάι στον Μαράνκο και να πλύνει την πληγή του με το αντισηπτικό.

«Εντάξει,» μούγκρισε ο σημαδεμένος μισθοφόρος. «Εντάξει είμαι, τώρα.» Ήταν προφανές ότι δεν του άρεσε καθόλου να τον

περιποιούνται. «Δώστε μου κάτι να χρησιμοποιώ σα ραβδί, μέχρι να συνέλθω, και θα περπατήσω.»

«Ναράμια,» επέμεινε ο Λανκόρο. «Ο φίλος σας μου φαίνεται μια χαρά.»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε, μοιάζοντας εξοργισμένη μαζί του.

Ενώ θα έπρεπε να είναι ευγνώμων, η ελεεινή σκύλα, σκέφτηκε η Θήρνα, που στεκόταν πλάι στον πράκτορα του Συμβουλίου. *Αν ο Λανκόρο δεν είχε συμφωνήσει με το παράλογο αίτημά της, θα σάπιζε τώρα σ'ένα κελί, όπως της αρμόζει!*

«Δε μπορώ να σ'αφήσω εδώ,» είπε ο Λανκόρο στη Ναράμια. «Μην ξεχνάς τη θέση σου. Εξακολουθείς να είσαι δούλα μου, ώσπου αυτή η υπόθεση να λάβει τέλος. Και *δεν* έχει λάβει τέλος ακόμα. Σήκω πάνω.»

Η Ναράμια ορθώθηκε, δίχως να μιλήσει και σκουπίζοντας τα χέρια της πάνω στο γιλέκο της. Το βλέμμα της συνέχιζε να είναι οργισμένο.

«Θα πάμε ν'ανακρίνουμε τους αιχμαλώτους,» της είπε ο Λανκόρο. «Αν δεν θέλεις να έρθεις μαζί μας, μπορείς να πας στο σπίτι μου.»

«Θα το προτιμούσα,» αποκρίθηκε εκείνη, στραβώνοντας το στόμα. «Δε νομίζω να έχω θέση σε καμία ανάκριση, εκτός αν πρόκειται για την ανάκριση της Λαντίρα.»

«Ωραία. Αλλά να *πας* στο σπίτι μου,» τόνισε ο Λανκόρο.

Η Ναράμια δε μίλησε.

Ο Λανκόρο στράφηκε στον Χανμάρο. «Κύριε Πτεράργυρε,» του είπε, «παραδώστε τη Ζαμέρα στους φρουρούς.» Είχαν μαζευτεί αρκετοί άνθρωποι της φρουράς γύρω τους. Δύο απ'αυτούς είχαν πάρει στα χέρια των Τάρναελ, ενώ ορισμένοι άλλοι κρατούσαν όσους από τους τραυματισμένους φονιάδες είχαν καταφέρει να συλλάβουν. Ο Άνκορβαλ στεκόταν ανάμεσά τους, «υπό προσωρινή κράτηση», όπως είχε πει ο Λανκόρο, αφού κι αυτός ήταν ένα από τα άτομα που έπρεπε να ανακριθούν. Ο μισθοφόρος του Υπόκαρδου δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση σε τούτο· το είχε δεχτεί ήρεμα, πράγμα που είχε κάνει τη Θήρνα να ξανασκεφτεί πως ίσως να επρόκειτο για Αστυνόμο. Ασφαλώς, θα μπορούσε να κάνει και μεγάλο λάθος. Με την Αστυνομία, ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις.

Ο Χανμάρο παρέδωσε τη Ζαμέρα σ'έναν φρουρό, καθώς ο Σάμκρο ζύγωνε για να σταθεί πλάι του.

«Θείε,» είπε εκείνος. «Σε είχα χάσει για λίγο.»

«Εδώ γύρω ήμουν. Ήρθα να σε πάρω, για να επιστρέψουμε. Νομίζω πως η δουλειά μας σε τούτο το μέρος τελείωσε.»

«Ποιος είστε, κύριε;» ρώτησε ο Λανκόρο.

«Σάμκρο Περίδετος.»

«Θα μπορούσα να μάθω πώς γνωρίζατε για τη σημερινή συνάντηση στο *Δέντρο*;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάμκρο. «Καλό σας βράδυ.» Έκανε να στραφεί και να φύγει.

«Δεν καταλάβατε, κύριε!» μούγκρισε ο Λανκόρο, εκνευρισμένος από όλους αυτούς τους μη-συνεργάσιμους ανθρώπους, καθώς και από τον πόνο που του προκαλούσαν τα εγκαύματα επάνω του. «Είμαι διοικητής της φρουράς, και *απαιτώ* να μου απαντήσετε!»

Ο Σάμκρο στάθηκε, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο του. «Τι σημαίνει αυτό; Ότι βρίσκομαι υπό κράτηση; Προς τον λάθος εγκληματία έχετε στρέψει το βλέμμα σας, κύριε.»

«Μισό λεπτό!» παρενέβη ο Χανμάρο, προτού ετούτη η συζήτηση εξελιχτεί σε τσακωμό. «Δεν πρόκειται και για κανένα μεγάλο μυστήριο. Θήρνα,» κοίταξε την αδελφή του, «θα σου πω εγώ, μετά, πώς πληροφορηθήκαμε για τη συνάντηση εδώ. Κι αν πιστεύεις ότι *πρέπει* να το μάθει κι ο κύριος Λανκόρο, τότε του το λες. Σύμφωνοι;»

Η Θήρνα ένευσε. «Εγώ συμφωνώ.»

Ο Λανκόρο αναστέναξε. «Καλώς,» είπε. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Ο Σάμκρο και ο Χανμάρο έφυγαν, βαδίζοντας ο ένας πλάι στον άλλο μέσα στον κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο.

Ο Λανκόρο ρώτησε τη Θήρνα: «Θα έρθεις μαζί μου, για την ανάκριση;»

Εκείνη κατένευσε. «Ναι, εκτός αν υπάρχει πρόβλημα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα.» Και προς τους ανθρώπους της φρουράς: «Μεταφέρετε τους κρατούμενους στα φυλάκια της Χρυσής Γέφυρας. Δε θ'αργήσω να έρθω.»

Εκείνοι άρχισαν ν'απομακρύνονται, μαζί με τον Τάρναελ, τη Ζαμέρα, τον Άνκορβαλ, και κάποιους από τους πληρωμένους φονιάδες.

«Υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε εδώ;» ρώτησε η Θήρνα τον Λανκόρο.

«Υπέθεσα ότι θα ήθελες να πεις στον πατέρα σου πού πηγαίνεις,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι επιπλέον, εγώ σκοπεύω να ρίξω μια ματιά στο εσωτερικό του πανδοχείου.» Έστρεψε το βλέμμα του στο *Δέντρο*, όπου η φωτιά είχε σβήσει, χάρη στην άμεση επέμβαση της φρουράς και στην προθυμία των Σερανβέλιων κατοίκων, αλλά και των ταξιδιωτών, να βοηθήσουν στην κατάσβεση. «Ίσως να υπάρχουν χρήσιμα στοιχεία εκεί μέσα. Ειδικά στο δωμάτιο αυτού του Τάρναελ.»

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Διάμεσο

Καθώς άπαντες –εξαιρουμένων των πλέον ανιστόρητων!– γιγνώσκουν, η θρησκεία της Φλογός εδημιουργήθη κατά την περίοδον της κυριαρχίας του Άρχοντος Λαργκόθο (του σήμερον αποκαλουμένου «Τυράννου») και, αρχικώς, εχρησιμοποιήθη ως τρανόν όπλον και φόβητρον δια την κατάκτησιν και την υποταγήν των αντιπάλων αυτού. Εικάζεται, δε, ότι οι ιερείς της Φλογός δεν ήσαν παρά μία συντεχνία «μάγων», τότε, παρόμοιοι των διαφόρων μυστικιστών αμφιβόλου προελεύσεως οι οποίοι περιφέρονται εις τας περιβάλλουσας την Σερανβέλ περιοχάς. Τούτο, ωστόσο, οι ίδιοι το αρνούνται, και η ιστορική αλήθεια σπανίως διαυγής είναι!

Αναμφιβόλως, όμως, ο ρόλος των ιερέων της Φλογός έχει μεταβληθεί πολλάκις κατά την πάροδον των αιώνων. Κυριαρχούντος του Άρχοντος Λαργκόθο, ήσαν τοποτηρηταί, πολέμαρχοι, και, γενικώς, σύμβολα εξουσίας. Πεσόντος του Άρχοντος Λαργκόθο, εγένοντο προστάται και φύλακες της Πόλεως των Ανοιγμάτων, επιθυμούντες πρωτίστως και μέσω πάσης οδού και μεθόδου να προφυλάξουν ταύτην. Όταν η Σερανβέλ έπαψεν να ευρίσκεται υπό την απειλήν αμέσων κινδύνων, οι ιερείς της Φλογός μετετράπησαν εις τον κλειστόν κύκλον τον οποίον ορώμεν σήμερον, έχοντες, συγχρόνως, τον ρόλο φυλάκων της πόλεως, θρησκευτικών οδηγών, αλλά και κεκρυμένης εξουσίας.

Όσον αφορά τας δυνάμεις των, ούτος ο σεμνός ιστορικός δεν θα αποτολμήσει να ισχυρισθεί ότι γιγνώσκει το παραμικρόν, κρίνων ότι ευρίσκονται πέραν των γνώσεων και της κατανοήσεώς του.

—*Του Παρελθόντος τα Λησμονημένα,* του Φαρλάνο Νάσρελεθ, της Σερανβέλ

Με τους Σερανβέλιους ιερείς της Φλόγας, οι μάγοι της Έντναργκ ουδέποτε είχαν καλές σχέσεις, φίλτατε αναγνώστη. Πρόκειται, βλέπεις, για δύο ομάδες πολύ ιδιαίτερων μυστικιστών, οι οποίες αδυνατούν η μία να ανεχτεί την παρουσία της άλλης. Ίσως αυτή η αντιπάθεια να προέρχεται από την, κατ'ουσίαν, ομοιότητά τους. Ασφαλώς, οι ίδιοι δε θα παραδεχτούν ποτέ ότι μοιάζουν: οι ιερείς ισχυρίζονται πως αντλούν τις υπερφυσικές τους δυνάμεις από την προσευχή τους στους τρεις Θεούς της Φλόγας που λατρεύονται στη Σερανβέλ· οι μάγοι ισχυρίζονται πως αντλούν τις δικές τους υπερφυσικές δυνάμεις από τους κρυστάλλους που εξορύσσουν από τα βουνά κοντά στην πόλη τους. Τα αποτελέσματα των δυνάμεών τους, όμως, όπως μας λένε πολλοί μάρτυρες, φίλτατε αναγνώστη, δεν έχουν μεγάλες διαφορές αναμεταξύ τους. Όσοι έχουν δεχτεί επίθεση από ιερείς της Φλόγας ή μάγους της Έντναργκ περιγράφουν ότι αισθάνθηκαν περίπου τα ίδια πράγματα: ένιωσαν σαν κάτι να προσπαθούσε να διαλύσει το μυαλό και την ίδια τους την ύπαρξη.

Είναι φυσικό, θα μπορούσε να πει κανείς, δύο τέτοιες ομάδες ανθρώπων, όπως οι ιερείς και οι μάγοι, να βρίσκονται σε συνεχή αντιπαλότητα. Μοιάζουν με δύο πανίσχυρα αρσενικά θηρία (κι ας με συγχωρέσουν οι ίδιοι, αν δεν αρέσκονται σε τούτη την παρομοίωση· ένας απλός ταξιδευτής και φιλόσοφος είμαι, μονάχα!) που μόνο το ένα από αυτά μπορεί να κυριαρχήσει μέσα σε μια περιοχή ακτίνας μερικών χιλιομέτρων, και δε δέχεται την παρουσία του άλλου. Πρέπει ή να το εξοντώσει ή να το διώξει.

Το αποτέλεσμα τούτης της γενικότερης αντιπαλότητας είναι οι πόλεις Σερανβέλ και Έντναργκ να μην έχουν και τις καλύτερες δυνατές σχέσεις. Δεν έχει ακουστεί ποτέ να έχουν βρεθεί σε ανοιχτό πόλεμο, όμως ο πόλεμος μπορεί να πάρει διάφορες μορφές, φίλτατε αναγνώστη, και πόσο μάλλον όταν μυστικιστές με υπερφυσικές δυνάμεις εμπλέκονται σε διαμάχη.

Το βέβαιο –και η συμβουλή μου– είναι το εξής: Όταν οι ιερείς της Φλόγας και οι μάγοι της Έντναργκ μάχονται, είτε φανερά είτε –όπως συνήθως– κρυφά, το καλύτερο που έχει να κάνει ένας απλός

ταξιδιώτης –ή, ίσως, και ο καθένας!– είναι να απομακρυνθεί όσο το δυνατόν περισσότερο από το πεδίο της σύγκρουσής τους· κι αν αυτό αποδειχτεί ανέφικτο, να κρυφτεί, να μην προκαλεί, και να περιμένει η θύελλα να κοπάσει.

—*Ο Μεγάλος Ταξιδιωτικός Οδηγός του Νάραλβερ*, γραμμένος από τον ίδιο: φιλόσοφο, μελετητή, και ταξιδευτή, από το Βασίλειο Ίνγκινθραγκ

Στιγμές από το Παρελθόν . . .

Στην Έντναργκ, θεωρείται ευτύχημα να έχεις για συγγενή σου έναν από τους Νάθ'ρεβεχ, ευλογία και χάρισμα του Υπερόντος. Προσωπικά, όμως, δε συμφωνώ. Δεν είναι *πάντοτε* ευτύχημα, καθώς ορισμένες φορές προτιμάς να μη σε μπλέκουν εκεί όπου αισθάνεσαι πως δεν ανήκεις. Και οι μέθοδοι κι οι βλέψεις των Νάθ'ρεβεχ –ή, όπως τους ξέρει ο περισσότερος κόσμος, των μάγων της Έντναργκ– μου προκαλούν, συχνά, τρόμο ή και αηδία.

Ονομάζομαι Άνκορβαλ ζ'Έντφριχ, και έχω την τύχη –ή την ατυχία, ίσως– να κατάγομαι από τον αριστοκρατικό Οίκο των Έντφριχ, μια από τις παλιότερες οικογένειες της Έντναργκ. Από τους συγγενείς μου έχουν γεννηθεί, συνολικά, τέσσερις Νάθ'ρεβεχ σ'όλη την ιστορία της πόλης. Κι αυτός δεν είναι καθόλου, μα καθόλου, μικρός αριθμός. Οι Έντφριχ θεωρούνται ευλογημένοι από το Υπερόν, και οι άλλοι αριστοκράτες τούς σέβονται.

Στη γενιά μου, ωστόσο, είχαμε μόνο έναν Νάθ'ρεβεχ από την οικογένειά μου. Ή, μάλλον, δε θα έπρεπε να πω *μόνο*, γιατί, ακόμα κι αυτός ο ένας, θεωρείται υπερβολικά σημαντικός. Η ξαδέλφη μου, Ζακάκλυ, ήταν η χαρισματική, και από την εφηβεία της εγκλείστηκε στο Απόρθητο, για να μαθητεύσει κοντά στους δασκάλους εκεί και να μάθει τα μυστικά της μαγείας και τη χρήση των κρυστάλλων. Ήταν μόλις δύο χρόνια μεγαλύτερή μου, αλλά, όταν την ξαναείδα, η διαφορά αυτή έμοιαζε, με κάποιο ανεξήγητο τρόπο, να έχει μεγαλώσει. Ύστερα από τρεις μήνες –κατά τους οποίους δε βγήκε καθόλου από το Απόρθητο–, δεν ήταν, πλέον, το κοριτσάκι που θυμόμουν. Είχε αλλάξει, μέσα σε τόσο λίγο καιρό. Και, φυσικά, συνέχισε τη μαθητεία της για αρκετά χρόνια ακόμα, κατά τα οποία της επιτρεπόταν, ολοένα και συχνότερα, να βγαίνει από το Απόρθητο και να επισκέπτεται την οικογένειά της. Ωστόσο, η επαφή μου μαζί της λιγόστευε καθώς ο καιρός περνούσε, παρότι

παλιά ήμασταν πολύ κοντά οι δυο μας. Τώρα, υπήρχαν περιπτώσεις που ερχόταν από το Απόρθητο χωρίς εγώ να το μάθω καν. Ίσως και να μην *ήθελα* να το μάθω κιόλας· ίσως να μην ήθελα να αντικρίσω αυτό στο οποίο η ξαδέλφη μου μετατρεπόταν…

Το Υπερόν, όμως, φαίνεται πως είχε άλλα σχέδια.

Όταν η Ζακάκλυ τελείωσε τη μαθητεία της στο Απόρθητο και μπορούσε, πλέον, να θεωρηθεί επίσημα Νάθ'ρεβεχ, στάλθηκε –από τους υπόλοιπους μάγους της Έντναργκ, αναμφίβολα, οι οποίοι δεν υπακούουν σε καμία άλλη εξουσία παρά μόνο στη δική τους– σε μια αποστολή στην Όσραγκ, και εμένα μού ζητήθηκε να τη συνοδέψω.

«Θα είναι ευκαιρία να δοκιμάσεις τις ικανότητές σου,» μου είπε ο πατέρας μου.

«Σε τι θα χρειαστούν οι ικανότητές μου;» απόρησα, γιατί οι μόνες ικανότητες που είχα σχετίζονταν με τη στρατηγική και τη μάχη σώμα με σώμα. «Τι είδους αποστολή είναι αυτή;»

«Δε μας έχουν εξηγήσει· είναι, όμως, μεγάλη τιμή που μία Νάθ'ρεβεχ σε καλεί να τη συνοδεύσεις. Δεν πρέπει να αρνηθείς. Ειδικά αν σκεφτείς την ιστορία του οίκου μας.»

Ανέκαθεν, δε μου άρεσε όταν το άκουγα αυτό από τα χείλη των συγγενών μου. *Η ιστορία του οίκου μας*, σαν να σου μιλούσαν για κάτι πολύ σπουδαίο. Και δεν αμφισβητώ πως, όντως, είναι πολύ σπάνιο –και, πιθανώς, σημαντικό– να έχει δώσει κανείς τέσσερις Νάθ'ρεβεχ, συνολικά, στην πόλη· όμως είχα την αίσθηση πως οι συγγενείς μου προσκολλούνταν αφόρητα στο παρελθόν, ενώ θα έπρεπε να κοιτάζουν πολύ περισσότερο το μέλλον.

Όπως και να ήταν, πράγματι, δεν μπορούσα να αρνηθώ την πρόσκληση της Ζακάκλυ. Κι επιπλέον, ήθελα να δω πώς είχε γίνει η ξαδέλφη μου, ύστερα από τόσο καιρό που είχα να τη συναντήσω. Έτσι, εκείνη την ημέρα ετοιμάστηκα για το ταξίδι και την επομένη βγήκα από την οικία μας και έβαλα το άλογό μου, τον Ουρανό, να τροχάσει προς τη βόρεια πύλη, έξω από την οποία το μήνυμα των Νάθ'ρεβεχ έλεγε ότι η Ναθ Ζακάκλυ (όχι *Ζακάκλυ*, πια, αλλά *Ναθ Ζακάκλυ*· θα έπρεπε να το θυμάμαι αυτό, όταν θα της απευθυνόμουν) θα με περίμενε, μαζί με τους υπόλοιπους.

Οι υπόλοιποι, όπως αποδείχτηκε, ήταν άλλοι πέντε: δύο υπηρέτες και τρεις φρουροί, οι πρώτοι καθισμένοι σ'ένα μικρό σκεπαστό κάρο –όπου, σίγουρα, βρίσκονταν τα πράγματα της ξαδέλφης μου– και οι δεύτεροι έφιπποι. Η ίδια η Ζακάκλυ καθόταν στη σέλα ενός ψηλού, μαύρου αλόγου. Το πρωινό ήταν κρύο και οι δρόμοι ακόμα σκεπασμένοι με το λευκό στρώμα του χιονιού που είχε πέσει τη νύχτα. Ένας ψυχρός αγέρας φυσούσε από τα βόρεια, κάνοντας τα μακριά, ξανθά μαλλιά της ξαδέλφης μου να ανεμίζουν, τονίζοντας την εξίσου ψυχρή ομορφιά της. Ήταν τυλιγμένη σε μια γκρίζα κάπα, με γούνα γύρω απ'το λαιμό. Οι μαύρες της μπότες άστραφταν, καλογυαλισμένες.

«Καλημέρα, ξαδέλφη!» χαιρέτησα, πλησιάζοντας επάνω στο άλογό μου.

Οι υπηρέτες και οι φρουροί στράφηκαν να με κοιτάξουν, με έκπληκτα μάτια, σαν να είχα βρίσει ή κάνει κάτι εξίσου άσχημο.

«Καλημέρα, ξάδελφε Άνκορβαλ,» αποκρίθηκε η Ζακάκλυ, ανέκφραστα· το πρόσωπό της ήταν αλύγιστο, τα χείλη της κινούνταν διαδικαστικά. «Οφείλεις, όμως, να μου απευθύνεσαι ως *Ναθ Ζακάκλυ* από εδώ και στο εξής, σε περίπτωση που δεν το γνωρίζεις.»

Ναι, είχε δίκιο, φυσικά. Δεν μπορούσες να χαιρετάς μια μάγισσα της Έντναργκ αποκαλώντας την *ξαδέλφη*, μπροστά σε υπηρέτες και φρουρούς. Ωστόσο, ο τρόπος που μου αποκρίθηκε πάγωσε την καρδιά μου περισσότερο απ'ό,τι εκείνο το παγερό πρωινό είχε παγώσει το σώμα μου.

«Ασφαλώς, Ναθ Ζακάκλυ,» είπα. «Έκανα λάθος.»

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε, λοιπόν,» είπε εκείνη, δίχως να φανεί τίποτα στο πρόσωπό της: ούτε κάποια ικανοποίηση, που είχα αναγνωρίσει το λάθος μου, ούτε κάποιο ζεστό χαμόγελο, που είχα την καλοσύνη να διορθώσω τον εαυτό μου αμέσως μετά την παρατήρησή της. *Ζεστό* χαμόγελο; σκέφτηκα, μετά. Ήμουν τρελός; Ετούτη δεν ήταν η Ζακάκλυ η ξαδέλφη που ήξερα από παλιά. Ετούτη ήταν η Ναθ Ζακάκλυ, μία από τις μάγισσες της Έντναργκ η οποία τύχαινε να είναι και συγγενής μου.

Έτσι, το ταξίδι μας ξεκίνησε, και αφήσαμε πίσω μας τη μεγάλη πόλη της Έντναργκ, κατευθυνόμενοι βόρεια επάνω στη χιονισμένη

δημοσιά. Οι ανάσες των αλόγων μας κάπνιζαν από το κρύο, και οι δικές μας επίσης. Στα κεφάλια μας είχαμε σηκωμένες τις κουκούλες, για να προστατεύουμε τ'αφτιά μας από τον παγερό αέρα και το χιονόνερο που έπεφτε συχνά-πυκνά. Γύρω μας, στα περίχωρα της Έντναργκ, απλωνόταν η γαλήνη του βαθύ χειμώνα, όπου οι ήχοι μπορούν να ταξιδέψουν σε μεγάλες αποστάσεις και όπου η απομόνωση μοιάζει απόλυτη. Υπήρχαν στιγμές που θα μπορούσαμε, εύκολα, να πιστέψουμε ότι είμαστε οι μοναδικοί άνθρωποι που έχουν απομείνει στον κόσμο. Μονάχα ο καπνός καμινάδων, που βλέπαμε από μακριά, έσπαγε αυτή την ψευδαίσθηση· ο καπνός καμινάδων και ορισμένες φωτιές, κάπου-κάπου, επάνω σε οχυρά και φυλάκια, τα οποία φρουρούσαν τα εδάφη της Έντναργκ.

Μετά από δύο ημέρες, και ύστερα από μια χιονοθύελλα που ξεκίνησε απόγευμα και τελείωσε χαράματα, φτάσαμε στο Μεγάλο Σταυροδρόμι, καθώς σουρούπωνε η τρίτη ημέρα του ταξιδιού μας. Εδώ, η δημοσιά χωρίζεται στα τέσσερα: ο νότιος δρόμος –ο δρόμος από τον οποίο ήρθαμε– πάει προς την Έντναργκ· ο βόρειος δρόμος πάει προς τη Σιέρν· ο βορειανατολικός, προς την Κόργκοχ και τις Χαμηλές Πεδιάδες· και ο βορειοδυτικός, προς την Όσραγκ, η οποία ήταν και ο προορισμός μας.

Στη μέση του Μεγάλου Σταυροδρομιού βρίσκεται από αμνημονεύτων χρόνων μια πανύψηλη, πέτρινη αψίδα, που το κάθε της σκέλος είναι λαξεμένο σαν γιγάντιο πτηνό, το οποίο μοιάζει με αετός μα δεν είναι. Υπάρχουν μύθοι και θρύλοι γι'αυτή την αψίδα. Έχω ακούσει να λένε πως, κάποιες νύχτες, αν περάσεις από κάτω της, μπορείς να οδηγηθείς σε κρυφούς κόσμους· όλα εξαρτώνται από τις θέσεις των φεγγαριών στον ουρανό.

Καθώς καταυλιζόμασταν για το βράδυ, θυμήθηκα αυτούς τους θρύλους και, ζυγώνοντας την ξαδέλφη μου, η οποία καθόταν μόνη δίπλα στη φωτιά της, τη ρώτησα αν αλήθευαν.

Η Ναθ Ζακάκλυ χαμογέλασε, αχνά: και τούτο ήταν το πρώτο χαμόγελο που είχα δει στο πρόσωπό της, από τότε που φύγαμε από την Έντναργκ. «Όχι,» μου απάντησε, «δεν αληθεύουν. Ή, τουλάχιστον, έτσι ξέρω.»

«Τι εννοείς;»

Έστρεψε το καθαρό –και παγερό– γκρίζο βλέμμα της επάνω μου, γιατί πριν δε με κοίταζε καθώς μιλούσε· κοίταζε κάπου πέρα, προς το Νότο. «Υπάρχουν δυνάμεις στον κόσμο, Άνκορβαλ, τις οποίες αδυνατούμε να κατανοήσουμε.»

«Ακόμα κι οι Νάθ'ρεβεχ αδυνατούν να τις κατανοήσουν;» Τώρα, δεν βρίσκονταν κοντά οι υπηρέτες και οι φρουροί, για να μας ακούσουν, έτσι δεν πίστευα ότι τα λόγια μου θα της έμοιαζαν προσβλητικά.

Και είχα δίκιο. Μου απάντησε: «Οι κρύσταλλοι δε μας κάνουν παντογνώστες…» Έβγαλε το ένα της γάντι και κοίταξε τον κρύσταλλο ο οποίος γυάλιζε επάνω στο χρυσό δαχτυλίδι που φορούσε στον μέσο του δεξιού της χεριού.

«Και τι κάνουν; Έχουν μονάχα φυλακισμένη δύναμη μέσα τους; Δύναμη που μπορείτε να αντλήσετε;»

Την ξαναείδα να χαμογελά εκείνο το βράδυ, και, καθώς το φως από τις φλόγες χτυπούσε το πρόσωπό της, θα μπορούσα να πω ότι το χαμόγελό της ήταν ζεστό, αν και γνώριζα πως δεν επρόκειτο παρά για μια ψευδαίσθηση· γιατί το συγκεκριμένο χαμόγελο ήταν, στην πραγματικότητα, ειρωνικό.

«Δύναμη που μπορούμε να *αντλήσουμε*;» έκανε, μοιάζοντας στα πρόθυρα να γελάσει. «Άνκορβαλ, μάλλον, δεν πρέπει ν'ακούς ό,τι σου λέει ο καθένας.»

Συνοφρυώθηκα, θέλοντας ξαφνικά να μάθω. «Τι είναι, τότε; Τι είναι οι κρύσταλλοι, αν δεν κρύβουν δύναμη εντός τους;»

«Εστίες.»

«Εστίες;» Δεν καταλάβαινα.

«Ο Αόρατος Κόσμος,» μου εξήγησε η Ναθ Ζακάκλυ, «είναι θρυμματισμένος, Άνκορβαλ. Αποτελείται από *θραύσματα*, τα οποία περιφέρονται άβουλα, σα νάχουν χάσει τον προσανατολισμό που κάποτε διέθεταν. Μπορείς να το κατανοήσεις αυτό;»

Ένευσα, αργά. «Νομίζω…» μουρμούρισα.

«Δεν μπορείς,» με διαβεβαίωσε η Ζακάκλυ. «Είναι σαν να προσπαθώ να εξηγήσω σε έναν εκ γενετής τυφλό πώς είναι το πράσινο, το κίτρινο, ή το κόκκινο χρώμα. Όπως και νάχει, οι κρύσταλλοι λειτουργούν ως εστίες για τα θραύσματα του Αόρατου Κόσμου. Τα *συγκεντρώνουν*, όπως ένας φακός μπορεί να

συγκεντρώσει τις ακτίνες των ήλιων, προκειμένου να κάψεις ένα ξερό φύλλο.»

«Ναι, αυτό το καταλαβαίνω,» της είπα, κοιτάζοντας με περιέργεια τον κρύσταλλο επάνω στο δαχτυλίδι της. Μετά, ρώτησα: «Τα θραύσματα είναι μέρη του Υπερόντος;»

Η Ζακάκλυ φόρεσε, πάλι, το γάντι της, και κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Το Υπερόν είναι περισσότερο μια υπόθεση, Άνκορβαλ, παρά οτιδήποτε άλλο. Μια υπόθεση ότι υπάρχει κάτι… κάτι παντού γύρω μας…» κοίταξε τριγύρω, σαν να ήθελε να δώσει έμφαση στα λόγια της, «το οποίο συγκροτεί και επιτηρεί τον κόσμο. Μια ιδέα που μας καθησυχάζει ότι δεν είμαστε μόνοι. Μια ανόητη ιδέα, ίσως…

»Αλλά είναι αργά, πλέον. Καλύτερα να ξεκουραστούμε. Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας.»

Και, πράγματι, είχαμε.

Άλλες δώδεκα ημέρες ταξίδι, μέσα στο κρύο, τον αέρα, τους χιονισμένους δρόμους, και τη σποραδική χιονοθύελλα. Περιττό να αναφέρω πως η διαδρομή μας δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Και, συνεχώς, αναρωτιόμουν τι να ήταν αυτή η αποστολή της Ζακάκλυ, ώστε οι Νάθ'ρεβεχ να απαιτούν από εκείνη να πάει στην Όσραγκ μέσα σ'αυτό τον ψόφο. Δεν τη ρώτησα, ωστόσο, γιατί ήξερα πως, αν εκείνη ήθελε να μου πει, θα μου έλεγε· αν *δεν* ήθελε να μου πει, έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να έπαιρνα καμία απάντηση.

Όταν φτάσαμε, μετά κόπων και βασάνων, στην Όσραγκ, ήμασταν ταλαιπωρημένοι και καταπονημένοι, και ήλπιζα η φιλοξενία που θα βρίσκαμε να ήταν, τουλάχιστον, καλή. Η πόλη, εξάλλου, ήταν προτεκτοράτο της Έντναργκ, και όφειλε να φέρεται με σεβασμό στους Νάθ'ρεβεχ και τους ακόλουθούς τους. Πρώτη φορά ερχόμουν σε τούτο το μέρος, μα το γνώριζα από τα πολιτικά και στρατιωτικά μου αναγνώσματα.

Ο Τοποτηρητής της Όσραγκ μάς υποδέχτηκε στο ανάκτορό του, δίπλα στη θάλασσα: ένα οικοδόμημα με απίστευτα χοντρούς τοίχους, επάνω στους οποίους υπήρχαν λαξεύματα ξεχασμένων θαλάσσιων θεοτήτων και τεράτων. Αναρωτήθηκα πόσο παλιό να ήταν το ανάκτορο. Τόσο παλιό όσο και η αψίδα στο Μεγάλο Σταυροδρόμι, ίσως;

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ο Τοποτηρητής ήταν ένας μεσήλικας άντρας, γεννημένος στην Όσραγκ. Είχε πλούσια μαύρα μαλλιά, με μια μικρή καράφλα στην κορυφή του κεφαλιού, και φουντωτά γένια. Τα μάτια του ήταν καταγάλανα και αρχοντικά. Μπορεί να ήταν υποταγμένος στην εξουσία της Έντναργκ, αναγνωρίζοντας τη δύναμή της και τα οφέλη που είχε να του προσφέρει, μα δεν ήταν δούλος κανενός.

Μας καλωσόρισε όπως οφείλει ένας τοποτηρητής να καλωσορίσει μια Νάθ'ρεβεχ και τη συνοδεία της, και υπηρέτες μάς οδήγησαν στον ξενώνα του ανακτόρου, για να αναπαυθούμε. «Το ανάκτορό μου,» μας είπε ο Τοποτηρητής Αλφάρντ, «είναι και δικό σας ανάκτορο. Αισθανθείτε σαν στο σπίτι σας.» Είχα την αίσθηση, όμως, ότι δεν το εννοούσε με την καρδιά του. Δεν ήταν, πραγματικά, χαρούμενος που μας έβλεπε εδώ· φοβόταν ότι η παρουσία μιας Νάθ'ρεβεχ μπορεί να σήμαινε προβλήματα για εκείνον και την πόλη του.

Η δούλα που βρισκόταν στο δωμάτιό μου μου ετοίμασε ένα ζεστό μπάνιο –το οποίο χρειαζόμουν, ίσως, περισσότερο από καθετί– και μου έφερε φαγητό. Επίσης, με ρώτησε αν θα ήθελα τις υπηρεσίες της για οτιδήποτε άλλο. Της έγνεψα αρνητικά, κάνοντας της συγχρόνως νόημα να φύγει. Έτσι, πλύθηκα και έφαγα, ακούγοντας τη θάλασσα να χτυπά αγριεμένα τους μεγάλους βράχους κάτω από το ανάκτορο. Ο αφρός πεταγόταν μέχρι το τζάμι του παραθύρου μου.

Όταν είχα τελειώσει το φαγητό μου, αποφάσισα πως, αφού η ξαδέλφη μου δε μου έλεγε για ποιο λόγο βρισκόμασταν εδώ, ίσως τελικά να ήταν καλύτερα να τη ρωτήσω· κι αν ήθελε, ας μου μιλούσε! Στο κάτω-κάτω, δε θα έχανα τίποτα. Η ζεστασιά γύρω μου, με είχε, ξαφνικά, κάνει πιο ανυπόμονο και δραστήριο, διαπίστωσα. Το κρύο του δρόμου έμοιαζε να είχε παραλύσει και το νου και το σώμα μου, όλες τις προηγούμενες ημέρες.

Πήγα στο δωμάτιο της Ζακάκλυ και χτύπησα την πόρτα, δύο φορές, απανωτά, με τις φάλαγγες της γροθιάς μου.

«Ποιος είναι;» άκουσα τη φωνή της από μέσα, η οποία ακουγόταν λιγάκι ενοχλημένη.

«Εγώ, Ναθ Ζακάκλυ, ο Άνκορβαλ.» Προτίμησα να την αποκαλέσω όπως όφειλα, γιατί ίσως να μην ήταν μόνη.

Και, όπως αποδείχτηκε, *δεν* ήταν.

Ύστερα από την αναμονή μερικών αναπνοών –όση ώρα θα έκανε, ας πούμε, κανείς να φορέσει τη ρόμπα του και να τη δέσει γύρω απ'τη μέση του–, η πόρτα άνοιξε από μόνη της μπροστά μου, και είδα την ξαδέλφη μου να στέκεται στη μέση του δωματίου, ντυμένη με μια πορφυρή ρόμπα με χρυσό σιρίτι. Τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν, λυτά και ανακατεμένα, στους ώμους της. Παραδίπλα, βρισκόταν γονατισμένος ένας δούλος, ολόγυμνος. Τα μάτια του είχαν γουρλώσει, αντικρίζοντας την πόρτα ν'ανοίγει από μόνη της, ενώ ο κρύσταλλος στο δαχτυλίδι της μάγισσας της Ένταργκ γυάλιζε. Αναμφίβολα, η ξαδέλφη μου έκανε επίδειξη δύναμης στον δούλο (εκτός του ό,τι άλλο μπορεί να έκανε μαζί του, ή, μάλλον, να τον είχε βάλει να κάνει για εκείνη, όπως έδειχνε το πράγμα) και, κατά συνέπεια, σε όποιον άλλο τύχαινε ο δούλος να αναφέρει το περιστατικό. Κάτι τέτοια δεν είναι πράγματα που μένουν κρυφτά· μάλιστα, διογκώνονται, καθώς ταξιδεύουν απ'το ένα στόμα στο άλλο. Έτσι, μπορεί στο τέλος να ακουγόταν ότι η μάγισσα που είχε επισκεφτεί την Όσραγκ άνοιξε την πόρτα με μια ελαφριά πνοή από τα χείλη της.

«Τι θέλεις, Άνκορβαλ;» με ρώτησε η Ναθ Ζακάκλυ, αναψοκοκκινισμένη αλλά χωρίς να έχει χάσει τη συνηθισμένη της ψυχρότητα. «Είναι σημαντικό;»

«Ίσως,» αποκρίθηκα, νιώθοντας λιγάκι αμήχανα και αποφεύγοντας να κοιτάζω τον γυμνό δούλο, ο οποίος, παρ'όλ'αυτά, δεν απέφευγε να κοιτάζει εμένα.

«Τότε, πες μου: τι είναι;»

«Ήρθα να μάθω το λόγο για τον οποίο βρισκόμαστε εδώ. Ακόμα δε μου έχεις εξηγήσει τίποτα.»

Η Ζακάκλυ αναστέναξε. «Αυτό είναι όλο;»

«Ναι–»

«Τότε, πήγαινε, σε παρακαλώ. Είναι βράδυ, και τον λόγο για τον οποίο βρισκόμαστε εδώ θα τον μάθεις αύριο, καλώς εχόντων των πραγμάτων. Κάνε κάτι για να περάσεις την ώρα σου. Δε φρόντισε ο Τοποτηρητής για την… ψυχαγωγία σου;» Αναμφίβολα, αναφερόταν στη δούλα που είχε σταλεί στο δωμάτιό μου.

«Φρόντισε,» αποκρίθηκα, κοφτά, και έφυγα, κλείνοντας την πόρτα πίσω μου.

Επέστρεψα στο δωμάτιό μου, φόρεσα την κάπα μου, και βγήκα από το ανάκτορο, στους βραδινούς δρόμους της Όσραγκ, οι οποίοι ήταν πολύ πιο ήσυχοι από εκείνους της μεγάλης Έντναργκ, μα όχι και σιωπηλοί. Αρκετός κόσμος περνούσε από εδώ, και έμποροι και ταξιδιώτες. Ορισμένοι απ'αυτούς, μάλιστα, έρχονταν από την Αυτοκρατορία των Νήσων, βόρεια, όπου οι αυτοκράτορες και οι συγγενείς τους φοράνε προσωπεία, και δε δείχνουν τα πρόσωπά τους στους κοινούς θνητούς, παρά μονάχα σε ιδιαίτερες περιπτώσεις· κι ως εκ τούτου, κυκλοφορούν πολλές φήμες για το πώς είναι η εμφάνισή τους, καθώς και πολλοί μύθοι για το ποιοι πραγματικά είναι. Εκτός αυτών, ακούγεται ότι χρησιμοποιούν ένα είδος απόκρυφης τεχνολογίας, το οποίο μονάχα οι ίδιοι μπορούν να κατανοήσουν. Ό,τι κι αν είναι, όμως, περιφρουρούν το μυστικό τους καλά, και κανείς δεν ξέρει περισσότερα… εκτός ίσως από τους Νάθ'ρεβεχ. Ναι, αν κάποιος ξέρει, πρέπει να είναι οι μάγοι της Έντναργκ.

Καθώς, πάντως, βάδιζα στους δρόμους της Όσραγκ, σκεφτόμουν πως θα ήθελα να συναντήσω κάποιον άνθρωπο που έχει ταξιδέψει στην Αυτοκρατορία των Νήσων, ώστε να του μιλήσω και να μάθω πώς είναι αυτό το μυστηριώδες μέρος. Έτσι, πήγα σ'ένα πανδοχείο στο λιμάνι, έξω απ'το οποίο ο αέρας βούιζε και η θάλασσα βρυχιόταν.

Κι εκεί ήταν που γνώρισα τον Βάνκαντορ: έναν από τους αριστοκράτες της Όσραγκ και, συγχρόνως, εξερευνητή, ταξιδευτή, φιλόσοφο, και συγγραφέα. Χωρίς να γνωρίζει ότι ήμουν από τη συνοδεία της Νάθ'ρεβεχ που είχε έρθει σήμερα το απόγευμα στο ανάκτορο του Τοποτηρητή, με κέρασε ζεστό κρασί και μου μίλησε για πολλά και διάφορα, όταν κάθισα στο τραπέζι που μοιραζόταν με δύο άλλους φίλους. Όπως αποδείχτηκε από την απολαυστική κουβέντα μας –ήταν πολύ καλός ομιλητής και συζητητής–, είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη, ανάμεσα στα οποία ήταν η Αυτοκρατορία των Νήσων, τα βασίλειο Ίνγκινθραγκ και Φερντίν-Ος, η Έντναργκ, τα επικίνδυνα δάση της Σνεγκ-Μορθ, οι Τρεις Πόλεις, και η μακρινή Σερανβέλ, η Πόλη των Ανοιγμάτων, για την οποία δεν είχα

ακούσει καλά λόγια από κανέναν στην Έντναργκ. Ήταν, έλεγαν, ένα μέρος ηθικά διεφθαρμένο, όπου ο κόσμος πίστευε στην αλλόκοτη θρησκεία των Θεών της Φλόγας· και οι ιερείς της Φλόγας ήταν μια απειλή για την Έντναργκ, ακόμα κι εκεί μακριά που βρίσκονταν, γιατί είχαν δυνάμεις παρόμοιες των Νάθ'ρεβεχ.

Ο Βάνκαντορ, ωστόσο, δεν έμοιαζε να συμμερίζεται την αντιπάθεια των Εντνάργκιων για τη Σερανβέλ και τη θρησκεία της. Μου είπε πως, πηγαίνοντας εκεί, είχε βρει την Πόλη των Ανοιγμάτων ένα μάλλον *ενδιαφέρον* μέρος, γεμάτο ζωή και ανοιχτή διακίνηση εμπορευμάτων απ'όλο τον κόσμο. Τη θρησκεία της Φλόγας, δε, την έκρινε «φιλοσοφημένη». Ακόμα κι αν *δεν* υπάρχουν αυτοί οι Θεοί, μου είπε, τι σημασία έχει; Σημασία έχει τι *πιστεύει* κανείς. Και σ'αυτό δεν μπορούσα να διαφωνήσω, ειδικά καθώς θυμόμουν τα όσα μού είχε πει η Ζακάκλυ για το Υπερόν.

Το Υπερόν είναι περισσότερο μια υπόθεση, Άνκορβαλ, παρά οτιδήποτε άλλο. Μια υπόθεση ότι υπάρχει κάτι… κάτι παντού γύρω μας… το οποίο συγκροτεί και επιτηρεί τον κόσμο. Μια ιδέα που μας καθησυχάζει ότι δεν είμαστε μόνοι. Μια ανόητη ιδέα, ίσως…

Μάλλον, όμως, *δεν* ήταν τελικά μια ανόητη ιδέα. Μάλλον ήταν μια ιδέα που οι άνθρωποι είχαν ανάγκη. Και η θρησκεία της Φλόγας ήταν, απ'ό,τι έλεγε ο Βάνκαντορ, κάτι παρόμοιο. Οι Σερανβέλιοι πίστευαν στη Μεγάλη Φλόγα της Ζωής, που δίνει δύναμη κι αντοχή στον άνθρωπο, κι απομακρύνει το ψύχος του χειμώνα. Γύρω της, η Φλόγα ρίχνει σκιές, κι αυτός είναι ο κόσμος των νεκρών για τους Σερανβέλιους: *οι Σκιές*. Οι τρεις Θεοί της Φλόγας είναι και Άρχοντες της Ζωής και Άρχοντες του Θανάτου.

Του είπα ότι έβρισκα τη θρησκεία αυτή, τουλάχιστον, ισάξια της πίστης των Εντνάργκιων στο Υπερόν.

«Το Υπερόν!» κάγχασε ο Βάνκαντορ, πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί του. Τώρα, είχαμε μείνει μονάχα εγώ κι εκείνος στο τραπέζι· καθώς η νύχτα βάθαινε, οι φίλοι του μας είχαν αποχαιρετήσει και είχαν αποσυρθεί, ο ένας κατόπιν του άλλου. «Το Υπερόν, αν θες τη γνώμη μου, ταξιδιώτη» –νόμιζε ότι ήμουν ένας απλός ταξιδιώτης, μισθοφόρος ίσως–, «είναι μια βλακεία! Δεν είναι θρησκεία. Είναι κάτι γενικό κι αόριστο· κάτι που μπορείς εύκολα να αγνοήσεις. Κάτι το οποίο οι μάγοι της Έντναργκ χρησιμοποιούν για να βάζουν πάνω

απ'τον εαυτό τους και να μην τους κράξει ολόκληρή τους η επικράτεια για την άκρατη αλαζονεία και μεγαλομανία τους.»

Τα λόγια του, οφείλω να ομολογήσω, με πείραξαν τότε· και σκέφτηκα πόσο πολύ περισσότερο θα πείραζαν τη Ζακάκλυ, έτσι και βρισκόταν εδώ: ίσως και να τον είχε κάψει με το βλέμμα της, όπως λεγόταν πως μπορούσαν να κάνουν οι Νάθ'ρεβεχ. «Δε θάπρεπε να μιλάς έτσι,» του είπα. «Η Όσραγκ, εξάλλου, εξακολουθεί να είναι προτεκτοράτο της Έντναργκ.»

«Κακώς,» αποκρίθηκε ο Βάνκαντορ. «Πολύ κακώς, φίλε μου. Η πόλη μας δε χρωστάει τίποτα σ'αυτούς τους ξιπασμένους *μάγους*. Μπορεί να σταθεί και μόνη της. Ή, αν όχι τελείως μόνη, τότε με τη βοήθεια κάποιων άλλων. Πιο καλά να γίνουμε προτεκτοράτο του Έρβισναρντ ή του Ήζριγκραν· πιο καλά ακόμα και να *προσαρτηθούμε* σ'ένα απ'αυτά τα βασίλεια, παρά να είμαστε υποτελείς της Έντναργκ κι όλοι να μας κοιτάζουν με καχυποψία και συγκαλυμμένη εχθρότητα!» Κούνησε το κεφάλι του, τελειώνοντας το λίγο κρασί που απέμενε στην κούπα του. «Τέλος πάντων, ταξιδιώτη. Λίγα, φαίνεται, μπορούμε να κάνουμε εμείς, αν άλλοι δεν τ'αποφασίσουν πρώτα. Και καλύτερα να πηγαίνουμε, τώρα, στα κρεβάτια μας, τι λες κι εσύ;»

Κατένευσα, αμίλητα. Τα λόγια του με είχαν αφήσει άφωνο, ωστόσο δε με είχαν κάνει να τον αντιπαθήσω. Ίσως γιατί κάπου μέσα τους να διέκρινα μια αλήθεια, την οποία δεν άργησα να δω και μόνος μου αργότερα.

Ο Βάνκαντορ χαμογέλασε. «Σ'έχει χτυπήσει το κρασί στο κεφάλι, βλέπω! Το φτιάχνουν δυνατό εδώ πέρα, στην Όσραγκ· ρίχνουν και καρυκεύματα μέσα, που σε καίνε ζωντανό! Από πού είσαι, του λόγου σου;»

Μάλλον, δε θα το εκτιμούσε αν του έλεγα την αλήθεια, σκέφτηκα. Ωστόσο, την είπα. «Από την Έντναργκ.»

Εκείνος με κοίταξε μ'ένα ξαφνιασμένο βλέμμα, γιατί, προφανώς, θα περίμενε να τον είχα διακόψει πιο πριν, όταν μιλούσε εναντίον της πόλης μας.

«Καλή σου νύχτα,» του είπα. Σηκώθηκα από το τραπέζι και βγήκα από το πανδοχείο, μέσα στον παγερό αέρα και το χαλάζι, σηκώνο-

ντας την κουκούλα της κάπας μου στο κεφάλι και τυλίγοντας τον εαυτό μου στο χοντρό ύφασμα.

Καθώς επέστρεφα στο ανάκτορο του Τοποτηρητή, σκέφτηκα πως δεν είχα, τελικά, ρωτήσει τον Βάνκαντορ τίποτα για τα ταξίδια του στην Αυτοκρατορία των Νήσων. Μπορεί να μη συμπαθούσε τους Εντνάργκιους, μα ήταν, αναμφίβολα, καλός αφηγητής και η παρέα του καθόλου άσχημη. Τέλος πάντων, ίσως να μου δινόταν κι άλλη ευκαιρία να του μιλήσω…

Βαδίζοντας επάνω σ'έναν από τους κεντρικούς δρόμους της Όσραγκ, είδα μια φιγούρα να έρχεται προς το μέρος μου. Ένας άντρας, που φορούσε κι αυτός κουκούλα και κάπα· εξάλλου, μόνο ένας τρελός θα έβγαινε ελαφρύτερα ντυμένος μ'ετούτο τον καιρό. Με πλησίασε και εύκολα διέκρινα το πρόσωπό του, καθώς βρισκόμασταν κοντά σε μια απ'τις λάμπες των δρόμων, ανάμεσα στις οποίες υπήρχαν μεγάλα διαστήματα πυκνού σκοταδιού.

Τον αναγνώρισα. Ήταν ένας από τους φρουρούς της ξαδέλφης μου· και, καθώς δεν του είχα μιλήσει καθόλου ώς τώρα, αυτήν θεωρώ, ουσιαστικά, την πρώτη μου συνάντηση με τον Τάρναελ από το Φερντίν-Ος.

«Άρχοντα Άνκορβαλ,» μου είπε, κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι, αλλά έχοντας ένα βλέμμα υπεροπτικό, που έδειχνε να μη με υπολογίζει, παρά την αριστοκρατική μου καταγωγή. «Η Ναθ Ζακάκλυ με πρόσταξε να πάω να σας βρω στο πανδοχείο που ονομάζεται '*Το Ερπετό της Θάλασσας*'. Είπε ότι θα ήσασταν εκεί.»

Έτσι, πράγματι, ονομαζόταν το πανδοχείο όπου είχα συναντήσει τον Βάνκαντορ. *Το Ερπετό της Θάλασσας*. Αλλά πώς ήξερε η ξαδέλφη μου ότι–; Μα τι αναρωτιόμουν; Ήταν Νάθ'ρεβεχ, δεν ήταν; Οι μάγοι της Έντναργκ είχαν τους δικούς τους τρόπους για να τα μαθαίνουν κάτι τέτοια.

«Εκεί ήμουν,» αποκρίθηκα, «και τώρα επιστρέφω στο ανάκτορο.»

«Θα σας συνοδέψω, τότε.» Τα λόγια και το ύφος του έμοιαζαν να υπονοούν ότι ίσως να του είχα πει ψέματα, ότι ίσως να σκόπευα να πάω αλλού, και εκείνος ήθελε να βεβαιωθεί πως θα γύριζα όντως στο ανάκτορο, όπως τον είχε διατάξει η Ζακάκλυ.

Όλα αυτά, βέβαια, ήταν τελείως γελοία να τα διανοείται κανείς. Πού αλλού να πήγαινα; Να κοιμόμουν στο δρόμο; Και ειδικά μέσα σ'αυτό το ψύχος; Φυσικά και θα επέστρεφα στο ανάκτορο.

Έτσι, δεδομένου του παραλογισμού ετούτης της υποψίας, συμπέρανα πως, μάλλον, ήταν η ιδέα μου ότι τα λόγια και το ύφος του Τάρναελ υπονοούσαν κάτι τέτοιο. Τον ακολούθησα ώς το ανάκτορο και πήγαμε στον ξενώνα όπου μας φιλοξενούσε ο Τοποτηρητής. Την ξαδέλφη μου δεν την ξανασυνάντησα εκείνο το βράδυ, και, για να είμαι ειλικρινής, δεν είχα και καμία διάθεση να τη συναντήσω.

Κοιμήθηκα, κάνοντας ταραχώδη ύπνο, από τον αέρα που βούιζε απέξω και το χαλάζι που χτυπούσε στους τοίχους και στα παράθυρα. Το πρωί με ξύπνησαν και με ενημέρωσαν ότι ήταν ώρα να μιλήσουμε, εγώ κι η Ναθ Ζακάκλυ, με τον πρέσβη της Έντναργκ εδώ.

Υπάκουσα, ασφαλώς, και δεν άργησα να βρεθώ σε μια μικρή αίθουσα, μαζί με την ξαδέλφη μου κι έναν μικροκαμωμένο άντρα με έντονα, τρομακτικά μάτια, τα οποία έμοιαζαν με δύο σκοτεινές τρύπες που οδηγούν στην άβυσσο. Το όνομά του ήταν Θανάβριλ, και μας εξήγησε ότι η κατάσταση στην Όσραγκ ήταν, φαινομενικά, καλή, όμως κυκλοφορούσαν και κάποιες… *φήμες*, οι οποίες ίσως ν'αποδεικνύονταν πιο επικίνδυνες απ'ό,τι μπορούσε κανείς να πιστέψει. Υπήρχαν άνθρωποι, εντός της πόλης, που μιλούσαν εναντίον της Έντναργκ, και, μάλιστα, με τρόπο πολύ προκλητικό.

«Αυτός είναι ο κίνδυνος τον οποίο θελήσατε να αναφέρετε στους Νάθ'ρεβεχ;» τον ρώτησε, αυστηρά, η ξαδέλφη μου.

«Αυτός είναι, Ναθ Ζακάκλυ. Και, πιστέψτε με, ίσως να σας μοιάζει επουσιώδες, μα δεν–»

«Δεν είπα αυτό. Πρέπει, ωστόσο, να ρωτήσω τι είδους βοήθεια πιστεύετε ότι χρειάζεστε από τους Νάθ'ρεβεχ; Την αναφορά σας μπορούσατε να μας την είχατε στείλει και γραπτώς.»

«Ασφαλώς και θα μπορούσα. Ζήτησα, όμως, βοήθεια διότι υπάρχει συγκεκριμένος λόγος, Ναθ Ζακάκλυ,» είπε, ήπια, ο Πρέσβης Θανάβριλ, δίχως να δείχνει να φοβάται την οργή της ξαδέλφης μου. «Ένας συγκεκριμένος άνθρωπος είναι ο χειρότερος από όλους τους… διαδοσίες. Ονομάζεται Βάνκαντορ και είναι γόνος μιας αρκετά ευκατάστατης αριστοκρατικής οικογένειας. Μιλά, συνεχώς,

κατά της Έντναργκ, με τρόπο *χυδαίο*, Ναθ Ζακάκλυ! Προσβάλλει ακόμα και την πίστη μας στο Υπερόν!»

Καθώς αναφερόταν το όνομα του ανθρώπου που είχα γνωρίσει στο *Ερπετό της Θάλασσας*, και καθώς εξαπολύονταν ετούτες οι μάλλον όχι αβάσιμες κατηγορίες εναντίον του, είδα τα φρύδια της ξαδέλφης μου να σμίγουν, τα χείλη της να σφίγγονται, και την όψη της να σκληραίνει.

Ο Θανάβριλ συνέχισε: «Αναμφίβολα, υπάρχει κίνδυνος οι χυδαιολογίες του να ξεσηκώσουν κι άλλους και να προκληθούν προβλήματα. Δε νομίζω ότι έχει τη δύναμη να ανατρέψει το καθεστώς του παρόντος Τοποτηρητή, αλλά, αν με τη συμπεριφορά του, ξεκινήσει αιματοχυσίες….» Άφησε τα λόγια του εσκεμμένα ανολοκλήρωτα, δίνοντας έτσι περισσότερη έμφαση στα όσα είχε ώς τώρα πει.

Η Ζακάκλυ ακούμπησε τους αγκώνες της στη λεία επιφάνεια του τραπεζιού και έπλεξε τα δάχτυλά της. Ο κρύσταλλος στο δαχτυλίδι της αντανάκλασε δυνατά το πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο δίπλα μας. «Και τι θα προτείνατε να γίνει μ’αυτόν τον… χυδαιολόγο, πρέσβη;»

Ο Θανάβριλ μόρφασε και είπε, σαν να μην έκανε τίποτα περισσότερο από μια απλή, απλούστατη πρόταση: «Δε θα το θεωρούσα μεγάλη απώλεια εάν… απομακρυνόταν, *μόνιμα*, από την πόλη. Μάλιστα, ίσως αυτό να έβαζε μυαλό και σε άλλους που έχουν ακολουθήσει το δρόμο του κατά της Έντναργκ.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Ζακάκλυ· και, ξαφνικά, τα μάτια της στένεψαν και ο κρύσταλλος στο δαχτυλίδι της γυάλισε περισσότερο από πριν. Η ξαδέλφη μου έμοιαζε, προς στιγμή, να μη βρίσκεται –πνευματικά, τουλάχιστον– στη μικρή αίθουσα.

Ο Θανάβριλ τρόμαξε από τούτο· το αντιλήφτηκα από την κοφτή ανάσα που πήρε κι απ’τον τρόπο που έκανε όπισθεν επάνω στην καρέκλα του. Μάλλον, φοβήθηκε ότι η Νάθ’ρεβεχ θα χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις της σ’εκείνον.

Εγώ ήμουν, απλά, παραξενεμένος. Είχε η Ζακάκλυ προσέξει κάτι που εμένα μού είχε διαφύγει; Νόμιζε ότι ο πρέσβης τής έλεγε ψέματα;

Όπως αποδείχτηκε, μάλλον το πρώτο από τα δύο ήταν. Την είδα να σηκώνεται από τη θέση της και να ζυγώνει, γρήγορα, το παράθυρο, ενώ ύψωνε το δαχτυλίδι της εμπρός της.

Από έξω ακούστηκε ένας θόρυβος, σαν κάποιος να προσπαθούσε να φύγει· κι ύστερα, ακούστηκε ο ήχος που βγάζει κανείς όταν τον πνίγουν. Τα τζάμια άνοιξαν διάπλατα και μια κοπέλα πετάχτηκε μες στο δωμάτιο, λες κι αόρατα χέρια να την τραβούσαν από το λαιμό. Χτυπιόταν και σπαρταρούσε, μα δεν μπορούσε να τους ξεφύγει. Τα πόδια της κλοτσούσαν ξέφρενα το πάτωμα, καθώς κυλιόταν.

«Σταμάτα να κινείσαι,» της είπε η Ναθ Ζακάκλυ, γονατίζοντας πλάι της, «και θα σ'αφήσω να ζήσεις.»

Η κοπέλα –που ήταν φρουρός, παρατήρησα· φρουρός του ανακτόρου, ντυμένη με πανοπλία– υπάκουσε, και τα αόρατα χέρια την ελευθέρωσαν. Διπλώθηκε, βήχοντας και παλεύοντας ν'ανασάνει, ενώ ο παγερός αέρας έμπαινε απ'το ανοιχτό παράθυρο.

«Για ποιον μας κατασκόπευες;» τη ρώτησε η Ναθ Ζακάκλυ.

«Κάνεις… κάνεις… λάθος…» έβηξε η κοπέλα, με το πρόσωπό της κατακόκκινο και τα μάτια της διασταλμένα.

Τα αόρατα χέρια άρχισαν, πάλι, να της σφίγγουν το λαιμό κι εκείνη να χτυπιέται, κλοτσώντας το πάτωμα, με τα μποτοφορεμένα της πόδια.

«Για ποιον μας κατασκόπευες;» ξαναρώτησε, ήρεμα, η ξαδέλφη μου, ενώ εγώ κι ο Θανάβριλ κοιτούσαμε σχεδόν παραλυμένοι.

«…Τοποτηρητής!…» έκρωξε η κοπέλα. «Τοποτηρητής…»

Τα αόρατα χέρια την άφησαν. «Ο Τοποτηρητής σε έβαλε;»

«…Ναι,» είπε, καθώς τρανταζόταν από το βήχα.

Η Ναθ Ζακάκλυ ορθώθηκε, ενώ η πολεμίστρια βρισκόταν διπλωμένη στα πόδια της, σαν ηττημένος αντίπαλος. «Τότε, φαίνεται πως θα πρέπει να κάνουμε μια προσωπική και εκτεταμένη συζήτηση μαζί του,» είπε, και επέστρεψε, άνετα, στη θέση της στο τραπέζι.

Ο Θανάβριλ καθάρισε το λαιμό του. «Ναθ Ζακάκλυ… σχετικά μ'αυτό που σας είπα…»

«Μην ανησυχείς,» του αποκρίθηκε εκείνη. «Θα τον φροντίσουμε τον ταραξία που μας ανέφερες.»

Η φρουρός ορθώθηκε, μετά δυσκολίας, και ζύγωσε το παράθυρο, για να βγει από την αίθουσα. Δεν πρόλαβε, όμως. Το δαχτυλίδι της ξαδέλφης μου άστραψε, ξανά, και η κοπέλα γονάτισε στο πάτωμα, αυτή τη φορά όχι επειδή κάτι την έπνιγε, αλλά, μάλλον, επειδή κάποιος πόνος είχε αρπάξει το κεφάλι της σα μέγγενη. Την είδα να διπλώνεται, έχοντας τα χέρια της πιεσμένα στ'αφτιά της, λες κι ένας πανίσχυρος ήχος να την κούφαινε. Κι ύστερα, την είδα να σωριάζεται, ακίνητη, με αίματα να τρέχουν από τη μύτη, το στόμα, και τ' αφτιά της.

«…Τη σκότωσες;» είπα, νιώθοντας το λαιμό μου ξερό. «Τη σκότωσες;»

Η Ναθ Ζακάκλυ με αγριοκοίταξε, κρίνοντας μάλλον άπρεπο τον τρόπο με τον οποίο της είχα απευθυνθεί μπροστά στον πρέσβη.

«Της είπες ότι δε θα τη σκότωνες!» συνέχισα, αδιαφορώντας αν ο τρόπος μου ήταν «άπρεπος» ή όχι.

«Της είπα ψέματα,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η ξαδέλφη μου.

Στη συζήτησή της με τον Τοποτηρητή Αλφάρντ δεν ήμουν παρών· μόνοι παρόντες ήταν η ίδια κι εκείνος. Και, για να είμαι ειλικρινής, φοβόμουν ότι θα τον σκότωνε, όπως είχε σκοτώσει και τη φρουρό. Δεν το έκανε, όμως· ο Τοποτηρητής θα ζούσε για πολύ καιρό ακόμα. Τουλάχιστον, για όσο οι Νάθ'ρεβεχ θα μπορούσαν να τον ελέγχουν.

Όταν η ξαδέλφη μου με συνάντησε ξανά, το απόγευμα εκείνης της ημέρας, ήταν για να μου ζητήσει κάτι. Βρισκόμασταν στη μικρή αίθουσα όπου είχαμε μιλήσει με τον πρέσβη, αλλά, τώρα, ήμασταν μόνο οι δυο μας. Η Ναθ Ζακάκλυ, που στεκόταν μπροστά στο παράθυρο όταν μπήκα, στράφηκε να με αντικρίσει και έκανε μερικά βήματα προς το μέρος μου· τα πόδια της κινούνταν αθόρυβα επάνω στο χαλί.

«Άνκορβαλ,» μου είπε, «έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια για σένα, από την οικογένειά μας…»

Χρειάζεται να ακούσεις *για μένα, ξαδέλφη;* απόρησα. *Δε νομίζεις ότι με ξέρεις αρκετά από μόνη σου;* Αλλά η απάντηση σ'αυτή την

ερώτηση ήταν *Φυσικά και όχι*, όπως κι εγώ δεν ήξερα εκείνη, πλέον. Είχε αλλάξει, είχε αλλάξει τόσο πολύ, σε σχέση με παλιά.

Συνέχισε: «Λένε ότι η εκπαίδευσή σου είναι καλή, και ότι είσαι ικανός και έξυπνος.» Όλα τούτα έμοιαζαν τόσο ψυχρά, που αισθάνθηκα ένα ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά μου. «Τώρα, ήρθε η ώρα να αποδείξεις την αξία σου.» Η ραχοκοκαλιά μου πάγωσε τελείως. Τι εννοούσε; Θα μ'έβαζε να περάσω από κανενός είδους δοκιμασία; «Θέλω να σκοτώσεις έναν άνθρωπο, για την πόλη μας.»

«Ποιον;» ρώτησα, προσπαθώντας να διατηρήσω τη φωνή μου ουδέτερη.

«Αυτόν τον αριστοκράτη που ονομάζεται Βάνκαντορ. Πρέπει να βγει από τη μέση, ώστε ν'αποτελέσει παράδειγμα και για τους υπόλοιπους λασπολόγους της συνομοταξίας του.»

Ξαφνιάστηκα. Δεν περίμενα ότι θα μου ζητούσε κάτι τέτοιο.

Συνοφρυώθηκε. «Τι συμβαίνει; Δεν μπορείς να κάνεις μια απλή δολοφονία;»

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκα. «Ετούτη η ενέργεια πιστεύω πως είναι λάθος. Δε χρειάζεται να φτάσουμε σε τέτοιο άκρο· δε χρειάζεται να τον *σκοτώσουμε*. Μπορούμε να βρούμε άλλο τρόπο για να τον παραγκωνίσουμε.»

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος αυτή τη στιγμή. Θα τον σκοτώσεις.»

«Ξαδέλφη, δεν το *ξέρεις* ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος! Πρέπει να το ερευνήσουμε.»

«Αρνείσαι να υπακούσεις, Άνκορβαλ;» απαίτησε η Ναθ Ζακάκλυ, με φωνή ψυχρότερη απ'ό,τι συνήθως και βλέμμα διαπεραστικό.

«Προσπαθώ να σε *λογικέψω*!»

«Τολμάς να μου μιλάς έτσι; Αυτή είναι η απόφασή μου ως Νάθ'ρεβεχ! Θα τον *σκοτώσεις*.»

«Όχι,» είπα, εκνευρισμένος από τη συζήτησή μας (που μόνο συζήτηση δεν ήταν: δεν την ενδιέφερε στο ελάχιστο η γνώμη μου· νόμιζε ότι δεν ήμουν τίποτα παραπάνω από ένας κοινός πολεμιστής), «αρνούμαι να τον σκοτώσω.»

Η οργή, τότε, φάνηκε καθαρά στο πρόσωπό της· ήταν προφανές ότι, ως Νάθ'ρεβεχ, δεν περίμενε οι άλλοι να αρνούνται να υπακού-

σουν στις προσταγές της: ακόμα κι εγώ, ο ξάδελφός της, που γνωριζόμασταν από παιδιά.

Έκλεισε τα μάτια της και ο κρύσταλλος στο δαχτυλίδι της άστραψε. Για μια στιγμή, φοβήθηκα ότι θα με σκότωνε κι εμένα, όπως τη φρουρό: ότι θα έφτανε ώς εκεί. Μετά, όμως, η πόρτα άνοιξε, βιαστικά, και ο Τάρναελ μπήκε, κλείνοντας πίσω του και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

«Με καλέσατε, Ναθ Ζακάκλυ,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «σε κάλεσα Τάρναελ, για να κάνεις εκείνο που ο ξάδελφός μου και αριστοκράτης της Έντναργκ αρνήθηκε –σχεδόν προδοτικά!– να κάνει.»

Τώρα, βρισκόμουν εγώ στα πρόθυρα να της φωνάξω *Πώς τολμάς να μιλάς έτσι για μένα μπροστά σ'αυτόν τον φρουρό;* αλλά παρέμεινα σιωπηλός. Ίσως να ήμουν πολύ σοκαρισμένος για να αρθρώσω την παραμικρή κουβέντα.

«Ακούω και υπακούω, Ναθ Ζακάκλυ,» είπε ο Τάρναελ. Όμως ο τρόπος του ήταν επιτηδευμένος, και το καταλάβαινα. Ετούτος δω δεν ήταν ένας άνθρωπος πιστός στην Έντναργκ· ήταν ένας άνθρωπος που, μάλλον, θα έπρεπε να πει *Ακούω και υπακούω, Ναθ Ζακάκλυ, όσο με συμφέρει* –ένας μισθοφόρος· τίποτα περισσότερο. Και η ξαδέλφη μου είχε τολμήσει να ταπεινώσει *εμένα*, έναν αριστοκράτη της Έντναργκ, μπροστά σ'αυτό το απόβρασμα!

«Θα σκοτώσεις έναν άνθρωπο για μένα,» εξήγησε η Ζακάκλυ. «Κάποιον ο οποίος ονομάζεται Βάνκαντορ.»

Δεν άκουσα περισσότερα, γιατί έφυγα από την αίθουσα, βροντώντας την πόρτα πίσω μου.

Η επόμενη απόφαση που πήρα ήταν ακραία, πρέπει να παραδεχτώ. Ήταν η απόφαση που θα άλλαζε τη ζωή μου. Ακόμα δεν έχω ξεκαθαρίσει μέσα μου τι ήταν εκείνο που με οδήγησε σ'αυτήν. Πάντως, σίγουρα, οφειλόταν στο συνδυασμό δύο παραγόντων: στον τρόπο που η ξαδέλφη μου με ταπείνωσε μπροστά στον Τάρναελ, και στο γεγονός ότι, πραγματικά, δεν πίστευα ότι έπρεπε να σκοτώσουμε τον Βάνκαντορ απλά και μόνο επειδή έλεγε πως η Όσραγκ δεν όφειλε να είναι προτεκτοράτο της Έντναργκ και πως η πίστη στο Υπερόν δεν ήταν αληθινή θρησκεία. Εξάλλου, ο μοναδικός ήταν που δε μας συμπαθούσε εδώ πέρα; Αναμφίβολα,

υπήρχαν κι άλλοι πολλοί. Τι έπρεπε να κάνουμε; Να τους δολοφονήσουμε όλους; Αυτοί οι άνθρωποι ήταν προφανές πως δεν διέθεταν αρκετή εξουσία, ώστε να ανατρέψουν το καθεστώς. Αν διέθεταν, θα το είχαν κάνει. Κι αν ποτέ αποκτούσαν, τότε ίσως να ήταν ο καιρός για να τους σκοτώσουμε. Όμως, τώρα, που κρατούσαμε *εμείς* τα ηνία της εξουσίας στην Όσραγκ, μια τέτοια δολοφονία μονάχα αρνητικές εντυπώσεις θα δημιουργούσε προς εμάς.

Έτσι πίστευα τότε, κι ακόμα δεν έχω αλλάξει γνώμη. Δεν έχω μετανιώσει για τη νέα κατεύθυνση που πήρε η ζωή μου, ύστερα από αυτή μου την απόφαση.

Ορισμένες φορές, ανοίγεται μπροστά σου ένας δρόμος που μπορείς πεντακάθαρα να δεις ότι είναι ο *δικός σου* δρόμος, ο δρόμος που έχει επάνω του γραμμένο το όνομά σου, κι αυτόν το δρόμο οφείλεις ν'ακολουθήσεις, όταν θέλεις να παραμείνεις αληθινός στον εαυτό σου, ακόμα κι αν ολόκληρο το σύμπαν είναι εναντίον σου.

Δε με εξέπληξε όταν έμαθα πως η δολοφονία θα λάμβανε χώρα στο *Ερπετό της Θάλασσας*, γιατί, προφανώς, ο Βάνκαντορ σύχναζε εκεί, και δεν το κρατούσε κρυφό.

Ήταν ένα παγερό, ανεμοδαρμένο βράδυ, όταν ακολούθησα τον Τάρναελ μέσα στους δρόμους της Όσραγκ και στο συγκεκριμένο πανδοχείο του λιμανιού. Ο μισθοφόρος δεν ήταν, τώρα, ντυμένος ως φρουρός της Ναθ Ζακάκλυ: φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα και κάπα, και μέσα στα ρούχα του είχε κρυμμένα μικρά όπλα, κατάλληλα για δολοφονίες. Εγώ ήμουν ντυμένος παρόμοια, αν εξαιρέσει κανείς τα κρυμμένα μικρά όπλα, κατάλληλα για δολοφονίες.

Ευτυχώς, δε με αντιλήφτηκε να τον ακολουθώ: κι αυτό, μάλλον, ήταν αποτέλεσμα της καλής εκπαίδευσης που είχα λάβει από τους δασκάλους της οικογένειάς μου, όχι αποτέλεσμα κάποιας έλλειψης ικανότητας από τη μεριά του Τάρναελ. Ο άνθρωπος ήταν –όπως θα ανακάλυπτα κάμποσες φορές στο μέλλον– πανούργος, επιδέξιος, και άκρως επικίνδυνος.

Και χρησιμοποίησε όλες του τις δυνάμεις για τη δολοφονία που σχεδίαζε. Όταν ήμασταν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, κάθισε σ'ένα τραπέζι μόνος του, μοιάζοντας να μη δίνει σημασία στον Βάνκαντορ, ο οποίος καθόταν, πάλι, με μια παρέα, παίζοντας χαρτιά. Έναν απ'τους άλλους άντρες που βρίσκονταν μαζί με τον αριστοκράτη μπορούσα να τον αναγνωρίσω: ήταν εδώ και την προηγούμενη φορά.

Ο Τάρναελ δεν έμεινε άπραγος για πολύ. Μόλις πέρασε κάποια ώρα και είδε πώς είχε η κατάσταση, αποφάσισε να ενεργήσει, και να προκαλέσει έναν καβγά. Τραβώντας κάτι μικρό μέσα από τα ρούχα του, σηκώθηκε και πλησίασε το τραπέζι του Βάνκαντορ· και, καθώς περνούσε από κοντά, έριξε το μικρό αντικείμενο που κρατούσε στα πόδια ενός από τους παίκτες.

Ήταν ένα τραπουλόχαρτο.

Πλάι στις μπότες του ανθρώπου που ήταν φανερό πως είχε χάσει, ξανά και ξανά, στους προηγούμενους γύρους.

Το καθίκι! σκέφτηκα. *Αλλά έτσι δεν είναι και σίγουρο ότι θα προκαλέσει αρκετή φασαρία για να χτυπήσει το στόχο του.* Περίμενα για την επόμενή του κίνηση.

Ένας άντρας πήρε δύο μεγάλες κούπες κρασί από το μπαρ και βάδισε μες στην τραπεζαρία. Ο Τάρναελ βρισκόταν εκεί κοντά, κρυμμένος στις πυκνές σκιές, παριστάνοντας πως έπινε αργά ένα ποτό. Ο άντρας με τις μεγάλες κούπες δεν πρέπει να κατάλαβε ποτέ ότι κάποιος τού έβαλε τρικλοποδιά· ίσως να νόμισε πως σκόνταψε σε καμια σχισμάδα των παλιών σανιδιών της τραπεζαρίας. Έχασε την ισορροπία του και έπεσε πάνω στο τραπέζι τριών άλλων, ναυτικών κατά τα φαινόμενα, φωνακλάδων και τσαμπουκαλήδων. Το κρασί του χύθηκε και έλουσε τον έναν απ'αυτούς, ενώ πιτσίλισε το πρόσωπο και το στήθος ενός άλλου. Ο τρίτος γρύλισε μια χυδαία βρισιά, κι αρπάζοντας τον πεσμένο άντρα απ'τα μαλλιά, τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να συγκρουστεί με το πλαϊνό τραπέζι, ρίχνοντας στο πάτωμα φαγητά και ποτά. Αυτοί που βρίσκονταν καθισμένοι εκεί –μια γυναίκα και δυο άντρες, ταξιδιώτες και οπλισμένοι– πετάχτηκαν πάνω, βρίζοντας και γρυλίζοντας. Συγχρόνως, άλλη μια γυναίκα είχε

σηκωθεί –η γυναίκα στην οποία ο άντρας με τις μεγάλες κούπες πρέπει να έφερνε το δεύτερο ποτό– και, φωνάζοντας, πλησίαζε.

Όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, ο καβγάς που αρχίνησε ήταν θορυβώδης και άγριος. Αλλά ο Τάρναελ δε φάνηκε ικανοποιημένος με το χάος που είχε προκαλέσει. Αλλάζοντας θέση –αλλά κινούμενος πάντα στα άκρα της τραπεζαρίας, εκεί όπου λίγοι θα τον πρόσεχαν εκτός αν ήξεραν τι σκόπευε να κάνει–, τσίμπησε δυνατά τα οπίσθια μιας σερβιτόρας που κρατούσε έναν δίσκο με ποτά και φαγητά και είχε σταματήσει στη μέση του δωματίου, τρομαγμένη απ'τον καβγά. Η κοπέλα έσκουξε και στράφηκε. Αλλά, φυσικά, δεν είδε τον Τάρναελ πίσω της· αυτός είχε ήδη απομακρυνθεί. Είδε έναν τύπο που καθόταν σ'ένα τραπέζι, ο οποίος την κοίταξε μ'ένα απορημένο ύφος· ούτε κι εκείνος είχε προσέξει τον Τάρναελ: το βλέμμα του ήταν στραμμένο στον καβγά. Η σερβιτόρα νόμισε πως της έκανε τον ανήξερο, και του έφερε το δίσκο στο κεφάλι. Εκείνος, εξοργισμένος, πετάχτηκε πάνω και τη χαστούκισε, στέλνοντάς την πάνω σ'ένα τραπέζι.

Από εκεί και πέρα ο καβγάς θέριεψε. Αναγκάστηκα ακόμα κι εγώ να γρονθοκοπήσω έναν άντρα, ο οποίος προσπάθησε να με χτυπήσει με μια καρέκλα.

Τα μάτια μου, ωστόσο, εξακολουθούσαν νάναι εστιασμένα στον Τάρναελ, ο οποίος, τώρα, ζύγωνε το τραπέζι του Βάνκαντορ, όπου το παιχνίδι είχε πάψει.

Προσπάθησα να βιαστώ, για να προλάβω το φονιά της ξαδέλφης μου, προτού σκοτώσει τον Οσράγκιο αριστοκράτη.

Ο Τάρναελ, όμως, δεν επιτέθηκε. Έδειξε το φύλλο στα πόδια του άντρα –το φύλλο που ο *ίδιος* είχε ρίξει εκεί– και είπε στους συμπαίκτες του: «Τι πάει να σας κάνει ετούτος;»

Ο Βάνκαντορ κι οι άλλοι κοίταξαν. Ύστερα, ένας τους στράφηκε στον «κλέφτη», με οργισμένη όψη. «Άθλιο παλιοτόμαρο! Κι έλεγα γω, πώς νικάει τούτος αυτόν το γύρο;»

«Μα τι λες;» φώναξε εκείνος. «Δεν ξέρω πώς– *Ουγκχ!*»

Ο άλλος τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά.

Ο Βάνκαντορ προσπάθησε να τους χωρίσει, καθώς χίμησαν ο ένας πάνω στον άλλο, μουγκρίζοντας, βρίζοντας, και χτυπώντας. Αλλά ένας τέταρτος επενέβη, για ν'απομακρύνει τον αριστοκράτη,

φωνάζοντας: «Άστον να τον σαπίσει, τον βρομιάρη! Άστον να τον σαπίσει!» Ο Βάνκαντορ δεν ήταν, όμως, αυτής της γνώμης, κι έκανε να σπρώξει τον άλλο–

Τότε, ο Τάρναελ κινήθηκε, για ν'αποτελειώσει το στόχο του.

Ζυγώνοντας από πίσω, και μέσα στο χαλασμό, τράβηξε ένα στιλέτο από τα ρούχα του, λύγισε τον αγκώνα, έκανε όπισθεν το χέρι–

«*ΒΑΝΚΑΝΤΟΡ!*» κραύγασα, για ν'ακουστώ πάνω από το σαματά, και χίμησα καταπάνω στον Τάρναελ, με το ξίφος μου γυμνολέπιδο.

Ο μισθοφόρος της ξαδέλφης μου ξαφνιάστηκε. «*Εσύ;*» γρύλισε, αποφεύγοντας τη λεπίδα μου και κάνοντας πίσω, καθώς ο Βάνκαντορ στρεφόταν, αιφνιδιασμένος.

«Προδότη!» φώναξε ο Τάρναελ, ξεθηκαρώνοντας κι εκείνος το σπαθί του. «Θα με πληρώσουν καλά για το τομάρι σου!»

Κι έτσι αρχίσαμε να ξιφομαχούμε, μέσα στην τραπεζαρία του *Ερπετού της Θάλασσας*, όπου επικρατούσε χάος. Ανατρέψαμε τραπέζια και καρέκλες, χτυπήσαμε κατά λάθος άλλους ανθρώπους, γλιστρήσαμε και ξανασηκωθήκαμε· σε κάποια στιγμή ο Τάρναελ πιάστηκε από ένα πολύφωτο και με κλότσησε στο στήθος, σε κάποια άλλη στιγμή τού πέταξα κρασί στα μάτια· κι όταν δέχτηκα την αγκωνιά ενός αγνώστου στα πλευρά, ο αντίμαχός μου βρήκε την ευκαιρία που ζητούσε για να με σκοτώσει ή να με τραυματίσει βαριά–

Απέφυγα το ξίφος του και κύλησα στο πάτωμα και κάτω από ένα τραπέζι, αφήνοντας το σπαθί μου να πέσει και τραβώντας τα δύο ξιφίδια από τις μπότες μου, καθώς ξανασηκωνόμουν. Το προτιμούσα, συνήθως, να μάχομαι με δύο ξιφίδια, παρά με ένα ξίφος.

Το στιλέτο του Τάρναελ ήρθε, στροβιλιζόμενο, προς το μέρος μου. Αστόχησε και πέτυχε κάποιον άλλο –δεν κοίταξα να δω ποιον–, ο οποίος ούρλιαξε.

Η ξιφομαχία μας συνεχίστηκε, καθώς συνεχιζόταν κι ο καβγάς· κι όταν, τελικά, ο Τάρναελ κατάφερε να με τραυματίσει στο αριστερό χέρι, η φρουρά μπήκε στο πανδοχείο. Οπότε, ο αντίπαλός μου, θηκαρώνοντας το σπαθί του, γλίστρησε μέσα στον κόσμο και βγήκε από ένα πλαϊνό παράθυρο. Εγώ καταράστηκα, κάτω απ'την ανάσα μου, κι έκανα να τον ακολουθήσω. Σκόνταψα, όμως –ή ίσως κά-

ποιος να μου έβαλε τρικλοποδιά–, και έπεσα, σωριάζοντας και μια γυναίκα μαζί μου.

Ο Τάρναελ είχε φύγει· κι αναμφίβολα, θα επέστρεφε στο ανάκτορο του Τοποτηρητή και στη Ναθ Ζακάκλυ, και θα της έλεγε τα πάντα: ότι την είχα προδώσει και είχα επιχειρήσει να παρεμποδίσω τη δολοφονία. Κι ήμουν βέβαιος πως η ξαδέλφη μου αυτό δε θα μου το συγχωρούσε. Αλλά ούτε κι εγώ ήμουν πρόθυμος να ζητήσω τη συγχώρεσή της, γιατί ό,τι είχα κάνει ήξερα, μέσα μου, πως ήταν το σωστό.

Έτσι, εκείνη τη νύχτα έφυγα από την Όσραγκ.

Όταν είχα βγει απ'το ανάκτορο του Τοποτηρητή, για ν'ακολουθήσω τον Τάρναελ, είχα πάρει όλα μου τα χρήματα μαζί μου, καθώς ήξερα ότι κάτι τέτοιο πιθανώς να συνέβαινε. Οπότε, τώρα, μπορούσα ν'αγοράσω ένα άλογο, προτού βγω από την πόλη. Αντιλαμβανόμουν ότι έπρεπε να απομακρυνθώ γρήγορα, γιατί η Ναθ Ζακάκλυ δε θ'αργούσε να εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό εναντίον μου. Κι επιπλέον, ως Νάθ'ρεβεχ, δε θα δυσκολευόταν καθόλου να με εντοπίσει.

Όπως το υποπτευόμουν έτσι έγινε. Η ξαδέλφη μου έστειλε τους ανθρώπους της να με καταδιώξουν, και, φυσικά, ήταν κι η ίδια μαζί τους. Ορισμένες φορές, καθώς κατευθυνόμουν ανατολικά, μέσα στον παγερό χειμώνα, άκουσα τη φωνή της ν'αντηχεί στο μυαλό μου, λες και τη μετέφερε ο άνεμος. Μου υποσχόταν ότι θα πλήρωνα γι'αυτό που είχα κάνει. Μου *ορκιζόταν* ότι θα πλήρωνα, πολύ, πολύ ακριβά. Ήμουν προδότης της Έντναργκ, μου έλεγε· είχα παρακούσει τις εντολές των Νάθ'ρεβεχ. Αν ήθελα να με λυπηθούν, το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να παραδοθώ τώρα, και η τιμωρία μου θα ήταν ελαφρύτερη.

Εγώ δεν σταμάτησα, όμως. Ακόμα θυμόμουν τον τρόπο με τον οποίο μου είχε φερθεί μπροστά στον Τάρναελ, και δε σκόπευα να την αφήσω να το ξανακάνει αυτό.

Το βασικό πρόβλημα, βέβαια, ήταν πού θα πήγαινα τώρα. Δεδομένου ότι δε θα με έπιαναν οι διώκτες μου, πού θα πήγαινα;

Μπορούσα να επιστρέψω στην Έντναργκ; Θα με προστάτευε η οικογένειά μου; Ήθελα να πιστεύω πως ναι. Ο Οίκος των Έντφριχ είχε δώσει τέσσερις Νάθ'ρεβεχ στην πόλη· ήταν σημαντικός οίκος: δεν ήταν κανένας οίκος κατώτερων αριστοκρατών. Κι αυτό ήταν το μόνο χαρτί που είχα να παίξω εναντίον της ξαδέλφης μου. Έτσι, συνέχισα τη φυγή μου προς τα ανατολικά και τα νοτιοανατολικά, αποφεύγοντας τις παγίδες που ο Τάρναελ προσπαθούσε, καθοδόν, να μου στήσει, με τη βοήθεια των άλλων δύο μισθοφόρων της Ζακάκλυ. Ήμουν σίγουρος ότι αυτό το κάθαρμα είχε πάρει το κυνήγι προσωπικά.

Τελικά, όμως, έφτασα στην Έντναργκ πριν από εκείνους, και πήγα κατευθείαν στην οικία των συγγενών μου, κουρασμένος και ταλαιπωρημένος από το αγχώδες ταξίδι, τον παγερό αέρα, το χιόνι, και το χαλάζι.

Στο σπίτι μου, όμως, δεν βρήκα ακριβώς εκείνο που περίμενα. Ο πρώτος που συνάντησα ήταν ο πατέρας μου, με μια όψη στο πρόσωπό του η οποία φανέρωνε, συγχρόνως, οργή και θλίψη. «*Γιατί;*» μου είπε. «Γιατί το έκανες αυτό;»

Για μια στιγμή, παραξενεύτηκα από τα λόγια του. Έπειτα, όμως, κατάλαβα, και σκέφτηκα ότι δε θα έπρεπε να είχα παραξενευτεί. Η Ζακάκλυ είχε, φυσικά, στείλει μήνυμα εδώ, προτού έρθω. Είχε στείλει μήνυμα, χρησιμοποιώντας τις υπερφυσικές της δυνάμεις.

Ωστόσο, αποφάσισα να παριστάνω –για λίγο έστω– πως δεν ήξερα. «Για τι πράγμα μιλάς, πατέρα;»

«Οι Νάθ'ρεβεχ επικοινώνησαν μαζί μου. Μου είπαν ότι πρόδωσες την ξαδέλφη σου και την Έντναργκ. Αρνήθηκες να υπακούσεις σε μια προσταγή της Ναθ Ζακάκλυ, με τρόπο επιδεικτικό.»

«Σου είπαν και τι προσταγή ήταν αυτή;» απαίτησα, καθώς στεκόμασταν μέσα σε μια σάλα, μονάχα οι δυο μας. Ήταν απόγευμα, και το ρόδινο φως των ήλιων έμπαινε από ένα μεγάλο, παραλληλόγραμμο, τζαμωτό παράθυρο.

«Όχι,» παραδέχτηκε ο πατέρας μου, «αλλά δεν έχει ση–»

«Μου ζήτησε να σκοτώσω έναν άνθρωπο, ο οποίος το μόνο που έκανε ήταν να μη συμπαθεί την Έντναργκ και να το συζητά με μερικούς άλλους στα καπηλειά.»

«Έπρεπε, λοιπόν, να τον είχες σκοτώσει! Γιατί ντρόπιασες έτσι τον οίκο μας, Άνκορβαλ;»

Για όνομα του Υπερόντος, είχε κι αυτός χάσει τη λογική του; «Ο άνθρωπος δεν ήταν επικίνδυνος, πατέρα! Ο πρέσβης μας στην Όσραγκ είναι, απλά, υπερβολικός και εμπαθής!»

«Δε σε καταλαβαίνω.» Η όψη του πατέρα μου είχε, τώρα, σκληρύνει. «Τι σχέση έχει τούτο, μπορείς να μου πεις; Ήταν μια απλή προσταγή από τη Ναθ Ζακάκλυ. Δε θα σου ζητούσε κάτι που δεν μπορείς να κάνεις. Φοβόσουν ότι δε θα τα κατάφερνες; Αυτό είναι;»

«Όχι, πατέρα, δε φοβόμουν ότι δε θα τα κατάφερνα–»

«Τότε, τι είναι;»

«Πίστευα πως ήταν *λάθος*, από κάθε άποψη–»

«Και τι αποφάσισες να κάνεις; Να αποτρέψεις τη δολοφονία;»

Συνοφρυώθηκα. «Γνωρίζεις, λοιπόν… Γνωρίζεις…» Οπισθοχώρησα, σαν η συμπεριφορά του να με είχε τρομάξει· ή, μάλλον, όχι, δε με είχε τρομάξει: με είχε κάνει να νιώσω απέχθεια –και τούτη ήταν η πρώτη φορά που αισθανόμουν έτσι για τον πατέρα μου. «Τι ήθελες να δεις, πριν; Αν θα σου έλεγα αλήθεια; Αυτό πιστεύεις για μένα; Ότι είμαι *ψεύτης*;»

Ο πατέρας μου κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Όχι…»

Παρέμεινα να τον κοιτάζω, μην ξέροντας τι να πω. Ύστερα, ρώτησα: «Τι σου είπαν; Τι σου είπαν οι Νάθ'ρεβεχ;»

«Απαιτούν πράγματα από τον οίκο μας, Άνκορβαλ. Από τον *δικό μας* οίκο, που έχει προσφέρει τόσα στην πόλη! Γιατί μας ντρόπιασες έτσι;» Υπήρχε απόγνωση στη φωνή του. «Η ιστορία μας… το *παρελθόν* μας–»

«Παράτα το παρελθόν, πια, πατέρα!» φώναξα, σφίγγοντας τις γροθιές μου και βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Το παρελθόν είναι που μας κρατά αγκιστρωμένους σ'αυτές τις ανοησίες!»

«Πώς μπορείς να μιλάς έτσι;» Τώρα, ήταν θυμωμένος, περισσότερο από πριν. «Χάρη στο παρελθόν μας, στην ιστορία μας, είσαι εσύ σήμερα ό,τι είσαι–»

«Όχι! Είμαι αυτός που είμαι γιατί το *επιλέγω*!»

«Επίλεξε, τότε, κι ένα από *αυτά*,» αντιγύρισε ο πατέρας μου. «Οι Νάθ'ρεβεχ απαίτησαν από την οικογένειά μας ή να πληρώσει

πρόστιμο, το οποίο αντιστοιχεί περίπου στο ένα δέκατο της περιουσίας μας, ή να τους υπηρετήσεις μέσα στο Απόρθητο για πέντε έτη, χωρίς, ασφαλώς, να ξαναπέσεις στο ίδιο σφάλμα που έπεσες με τη Ναθ Ζακάκλυ.»

«Είναι όλοι τους τρελοί,» είπα, και έφυγα απ'το δωμάτιο, δίχως να έχω βγάλει ακόμα την ταξιδιωτική μου κάπα, η οποία, όπως φαινόταν, θα μου ξαναχρειαζόταν σύντομα. Γιατί σκόπευα να εγκαταλείψω την Έντναργκ. Για πάντα.

Είμαι αυτός που είμαι γιατί το επιλέγω, πατέρα. Γιατί το επιλέγω, όχι γιατί κάποιος το αποφάσισε για εμένα.

Μάζεψα μερικά απαραίτητα αντικείμενα και όπλα, σέλωσα ένα καινούργιο άλογο, και κάλπασα έξω από την οικία μας και προς τη νότια πύλη της Έντναργκ. Εκεί, οι φρουροί προσπάθησαν να με εμποδίσουν, αλλά πέρασα ανάμεσά τους, σωριάζοντας μερικούς απ'αυτούς στο λιθόστρωτο και, υποχρεωτικά, σπαθίζοντας έναν στο πλάι του κράνους, επειδή είχε αρπάξει τα γκέμια του άλογού μου. Βγήκα από την Έντναργκ, ενώ κάποιος φώναζε από τις επάλξεις: «Σταματά, αλλιώς θα ρίξουμε!» Τον αγνόησα, και τρία βέλη έπεσαν δεξιά κι αριστερά μου, στο χιόνι, δίχως να πετύχουν εμένα ή το ζώο μου.

Καλπάζοντας, απομακρύνθηκα από την πατρίδα μου, για να μην ξαναγυρίσω ποτέ.

Ασφαλώς, με καταδίωξαν, και επικεφαλής του ανθρωποκυνηγητού ήταν ο Τάρναελ, πράγμα το οποίο κάθε άλλο παρά με εξέπληξε, οφείλω να ομολογήσω. Συνέβησαν πολλά και διάφορα σ'εκείνο το εσπευσμένο, αγχώδες ταξίδι. Προσπάθησα να ξεφύγω από τους διώκτες μου μπαίνοντας μέσα στα βουνά, νότια· έπειτα, βγήκα πάλι από αυτά και μπάρκαρα σ'ένα ποταμόπλοιο, πλέοντας επάνω στον ποταμό Κραλχ και καταλήγοντας στη Λέρμπος, στις όχθες της μεγάλης Λίμνης των Γιγάντων (που έχει αυτό το όνομα επειδή θρυλείται πως τα κόκαλα αρχαίων γιγάντων βρίσκονται στον πυθμένα της· μια ιστορία που έτυχε ν'ακούσω όσο ήμουν εκεί). Και, βέβαια, ο Τάρναελ ήταν, συνεχώς, στο κατόπι μου, προσπαθώντας να μου στήσει παγίδες, από τις οποίες, όμως, πάντοτε ξέφευγα. Ταξίδεψα νότια, μέσα από τα βουνά, για να φτάσω στο Φερντίν-Ος, που ήταν η πατρίδα του. Πίστευα ότι εκεί ίσως να μη μ'ακολου-

θούσε, γιατί, κατά πρώτον, ίσως να είχε προηγούμενα με κάποιους ανθρώπους σ'αυτό το μέρος και, κατά δεύτερον, γιατί απομακρυνόμασταν πλέον πάρα πολύ από την Ένταργκ.

Έκανα λάθος. Ο Τάρναελ με ακολούθησε, σαν το κυνηγόσκυλο που έχει πιάσει τη μυρωδιά σου στον αέρα. Με καταδίωξε μέσα στο Φερντίν-Ος, λυσσασμένος να με πιάσει, για να μ'εκδικηθεί και να αποκτήσει την εύνοια της ξαδέλφης μου και των Νάθ'ρεβεχ. Ούτε κι εκεί, όμως, τα κατάφερε, παρά τις καλύτερές του προσπάθειες, οι οποίες μ'έφεραν μία φορά στα όρια του θανάτου. Συνέχισα να κατευθύνομαι νότια και, τελικά, άφησα πίσω μου τα σύνορα του Φερντίν-Ος και έφτασα στην πόλη της Έβεραν, την οποία δεν είχα ξανακούσει στη ζωή μου. Εκεί, μπήκα σ'ένα ποταμόπλοιο και κατέληξα στη Σερανβέλ, για την οποία μου είχε μιλήσει ο Βάνκαντορ: πράγμα σχεδόν ειρωνικό, θα έλεγε κανείς.

Ο Τάρναελ, παρατήρησα, δε με ακολουθούσε πια. Ή είχε χάσει τα ίχνη μου ή το είχε πάρει απόφαση πως δε θα μ'έπιανε και είχε αρχίσει να επιστρέφει στην Ένταργκ για να αναφέρει αποτυχία στους αφέντες του.

Στη Σερανβέλ, η ζωή μου άλλαξε. Η Πόλη των Ανοιγμάτων ανακάλυψα πως ήταν το μέρος που ανέκαθεν έψαχνα. Το μέρος που σ'αφήνει να *επιλέξεις*. Ή, τουλάχιστον, σ'αφήνει να επιλέξεις πολύ περισσότερο από ό,τι η Ένταργκ, γιατί και η Σερανβέλ δεν είναι χωρίς τα μειονεκτήματά της. Κανένα μέρος στον κόσμο δεν είναι χωρίς μειονεκτήματα. Κανένα μέρος, και κανένας άνθρωπος.

Στην Πόλη των Ανοιγμάτων, έκανα διάφορες δουλειές, αν και οι περισσότερες ήταν μισθοφορικές και κατασκοπευτικές. Έτσι κιόλας τράβηξα την προσοχή της μυστικής οργάνωσης που ονομάζεται Αστυνομία και που ενδιαφέρεται για το καλό της πόλης. Για κάποιο χρονικό διάστημα, εργαζόμουν γι'αυτούς δίχως να το ξέρω, αλλά, όταν αποφάσισαν να μου αποκαλύψουν ποιοι ήταν, το έκαναν για να με ανεβάσουν στην ιεραρχία τους και να μου εξηγήσουν μερικά πράγματα για τα οποία μου είναι απαγορευμένο να μιλάω.

Άλλωστε, η Αστυνομία της Σερανβέλ δεν υπάρχει. Είναι μονάχα ένας από τους πολλούς μύθους της Πόλης των Ανοιγμάτων. Ένα σκιάχτρο για να τρομάζει τους κακοποιούς και τους εχθρούς της πόλης.